Giới thiệu Câu Chuyện Phù Sinh

Truyện Câu Chuyện Phù Sinh, kể về một câu chuyện về những con yêu quái sống đan xen ở nhân gian tất cả chỉ là do người đời tưởng tượng ra mà thôi. Nói đến một cô gái lang thang tìm kiếm một mối tình oan gia, dừng chân mở quán bánh ngọt tên Không Dừng với mục đích nhằm để tìm tình yêu của mình.

Trong tiệm bánh cô đặc biệt pha ra một loại trà Phù Sinh khi uống vào thì đắng nhưng lúc sau thì ngọt lịm vô cùng, bởi trong đó chứa đựng nhiều tâm tư tình cảm của cô. Thật chất ranh giới giữa người với yêu quái là những câu chuyện đầy ý thơ, ngọt ngào nhưng cũng lắm trắc trở về tình yêu, tình bạn lẫn tình người.

Không nếm vị đắng, sao có vị ngọt, đời người vốn dĩ là một cuộc hành trình đắng ngọt sánh đôi. Với tình yêu bất chấp tổn thương, hy sinh lẫn nhau, mang một vẻ đẹp lãng mạn rất riêng biệt.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Dẫn

Tách trà này có tên gọi Phù Sinh, vị đắng vô cùng,

nhưng sau vị đắng là một vị ngọt sâu xa.

Không nếm vị đắng, sao có vị ngọt,

đời người vốn dĩ là một cuộc hành trình đắng ngọt sóng đôi.

Xin dành tặng tác phẩm này cho tất cả những ai

đang lặn lội trên đường đời.

Sa La Song Thụ

✣ Dẫn ✣

Một sự tình cờ, một thoáng trắc ẩn,

Tử Miễu đã thay đổi vận mệnh của một yêu cây.

Thế nhưng, ai biết được rằng,

trong cái đêm hè lai láng ánh trăng ấy, thứ được thay đổi đâu chỉ là vận mệnh của một yêu cây.

Anh giỏi nhất nghề nấu rượu.

Sở thích này đã có từ hàng ngàn hàng ngàn năm về trước.

Vô số người coi việc cầu được một ly mỹ tửu của anh là niềm hạnh phúc vô bờ. Chầm chậm nhấm nháp, từ từ thưởng thức, hương rượu nồng nàn thấm vào gan ruột, tất cả những thứ tuyệt diệu nhất trên thế gian đều như hài hoà trong đó.

Nhưng, không một chén rượu nào có mùi vị giống nhau.

Anh nói, rượu anh nấu không chén nào giống chén nào, bởi người uống rượu cũng không ai giống ai.

Hôm nay, lại có một người mộ danh mà tới cầu rượu.

Trong quầy rượu của anh, trên tầng cao nhất bày ba chiếc bình bằng ngọc bích tỷ nạm phỉ thuý. Mỗi bình rượu đều có một chiếc nắp tinh xảo khắc hình chiếc lá. Khi ánh sánh chiếu rọi qua thân bình nửa trong suốt, rượu trong bình dường như đang sóng sánh xoay vòng, trong bầu tĩnh lặng, ngời lên một vẻ đẹp lạ kỳ.

Khách muốn lấy ba bình rượu này. Anh nói, rượu này không bán, ủ riêng cho một người bạn, chỉ đợi cô ấy quay lại lấy.

Ba bình rượu này, trên thân mỗi bình đều khắc hai chữ…

Bình thứ nhất khắc hai chữ Nhiễm Trần, bình thứ hai khắc hai chữ Đường Gai, bình thứ ba khắc hai chữ Không Dừng.

– Đây là tên của chúng! – Anh mỉm cười nói.

Là người nào đã khiến anh dày công chăm chút đến vậy, tự ủ mỹ tửu tặng riêng, khiến khách vừa ngưỡng mộ, vừa tò mò.

"Cô ấy" ở đây, là một câu chuyện thế nào?

Khách đồng ý chọn loại rượu khác, với điều kiện là anh phải kể lại câu chuyện ấy.

– Đây có lẽ là một câu chuyện rất dài! – Anh tựa lưng vào mặt trước quầy, cười cười nói với khách, mái tóc xanh lam như mặt nước hồ trở nên cuốn hút kỳ lạ dưới những tia nắng chập chờn.

NHIỄM TRẦN

Khi tôi ủ bình rượu này, đúng vào lúc núi Phù Lung vào mùa đẹp nhất. Trên ngọn núi cao nhất thế giới, khắp nơi linh khí tràn trề. Mỗi một phiến đá, một dòng suối, chim chóc cỏ hoa, đều bừng bừng một sức sống phi phàm. Thế nhưng, kỳ tích lớn nhất vẫn là cái cây trên đỉnh núi.

Cái cây này từng là cảnh tượng thu hút nhất trên đỉnh núi Phù Lung. Thân cây thẳng tắp vươn dài, cành lá sum suê, rợp mắt một màu xanh mướt rượt như ngọc bích. Về đêm, còn có hào quang ngũ sắc tầng tầng lớp lớp toả ra từ thân cây, khi gió thổi lay cành, tuyệt mỹ vô song. Vô số người phàm đều nhận định rằng cái cây kỳ diệu bất phàm này là "thần", nhất quyết tin rằng nó có thể thực hiện mong ước của họ, ban cho họ hạnh phúc vô biên. Bọn họ bất chấp tất cả, gắng leo lên vách đá dựng đứng, chỉ để buộc dải lụa lên trên "cây thần". Dù cho cái giá phải trả là trượt chân rơi xuống vực núi sâu hun hút, cũng nhất quyết muốn dùng cách này để cầu xin sự che chở của "thần".

Thế nhưng, cây không phải là thần. Nó chỉ là một con yêu cây không thể tự do bay nhảy. Nó lẻ loi, nó cô đơn, cô đơn tới mức phải sưu tập sự sùng bái của loài người làm thứ thức ăn để "lấp đầy" cho bản thân mình. Dù cho xương trắng chất ngày một cao dưới chân núi, nó cũng không muốn từ bỏ cuộc sống tự huyễn hoặc mình và lừa dối người khác.

Song không ai ngờ được rằng, cái quỹ đạo sinh mệnh mà ngay cả bản thân nó cũng ngỡ rằng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, trong một đêm hè thanh mát, lại bị một người dẫn dắt theo một phương hướng hoàn toàn ngược lại.

Tử Miễu là thượng tiên trên thiên giới, thuỷ thần của bốn phương, cai quản ao hồ sông suối biển cả nơi hạ giới. Anh đã dùng giọt nước trong veo lóng lánh trên đầu ngón tay, cắt đứt quá khứ độc đoán ngang ngạnh, cô đơn triền miên của yêu cây. Từ đó về sau, trên núi Phù Lung thiếu đi một "cây thần", mà có thêm một cô gái nhỏ tên gọi Sa La theo bên cạnh anh với danh nghĩa là tỳ nữ. Họ tu luyện trong núi, qua những ngày tháng yên lành.

Cái tên Sa La, là do Tử Miễu đặt cho. Người đàn ông ôn hoà và khôn ngoan như dòng nước kia đã ban cho cô hình hài con người, giải thoát cho cô khỏi thân xác cây không thể di dịch một ly, dạy cho cô các loại phép thuật, dạy cho cô đạo lý của nhân gian, dạy cho cô biết vạn vật đều có tính linh, sinh mệnh là vô giá. Để tránh cho lại có người trần ngộ nhận, anh đã làm phép ẩn giấu đi thân cây của cô, và trồng cho cô một cây hoa tên là Vô Sắc, mỗi năm nở một lần, nở trong một ngày, để nhắc nhở cô, mỗi khi hoa nở, phải quay về thân xác thực trong mười hai canh giờ mới có thể duy trì được hình hài con người, bình an vĩnh viễn.

Tử Miễu đối với cô, giống như thượng tiên đối với yêu quái, như người con trai đối với người con gái, chu đáo rất mực.

Tử Miễu là bạn thân của tôi. Trong những ngày anh dẫn theo cô yêu cây nhỏ tu hành trên núi Phù Lung, tôi thường tới tìm anh đánh cờ, nhân tiện xin một ít nước từ nguồn nước hiếm hoi trân quý để về ủ rượu. Có một người bạn thân làm thuỷ thần, có lợi như vậy đấy!

Tôi thích nhất là trêu đùa cô yêu cây nhỏ bé vừa mới bước chân vào thế giới con người, nhìn cô chân tay lóng ngóng, song vui tươi hớn hở chạy trước chạy sau Tử Miễu. Từ trong đôi mắt xinh đẹp ấy, tôi dễ dàng nhận ra, đối với cô yêu cây nhỏ, Tử Miễu chính là cả thế giới.

Tuy nhiên, tôi vẫn ngấm ngầm cảm thấy có chút bất an.

Chẳng qua chỉ là một sự tình cờ, một thoáng trắc ẩn, Tử Miễu đã thay đổi vận mệnh của một yêu cây. Thế nhưng, ai biết được rằng, trong cái đêm hè lai láng ánh trăng ấy, thứ được thay đổi đâu chỉ là vận mệnh của một yêu cây.

Yêu cây Sa La từ một cái cây không hề có tự do, cô độc một mình trên đỉnh núi, đã được Tử Miễu kéo đến cõi trần thế sống động nhộn nhịp, với hình hài và tâm hồn của một cô gái đích thực.

Đây mới chỉ là khởi đầu.

Đợi đến khi cô học được quá nhiều thứ, bao gồm cả yêu ghét vui buồn, muôn vàn cảm xúc phức tạp không thể nào rũ bỏ trong cõi trần gian.

Yêu cây Sa La chắc chắn sẽ trở thành một cô gái suốt đời gắn liền với những câu chuyện.

Tôi âm thầm ủ cho cô ấy một bình rượu, và gọi tên là Nhiễm Trần.

ĐƯỜNG GAI

Thần tiên phạm lỗi, người trần gặp hoạ.

Chẳng qua chỉ là một cuộc tình với một cô gái phàm trần, chư thần trên thiên giới lại tặng cho một "món quà" là ba năm hạn hán ở nhân gian. Người bị hại là loài người vô tội, còn người bị trừng phạt là thuỷ thần Tử Miễu.

Khi quyết định dùng toàn bộ nguyên khí của mình để hoá thành cơn mưa ngọt tưới tắm cõi nhân gian, anh đã tới tìm tôi, gửi gắm sự an nguy và tương lai của một người cho tôi. Anh nói, Sa La, cô gái nhỏ mà yêu ghét vui buồn đều hiện trên nét mặt kia, là người thân quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Tôi biết, cái từ "người thân" kia, đối với yêu cây, chẳng khác nào một lưỡi dao sắc bén đâm vào tâm khảm.

Cô luôn coi Tử Miễu là tất cả. Anh đối với cô quá tốt.

Rất tự nhiên, cô tin chắc rằng, vị trí của anh trong lòng cô và vị trí của cô trong lòng anh là hoàn toàn tương tự.

Cô cho rằng đó là một sự sỉ nhục, cô ngỡ rằng những ngày tháng sớm tối sóng đôi chính là niềm vui chân thực nhất giữa cô và anh. Hoá ra, đó lại chỉ là một sự thế thân mà ngay cả gương mặt cũng không thuộc về mình.

Khi cô nhìn thấy cảnh tượng người con gái có dung mạo giống hệt như mình đang nép trong lòng Tử Miễu, cô không còn sức lực để thở. Lần gặp mặt cuối cùng giữa cô và Tử Miễu, đã kết thúc trong tiếng thở dài khe khẽ của anh và trong bước chân ra đi đầy tuyệt vọng của cô.

Cánh rừng nơi cô đi qua, sắc xanh tươi biếc ròn phút chốc đã biến thành khô tàn héo úa. Trái tim cô, cũng héo tàn như thế.

Ngày hôm đó, tôi và cô đứng trên đỉnh núi Phù Lung, tôi buộc phải nói thật với cô rằng, cơn mưa trước mắt chính là nguyên khí của Tử Miễu. Đại hạn đã được hoá giải, còn anh mãi mãi không thể trở về được nữa.

Lần đầu tiên tôi đã nhìn thấy cô rơi nước mắt.

Tử Miễu, thân là thuỷ thần, cai quản mọi nguồn nước dưới hạ giới, nhưng chỉ có nước mắt của cô là một ngoại lệ mà anh vĩnh viễn không thể điều khiển được.

Tử Miễu biến mất, thế giới của cô cơ hồ sụp đổ, và tôi cũng âm thầm bỏ đi. Bởi vì tôi biết rằng, có một người thích hợp để chăm sóc cô hơn tôi.

Từ khi Tử Miễu bước ra khỏi thế giới của cô, người luôn ở bên cô là một con rồng dữ kiêu ngạo vô song, nhưng lại là ngoài cứng trong mềm.

Rồng dữ không phải là yêu nghiệt, có dòng dõi là tộc rồng Đông Hải, là cháu đích tôn của Long Vương, đại danh Ngao Xí. Tộc rồng Đông Hải có thân phận cao quý, không thua kém thần Phật, vốn được sinh ra để trừ yêu diệt ma bảo vệ thiên hạ. Năm xưa, chỉ vì Ngao Xí tính tình ương bướng lại ham chơi, khuấy động sóng gió trong đầm hồ, gây ra lũ lụt nhấn chìm thành trì, khiến người chết vô số, Tử Miễu đã ra tay hàng phục, đánh cho hắn trọng thương. Và cô yêu cây nhỏ đã quen biết con rồng dữ từ một trường trắng đen đối địch, nước lửa giao tranh như vậy.

Ngao Xí bị thương, bắt Sa La đi ngay trước mắt Tử Miễu, nhốt cô xuống biển Vô Vọng, cách tuyệt với thế giới bên ngoài, ngày ngày dùng đủ mọi lời lẽ cay nghiệt để công kích cô gái nhỏ không cam chịu cúi đầu trước hắn, thậm chí còn cho hắn một cái bạt tai. Còn cô, vẫn kiên quyết dùng cách riêng của mình để đáp trả lại sự "độc ác" của hắn, không chút nhượng bộ.

Những người giống nhau dễ va chạm với nhau nhất, lại cũng dễ dung hoà với nhau nhất. Cái gọi là oan gia, có lẽ để chỉ Ngao Xí và Sa La.

Quãng thời gian ở trong biển Vô Vọng lại chính là một bước ngoặt nữa do vận mệnh trao tặng.

Nếu không phải là Ngao Xí luôn ở bên cạnh, bắt ép cô quay trở lại thực thân vào đúng thời hạn, thì trên thế gian cũng không còn tồn tại yêu cây Sa La nữa.

Cô sống bên Tử Miễu ba mươi năm, đổi lại là nỗi đau dằng dặc kéo dài không biết bao năm. Chính nhờ Ngao Xí luôn luôn cận kề bên cạnh, đã dần dần đưa cô rời khỏi quãng hồi ức đau thương đáng lẽ phải chôn vùi ấy.

Một kẻ ngạo khí ngất trời, đã quen thói dùng sức mạnh mệnh lệnh người khác. Một người ngang bướng cố chấp, không cúi đầu trước bất cứ sự bức bách nào. Nhiều năm qua, tôi đã từng chứng kiến vô số cuộc cãi vã và tranh đấu giữa họ. Tôi cũng nhìn thấy Ngao Xí ngốc nghếch hết lần này tới lần khác, dạy cô đủ loại phép thuật, vừa mắng mỏ cô ngốc ngếch, phiền hà, vừa tìm đủ mọi cách để khiến cô vui vẻ.

Đã ngàn năm trôi qua, hai người họ đã học được cách trưởng thành trong vô thức. Dẫu rằng quá trình này không hề dễ dàng.

Hai người họ, đáng lý ra phải là một đôi trời sinh. Tất cả mọi người đều cho rằng họ nên ở với nhau, như một cặp tình nhân.

Thế nhưng, một ngàn năm trôi qua, Sa La vẫn là Sa La, Ngao Xí vẫn là Ngao Xí, hai người họ vẫn đối đầu không ngừng nghỉ.

Thử một lần dịu dàng, một lần thoả hiệp, một lần thành thực đối diện với tình cảm của chính mình, cũng khó đến vậy ư?

Ngày hôm ấy, Ngao Xí đã biến mất.

Không ai biết nguyên nhân, cũng không biết hắn đã đi đâu.

Sa La nói với tôi, hắn thích chết ở đâu thì chết.

Nhưng từ trong mắt cô, tôi lại nhìn thấy sự lo lắng và hoang mang rất đỗi chân thành.

Sự gắn bó trong suốt một ngàn năm, lại phải đợi đến lúc chia tay rồi, mới được kiểm chứng.

Tôi hay tin Ngao Xí mất tích, đúng vào lúc đang ủ bình rượu thứ hai. Ngoài cái tên Đường Gai, tôi không muốn đặt cho bình rượu này cái tên nào khác.

KHÔNG DỪNG

Trong hai mươi năm ròng sau khi Ngao Xí mất tích, Sa La ngày ngày bôn ba khắp muôn nơi, như con thoi chạy không ngừng nghỉ khắp các vùng trên thế giới, bước chân dường như không bao giờ dừng lại. Hỏi cô có phải đang đi tìm tung tích của Ngao Xí không, cô luôn phủ nhận.

Tôi phải thừa nhận, thời gian và sự từng trải đã khiến cho cô yêu cây Sa La ngày xưa trưởng thành. Nhưng có một số thứ, cô mãi mãi không hề thay đổi.

Một năm trước, cô tới một thành phố nhỏ.

Tới đây, anh không kể tiếp nữa, mà nói với vị khách đang nghển cổ lắng nghe bên cạnh:

– Thực ra, bình rượu thứ ba vẫn chưa được ủ xong. Nó cần một thời gian lâu hơn hai bình trước rất nhiều để ủ thành.

– Vậy sao anh lại đặt tên cho nó là Không Dừng? – Khách thắc mắc.

Anh cười tinh quái:

– Bởi vì cô yêu cây đã mở một cửa tiệm bánh ngọt nhỏ trong một con hẻm tại thành phố đó. Cửa tiệm có tên là Không Dừng!

– Cái tên nghe thật kỳ quặc!

– Đúng vậy, những chuyện xảy ra trong cửa tiệm đó có lẽ còn kỳ quặc hơn nữa. Tôi từng nói, cô ấy là một người con gái mà cả cuộc đời gắn liền với những câu chuyện. Và lần này, còn có nhiều hơn nữa những người mang theo câu chuyện, tham gia vào câu chuyện của cô ấy, bao gồm cả tôi. Ha ha! – Anh cười, ngước mặt lên, nhìn vào ba bình rượu, rồi nói – Ba bình rượu này, là sản phẩm thuộc cùng một nhóm! – Anh giơ một ngón tay ra, viết vào khoảng không hai con chữ toả sáng lấp lánh, nói – Nhóm sản phẩm này có tên…

Khách đưa mắt nhìn lên, thấy trôi bồng bềnh trước mắt hai con chữ

Phù Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Trường sinh

✣ Trường sinh ✣

Nếu bên cạnh có người luôn tốt với mình,

khoảnh khắc cũng là trường sinh.

Nếu được một người nhớ nhung sâu nặng trong lòng,

mãi không quên lãng,

cái chết cũng là trường sinh.

DẪN

– Tôi không hứng thú với việc tìm người! – Tôi lau chùi cả dãy quầy hàng bằng kính trong một cơn chăm chỉ hiếm hoi, những viên kẹo và bánh ngọt xinh xắn tuyệt đẹp bày ra những tư thế rất đáng yêu trong tủ kính, như đang mời gọi.

Người phụ nữ đứng phía sau tôi, chừng ba mươi tuổi, mặt tròn, mắt tròn, chân mày như vẽ, toàn thân phục sức trau chuốt. Cô ta gọi một ly trà xanh và một phần bánh Tiramisu, đã ngồi trên ghế mây suốt một giờ đồng hồ, với một mục đích duy nhất: muốn tôi giúp cô tìm một người, một người đàn ông.

– Tôi mở tiệm bánh ngọt chứ không phải là văn phòng thám tử tư! – Không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy tôi từ chối cô ta. Chiếc mũ gấp bằng giấy báo đang chụp trên đầu tôi, trông rất buồn cười.

– Tôi biết cô không phải là con người! – Đôi mắt nâu sẫm của cô ta đang níu chặt lấy một tia hy vọng rất mong manh – Tôi cũng biết các quy tắc của cô!

Cô ta lấy từ trong chiếc túi xách tay cầu kỳ ra một thứ bọc kín trong lớp vải đen, nặng nề đặt lên bàn. Lớp vải đen mở ra, ánh vàng loá mắt.

– Có trả gấp mười lần tôi cũng không làm! – Tôi ngồi xuống đối diện với cô ta, đẩy đống đồ quý giá lấp lánh kia lại phía trước mặt cô – Dạo này tôi rất bận, chỉ đủ thời gian nghe cô kể hết một câu chuyện. Những việc khác, tôi cũng chịu thôi!

Tia sáng trong mắt người phụ nữ như một ngọn nến vụt tắt.

Tháng năm đầu hạ, ánh nắng còn chưa gay gắt. Trên một con phố nhỏ hẻo lánh vô danh, mặt đường lát lá xanh nâng đỡ những bờ tường trắng xám, phủ đầy những dây thường xuân biếc xanh mơn mởn, bóng chim vụt ngang, dăm ba khác bộ hành. Khu nhà nhỏ cuối đường, nghe nói là kiến trúc thời Minh Thanh, nơi vườn sau có một cây ngân hạnh gầy guộc, dưới gốc có một bụi dành dành mới chớm nở hoa, hương đưa phảng phất. Nửa năm về trước, tôi vừa mới thoáng thấy nơi này, đã lập tức mua luôn, mở ra một tiệm bánh ngọt. Tên cửa tiệm có hơi kỳ quặc – Không Dừng.

Người phụ nữ kia nói không sai, tôi không phải con người.

Tôi là một yêu cây, sinh ra vào một ngày tháng chạp tuyết bay trắng trời, trải ngàn năm tuổi, phiêu bạt bốn phương. Từ trước đến nay, chưa từng có nơi nào có thể giữ chân tôi được lâu dài.

Tôi thích vàng, không thích thú gì đồ ngọt, sợ béo. Nhưng vì hai gã làm công mà tôi thuê về chỉ biết làm bánh ngọt, bọn họ đã lừa gạt tôi, lúc tới xin việc thì mồm miệng liến thoắng, nào là việc gì cũng biết làm, nào là đầu bếp đặc biệt. Tóm lại, giấc mơ mở quán ăn Tứ Xuyên của tôi đã đứt gánh giữa chừng trong tiệm bánh ngọt này.

– Tôi chỉ hứng thú với nghe kể chuyện! – Hương trà thơm phảng phất, tôi lười nhác vươn vai, ánh nắng tà dương nhàn nhạt ngoài cửa sổ. Dáng vẻ uể oải này chẳng khác gì đang nói thẳng thừng với cô ta: có chuyện gì thì kể đi, không kể chuyện thì mời về!

– Nghe xong câu chuyện này, không biết cô có đổi ý hay không? – Người phụ nữ nhấp một ngụm trà xanh biếc, thoáng chau mày.

Tôi biết thứ trà này cho nước trà rất đắng, đối với những vị khách đặc biệt không phải tới đây vì bánh ngọt, tôi đều gợi ý họ dùng loại trà này.

Thứ trà này, có tên gọi Phù Sinh.

Người phụ nữ hạ tách trà bằng sứ xương trắng muốt xuống, nhè nhẹ hít vào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 1

I.

Liêu không biết chữ. Nó học liền tù tì bảy năm tiểu học, từ bảy tuổi tới mười bốn tuổi vẫn không biết chữ, ngoài cái tên của chính mình.

Những giáo viên đã từng dạy nó đều cảm thấy bất lực, đến cả thằng nhóc đầu trọc ngô nghê lúc nào cũng ròng ròng nước dãi trong lớp còn biết viết được mấy chữ xiêu vẹo "Đầu giường ánh trăng sáng", mà Liêu vẫn không viết nổi. Chữ dạy nó hôm nay, ngày mai đã quên sạch sành sanh.

Ngoài cái tật không biết chữ, Liêu quả thực là một học sinh ngoan ngoãn. Nhà trường không có lý do để đuổi học nó. Năm nay là năm thứ hai nó học lớp sáu, trở thành bạn học với các em lớp dưới.

Giáo viên chẳng ai thích nó, bạn cùng lớp chưa bao giờ ngớt chê cười nó. Đi học tới bảy năm mà vẫn mù chữ, không phải bại não thì là gì? Nhưng Liêu không hề để tâm, lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, ánh mắt sáng trong, rạng rỡ như một đoá hướng dương tươi tắn.

Thế là, nó lại có thêm một biệt danh nữa là con ngốc.

Đối với Liêu, thời gian vui vẻ nhất là sau khi tan học, ngồi tựa lưng vào gốc cây ngân hạnh, ăn kem đậu xanh, mắt nhìn về phía xa xăm.

Nó yêu từng cành cây ngọn cỏ, từng con chim, thậm chí từng con kiến nhỏ nơi đây, ngay cả cây ngân hạnh cũng trở nên thú vị và đáng yêu. Còn có một con chim không biết tên gọi là gì, lưng trắng cánh đen, đậu giữa những cành cây xanh rợp, cất tiếng hót líu lo. Nó thích dựa lưng vào gốc cây mà ngủ. Sự nâng đỡ vững chải phía sau lưng đem lại cho nó một cảm giác yên ổn khó diễn tả bằng lời. Tiếng chim lảnh lót lại mang đến cho nó một niềm hạnh phúc bình dị.

Tuy nhiên, sự vui vẻ cũng phải trả giá. Thường là khi Liêu tỉnh lại sau giấc ngủ, mới phát hiện chiếc xe đạp đã không cánh mà bay. Tới nay, chắc nó phải mất tới mười mấy chiếc xe rồi.

Có thể người khác cần chúng hơn mình, Liêu lần nào cũng tự nhủ với bản thân như vậy, sau đó đi bộ suốt một tiếng rưỡi đồng hồ theo con đường nhỏ giữa ruộng lúa mạch, băng qua một vạt rừng cây ngân hạnh nhỏ, hớn ha hớn hở trở về ngôi nhà trên một sườn núi thấp.

Trong thị trấn nhỏ này, ngân hạnh được trồng khắp nơi. Cứ mỗi độ đầu thu, Liêu lại nhìn thấy khắp đầu phố cuối ngõ là những người tay cầm cây gậy trúc dài ngoẵng, đứng trong đủ mọi tư thế tức cười, khều lấy thật nhiều những quả chín tròn vo từ tán cây ngân hạnh. Họ nói rằng đó là bạch quả, hay còn gọi là hạt ngân hạnh, vừa giàu dinh dưỡng lại có thể chữa bệnh, mang về hầm canh gà ngon tuyệt cú mèo.

Một buổi chạng vạng vào tuần trước, trên đường tan học về nhà, Liêu bỗng thấy một ông già tóc bạc mặc bộ áo kiểu Mãn Châu đen kịt, đứng dưới cây ngân hạnh mà ngày nào nó cũng đi qua, ngửa mặt nhìn lên tán lá. Trên khuôn mặt hằn đầy vết phong sương, là một nỗi sầu khổ không thể nói bằng lời.

– Đại hạn… – Ông lão lắc đầu lẩm bẩm.

– Ông ơi, cháu có thể giúp gì cho ông không? – Liêu tiến lên phía trước.

Ông lão quay đầu lại nhìn, những nếp nhăn trên khuôn mặt đột nhiên giãn ra – Liêu!

– Ồ, ông biết tên cháu?

– Ông thường thấy cháu đi qua dưới tán cây này! – Ông lão hiền từ xoa đầu Liêu – Nhưng, về sau sẽ không nhìn thấy được nữa!

Liêu ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao cháu không nhìn thấy ông nhỉ?

– Cháu đã nhìn thấy rồi đấy thôi. – Ông lão cười, ân cần lau đi vệt kem đậu xanh còn dính bên khoé miệng Liêu – Ngày nào tan học cũng không về nhà đúng giờ, cứ phải ăn kem đậu xanh, rồi còn dựa vào gốc cây ngủ một giấc xong mới chịu về.

Liêu ngượng nghịu, gãi đầu cười hì hì.

– Được sống thật là tốt. – Bàn tay ông lão từ từ buông thõng, đôi mắt đang nhìn Liêu lộ ra niềm ngưỡng mộ.

– Vậy thì hãy tiếp tục sống đi! – Liêu không hiểu việc này thì có gì đáng ngưỡng mộ, có gì đáng cảm động.

Ông lão khẽ lắc đầu:

– Ông mắc bệnh rồi, không sống được bao lâu nữa.

– A! – Liêu kinh ngạc – Thế thì ông hãy mau đến bệnh viện đi! – Nó ngừng lại một chốc, đột nhiên sực nhớ ra điều gì, bèn chỉ vào cây ngân hạnh, nói – Ông ăn bạch quả hay là hạt ngân hạnh đi. Cháu nghe rất nhiều người nói là nó có thể trị bách bệnh. Hình như đợi thêm một tháng nữa là nó sẽ có kết quả!

– Hạt ngân hạnh? – Ông lão ngẩn ra một lát, lẩm bẩm – Kể ra đúng là cũng có tác dụng với kiếp nạn này, nhưng không phải ai cũng có thể ăn được…

– Đầy một phố kia mà! – Liêu hấp tấp nói – Đến khi đó, cháu sẽ giúp ông hái xuống, để ông mang về hầm canh gà…

– Ha ha, con bé ngốc này! – Sắc mặt ông lão trở lại bình thường, cười nói – Không còn sớm nữa, mau về nhè đi! – Nói xong, đẩy khẽ vào lưng nó.

Liêu cảm thấy thân mình bỗng nhẹ bẫng, "bay" đi một đoạn xa đến vài bước chân. Tới khi nó quay đầu nhìn lại, dưới gốc cây ngân hạnh đã không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 2

Tối hôm đó, trong thị trấn nhỏ gặp phải một trận mưa đá lớn hiếm thấy. Những hòn đá như hạt bi ve trút xuống dày đặc. Cỏ cây, hoa lá, nóc nhà, mặt đất, một vạt tan hoang.

Sáng sớm hôm sau, khi Liêu đi học, nhìn thấy bên gốc cây ngân hạnh có một con chim đã chết, lưng trắng cánh đen, đôi cánh giang rộng cứng đờ, tới tận lúc chết vẫn giữ nguyên tư thế đang bay.

Liêu bỗng dưng cảm thấy buồn bã, bèn đào một cái hố dưới gốc cây để chôn con chim.

Từ đó về sau, Liêu không còn nghe thấy tiếng chim hót dịu êm trên cây ngân hạnh nữa. Trong giấc mơ dưới gốc cây cũng thiếu vắng một âm thanh êm đềm.

Và nó cũng không còn nhìn thấy ông già áo đen tóc bạc hôm đó nữa.

Hôm nay, thời tiết xấu một cách khác thường, mây đen che kín mặt trời, oi bức khó chịu.

Liêu đang một mình trên đường trở về nhà, khi sắp tới gốc cây ngân hạnh, bỗng sau lưng có một cảm giác vô cùng quái lạ, giống như có người đang âm thầm bám sát.

Liêu quay đầu lại, phía sau trống trải, không một bóng người.

Nó lại tiếp tục đi. Trong rừng ngân hạnh thi thoảng phất qua một cơn gió nhẹ hiếm hoi, lá cây khe khẽ xào xạc trên đầu. Cảm giác quái lạ vẫn đeo đẳng sau lưng.

– Meo!!!

Một tiếng mèo gào lạnh lẽo thình lình vọng lên trong rừng. Liêu quay phắt đầu lại. Trong bóng cây mờ tối, một luồng sáng trắng loé từ giữa không trung chiếu thẳng xuống mặt đất. Tiếp đó, một trận cuồng phong cuốn tung đất bụi sỏi đá, lao thẳng tới người Liêu khiến nó nhắm chặt mắt lại. Luồng sức mạnh to lớn đó đã đẩy bật nó về phía sau tới vài chục mét, hai chân vạch trên mặt đất thành hai vệt kéo dài.

Đứng bên ngoài cánh rừng, nhìn vào rừng cây vô cùng thân thuộc, Liêu bỗng dưng cảm thấy một nỗi bất an, thậm chí là sợ hãi. Trong khu rừng mịt mù cát bay đá chạy, không nhìn thấy ánh sáng, không nhận được âm thanh, chỉ có sự nguy hiểm.

Liêu chạy như bay về nhà.

– Lại đánh nhau với ai thế? – Một người đàn ông mang kính, dáng vẻ nho nhã, người khoác tạp dề, cẩn thận đặt bát canh nóng hôi hổi lên chiếc bàn bát tiên ở giữa căn phòng, rồi lại bày mấy đĩa thức ăn đẹp mắt xung quanh bát canh.

Liêu đứng trước cửa, vụng về vặn vẹo hai tay vào nhau, bím tóc xoã tung, bên mép một vệt tím bầm, bộ đồng phục học sinh màu đỏ ngang dọc vết bẩn, nút áo đã bay mất quá nửa, số còn lại cũng lủng lẳng muốn rớt.

– Hai thằng con trai ở lớp bên cạnh đi mượn tiền của một đứa nhóc lớp một, làm thằng bé sợ run cầm cập. – Liêu từ từ nhích tới bên bàn, thèm thuồng nhìn các món ăn.

Chỉ cần bước qua cửa nhà, chỉ cần về đến bên cạnh người đàn ông này, mọi cảm giác bất an của Liêu đều tan biến hết.

– Còn người nào nhìn thấy không? – Người đàn ông chỉnh lại gọng kính, hỏi.

Liêu thè lưỡi:

– Ở ngay giữa con đường nhỏ tại cổng sau trường học, đến một bóng ma cũng không có!

– Thế thì tốt. Đánh lộn sẽ bị đuổi học. Bọn họ đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi! – Người đàn ông thở phào – Ăn cơm trước hay uống thuốc trước?

– Ăn cơm! – Liêu reo lên hớn hở, rồi nói – À đúng rồi, hôm nay trên đường về nhà rất quái lạ, cứ như có người bám theo con. Khi qua rừng ngân hạnh, con bị một trận cuồng phong quái đản xô bật ra ngoài. Ở trong rừng còn có tiếng động rất lạ lùng. Con không dám nhìn kỹ, bỏ chạy luôn.

– Ừ! Biết rồi. Mau ăn đi!

Liêu có gia đình nhưng không có cha mẹ.

Người đàn ông bên cạnh nó dáng người cao gầy, mừng giận không lộ ra nét mặt, tướng mạo anh tuấn, có một cái tên rất bình thường: Lương Vũ Đống.

Nó gọi người này là sư phụ.

Một tiếng sư phụ, hữu danh vô thực. Mười năm qua, Lương Vũ Đống ngoài việc chăm sóc Liêu, chưa từng dạy nó bất cứ thứ gì.

Anh biết điều chế thuốc. Những cây thuốc hái về từ ngọn núi rất xa được phơi khô hoặc sấy khô. Trong vô số những đêm trăng sáng sao thưa, trong căn phòng ở mé tây khu nhà lúc nào cũng vang lên từng hồi tiếng chày giã thuốc.

Liêu từng léo lút nhìn trộm vào căn phòng đó qua khe cửa sổ. Dưới ánh đèn vàng nhạt, Lương Vũ Đồng chăm chú cầm chiếc thìa nhỏ, xúc lấy một thìa bột từ trong hộp thuốc đen ngòm, rồi đổ vào trong chiếc bình sứ trắng muốt trên tay, lắc khẽ, vừa lắc vừa nhìn vào một cuốn sách gáy đóng chỉ đặt trên tay, một cuốn sách cũ kỹ mong manh như lá khô.

Liêu ngỡ rằng anh đang tập trung tuyệt đối, nhưng mỗi khi nó muốn nhìn cho rõ ràng hơn, luôn có một luồng gió cát từ bên mép cửa sổ thổi thẳng vào mắt nó. Đến khi nó gắng gượng mở đôi mắt vừa dụi đến đỏ sọng ra, Lương Vũ Đống đã âm thầm đứng bên cạnh nó từ lúc nào, kéo tai nó lúc này đang thè lưỡi ra, lôi về phòng.

Chuyện này mỗi năm thế nào cũng xảy ra vài lần. Cuốn sách cũ kỹ kia chính là thứ Liêu cảm thấy hào hứng nhất ngoài kem đậu xanh.

Nó từng xem trộm, nhưng nó không hiểu. Chữ trong cuốn sách chi chít dày đặc, giống như một đàn kiến đang ngẩng đầu ưỡn ngực cười nhạo nó. Trong sách có một trang bị giở nhiều tới mức sắp nát tươm.

Trong nhiều đêm hè trăng trong, hoặc những buổi sớm đông mai hồng chiếu tuyết, Lương Vũ Đống ngồi trước chiếc bàn đá trong sân, uống rượu một mình. Khi ngà ngà say, anh luôn đắm mình trong ánh trăng, hoặc trong tuyết nhẹ, khe khẽ ngâm nga.

Non lạnh thay sắc biếc,

Suối thu nước liu riu.

Tựa gậy ngoài cổng vắng,

Đón gió nghe ve chiều.

Ngọn gió núi ngang qua thổi tung những nếp áo chỉnh tề trên người anh, cuốn rơi mấy cánh hoa, nhuộm thêm sắc màu lên mái tóc đen nhánh. Mỗi khi tới lúc này, Liêu sẽ nhảy tưng tưng đến bên cạnh anh như một chú thỏ con, đứng lên ghế đá, vừa cười khúc khích vừa nhặt những cánh hoa trên tóc anh xuống.

– Chơi trò phong nhã thế đã chán chưa? Không thiết ăn cơm à? – Không khí vui vẻ thường bị cắt ngang bởi một giọng nữ cao lanh lảnh.

Mạt Bạch trong bộ y phục trắng muốt mỹ miều, bưng một rổ rau xanh, vẻ lạnh như băng sương, bước tới trước mặt họ, đặt phịch rổ rau xuống trước mặt Liêu:

– Ranh con, mau đi rửa rau!

– Thưa chị Mạt Bạch, tuân lệnh! – Liêu le lưỡi, bưng rổ rau chạy mất.

– Tính khí cô thật tệ! – Lương Vũ Đống khẽ nhún vai.

Mạt Bạch giận dữ lườm anh một cái sắc lẹm, nhìn theo Liêu đang chạy đi, lạnh lùng nói:

– Tôi không giàu tình cảm như anh, tôi ghét nhất là làm việc theo tình cảm!

Phải giải thích về cô gái Mạt Bạch này như thế nào đây? Lương Vũ Đống là người đàn ông đầu tiên Liêu nhìn thấy trong ký ức, còn Mạt Bạch là người phụ nữ đầu tiên Liêu nhìn thấy và còn nhớ được.

Ba người bọn họ sống dưới một mái nhà.

Mạt Bạch xinh đẹp tuyệt vời, ánh mắt sóng sánh quyến rũ, muôn vẻ phong tình. Cô ta thích nhất là làm đẹp, mỗi ngày đều đổi một kiểu váy áo khác nhau, nhưng màu sắc luôn là một màu trắng muôn năm không đổi. Cô không phải vợ của Lương Vũ Đống, cũng không phải là người thân thích của anh ta, hình như cũng không phải là bạn. Cô cả ngày cáng đáng hầu hết các loại việc nhà trong những tiếng càu nhàu chửi bới, thi thoảng đi xa giúp Lương Vũ Đống hái thuốc, còn những lúc khác đều không thấy tăm hơi đâu.

Từ nhỏ tới lớn, Liêu chưa từng thấy Mạt Bạch cười với nó lần nào. Ngoài những lời la mắng kiểu như "cởi ngay quần áo bẩn ra", "cút về đi ngủ", còn lại chỉ là lườm nguýt và không thèm đếm xỉa.

Liêu biết Mạt Bạch rất thích ăn cá. Có lần Mạt Bạch bị ốm không ăn được gì, Liêu đã lén chạy tới con sông phía sau núi bắt cá tươi cho Mạt Bạch, suýt nữa trượt chân ngã xuống sông chết đuối. Tới khi Liêu bưng bát canh cá đến trước giường Mạt Bạch, cô ta liền thẳng tay hất đổ xuống sàn nhà, quát nó cút đi.

Trước cuộc sống chung theo kiểu "phù thuỷ biến thái và cừu non ngây thơ", Liêu không tức giận, chỉ thấy quái lạ. Suy đi nghĩ lại rất lâu, nó cũng không nghĩ ra mình có chỗ nào đắc tội với Mạt Bạch. Lẽ nào Mạt Bạch cảm thấy nó quá xấu xí?

Tuy rằng có chút băn khoăn, nhưng Liêu vẫn không tức giận. Nó căn bản không hề có những khái niệm như "tức giận" hay "thù oán".

Mạt Bạch cũng giống như Lương Vũ Đống, vẫn là những người quan trọng nhất bên cạnh nó.

Vừa bôi thứ thuốc cao mát lạnh lên vết thương của Liêu, Lương Vũ Đống vừa lắc đầu nói:

– Nói với con n lần rồi, làm người phải biết khiêm tốn. Đánh nhau với người ta, bị đánh cho vỡ đầu thì biết làm thế nào?

– Con có phải là cái tách sứ đâu, làm sao mà dễ vỡ như thế được! – Liêu đau tới mức nghiến răng méo miệng – Nhẹ thôi, nhẹ thôi!

Anh dừng tay, không bôi thuốc nữa.

– Đối với ta, con chỉ có một! – Anh nhìn Liêu, vẻ hơi thấp thỏm bất an, rồi sắc mặt nhanh chóng trở lại bình thường, đứng lên cầm theo hộp thuốc đi vào phòng trong – Trong bếp vẫn còn canh, tự múc mà ăn!

Sư phụ dạo này dường như hơi khác với trước kia.

Liêu nhìn theo bóng anh, thận trọng day day bên mép.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 3

Khi Lương Vũ Đống gặp Liêu lần đầu tiên, nó mới hơn ba tuổi.

Khi anh quăng một xấp tiền dày cộp lên mặt bàn lem luốc dầu mỡ, hai cặp mắt tham lam bỗng sáng loé lên như bóng đèn điện. Người đàn bà mấp máy cặp môi khô nẻ, lẩm bẩm:

– Không ngờ cái con nhóc nhặt được trong núi này lại có người chịu bỏ tiền mua! – Nói xong, lập tức đổi ngay sắc mặt, hỉ hả hét vọng vào trong bếp:

– Nhóc con, mau ra đây!

Hôm đó là một ngày cuối tháng chạp, trong núi đổ một trận tuyết lớn.

Bé gái xuất hiện trước cửa, khoảng chừng ba, bốn tuổi, cơ thể gầy gò được quấn trong chiếc áo len mỏng đã tuột sợi ở cả cửa tay và cổ áo, tay bưng một bát lớn khoai tây vừa luộc chín, đôi mắt to đen lấp lánh vui tươi trên khuôn mặt tròn bé xíu nhem nhuốc bụi than.

– Bố ơi! – Cô bé líu ríu tới bên cạnh người đàn ông, mặt ngẩng lên mừng rỡ, chìa bát khoai tây ra trước mặt ông ta – Bố xem này, lần này không củ nào bị cháy nhé!

Người đàn ông nóng nảy giật phắt bát khoai tây đặt sang một bên, lôi cô bé tới trước cửa sổ, đẩy thẳng về phía người thanh niên:

– Dẫn đi, của anh đấy! – Nói xong, ông ta trợn mắt với cô bé – Từ nay, người này là bố của mày, đi theo hắn!

Thứ mà ông ta giao cho anh không phải là một con người, mà chỉ là một món hàng được mua bán tự do.

– Bố và mẹ rất vui mừng. Thật tốt quá! – Đứng trước cánh cổng liếp xiêu vẹo, cô bé quay đầu nhìn lại nơi đã từng là "nhà" mình, chớp chớp đôi mắt to tròn, trên khuôn mặt không hề có vẻ đau buồn, hay tức giận, hay sợ hãi, chỉ thấy nụ cười, xinh xắn như một đoá hoa dại âm thầm xoè nở.

Lương Vũ Đống nhìn cô bé. Từ lúc anh dắt tay cô bé ra khỏi cửa ngôi nhà, nó giống như một chú mèo con ngoan ngoãn, không hề phản kháng, mặc cho anh mang nó đi tới một phương trời hoàn toàn xa lạ.

– Cháu không hỏi ta sẽ mang cháu đi đâu à? – Anh hỏi cô bé.

– Không hỏi! – Nó ngước mặt lên, quẹt vệt nước mũi đã đóng băng, cười khúc khích – Chú có ăn thịt cháu đâu!

Anh ngồi thụp xuống, rút khăn tay ra cẩn thận lau sạch chiếc mũi bẩn thỉu của cô bé, cười nói:

– Đúng là trong sáng hệt như một tờ giấy trắng!

Tuyết đọng đã phủ một lớp mỏng trên sân. Cây ngân hạnh cao lớn bên ngoài dựa sát vào tường bao. Trong thời tiết giá rét căm căm, trong gió lạnh thấu

xương tuỷ, mà trên cây ngân hạnh vẫn trổ ra tầng tầng lớp lớp những đọt lá xanh biếc, tươi non như muốn ứa nước ra ngoài.

Tuyết trắng lá xanh, sự phối hợp rất đỗi bất thường đã bừng lên một sức sống mãnh liệt.

Lương Vũ Đống liếc qua cây ngân hạnh, rồi dắt tay cô bé của anh quay lưng rời đi. Trên con đường núi quanh co, hai hàng dấu chân một lớn một nhỏ cứ kéo dài về phía trước…

Trong căn nhà trọ tồi tàn ở vùng quê, Lương Vũ Đống thu dọn đám chăn đệm bẩn thỉu lộn xộn, cau mày nói:

– Ngày mai là về tới nhà rồi. Ở tạm một đêm nay vậy, đi ngủ sớm thôi! – Rồi quay lại nhìn cô bé đang ngó nghiêng – Liêu, có nghe thấy gì không?

– Chỗ này… – Liêu chạy đến bên Lương Vũ Đống, hớn hở kéo tay anh – Nhà ở đây đẹp quá! – Nó vừa nói vừa nhảy phóc lên giường, lăn qua lăn lại trên tấm chăn bông phảng phất mùi ẩm mốc, vỗ tay cười như nắc nẻ – Êm quá! Thích quá!

– Chưa bao giờ cháu được ngủ trên chiếc giường thế này à? – Lương Vũ Đống ngồi bên mép giường, tò mò nhìn cô bé đang phấn khởi tới khuôn mặt đỏ hồng.

– Trong phòng cháu không có giường, trong phòng bố mẹ mới có. Nhưng cháu có rất nhiều rơm rạ! Với lại cháu luôn ngủ cùng Tiểu Đô. Nằm sát Tiểu Đô ấm lắm! – Nó ôm chiếc gối, áp sát má lên đấy! – Không biết Tiểu Đô đã ăn cơm chưa!

– Tiểu Đô là ai?

– Là con chó trông nhà cho bố mẹ. Lông nó trắng như tuyết, người nó to lắm, nhưng không thấy thịt đâu cả, gầy lắm!

– Ồ, thế à!

Lương Vũ Đống đặt cô bé nằm ngay ngắn, rồi kéo chăn đắp lên người nó:

– Ngủ đi. Đêm nay sẽ không lạnh nữa!

– Vâng! – Khuôn mặt hồng như trái táo chín của cô bé soạt một cái rụt vào dưới chăn, chỉ lộ ra đôi mắt lấp lánh nét cười ngọt ngào – Hôm nay vui quá đi mất! – Nói xong, cô bé lại thò nửa đầu ra khỏi chăn, hỏi một cách nghiêm túc – Sau này con còn được gặp bố mẹ nữa không?

– Họ sẽ sống rất vui vẻ! – Anh xoa xoa đầu cô bé – Có được đứa con gái như con, là phúc phận mà bọn họ phải tu mấy kiếp mới có.

– A ha, hay quá! – Cô bé hài lòng chui tọt vào trong chăn, yên tâm đi ngủ – Sư phụ cũng ngủ đi nhé!

– Ừ! – Lương Vũ Đống nở một nụ cười thiếu tự nhiên.

Trên đường đến đây, anh đã làm hai việc. Việc thứ nhất là khi băng qua một cánh đồng rộng lớn hoang liêu, đã tiện miệng đặt cho cô bé một cái tên. Hai là xác định rõ mối quan hệ sau này của hai người. anh không thích gọi cô bé là nhóc con, càng không thích cô bé gọi mình là bố.

Đêm khuya, từng cơn gió núi sắc lạnh như dao vun vút lùa vào khung cửa sổ cũ nát. Mùa đông ở vùng núi, cái giá buốt có thể xuyên thấu xương tuỷ. Lương Vũ Đống ngồi trên giường, đọc sách dưới ánh đèn dầu lờ nhờ. Cuốn sách còn cũ kỹ hơn cả cây đèn dầu bám đầy bụi bặm. Liêu nép sát vào người anh, ngủ say sưa như một chú heo con, ngón tay ngây ngô đút vào trong miệng.

Gấp sách lại, nhìn đứa bé nằm bên cạnh mình, ánh đèn chập chờn phủ trùm lên khuôn mặt thẫn thờ của anh một niềm u uất sâu xa.

Một luồng gió mạnh xộc vào, thổi ngọn đèn dầu tắt phụt.

Lương Vũ Đống bất giác hắt hơi một cái.

Anh khẽ dụi mũi, cười nhăn nhó. Thì ra bản thân đã yếu ớt tới mức này! Phi thiên độn thổ, chỉ cây thành nhà đã là chuyện quá khứ. Hôm nay, đến cả một cơn gió lạnh vặt vãnh cũng không thể chịu đựng nổi.

Cho dù là yêu tinh ngân hạnh tu thành hình người thì đã sao? Có đạo hạnh ngàn năm thì đã sao? Khi đại kiếp nạn tới gần, cũng sẽ chỉ là một xác thân thoi thóp chút hơi tàn mà thôi.

Vượt qua kiếp nạn, sẽ được trường sinh. Không vượt qua được, sẽ là cùng đường.

Đây chính là con đường định mệnh dành cho yêu quái.

Trong bóng tối, tiếng thở bên cạnh anh đều đặn mà thanh thản. Nụ cười và tiếng reo vui của Liêu lúc rõ nét, lúc mơ hồ trong tâm trí anh.

Khi bình minh vừa rạng, Lương Vũ Đống mở mắt trong cảm giác toàn thân ấm sực. Trên người không biết từ bao giờ đã được đắp lên một tấm chăn. Tuy tấm chăn bốc lên mùi khó ngửi, nhưng nó thực sự đã giúp anh chống lại cơn giá lạnh. Liêu chỉ đắp hờ một góc chăn, cơ thể cuộn tròn ở cạnh anh, một bàn tay nhỏ nhắn đặt lên cánh tay anh, vẫn ngủ rất ngon lành, nước dãi chảy ròng ròng.

Khi Lương Vũ Đống đang lắc đầu đắp lại chăn cho cô bé, Liêu cựa mình rồi tỉnh giấc.

– Xem ra sau này phải lấy keo dán chặt vào, con mới chịu ngủ ngoan không đạp chăn ra! – Lương Vũ Đống trừng mắt nhìn nó trách móc.

Liêu dụi mắt, ngồi dậy nói:

– Con không đạp chăn!

– Thế tại sao cái chăn lại chạy lên người ta?

– Nửa đêm con nghe thấy sư phụ ho, nên con đắp chăn cho sư phụ! – Liêu thật thà trả lời – Không phải con đạp chăn đâu!

Anh hơi sựng lại một thoáng, rồi hỏi:

– Lấy chăn đắp cho ta, con không lạnh à?

– Lạnh, nhưng mà con không ho! – Liêu dẩu môi – Hồi trước Tiểu Đô cũng ho, lại còn run cầm cập, con chỉ cần lấy thật nhiều rơm phủ lên mình nó rồi ôm lấy nó, là nó hết run ngay!

– Ta không phải là Tiểu Đô – Anh dí tay vào mũi cô bé.

– Nhưng sư phụ ở bên con mà! – Liêu nghiêng đầu, vặn vặn ngón tay, nghiêm túc nói – Con không muốn sư phụ bị ốm. Sư phụ bị ốm thì sẽ không vui. Sư phụ không vui thì Liêu cũng không vui. Liêu mong bố mẹ, cả Tiểu Đô, và cả sư phụ, tất cả những người bên cạnh Liêu đều vui vẻ.

– Đồ ngốc! – Anh xoa đầu cô bé, nụ cười bên khoé miệng mang một vẻ chua xót khó nói thành lời.

Bởi vì sư phụ ở bên cạnh con… Được thôi, từ nay về sau, con sẽ chỉ ở bên cạnh ta.

Lương Vũ Đống giơ ngón tay trỏ ra, khẽ ấn vào giữa ấn đường Liêu, ánh hào quang nhàn nhạt toả ra từ đầu ngón tay.

Liêu, từ nay con không còn quá khứ nữa, chỉ còn tương lai chung sống cùng chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 4

"Rầm" một tiếng lớn, cửa phòng bị đẩy bật tung.

Mạt Bạch một tay giữ lấy cánh tay còn lại, khoé miệng vương vệt máu tươi, loạng choạng lao vào, nhũn chân ngã khuỵu xuống đất.

Liêu đang thu dọn bát đĩa giật bắn mình. Cô bé cuống quýt chạy tới đỡ lấy Mạt Bạch, quay đầu vào trong nhà hét lớn:

– Sư phụ, sư phụ, chị Mạt Bạch bị thương rồi!

– Buông ra! – Mạt Bạch đẩy phắt nó ra, gắng gượng đứng dậy, cau mày nhìn thẳng vào Lương Vũ Đống đang vội vàng chạy ra, thều thào:

– Bọn chúng tìm đến rồi. Tôi đánh không lại chúng, dùng thần chú Thất tuyệt đặt ra kết giới, có thể chặn được bọn chúng trong ba ngày!

– Cái bọn xưng là chính đạo ấy giỏi nhất là thừa cơ đánh lén! – Lương Vũ Đống chán chường nhìn ra ngoài cửa – Cô bị thương không nhẹ đâu, vào trong nhà đắp thuốc!

– Đúng đấy, đúng đấy, chị Mạt Bạch, chị đang chảy máu kìa! – Liêu hấp tấp nói chen vào.

– Ngoài Trường Sinh Dẫn, mấy loại thuốc anh biết đều là trị ngọn mà không trị gốc! – Mạt Bạch chẳng thèm đếm xỉa tới Liêu, chụp lấy cánh tay Lương Vũ Đống, những móng tay giữa nhọn gần như cắm sâu vào thịt anh – Đại kiếp sắp đến gần, tôi và anh đều không còn thời gian nữa! Con chim yêu tu luyện năm trăm năm đã chết vì kiếp nạn. Kết cục của nó như thế nào, tôi và anh đều biết rõ. Anh còn thiếu bao nhiêu vị nữa thì mới thể hoàn thành Trường Sinh Dẫn?

Lương Vũ Đống suy ngẫm chốc lát, rồi nói:

– Còn thiếu một vị… hạt ngân hạnh!

– Ba ngày! – Mạt Bạch vịn vào bàn ngồi xuống, thở hổn hển – Trong ba ngày, nếu anh không lấy được hạt ngân hạnh chế thành Trường Sinh Dẫn, nhân hoạ còn có thể tránh qua, nhưng thiên tai sẽ thành kiếp nạn khó tránh.

– Tôi biết! – Lương Vũ Đống thu lại ánh mắt xa xăm, cười buồn ngồi xuống đối diện với Mạt Bạch – Con người luôn than thở cuộc sống không dễ dàng, chắc chắn họ không ngờ yêu quái cũng có cảm giác tương tự. – Anh gượng gạo nhếch mép – Ha ha, yêu quái chẳng qua cũng chỉ mong muốn được trời yêu gió lặng, năm tháng yên bình. Chỉ có vậy thôi mà cũng không được!

Mạt Bạch cụp mắt nhìn xuống, hàng mi tuyệt đẹp khẽ lay động.

Một chiếc bàn, hai con người, khoanh thành một thế giới quạng hiu.

Liêu không biết chữ, nhưng nó không ngốc nghếch.

Bọn họ vừa nói tới "yêu chim", nói tới "chết vì kiếp nạn", nó lập tức nhớ tới ông lão hiền từ mới gặp mặt có một lần mà lại có cảm giác như quen biết từ lâu. Con chim đã chết kia, đến nay nó vẫn không quên.

– Sư phụ… – Nó đứng giữa hai người họ – Người là yêu quái phải không?

Nó lúc nào cũng bình thản điềm tĩnh, và sáng suốt thấu tỏ như vậy, dường như tất cả mọi thứ không liên quan tới niềm vui đều không thể len được vào trái tim nó. Ngay cả khi hỏi tới "yêu quái" – một từ khiến cho rất nhiều người phàm nghe mà tái mặt.

Lương Vũ Đống nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong veo như nước của cô bé, không nói lời nào.

– Còn cần thiết phải giữ bí mật nữa không? – Mạt Bạch liếc xéo anh một cái, rồi nói với Liêu – Dù sao ngươi cũng chẳng biết sợ là gì. Nói cho ngươi biết, ta và sư phụ ngươi đều không phải con người. Hắn là một yêu cây ngân hạnh. Trông hắn trẻ thế kia, nhưng thực tế đã là một lão lọm khọm già hơn một ngàn tuổi rồi đấy!

– Vậy còn chị? – Liêu tay chống cằm, chỉ thấy tò mò, không hề sợ hãi.

– Ta… – Mạt Bạch bĩu môi – Tại sao ta phải nói với ngươi?

Liêu đảo mắt, nói:

– Chị Mạt Bạch thích ăn cá thế kia, lẽ nào là một con mèo?

– Con ranh chết tiệt… – Mạt Bạch vẻ như muốn đánh cô bé.

– Những kẻ thực sự thích gây phiền phức, cứ giao cho tôi xử lý! – Lương Vũ Đống đứng dậy, cắt ngang cuộc cãi vã giữa hai người – Mạt Bạch, cô dẫn Liêu tới nơi khác trốn đi!

– Trốn? – Mạt Bạch như bị ai đâm trúng chỗ đau, đứng phắt dậy, nghiêm giọng nói – Chúng ta còn trốn đi đâu được? Sau ba ngày, nếu anh vẫn không tìm ra hạt ngân hạnh cho vào thuốc, thì dù tôi và anh ở chỗ nào, cũng sẽ chỉ có một kết cục!

– Tôi biết! – Lương Vũ Đống khẽ gật đầu.

– Anh biết? – Trong đáy mắt Mạt Bạch loé lên một tia sắc lẹm như dao. Cô ta hoàn toàn không đếm xỉa đến vết thương vẫn đang rỏ máu, nhảy vút lên, nhanh như chớp lao vọt vào phòng của Lương Vũ Đống, nháy mắt đã trở ra, trong tay kẹp lấy một cuốn sách cũ kỹ – Phương thuốc Trường Sinh Dẫn, anh đã xem bao nhiêu năm rồi, anh tưởng tôi không biết đọc sao? Anh tưởng rằng lời nguyền xoá ký ức của anh cũng có tác dụng với tôi sao? Tôi không phải con đần kia, tôi cũng là một yêu quái có tu hành! Tôi chẳng qua là đang chờ anh quyết định mà thôi!

– Cô quả nhiên có sự thông minh của yêu mèo! – Lương Vũ Đống nhìn cuốn sách bị cô ta vò đến nhăn nhúm, điềm đạm nói – Thế nhưng, chẳng phải là cô đã quyết định rồi sao?

– Tôi… – Mạt Bạch nhất thời cứng họng, vung ném cuốn sách đi, xông tới túm chặt lấy cổ áo Lương Vũ Đống, nghiến răng mà nói – Tôi không muốn chết chùm với anh!

– Ừ. Tôi biết! – Lương Vũ Đống không hề nhúc nhích.

– Tôi… – Cặp lông mày thanh tú của Mạt Bạch chau tít lại, đôi môi mịn màng mím chặt tới mức sắp bật máu. Đôi bên bất động hồi, rồi cô ta ủ rũ buông tay, đấm lên ngực Lương Vũ Đống, cúi đầu lẩm bẩm – Tôi chỉ muốn mặc những bộ quần áo đẹp, ăn các loại cá ngon, giống như một người con gái thực thụ, sống một cách vui vẻ…

– Tôi biết… – Lương Vũ Đống khẽ thở dài, ôm Mạt Bạch vào lòng – Xin lỗi…

Đôi vai Mạt Bạch rung lên, cô khẽ sụt sùi.

Đây là lần đầu tiên Liêu thấy Lương Vũ Đống nói lời xin lỗi, lần đầu tiên thấy Mạt Bạch khóc, lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ thân mật đến vậy.

Nhưng trong khoảnh khắc, nó mơ hồ cảm thấy cuộc sống bình lặng như nước của mình đã bị một thế lực khó lường nào đó cắt ngang.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 5

Hạt ngân hạnh!

Liêu cầm đèn pin, chạy loạng choạng trên đường.

Mạt Bạch nói, yêu quái trong thiên hạ, trong vận mệnh đều phải đương đầu với một thiên kiếp. Nếu không tránh được, chỉ còn một con đường chết, hình hài và linh hồn đều tiêu tan. May thay thời thượng cổ có cao nhân để lại một cuốn sách thần bí, tên là "Yêu linh trường sinh phương", chỉ cần căn cứ theo phương thuốc trong sách, điều phối đầy đủ các loại dược liệu quý hiếm, lại kết hợp với tinh khí tự thân của yêu quái, sẽ chế tạo thành một loại thần dược không mùi không màu, có tên là Trường Sinh Dẫn. Uống loại thần dược này vào đúng ngày đại kiếp giáng xuống, có thể bình yên tránh qua kiếp nạn. Con chim chết dưới gốc ngân hạnh kia bởi vì không tìm đủ dược liệu cần có, không chế được loại Trường Sinh Dẫn cho tộc yêu chim, không qua được thiên kiếp của nó, khiến công sức tu hành suốt mấy trăm năm tiêu tan trong một đêm, chết thảm thương vào ngày đại hạn.

Lương Vũ Đống là một yêu cây ngân hạnh ngàn năm. Mạt Bạch nói, ngày đại hạn của anh chính là ba ngày sau.

Liêu không thể không có sư phụ.

Nó chạy mỗi lúc một nhanh, nó muốn giúp sư phụ tìm được vị thuốc cuối cùng. Trong rừng có vô số cây ngân hạnh, nó sẽ nhặt được rất nhiều hạt ngân hạnh.

Con đường núi trong đêm hè phảng phất mùi hương cỏ, tiếng côn trùng râm ran khắp chốn, những ngôi sao như những đôi mắt không ngừng nhấp nháy trên bầu trời, dõi theo cô bé đang chạy thục mạng trên con đường phía dưới.

Đường núi tối mịt mùng, cô bé lại chạy quá nhanh, một hòn đá làm nó vấp ngã sõng soài trên đất. Bàn tay và đầu gối hình như đã trầy xước chảy máu, rất đau. Liêu nén ghìm nước mắt bò dậy, nhưng lại bị một người chặn lại giữa đường.

– Biết ngay là con sẽ chạy lung tung! – Lương Vũ Đống khẽ hổn hển, quệt mồ hôi trên trán – Đúng là không xong rồi! Ngay cả trò vặt dịch chuyển chớp nhoáng này cũng sắp không làm nổi nữa!

– Sư phụ, con giúp người đi lấy hạt ngân hạnh! – Liêu ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt bừng lên một sự cố chấp chưa từng có.

Lương Vũ Đống cúi người xuống, xoa đầu cô bé theo thói quen:

– Con bé ngốc này, hạt ngân hạnh không phải thứ con có thể lấy được!

– Con có thể! – Liêu nắm lấy tay anh – Con biết bây giờ chưa tới mùa ngân hạnh kết quả, thế nhưng, chắc chắn sẽ có cây ngân hạnh ra quả sớm, con sẽ tìm từng cây một!

– Liêu…

– Ha ha, lần này chẳng cần phải phí sức. Kết giới của con yêu mèo kia chẳng có tác dụng gì!

Một cơn gió mạnh ào qua từ sao một gốc ngân hạnh trong rừng, nhảy vọt ra hai gã đàn ông trung niên trùm kín áo bào đen trũi, khí thế dữ dội cuốn rụng vô số lá cây. Gã gầy sắt có chòm râu dê chỉ vào Lương Vũ Đống, quát:

– Yêu nghiệt, đuổi theo ngươi hai mươi năm, hôm nay ngươi đừng hòng còn sống!

Lương Vũ Đống cười lạnh lẽo, đẩy Liêu ra sau lưng.

Gã còn lại đầu trọc lóc, bấm ngón tay tính toán, rồi ghét sát tai nói với râu dê:

– Sư huynh, đại hạn của cây ngân hạnh sắp tới rồi, hắn đã không còn pháp lực gì nữa. Đáng tiếc hai mươi năm trước để hắn chạy thoát, nếu không thì…

– Tuy rằng bây giờ bắt hắn về luyện đơn không có mấy ích lợi cho công lực của chúng ta, nhưng dù gì hắn cũng là cây ngân hạnh ngàn năm, uống vào

chắc hẳn có thể trường sinh bất lão. – Cặp mắt tam giác của gã râu dê loé lên những tia tham tàn hiểm độc.

Hai thanh trường kiếm vụt xuất hiện trên tay hai gãi như trò ma thuật, ánh hàn như tuyết, uy thế hừng hực.

Lương Vũ Đống đẩy Liêu lùi về phía sau, nhún người nhảy vụt lên, tay không giao đấu hỗn loạn với hai sư huynh đệ nhà kia. Kiếm quang quét qua, để lại những vết thương trên cánh tay và sau lưng Lương Vũ Đống, dịch thể xanh lét như ngọc bích chảy ra từ vết thương, hắt lên những quầng sáng mờ mờ trong bóng tối.

Liêu chớp đúng thời cơ, lao thẳng lên ôm chặt lấy chân gã trọc đầu, cắn xuống một nhát thật lực. Nó chưa bao giờ, chưa bao giờ có một cảm giác căm ghét đến vậy, căm ghét hai gã đàn ông đang cầm kiếm kia.

Gã trọc đau quá rú lên một tiếng, quay người đánh ngay một chưởng vào giữa ngực Liêu. Liêu giống như một con diều đứt dây, bay lộn nhào về phía sau, rồi rơi vào trong một vòng tay êm ái.

– Con ranh chết tiệt, đúng là đồ ngu! – Mạt Bạch ôm lấy nó, đặt lên mặt đất, dí tay vào mũi nó mắng nhiếc – Đứng yên ở đây, không được chạy lung tung! – Rồi cơ thể linh hoạt của cô lao vút vào trận chiến với một tốc độ mà mắt người thường không thể nhìn rõ.

Giao đấu mười mấy hiệp, trên mặt hai gã đạo sĩ đã có thêm vài vết thương máu nhỏ ròng ròng. Cơ thể Mạt Bạch cũng đã thương tích ngang dọc.

– Yêu nghiệt, ban ngày đã là bại tướng dưới tay ta, còn dám hung hăng giãy chết! – Gã râu dê nhe răng, đưa tay vuốt mặt, bàn tay đẫm máu tươi. Gã giận dữ lôi ra một đạo bùa bằng giấy vàng, rũ mạnh, chớp mắt trên các ngón tay đã bật lên một quầng lửa – Chết đi!

Lời còn chưa dứt, quầng lửa đã bay vụt ra, nhanh chóng bùng lên thành một quả cầu lửa, hung hãn lao thẳng về phía Mạt Bạch và Lương Vũ Đống.

– Chiêu này anh không đỡ nổi đâu, tránh ra! – Mạt Bạch một chưởng đẩy văng Lương Vũ Đống, phi thân lên phía trước, hai chưởng cùng xuất, hét lớn một tiếng, vô số kinh mạch đỏ rực trong nháy mắt đã chằng chịt giăng kín khắp cơ thể cô ta.

– Mạt Bạch! – Lương Vũ Đống ngã nhào xuống đất, hét lên thất thanh.

Một tiếng nổ vang dội, không trung đột nhiên trút xuống một trận "mưa" dày đặc, dập tắt quả cầu lửa hung hãn mang theo vọng tưởng thiêu huỷ tất thảy.

Hai gã đạo sĩ cơ thể phun khói trắng xèo xèo, đau đớn tới mức gào rú hàng tràng rùng rợn. Lão râu dê ôm chặt hai mắt, lăn lộn trên mặt đất.

Liêu vuốt khuôn mặt ướt đẫm, lòng bàn tay nó bê bết máu tươi.

– Đi! – Lương Vũ Đống xông thẳng tới, một tay ôm ngang lưng Mạt Bạch, một tay chụp lấy Liêu.

Đầu óc nó đột nhiên vụt qua một giây trống rỗng, bên tai tiếng gió ù ù.

Khi Liêu tỉnh lại, đã thấy mình ở trên đỉnh núi, dưới chân nó là thị trấn thấp thoáng, le lói ánh đèn.

– Đạo hạnh chưa đủ mà vẫn dùng thuật huyết sát, cô lỗ mãng quá! – Lương Vũ Đống đang ôm lấy cơ thể đẫm máu của Mạt Bạch, gắng gượng tỏ ra trấn tĩnh – Cố gắng cầm cự, tôi đi tìm thuốc!

– Đừng làm chuyện vô ích nữa! – Mạt Bạch giữ anh lại, đôi môi trắng bệch như sáp mấp máy một cách khó nhọc – Vốn ngỡ rằng… có thể nhờ bóng anh mà sống trường sinh trên đời… Ha ha… Tuy rằng không thể trường sinh, nhưng được sống thêm chừng ấy năm, cũng tốt!

Liêu hoảng hốt, chạy tới ôm lấy Mạt Bạch, hét toáng lên:

– Chị Mạt Bạch, chị làm sao thế?

Mạt Bạch chậm chạp quay đầu, nhìn sững vào Liêu, rồi cười:

– Ta ghét nhất là ngươi luôn đối xử với mọi người xung quanh quá tốt… Nên mới không để cho bản thân yêu quý ngươi… Ta sợ mình sẽ giống như tên ngốc kia… – Cô ta đưa mắt nhìn Lương Vũ Đống – Ta ghét nhất là loại người làm việc theo tình cảm!

– Cô cứ mặc sức mà ghét! –Lương Vũ Đống cười mà lắc đầu, ôm cô chặt hơn nữa.

– Hãy sống cho tốt… con bé ngốc nghếch… – Mạt Bạch thở hắt ra một hơi dài, nụ cười duy nhất dành cho Liêu trong kiếp này, đã vĩnh viễn lưu lại trên gương mặt kiều diễm của cô.

Liêu hai mắt đờ đẫn nhìn thân hình của Mạt Bạch dần thu nhỏ, cho tới khi biến thành một con mèo trắng bé xíu, cuối cùng hoá nên một chùm sáng tròn xoe, tan biến trong vòng tay Lương Vũ Đống.

– Sư phụ… Chị Mạt Bạch, chị ấy… – Liêu xoa miết thật mạnh lên mặt đất bùn như người ngây dại – Chị Mạt Bạch đi đâu rồi?

– Tới một chốn trường sinh khác! – Lương Vũ Đống nắm lấy tay cô bé, trên mặt không hề có một nét đau thương, chỉ có niềm thanh thản.

Liêu ngẩng đầu lên, ánh lệ dâng đầy trong mắt.

– Sư phụ cũng sẽ ra đi phải không? Nếu không chế được Trường Sinh Dẫn!

– Có hạt ngân hạnh sẽ không phải ra đi nữa! – Lương Vũ Đống quẹt ngón tay qua mũi cô bé, rồi nghiêng người chỉ về phía sau – Con nhìn xem, bên kia là cái gì?

Liêu quay đầu lại, là một thân cây ngân hạnh cao lớn, cành lá um tùm rậm rạp dưới ánh sao.

Lương Vũ Đống bước lại gần, bàn tay khẽ khàng đặt lên thân cây, miệng khẽ lầm rầm vài câu gì đó, một quầng sáng màu xanh lục nhàn nhạt toả ra từ bàn tay anh, sau khi vẽ thành một vệt sáng vô cùng đẹp mắt trong không trung, đã rơi xuống lòng bàn tay mở sẵn của anh.

Liêu nhìn vào quả ngân hạnh tròn trịa trắng ngần trong tay Lương Vũ Đống, đưa tay gạt nước mắt, vẻ mặt ngơ ngẩn:

– Hạt ngân hạnh này… không giống như con vẫn thấy.

– Đương nhiên là không giống như con vẫn thấy. Hạt ngân hạnh là vật thiêng của trời, phải mất một ngàn năm mới hình thành. Ta đã tính thời gian, đêm nay mới là thời điểm hạt ngân hạnh chín. Mạt Bạch đã quá nóng vội! – Anh thở dài, dựa vào thân cây ngồi xuống – Cô ấy vốn dĩ là một con mèo trắng mắc bệnh mà chết, ba trăm năm về trước, được chủ nhân chôn ở dưới thân xác thực của ta. Vì nhiễm được linh khí của ta, lại hấp thụ được tinh hoa nhật nguyệt, nên đã trở thành yêu quái. Ngày tháng lâu dài, thực thân của cô ấy và thực thân của ta đã liền thành một thể. Nếu ta không vượt qua được kiếp nạn lần này, thì cô ấy cũng sẽ giống như ta, tan thành mây khói!

– Vậy… vậy sư phụ hãy mau cho thêm hạt ngân hạnh vào thuốc, như vậy sẽ chế được Trường Sinh Dẫn! – Liêu vội vàng giục giã.

– Đêm nay đã có thể chế thành! – Lương Vũ Đống vẻ nhẹ nhọm như trút được gánh nặng, cười với Liêu – Nhưng sau khi uống thuốc, ta phải tới một nơi khá xa để một mình tĩnh dưỡng một thời gian. Trong thời gian đó, con phải tự chăm sóc lấy mình!

– Phải đi bao lâu?

– Mười năm!

– Vâng! Con sẽ đợi sư phụ trở về.

Liêu ngồi xuống, nép sát vào Lương Vũ Đống, níu chặt lấy cánh tay anh, sợ rằng chỉ cần nới lỏng tay, anh sẽ biến mất.

Gió núi phất qua, không gian vắng lặng. Trên đỉnh núi chỉ còn hai cái bóng dựa sát vào nhau, cùng với những tiếng thở kéo dài…

– Liêu, con thấy trường sinh có tốt không? Sinh mệnh không bao giờ kết thúc.

– Đương nhiên là tốt. Nếu như mỗi ngày đều được sống vui vẻ, thì trường sinh cũng sẽ khiến cho niềm vui trở thành bất tận.

– Thế nếu sống không vui vẻ thì sao?

– Sư phụ, thế nào mới là không vui vẻ?

– Ví dụ… khi chị Mạt Bạch của con tan biến, hoặc tưởng tượng một chút, khi ta cũng tan biến.

– Đừng! Con… con ghét sự không vui vẻ. Con không cần những ngày tháng không vui vẻ!

– "Con không cần những ngày tháng không vui vẻ". Ha ha, Liêu, nói hay lắm. Vậy con hãy hứa với ta, sau này ngày nào con cũng phải sống thật vui vẻ.

– Vâng! Con biết rồi. Con sẽ ngoan ngoãn chờ sư phụ trở về.

Sáng sớm, Lương Vũ Đống đã mất tích.

Trên đỉnh núi, chỉ còn Liêu vẫn dựa mình vào gốc ngân hạnh ngủ say sưa…

Hai ngày sau, vào ban đêm, thị trấn gặp phải một trận mưa to sấm chớp khủng khiếp cả trăm năm nay chưa từng có. Ánh chớp sáng loà loà dường như rạch nát bầu trời thành trăm mảnh.

Sau một đêm kinh tâm động phách, mọi người lại chào đón ánh nắng của ngày mai.

– Đêm qua sấm sét thật khủng khiếp!

– Biết chưa, cây ngân hạnh già ở bên ngoài trường tiểu học Dục Tài bị đánh gãy đôi rồi!

– Thế cơ à?

– Cháu tôi sống ở thôn bên đó. Nhưng kỳ dị lắm, nghe nói là bị đánh gãy ngang thân. Dưới gốc cây còn bật tung thành một cái hố to, dưới hố có một bộ xương trắng không biết là của mèo hay chó!

– Thật đáng sợ… Dạo này làm sao thế không biết. Hết mưa đá lại đến mưa to sấm giật, ông trời nổi giận rồi ư?

Vào lúc xế chiều, trong khu dân cư nhỏ, đám người tản bộ túm tụm lại một chỗ, hào hứng kể lể về trận mưa lớn đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 6

– Tôi đã đợi suốt hai mươi năm rồi! – Người đàn bà dường như đã quen với mùi vị của Phù Sinh, trong tách trà chỉ còn dư lại một nửa – Người ấy không trở về.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn cây ngân hạnh gầy yếu trong vườn sau.

– Cô cũng là yêu cây, có thể giúp tôi tìm người ấy về không? – Người phụ nữ nghiêng người về phía trước, nước mắt chực trào mi – Người ấy để lại cho tôi nguyên một hòm vàng. Chỉ cần cô có thể tìm thấy người ấy, tôi sẽ cho cô tất cả số còn lại.

– Đến bây giờ cô vẫn không biết chữ ư, Liêu? – Tôi không trả lời câu hỏi của cô ta.

Cô ta sững người, rồi ngại ngùng gật gật đầu.

– Cũng tốt! – Tôi cười thành tiếng.

Cô ta nhìn tôi khó hiểu.

– Cô sẽ mãi mãi nhớ về anh ấy? Và tất cả những ngày tháng hai người chung sống bên nhau? – Tôi nhấp một ngụm trà của mình – Nhớ tới lời hứa phải sống vui vẻ mà cô đã hứa với anh ấy?

– Đúng vậy! – Giọng nói của cô ta ẩn chứa một niềm kiên định rất mực dịu dàng.

Tôi đặt tách trà xuống, đẩy những thỏi vàng về trước mặt cô ta:

– Cô hãy về đi!

– Cô Sa La, cô… – Người phụ nữ kinh ngạc, sau đó là thất vọng.

– Hãy sống cho vui vẻ, biết đâu còn có cơ hội trùng phùng.

Tôi đứng lên, tiễn khách.

– Cô chủ, cô… cô có thể từ chối một số vàng lớn đến vậy ư? – Gã làm công béo ị đột ngột xuất hiện sau lưng tôi, nhìn theo bóng Liêu xa dần, hết giậm chân lại đấm ngực.

Gã làm công thứ hai là một gã gầy tay bấm nhoay nhoáy trên máy tính, tính toán xem theo thời giá hôm nay, đống vàng kia có thể đổi được bao nhiêu tiền mặt, số tiền mặt này lại có thể mua được bao nhiêu thức ngon đồ đẹp hàng tốt.

Tôi không đếm xỉa tới sự tồn tại của bọn chúng, vươn tay với lấy một cuốn sách từ trong không trung, trên tấm bìa da vàng ố viết ngay ngắn một dòng chữ "Yêu linh trường sinh phương".

Giở soàn soạt vài cái đã tới chương "Yêu cây", ánh mắt của tôi dừng lại trên mấy dòng chữ cuối cùng…

"Hạt ngân hạnh: linh dược, được sinh ra từ cây ngân hạnh thần trên thiên giới. Mỗi một ngàn năm xuất hiện bốn hạt trên đời, rơi xuống đất sẽ thành hình người, đều mang hình hài bé gái, hình thể tâm hồn không khác với con người, khuôn mặt tròn trịa, tâm địa thuần khiết, không sinh ác niệm. Xuất hiện ở nơi nào, cây khô tái sinh, mùa đông kết quả. Trong ngày thiên kiếp, lấy tim của người này, kết hợp với những vị thuốc nói trên, sẽ thành Trường Sinh Dẫn dành cho yêu cây. Uống vào có thể giúp yêu cây nguyên thần không phân tán, chân thân không huỷ diệt, trường sinh không phải âu lo".

– Muốn gạt cô ta cũng thật dễ dàng! – Tôi khẽ mỉm cười, gấp quyển sách lại, đi về phía vườn sau.

– Cái gì? Cô chủ mà cũng có cuốn sách này ư? – Gã béo và gã gầy kinh ngạc xông cả tới, nhìn chằm chằm vào thứ trên tay tôi như thể là báu vật.

– Tốt nhất hãy bỏ ý định xem trộm đi! – Tôi lừ mắt nhìn bọn chúng, nhướng mày nói – Nếu không ta sẽ bắt chước đồng loại của ta, bỏ lời nguyền quên chữ vào đồ ăn của các ngươi, để các ngươi làm lũ mù chữ suốt đời!

Gã béo và gã gầy nhìn nhau, lí nhí:

– Số chữ mà chúng tôi biết hình như cũng chẳng được bao nhiêu…

Vầng trăng trên cao uốn cong thành một chiếc nanh trắng muốt, ánh sáng trong lạnh dịu dàng phủ ngập mảnh sân khuya.

– Sao tôi lại thấy cây ngân hạnh này đột nhiên tươi tốt hẳn lên thì phải? Lá mọc thêm rất nhiều, lại xanh tươi hơn hẳn. Ban ngày trông vẫn như chết dở cơ mà! – Gã béo chỉ vào cây ngân hạnh trước đó còn héo rũ, nói oang oang.

– Ừ nhỉ! – Gã gầy đi đi lại lại dưới gốc cây hồi lâu, đột nhiên chỉ tay kêu toáng lên:

– Cậu nhìn xem, chỗ kia, lại còn ra quả nữa. Bây giờ vẫn chưa tới mùa ra quả cơ mà?

– Thế thì… bọn ta đã có thể nấu được món gà hầm bạch quả sớm hơn dự kiến! – Gã béo bắt đầu ứa nước miếng – Cái cô kia đích xác là hạt ngân hạnh rồi, chỉ ở tiệm chúng ta có nửa ngày, mà ngay cả cái cây còm cõi này cũng ra quả!

– Tôi đi lấy gậy chọc bạch quả! – Gã gầy loáng cái đã biến mất.

Tôi đứng dưới tán cây, vỗ vỗ vào thân cây xù xì, lẩm bẩm một mình:

– Giết cô ta để làm thuốc, thì cái gọi là trường sinh sẽ biến thành sự cô đơn và đau khổ vô biên không có tận cùng…

Nếu bên cạnh có người luôn tốt với mình, khoảnh khắc cũng là trường sinh.

Nếu được một người nhớ nhung sâu nặng trong lòng, mãi không quên lãng,cái chết cũng là trường sinh.

Trong thời khắc cuối cùng, Lương Vũ Đống có lẽ cũng nghĩ như vậy.

– Cô chủ, chúng ta rồi cũng sẽ tới lúc phải trải qua ngày thiên kiếp, đúng không? – Gã béo đã len lén lẻn đến sau lưng tôi, thèm thuồng nhìn cuốn sách trong tay tôi – Thứ kia… chắc chắn có nói tới phương pháp giúp tộc chúng tôi vượt qua tai kiếp…

– Ngươi còn lâu mới tới ngày đó! – Tôi lườm gã một cái – Nhưng ta khuyên ngươi hãy giảm béo đi, tới khi Thiên Lôi đánh xuống, ngươi còn có thể chạy nhanh hơn một chút.

– Công kích khiếm khuyết ngoại hình của người ta… – Gã béo cắn ngón tay, ấm ức ngồi bệt xuống góc tường buồn bã.

Dáng điệu của gã béo khiến tôi bỗng nhiên nghĩ tới con mèo Mạt Bạch. Cô ta mới là kẻ thông minh nhất, thông minh hơn Lương Vũ Đống nhiều, ít ra đã biết cách cố gắng khiến bản thân ngay từ đầu đã căm ghét Liêu, từ chối mọi ý tốt của cô, để sau này tới thời điểm cần ăn hạt ngân hạnh, không đến nỗi không nỡ ra tay.

Thế nhưng, cuối cùng cũng vẫn là không nỡ.

Cô ta từng có hàng trăm hàng ngàn cơ hội để giết chết Liêu.

Lương Vũ Đống, Mạt Bạch, chẳng ai được trường sinh.

Thế nhưng, họ vẫn sống trường sinh hơn bất cứ ai, trong tâm khảm của một cô gái không biết chữ, có chút khờ khạo, tên gọi là Liêu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: KẾT

Gã béo và gã gầy bận rộn trong nhà bếp. Trong tiệm bánh ngọt Không Dừng ngào ngạt hương thơm của bơ và đường.

– Đúng là không tìm thấy anh ta ư?

– Đi đâu tìm được? Sa La, bản thân cô chẳng phải hiểu rõ hơn bất cứ ai, yêu quái không qua nổi ngày thiên kiếp, chỉ còn một con đường chết. Cùng lắm chỉ giữ lại được thân xác trên cõi trần. Nếu như đối phương đã là yêu quái, cô hãy thử tới nơi cũ của anh ta tìm kiếm thi thể xem sao, lấy về đóng thành ghế hay đôn gì gì đấy, giữ làm kỷ niệm.

– Cửu Quyết, mồm miệng không cần thiết phải độc địa như thế! Tôi chẳng qua chỉ hỏi vu vơ thôi mà!

Buồn bã gác máy, trong lòng tôi đang quất cả trăm roi vào cái xác thối tha của gã đàn ông bên kia đầu dây.

Tôi thừa nhận, tôi từng huyễn tưởng rằng Lương Vũ Đống vẫn còn sống, giống như tình tiết trong những bộ phim tình cảm rẻ tiền, đến khi sắp chết bỗng gặp được cao nhân hay bí kíp gì đó, đại nạn không chết.

Vẻ trong sáng và niềm khát vọng trong đôi mắt Liêu, khiến tôi không thể không làm việc theo tình cảm, muốn giúp cô ấy.

Thế nhưng, đó chỉ là một ảo tưởng khi đầu óc đang chập mạch.

Niềm vui của Liêu từ nay về sau, chỉ có thể do một mình cô ấy hoàn thành.

Tôi hít sâu một hơi, vươn vai đi ra khỏi phòng, ngân nga một bài hát quê mùa cũ rích – "Chúc bạn bình an".

Chiếc máy tính trên bàn quên không tắt, trên trang web là một đoạn giới thiệu sơ sài: "Thi nhân đời Đường Vương Duy những năm cuối đời ẩn cư tại Võng Xuyên, tương truyền từng tự tay trồng một cây ngân hạnh.

Chính giữa của trang web lấy một gốc ngân hạnh làm hình nền, kèm thêm mấy dòng chữ Khải:

Hạnh đẹp trồng làm xà,

Cỏ thơm giăng làm mái.

Đâu biết mây trong chái,

Hoá làm mưa nhân gian.

"Văn hạnh quán" – "Võng Xuyên tập" – Vương Duy (Đường)

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Dẫn

✣ Tình yêu của cá ✣

Huyền cơ của rất nhiều sự việc trên thế gian,

chỉ nằm trong hai chữ "từ bỏ".

Chỉ sau khi đã trưởng thành,

mới thấu hiểu được hàm nghĩa của hai chữ này.

DẪN

Tôi bị uy hiếp cơ đấy! Đường đường là một yêu cây ngàn năm tuổi!

Người ngồi đối diện phía bên kia bàn, da dẻ mịn màng, mắt thanh mày tú, nghiêng đầu nhìn tôi như một quý tộc, hàng tóc mái xéo xuống che khuất một nửa con mắt, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng. Đáng tiếc, bộ đồng phục học sinh trung học màu đen đã bán đứng sự chững chạc giả tạo của cậu ta.

– Tìm cho tôi thứ nước tinh khiết nhất trên thế giới! – Mười phút trước, cậu ta đưa mắt đánh giá tiệm bánh ngọt tên gọi Không Dừng của tôi, trong đôi mắt tuyệt đẹp của cậu ta chỉ có một vẻ khinh khỉnh – Tìm được, ngoài tiền công, tôi sẽ cho cô thêm mười cửa hiệu, tiệm nào cũng lịch sự gấp mười lần cái tiệm rách này của cô.

– Tìm không được thì sao? – Tôi lịch thiệp ngồi bắt chéo hai chân, thổi dạt một mảnh lá trà nổi bập bềnh trên lớp nước trà màu lục biếc, âm thầm nguyền rủa thằng nhãi ranh không biết trời cao đất dày kia n lần.

– Thì tôi sẽ dỡ tiệm của cô! – Cậu ta cầm miếng bánh sữa khoai môn trên đĩa lên, chau mày ngửi ngửi, rồi quăng trở lại.

Khi tôi dùng hai chữ "tiễn khách" để thể hiện sự vĩ đại kiểu "phú quý không dâm dật, uy vũ không khuất phục" của bản quán, hai gã làm thuê kiêm bảo vệ, gã béo và gã gầy, đang rỏ dãi đi quanh ngắm nghía chiếc xe Maserati đang đỗ ngoài cửa tiệm. Gã gầy còn lôi máy tính ra, cắm cúi tính toán xem với đồng lương của gã, phải tích cóp bao lâu mới đủ mua chiếc xe này.

Tôi gầm lên quát hai thằng cha mất mặt này cút vào trong bếp.

– Theo thông tin mà tôi có được, cô thích nhất là tiền! – Hắn như điếc trước lệnh đuổi khách, nhướng mắt nhìn tôi – Cô không có lý do từ chối! – Cuối cùng, hắn uống một ngụm trà do tôi hãm, rõ ràng đã chau tít mày lại, chỉ muốn nhổ ra, song lại gắng gượng nuốt, lên mặt cười nhạt.

– Việc mà gia đình tôi muốn làm, chẳng có gì là không làm được. Việc này chắc cô cũng biết!

Tôi cũng cười nhạt, hừ mũi giễu cợt. Tôi biết cậu ta tên là Thương Đồng Khải. Đương nhiên, tôi cũng biết lai lịch nhà Thương Đồng. Nhưng thế thì đã sao? Uy hiếp một yêu quái lão luyện như tôi là sai lầm. Người trẻ tuổi rất hay phạm phải sai lầm kiểu này.

– Tôi thích tiền, nhưng tôi không ưa cậu. Thế nên, cửa ở đằng kia! – Tôi đứng dậy bỏ đi, bộ dạng cực kỳ dứt khoát.

Tiểu quỷ, dám so gan với ta!

Tôi đột nhiên nghe thấy đằng sau "bịch" một tiếng trầm trầm. Ngoảnh lại, Thương Đồng Khải đã quỳ một gối xuống đất.

– Cầu xin cô hãy cứu cô ấy! – Trong hành vi hạ mình cầu xin, lộ rõ sự nhẫn nhục đầy miễn cưỡng.

Trên mặt bàn ngăn cách giữa tôi và cậu ta, ngoài trà và bánh ngọt, còn có một bể cá nhỏ. Trong bể thuỷ tinh trong suốt, một con cá trắng muốt đang dập dờn những đuôi và vây đẹp như diềm đăng ten, chậm rãi bơi qua bơi lại.

Nước trong bể có màu hồng nhạt. Khi Thương Đồng Khải mang nó vào đây, nước còn trong suốt. Trên vây bên trái của con cá có một vết thương, máu rỉ rỉ ứa ra, tan vào trong nước.

– Tôi đã dùng loại thuốc đắt tiền nhất, tìm đến những chuyên gia hàng đầu thế giới, vẫn không chữa khỏi cho nó được! – Đôi mắt tuyệt đẹp của Thương Đồng Khải phủ lên một màn sương tuyệt vọng, ngón tay di chuyển trên bể cá đầy vẻ đau đớn – Vết thương của nó không thể liền miệng. Có người nói với tôi, phải dùng thứ nước tinh khiết nhất mới có thể cứu được nó!

– Chỗ tôi có cả một thùng nước tinh khiết, nếu thích hãy cứ mang đi! – Ánh mắt của tôi rời khỏi bể cá, hướng vào chiếc máy nước uống đặt ở góc tường, bộ dạng chắc chắn đáng ghét hơn thái độ uy hiếp của cậu ta lúc nãy cả trăm lần.

– Cô… – Cậu ta ngẩng phắt đầu lên, nắm tay chặt đến nỗi kêu lên răng rắc, khuôn mặt trắng trẻo đỏ rần lên như quả cà chua, tức giận đến cực độ nhưng lại không thể bộc phát.

Nhãi con, ta không dằn vặt được ngươi chắc? Tôi độc ác giơ ra một chữ V thắng lợi trong lòng.

– Đứng lên đi! – Tôi đắc ý thu lại sự tàn độc của một mụ phù thuỷ, vòng qua chiếc bàn, đỡ lấy cánh tay của cậu ta, mỉm cười mà nói – Hay là vừa uống trà, vừa kể chuyện cho tôi nghe. Về cậu, về con cá.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 1

Tiếng còi xé tai của cảnh sát cùng với tiếng gầm rú của động cơ dần dần mất hút ở đầu bên kia của đường Lâm Âm.

Sáng sớm ngày hôm nay, nhân viên vệ sinh đã phát hiện ra xác của hàng chục con mèo cùng với một con đại bàng tại một khu biệt thự, sau cơn kinh hãi đã gọi điện cho 110 báo cảnh sát.

Thương Đồng Khải đứng sau lớp kính cửa sổ sát nền, quan sát xe cảnh sát từ tầng hai của căn biệt thự. Ánh nắng sớm mai chiếc vào đôi mắt xanh thẳm của cậu ta, hắt ra một mảng sáng lạnh lẽo.

Huyền lúc nào cũng toàn thân y phục đen tuyền, kín đáo và cảnh giác đứng ở nơi ánh nắng không chiếu tới, chỉ hơn hồn ma ở chỗ có hơi thở.

– Những kẻ xâm phạm tìm tới cô ấy ngày càng nhiều! – Huyền mang một vẻ lo lắng kín đáo, đôi mày lưỡi kiếm hơi nhíu mày, đó là điều rất hiếm thấy ở hắn – Tiên sinh sắp trở về rồi, nếu để ông ấy biết được…

– Giải quyết những kẻ xâm phạm là chức trách của anh, không cần biết là có bao nhiêu kẻ! – Thương Đồng Khải ngắt lời Huyền, đi lướt qua người hắn – Tôi phải đến trường rồi. Chuẩn bị xe!

– Khải! – Huyền đứng bất động như một pho tượng đá.

Thương Đồng Khải dừng bước, xoay nghiêng mặt lại.

Huyền im lặng hồi lâu, dường như đang hạ một quyết tâm cực lớn, trầm giọng nói:

– Để cô ấy đi đi!

– Nếu ngay cả cô cấy cũng không bảo vệ được, tôi không nên mang họ Thương Đồng nữa. Tôi không sợ bất cứ kẻ xâm phạm nào! – Thương Đồng Khải giơ tay vỗ lên vai Huyền, cười – Chắc anh cũng nghĩ như vậy.

Đôi mày của Huyền đột ngột chau tít, vai hơi so lại.

– Sao thế? – Thương Đồng Khải cảm thấy Huyền có gì bất ổn – Bị thương à?

– Vết thương ngoài da. Sớm nay, khi giao đấu với con yêu quái đại bàng, không cẩn thận bị nó cào cho một vết nhỏ! – Huyền lấy lại vẻ mặt bình thường – Tôi đi lấy xe.

– Anh rất hiếm khi sơ sảy. – Thương Đồng Khải nhìn Huyền chớp chớp mắt – Cần tôi giúp không?

– Không may thôi! – Huyền lắc đầu, cười gượng.

– Nếu cần thì cứ nói, tôi không sợ phá vỡ gia quy.

Thương Đồng Khải thảnh thơi huýt sáo, đi xuống dưới nhà. Trong mắt Huyền phản chiếu cái bóng của cậu, và còn thấp thoáng một điều gì như muốn nói lại thôi.

Thương Đồng Khải đứng trước tấm gương trong phòng ngủ, chiếc sơ mi phẳng phiu vương mùi hương thoang thoảng của sữa tắm, áo khoác đồng phục màu đen không bao giờ chịu đóng cúc, cậu thiếu niên cao ráo điển trai trong gương đang lạnh lùng nhìn lại chính mình.

Đằng sau tấm gương, có một nút bấm lồi lên. Ấn xuống nút này, tủ quần áo lớn dựa sát tường sẽ dịch chuyển sang một bên chừng nửa mét, lộ ra một cánh cửa ngầm bên trên bức tường.

Bắt đầu từ bảy năm về trước, đây là nơi Thương Đồng Khải mỗi ngày đều phải bước vào.

Gian mật thất phía sau cánh cửa ngầm, sàn nhà và bốn vách tường đều là thứ đá hoa cương trơn bóng như gương, ngay cả những đường vân trên mặt đá cũng vô cùng tinh xảo. Bên trong, ngoài một bể nước lớn cao ngang đầu người, không còn thứ gì khác. Trên tường cũng không có cửa sổ, nhưng lại treo một bức tranh sơn dầu cỡ lớn. Trong tranh, bầu trời trong veo xanh ngắt, sóng biếc nhấp nhô, trên bãi cát láng mịn mênh mông không một bóng người, chỉ có hai hàng dấu chân kéo dài tới biển. Bức tranh sống động tới mức dường như có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào.

Bút và màu vẽ xếp chồng bừa bãi trên nền nhà, màu dầu đủ màu sắc tung toé trên nền đá trắng, rực rỡ hơn hoa nở.

Thương Đồng Khải đi đến trước bể nước đối diện với bức tranh, gõ nhè nhẹ vào thành bể, giống như một quý ông lịch sự đang gõ cửa.

– Hôm nay anh khai giảng phải không?

Mặt nước êm đềm gợn lên những vệt sóng lăn tăn, một con cá dài chừng một thước, vảy trắng lấp lánh tựa kim cương, dập dờn chiếc đuôi và bộ vây mềm mại như đăng ten, từ từ nổi lên ở góc bên kia của bể nước, tung tăng bơi tới trước mặt Thương Đồng Khải.

– Ừ! Hôm nay muốn ăn kem vị gì? – Thương Đồng Khải nở một nụ cười hiếm hoi, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đều trở nên hiền hoà trước giọng con gái trong trẻo êm ái kia, trong lời nói tràn đầy yêu thương và chiều chuộng.

Đồ Đồ là một con cá, nhưng nó biết nói, lại rất thích ăn kem. Nên trong lòng Thương Đồng Khải, Đồ Đồ chưa bao giờ là "nó", mà là "cô ấy".

– Tôi thích chocolate hương vani!

– Một viên?

– Hai viên!

– Sẽ béo đấy!

– Cùng lắm là đổi một cái bể lớn hơn!

Thương Đồng Khải lắc đầu hết cách, áp bàn tay lên thành bể, Đồ Đồ vui vẻ lộn mình mấy vòng, đôi môi hồng hồng hôn "chút" một cái vào lòng bàn tay cậu.

Giữa họ, luôn bị ngăn cách bởi một lớp thuỷ tinh dày, nhưng không ngăn cách được niềm ấm áp nhỏ nhoi.

– Đi học phải chăm chỉ đấy nhé!

– Tôi biết rồi!

– Không được đánh nhau!

– Tôi biết rồi!

– Khi tan học về nhà, phải cài cúc áo khoác vào, dạo này dịch cúm A đang bùng phát rất ác liệt!

– Được…

– Đừng quên kem đấy! Hai viên!

…

Thương Đồng Khải giơ tay đầu hàng, mặt ỉu xìu như một đứa trẻ.

– Được rồi, hai viên thì hai viên!

Đồ Đồ đắc thắng nhả ra một chuỗi bọt, xếp thành một hình chữ "V" lớn trong nước.

Đồ Đồ là người bạn thực sự duy nhất được Thương Đồng Khải chấp nhận.

Đồ Đồ, cũng là đối tượng mà cậu phải bảo vệ bằng bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Chương 2

Huyền quay lưng lại bể cá, trầm lặng nhìn ngắm bức tranh sơn dầu treo trên tường mật thất.

Từ bể cá vọng lên những tiếng rào rào. Đồ Đồ vô cùng phấn khích bơi qua bơi lại, chốc chốc lại tung mình nhảy khỏi mặt bể, vẽ nên một đường vòng cung tuyệt đẹp trong không trung, rồi rơi tõm xuống nước.

– Huyền! – Đồ Đồ dừng cuộc chơi một mình có phần vô vị, nổi lên mặt nước – Sao thế, hình như cậu hôm nay rất không vui?

Huyền không ngoảnh đầu lại, cơ thể cao gầy in thành một vệt tối thẫm trên bức tranh.

– Tôi đưa cô đi nhé! – Hắn nói – Quay về biển Tây Minh U Hải, nhà của cô.

Chiếc đuôi của Đồ Đồ khẽ phất phơ, những vệt nước gợn ít dần.

– Đêm nào cũng là những cuộc chạy trốn không ngừng nghỉ, cô vẫn không cảm thấy đó là một cực hình ư? – Huyền bước lại gần, quan sát lớp thuỷ tinh dày cộp với vẻ nghiêm nghị và lạnh lùng – Nếu tiếp tục ở lại, cô sẽ chết bất cứ lúc nào.

Bể nước càng thêm im lặng, Đồ Đồ lặng lẽ bơi đi.

Huyền bước tới bên kia bể ca, cởi áo ra, để lộ vai phải, một vết thương sâu hoắm tới tận xương đập thẳng vào mắt.

– Cậu bị thương à? – Đồ Đồ kinh ngạc bơi lại gần, nhanh tới mức suýt đâm vỡ thành bể.

– Sức mạnh của nó ngày càng to lớn, tôi đã không còn mấy tự tin để tiếp tục chống cự nữa rồi! – Huyền mặc lại áo – Cô buộc phải đi.

Trong mật thất không một tiếng động, ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy.

– Tới giờ cậu đi đón Khải tan học rồi! – Đồ Đồ bỗng reo lên lanh lảnh, mừng rỡ quẫy đuôi, ánh mắt dõi ra phía ngoài khung cửa sổ tưởng tượng, đôi mắt như cười.

Đúng vậy, cá cũng biết cười, chỉ cần bạn chăm chú nhìn vào đôi mắt cô ấy.

– Cô có cần thiết phải làm như vậy không? – Huyền nhìn sựng vào cô – Cô hiểu rõ tôi đang nói gì mà.

– Câu hỏi này chẳng phải nên hỏi chính cậu hay sao? – Đồ Đồ bướng bỉnh nhả một chuỗi bọt nước, xếp thành một hình mặt quỷ. Sự trầm lặng và u uất thoáng chốc trên cơ thể cô đã mất tăm mất tích như những bọt bóng đã vỡ tan.

Đồ Đồ đương nhiên không không phải là một con cá bình thường. Cô là một yêu quái, một con yêu cá tên gọi Vong Hình.

Bọn họ du ngoạn tự do khắp tam giới, không chút trở ngại, chỉ cần họ muốn, có thể ẩn giấu thân hình, không cho bất cứ người nào phát hiện, kể cả những cao nhân thâm hậu nhất không cần dùng đến mắt cũng có thể tìm thấy mục tiêu.

Hầu như tất cả mọi yêu quái, thậm chí có cả một số con người có tu hành, suốt đời đều ấp ủ khát vọng mãnh liệt là ăn được một con cá Vong Hình. Cho dù không ăn được, thì ngửi qua mùi vị cũng đã mãn nguyện. Giống như đám yêu quái trong "Tây du ký", con nào con nấy đều thèm thuồng một miếng thịt Đường Tăng trường sinh bất lão.

Đối với bọn chúng, Vong Hình chính là con đường tắt để có được mọi thứ, để có thể mặc sức hoành hoành mà không ai ngăn cản. Ngay cả một con tiểu yêu công lực thấp kém, nếu ăn được Vong Hình, cũng có thể xuống Âm phủ lên Thiên cung, cướp lấy những món chí bảo giống như vào chỗ không người.

Vong Hình, chính là thần thoại của bọn chúng.

Của quý luôn là của hiếm. Cái giá phải trả cho việc bắt một con Vong Hình, phần lớn là cả tính mạng. Vong Hình sinh ra ở nơi sâm thẳm nhất trong biển Tây Minh U Hải. Biển Tây Minh U hải từ thời thượng cổ đã là thánh địa sản sinh ra vô số loài yêu quái. Người nào có được may mắn tới bên bờ biển, đã không phải là chuyện dễ dàng; nếu lại còn xuống biển tìm cá, không bị sóng ngầm kỳ quái nuốt chửng, cũng làm mồi ngon cho quái thú ẩn nấp dưới biển sâu.

Cho tới nay, mới chỉ có một ông lão họ Khương sống vào mấy nghìn năm về trước, một mình tới được Tây U Minh Hải, dùng một lưỡi câu thẳng câu được một con Vong Hình mới tuổi sơ sinh. Tuy nhiên, trên đường trở về, lão Khương lại thả nó đi, bởi vì con Vong Hình đó đã mở miệng nói với ông một câu.

Trong một lần chuyện phiếm trước đây, Huyền từng hỏi Đồ Đồ, năm xưa cô đã nói gì với ông lão đó.

Đồ Đồ nhả ra một bong bóng nước, hồi tưởng rất lâu, rồi nói:

– Tôi chỉ nói một câu rất ngớ ngẩn, rất ngây thơ rằng, ăn một con cá có thể lập nên một đất nước ư? Vậy thì ông hãy ăn thịt tôi đi!

Huyền cười:

– Sau đó ông ta liền thả cô đi?

– Ông già đó không nói năng gì, sau đó đứng suốt một đêm dưới bầu trời chi chít ánh sao, vừa sáng sớm hôm sau bèn thả tôi xuống một con sông. Nước sông thời đó thực là trong trẻo, đâu có giống như bây giờ, chỗ nào cũng đầy túi ni lông với hộp nhựa. – Đồ Đồ thật thà nói,

Mỗi khi nhớ lại cuộc trò chuyện với Đồ Đồ, Huyền đều bật cười trước vẻ ngây thơ vô tội của cô lúc đấy. Hắn là một người rất thích cười.

Nhưng hôm nay, cho dù Đồ Đồ có tỏ ra vui vẻ đáng yêu gấp trăm ngàn lần, hắn cũng không hề cười lấy một cái.

– Bản tin nói rằng, đêm nay là đêm trăng xanh. Bây giờ đổi ý cũng vẫn còn kịp! – Huyền cất giọng trầm nặng, cũng không nhìn Đồ Đồ, mà đi thẳng ra ngoài.

– Huyền…

Trong khoảnh khắc trước khi Huyền bước ra khỏi mật thất, Đồ Đồ đã gọi tên hắn.

Hắn không ngoảnh lại, không muốn nhìn cô, càng không muốn nhìn thấy đôi mắt long lanh ấy.

– Anh và tôi đều giống nhau, bao gồm cả sự lựa chọn.

Thân hình cô dần dần mất hút trong làn nước.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Chương 3

Chiếc xe đua bóng loáng sang trọng lao vút đi trên đường, Huyền chăm chú giữ vô lăng, trầm lặng hơn bất cứ lúc nào.

Thương Đồng Khải quăng điện thoại sang ghế bên cạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cười khẩy.

– Là tin nhắn của tiên sinh phải không? – Huyền hỏi.

Tiên sinh, chính là cha của Thương Đồng Khải.

– Ừ! – Thương Đồng Khải đáp quấy quá, thản nhiên như đang nói về một người qua đường không hề liên quan – Con người này nói rằng ông ta không về nữa, việc kinh doanh ở New York có vấn đề. À, dừng lại ở hàng kem phía trước một lát.

Về hay không về, cũng đâu có gì quan trọng. Cậu không nhớ được hình dáng của mẹ mình, bởi vì bà đã qua đời vào cái ngày cậu được sinh ra. Cậu cũng không nhớ rõ hình dáng của cha mình, bởi vì ông hầu như không bao giờ về nhà.

Một tuần trước, vào sinh nhật lần thứ mười bảy của cậu, cha cậu không về. Sinh nhật năm mười sáu tuổi, cha cậu không về. Sinh nhật mười lăm tuổi, sinh nhật mười tuổi, sinh nhật bảy tuổi, trong những ngày sinh nhật mà cậu còn nhớ được, cha cậu đều không về nhà. Quay về đúng hẹn, chỉ có tiền, rất nhiều tiền, qua chi phiếu hoặc thẻ tín dụng phụ, thậm chí là nguyên một túi kim cương, nhét đầy trong tay Thương Đồng Khải.

Có tiền, chẳng phải là có tất cả? Thích món quà sinh nhật nào, có thể mua ngay thứ ấy. Một người cha thật hào phóng.

Hai viên kem thơm ngọt tinh xảo giữ trong hộp kem đặc chế được Thương Đồng Khải thận trọng đặt vào trong xe.

Đồ Đồ thích nhất là thứ kem tươi chế biến trong ngày của quán kem này. Mỗi lần ăn xong, cô đều sung sướng lộn nhào trong nước, khiến Thương Đồng Khải vui vẻ cười vang, tò mò không biết thứ cô vừa ăn là kem hay là chất kích thích.

Đồ Đồ hôm nay cũng không ngoại lệ. Không khí trong gian mật thất thoang thoảng hương vị tuyệt vời của chocolate hương vani.

Cô chép chép miệng như thể vẫn chưa thoả cơn nghiền, vừa bơi tung tăng trong bể nước, vừa nằng nặc đòi Thương Đồng Khải ngày mai phải mua ba viên kem, nhưng phải đổi thành vị khoai môn đậu phộng kèm dứa.

Thương Đồng Khải ngồi bệt trên sàn nhà phía trước bể cá, tựa lưng vào thành thuỷ tinh dày dặn, kể cho cô nghe những chuyện xảy ra ở trường học hôm nay như chuyện cô bạn gái lớp bên gửi thư tình cho cậu, như chuyện cậu mới đọc một lần đã thuộc làu cả đoạn văn, khiến cho giáo viên ngữ văn vốn dĩ cho rằng cậu không thể thuộc lòng được lấy một đoạn đã bị giáng cú sét cháy sém đến ngoài giòn trong mềm, như chuyện trong lúc ăn trưa, nghe đám đầu bếp tán phét về ước mơ hão huyền muốn nuôi hai con lợn ở đằng sau nhà ăn.

Đồ Đồ vừa nghe vừa thích chí cười vang, sau đó vô cùng hào hứng, cùng cậu bình luận về cô bạn gái viết thư tình, về giáo viên ngữ văn cháy sém đến ngoài giòn trong mềm, cùng đám đầu bếp phét lác. Một người một cá cùng cười đến ngặt nghẽo ngả nghiêng. Không khí trong mật thất không những tràn đầy vị ngọt của kem, mà còn có sự thanh thản thực sự, cùng niềm hạnh phúc yên bình.

Thời gian nhích dần tới đêm khuya. Đồ Đồ nổi lên mặt nước, quẫy đuôi vẫy lên một chuỗi giọt nước, rơi xuống đầu Thương Đồng Khải.

– Này, đi ngủ thôi! Ngày mai cậu còn phải đi học đấy!

Thương Đồng Khải ngáp dài, rồi lắc đầu:

– Gần đây bên ngoài rất không an toàn. Tôi sẽ ở lại thêm một lúc nữa!

– Là những kẻ xâm phạm biết được tôi đang ở đây ư? – Đồ Đồ dửng dưng nhả bọt nước.

– Tôi sẽ bảo vệ cô! – Thương Đồng Khải đứng dậy, chạm đầu mũi vào thành bể – Hãy tin tôi, tôi sẽ luôn bảo vệ cô!

Đồ Đồ hân hoan bơi đến trước mặt cậu, hôn lên chóp mũi:

– Tôi biết! Tôi sẽ luôn luôn ở bên cậu!

Ánh đèn trần nhà hắt xuống mặt nước, lân quang lấp loáng, những tia sáng dịu dàng hắt lên cơ thể họ. Ngay cả bức tranh sơn dầu đối diện cũng tràn trề sinh khí, trên mặt biển xanh biếc, bọt sóng lăn tăn, dường như đang gửi gắm một mối cảm xúc khó lòng diễn tả bằng lời.

Lại một giờ đồng hồ nữa trôi qua, Thương Đồng Khải dụi cặp mắt mệt mỏi, nói:

– Dạo này cứ tới buổi tối là buồn ngủ, tôi đi pha cốc cà phê!

Bước trên cầu thang xoắn ốc trong toà biệt thự, gió đêm lành lạnh khẽ lay động tấm rèm cửa sổ dày dặn. Bên ngoài vọng lại tiếng mèo hoang gào rú, một tiếng, rồi hai tiếng, cuối cùng là cả một đám hỗn độn, tiếp nối liên hồi. Thương Đồng Khải nhíu mày, đặt tách cà phê xuống, đi ra cửa chính.

Trên mặt chiếc đồng hồ cái lớn đặt trong phòng khách, kim giờ đang nhích dần tới con số 12.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Chương 4

Trên một sườn núi trồng ngô đồng dày đặc bên ngoài khu biệt thự, ẩn hiện những con đường nhỏ chạy đan xen. Một vầng trăng rằm vành vạnh lơ lửng giữa trời, ánh trăng bàng bạc rải xuống vô số bóng mờ hỗn loạn trên khắp các con đường.

Huyền nắm tay Đồ Đồ, chạy băng qua những gốc ngô đồng. Vạt váy trắng muốt của Đồ Đồ bay lên phơ phất, tựa như những bông tuyết đột nhiên sa xuống giữa màn đêm.

Cứ sau mỗi nửa đêm, yêu cá Vong Hình sẽ hoá thành người. Huyền biết, và Thương Đồng Khải cũng biết.

Đồ Đồ sau lúc nửa đêm là một cô gái nhỏ nhắn kiều diễm, dung nhan mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Đã từng, trong vô số đêm đông, ba người bọn họ thư thái ngồi quây trước lò sưởi rực hồng ánh lửa, tán gẫu đủ thứ chuyện, từ những chuyện hay ho trong trường học cho đến vấn đề vũ khí hạt nhân, từ chuyện tên trộm bị ngã lộn xuống rãnh nước lúc ban ngày cho đến những chuyện xa xưa giữa Đồ Đồ và lão Khương cả ngàn năm về trước, hết bàn về vấn đề giao thông khó chịu thế nào, lại đến chuyện dưới đáy Tây Minh U Hải rốt cuộc có bao nhiêu yêu quái.

Thương Đồng Khải vừa uống cà phê vừa hăng say nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Huyền không giỏi ăn nói, chỉ uống hết cốc nước lọc này tới cốc nước lọc khác, chăm chú lắng nghe. Còn Đồ Đồ vui vẻ ăn từng miếng kem lớn và đủ loại đồ ngọt, thường xuyên bị Thương Đồng Khải chọc cho cười khanh khách.

Trong toà biệt thự rộng thênh thang, chỉ có mấy người bọn họ là thực sự tồn tại. Đây chính là cuộc sống hạnh phúc, ít nhất thì Thương Đồng Khải cho rằng đây là hạnh phúc. Trời vừa sáng, Đồ Đồ sẽ lập lức trở lại hình cá, lặng lẽ quay về với bể nước trong mật thất, chờ đợi cho một đêm tiếp theo.

Bắt đầu từ khi nào, những tháng ngày êm đềm như nước đã một đi không trở lại?

Bắt đầu từ khi những kẻ xâm phạm tìm tới.

Một tuần trước, mèo hoang và các loài động vật khác tụ tập ở khu vực quanh nhà Thương Đồng Khải sau lúc nửa đêm mỗi lúc một nhiều. Bọn chúng đương nhiên không phải là mèo hoặc các con vật bình thường. Chúng là yêu quái, là những tiểu yêu cấp thấp nhưng hung ác. Bọn chúng biết được sự tồn tại của Đồ Đồ. Trong tuần này, đêm nào Huyền cũng phải bận rộn xử lý những "kẻ xâm phạm".

Hôm qua, đông đảo yêu mèo cùng một con yêu quái đại bàng đã xông thẳng vào nhà Thương Đồng. Xử lý bọn chúng vẫn luôn là nhiệm vụ của Huyền. Là vệ sĩ của Thương Đồng, việc bảo vệ Thương Đồng Khải và tất cả mọi thứ trong nhà Thương Đồng là nghĩa vụ mà Huyền không thể chối từ. Huống hồ lại có cả Đồ Đồ.

Đồ Đồ luôn được hắn đặt lên ngọn cây ngô đồng cao nhất, dùng kết giới phòng ngự để bảo vệ. Vốn dĩ không cần tới Huyền phải ra tay, chỉ cần Đồ Đồ tàng hình, thì không người nào có thể phát hiện ra tung tích của cô, bởi đây là sở trường của Vong Hình. Thế nhưng, những con tiểu yêu tìm đến để bắt cô, cho dù cô có tàng hình, chúng vẫn có thể dựa vào một thứ chỉ dẫn nào đó để lần ra dấu vết của cô. Nếu không có Huyền bảo vệ, thì Đồ Đồ vốn không có bất cứ khả năng tấn công nào sẽ bị lũ tham tàn kia xâu xé thành trăm mảnh.

Bản lĩnh của Huyền cao cường hơn đám tiểu yêu này rất nhiều. Tuy hắn cũng chỉ là một con mèo, nhưng, Huyền là một yêu quái thực thụ mang nội đan trong mình, đã tu luyện suốt mười bảy năm theo phương pháp chính thống nhất. Thế nhưng, cuối cùng hắn cũng đã bị thương, vào đêm hôm qua. Kẻ đả thương Huyền đương nhiên không phải là con yêu quái đại bàng pháp lực không hề tầm thường kia. Hắn đã nói dối Thương Đồng Khải.

Bắt đầu từ một tuần trước, hằng đêm, hắn đều phải dẫn theo Đồ Đồ, trốn chạy thục mạng từ nửa đêm đến tận bình minh. Cho đến khi tia nắng đầu tiên

hé lộ, con ác mộng mới kết thúc.

Nếu chỉ là đám tiểu yêu tham lam kia, bọn họ không cần thiết phải chạy trốn. Bọn chúng chỉ là một lũ tiểu tốt hèn kém dùng để hư trương thanh thế cho chủ soái. Trong thời khắc đó, vài chục bóng đen nhanh như chớp xẹt đuổi sát sau lưng họ, trong không gian văng vẳng những âm thanh quái đản. Những ngọn gió ập đến trước mặt dường như cũng bị những vật thể hình móng sắc xé tan tành.

Mặt trăng vành vạnh giữa trời, quanh rìa vầng trăng được nhuốm lên một quầng xanh lam hư ảo, dãi xuống thứ ánh sáng chói loà ma mị, soi rõ bầy yêu nghiệt khí thế hung hãn phía sau lưng. Huyền vừa chạy, vừa nhìn lên vầng trăng xanh lét đến cổ quái, đầu mày nhíu chặt thành những vết nhăn chạy dọc giữa ấn đường.

Cứ hai năm một lần, sẽ xuất hiện một tháng có hai lần trăng tròn. Lần trăng tròn thứ hai, vì vầng trăng sinh ra quầng sáng xanh lam, nên được gọi là trăng xanh. Mỗi khi tới ngày này, yêu lực của tất cả yêu quái trong thiên hạ đều sẽ tâng lên gấp bội.

Hôm nay, Huyền không đặt Đồ Đồ lên ngọn cây. Hắn niệm chú, rồi đẩy vào giữa lưng Đồ Đồ, phong toả cô vào trong một thân cây ngô đồng cao lớn, rồi cắn rách đầu ngón tay, vẽ lên thân cây một dấu phong ấn bằng máu tươi.

Còn chưa kịp quay người, một luồng gió dữ mang theo thứ mùi hôi tanh xộc thẳng đến sau lưng. Huyền vội nghiêng đầu, lấy ngón tay làm kiếm, ngả người sang bên cạnh, đâm thẳng về phía sau, xuyên trúng bụng một con mèo rừng lớn lông lá xám xịt đang lao phốc tới, vài vệt sáng đỏ loè loá mắt phóng vọt ra từ sau lưng nó như những mũi tên. Sau tiếng kêu thảm thiết, con mèo rừng lông xám bắn văng đi, đập vào gốc cây, rơi xuống đất rồi im bặt.

Nhìn thấy đồng bọn chết thảm, lũ yêu mèo còn lại vẫn không hề có ý định thoái lui, đua nhau nhe nanh giương vuốt, lao thẳng vào Huyền như gió lốc. Huyền lẹ làng tung người nhảy bật lên cao, hạ xuống trên chạc ngô đồng, tay bắt quyết vạch một chữ xuống mặt đất, hét lớn:

– Lên!

Đất cát dày đặc giống hệt như một tấm vải khổng lồ bị người ta giũ tung lên khỏi mặt đất, quật thẳng vào lũ yêu mèo vừa chụp hụt một cú tối tăm mặt mũi.

Dưới gốc cây chốc lát đã ầm ĩ tiếng mèo gào hỗn loạn, đám yêu mèo bị đất cát vùi lấp chỉ còn thò lên được vài cái đầu, giận dữ tột đỉnh, giãy giụa trối chết, vài con khoẻ nhất đã sắp vùng được ra khỏi lớp đất, trong những cái miệng mèo há hoác, là vô số răng nanh nhọn gấp bội mèo thường, trắng hếu đến rùng rợn, càng trở nên nhức mắt dưới ánh trăng.

Huyền phi thân hạ xuống, rút ra một thanh đoản đao tinh xảo từ trong tay áo, nắm thật chặt, lao thẳng đến đống đất đang chôn vùi lũ yêu mèo, tay vung đao hạ, trong màn đao quang vùn vụt, cứa đứt yết hầu lũ yêu mèo.

Máu tươi phun ra nhuộm đất bùn thành một màu đen quánh. Nhưng thần kinh của Huyền không hề vì lũ yêu mèo tiểu tốt vô dụng kém cỏi mà chùng xuống. Bốn bề tịch mịch như tờ, chỉ có phía trên đầu, một khóm lá đang rào rào lay động. Hàn khí, hàn khí thấu xương từ trên ngọn cây vọt xuống, xói thẳng vào trong tim Huyền.

Hắn ngẩng đầu lên…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Chương 5

Con mèo trắng kia, nhẹ nhàng đáp xuống một cành cây chênh chếch phía trên đầu, đôi con ngươi màu hổ phách chiếu ra những tia sắc lạnh trong bóng tối, bộ lông trắng bóng như tuyết, sang trọng như tơ lụa. Trên tấm thân rắn chắc, mỗi một đường nét đều trơn tru hệt như một viên đạn.

Khi Huyền nhìn thấy nó lần đầu tiên, nó vẫn chỉ là một con mèo nhỏ, lớp lông tơ trên người còn chưa rụng hết, trông hệt như một quả cầu tuyết ngộ nghĩnh. Nó lặng lẽ đứng sau một bầy yêu mèo sắc lông xám đen nhộm nhoạm, một mình trắng toát khác nào hạc giữa bầy gà, non nớt mà cao ngạo. Tất cả những con yêu mèo to lớn hơn khi đứng trước nó dường như cũng đều thấp hơn nửa tấc.

Nó còn rất nhỏ, nhưng hung hãn hơn bất cứ con yêu quái nào khác.

Ngay lần giao đấu đầu tiên, Huyền đã lĩnh giáo sự bất phàm của nó. Tuy nó bại dưới tay Huyền, nhưng Huyền cũng không thể trở về toàn vẹn, trên mu bàn tay lưu lại một vết thương sâu hoắm kéo dài.

Sau đó, giống như tất cả những cao thủ được miêu tả trong tiểu thuyết hay phim ảnh, nó luôn là kẻ ra tay cuối cùng. Trước khi toàn bộ đám yêu mèo bị thảm bại tận diệt, nó chỉ âm thầm đứng trong bóng tối, liếm láp những móng vuốt bén nhọn, không hề đếm xỉa tới kết cục của đồng bọn.

Huyền liên tiếp giao đấu với nó suốt bảy đêm ròng. Mỗi lần đụng đầu, thân hình nó lại to hơn nhiều so với đêm hôm trước, sức mạnh cũng như vậy.

Chỉ trong bảy đêm, nó đã vạm vỡ hơn cả một con báo săn trưởng thành cường tráng.

Lúc này, ánh trăng lam nhàn nhạt lách qua cành cây, chiếu rọi trên lưng nó, lồi lên hai khối hình thù quái dị, một phải, một trái, căng phồng rung rẩy dưới lớp da thịt ở hai bên cột sống. Con mèo trắng dừng việc liếm láp bộ lông, đột ngột ngẩng đầu, nhìn lên vầng trăng vành vạnh đã đổi sắc xanh lam hệt như đang trầm mình dưới biển, gào lên một tiếng còn rùng rợn hơn cả tiếng gầm của hùm beo.

Trận gió không biết từ nơi nào thổi đến bỗng chốc bủa vây tứ phía. Cây cối nghiêng ngả, lá rụng tơi bời, trong trận cuồng phong, những phiến lá rụng yếu ớt đều biến thành những lưỡi dao cứng sắc, quất vào mặt đau rát. Trên đỉnh đầu, chớp lên một thứ ánh sáng bừng bừng như lửa, chói loà tới mức Huyền buộc phải đưa tay che mắt.

Trong khoảnh khắc đó, trước tầm nhìn hỗn loạn, tại vị trí của con mèo trắng, xuất hiện một cái bóng còn to lớn hơn nữa.

Gió dần dần ngừng thổi, Huyền vừa buông tay xuống, lập tức nhìn thấy một cái bóng trắng khổng lồ lặng lẽ hạ xuống trước mặt.

Trên lưng con mèo trắng đã mọc ra một đôi cánh khổng lồ. Mỗi một sợi lông vũ trắng tốt đều lấp lánh những đốm sáng tựa kim sa; trong đêm tối, chỉ cần một chuyển đông khẽ khàng, cũng khuấy động nên một mối nguy hiểm trời long đất lở. Nó nhìn vào cây ngô đồng sau lưng Huyền, thứ mà nó luôn khao khát đang được giấu ở bên trong.

Từ trong mắt nó, Huyền dễ dàng nhận ra sát khí. Đúng vào khoảnh khắc nó cong người nhảy vọt lên, Huyền nhắm chặt mắt, tay phải bắt quyết chọc thẳng vào tim mình, niệm lớn một câu thần chú không ai nghe hiểu. Đôi con ngươi màu đen của Huyền biến thành màu đỏ máu, răng và tai đều mọc dài ra nhọn hoắt, cơ thể và tứ chi, dưới sự bao phủ của một màn sương trắng, vùn vụt biến hoá…

"Rầm" một tiếng vang động. Con mèo trắng đang lao tới bị con mèo đen do Huyền hoá thành quật mạnh, bật ngược trở lại.

Sức mạnh của cú va chạm cực lớn, hất nó bay vụt về phía sau, đôi cánh dang rộng quét ngang một thân cây, cứa lên gốc cây rắn chắc một vết rạch sâu hoắm, khiến cả thân cây ngả nghiêng muốn đổ.

Huyền lắc lắc cái đầu, còn chưa kịp bò dậy, chợt thấy trên người lạnh buốt, một chiếc cuốt sắc nhọn từ trên trời lao xuống, cắm vào giữa thắt lưng, tiếp đến là một cú giật khủng khiếp.

Không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy dịch thể ấm áp chảy trào ra từ cơ thể. Trên lưng Huyền đã bị con mèo trắng cào rách một đường dài cả thước, hở toang hoác, máu thịt tơi bời. Huyền nhịn đau quay ngoắt người, vận hết toàn bộ sức mạnh, giương vuốt đánh thẳng vào con mèo trắng. Hắn cũng có một bộ vuốt sắc lẹm như dao, nhưng lại không giương ra, chỉ dùng lớp đệm thịt dày dưới bàn tay, vỗ thẳng vào mặt nó.

Đòn tấn công này tuy không trí mạng, nhưng hiển nhiên là rất đau. Con mèo trắng "ngoao" một tiếng, lăn lông lốc sang một bên.

Huyền đứng vụt dậy, biến trở lại thành hình người, quặt tay ra vết thương sau lưng, vuốt lấy một vốc máu tươi, vẽ thành một hình chữ thập dưới chân, quát lớn:

– Khiên, lên!

Một luồng khí hồng nhạt bỗng vọt lên từ chữ thập máu trên mặt đất, xoay tít thành một vòng tròn khổng lồ giữa không trung.

Con mèo trắng đã hồi tỉnh lại sau cú trúng đòn choáng váng, giận dữ bò dậy. Hai con mắt mèo khép lim dim, từ trong chiếc miệng đỏ lòm phun phì phì từng luồng khói nóng. Nó hạ thấp đầu, giậm chân trước xuống, rồi lao vụt vào Huyền như một ánh chớp.

"Bịch" một tiếng trầm trầm. Con mèo trắng bị "dính" lại giữa không trung với một tư thế rất đỗi nực cười. Chiếc khiên vô hình được luyện từ máu tươi hệt như một tấm mạng nhện trong suốt ẩn trong không khí, nhốt chặt con mèo trắng tại nơi cách Huyền vài mét.

Huyền xông tới phía trước cây ngô đồng đã bị phong ấn, thò tay vào, lôi Đồ Đồ ra, kéo cô chạy điên cuồng về phía trước. Máu, men theo từng bước chân của họ, rơi xuống mặt đất, giống như dấu chân trong bức tranh sơn dầu, vươn dài về phía trước.

Khu biệt thự ở lưng chừng núi. Băng qua sườn núi, vượt qua một bức tường bao la là một công trường. Nghe nói đây từng là công trình giai đoạn hai của khu biệt thự, vừa mới đào móng xong, nhưng vì thiếu vốn nên tạm hoãn thi công, sắt thép xi măng ngổn ngang đầy đất, vô cùng bừa bộn. Huyền dắt tay Đồ Đồ, vùn vụt băng qua giữa những cây thép và tấm bê tông ngang dọc.

– Vượt qua công trường này sẽ đến một con sông, cô nhất định phải đi. Nước sông sẽ che giấu được khí của cô hiệu quả nhất. Trước khi bọn chúng tìm thấy, cô chỉ cần quay về đến biển Tây Minh U Hải, sẽ được an toàn. – Huyền vừa chạy, vừa hổn hển nói – Cô không thể ở lại đây được nữa. Cô cũng thấy rồi đấy, vào đêm trăng xanh, nó dường như đã hoàn toàn thành hình. Trong mắt nó chỉ có giết chóc. Cô và nó là kẻ địch trời sinh. Ăn thịt cô chính là bản năng của nó.

Tiếng nước róc ránh đã vẳng lại rất gần. Trong mắt Huyền ánh lên tia hy vọng cuối cùng.

– Ăn thịt tôi… cũng chẳng sao. – Đồ Đồ lẩm bẩm một mình – Ở lại thêm một ngày cũng tốt!

Sắc mặt Huyền tối sầm xuống, còn hơn cả bóng tối lúc nửa đêm.

Khi chạy tới giữa công trường, Huyền đột nhiên dừng bước, đẩy Đồ Đồ sang một bên, hét lên:

– Cẩn thận!

Một thanh sắc góc cạnh nhọn hoắt từ trên trời lao vụt xuống, xuyên vào giữa hai người họ, cắm phập xuống đất sâu đến hơn ba thước. Sau lưng họ, đôi cánh trắng khổng lồ đang chập chờn trên đỉnh một đống sắt cao ngất. Phía dưới đôi cánh, cặp mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào một nam một nữ phía dưới. Trong tiếng kim loại va chạm chát chúa, vô số cây thép lao vùn vụt về phía Huyền và Đồ Đồ như những mũi tên.

Huyền đẩy Đồ Đồ vào một ống cống xi măng bên cạnh, rút đoản đao ra, tránh né những thanh thép đang lao thẳng tới, đạp lên đống sắt thép phế liệu chồng chất dưới chân, trèo lên chỗ cao nhất nơi con mèo trắng đang đứng.

Trăng lạnh gió nổi, gió đêm rít lên u u. Trên tấm thép ở nơi cao nhất của công trường, một bên là con mèo trắng mắt loé hung quang, một bên là Huyền mình đầy thương tích.

Bốn mắt nhìn nhau, sống chết gang tấc.

Thế nhưng, trong mắt Huyền, không hề có sát khí.

Viên nội đan của Huyền, được Đồ Đồ lặng lẽ ngậm vào trong miệng.

Con mèo trắng thu vuốt về, liếm láp máu tươi trên đầu vuốt, cặp mắt như phủ băng sương nhìn chằm chằm vào người con gái đối diện đang mỉm cười với mình.

Mèo ăn cá, là một điều hiển nhiên.

Tứ chi của con mèo trắng lướt nhanh trên mặt đất, quét sạch chướng ngại đáng ghét là Huyền, thứ nó muốn có đang ở ngay phía trước, khẽ vươn tay là lấy được. Đáng mừng hơn cả, là mục tiêu của nó không hề có ý phản kháng, thậm chí không buồn bỏ chạy.

Đồ Đồ chỉ là một con cá, dù rằng đã sống mấy ngàn năm, cô vẫn chỉ là một con cá thích ăn kem. Cô không biết bùa chè, không biết giết chóc, thậm chí không biết bảo vệ chính mình. Thứ cô hiểu được, chỉ có một việc duy nhất.

Trong cái miệng tua tủa những chiếc răng sắc nhọn của con mèo trắng còn vương lại mùi của Huyền. Khi cặp vuốt của nó cắm ngập vào vai Đồ Đồ, nụ cười của Đồ Đồ càng rạng rỡ hơn bất cứ lúc nào. Đôi tay nhỏ nhắn trắng muốt của cô dịu dàng nâng khuôn mặt của nó, hôn lên chiếc miệng đang muốn nghiến đứt yết hầu mình…

– Khải, tôi sẽ không đi đâu!

Trước khi nhắm mắt, cô nói một câu cuối cùng với con mèo trắng…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Chương 6

Toàn thế giới, dường như đột nhiên câm bặt.

Trong ống xi măng kiên cố lạnh lẽo, Đồ Đồ nắm chặt hai bàn tay, đang định chạy ra, bỗng nghe thấy bên ngoài "uỳnh" một tiếng vang động, khiến đất bụi trong ống rơi xuống lả tả.

Đồ Đồ lao vọt ra ngoài, lập tức rú lên khiếp đảm.

Huyền nằm ngửa trên mặt đất, thở hồng hộc, trên ngực có một vết cào sâu hoắm. Máu, đang phun trào ra khỏi cơ thể hắn. Trong bầu không phía xa xa, đôi cánh của con mèo trắng đang dang rộng dưới ánh trăng, ẩn trong vẻ diễm lệ tuyệt luân, là sát khí ngùn ngụt.

– Huyền… – Đồ Đồ quỳ thụp xuống bên cạnh hắn, muốn đỡ hắn dậy, nhưng không biết nên đặt tay vào đâu, toàn thân bất lực run lên khe khẽ.

– Tôi không sao! – Huyền nghiêm túc nhìn vào mắt cô – Cũng không để cho cô bị làm sao!

Huyền cắn răng, khoanh chân ngồi dậy, hít sâu một hơi, tay phải xuất chưởng, di chuyển từ Đan điền lên trên, một luồng sáng đỏ rực từ trong cơ thể hắn lờ mờ hiện ra, hội tụ ở yết hầu. Một hạt ngọc đỏ rực tròn xoe, có làn khí vấn vít xung quanh như mây khói, được nhả ra khỏi miệng Huyền.

– Cậu… – Đồ Đồ đột nhiên hiểu ra, hoảng hốt nắm lấy tay Huyền, lắc đầu thật mạnh:

– Không được! Cậu không thể!

Lời còn chưa dứt, một cơn gió hung hãn, cuốn theo mùi máu tanh nồng, xộc thẳng từ trên không xuống. Đôi cánh trắng đẹp đẽ kia cứ vỗ thêm một lần, đường vào địa ngục lại rộng thêm một tấc.

Huyền nắm chặt viên ngọc đỏ trong tay, đẩy bật Đồ Đồ sang một bên. Hắn còn chưa kịp đứng dậy. đôi cánh lạnh lẽo kia đã quét ngang đầu. Trong cơn đau đớn khủng khiếp, chỉ cảm thấy trong đầu có tiếng nổ tung, toàn thân nhẹ bẫng, hồn phách như một cọng rơm bay dạt tới một nơi nào đó trong hư không. Dưới cũng cảm thấy bỏng rát, dường như có một bàn tay thọc vào trong, moi móc toàn bộ máu thịt và linh hồn của hắn ra ngoài.

Ánh trăng đầy trời không còn là màu trắng, cũng chẳng phải màu lam, mà là một màu đỏ nhàn nhạt, hệt như những ánh tà dương sau rốt. Trong ánh sáng tà dương, có một khuôn mặt, nhoà nhạt nhưng thân quen.

Con mèo trắng chưa hề tổn thương lấy một sợi lông, từ giữa không trung lao vụt xuống ngạo nghễ như một vương giả, vuốt phải cắm lút vào bụng Huyền trong tư thế của kẻ chiến thắng tuyệt đối. Dưới đôi cánh và móng vuốt của nó, Huyền chỉ là một con kiến nhép mà sự sống chết đều do nó định đoạt.

Hạt ngọc màu đỏ bất lực lăn xuống từ bàn tay buông lỏng của Huyền. Huyền lúc này đã sức tàn lực kiệt, mấp máy đôi môi, nhìn vào đôi mắt của con mèo trắng, có nuối tiếc song không hề oán hận. Hắn muốn đứng dậy, nhưng không đủ sức. Cái nhìn cuối cùng, Huyền dành cho Đồ Đồ, những nỗi niềm phức tạp trong đó, chỉ bản thân hắn hiểu. Khói toả như mây mù bốc ra tán loạn từ thân thể Huyền, từng gang tấc da thịt, xương cốt dần dần thu nhỏ. Cuối cùng, Huyền biến thành một con mèo đen nhỏ bé nằm cuộn tròn trên đất.

– Huyền… – Đồ Đồ thì thầm.

Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt con mèo trắng.

Cá và mèo, vốn là kẻ địch trời sinh. Vai trò của cá, chỉ có thể là thức ăn cho mèo. Đây là sự thực được tất cả mọi người công nhận, là quy tắc cần tuân thủ.

Thế nhưng, đối mặt với một con mèo như thế này, Đồ Đồ lại mỉm cười. Một nụ cười khiến người ta liên tưởng đến sự tinh khôi của giọt sương đầu tiên trong mùa xuân, hoặc sự ấm áp của ngọn lửa đầu tiên cháy trong bếp lò giữa đêm đông lạnh.

Viên nội đan của Huyền, được Đồ Đồ lặng lẽ ngậm vào trong miệng.

Con mèo trắng thu vuốt về, liếm láp máu tươi trên đầu vuốt, cặp mắt như phủ băng sương nhìn chằm chằm vào người con gái đối diện đang mỉm cười với mình.

Mèo ăn cá, là một điều hiển nhiên.

Tứ chi của con mèo trắng lướt nhanh trên mặt đất, quét sạch chướng ngại đáng ghét là Huyền, thứ nó muốn có đang ở ngay phía trước, khẽ vươn tay là lấy được. Đáng mừng hơn cả, là mục tiêu của nó không hề có ý phản kháng, thậm chí không buồn bỏ chạy.

Đồ Đồ chỉ là một con cá, dù rằng đã sống mấy ngàn năm, cô vẫn chỉ là một con cá thích ăn kem. Cô không biết bùa chè, không biết giết chóc, thậm chí không biết bảo vệ chính mình. Thứ cô hiểu được, chỉ có một việc duy nhất.

Trong cái miệng tua tủa những chiếc răng sắc nhọn của con mèo trắng còn vương lại mùi của Huyền. Khi cặp vuốt của nó cắm ngập vào vai Đồ Đồ, nụ cười của Đồ Đồ càng rạng rỡ hơn bất cứ lúc nào. Đôi tay nhỏ nhắn trắng muốt của cô dịu dàng nâng khuôn mặt của nó, hôn lên chiếc miệng đang muốn nghiến đứt yết hầu mình…

– Khải, tôi sẽ không đi đâu!

Trước khi nhắm mắt, cô nói một câu cuối cùng với con mèo trắng…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Chương 7

Hôm nay là sinh nhật thứ mười của Thương Đồng Khải.

Bố cậu không về, ông ta đang bận rộn tiệc tùng với một đám trùm tài phiệt ở London.

Trên bãi cỏ rộng lớn trong toà biệt thự, đoàn xiếc thú nổi tiếng nhất thành phố đang biểu diễn, tiếng nhạc vui nhộn vang đến tận mây xanh, đủ thứ đồ ăn ngon lành bắt mắt chất cao như núi. Các chú hề tươi cười hớn hở phát những trái bóng bay sặc sỡ cho từng người. Trên mỗi quả bóng bay đều in một hàng chữ ngay ngắn: "Chúc mừng sinh nhật Khải".

Tất cả các bạn học của Thương Đồng Khải đều được mời tới làm khách quý. Khắp nơi rộn ràng tiếng nói cười.

Không ai phát hiện ra, nhân vật chính là Thương Đồng Khải đã mất tích ngay khi bữa tiệc sinh nhật thịnh soạn này bắt đầu chưa lâu.

Thương Đồng Khải buồn bã bước ven bờ biển. Trên bãi cát mịn màng in dấu những hàng vết chân của cậu, hết hàng này đến hàng khác.

Hôm nay là cuối tuần, thời tiết không đẹp lắm, chẳng có mấy người ra bờ biển chơi đùa.

Chập tối, sau một quầy giải khát tại bãi tắm bên cạnh, mấy đứa bé quây lại thành một đám, hào hứng chỉ chỉ trỏ trỏ.

– Vừa rồi tớ ngồi bên bờ biển ăn kem ốc quế, thế là nó nhảy vọt từ dưới nước lên, cắn hết nửa cây kem của tớ!

– Con cá này lạ quá! Toàn thân trắng toát!

– Nó có đáng tiền không nhỉ? Trong tiệm hải sản của bố tớ, cá gần giống với con này bán được mấy chục đồng một cân đấy!

– Thật à?

Thương Đồng Khải bước lại gần, thấy trong thùng nước mà bọn trẻ xúm xít vây quanh, có một con cá màu trắng, vây và đuôi lay động như những dải đăng ten. Vảy trên sống lưng thiếu mất vài chiếc, lộ ra lớp da hồng hồng. Một đứa trẻ nghịch ngợm trên tay cầm một cành cây mảnh nhọn, chọc thẳng vào mình con cá. Nó cuống quýt né tránh, đôi mắt tròn xoe long lanh chuyển động, nhìn vào Thương Đồng Khải.

– Cứu tôi!

Thương Đồng Khải chợt nghe thấy một tiếng cầu cứu khe khẽ.

Cậu có phần kinh ngạc nhìn con cá trắng.

– Đang nói với cậu đấy. Nếu cậu không mang tôi đi, tôi sẽ bị người ta bán đi, bị người ta ăn thịt!

Con cá quẫy loạn trong nước, liên tục nhả ra từng chùm bọt khí.

Khi đứa trẻ độc ác kia định lấy cành cây chọc vào mắt con cá, Thương Đồng Khải xô bật nó ra.

Khi đánh nhau thật sự, Thương Đồng Khải hung dữ như một con báo con.

Mấy đứa trẻ cuống quýt bỏ chạy.

Con cá trắng trong thùng nước thoáng ngạc nhiên nhìn cậu bé đã đánh lộn vì mình.

Thời tiết lúc chập tối lại đẹp hơn cả ban ngày. Mặt biển khẽ dập dờn, phản chiếu ráng chiều nhàn nhạt.

Thương Đồng Khải ngồi bên bờ biển, những con sóng xô bờ đã ngập lút bàn chân. Chiếc thùng gỗ kia, đang đặt trước mặt Khải.

– Sao cậu lại biết nói? – Cậu hỏi con cá.

– Tôi sinh ra đã biết nói rồi! – Con cá ngây thơ nhả ra một cái bong bóng.

– Sao mấy đứa trẻ kia không nghe thấy cậu nói?

– Bởi vì chúng là con người!

– Tôi cũng là con người!

– Có lẽ chúng ta có duyên…

Thương Đồng Khải cười, con cá này thật thú vị.

– Cậu có tên không?

– Tôi tên là Đồ Đồ.

– Tôi tên là Thương Đồng Khải!

Thương Đồng Khải vớt con cả từ trong thùng nước ra, thả xuống biển.

– Hôm nay là sinh nhật của tôi, được quen biết cậu, thật là vui! – Cậu làm mặt hề với Đồ Đồ – Cậu đi đi, bố mẹ cậu chắc đang lo lắng lắm đấy!

– Tôi không có bố mẹ! – Đồ Đồ thật thà trả lời, sau đó đột nhiên cười khúc khích – Hôm nay là sinh nhật của cậu à?

Thương Đồng Khải gật đầu.

Đồ Đồ quẫy đuôi một cái, mất hút trong làn nước biển. Bên trời, tia sáng cuối cùng đã tắt.

Chắc nó đã đi rồi. Thương Đồng Khải đứng dậy, nhìn xa xăm về mặt biển vắng lặng, có đôi chút hụt hẫng. Đứng lặng một lát, cậu quay người đi về. Bỗng nhiên, đằng sau có một giọng nói trong trẻo gọi tên cậu.

Ngoảnh đầu, một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, váy áo trắng muốt, trên tay nâng một cành san hô đỏ tuyệt đẹp, nhìn cậu cười rạng rỡ.

– Cô là… – Thương Đồng Khải đứng ngây người.

– Tôi là Đồ Đồ đấy! – Cô gái bước tới trước mặt Thương Đồng Khải, dúi cành san hô vào tay cậu, nở một nụ cười ngọt ngào – Tôi phải chọn rất lâu đấy, đây là cành san hô đẹp nhất, tặng cho cậu. Chúc mừng sinh nhật!

– Cảm… cảm ơn! – Thương Đồng Khải thoáng sững sờ nhìn vào cành san hô trên tay, hồi lâu mới hỏi – Là món quà cô đã tận tay lựa chọn từ dưới biển?

– Đúng vậy! – Đồ Đồ gật đầu – Quà sinh nhật nhất định phải lựa chọn bằng tấm lòng mới có ý nghĩa.

– Cảm ơn cô! – Thương Đồng Khải đột nhiên ôm chầm lấy cô – Từ rất lâu rồi tôi không nhận được một món quà sinh nhật đúng nghĩa.

Thương Đồng Khải không biết mình bị làm sao nữa. Rõ ràng là cậu đang cười, nhưng nước mắt lại rơi trên vai Đồ Đồ.

Đồ Đồ cười, vỗ vỗ vào lưng cậu.

– Đồ Đồ, vai của cô… – Thương Đồng Khải đột nhiên phát hiện ra trên vai của Đồ Đồ có một đốm nhỏ màu hồng nhạt. Nước mắt của cậu nhỏ lên đó, đốm đỏ liền bốc lên một tia khói trắng, sau đó biến mất tăm.

– À, vừa rồi bị đám trẻ con kia làm bị thương. – Đồ Đồ nhìn vào vai mình, kinh ngạc kêu lên – Ồ, sao vết thương tự dưng lại lành rồi?

– Có phải nhờ nước mắt của tôi không? – Thương Đồng Khải dụi mắt, hỏi một cách ngây ngô.

– Có lẽ! – Đồ Đồ nghiêm túc gật đầu, sau đó cười vang, nắm lấy tay cậu, vui vẻ nói – Khải, cậu thật tài giỏi!

Nhìn vào nụ cười chân thành nhường này, có trái tim nào lại không cảm thấy ấm áp. Thế là, trên bãi cát buổi đêm, một cậu bé cùng một cô bé cùng vui vẻ trò chuyện, nô đùa. Tới cả bầu trời đêm đen kịt cũng điểm thêm một vài ngôi sao rất đúng lúc, hắt bóng lung linh xuống mặt biển.

– Đồ Đồ, cô có thể ở lại tới khi trời sáng hãy đi không? – Bước chân tung tăng của Thương Đồng Khải bỗng nhiên dừng lại, đầu cúi rũ – Tôi lúc nào cũng phải đón sinh nhật một mình.

Đồ Đồ ngẫm nghĩ rồi nói:

– Tôi không đi nữa. Sau này tôi sẽ chơi cùng với cậu. Như thế, chúng ta sẽ không còn phải sống một mình nữa, được không?

– Hay quá! – Thương Đồng Khải mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Buổi tối hôm sau, Huyền lo lắng nhìn ngắm Đồ Đồ trong bể cá:

– Khải, chúng ta không thể nuôi nó được. Nó là một con cá. Tiên sinh cũng sẽ không cho phép.

– Nó là bạn của tôi! – Thương Đồng Khải đổi giọng – Huyền, anh hãy thay tôi giữ kín bí mật này. Tôi sẽ giấu nó trong mật thất, sẽ không ai biết được. Còn về bố tôi, ông ấy mấy năm cũng chẳng về nhà lấy một lần, có về cũng không ở nhà quá một tiếng đồng hồ. Ông ấy sẽ không phát hiện ra đâu! – Cậu giật tay áo Huyền – Tôi chỉ muốn có thêm một người bạn!

Huyền băn khoăn im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu. Hắn rất hiếm khi làm trái ý Thương Đồng Khải.

Hắn lớn hơn Thương Đồng Khải vài tuổi. Hai năm về trước, hắn chỉ là một con mèo hoang quặt quẹo, suốt ngày lang thang trong bãi rác bới tìm thức ăn, lại còn phải lẩn trốn thòng lọng của bọn săn mèo. Đúng vào cái đêm mưa khi hắn ốm nặng sắp chết, chính cha của Thương Đồng Khải đã cứu sống hắn, mang hắn về nhà, dạy hắn tu luyện, giúp hắn từ một con mèo đen bình thường trở thành một yêu mèo không chỉ tự bảo vệ được bản thân, mà còn có khả năng bảo vệ người khác.

Với hắn, cha của Thương Đồng Khải chỉ có một yêu cầu: bảo vệ, và bầu bạn với Thương Đồng Khải.

Huyền ghi nhớ nằm lòng lời hứa của mình với nhà Thương Đồng.

Thoáng cái, đã mười bảy năm.

Vì Thương Đồng Khải, hắn có thể đánh đổi bất cứ thứ gì, kể cả tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9: Chương 8

Tách trà trong tay tôi, đã không còn hơi nóng.

– Tôi kể xong rồi! – Thương Đồng Khải chau tít đôi mày – Hôm đó, tôi tỉnh lại trong một công trường bỏ hoang bên ngoài khu biệt thự, trên mình đầy máu, nhưng đều không phải là máu của tôi. Đồ Đồ nằm ngay bên cạnh tôi, trên đôi vây có một vết thương rất sâu. Dù tôi dùng thứ thuốc gì, tìm bác sĩ tốt đến đâu, vết thương của cô ấy cũng không thể chữa lành. Hơn nữa, thân hình cô ấy ngày càng nhỏ lại. Cô ấy cũng không nói chuyện được nữa, hoàn toàn giống như một con cá bình thường, thậm chí không hề nhận ra tôi. Tình trạng này đã kéo dài một tháng. Còn nữa… – Cậu ta lặng đi một thoáng, giọng nói càng thêm trầm nặng – Huyền đã mất tích một tháng rồi. Tôi phái hàng vạn người đi tìm cũng không tìm thấy tung tích của anh ta.

– Gần đây, cậu còn có cảm giác cứ tới gần nửa đêm lại thấy mệt mỏi buồn ngủ nữa không? – Tôi hỏi một câu hỏi lạ lùng.

– Không! – Thương Đồng Khải tỏ ra bất mãn trước câu hỏi không ăn nhập gì của tôi – Từ sau buổi sáng hôm đó, đêm nào tôi cũng thức trông Đồ Đồ.

– Vậy sau đó, hẳn là không còn kẻ xâm phạm nào tới quấy nhiễu hai người nữa? – Tôi đặt tách trà xuống, nói một cách chắc chắn.

– Sao cô biết? – Cậu ta cảm thấy rất đỗi nghi hoặc trước lời khẳng định của tôi.

– Cậu thực sự muốn cứu Đồ Đồ? – Tôi vẫn không hề đếm xỉa tới những câu hỏi của tên nhãi này. Tôi chỉ hỏi người khác chứ không cho người khác cơ hội hỏi tôi.

– Đương nhiên! – Giọng Thương Đồng Khải cao hơn đến một quãng tám – Không thì tôi cần gì phải tới đây nói nhiều lời thừa thãi với cô đến thế!

– Giơ móng vuốt ra! – Tôi ngồi thẳng người dậy, đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Thương Đồng Khải ngây người nhìn tôi, bất động.

– Tôi bảo cậu giơ tay ra! – Tôi không chút khách khí, trừng mắt nhìn cậu ta.

Cậu ta chần chừ một lát, rồi cũng đưa tay phải ra trước mặt tôi.

Tôi rút ra một cây bút đánh dấu, viết sồn sột lên lòng bàn tay cậu ta một từ.

Thương Đồng Khải rụt tay về xem, ngờ vực hỏi lại:

– Từ bỏ?

– Huyền cơ của rất nhiều sự việc trên thế gian, chỉ nằm trong hai chữ "từ bỏ". – Tôi đứng dậy, vươn vai một cái – Này cậu nhóc, cậu cần phải trưởng thành, sau đó mới thấu hiểu được hàm nghĩa của hai chữ này.

– Tôi không hiểu cô đang nói gì! Thứ tôi muốn tìm là nguồn nước tinh khiết nhất! – Thương Đồng Khải giận dữ đứng lên, dường như cảm thấy mình bị bỡn cợt.

– Cậu yêu Đồ Đồ? – Tôi lại hỏi, không hề đếm xỉa tới sự giận dữ của cậu ta.

– Đương nhiên! – Cậu ta trả lời dứt khoát.

– Cậu định nghĩ thế nào là yêu? – Tôi hỏi tiếp.

– Giữ cô ấy ở lại bên tôi, bảo vệ cô ấy, không để cho cô ấy chịu bất cứ tổn hại gì! – Cậu ta lập tức đáp lời.

Tôi cười hỏi:

– Chỉ có vậy thôi sao?

– Còn cần gì nữa? – Giọng Thương Đồng Khải đầy mùi thuốc súng.

Tôi thở dài thườn thượt, lắc đầu:

– Thương Đồng Khải, cậu chỉ là quá cô đơn, sợ mất mát. Cậu tưởng rằng thứ cậu dành cho cô ấy là tình yêu. Nhưng kỳ thực, đó chỉ là ham muốn của riêng cậu.

– Cô thì biết cái quái gì! Chỉ nói bừa! – Thương Đồng Khải không chấp nhận, khuôn mặt tuấn tú đỏ phừng phừng.

– Cái gì mới là tình yêu, thực ra, bên cạnh cậu đã có người thị phạm tốt nhất! – Tôi chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện ngày hôm nay. Trước khi quay người bỏ đi, tôi khẽ cười với cậu ta – Thứ nước tinh khiết nhất luôn tồn tại trong ký ức của cậu. Suy nghĩ kỹ lại đi, hình như có một năm nào đó, trên một bờ biển ở đâu đó, có một đứa trẻ ngây thơ, vì được người ta tặng cho một món quà sinh nhật mà cảm động đến rơi nước mắt. Hơn nữa, đứa trẻ năm ấy còn thấu hiểu được ý nghĩa đích thực của hai chữ "từ bỏ" hơn là cậu ta bây giờ.

Cuối cùng, tôi liếc nhìn con cá trắng đang nhả bong bóng trong bể nước, thầm nghĩ, chắc hẳn nó sẽ được sống, Thương Đồng Khải có lẽ không phải là một tên ngốc không có đầu óc.

– Yêu quái, cô không sợ tôi dỡ cửa tiệm của cô ư? – Thương Đồng Khải gầm lên sau lưng tôi.

– Cậu dám dỡ cửa tiệm của tôi, tôi sẽ dỡ bộ xương mèo của cậu. – Tôi ngoảnh nhìn cậu ta, nở nụ cười duyên dáng. Họ Thương Đồng nhà cậu là người giàu nhất nước này thì đã sao, là vua của giống yêu mèo thì đã sao, ông nội của ông nội của ông nội cậu ngày xưa cũng từng bắt chuột cho ta đấy!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: KẾT

– Tao đã nói cả ba trăm lần rồi, không được đái bậy trước cửa phòng ngủ của tao! – Gã béo giận đùng đùng xách cổ một con mèo đen đi ra ngoài sân, quăng mạnh xuống đất.

– Đối với người bị thương phải lịch sự một chút chứ! – Con mèo đen lườm gã béo một cái, giơ vuốt chỉ vào phần ngực và bụng vẫn đang cuốn kín băng.

Tôi đặt cuốn tạp chí đang cầm trên tay xuống, quan sát con mèo đen, rồi nói:

– Hồi phục cũng nhanh thật đấy. Mấy hôm nữa là có thể nhận nhiệm vụ bắt chuột giúp tôi rồi. Dạo này không hiểu tạo sao lũ chuột cứ chui đầy vào trong tiệm.

– Có tiền công không đấy? – Con mèo đen lững thững lượn đến dưới chân tôi.

Tôi đanh mặt lại, chống nạnh nói:

– Bà đây đã cứu cậu một mạng, còn giúp cậu chỉ điểm cho thằng nhãi kia, cứu cái con Vong Hình đấy, cậu đã không tìm cách báo đáp, còn muốn đòi tiền của bà nữa hả?

– Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi mà… – Con mèo đen cúi thấp đầu, rầu rĩ im lặng.

Tôi thấy thương tình, bèn tính toán một lúc lâu, rồi rộng lượng tuyên bố:

– Không có tiền công, thức ăn cho mèo đảm bảo đầy đủ!

Con mèo đen thở dài một tiếng, tiếp tục im lặng.

Ánh nắng buổi chiều chiếu xuống tôi và nó, thư thái tới mức khiến người ta buồn ngủ. Tôi lười nhác nằm dài trên ghế mây, uống nước ép bưởi mật ong do gã gầy pha chế theo công thức mới, chép chép miệng, rồi hỏi:

– Cậu dự định bao giờ sẽ quay về với Thương Đồng Khải? Nếu muốn tiếp tục tu luyện thành hình người, ít nhất cũng mất hai mươi năm!

– Thế thì hai mươi năm sau sẽ quay về! – Con mèo đen nằm phục xuống – Nội đan của tôi ít nhất cũng có thể đảm bảo cho cậu ấy trong vòng hai mươi năm sẽ không biến thành con quái vật khát máu sau lúc nửa đêm.

– Ý của ông bố Thương Đồng Khải chỉ là muốn cậu làm vệ sĩ và bạn chơi cùng với con trai ông ta, chứ không bắt cậu phải hy sinh nhiều đến vậy. – Dòng nước trái cây ngòn ngọt chảy qua giữa môi răng tôi có gợn lên chút vị chát – Nếu không phải cậu may mắn, vẫn giữ được một hơi thở cuối cùng để chạy tới chỗ tôi, thì cậu đã là một con mèo chết rồi!

– Cho nên mới nói, quen biết cô quả thực là một điều may mắn. – Mèo đen nhìn tôi, trên cái mặt mèo lộ vẻ tươi cười.

– Sau này không có cái lệ này nữa đâu. Bản thân cậu gây phiền phức cho tôi đã đành, lại còn giả dạng cao nhân gì đó viết thư cho người khác bảo hắn tới tìm tôi giúp đỡ. Lần sau còn thế, thì tôi sẽ tống cổ cậu xuống Âm phủ làm khổ sai. – Tôi lườm nó một cái, nói tiếp – Cậu và Đồ Đồ đều biết rằng Thương Đồng Khải là hậu duệ của vua yêu tinh mèo. Người trong họ Thương Đồng, chỉ cần qua tuổi mười bảy, sau lúc nửa đêm sẽ biến hình thành một con mèo hung hăng khát máu, đặc biệt là đối với loài cá, không chút lưu tình, nhất định phải ăn thịt cho bằng được! – Tôi nhả ống hút ra, nhìn chằm chằm vào mèo đen – Bao nhiêu năm nay, Đồ Đồ có vô số cơ hội bỏ đi, cậu cũng vậy.

– Nếu chúng tôi đều bỏ đi hết, Khải sẽ lại cô độc một mình. Cậu ta không hề hay biết về thân thế của mình, cũng không biết trong những đêm đó mình đã làm ra chuyện gì. – Mèo đen chậm rãi nói – Dù là tôi hay Đồ Đồ, đều muốn khiến cho niềm hạnh phúc của cậu ấy được duy trì lâu một chút. Khải chỉ là một đứa trẻ. Thứ mà cậu ta khao khát, chỉ là sự quan tâm hỏi han, sự đối xử chân thành của người thân. Dẫu chỉ là một vài lời chuyện gẫu trên bàn ăn sau giờ tan học, hay một lời dặn dò "cẩn thận kẻo ốm". – Mèo đen ngẩng đầu, nheo mắt nhìn tia nắng đang chiếu thẳng xuống – Đồ Đồ không phải là một yêu quái thông minh. Tuy tuổi tác không ít, nhưng những việc cô ấy biết được lại rất ít ỏi. Cô ấy chỉ biết duy nhất một việc, là giữ lời hứa. Cô ấy từng hứa sẽ ở lại bên Khải, cho dù có phải mất đi tính mạng. Trước đây tôi không hiểu nổi cô ấy, cho rằng việc cô ấy lựa chọn một cuộc sống ban ngày bình thường, ban đêm trốn chạy quả thực điên rồ. Nhưng sau này thì tôi đã hiểu.

Tôi nhìn xuống, cười:

– Bởi vì, cậu đã yêu một con cá.

Mèo đen ngượng ngập tì cằm xuống đất, nở một nụ cười ngây ngô:

– Nhưng cô ấy lại yêu một con mèo khác!

– Ồ! chẳng công bằng chút nào. Cái thằng ranh đáng ghét Thương Đồng Khải kia mà cũng có người yêu. – Tôi bỗng thở dài một tiếng – Tình yêu đúng là cái của nợ không lý lẽ, không logic!

– Đồ Đồ sẽ không sao chứ? – Mèo đen ngẩng lên, thấp thỏm hỏi tiếp.

– Yêu mèo và yêu cá là kẻ địch trời sinh. Vết thương mà Thương Đồng Khải gây ra trên người Đồ Đồ, chỉ có nước mắt của Thương Đồng Khải mới có thể chữa lành. – Tôi ngập ngừng một thoáng – Nhưng tình trạng của Đồ Đồ có hơi nghiêm trọng chút ít.

Mèo đen lo lắng, vụt cái đã ngồi thẳng dậy.

– Nội đan của cậu là do Đồ Đồ đưa vào trong người Thương Đồng Khải. Uy lực từ nội đan của yêu mèo sẽ gây ra sự tổn thương cực lớn đối với một con yêu cá như cô ấy, nên cơ thể cô ấy mới không ngừng thu nhỏ, không thể hoá thành hình người, không thể nói tiếng nói của con người, thậm chí không còn nhận ra Thương Đồng Khải nữa. Chỉ có thả cô ấy về với tự nhiên, tránh xa khí của yêu mèo trên người Thương Đồng Khải, đợi một trăm tám mươi năm sau, mới có thể dần dần hồi phục. – Tôi khẽ nhún vai – Phải xem thằng ngốc Thương Đồng Khải có lĩnh ngộ được con chữ tôi đã cho hắn hay không. Nếu hắn thực sự không làm được, cùng lắm là tôi đành chịu thiệt, giúp cậu bắt trộm con cá kia mang thả đi. Chà, tình yêu của một con cá, đúng là phiền phức.

– Cảm ơn cô, thực lòng! – Mèo đen dụi dụi đầu vào chân tôi – Tôi sẽ chăm chỉ bắt chuột cho cô! Không cần tiền công!

Một tuần sau, tôi nhận được một bức thư chuyển phát nhanh. Trong thư có một chiếc USB và một tờ chi phiếu.

Mở đoạn video trong USB, trên màn hình bỗng bập bềnh một mặt biển màu lam nhạt. Trong làn nước có một con cá nhỏ trắng muốt, vây và đuôi dập dờn lộng lẫy như những dải đăng ten. Trong tiếng sóng rì rào, con cá tung tăng bơi về phía trước, trên mình không còn nhìn thấy một vết thương.

Bơi được một đoạn, con cá bỗng nhiên dừng lại, quay đầu, cặp mắt tròn xoe long lanh nhìn vào ống kính.

– Đi đi, lẽ ra tôi nên thả cô từ lâu rồi mới phải!

Là một giọng nói rất êm tai của một chàng trai trẻ.

Nhưng con cá trắng cứ nhìn mãi, nhìn mãi…

Trong ống kính, chỉ còn lại tiếng nước.

Có thể vẫn còn âm thanh khác, chỉ có điều chúng ta không nghe thấy được.

Rất lâu sau, con cá trắng mới khẽ quẫy đuôi, quay mình, từ từ bơi đi, xa dần, cuối cùng mất hút trong làn nước xanh thẳm.

Tôi rút USB ra, thầm nghĩ, mười năm, hoặc hai mươi năm nữa, nếu thằng nhóc Thương Đồng Khải kia trở thành một người đàn ông chín chắn thực thụ, chắc chắn sẽ là một anh chàng quyến rũ. Tôi tính toán tới một thời điểm nào đó trong tương lai, sẽ đi chứng thực suy đoán của mình.

Đương nhiên, một chuyện khác khiến tôi sung sướng tới phát rồ, chính là những số 0 trên tờ chi phiếu nhiều tới mức tôi không đếm nổi. Thế nhưng, tôi khẳng định sẽ không cho gã béo và gã gầy biết được, nếu không, chúng chắc chắn sẽ phất cờ khởi nghĩa, ép tôi tăng lương.

Tôi cất kỹ tấm chi phiếu, ngênh ngang bước vào trong phòng. Bây giờ là giờ cơm tối, gã béo và gã gầy đã bận tít mù cả nửa ngày trời dưới bếp, những mùi thơm nức mũi đã tô điểm cho cuộc sống của tôi tươi đẹp như vậy đó!

Ngoài ra, gã béo khi nãy có nói sẽ làm món cá sốt, nhưng đã bị tôi từ chối.

Tôi vốn dĩ không thích ăn cá, sau này lại càng không, hi hi…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: DẪN

✣ Săn sư tử ✣

Tuy tôi chỉ là một yêu cây, nhưng tôi cũng thuộc chòm sao Xạ Thủ.

Tôi nghĩ, mỗi một người chúng ta, hoặc là mỗi một yêu quái,

đều cần có lòng dũng cảm thực sự.

DẪN

Tôi giật mình choàng tỉnh bởi những tiếng gào rú liên hồi kỳ trận của gã béo và gã gầy.

Mặt trăng đã bị mây che khuất một nửa, nhuộm thành một sắc đêm mờ mịt, khóm hoa dành dành trong vườn sau bị một sức mạnh dã man nào đó giẫm đạp đến tan tác ngả nghiêng. Dưới mái hiên nhà bếp, chồng chất một đống ngói rêu phủ xanh rì đã vỡ tan tành. Gã béo và gã gầy kinh hoàng tột độ co rúm trong góc tường, gã gầy ra sức rúc vào sau lưng gã béo, vừa rúc vừa đẩy, vừa đẩy vừa gào lên:

– Thằng béo ngon hơn! Thằng béo ngon hơn!

Tôi sửa sang lại chiếc mũ xộc xệch trên đầu, nhìn kỹ cái đống thù lù đang đứng trên khoảng đất trống ở sân sau…

Một con sư tử.

Sống nguyên.

Nó đứng cách tôi chưa đầy ba mét, thân hình khổng lồ với những đường nét tuyệt mỹ nhất trong lịch sử điêu khắc, điềm tĩnh, rắn rỏi, bất động như một quả núi, bờm lông dài bay phất phơ trong gió đêm, lên xuống nhịp nhàng, kín đáo hiển lộ sự ngang tàng và bá đạo của chúa tể loài muông thú.

Bộ lông sư tử óng ánh như vàng ròng, đầy ắp trong hai con mắt của tôi.

Sắc đêm mờ đục không làm giảm bớt vẻ rực rỡ của nó. Nếu giữa ban ngày với ánh nắng chan hoà, thì thằng cha khổng lồ kia còn bắt mắt đến mức độ nào.

Trong mắt một yêu cây mê vàng đến điên cuồng như tôi, nó không phải là một con sư tử, mà chính xác là một đống vàng di động biết hít thở.

Đôi mắt con sư tử còn hút hồn hơn cả những viên thuỷ tinh núi lửa lấp lánh nhất mà tôi từng nhìn thấy. Cái màu đen tuyền sâu thẳm ấy mang sức mạnh của một vực xoáy, dường như có thể hút lấy hồn phách của bất cứ người nào đối diện với nó vào một khoảng hư vô không đáy.

Là một yêu cây tạm được cho là hiểu rộng biết nhiều, từng gặp vô số kỳ nhân dị vật, nhưng tôi vẫn phải thừa nhận, con sư tử này khiến ngay cả tôi cũng phải nhìn đến ngây người.

Một con sư tử đẹp đẽ đến nhường này, sắc lông rực rỡ như vàng mười, đôi mắt đen bóng như thuỷ tinh núi lửa, a, chẳng lẽ nó là…

Gượm đã, tạm thời không bàn tới lai lịch của nó, cửa tiệm Không Dừng của tôi chỉ là một tiệm bánh ngọt, tôi không hề có ý định cải tổ nó thành vườn thú.

Tiệm của tôi chỉ hoan ngênh khách tới thưởng thức bánh ngọt, uống trà Phù Sinh, chứ không chào đón một con sư tử, lại còn là một con sư tử lỗ mãng từ trên trời rơi xuống giữa đêm khuya, đạp vỡ mái ngói nhà tôi, giẫm nát hoa trong vườn nhà tôi.

Con sư tử đang bất động đột nhiên lúc lắc cái đầu, cái bờm vàng óng giống hệt như vầng mặt trời đang toả nắng. Hình như nó đang hít vào thật sâu, mắt nhìn chằm chằm vào tôi, sau đó tiến từng bước, từng bước tới gần tôi.

Bộ mặt sư tử mỗi lúc một thêm rõ nét, thậm chí tôi đã có thể nhìn thấy hình bóng phản chiếu của tôi trong hai con mắt nó. Từng đợt khí nóng phả ra từ mũi, khiến làn da tôi rát rạt.

Cảm giác bị một con sư tử sống sờ sờ áp sát chẳng hề thú vị, cũng chẳng hề lãng mạn.

Từ trong ánh mắt lạnh băng băng của con sư tử, tôi không thể nhận ra được ý đồ thực sự của nó, mà chỉ nhìn thấy một sự nôn nóng được khoác lên lớp áo nguy hiểm, cùng với một sự khẩn cầu.

Nó mỗi lúc một gần.

Sau lưng tôi, gã béo cắm cổ bỏ chạy như chuột lũi, hét lớn:

– Cô chủ gắng bám trụ, bọn tôi sẽ giúp cô gọi 110, 119 hoặc 120!

Mặt trăng bị tầng mây che khuất hoàn toàn, chút tia sáng le lói trên bầu trời tắt hẳn…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 2: Chương 1

Trên đường từ nhà hàng Dati về nhà, ngày nào Bách Lý Vị Bộ cũng phải băng qua một khu rừng rậm rạp phủ đầy tuyết trắng, men theo con sông nhỏ lúc nào cũng chỉ đóng băng một nửa, đơn độc tiến về phía trước. Giữa những cây vân sam cao lớn, thi thoảng vọng lại tiếng di chuyển của một loài động vật không rõ tên.

Vùng núi Ploiesti[1] lúc chớm đông, ngoài những du khách liên tục ra vào khu nghỉ dưỡng tự nhiên Sinaia, khắp nơi đều là cảnh vắng vẻ mênh mông.

[1] Tức Ploieşti, một thành phố thuộc Romania. (Nd)

Hôm nay là ngày 23 tháng 12, ngày cuối cùng trước Giáng sinh, Bách Lý Vị Bộ khoác chiếc ba lô lớn, rảo bước tiến vào trong rừng sâu, vừa đi vừa cảnh giác quay đầu lại nghe ngóng.

Trước đêm Giáng sinh, cô nhất định phải gặp được anh!

Trường trung học Roxana bắt đầu nghỉ đông từ tuần trước. Một ngày sau khi trường học cho nghỉ, Bách Lý Vị Bộ đã tới nhà hàng Dati gần khu nghỉ dưỡng làm thuê. Ông chủ nhà hàng Raphael là một ông chú tốt bụng có ngoại hình na ná như ông đại tá KFC, luôn dùng cái giọng oang oang để ca ngợi với thực khách rằng Bách Lý Vị Bộ là một thiên thần Trung Hoa do thượng đế phái tới cho ông, thông minh xinh đẹp, và quan trọng hơn cả là chăm chỉ nhanh nhẹn.

Trước những lời khen quá mức của người khác, Bách Lý Vị Bộ luôn tươi cười, không nói thêm gì.

Gia huấn của họ Bách Lý chỉ có hai chữ: khiêm tốn.

Nói tới họ Bách Lý, Bách Lý Vị Bộ từ trước đến nay không mấy tường tận về tổ tiên của mình. Cô là một người Trung Quốc chính tông. Cụ tổ, ông bà nội của cô đều là người Trung Quốc. Một trăm năm trước, nhà Bách Lý di cư từ Trung Quốc tới Romania, định cư ở ngoại ô thành phố Sinaia, một vùng hẻo lánh ở vùng núi Ploiesti. Một căn nhà ba tầng nhỏ theo lối kiến trúc Trung Quốc ẩn mình trong khu rừng rậm Đông Âu. Một trăm năm qua, họ sống một cách bí ẩn và lặng lẽ. Ngoài những việc cần thiết như đi làm, đi học, mua sắm, người nhà Bách Lý dường như không bước chân ra khỏi cửa. Một trăm năm nay, họ luôn cố thủ tại khu rừng rậm rạp có tên gọi Bích Lạc này với một sự kiên cường và cố chấp không ai hay biết.

Tên gọi của khu rừng là do cụ tổ của cô đặt.

Bách Lý Vị Bộ biết rằng cái tên Bích Lạc bắt nguồn từ một câu thơ của Bạch Cư Dị:

Lên bích lạc, xuống hoàng tuyền;

Hai nơi tìm khắp mơ huyền thấy đâu.[2]

[2] Hai câu trong bài "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị, nguyên văn là "Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xứ mang mang giai bất kiến". Theo Đạo gia, Bích Lạc là tên của một tầng trời, ở đây chỉ tiên giới. (Nd)

Đặt một cái tên Trung Quốc cho khu rừng rậm Đông Âu, thật là sự kết hợp kỳ quặc.

Từ khi Bách Lý Vị Bộ chào đời tới nay, suốt mười bảy năm qua, gia đình cô chỉ có ba vị khách. Vị khách khiến cô có ấn tượng sâu sắc nhất tới vào mùa hè năm cô tốt nghiệp tiểu học. Một cô gái người Trung Quốc có mái tóc đen dài quá thắt lưng, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, mặc váy áo màu đen. Cô ta nói chuyện với bố mẹ Bách Lý Vị Bộ, giọng nói rất nhỏ, không biết đang nói những gì.

Bách Lý Vị Bộ chau mày nhìn cô gái lạ mặt, từ trong nụ cười rạng rỡ như hoa nở của cô ta, cô nhận thấy một sự ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Khi cô gái ra về, Bách Lý Vị Bộ núp sau cánh cửa, nhìn thấy mẹ mình nắm chặt tay cô ta, hỏi một cách không cam chịu:

– Thực sự không còn cách nào khác ư? Chúng tôi đã mất đi Vị Tinh. Tôi rất sợ sau này… Vị Bộ sẽ giống như chị gái nó.

Cô cũng nhìn thấy người cha lúc nào cũng mỉm cười hiền hậu lần đầu tiên chau tít đôi mày, nhìn cô gái kia với ánh mắt khắc khoải trông chờ cứu rỗi.

– Hôm nay tôi đến chỉ là thăm bạn cũ mà thôi! – Cô gái khẽ cười, điềm đạm nói – Đã đặt tên cho nó là Vị Bộ, vậy thì mỗi một bước đi trong tương lai, hãy để cho bản thân nó tự lựa chọn[3].

[3] Ở đây, "Vị" có nghĩa là "vị lai", tức tương lai, "bộ" có nghĩa là bước đi. (Nd)

Ngay sau đó, Bách Lý Vị Bộ nhìn thấy cô gái kia quay đầu lại, dùng ánh mắt thăm thẳm hút hồn bắt lấy cô bé đang nhìn trộm, đôi môi màu hoa hồng nhạt của cô ta khẽ mấp máy với Bách Lý Vị Bộ.

Cô ta đang nói với mình điều gì? Cô ta chỉ khẽ mấp máy đôi môi, nhưng bên tai Bách Lý Vị Bộ lại vọng đến một âm thanh trong trẻo:

– Hãy chứng tỏ dũng khí thực sự, thợ săn!

Sau khi cô gái đi khỏi, trong một thời gian rất lâu dài, không còn người ngoài tới nhà cô nữa. Nói một cách chính xác, là muốn tới cũng không tới được. Bách Lý Vị Bộ chưa bao giờ mời bạn học về nhà chơi. Từng có một số cậu bạn nhiều chuyện lén lút bám theo cô bạn học người Trung Quốc về nhà, kết quả là đi theo lần nào là lạc đường lần ấy. Chỉ cần Bách Lý Vị Bộ bước chân vào rừng Bích Lạc, những cậu nhóc liều lĩnh kia lập tức không nhìn thấy bóng dáng của cô đâu nữa. Những thân cây cao lớn dường như sống dậy, di chuyển chặn kín đường tiến của chúng.

Nhà Bách Lý không cho phép người ngoài bước chân vào.

Bởi vì, trong cơ thể họ tuôn chảy dòng máu của tộc Nhân Mã, xạ thủ bẩm sinh, đời đời cô lập, chỉ tồn tại vì số mệnh của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Chương 2

Trường trung học Roxana là một ngôi trường chẳng có tiếng tăm gì trong thành phố Sinaia, học sinh toàn trường tổng cộng không quá một trăm. Trường học bình thường, giáo viên bình bình, học sinh bình bình, nhàm chán nhạt nhoà hệt như những ngày đông tuyết rơi.

Khi Bách Lý Vị Bộ gặp anh lần đầu tiên, là trên sân thượng của toà nhà lớp học chính.

Cô trốn học. Những công thức và con số kín mít tấm bảng đen, thầy dạy toán ra rả đến nước miếng tứ tung, khiến cô gà gật buồn ngủ.

Buổi chiều ngày cuối thu, trốn lên sân thượng phơi nắng là một sự hưởng thụ tuyệt vời. Bách Lý Vị Bộ chống hai bàn tay xuống đất, khép mắt lim dim, mặt ngửa lên, hai chân lơ lửng bên ngoài lan can, thoải mái đu đưa.

– Gió thổi một cái là cô sẽ rơi xuống đấy!

Bên cạnh cô, không biết từ lúc nào đã mọc thêm một cái bóng cao lênh khênh, che khuất ánh nắng đang chênh chếch chiếu tới. Giọng nói vang lên đột ngột nghe rất ôn hoà, nhưng cũng khiến cô giật nảy mình, cô quay phắt đầu lại khiến tai nghe của chiếc Ipod đang nhét trong tai rơi mất một bên.

– Đừng sợ, tôi không phải giáo viên đến bắt quả tang cô. – Người đứng bên cạnh nhìn cô với vẻ tức cười, đôi mắt hai mí rất ưa nhìn ánh lên lấp lánh như mặt hồ, đôi môi mỏng hơi nhếch lên thành một vòng cung quyến rũ.

Là một người Trung Quốc, ít nhất cũng mang hình dáng của một người Á Đông, chưa tới hai mươi tuổi, chiều cao không dưới 1,8m, mặc một chiếc sơ mi trắng cắt mau vừa vặn và quần jean, một chiếc áo len sọc carô mờ màu lam nhạt buộc hững hờ trên vai, mái tóc đen dài tới cổ loăn xoăn tự nhiên. Dưới ánh nắng, trong mớ tóc đen ẩn giấu một vài sợi vàng kim. Sự trầm lặng của màu đen và sự phô trương của sắc vàng phối hợp với nhau rất vừa vặn.

Anh đứng bên rìa của sân thượng, dáng cao lớn đĩnh đạc, nói thứ tiếng Trung Quốc trôi chảy chuẩn xác.

Bách Lý Vị Bộ không biết rằng trong trường, ngoài cô ra còn có một người Trung Quốc nữa.

– Anh là ai? – Cô rụt chân về, luống cuống đứng dậy, cảnh giác giương mắt nhìn anh.

– Ánh mắt cô cứ như đang nhìn một tên bắt cóc ấy! – Anh xoay người, bước một bước lại gần, nhìn chằm chằm vào cô – Trông tôi đáng sợ lắm à?

– Bọn mặt người dạ thú đều có mẽ ngoài đẹp đẽ! – Bách Lý Vị Bộ buột miệng đáp luôn, vừa lùi lại vừa nói – Anh là ai? Đứng lại! Không được lại gần! Nếu không tôi sẽ hét lên đấy!

Đối phương như không nghe thấy, ngược lại còn thình lình xoạc chân lao thẳng tới, chụp lấy cánh tay cô, kéo nhẹ một cái, cô lập tức va phải một vòm ngực rộng lớn ấm áp.

Bách Lý Vị Bộ đờ người, chửi toáng lên:

– Đồ khốn nạn! – Rồi giơ tay đẩy bật anh ra, mặt đỏ rần như quả cà chua chín.

– Làm thằng khốn nạn còn hơn là nhìn thấy cô làm người bay! – Anh không hề tức giận, trong con ngươi đen tuyền hiện rõ vẻ khoan dung, anh hất cằm về phía sau lưng cô, nói – Cô tự nhìn xem!

Bách Lý Vị Bộ nghi hoặc ngoảnh đầu lại, mới thấy dãy lan can phía sau không biết từ bao giờ đã hổng mất một đoạn, nếu cô lùi thêm một bước nữa, chắc chắn sẽ biến thành người bay thực.

– Anh… Tôi… – Cô định nói cảm ơn, nhưng không tài nào thốt được nên lời. Nếu không phải tại anh thình lình xuất hiện, có lẽ cô vẫn đang thảnh thơi phơi nắng.

– Tôi tên là Sầm Khải Văn, mọi người đều gọi tôi là Kevin, vừa từ Trung Quốc tới, dự định vào học trường Roxana này. Hôm nay đến làm thủ tục, sau đó tiện thể tham quan xung quanh trường một lúc. – Anh thân thiện chìa tay ra trước mặt cô – Cô tên gì? Sau này chúng ta sẽ là bạn cùng trường rồi đấy!

Bách Lý Vị Bộ thở phào, sắc mặt dễ coi hơn vừa nãy nhiều, trách móc.

– Chỗ này đâu đâu cũng có cảnh đẹp, sao anh cứ phải mò lên tận cái sân thượng xấu xí này? Tôi tên là Bách Lý Vị Bộ.

– Người mang họ Bách Lý rất hiếm! – Sầm Khải Văn có vẻ ngạc nhiên, sau đó cười và nói – Nhưng cô rất đáng yêu!

Họ tên và đáng yêu, giữa hai cái này chẳng có mối liên quan tất yếu gì với nhau. Tên này nói năng đúng là lộn xộn. Thế nhưng, được người khác khen mình đáng yêu một cách thành thực, dù sao cũng là một việc đáng mừng.

Nhìn đồng hồ, Bách Lý Vị Bộ le lưỡi, vẫy tay với anh:

– Được rồi, anh cứ từ từ tham quan nhé, tôi phải về đây. Nể mặt anh cũng là người Trung Quốc, việc hôm nay không tính toán với anh nữa. Sau này có việc gì cần đồng bào giúp đỡ, cứ tới tìm tôi! – Rồi vội vàng đi xuống.

Sầm Khải Văn mỉm cười đưa mắt nhìn theo cô đang vội vã chạy đi, nụ cười trên khuôn mặt bất động rồi biến mất, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Anh trầm lặng bước tới bên mép sân thượng, phóng mắt ngắm nhìn đường nét của dãy núi đằng xa, nói với không khí:

– Ta đã tìm ra cô ấy! Khả năng phản ứng bằng không, khả năng phản kháng bằng không, khả năng sát thương bằng không, là một thợ săn hoàn toàn chưa thức tỉnh.

Ánh nắng nhạt dần, gió lùa vào trước mặt, thổi tung những món tóc mảnh dẻ trước trán, một dấu ấn hình chữ S màu vàng kim ẩn trên vầng trán anh, lờ mờ phát sáng.

Một vẻ thâm trầm, thậm chí là từng trải hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi thẩm thấu trong từng đường nét trên cơ thể anh, khiến anh như biến thành một con người khác hẳn so với vừa nãy…

Anh hít vào một hơi, tung mình nhảy từ sân thượng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Chương 3

Liên tiếp ba ngày, Bách Lý Vị Bộ đều không gặp lại cậu bạn học mới, cái gã tên là Sầm Khải Văn ấy.

Lẽ nào hắn ta đã chọn một trường khác? Hay là không hợp thuỷ thổ mà ngã nước ốm rồi? Hay là…

Wait! Mà tại sao mình lại phải nghĩ ngợi tới một kẻ chẳng hề liên quan nhỉ?

Bách Lý Vị Bộ hất tóc, ôm lấy một chồng sách, sửa lại quai đeo cặp sách, say goodbye với mấy người bạn đi ngang qua, vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa bước ra khỏi cổng trường.

Lần thứ ba trong cuộc đời, nhà cô lại có khách tìm tới, lần này không phải là cô gái Trung Quốc xinh đẹp năm xưa, mà là năm người Trung Quốc, một ông già tóc trắng, một đôi vợ chồng trung niên, và thêm hai người thanh niên chưa tới ba mươi tuổi, đều mặc áo Tàu cài khuy giữa, vẻ nghiêm nghị không tuỳ tiện nói cười.

Bố mẹ cô tiếp đón những người này với thái độ niềm nở pha lẫn sự tôn trọng bất thường.

Nhìn những người khách ở lại liền mười ngày, vẫn không có ý muốn đi, dường như đang chờ đợi điều gì. Cô hỏi bố mẹ, đám người đó tới đây làm gì, bao giờ thì đi, bố cô chỉ nói rằng đó là họ hàng từ Trung Quốc tới du lịch, chơi chán thì về.

Thế nhưng, vào buổi tối sau hôm họ tới một ngày, khi cô lên gác xép lấy đồ, lại nghe thấy tiếng cãi vã vọng ra từ trong phòng bố mẹ.

– Thế nhưng… suốt bao nhiêu năm nay, bọn họ rất an phận chừng mực. – Giọng mẹ cô rất đỗi yếu ớt.

– Cô quên mất lời nguyền đó rồi ư? Cô hãy nhìn bộ dạng của Vị Bộ bây giờ xem, cô nghĩ rằng con trai cô còn có thể chịu đựng được thêm mười năm nữa ư? Vào đêm Giáng Sinh, hoa hướng dương chín màu sẽ nở, chúng ta không còn lựa chọn nào khác! – Một giọng nói trầm nặng già nua, nhưng không cho phép phản kháng.

Bách Lý Vị Bộ tò mò dừng lại trước cửa phòng, đang định tiếp tục nghe lén, không dè cửa phòng đột ngột mở ra, người phụ nữ trung niên mặt lạnh như băng xuất hiện ngay trước mặt cô.

Cô cười ngây ngô hai tiếng, rồi biết điều đi xuống dưới nhà.

Thực ra cô chẳng hề có hứng thú tìm hiểu câu chuyện không đầu không cuối của họ. Đối với mấy vị khách không mời kia, ngoài việc khách sáo chào mấy tiếng ông, chú hay thím ra, Bách Lý Vị Bộ chẳng hề trò chuyện nửa câu với họ, chỉ chăm chăm mong bọn họ mau chóng rời đi.

Cô thực sự không thích những người này, dù rằng bố mẹ cô nói họ là họ hàng thân thích.

Rời khỏi trường học, Bách Lý Vị Bộ không quay về nhà, mà tới phòng khám bệnh ở gần đó. Khi trở ra, trong tay cô có thêm vài gói thuốc trắng trắng đỏ đỏ.

– Cô ốm à?

Tầm nhìn của cô bị một cái bóng cao lớn chắn mất hoàn toàn.

– Xuất hiện thình lình như ma thế này để tỏ ra thời thượng à? – Cô trừng mắt nhìn Sầm Khải Văn lại một lần nữa bất ngờ mọc ra trước mặt cô. Tay này hôm nay áo khoác đen, áo len đi kèm với quần jean cũng màu đen, kết hợp với vóc dáng và khuôn mặt hắn, trông ngầu như thần chết trong phim, cũng bảnh ra phết.

– Thủ tục nhập học của tôi vẫn chưa hoàn thành, tuần sau mới có thể vào học. – Anh nhún vai với vẻ bất đắc dĩ – Tôi định tới khách sạn Kaya ở khu nghỉ dưỡng Sinaia tìm người, đang hỏi đường thì nhìn thấy cô.

– Khách sạn Kaya? – Bách Lý Vị Bộ hớn hở – Gặp được tôi xem như anh may mắn. Nhà hàng mà tôi làm việc cách khách sạn Kaya chỉ năm phút bộ.

– Cô làm ở nhà hàng nào? – Sầm Khải Văn bối rối – Tôi vừa chân ướt chân ráo tới đây…

– Đi nào! – Bách Lý Vị Bộ vỗ vỗ lên vai anh – Cũng chỉ có người tốt bụng như tôi mới bằng lòng đích thân hộ tống anh tới tận nơi.

Anh nhìn vẻ mặt tinh nghịch đến khoa trương của cô, thoáng ngẩn ra một lát, rồi cười mà lắc đầu.

Thời tiết đã trở nên lạnh giá. Người đi lại trên đường ai nấy co ro trong lớp áo khoác dày sụ, hối hả về nhà.

Bách Lý Vị Bộ dẫn theo anh, dự định băng ngang qua rừng rậm Bích Lạc. Cô đã đi qua con đường này vô số lần, đó là con đường gần nhất dẫn tới khu nghỉ dưỡng.

Bước chân của hai người giẫm lên lá khô và cành cây trên con đường rừng, phát ra những tiếng lạo xạo đều đặn. Mặt trời đã lặn quá nửa xuống đường chân trời, ánh sáng trở nên ảm đạm trong khu rừng già vắng lặng.

– Cô vẫn chưa trả lời tôi, có phải cô bị ốm không? – Sầm Khải Văn vừa đi vừa hỏi.

Bách Lý Vị Bộ lắc đầu:

– Đây là thuốc lấy cho em trai tôi. Mười năm về trước nó bị ốm một trận rất nặng, sức khoẻ lúc nào cũng kém, phải uống thuốc quanh năm.

– Em trai cô bao nhiêu tuổi – Anh hỏi.

– Nhỏ hơn tôi bốn tuổi, mười ba tuổi.

– Thật tội nghiệp. – Anh bỗng tỏ ra lơ đãng.

– Nó là một cái "tủ thuốc" đáng yêu! – Cô cười, lạc quan ngẩng cao đầu – Chắc chắn sẽ có cách chữa khỏi bệnh cho nó.

Tia sáng yếu ớt cuối cùng phía chân trời xuyên qua tán lá cây chiếu lên khuôn mặt Sầm Khải Văn, bóng tối loang lổ đã che khuất ánh mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Chương 4

Cảm giác hôm nay có phần khác lạ. Trên con đường mòn đã đi qua vô số lần, Bách Lý Vị Bộ lại lạc đường.

Cô dẫn theo Sầm Khải Văn vòng đi vòng lại một chỗ vô số lần. Dù là đi theo hướng nào, cuối cùng cũng đều quay lại một bãi đất trống kẹp giữa một hang đá vôi và một hồ nước nhỏ, được bao quanh bởi những cây vân sam cao thấp so le.

Bách Lý Vị Bộ nhớ rất rõ rằng sau khi đi tới bãi đất trống này, chỉ cần rẽ phải đi tiếp hai mươi phút nữa là sẽ nhìn thấy nóc của nhà hàng Dati.

Nhưng hôm nay tại sao đi kiểu gì vẫn cứ quanh quẩn ở nơi này? Hơn nữa, mỗi khi đi thêm một quãng, sương mù trong rừng lại dày thêm một chút, thoạt đầu mới chỉ là một lớp mỏng manh như tấm vải màn, về sau đã dày đặc như mây khói. Đứng bên hồ nước, bọn họ tối đa cũng chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi mười mét.

– Này, không phải là cô dẫn tôi đi nhầm đường rồi đấy chứ? – Sầm Khải Văn dừng bước, bối rối đằng hắng mấy tiếng.

Bách Lý Vị Bộ chau mày, gãi đầu gãi tai:

– Không thể nào, con đường này tôi đã đi không biết bao nhiêu lần rồi. – Cô bước lên hai bước, ngờ vực nói – Mùa này đáng lẽ ra sương không dày đến thế. Thật là quái lạ!

– Toi rồi! – Sầm Khải Văn chán nản nhìn đồng hồ – Đã sáu giờ rưỡi rồi! – Anh ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, sắc mặt sa sầm, rồi đột nhiên hạ thấp giọng nói với Bách Lý Vị Bộ – Tôi nghe người ta nói, trong những cánh rừng già, sau khi mặt trời lặn thường có yêu tinh hoặc quái vật đối địch với con người, bọn chúng sẽ sử dụng những khả năng quái đản để nhốt người ta trong rừng, khiến họ cứ đi lòng vòng một chỗ, không thể thoát ra.

– Còn có một phiên bản khác là ma cà rồng, giống đặc sản nổi tiếng của Romania, thích nhốt người ta vào trong rừng rậm, sau đó nhân lúc người ta không chú ý, thình lình cắn vào cổ họ. – Bách Lý Vị Bộ quay đầu lại làm mặt quỷ với anh, cố ý để lộ ra chiếc răng khểnh xinh xắn.

– Cô không sợ à? – Sầm Khải Văn nhướng mày nhìn cô.

– Không sợ! – Cô thực thà gật đầu – Tôi từ nhỏ đã chẳng sợ gì những thứ yêu ma quỷ quái. Lạ lắm phải không? – Nói rồi, cô bĩu môi – Bọn con trai các anh thì chỉ thích mang mấy chuyện này ra để hù doạ lũ con gái. Đúng là vô vị!

Sầm Khải Văn nhìn vào đôi mắt trong veo của Bách Lý Vị Bộ, cười cười, không nói gì.

– Nhưng bây giờ đúng là tôi bó tay rồi! – Bách Lý Vị Bộ thở dài thườn thượt – Không cần biết là tại sao, nhưng chúng ta đã lạc đường thật rồi. Sau khi trời tối, trong rừng chỗ nào cũng đầy rẫy nguy hiểm. Anh vừa mới tới, không biết được nơi này ghê gớm thế nào đâu!

– Làm thế nào bây giờ? Hay là quay về theo đường cũ vậy? – Sầm Khải Văn nhìn theo con đường nhỏ âm u không thấy điểm tận cùng vắt ngang rừng cây rậm rịt, vừa nói vừa móc điện thoại ra.

– Không phải anh định báo cảnh sát đấy chứ? – Bách Lý Vị Bộ xua tay về phía anh – Trong này không có sóng điện thoại đâu!

Sầm Khải Văn không để ý tới cô, bấm điện thoại mấy cái, sau đó giơ lên cao, đi đi lại lại mấy vòng trên bãi đất trống, rồi nói:

– Tôi dùng GPS trong điện thoại để định vị vị trí hiện tại của chúng ta. Hy vọng là có ích.

Thế nhưng, ba mươi phút sau, bọn họ lại quay về bên hồ nước.

Trời đã tối mịt. Rừng già ban đêm đen ngòm như địa ngục, vệt trăng trắng bệch phía chân trời khiến mọi thứ trước mắt trở nên âm u hư ảo như không phải cõi người. Sầm Khải Văn khẽ thở dốc, đấm thẳng vào thân cây bên cạnh, không che giấu được cơn giận dữ ngấm ngầm.

Bách Lý Vị Bộ ngồi phệch xuống gốc cây, những chặng đường gấp gáp lặp đi lặp lại đã khiến cô kiệt sức.

– Cô vẫn không sợ à? – Sầm Khải Văn tựa lưng vào thân cây, quan sát khuôn mặt mệt mỏi nhưng rất điềm tĩnh của Bách Lý Vị Bộ nghiêng nghiêng dưới ánh trăng, trong đáy mắt lộ ra một ý tứ sâu xa khác.

– Tôi làm gì còn thời gian để sợ hãi. – Cô le lưỡi với anh, nói một cách dứt khoát – Là tôi dẫn anh vào khu rừng này, tôi phải có trách nhiệm đưa anh ra.

– Có khí phách lắm! – Sầm Khải Văn mỉm cười – Nhưng bây giờ cô có cách gì? Tất cả mọi con đường trong khu rừng này, chúng ra hầu như đã đi qua hết lượt rồi.

Một vài tiếng gầm gừ của dã thú vang lên ớn lạnh, văng vẳng lúc xa lúc gần. Trong khu rừng già này, bọn họ không còn là loài người vĩ đại bá chủ tất cả, mà chỉ là những con mồi có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Bách Lý Vị Bộ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Sầm Khải Văn vốn cao hơn cô một cái đầu, con ngươi đảo qua đảo lại, dường như đang hạ một quyết tâm rất lớn. Cô chợt hỏi:

– Nếu trong tay tôi có cung tên, nó có thể dẫn chúng ta tìm được đường ra,anh có tin không?

Sầm Khải Văn thoáng sững sờ, rồi cười nói:

– Cô đang đọc thơ của thi nhân nào đấy?

Bách Lý Vị Bộ không đáp lời, lấy từ trong cặp sách ra một con dao găm Thuỵ Sĩ tinh xảo, bấm tách một cái mở ra…

Trong mặt Sầm Khải Văn bỗng loé lên một tia vàng chói…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Chương 5

Mười năm trước.

Tuyết, rơi mịt mù như lông ngỗng. Khắp khu rừng rậm, một màu trắng xoá kéo dài từ mặt đất tới tận bầu trời.

Trong rừng Bích Lạc, một nam một nữ chạy như bay qua những đụn tuyết.

Trên mặt tuyết nơi họ băng qua, đan xen những dấu vết đỏ tươi và xanh biếc, rực rỡ song rùng rợn.

Ở phía sau, nơi những người đang chạy không nhìn thấy được, có ánh lửa chập chờn, và bên dưới ánh lửa, là những bóng người chuyển động, ai nấy đều gấp rút, ai nấy đều hung hãn.

Hồi lâu, đôi nam nữ dừng lại trước một hang động cao lớn. Cô gái vội vã đẩy chàng trai vào trong hang, trên khuôn mặt xinh đẹp là sự đau đớn xen lẫn quyến luyến:

– Việc còn lại giao cả cho em, em sẽ không để bọn họ làm hại anh!

– Em điên à? Không được đi! Anh không cần con gái bảo vệ! – Chàng trai xông ra đuổi theo, vết thương toang hoác trên vai ròng ròng những máu, dòng máu màu lục biếc, hệt như ngọc chảy.

– Hướng dương chín màu đã nở hoa, mũi tên Diệm Tinh đã xuất hiện, anh không phải là đối thủ của tộc Nhân Mã! Nếu như bị họ tìm ra, anh chỉ có một con đường chết! – Cô gái níu chặt lấy tay chàng trai, khuôn mặt đỏ bừng – Hãy tin em, chắc chắn em sẽ có cách hoá giải con đại hoạ này.

– Không được! – Chàng trai kiên quyết phản đối, nắm chặt cổ tay cô gái – Chúng ta hãy rời khỏi nơi này, rời khỏi Romania, chạy tới một nơi thật xa!

Cô gái nhìn anh, nước mắt chan hoà:

– Anh quên là anh không thể rời khỏi không rừng này ư? Anh không thể phá bỏ được kết giới của nhà Bách Lý.

– Thử xem sao! – Trong mắt chàng trai lộ rõ sự kiên quyết không thoả hiệp, vững chãi hơn cả dãy Carpathian[4].

[4] Tên một dãy núi dài thứ hai châu Âu. (Nd)

– Em có thể khiến bọn họ không làm hại đến anh! – Cô gái sốt sắng – Anh hãy tin em! Chỉ cần qua được đêm nay, anh sẽ an toàn!

– Anh không cần! – Chàng trai bỗng chốc nổi nóng.

Hai người mải tranh cãi, không ai để ý tới hai bóng đen thình lình vụt hiện phía sau.

"Ưỳnh" một tiếng trầm nặng, khối đá lửa giáng thẳng xuống, chàng trai thấy cổ mình tê dại, ánh mắt ngưng động trên khuôn mặt cô gái, rồi từ từ ngã xuống.

Một cặp vợ chồng trung niên áo bào đen quấn kín thân người, mặt không cảm xúc đỡ anh dậy, hay nói chính xác hơn, là giữ chặt lấy anh.

– Các vị… – Cô gái thoạt tiên kinh hãi, rồi lập tức cắn môi, nói dứt khoát:

– Tôi sẽ giải quyết! Các vị hãy tin tôi, anh ấy sẽ không sao!

Đôi vợ chồng không thèm đếm xỉa đến cô, đỡ lấy chàng trai đang hôn mê, quay người bỏ đi, không buồn nói với cô nửa lời. Trong mắt họ chỉ có niềm bi phẫn gượng kìm nén và thấp thoáng chút bất lực.

– Các vị… xin hãy tin tôi!

Tuyết rơi mỗi lúc một lớn, lớn tới mức nhấn chìm tiếng nói của cô, và cả tiếng bước chân cô trở gót bỏ đi.

Tại hướng ngược lại, hai con sư tử sắc lông vàng óng đang lao như bay trong rừng, sắc màu chói lọi như mặt trời lạc xuống nhân gian, một chàng trai nằm rạp trên lưng của một trong hai con sư tử, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm:

– Vị Tinh…

Trong gian hầm ngầm của nhà Bách Lý, một bóng người thận trọng lách vào.

Ánh sáng đèn pin quét loạn xạ trên nền đất, bóng người loạng choạng băng qua hành lang khúc khuỷu, đứng lại trước một cánh cửa gỗ đóng chặt.

Chiếc chìa khoá sáng bóng loé lên trong bóng tối, sau những tiếng lách cách, cánh cửa gỗ cót két mở ra.

Một chùm sáng chiếu lên một cái bệ trong giống như ban thờ phía sau cửa. Một chiếc hộp gỗ sơn đen, trổ hoa văn khảm vàng đặt ngay ngắn chính giữa, trên bề mặt nhẵn nhụi, dường như còn có một quầng sáng màu lam nhạt đang chuyển động như sóng, trang nghiêm tới mức không dám lại gần.

Bóng đen chậm chạp bước lại gần, ánh sáng xanh trên hộp gỗ từ từ chiếu lên một khuôn mặt đầy sợ hãi nhưng vẫn hết sức xinh đẹp.

Cô gái đứng lặng trước hộp gỗ, rồi chầm chậm vươn tay ra…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Chương 6

– Đứng im! – Sầm Khải Văn giữ chặt lấy bàn tay đang nắm con dao găm Thuỵ Sĩ của Bách Lý Vị Bộ, cảnh giác quay đầu – Cô nghe xem!

Trong bụi cây cách đó vài mét vọng lại những tiếng sột soạt và hơi thở phì phò. Trong không khí buốt giá phảng phất mùi máu tanh.

Ánh mắt của hai người còn đang tìm kiếm, thì một bóng đen khổng lồ đã thình lình xông ra từ trong bụi cây, đứng lừng lững cách họ không đầy năm mét. Hai con mắt ẩn hiện sắc máu lập loè như hai ngọn đèn nhỏ.

Bách Lý Vị Bộ hít ngược một hơi khí lạnh. Đó là một con gấu ngựa tuy chưa trưởng thành nhưng đã đủ độ hung hãn.

Theo lệ thường, những gã to xác này đáng ra đã ngủ đông rồi. Theo những gì Bách Lý Vị Bộ biết được, nếu gầu không chịu ngủ đông, nguyên nhân duy nhất chính là chưa tích trữ đủ thức ăn.

Dưới ánh trăng, con gấu ngựa vụt một cái đã đứng thẳng dậy, cái thân thể kếch xù vặn vẹo một cách quái đản trong màn đêm, phát ra những tiếng gầm gừ.

Bách Lý Vị Bộ từ từ dịch chuyển ra phía trước Sầm Khải Văn, giọng nói bật qua kẽ răng:

– Đừng cử động, khi tôi bảo chạy, anh phải chạy thật nhanh, đừng quay đầu lại!

Trong mắt Sầm Khải Văn vụt loé lên một tia kinh ngạc, chốc lát sau, anh giật khẽ tay Bách Lý Vị Bộ lúc này như đang chuẩn bị đối đầu với kình địch, nói khẽ:

– Hình như nó không có ý định ăn thịt chúng ta, có hãy nhìn bàn tay trái của nó mà xem.

Trên bàn tay đang giơ cao của con gấu ngựa, có một cái vòng sắt sáng loé lạnh lẽo, nhìn kỹ, bên trên còn dính vết máu.

Bẫy thú?

Bách Lý Vị Bộ đã từng nhìn thấy món đồ thô bạo nhưng hữu hiệu này. Ở Romania, săn bắn động vật là hành vi hợp pháp.

Xét về lực sát thương khi cỗ máy đơn giản này sập lại, nếu đổi thành một con hươu cao cổ hoặc một loại động vật nhỏ bé hơn,hàng răng cưa bằng sắt sẽ nghiến đứt tứ chi hoặc cổ của con vật.

– Nó chỉ là bị thương mà thôi! – Sầm Khải Văn trầm giọng nói, rồi cất bước định tiến lại gần con gấu ngựa.

Bách Lý Vị Bộ vội lôi anh lại, quát khẽ:

– Anh điên à! Con gấu ngựa bị thương còn hung hãn gấp mười lần con gấu ngựa bình thường. Anh…

Con gấu ngựa ủ rũ hạ thấp thân mình, ngồi phịch xuống đất giống như một đống bùn nhão, thở hồng hộc khó nhọc. Cẳng chân bị thương giơ ra phía trước, run lên lẩy bẩy đau đớn.

Sầm Khải Văn bỏ ngoài tai lời cảnh báo của Bách Lý Vị Bộ, gạt tay cô ra, không chần chừ tiến về phía con gấu ngựa.

Nhìn vào con người đang tiến lại gần, vẻ thù địch trong mắt con mãnh thú dần dần biến mất, nó cũng không còn gầm gừ nữa, thay vào đó, từ trong cuống họng bật ra những tiếng rên rỉ thê thiết.

Sầm Khải Văn bước tới trước mặt con gấu, bất ngờ cúi xuống xoa xoa đầu nó, giống như đang vỗ về, miệng còn lẩm bẩm nói lời gì đó.

Con gấu ngựa dần dần trở nên im lặng, thè lưỡi chậm rãi liếm láp vết thương trên chân trước.

Thần kinh toàn thân vẫn căng thẳng như dây đàn, nhưng Bách Lý Vị Bộ vẫn không nén nổi niềm kinh ngạc, phản ứng của con gấu hoàn toàn khác hẳn với lẽ thường.

– Sẽ mau chóng ổn thôi! – Sầm Khải Văn ngồi thụp xuống, vừa nói vừa giữ chặt lấy chiếc bẫy đã cắm sâu vào trong da thịt con gấu ngựa, khẽ chau mày, rồi hai tay kéo thật mạnh sang hai phía.

Một tiếng "cạch" giòn giã, càng trở nên chói tai trong khu rừng tĩnh mịch.

Chiếc bẫy thú bằng sắt vỡ vụn thành mấy đoạn trong tay anh, rồi trượt thẳng từ trên chân trước của con gấu xuống đất.

Con gấu khẽ gầm lên một tiếng, có lẽ là do đau đớn, cũng có lẽ là do quá sung sướng vì đã được giải thoát. Bách Lý Vị Bộ chẳng còn lòng dạ nào mà phân tích, lúc này, cô chỉ quan tâm xem sức mạnh, hoặc giả là lòng can đảm nào đã khiến người con trai trước mặt cô làm được cái việc liều lĩnh này.

Nên biết rằng, chỉ cần một cú vả nhẹ như một cú đập bóng da, bàn tay con gấu ngựa đã có thể đánh bay một nửa hộp sọ của anh. Thế nhưng anh từ đầu tới cuối không hề tỏ ra một mảy may sợ hãi. Là một người bình thường vừa mới chân ướt chân ráo tới đây, việc này rất không hợp logic.

Anh xé lấy một ống tay áo từ chiếc áo len đang mặc, cuộn thành một dải, nhẹ nhàng buộc lên vết thương của con vật để cầm máu.

Sau khi hoàn tất mọi việc, anh mới khe khẽ thở phào, vỗ vỗ lên đầu con gấu:

– Trông mày to khoẻ thế này, chỉ mấy ngày nữa sẽ ổn thôi. Sau này phải cẩn thận, không phải lần nào cũng may mắn thế này đâu. Đi đi!

Con gấu ngựa lúc lắc cái đầu, dịch chuyển thân hình nặng nề, rụt rè thử mấy lần rồi mới đặt hẳn chân trước xuống đất, sau đó tập tễnh đi vào trong rừng. Đi được vài bước, nó ngoảnh đầu lại nhìn Sầm Khải Văn, trong mắt còn hơi ươn ướt.

Bách Lý Vị Bộ cho rằng mình đã hoa mắt. Con gấu ngựa hoang đã có thể hiểu được tiếng người, lại còn biết khóc…

Sầm Khải Văn vẫy tay với nó, ra ý bảo nó đi mau, trên mặt không hề có chút cảm xúc dư thừa.

Khi thân thể và cái mùi của con gấu ngựa đã mất hút vào trong màn đêm, Bách Lý Vị Bộ mới lao vụt tới trước mặt Sầm Khải Văn như một mũi tên, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi:

– Anh là người thế nào?

– Tôi không phải là người! – Anh bỗng cười ranh mãnh – Đáp án này chắc hẳn là hợp logic hơn cả.

– Anh… – Cô cứng lưỡi không thốt nên lời.

– Cũng giống như cô bẩm sinh không sợ yêu ma quỷ quái, tôi bẩm sinh đã không sợ mấy con thú này. – Anh thu lại vẻ bỡn cợt, nghiêm túc nói – Dù là thú nhỏ hay là mãnh thú đều rất thân thiện với tôi. Có lẽ bọn chúng biết tôi không có ý làm hại chúng, nên cũng không đề phòng tôi. Động vật đều có linh tính. – Anh cười với cô một cách bí hiểm.

– Thật ư? – Bách Lý Vị Bộ bán tín bán nghi.

– Hai chúng ta đều là quái vật! – Anh cười vang, rồi nói – Xem ra đêm nay không về nhà được rồi. Hy vọng sau khi trời sáng có thể tìm được đường ra.

– Hy vọng trước khi trời sáng chúng ta không bị chết cóng! – Bách Lý Vị Bộ khép chặt thêm vạt áo khoác – Hãy quay lại cái hang chúng ta đi qua lúc nãy, dù sao cũng tốt hơn là đứng lớ ngớ ở bên ngoài.

Loáng cái, hai người đã ở bên trong cái hang cao lớn, tìm lấy một góc kín gió ngồi xuống. Trong này vô cùng tĩnh mịch, đến một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng.

– Cô thật to gan! – Sau một thoáng im lặng, Sầm Khải Văn giơ ngón tay cái lên trước mặt cô, vẻ như đùa giỡn – Nếu là một cô gái khác, nhìn thấy con gấu to vật như vậy, chắc chắn sẽ chết ngất tại chỗ.

– Vẫn chưa bằng anh. Không những không sợ, còn dám chữa trị vết thương cho gấu. Tôi thấy người ngợm anh thoạt nhìn có vẻ thư sinh trói gà không chặt, mà sức lực thật đáng nể, có thể tay không bẻ gãy cái bẫy thú! – Bách Lý Vị Bộ quay đầu lại quan sát anh một cách lạ lẫm – Sao anh lại làm được thế?

– Nhất thời cấp bách mà thôi! – Anh thoải mái dựa người vào hang đá – Bị cái của nợ ấy bập sâu vào da thịt, không biết sẽ đau đớn đến nhường nào. Cần phải cho bản thân con người nếm mùi, bọn họ mới biết được cảm giác đó ra sao.

Bách Lý Vị Bộ nhìn thấy rõ những tia lạnh lẽo toả ra từ đôi mắt anh.

Anh ngẩn ngơ nhìn luồng ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong hang, lẩm bẩm một mình:

– Bọn chúng chẳng qua chỉ muốn sống bình yêu trong ngôi nhà của mình. Nhưng, chỉ thế thôi cũng không được. Con người đang không ngừng phá hoại nhà cửa, huỷ diệt gia tộc của chúng, chặt phá, săn bắt, không ngừng không nghỉ. Thật đáng ghét! – Anh xoay nghiêng mặt lại, nhìn chằm chằm vào Bách Lý Vị Bộ, trên mặt hiện một nụ cười nhạt lạ lẫm, hỏi – Có đúng không?

Bách Lý Vị Bộ ngây ra một chốc, thoáng ngẫm nghĩ rồi gật đầu, thì thầm:

– Hình như… đúng là như vậy.

Cô nghĩ tới những người thợ săn bản địa dùng đủ mọi cách để bắn giết thú hoang trong rừng, nghĩ tới hình ảnh bọn họ xách cổ những con mồi còn thoi thóp thở, vết thương ròng ròng rỉ máu, đắc ý cười ha hả trước ống kính, bày ra đủ tư thế chiến thắng để chụp ảnh lưu niệm, lại nghĩ tới tiếng rên rỉ thảm thiết của con gấu ngựa khi nãy.

Trái tim cô đột nhiên như bị một tảng đá đè nặng xuống, không đau đớn, nhưng ngộp thở.

Giữa hai người lại là sự trầm lặng kéo dài.

Bách Lý Vị Bộ dựa lưng vào vách hang lạnh lẽo, những cơn mệt mỏi hết lần này đến lần khác xâm lấn cơ thể. Cô không thể gắng gượng được nữa, cuối cùng đã phải kéo sập đôi mí mắt nặng trĩu như chì.

Trong giấc mơ, có người gọi tên cô. Là một cô gái, cuống quýt và đau thương, gào lên hết lần này tới lần khác, Vị Bộ… Vị Bộ…

Cô nghe mà không khỏi đau đớn trong lòng.

Là chị ư, là người chị gái đã bao năm rồi không gặp…

Sầm Khải Văn ngồi nhìn cô ngủ say sưa tới mức đổ nghiêng xuống đất. Vì giá lạnh, cơ thể cô cuộn tròn lại theo phản xạ, run lên khe khẽ, đôi môi nhỏ hồng hồng chốc chốc lại mấp máy, nói mớ những lời không ai hiểu được.

Anh cởi áo khoác, khe khẽ đắp lên người cô.

Cả thế giới chìm trong sự tĩnh lặng tuyệt đối. Anh đứng lên, bước ra ngoài hang, một chốc sau đã quay lại, trên tay cầm theo một quả gì mọng nước đỏ sẫm, khẽ khàng đặt xuống bên cạnh Bách Lý Vị Bộ. Một mùi hương ngọt lịm lạnh giá toả ra, bay vào trong cánh mũi đang khẽ phập phồng của cô…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Chương 7

– Giúp thì chẳng mấy, phá hoại có thừa!

Ông lão chau mày nhìn Bách Lý Vị Bộ, phẩy tay áo bỏ đi.

– Từ lâu đã nói rồi, rằng gia tộc Bách Lý không thể sinh con gái, mà các người cứ nhất quyết muốn nhân đạo theo kiểu đàn bà! – Người đàn ông trung niên bực dọc quay sang bố mẹ của Bách Lý Vị Bộ – Chi nhánh hậu duệ nhà các người năm xưa đã lấy cớ truy đuổi để chạy từ Trung Quốc sang Romania, chính vì muốn giữ lại đứa con gái trong bụng. Bây giờ các ngươi hãy nhìn xem, hành vi của các người đã mang lại cho các người những gì? Mang lại cho toàn thể tộc Nhân Mã chúng ta những gì? Đau khổ, bệnh tật quái lạ, thậm chí là cái chết! Đứa con gái lớn của các người đã phạm lỗi một lần, bây giờ đến con gái thứ cũng… Chao ôi!

Trước khi ông ta quay người bỏ đi, lạnh lùng ném cho bố của Bách Lý Vị Bộ một câu:

– Lần này tình thế đã bắt buộc. Chúng ta là thợ săn. Đây là sự thức vĩnh viễn không thể thay đổi!

Bách Lý Vị Bộ ngơ ngác nhìn những vị khách đang bừng bừng giận dữ, và bố mẹ cô sắc mặt vô cùng phức tạp, đứng câm lặng như những học sinh phạm lỗi.

Cô đã làm sai việc gì? Chỉ là lạc đường nên cả đêm không về nhà thôi mà? Nhưng bây giờ, chẳng phải cô vẫn bình yên đứng trước mặt họ hay sao, có tới mức phải thổi phồng thành "giúp thì chẳng mấy, phá hoại có thừa" không?

Nhưng điều quái lạ duy nhất là khi cô tỉnh lại vào sáng sớm hôm sau, trong hang đá chỉ còn một mình cô, Sầm Khải Văn không biết đã đi đâu mất. Cô còn lo lắng chạy khắp xung quanh tìm kiếm anh đến nửa ngày trời, vẫn chẳng thấy tăm hơi. Đến tận khi cô lần theo đường cũ thuận lợi thoát khỏi khu rừng định đi báo cảnh sát, thì chiếc điện thoại vừa có sóng đã nhận được tin nhắn của Sầm Khải Văn: "Nhà có việc gấp, tôi đi trước. Cô ngủ say như một con ỉn."

Cô ngây người, trên màn hình điện thoại dường như hiện ra khuôn mặt chế giễu của Sầm Khải Văn. Cô bất giác le lưỡi với mẩu tin nhắn trên màn hình điện thoại, rồi rảo bước đi thẳng về nhà.

Về đến nhà, cô mới phát hiện ra không khí có chút khác thường. Tiếp theo là trận trách mặng chẳng rõ đầu cua tai nheo vừa nãy.

– Bố, mẹ, việc này là thế nào? Con bị lạc ở trong rừng cả đêm, bố mẹ không an ủi thì thôi, lại còn để người ngoài chỉ mặt mắng nhiếc con? – Bách Lý Vị Bộ dẩu môi dịch lại bên bố mẹ, sụt sịt mũi ra chiều ấm ức, giả bộ khóc lóc.

Nhưng lần này, bố mẹ cô không còn giống như trước đây, yêu chiều xoa đầu cô rồi nói những lời an ủi ngọt ngào.

Bố cô móc từ trong túi áo ra một chiếc vòng tay, đặt vào trong tay Bách Lý Vị Bộ.

– A, sao vòng tay của con lại ở đây? – Bách Lý Vị Bộ kinh ngạc sờ lên cổ tay, chiếc vòng tay có gắn một con khỉ bằng vàng ròng mà mẹ cô đã tặng cho cô vào sinh nhật năm mười tuổi, giờ đây lại ở trong tay của bố cô. Chiếc vòng tay này cô vô cùng yêu quý, cả khi đi ngủ cũng không chịu tháo ra.

– Đi theo bố! – Bố cô thở dài, rồi quay người đi về phía cánh cửa bí mật dẫn tới tầng hầm.

Bách Lý Vị Bộ nghi hoặc đi theo.

Gian tầng hầm trong nhà cô chẳng có gì đặc biệt. Có một lối đi nối liền ba gian phòng xếp thành hình tam giác, ngoài căn phòng cuối cùng ngày thường luôn khoá chặt, hai gian phòng còn lại tới khoá cũng chẳng có. Nhưng cô biết rằng, trong căn phòng được khoá kín kia có một ban thờ, còn có bài vị của các vị tổ tiên họ Bách Lý. Cứ vào dịp Tết Nguyên đán hàng năm, toàn thể gia đình cô sẽ tới căn phòng này dâng một nén hương, ngoài ra ra không hề có nghi thức long trọng đặc biệt nào khác. Còn về hai gian phòng còn lại, càng chẳng có gì đáng nói. Một gian chất đầy các loại sách vở, rất nhiều cuốn dày như cục gạch, phủ đầy bụi bặm. Một gian trồng vài chậu hoa lơ thơ chẳng có gì bắt mắt, có lẽ vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, nên lúc nào trông cũng dở sống dở chết.

Bố cô mở cửa căn phòng phía trong cùng. Thành thực mà nói, suốt mười bảy năm nay, ngoài việc cúng bái mỗi năm một lần, Bách Lý Vị Bộ chẳng bao giờ bước chân xuống tầng hầm. So với những cuốn sách cục gạch vừa nhìn đã nhức đầu kia, cô thích truyện tranh hơn nhiều. Còn về hoa cỏ, lại càng chẳng có hứng thú. Không biết bố cô bỗng nhiên dẫn cô tới đây làm gì. Còn mấy tháng nữa mới tới Tết Nguyên đán kia mà.

Trong phòng không có đèn, chỉ có nến, màu đỏ, đặt trên ban thờ và trên bệ gỗ đặt bài vị.

Bố cô vừa châm nến, vừa trầm giọng nói:

– Sáng sớm nay, có một thanh niên cầm theo vòng tay của con tới tìm bố, nói rằng nếu trước khi trời sáng, bố không giao ra thuốc chữa vết thương do tên bắn, tính mệnh của con sẽ kết thúc ngay khi mặt trời mọc.

Tim Bách Lý Vị Bộ nảy lên một nhịp.

– Bố ơi, con… con không hiểu lắm! – Trái tim cô thoắt đã run rẩy không ngừng, hệt như những đốm lửa nến trước mặt.

– Chúng ta là ai? – Bố cô quay đầu lại, thổi tắt que diêm sắp cháy đến tận cùng.

Bách Lý Vị Bộ ngẩn người, rồi nói:

– Chúng ta… là hậu duệ của tộc Nhân Mã, thợ săn… bẩm sinh.

Người bố nhìn vào những tấm bài vị màu đen bày trên bệ thờ:

– Ngay từ thời thượng cổ, tổ tiên của tộc Nhân Mã đã bắt đầu săn bắn không ngừng nghỉ, chúng ta là bộ tộc dũng mãnh thiện chiến nhất, mỗi một phân chi của tộc ta đều là những thợ săn bẩm sinh. Mũi tên sắc bén nhất trên thế gian cũng được sinh ra đồng thời với chúng ta.

– Con biết! – Cô nhìn vào gương mặt nghiêm nghị của bố mình, thận trọng nói – Một trong những nhân vật nổi tiếng nhất của tộc Nhân Mã là Charon, nguồn gốc của chòm sao Xạ Thủ trong mười hai cung hoàng đạo.

– Đúng, Charon là niềm tự hào trong những bậc tiền bối của tộc Nhân Mã. Ngoài ông ra, người của bộ tộc chúng ta có mặt ở mọi nơi trên thế giới. Cùng với thời gian, chúng ta dần dần trở nên giống hệt con người thực thụ, cả về nội tâm lẫn ngoại hình. Nhưng lòng dũng cảm bẩm sinh của tộc Nhân Mã cùng với chức trách cần phải gánh vác, sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. – Bố cô nói.

Điều này con cũng biết… – Bách Lý Vị Bộ ngẫm nghĩ một lát – Thế nhưng, chuyện này thì có liên quan gì tới việc bố dẫn con tới đây?

– Là hậu duệ của tộc Nhân Mã ở phương Đông, kẻ thù lớn nhất của dòng họ Bách Lý chúng ta suốt hàng ngàn năm nay là ai? – Người cha phớt lờ câu hỏi của cô, tiếp tục hỏi.

Bách Lý Vị Bộ trầm ngầm một thoáng, rồi trả lời không mấy khẳng định:

– Là… nhân sư vàng?

Bố cô thở dài, khẽ gật đầu.

– Nhưng, chẳng phải bố mẹ đã nói nhân sư vàng đã bị chúng ta tiêu diệt sạch sẽ từ rất nhiều năm trước rồi hay sao? – Cô hỏi một cách hoài nghi.

– Vào đầu thời Tây Hán, tổ tiên nhà Bách Lý chúng ta nhận mệnh của Hán Vũ Đế, chuyên quyền săn bắt nhân sư vàng, bảo vệ bình an cho xã tắc. Suốt một ngàn năm qua, cuộc giao tranh giữa nhân mã và nhân sư vàng chưa bao giờ kết thúc. – Trong mắt người cha trần đầy sương gió, mỗi một chữ đều thấm đẫm nỗi tang thương – Cho tới tận một trăm năm về trước, nhân sư vàng trong lãnh thổ Trung Quốc gần như đã bị chúng ta săn cùng giết tận, chỉ còn lại một con tháo chạy tới rừng sâu Romania. Và cụ tổ của con lấy lý do đi truy bắt, đã dẫn theo cả nhà di cư tới vùng núi Ploiesti này, và bày ra kết giới trong khu rừng già mà nhân sư vàng ẩn náu, khiến cho kẻ thù duy nhất còn sót lại suốt đời không thể rời khỏi nơi này.

Đây là lần đầu tiên người cha nói đến những chuyện này với cô. Kỳ thực, những việc liên quan tới quá khứ của toàn thể dòng họ Bách Lý hay tộc Nhân Mã, bố mẹ hiếm khi nhắc tới trước mặt cô. Bao nhiêu năm nay cô giống hệt như một người bình thường, vui vẻ thảnh thơi sống ở trên đời. Nếu không phải hôm nay bố cô trang trọng nhắc tới chuyện này, cô gần như đã quên bẵng mất thân phận thợ săn tộc Nhân Mã của mình.

– Tại sao chỉ là nhốt chúng lại? – Bách Lý Vị Bộ vẫn còn khá tỉnh táo, hỏi – Tại sao không trực tiếp bắt giết chúng?

Người cha cười khổ sở:

– Câu hỏi này, năm xưa bố cũng từng hỏi ông nội con. Thần thái của ông nội con khi đó, giống hệt với bố lúc này. – Ông hít sâu một hơi, nói tiếp – Người trong dòng họ Bách Lý, hai bàn tay đã dính đầy máu của nhân sư vàng. Ông nội con chỉ dùng hai chữ "tàn sát" để bình luận về tất cả những việc mà tổ tiên chúng ta đã làm đối với tộc nhân sư. Vài trăm năm trước, trong thời Khang Hy, tổ tiên nhà Bách Lý, hai anh em ruột, đã phát hiện một nhân sư vàng ẩn mình trong kinh thành, là con cái, hoá thân thành phụ nữ, làm vợ một viên quan địa phương nhỏ, lúc đó đang mang thai, sắp đến ngày sinh nở…

Nói tới đây, bố cô dừng lại.

– Họ vẫn chẳng hề do dự mà xuống tay với nó? – Bách Lý Vị Bộ khiếp sợ.

– Bà ta khẩn cầu họ, ít nhất hãy tha cho đứa con, cũng đừng làm kinh động tới chồng của bà ta, ông ta chỉ là một người đàn ông bình thường, nhát gan nhưng lương thiện, ông ta không hề hay biết thân phận thực sự của vợ mình. Chỉ cần để cho con bà ta sinh ra bình an, bọn họ muốn làm gì bà ta cũng được. – Giọng nói của bố cô chậm chạp hơn bao giờ hết – Người em đã động lòng trắc ẩn, thu cung tên lại, và khuyên người anh hãy bỏ đi. Thế nhưng, người em vừa quay lưng, mũi tên của người anh đã cắm phập vào giữa ngực người đàn bà.

Tim Bách Lý Vị Bộ đập dồn dập một hồi.

– Trước khi bà ta chết đi, đã dùng nỗi oán hận thâm sâu hơn biển để nguyền rủa dòng họ Bách Lý! – Dưới ánh nến lập loè, sắc mặt của người cha có phần nhợt nhạt – Nhiều năm về sau, người em trai trước lúc lâm chung đã nói rằng, trong đời này, những thứ khiến ông khắc cốt ghi tâm không có bao nhiêu, chỉ có ánh mắt của con sư tử cái sau khi trúng tên năm đó, ông đến chết cũng không thể nào quên được.

– Bà ta… bà ta đã nguyền rủa dòng họ Bách Lý thế nào? – Bách Lý Vị Bộ bước lên phía trước, chụp lấy tay bố.

– Từ nay về sau, dòng họ Bách Lý hễ sinh ra con gái, nhất định sẽ yêu kẻ thù truyền kiếp là nhân sư vàng, sẽ không được chết tử tế, sẽ liên luỵ tới người thân. – Mỗi một từ thốt ra từ miệng người cha, hệt như những mũi dao đâm lút vào xương thịt.

– Vậy… – Bách Lý Vị Bộ thấy tai mình ù đặc – sau đó thì sao?

– Vợ của người em có thai, sinh ra một cặp song sinh long phượng. Đứa bé trai chính là cụ tổ của con, còn đứa bé gái… – Người cha buồn bã nói – Đứa bé gái sau khi trưởng thành, quả thực đã rơi vào lưới tình với một nhân sư vàng, yêu tới mức chết đi sống lại.

– Lời nguyền chỉ có thể thôi ư? – Bách Lý Vị Bộ thấy con tim nhẹ nhõm đi chút ít. Nếu chỉ là như vậy, dường như cũng chẳng có gì không tốt.

– Nếu chỉ có bấy nhiêu, lời nguyền không còn gọi là lời nguyền nữa. – Người cha lập tức nhìn thấu tâm tư của cô, nói – Sau khi bọn họ yêu nhau không lâu, toàn bộ người trong họ Bách Lý đều mắc một căn bệnh quái lạ, sốt cao, ăn bất cứ thứ gì cũng chỉ có một vị đắng ngắt. Tóm lại là vô cùng thống khổ. Tình trạng này cứ thế kéo dài ba tháng mới kết thúc. Và khi đó, đứa trẻ nhỏ tuổi nhất trong toàn gia tộc Bách Lý đã không được may mắn như vậy. Nó đã chết. Lúc chết, thân mình gần như trong suốt, trông như một khối thuỷ tinh mờ, nhẹ bẫng như sợi lông vũ. Người nhà muốn ôm thi thể của nó, nhưng vừa chạm vào, đứa trẻ đã vỡ tan tành như một khối thuỷ tinh rơi xuống đất.

Hơi thở của Bách Lý Vị Bộ gần như ngưng bặt.

– Sau khi đứa trẻ đó qua đời, tai hoạ lại giáng xuống đầu một đứa bé khác trong họ Bách Lý. Mắt của nó dần dần ngả sáng màu xám, chỉ có thể nằm liệt trên giường, bệnh trạng giống hệt như đứa trẻ trước đó. – Bố cô nhìn vào ánh nến chập chờn – Lời nguyền đó, không những khiến cho người trong học Bách Lý phải khổ sở, mà còn giết chết đứa trẻ nhỏ tuổi nhất trong nhà. Nếu không phá giải lời nguyền, người nhà Bách Lý sẽ chết dần chết mòn theo thứ tự tuổi tác. – Ông buồn bã lắc đầu – Lời nguyền của nhân sư vàng… nói ra cũng là trách nhiệm của chính chúng ta.

– Vậy… phương pháp phá giải là gì? – Bách Lý Vị Bộ gấp gáp hỏi.

– Con gái họ Bách Lý, dùng mũi tên Diệm Tinh mười năm mới xuất hiện một lần của gia tộc Bách Lý, giết chết người yêu của cô ta, cứu sống một đứa bé sắp chết khác. Bản thân cô ta cũng phải tự sát trước thi thể của người yêu. – Sáp nến giọt giọt rơi xuống, đọng thành một khối trước bệ thờ. Người cha trầm giọng nói – Đây chính là phương pháp giải quyết. Từ đó về sau, gia tộc Bách Lý không cho phép con gái chào đời. Cho nên tới đời của cụ tổ con, đã mượn cớ truy bắt con nhân sư vàng cuối cùng, rời khỏi Trung Quốc, lánh đời ẩn cư tại nơi này. Mục đích chính là để bảo vệ con gái của mình, tránh để cho chúng bị người trong họ Bách Lý bí mật giết chết vì lời nguyền năm xưa.

Bách Lý Vị Bộ cảm thấy có mtộ luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Từ trước đến nay, cô chưa hề hay biết đằng sau một gia đình dường như đơn giản của mình lại ẩn giấu một bí mật tanh máu tàn khốc đến vậy.

– Chúng ta chỉ thiết lập kết giới ở nơi này, không bắt giết con nhân sư vàng cuối cùng. – Người cha cụp mắt xuống, tự cười giễu mình – Bởi vì chúng ta vẫn luôn cảm thấy áy náy.

– Bố ơi… – Bách Lý Vị Bộ nắm chặt lấy tay ông, tim bỗng thắt lại – mười năm trước, có phải nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Chị Vị Tinh đã mất tích đúng trong năm đó!

Người cha khe khẽ vỗ vào tay cô, bất lực nói:

– Cảm thấy áy náy thì có làm được gì? Sức mạnh của lời nguyền vẫn tồn tại. Sở dĩ cụ tổ con lựa chọn làm "hàng xóm" với nhân sư vàng, ngoài mặt là giám sát, song thực chất là nhằm bảo vệ bọn họ không bị người họ Bách Lý sát hại nữa; đồng thời cũng cảnh báo con cháu mình, đặc biệt là con gái, không được tiếp cận bọn họ. Tóm lại, trong một thời gian rất dài, nhà chúng ta và nhân sư vàng chung sống bình yên. Thậm chí chúng ta đã từng có lúc cho rằng, lời nguyền kia có lẽ đã biến mất.

Bách Lý Vị Bộ tua lại một lượt trong đầu những chuyện cũ của mười năm trước, có cái rõ nét, có cái mơ hồ, rồi đột nhiên bật ra một ý nghĩ đáng sợ: "Lẽ nào… chị Vị Tinh đã yêu nhân sư?"

– Lời nguyền đó chưa bao giờ biến mất. Nó giống như một bóng ma, luẩn quẩn xung quanh những người trong nhà Bách Lý. Chúng ta căn bản không biết được khi nào nó sẽ bùng phát.- Bố cô đau khổ cúi đầu – Không ai trong chúng ta ngờ được rằng Vị Tinh lại trúng tiếng sét ái tình với gã nhân sư trẻ tuổi kia. Khi chúng ta phát giác ra thì đã quá muộn! – Ông ngẩng đầu nhìn con gái – Chuyện xảy ra trong một ngày mùa đông của mười năm về trước, ký ức của con chắc chắn rất mơ hồ. Bởi vì con đã sốt cao suốt một thời gian rất dài, còn Vị Vũ em trai con từ đó về sau chỉ còn nằm liệt giường, không thể dậy nổi.

– Thế còn chị Vị Tinh… – Bách Lý Vị Bộ không tin rằng người chị gái lúc nào cũng tươi cười dịu dàng có thể giết chết người yêu của chính mình. Nhưng nếu chị ấy không làm như thế, thì theo quy luật của lời nguyền, Vị Vũ sẽ không thể sống tới tận bây giờ.

– Nó không giết hắn. Năm đó, đúng vào ngày nở hoa của hoa hướng dương chín màu mười năm mới nở một lần. Đây là loài hoa được trồng bằng máu của nhân mã, khi nó nở hoa, dùng chất dịch ở nhuỵ hoa bôi lên đầu mũi tên của chúng ta, mũi tên đó sẽ không còn là mũi tên vàng bình thường của nhân mã nữa, mà sẽ trở thành mũi tên Diệm Tinh khiến nhân sư vàng hễ chạm vào là mất mạng; cũng chỉ có loại mũi tên này mới có thể thực sự giết chết nhân sư vàng. Hiệu lực của mũi tên Diệm Tinh có thể duy trì trong hai mươi tư tiếng. Vào ngày mùa đông đó, những người cùng tộc từ Trung Quốc tìm tới lại bắt đầu một cuộc đi săn, lấy danh nghĩa là cứu em trai con. Thế nhưng, chị gái con đã dùng máu của chính mình bố trí vô số kết giới cản đường trong rừng rậm, kéo dài thời gian của chúng ta. Đến khi chúng ta tìm thấy con nhân sư ấy, đã là chập tối ngày hôm sau, mũi tên Diệm Tinh đã hết hiệu lực. Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, hàng loạt mũi tên Diệm Tinh cùng bắn vào một mục tiêu đã bị một con nhân sư vàng khác đột nhiên lao ra cản lại… Là mẹ của hắn. Cuối cùng, chúng ra mất đi cơ hội giết chết hắn, và cũng mất đi Vị Tinh. Nó đã mất tích. – Người cha nhìn vào những tấm bài vị tổ tiên đứng sừng sững trong bóng tối – Bọn họ đã lấy máu của con sư tử cái đó, cắt thịt của nó, cho thêm đủ loại dược liệu, nấu thành một bát thuốc cho Vị Vũ uống. Tuy bát thuốc này không thể chữa trị tận gốc, nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng cho Vị Vũ, để chờ tới mười năm sau, sẽ lại tìm giết tên đầu sỏ gây tai hoạ kia, phá giải triệt để uy lực độc ác của lời nguyền. – Trong mắt ông ánh lên những tinh sáng hỗn tập – Đêm Giáng sinh năm nay, cũng chính là ngày hướng dương chín màu nở hoa.

Bách Lý Vị Bộ rầu rĩ ngồi bệt xuống đất, miệng lẩm bẩm:

– Bố mẹ… tại sao chưa bao giờ nói những chuyện này với con…

– Đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì! – Giọng người cha nặng trĩu niềm ân hận, ông cũng ngồi xuống đất – Ta và mẹ con chỉ hy vọng các con có thể sống cuộc sống như những người bình thường. Nhưng… số mệnh của thợ săn, lời nguyền của nhân sư, khiến chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đối mặt.

– Người đó… à không, con sư tử đó, hắn vẫn ở trong rừng? – Bách Lý Vị Bộ đột ngột hỏi.

Cha cô cười buồn:

– Con gái ngốc nghếch! Kẻ mang vòng tay của con tới đây chính là hắn! – Ông ngập ngừng – Ngày hoa hướng dương chín màu nở hoa đang tới gần, người trong dòng tộc lại đến theo ước hẹn. Một ngày sau khi họ tới, trong lúc "tản bộ" trong rừng Bích Lạc đã gặp một con nhân sư vàng, một con cái trẻ tuổi. Có lẽ đó là em gái hoặc chị gái của hắn. Bọn họ đã dùng tên bắn nó trọng thương. Tuy mũi tên bình thương không thể giết chết nó, nhưng mũi tên của tộc Nhân Mã chúng ta bẩm sinh đã có sức mạnh phi phàm. Một khi nó trúng tên, thì toàn thân sẽ đau đớn khủng khiếp. Trừ phi được điều trị bằng thuốc trị vết thương tên bắn đặc chế của nhà chúng ta, nếu không, sẽ đau đớn tới mức sống không bằng chết.

– Ý của bố là, hắn đã dùng sự an nguy của con để trao đổi lấy thuốc trị thương – Bách Lý Vị Bộ bỗng hiểu ra, cậu "bạn học" từ trên trời rơi xuống, cuộc "gặp gỡ tình cờ" giữa hai người, thì ra chỉ một sự sắp đặt có mục đích.

– Nếu ta đoán không sai, thì hắn đã dụ con vào trong rừng, dùng linh lực của nhân sư vàng để tạo ra chướng ngại vô hình, khiến cho cả hai cứ mãi quẩn quanh trong rừng cây, để con không thể thoát ra, chúng ta cũng không tìm thấy con. Rồi nhân lúc con ngủ say, đã lấy đi vật trên người con để tới tìm ta đổi lấy thuốc trị thương.

– Bố có cho hắn không? – Bách Lý Vị Bộ hạ giọng hỏi.

– Đưa cho hắn một lọ. – Bố cô gật đầu – Bố đã mất đi Vị Tinh, không muốn con lại gặp điều gì bất trắc. – Ông quay mặt qua, những đường nét vốn rất đỗi hiền hoà bỗng trở nên sắc lạnh – Khi cần thiết, bố sẽ làm những việc mà bố vốn dĩ không muốn làm. Bố không muốn tiếp tục sai lầm của dòng họ Bách Lý, nhưng bố cần phải bảo vệ người thân trong gia đình.

– Bố ơi… – Trong đôi mắt Bách Lý Vị Bộ rưng rưng ánh nước long lanh, cô gục đầu lên đầu gối ông, giống như khi còn bé.

Ngọn nến đã cháy hết quá nửa, ánh nến lặng lẽ nhảy nhót trong căn phòng im ắng, phủ trùm lên hai cha con đang dựa sát vào nhau, sáng lên một niềm bình yên vô hạn trước một trận cuồng phong bão táp.

Quanh chiếc hộp gỗ đặt trên ban thờ, hào quang lưu động, giống như một đôi mắt nghiêm nghị có thần, nhìn chăm chăm vào hai con người trong căn phòng.

– Lẽ nào… ngoài việc giết chóc, không còn cách nào khác… – Bách Lý Vị Bộ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, trong lúc lẩm bẩm một mình, tràn đầy trước mắt cô là nụ cười rãnh mãnh khi con người đó nhìn cô, sự chăm chú khi gỡ bẫy cho con gấu ngựa, vẻ đau buồn u ẩn khi ở trong hang đá…

Trên người cô vẫn lưu lại mùi áo anh.

Tuy anh đã lừa dối cô, nhưng cô không thể nào căm hận anh, thực sự không thể…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Chương 8

– Tôi biết, chắc chắn cô sẽ tới tìm tôi!

Anh nhảy xuống từ trên một đống đá cao ngất, vẫn mặc nguyên một cây đen từ trên xuống dưới. Gió thổi hất tung mái tóc anh, lộ rõ dấu ấn hình chữ S màu vàng kim trước trán.

Bách Lý Vị Bộ nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, bất ngờ nở một nụ cười:

– Tên của anh cũng là giả phải không?

– Kevin đúng là tên của tôi, còn Sầm Khải Văn là bịa ra – Hàm răng anh trắng bóng như vỏ sò, vẫn nụ cười ranh mãnh, dường như tất cả mọi chuyện trước đó chưa từng xảy ra.

– Anh không sợ tôi giết anh sao? – Cô bất ngờ giơ bàn tay phải đang nắm lại, mở ra, trên vết rạch vẫn còn rỉ máu trong lòng bàn tay bay ra những đốm sáng lấp lánh như một bầy đom đóm, chớp mắt, đã hội tụ lại thành một cung tên ngùn ngụt. Cô lắp tên giương cung, động tác thuần thục như một bản năng, đầu mũi tên sắc nhọn hướng thẳng tới giữa tim anh.

Anh vẫn hơi mỉm cười, không hề né tránh.

– Cung tên cùng sinh ra với tộc Nhân Mã, chỉ cần một chút hơi hướng của đối phương, lập tức chỉ ra được phương hướng của kẻ thù truyền kiếp, cũng có thể phá giải mê cung chướng ngại do ai đó cố ý bày ra. – Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ – Cuối cùng thì tôi đã hiểu, tại sao hôm đó anh lại ngăn cản tôi rạch đứt bàn tay để sử dụng cung tên của tôi để mở đường.

Anh không nói gì, im lặng nhìn cô.

Trong vạt rừng bên cạnh chợt vang lên những tiếng loạt xoạt, rồi một con sư tử với bộ lông vàng kim tập tễnh nhảy ra, trong đôi mắt đen lấp lánh như thuỷ tinh núi lửa chất chứa vẻ thù địch.

– Em ra đây làm gì? Vết thương của em vẫn chưa hồi phục kia mà? – Anh bước tới bên cạnh con sư tử, hỏi với vẻ trách mắng.

– Em tới chiêm ngưỡng một thành viên khác nữa của gia tộc Bách Lý định dùng cung tên trong lòng bàn tay làm ra những việc tốt đẹp gì! – Giọng nói của con sư tử tuy rất giận dữ, nhưng vẫn trong trẻo mềm mại, là một giọng con gái rất dễ nghe – Anh! Anh việc gì phải vì em mà lao tâm khổ tứ đi tìm bọn họ lấy thuốc trị thương, em không sợ đau!

Bách Lý Vị Bộ đặt cung tên xuống, lắc nhẹ bàn tay, cung tên lại biến thành những đốm huỳnh quang, vụt một tiếng chui vào trong lòng bàn tay cô, vết rạch cũng nhanh chóng liền lại, chỉ còn là một vệt hồng hồng.

– Tôi là thợ săn, nhưng tôi không thích săn bắn. – Cô lôi từ ba lô ra chiếc áo khoác anh đã để lại, quăng về phía anh – Đồ của anh, đừng có vứt lung tung. Nếu bị những người họ hàng của tôi lấy được, bọn họ sẽ dễ dàng tìm ra anh.

– Cảm ơn! – Anh cười rạng rỡ.

Cô em gái anh, vẫn rất cảnh giác, ngẩng đầu cao ngạo hỏi:

– Cô đến đây chỉ vì trả áo?

Bách Lý Vị Bộ lấy ra một chiếc lọ nhỏ màu đen, bước lên phía trước đưa cho anh, nói:

– Bố tôi chỉ đưa cho anh một lọ thuốc trị vết thương tên bắn. Tôi đã kiểm tra, loại thuốc này được chiết xuất từ mấy chục loại cây trồng trong tầng hầm bên dưới nhà tôi, cần phải mỗi ngày chế lấy một bình, bảo đảm tuyệt đối tươi mới, dùng liên tục mười hai ngày mới có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương do tên bắn. Sau này, hàng ngày tôi sẽ mang thuốc tới cho các người.

Anh thoáng ngây người, còn cô em gái sư tử của anh hơi hé miệng, bán tín bán nghi nhìn cô.

– Yên tâm, đám họ hàng nhà tôi sẽ không phát hiện ra đâu! – Bách Lý Vị Bộ khoác ba lô lên vai, trước khi quay đi, nói – Tôi sẽ tìm cách phá giải kết giới của gia tộc Bách Lý, để các người rời khỏi nơi này. Các người hãy chạy càng xa càng tốt.

– Cô không phải người trong gia tộc Bách Lý ư? Sao cô lại làm như vậy? – Con sư tử lớn tiếng hỏi.

Cô xoay nghiêng mặt lại:

– Vào đêm Giáng sinh, hướng dương chín màu sẽ nở hoa. Bọn họ chờ đợi ngày này đã mười năm rồi. Lần này, không chỉ đám họ hàng của tôi, mà cả bố tôi cũng sẽ không tha cho anh. Tình trạng của Vị Vũ càng ngày càng tệ, bố tôi không thể đứng nhìn con trai mình chết, giống như mẹ anh năm xưa đã thay anh lãnh lấy mũi tên Diệm Tinh.

– Nếu tôi còn sống, thì em trai cô sẽ phải chết! – Anh khẽ nói.

Bách Lý Vị Bộ cắn môi, không trả lời, bỏ đi một mạch.

– Có lẽ dòng họ Bách Lý cũng không hẳn toàn là người xấu… – Con sư tử nhìn theo bóng cô, ngước nhìn lọ thuốc trong tay anh trai, lẩm bẩm – Tốt hơn nhiều so với chị gái của cô ta. Đứa con gái hèn nhát đó cuối cùng cũng vẫn lừa gạt anh, không quay về với anh.

– Chuyện xưa cũ rồi, đừng nhắc tới nữa!

Anh khẽ cười, lọ thuốc lạnh ngắt đã hơi ấm lên trong tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Chương 9

Liên tục mười ngày, cứ sau tiết học đầu tiên vào buổi sáng, Bách Lý Vị Bộ đều biến mất khỏi trường học.

Trong những ngày này, trước mắt người nhà, biểu hiện của cô vẫn rất đỗi bình thường. Cuộc đối thoại giữa hai cha con trong căn phòng dưới tầng hầm dường như chỉ là một câu chuyện cổ xưa thú vị mà cô được nghe kể. Bách Lý Vị Bộ vẫn là Bách Lý Vị Bộ, đọc truyện tranh, nghe nhạc, đi học và tan học.

Thế nhưng, khi đặt chân vào những con đường mòn quen thuộc trong cánh rừng già mà cô đã rành rẽ như lòng bàn tay, việc đầu tiên cô nghĩ tới chính là làm thế nào để phá giải triệt để lời nguyền tàn khốc kia. Giết chết nhân sư, xem ra có thể giải cứu nhà Bách Lý, nhưng đó chẳng qua chỉ là giải pháp tạm thời, lời nguyền kia vẫn tồn tại, vẫn sẽ gây tai họa cho người khác trong dòng họ Bách Lý.

Theo quan điểm của đám "họ hàng" nhà cô, chỉ cần giết sạch toàn bộ nhân sư vàng trên thế giới, lời nguyền kia đương nhiên sẽ tự tiêu tan. Thế nhưng, cách làm này có thực sự hiệu quả không? Cho dù có hiệu quả, Bách Lý Vị Bộ cũng không thể giương mắt nhìn bọn họ làm như vậy.

Cô không biết những việc mình đang làm là đúng hay sai, cô chỉ biết rằng trước đêm Giáng sinh, cô nhất định phải tìm ra biện pháp thực sự có thể phá giải triệt để lời nguyền!

Hôm nay là ngày giao lọ thuốc trị thương cuối cùng.

Bách Lý Vị Bộ đi về phía bãi đất trống nơi đã đụng độ với con gấu ngựa hôm trước. Trong những ngày này, cô đều hẹn với anh gặp nhau tại đó. Em gái anh sau khi dùng thuốc, vết thương đã gần như bình phục hoàn toàn. Nhìn vào mắt nó, cũng không còn thấy vẻ thù hằn nữa.

Cô từ từ bước lại gần khoảng đất trống. Bên bờ hồ cạnh khoảng đất trống, mặt nước đã đóng một lớp băng mỏng, bao quanh làn nước biếc xanh, hắt lên những đốm sáng li ti dưới nắng.

Một giọng hát êm ái vang lên từ phía ven hồ.

Cô dừng bước, ánh mắt vòng qua thân cây…

Là anh, đang ngồi trên một tảng đá xanh nhẵn bóng bên hồ nước, một tay đỡ lấy giá vẽ, tay kia cầm bút lông, đang chăm chú di chuyển trên mặt giấy. Ánh nắng thành chùm chênh chếch chiếu từ trên xuống, dường như đang vẽ nên một đôi cánh trên lưng anh, đến cả khuôn mặt anh tuấn kia cũng trở nên sắc nét hơn hẳn ngày thường.

Vài con hươu, còn có một chú thỏ hoang, đang lặng lẽ vây quanh anh. Một con chim không biết tên đậu lên một khoảng trống trên tảng đá xanh, nghiêng nghiêng cái đầu, thi thoảng lại hót vài tiếng, như đang phụ hoạ cùng tiếng hát của anh.

Đúng vậy, anh đang hát, tiếng hát như một dòng suối len lỏi qua rừng rậm, du dương êm đềm.

Cô không nghe rõ lời, chỉ cảm thấy âm điệu thật tuyệt vời.

Ánh nắng, tiếng hát, và cả thần thái điềm đạm của anh, khiến tảng đá thô cứng bên dưới cũng trở nên mềm mại.

Đây chính là kẻ thù mà gia tộc Bách Lý phải bỏ ra cả ngàn năm để đuổi cùng giết tận?

Đây chính là giống quái vật chồng chất, chuyên ăn thịt người, lại biết biến hoá thành hình người làm nhiễu loạn thế gian theo như lời kể của gia tộc họ?

Bách Lý Vị Bộ cảm thấy trong đầu nhói buốt.

– Anh còn biết vẽ tranh? – Khi đưa lọ thuốc cho anh, cô tò mò liếc qua giá vẽ anh đang đặt trên tảng đá.

– Thú tiêu khiển khi rảnh! – Anh nhìn vào đôi má ửng hồng dưới nắng của cô, nghiêm túc nói – Cảm ơn cô. Dù sao này có ra sao, tôi cũng rất biết ơn ông trời đã cho tôi được gặp cô.

– Hãy đi mau. Mọi việc sau này giao cả cho tôi. Tôi nhất định sẽ có cách phá giải lời nguyền đó. – Cô cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, le lưỡi với anh.

Anh đáp lại cô bằng một cái mỉm cười, vẫy tay với cô, bất ngờ nói:

– Bộ dạng của cô trong khi ngủ, đúng là giống hệt một con heo con, lại còn chảy nước dãi nữa. Xấu kinh!

– Anh! – Cô dựng ngược cặp lông mày mảnh dẻ.

Anh cười vang, rồi quay người biến mất trong rừng sâu.

Nhìn theo hướng anh đi, nụ cười trên khuôn mặt cô dần tan biến.

Cô vẫn chưa tìm được cách. Quyết tâm của người nhà cô còn cứng rắn hơn cả tảng đá kia. Chỉ chờ tới khi hướng dương chín màu nở hoa, bọn họ sẽ hành động.

Anh để lại chiếc giá vẽ, gió núi thổi lại, loạt soạt lật giở trang giấy đầu tiên.

Cô bước lại gần, cầm giá vẽ lên. Trên nền giấy trắng tinh là một thiếu nữ tay mang cung tên, đứng bên dòng sông, một con chim nhỏ chấp chới đôi cánh, đứng trên vai cô gái. Ánh nắng giãi xuống từ giữa những tán vân sam cao chót vót. Phía xa xa, là hình bóng của một chàng trai, được phác hoạ sơ sài bằng vài nét bút, dường như đang ngóng nhìn về phía cô gái. Anh không vẽ ra khuôn mặt cô gái, mà chỉ phác một đường viền trống rỗng.

Tại khoảng trống trên bức tranh, có mấy dòng chữ hán rất đẹp:

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh quên mất lời ca, em nhớ chăng giai điệu?

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh chờ trong chạng vạng, em có thắp ngọn đèn?

Nếu chúng ta gặp nhau, anh bước về phía em,

Có sao không?

Đây có lẽ là lời bài ca anh vừa hát. Bách Lý Vị Bộ bỗng cảm thấy mũi cay cay.

Nhân sư vàng thì đã sao, mong ước thực sự của họ, chẳng qua chỉ là một cuộc sống êm ả bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 10

Chỉ còn hai ngày nữa, là tới Giáng sinh.

Khắp nơi đều tưng bừng không khí của ngày lễ hội.

Trường học đã cho nghỉ đông, nhưng Bách Lý Vị Bộ vẫn tiếp tục tới nhà hàng Dati làm việc, để tiện che giấu hành tung của mình.

Hằng ngày, sau khi kết thúc công việc, cô đều tới tìm anh em Kevin, mang cho họ những vị thuốc hỗ trợ phục hồi xương cốt. Tuy vết thương do tên bắn của cô em gái sư tử đã lành, nhưng cử động vẫn có phần khó khăn.

Sự thực là, cô muốn gặp anh.

Nói ra hẳn rất nực cười. Là một thợ săn, cô đã yêu con mồi của chính mình.

Nếu đây là tác dụng của lời nguyền, thì Bách Lý Vị Bộ thậm chí còn biết ơn sự tồn tại của nó.

Thế nhưng, cho đến lúc này, cô vẫn chưa thể tìm ra một biện pháp vừa có thể hoá giải lời nguyền, vừa cứu sống được em trai, vừa có thể khiến anh bình an vô sự. Cô lần giở tất cả các loại thư tịch trong nhà Bách Lý, mới biết rằng kết giới mà ông nội cô tạo ra, chỉ có đàn ông dòng họ Bách Lý mới có thể phá giải. Giờ đây, ngoài bố cô ra, không ai có thể làm được việc này. Nhưng bố cô tuyệt đối sẽ không mở kết giới giải thoát cho anh.

Bây giờ, cô đã gần như bó tay hết cách. Cô thậm chí còn nghĩ tới cách đánh thuốc mê đám họ hàng kia. Hướng dương chín màu chỉ nở hoa trong một ngày, chỉ cần qua kỳ hoa nở, sẽ không thể chế ra được mũi tên Diệm Tinh, lại phải đợi thêm mười năm nữa.

Thế nhưng, em trai cô thì sao đây? Nó đã không thể gắng gượng được bao lâu nữa.

Nó là đứa con trai duy nhất của bố mẹ cô.

Đầu cô đau buốt như muốn nổ tung, nhưng cô không nghĩ ra được cách nào.

Cô cúi đầu ủ rũ bước trên con đường về nhà, trước mắt chỉ có một màu, màu xám, màu xám chết chóc.

Trên con đường vắng lặng, cô cúi gằm đầu bước đi, tâm sự trùng trùng.

Trong vạt rừng sau lưng, chợt vang lên những âm thanh bất thường, dường như có muông thú chạy qua, lại giống như tiếng chim chóc đập cánh.

Bách Lý Vị Bộ bừng tỉnh từ trong cơn thất thần vô định, quay phắt đầu lại.

Gần đây, cô luôn có một cảm giác, giữa những gốc cây rậm rạp có một cặp mắt lúc ẩn lúc hiện, nhìn trộm theo cô, thi thoảng còn nghe thấy tiếng lạo xạo của bước chân trên tuyết, nhưng trước khi cô quay ngoắt đầu nhìn, lại biến mất tăm.

Tuy nhiên, lần ngoảnh đầu này, đã khiến cô giật mình.

Một thân người gầy yếu đang đứng sau lưng cô, trùm kín trong một tấm áo choàng đen dày cộm, chiếc mũ trên áo khoác sùm sụp kéo thấp gần như che khuất một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cặp môi trắng bệch và chiếc cằm thô ráp, còn không rõ là nam hay nữ.

– Ngươi… có việc gì? – Cô quay người lại, cảnh giác nhìn đối phương.

– Hướng dương chín màu sắp nở hoa rồi… – Người này chậm chạp cất tiếng, là giọng nói của một người đàn bà già nua.

Cô bất chợt kinh hãi. Ngoài những người trong nhà Bách Lý, không ai biết đến sự tồn tại của hướng dương chín màu.

– Phương pháp thực sự để phá giải lời nguyền, không phải là không có. – Bà lão vẫn đứng im lìm tại chỗ, giống như một gốc cây khô.

– Thật sao? – Bách Lý Vị Bộ không kịp suy nghĩ, hấp tấp bước nhanh về phía bà lão, trong lòng mừng rỡ chẳng khác nào gặp được vị thần cứu rỗi thế giới.

– Đừng lại gần! – Đối phương vội vàng lùi lại mấy bước – Nghe ta nói là được!

Cô hoang mang dừng lại, không dám bước thêm nữa.

– Trong căn phòng dưới tầng hầm của nhà Bách Lý có một ban thờ, bên trên có một hộp gỗ…

Giọng nói của bà lão lúc rõ nét, lúc mơ hồ trong gió tuyết…

– Đây chính là phương pháp thực sự để phá giải lời nguyền. Khi nhân sư ra lời nguyền rủa, không phải là không để lại phương pháp phá giải. Chỉ có điều tận ngày nay, vẫn chưa có người con gái họ Bách Lý nào làm được. Bố mẹ luôn biết rõ, nhưng sẽ không nói ra. – Giọng nói của bà lão bỗng thoáng chút nghẹn ngào – Năm xưa, cuối cùng ta vẫn không đủ dũng khí để mở nó ra… Người thợ săn đánh mất dũng khí, chính là đã đánh mất linh hồn, nên cơ thể cũng vì thế mà già nua chóng vánh, cho tới khi chết đi.

Hơi thở của Bách Lý Vị Bộ dường như đã bị gió lạnh làm đông cứng.

– Bà là… – Cô như phát điên, bất chấp tất cả lao thẳng về phía bà lão, chụp cứng lấy hai cánh tay bà ta – Bà là chị Vị Tinh, có phải là chị không?

Vài giọt nước mắt từ dưới vành mũ rơi trên cánh tay Bách Lý Vị Bộ.

– Mười năm nay, chị phải tự ẩn mình chui lủi. Bởi vì chị hèn nhát, chị đã đánh mất anh ấy, cũng đã đánh mất chính mình. Chị thường xuyên đứng ở một nơi xa dõi nhìn về ánh đèn trong nhà. Chị cũng nhìn thấy em lớn lên từng ngày, biết được em đã gặp anh ấy… Nhưng chị không còn mặt mũi nào quay về nhà Bách Lý, càng không còn mặt mũi nào để đi tìm anh ấy. – Bà lão chậm chạp lật vành mũ lên, một khuôn mặt tối tăm, nhăn nheo dầu giãi lộ ra trước mắt Bách Lý Vị Bộ. Tuy là vậy, nhưng vẻ thân quen trong đầu mày ánh mắt kia, rõ ràng vẫn là người chị gái đã mất tích mười năm nay – Bách Lý Vị Tinh.

– Chị ơi, chị… – Bách Lý Vị Bộ nước mắt giàn giụa – Chị có biết mọi người đã tìm chị bao lâu rồi không ?

– Đừng kể cho bố mẹ biết chị tới tìm em. – Bách Lý Vị Tinh đội lại mũ – Chị biết có người tới nhà mình, cũng biết họ muốn làm gì. Chị đã mất đi lòng dũng cảm quan trọng nhất của tộc Nhân Mã, bây giờ chỉ còn là một con người tầm thường vô dụng. Vị Bộ, hãy xem như chị đã chết rồi, coi như để lại cho chị chút thể diện sau rốt.

– Chị! – Cô giữ chặt lấy Bách Lý Vị Tinh, lắc đầu quầy quậy.

– Chị đã từng do dự có nên nói cho em biết phương pháp này hay không. – Bách Lý Vị Tinh nhìn em gái – Cuối cùng, chị vẫn tới tìm em. Con gái họ Bách Lý mang trong mình dòng máu của tộc Nhân Mã, chúng ta là những thợ săn bẩm sinh, lòng dũng cảm chính là linh hồn của chúng ta. Đánh mất nó, chúng ta chỉ còn là một cái xác trống rỗng vô dụng. – Cô kéo tay Bách Lý Vị Bộ xuống, khoé miệng khẽ kéo thành một nụ cười – Việc năm xưa chị không làm được, hy vọng em sẽ hoàn thành.

Nói rồi, cô bỏ lại Bách Lý Vị Bộ đứng trân trân trong gió tuyết, nhanh chóng biến mất trong bóng chiều trĩu nặng. Gió tuyết phút chốc đã xoá sạch dấu chân cô, dường như cô chưa từng xuất hiện trước mặt Bách Lý Vị Bộ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Chương 11

Cô cởi bỏ tấm áo lông cũ vướng xíu trên người, gọn gàng xung trận, nhanh chóng len lỏi trong khu rừng rậm.

Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là tới thời khắc Giáng sinh.

Tại chỗ cũ, từ xa cô đã nhìn thấy anh đang đứng đợi.

– Đến nói lời chúc mừng Giáng sinh với tôi à? – Anh cười với cô, sắc mặt thanh thản

– Đưa tay cho tôi! – Cô chụp lấy tay anh, tay còn lại đã nắm sẵn con dao găm, cứa lên ngón tay anh. Dòng máu xanh như ngọc bích chảy ngoằn ngoèo qua kẽ tay.

Cô ném con dao đi, cúi đầu mút lấy vết thương của anh.

– Cô đang làm gì thế? – Anh nhìn cô kinh ngạc, đùa cợt – Đừng bảo tôi là cô đổi nghề sang làm đặc sản Romania nhé!

Bách Lý Vị Bộ ngẩng đầu lên, nuốt đánh ực thứ trong miệng xuống – dòng máu tươi của anh.

– Khó nói lắm, làm ma cà rồng oai ra phết. – Lồng ngực cô phập phồng dữ dội, rồi cô cười thật tươi với anh, đắc ý đưa tay quệt miệng.

– Cô làm sao vậy? – Anh bỗng trở nên nghiêm nghị.

– Tới tặng quà Giáng sinh cho anh! – Cô cũng nghiêm túc trả lời, sau đó lấy từ trong ba lô ra một hộp giấy, đặt vào tay anh.

Anh đón lấy, định bóc, nhưng cô cản lại.

– Hãy ôm em đi! – Cô ngước mặt lên, nụ cười rạng rỡ.

Anh chần chừ một thoáng, rồi kéo cô vào lòng.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, mặt hồ bên cạnh đã đóng băng, khúc xạ những tia sáng kỳ dị nhưng lộng lẫy. Mỗi bông tuyết rơi xuống đều giống như những thiên sứ có linh hồn, nhẹ nhàng khiêu vũ trong một điệu nhạc không nghe thấy.

– Hãy hát cho em nghe khúc ca mà anh đã hát ngày hôm ấy. Em thấy hay tuyệt, coi như đó là món quà Giáng sinh anh tặng cho em. – Cô ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào trong vòm ngực rộng ấm áp.

Anh khẽ cười, ôm cô chặt hơn nữa, miệng khẽ khàng cất lên giai điệu quen thuộc.

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh quên mất lời ca, em nhớ chăng giai điệu?

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh chờ trong chạng vạng, em có thắp ngọn đèn?

Nếu chúng ta gặp nhau, anh bước về phía em,

Có sao không?

– Anh…

Rất lâu sau, khi tiếng hát đã bay dạt đi rất xa, anh lên tiếng, nhưng lại bị bàn tay cô chặn lại.

– Có tình yêu còn chưa bắt đầu có lẽ đã phải kết thúc. – Cô ngước mặt lên, chỉ nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe, nước mắt đã được cô lén lau sạch, nhưng nụ cười của cô vẫn rạng rỡ như trước – Nhưng, em vẫn yêu anh.

Cô kiễng chân, hôn nhẹ lên môi anh.

– Đây là nụ hôn đầu tiên của em đấy nhé! – Trước khi quay người bỏ chạy, cô quay đầu lại làm mặt hề với anh.

Anh cầm chiếc hộp cô tặng, thoáng ngẩn ngơ nhìn theo cô gái điên khùng đột nhiên chạy tới rồi lại đột ngột bỏ đi.

Anh cười buồn. Cô ấy nói đúng, có tình yêu còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

Cô ấy tới đây để tạm biệt mình, anh nghĩ.

Đúng vậy, qua đêm Giáng sinh này, tất cả sẽ kết thúc.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Chương 12

Chuông đồng hồ lúc không giờ đã điểm.

Đêm Giáng sinh đã tới.

Bách Lý Vị Bộ đứng trước ban thờ, thất thần nhìn chiếc hộp gỗ lập loè quầng ánh sáng xanh lam.

Lời của chị gái, như còn văng vẳng bên tai…

Trong hộp gỗ là bộ da của một con nhân sư vàng. Nếu con gái họ Bách Lý uống máu người mình yêu, rồi khoác lên mình bộ da này, cô ta sẽ biến thành một con nhân sư vàng giống hệt như người yêu, tới cả người thân thiết nhất của cô ta cũng không thể nhận ra. Chỉ cần cô ta thay người yêu nhận lấy mũi tên Diệm Tinh từ chính người thân của mình, lời nguyền sẽ được phá giải triệt để.

Khoác lên mình bộ da sư tử, có nghĩa là cô đã từ bỏ thân phận là thành viên của tộc Nhân Mã, trở thành thế thân của nhân sư vàng. Đương nhiên, cũng có nghĩa là phải giao nộp tính mạng của mình.

Mười năm trước, Bách Lý Vị Tinh cuối cùng đã không đủ dũng cảm để mở chiếc hộp này. Trước đó, cũng chưa có ai làm được.

Bách Lý Vị Bộ hít sâu một hơi, đưa tay về phía chiếc hộp, trên khuôn mặt cô, rạng rỡ một nụ cười giải thoát…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Chương 13

Sáng sớm hôm sau, trên tảng đá cao nhất trong rừng Bích Lạc, một con sư tử với sắc lông vàng kim đứng đó. Ánh nắng sau khi tuyết lạnh chiếu tràn lên cơ thể nó, trong thứ ánh sáng chói lọi thần tiên, nó ngẩng đầu cao ngạo, nhìn xa xăm về một nơi nào đó trong không trung.

Trong rừng sâu, một nhóm người cả nam lẫn nữ tay lăm lăm cung tên đang lao tới như bay.

– Chính là nó! Mười năm trước tôi đã từng gặp nó! – Ông già dẫn đầu sải bước vùn vụt.

Trong mắt con sư tử lần lượt xuất hiện những khuôn mặt quen thuộc.

Người cuối cùng là bố cô. Ông không có vẻ phấn khích như những người khác, đôi lông mày lưỡi kiếm nhíu chặt.

Con sư tử nhìn bọn họ, lặng lẽ cúi đầu, thản nhiên chờ đợi.

Trong lòng ngân nga tiếng hát.

Ở một nơi khác trong rừng sâu, anh lặng lẽ ngồi trên tán vân sam phủ đầy tuyết trắng, bóc món quà mà cô đã tặng cho anh.

Là bức tranh anh đã để lại ngày hôm ấy.

Chỉ có điều, sau những dòng anh đã viết, còn có thêm mấy hàng chữ thanh thoát mềm mại:

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh quên mất lời ca, em nhớ hoài giai điệu.

Nếu chúng ta gặp nhau,

Anh chờ trong chạng vạng, em sẽ thắp ngọn đèn.

Nếu chúng ta gặp nhau, hãy bước về phía em,

Nếu kiếp này không được,

Thì kiếp sau.

Một mũi tên lấp lánh ánh hào quang chín sắc, mũi tên với thân tên trong suốt tựa pha lê, rạch trong không trung thành một vệt đỏ rực như lửa, lao thẳng về phía con sư tử trên phiến đá…

Nếu nói rằng sư tử cũng biết cười, có ai tin không?

Thế nhưng, con sư tử đứng trên tảng đá ấy, quả thực đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: KẾT

– Hoá ra thằng cha này không phải tới để ăn thịt người… Sao hắn không biến thành hình người ngay từ đầu đi, làm bọn tôi chết khiếp! – Gã béo và gã gầy nấp sau cánh cửa, vừa ngó nghiêng vào trong phòng, vừa thậm thà thậm thụt rì rầm với nhau.

Đây là lần đầu tiên tôi mời người khác uống trà giữa đêm khuya. Và "người" này còn một chủng loại quý hiếm gần như đã tuyệt tích giang hồ – nhân sư vàng.

– Muốn tôi tìm Diêm Vương giúp đỡ? – Tôi uống một ngụm sữa tươi, ngáp dài – Anh đúng là sư tử mở miệng ngáp, khẩu khí không nhỏ.

Anh hơi nghiêng người về phía trước:

– Tôi biết cô có quan hệ khá tốt với Diêm Vương đương nhiệm, cô còn từng giúp bà ta viết một cuốn hồi ký có tên là "Chồng tôi không phải con người".

Tôi ho hắng ầm ĩ một hồi, luôn miệng nói:

– Đó đã chuyện của rất nhiều năm về trước. Việc này với việc đó… chẳng có mối liên quan trực tiếp nào cả!

– Người cai quản luân hồi sinh tử trên thế gian chỉ có Diêm Vương và cũng chỉ có cô mới giúp được tôi! – Anh cúi thấp cái đầu lúc nào cũng ngẩng cao ngạo nghễ, uống một ngụm Phù Sinh, cười mà nói – Đắng ghê gớm! Nhưng vẫn trong ngưỡng chịu đựng của tôi. – Anh khẩn thiết nhìn tôi – Tôi biết cô cũng có giao tình với dòng họ Bách Lý, đúng không? Cô còn từng gặp Vị Bộ lúc còn nhỏ…

– So với nỗi đau khổ không tìm ra cô ấy, mùi vị của tách trà này chẳng thấm tháp vào đâu, đúng không?- Tôi ngắt lời anh, chép chép miệng, liếm vệt sữa tươi dính bên môi – Ai đã giải kết giới? Tôi muốn tẩn cho kẻ đó một trận, dám thả anh ra giẫm nát hoa cỏ trong vườn nhà tôi.

Anh ta đặt tách trà xuống:

– Vị Tình đã trở về, và kể hết mọi chuyện. Bố cô ấy đã phá giải kết giới. Ân oán truyền đời giữa họ Bách Lý với nhân sư vàng đã kết thúc từ đó. – Anh ta dừng lại một lát, trong mắt ánh ánh lên niềm an ủi – Còn nữa, Vị Vụ bây giờ đã có thể đá bóng được rồi. Nếu cô ấy biết được, chắc chắn sẽ rất vui.

– Trước đây, đúng là nhân sư vàng chuyên ăn thịt người ư? – Thói quen của tôi là chuyên môn hỏi đối phương những vấn đề chẳng ăn nhập gì với câu chuyện.

– Ờ… – Anh ta gật đầu – Nhưng những kẻ mà chúng tôi ăn thịt đều là bọn gian ác.

– Xem ra, những kẻ thích vàng không chỉ có một mình tôi. – Tôi cười ranh mãnh – Cho nên mới nói, nguyên nhân mấu chốt các vị phải trở thành con mồi không phải là do các vị ăn thịt bao nhiêu người, mà là trong cơ thể các vị ẩn chứa bao nhiêu cái xương bằng vàng ròng. Đó mới chính là "con mồi" thực thụ mà vô số thợ săn truy lùng, bao gồm cả đám họ hàng từ xa tìm đến của nhà Bách Lý. Cứu người chưa chắc đã là thật, mà tìm anh kiếm vàng ròng mới là mục đích chính.

Nếu tôi nhớ không nhầm, trong sách cổ có ghi chép: "Nhân sư vàng, bên dưới lớp da thịt, xương cốt đều bằng vàng ròng, giá trị liên thành.Từ thời cổ, vô số người muốn có được. Có thể hoá thành hình người, trên trán có dấu vàng, ẩn mình trong nhân thế".

Anh ta cười chua xót, lắc đầu:

– Không chỉ có chúng tôi. Chỉ cần là thứ mà con người thích thú, bọn họ đều sẽ tìm cách giành lấy. Thích áo da thì lột da động vật, muốn chữa bệnh thì nhốt gấu vào chuồng lấy mật; muốn thoả mãn cái miệng thì giết chết tươi vô số chó mèo vô tội.

Tôi im lặng uống hết ly sữa, rồi đứng dậy, nói:

– Muộn quá rồi, tôi phải đi ngủ. Anh về đi!

Anh ta không hề nhúc nhích.

– Đương nhiên, anh có thể chọn cách giúp tôi sửa xong mái nhà rồi hãy đi. – Tôi đi thẳng ra ngoài cửa. Trước khi ra tới cửa, tôi ngoảnh đầu lại – Để lại số di động của anh cho tôi.

Anh ta ngây ra một thoáng, rồi mừng húm mà nói:

– Được!

Một tuần sau, tôi gửi tin nhắn cho Kevin, nội dung là một địa chỉ, ở một nước nhỏ cách xa cả một vạn tám nghìn dặm. Trong nhà của một hộ dân nào đó tại một khu phố nào đó ở nơi đấy, vừa có một bé gái chào đời.

Đặt điện thoại xuống, tôi mở máy tính ra, viết một đoạn entry có vẻ rất chân chất trên blog của mình:

Lòng dũng cảm không có trí tuệ là lỗ mãng.

Lòng dũng cảm không có khoan dung là cố chấp.

Lòng dũng cảm không có tình yêu là tàn bạo.

Nếu dũng cảm thực sự, sẽ vì anh mà khoác lên bộ da sư tử.

Nếu dũng cảm thực sự, sẽ khiến cho mũi tên sắc bén của tộc Nhân Mã đổi hướng, nhằm vào chính mình.

Cô là một thợ săn dũng cảm thực sự, Vị Bộ!

Vài tháng sau, tôi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh to tướng.

Bên trong là một pho tượng bằng vàng ròng to gần bằng hai nắm tay. Một con sư tử ngạo nghễ đứng trên tảng đá, bên cạnh là một cô gái đang giương cung.

Chỉ một cú điện thoại cho bà bạn cũ thăm dò tin tức, đã kiếm được một cục vàng cỡ lớn như vậy, tôi cười đến nỗi không khép nổi miệng.

Tôi nghĩ, sau này tôi sẽ đặt pho tượng vàng kia ở nơi bắt mắt nhất.

Tuy tôi chỉ là một yêu cây, nhưng tôi cũng thuộc chòm sao Xạ Thủ.

Tôi nghĩ, mỗi một người chúng ta, hoặc là mỗi một yêu quái, đều cần có lòng dũng cảm thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 1: DẪN

✣ Hồ ly hộ mệnh ✣

Ngươi là một con hồ ly thông minh.

Ngươi không có quá khứ, chỉ có tương lai.

Có một kẻ ngốc cần ngươi bảo vệ.

DẪN

Ngày cuối cùng của tháng ba, tôi ngồi ở một nơi cao hơn mặt đất hai mươi mét, nhìn về phía xa xăm. Một dòng khí được gọi là gió xuân chốc chốc lại thổi qua mặt tôi, nhưng lại mang theo gió lạnh và một thứ mùi đáng lẽ không nên có.

Gã gầy bịt mũi đứng đằng sau tôi, bất mãn kêu ca:

– Không còn chỗ nào để đi hay sao mà lại đến bãi rác du xuân…

Gã béo vỗ đét một cái đập chết một con muỗi sinh sớm đang châm chích trên mặt, không nhịn được nữa, gân cổ gào lên với tôi:

– Cô chủ, hôm nay chẳng phải lễ tết gì, chúng ta không mở tiệm bán hàng, tới đây làm gì? Đã bẩn thỉu hôi thối lại đầy ruồi muỗi!

– Không thích thì các người cứ việc đi về, chẳng có sợi dây nào trói buộc các người! Tôi uể oải nói.

Nơi tôi đang ngồi là một trái núi nhỏ, nhưng quá nửa gọn núi đã bị vùi lấp trong vô số chủng loại rác rưởi, rác thải sinh hoạt, phế thải xây dựng, thứ gì cũng có. Những thứ bỏ đi vô tác dụng này tích lũy từ ngày ngày qua tháng khác, tạo ra một cảnh tượng núi non trập trùng, chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà tuyệt đối không thể lại gần.

Tháng ba mùa xuân, nơi nơi cảnh đẹp, nhưng trời vừa sáng, tôi đã treo lên tấm biển "Chủ tiệm có việc, đóng cửa hai ngày" trước cửa tiệm Không Dừng, sau đó dẫn gã béo và gã gầy tới khu vực gần núi Nghênh Nguyệt ở ngoại ô. Nơi này nhiều năm nay không ai quản lý, cuối cùng mặc nhiên trở thành một bãi rác lộ thiên. Đúng vào lúc tôi tới nơi, còn có một xe chở rác không biển số lén lút đổ nguyên một xe phế liệu, sau đó thản nhiên bỏ đi.

Trèo lên đỉnh núi rác, lập tức nhìn thấy núi Nghênh Nguyệt bao quanh bốn phía. Đó là một dãy núi trập trùng thật sự, và còn có một dòng sông có tên rất mỹ miều là Nghênh Nguyệt, nhưng thực tế đã bị ô nhiễm tới mức đen ngòm như nước cống.

Gã béo và gã gầy đưa mắt nhìn nhau, muốn bỏ đi nhưng đương nhiên là không dám. Bọn chúng dĩ nhiên biết rằng tôi có cả trăm loại bản lĩnh giữ chân chúng mà không cần dùng tới dây dợ.

– Cô chủ, chí ít thì cô cũng phải giải thích cho chúng tôi lý do tới đây chứ! – Gã béo dịch đến bên cạnh tôi, mặt mũi bí xị – Cũng không biết ngửi nhiều cái mùi này có bị ung thư phổi không nữa.

– Với EQ và IQ của các ngươi, ta nhất thời khó lòng giải thích cặn kẽ cho các ngươi hiểu ngay được. – Tôi lắc lắc đầu, ngẩng mặt nhìn trời. Hôm nay trời quang mây tạnh, những đám mây trắng xốp như kẹo bông trôi bồng bềnh trên bầu trời thẫm xanh như mặt biển. Thế nhưng, toàn bộ trái núi Nghênh Nguyệt lại bị bao trùm dưới một làm khí xám xịt âm u, ánh sáng mặt trời đều bị chặn lại bên ngoài.

Đương nhiên, giống người không nhìn thấy được màn khí xám ấy, cùng lắm chỉ có thể cảm thấy nơi này âm u lạnh lẽo hơn những chỗ khác mà thôi. Thế nhưng, tôi không phải là con người, gã béo và gã gầy cũng vậy. Làn khí xám quái đản đó cứ lảng bảng trước mắt chúng tôi, tích tụ lại, từ mặt sông Nghênh Nguyệt bốc thẳng lên trời.

Tôi chỉ vào bầu trời đối diện mặt sông, hỏi:

– Có nhìn thấy khe hở bầu trời không?

Gã béo và gã gầy nhìn theo hướng tôi chỉ. Một khe hở xám đen lúc ẩn lúc hiện, ngoằn ngoèo như một con rắn, ẩn giấu trong một khoảng không u ám hơn hẳn so với những chỗ khác, dật dờ bay qua. Mây đã che chắn cho nó rất tốt, không nhìn kỹ thì khó lòng phát hiện.

– Cái đó gọi là thiên khuyết. – Tôi hạ tay xuống – Trời đất liền núi sông, núi sông sinh linh khí. Nếu như thiếu mất cái khí thanh linh được sinh ra từ sông núi, giữa trời và đất sẽ thiếu đi chỗ dựa, đánh mất cân bằng. Cứ kéo dài như thế, trời đất sẽ tàn khuyết, nhẹ thì mưa không thuận gió không hòa, nặng thì trời đất gây họa, sinh linh lầm than. Trên sông Nghênh Nguyệt đã có một dải thiên khuyết, hơn nữa còn đang mở rộng.

Gã béo và gã gầy bỗng tái mặt. Cách đây không lâu chúng vừa mới xem bộ phim "2012" huyền thoại, hai gã không ai bảo ai mà cùng lúc nắm chặt lấy tay tôi:

– Cô chủ, lẽ nào… cô định bắt chước Nữ Oa đội đá vá trời? Đó là một công việc mang tính kỹ thuật đấy!

– Muốn vá cũng phải vá cái đầu các ngươi trước! – Tôi hất tay chúng ra, đứng dậy, nhìn cảnh núi sông nặng nề tử khí dưới chân – Sông núi nơi này đã mất linh khí, bởi vì không có một vị thần bảo vệ.

Gã gầy liền đảo mắt:

– Có phải cô đang nói tới thể loại ông sơn thần bà sơn thần gì đó không?

Chôn sống các ngươi ở đây chắc không ai phát hiện ra xác của ngươi đâu! – Tôi thận trọng ghé sát tai gã gầy nói khẽ. Gã gầy vèo một cái đã thoái lui hơn trăm mét.

– Đằng nào cũng không có việc gì, ta sẽ kể cho các ngươi nghe một câu chuyện. – Tôi quay người lại, nhìn chăm chăm xuống dòng sông Nghênh Nguyệt đã hoàn toàn biến dạng dưới chân.

Tôi có một ước hẹn năm trăm năm với một người. Hôm nay, là thời điểm thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 2: Chương 1

Tôi là một con hồ ly. Về sự thực này, tôi luôn cảm thấy chẳng có gì mới mẻ.

Từ xưa tới nay, từ tiểu thuyết đến tới truyện tranh, từ truyền thuyết tới phim ảnh, chỗ nào cũng có thể bắt gặp hình ảnh hồ ly. Nào là hồ ly bình dân, hồ ly yêu tinh, hồ ly thần, chủng loại vô cùng phong phú. Ngay cả khi chửi mắng người khác cũng dùng tới một danh từ muôn thuở bất hủ: "hồ ly tinh".

Là một con hồ ly bảnh trai luôn đi đầu thời thượng và tự cho mình là đứng trên đồng loại, tôi cực ghét cái cảm giác bị đụng hàng khắp nơi. Của hiếm mới là của quý, chỗ nào cũng nhan nhản hồ ly, thì còn giá trị gì nữa.

May mắn thay, hồ ly tuy đông, nhưng người thực sự có thể được gặp những con hồ ly có khả năng tu luyện thành người như tôi vẫn là số ít. Chỉ cần vòng hào quang thần bí bao quanh chúng tôi vẫn còn, sắc màu thần thoại chưa mất, là tôi cũng được an ủi phần nào.

Tuy nhiên, ngoài việc thi thoảng thấy sầu đời vì hồ ly lạm phát, thì tôi vẫn trút phần lớn nỗi ảo não vào một cô ả quê mùa tên là Đường Tiểu Hoa.

Nghĩ mà xem, trong một thế kỷ mới mẻ đầy nhóc những con người thời thượng, trong một đô thị lớn hiện đại sôi nổi, thế mà vẫn có người dùng cái tên là "Hoa", đây chẳng phải là bi kịch thì còn là gì nữa? Thế nhưng một tấn thảm kịch còn bi đát hơn cả bi kịch, đó là hồ ly tinh tôi lại là thần hộ mệnh của cô ả Đường Tiểu Hoa này!

Haizzz, đây quả thực là sự bất đắc dĩ của một con hồ ly đặc biệt. Chính vì chúng tôi có nhiều hơn chút ít bản lĩnh so với đám đồng loại bình dân, kiểu như đi mây về gió, xuyên tường, tàng hình vân vân, nên mới phải gánh vác những thứ trách nhiệm mà đám hồ ly khác không cần đảm đương.

Tôi luôn khá mơ hồ về nhận thức của chính mình, cũng không rõ bản thân thuộc đẳng cấp hồ ly nào, dù sao thì những pháp thuật mà bọn hồ ly biết được thì tôi đều biết cả. Còn nhớ khi tôi chui ra từ cái hang hồ ly tối mù tối mịt, trong bộ óc cứ như thiết bị định vị GPS, phóng thẳng một mạch tới bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ sơ sinh thành phố, sau khi liên tiếp xuyên qua mười hai bức tường, tôi loạng choạng ngã lăn ra trong phòng sinh, vừa ngóc đầu lên đã nhìn thấy đứa bé gái trần trùi trụi đang được bế trên tay cô y tá.

Thế nhưng, cô ả Đường Tiểu Hoa vừa mới lọt lòng kia lại nhất quyết không lên tiếng, mặc cho bác sĩ phát vào mông nó bao nhiêu cái, nó vẫn bất khuất kiên cường, kiểu gì cũng không chịu khóc.

Đúng lúc mọi người băn khoăn không biết có phải đứa bé này bị dị vật ngăn chặn khí quản hay không, thì tôi tiến lại gần, nhắm trúng vào mông nó, vỗ thẳng cánh một phát.

"Oa" một tiếng điếc óc, Đường Tiểu Hoa đã vinh dự giành được giải thưởng đứa bé trẻ sơ sinh có tiếng khóc chào đời lớn nhất năm đó. Sau đó, tôi phát hiện ra dù tôi có đứng chỗ nào, ánh mắt của Đường Tiểu Hoa cũng nhìn đúng về hướng đó rồi cười khanh khách.

Cón bé này nhìn thấy tôi! Ngay từ khi chào đời, nó đã có thể nhìn thấy tôi! Việc này thực quái lạ quá đi mất. Theo quy tắc của loài hồ ly chúng tôi, nếu chúng tôi không quét đuôi qua mắt người thường, thì bọn họ cả đời cũng không thể phát hiện ra tung tích của bọn tôi.

Thoạt đầu, tôi tò mò không hiểu rốt cuộc là ai đã phái tôi làm thần hộ mệnh cho con nhóc quái vật này. Đáng tiếc là, từ sau khi bước ra khỏi động hồ ly, tôi phát hiện ra mình đã không thể tìm được đường quay về nữa. Còn về cuộc sống trước đây của tôi trong động hồ ly, cũng nhanh chóng tan biến khỏi ký ức của tôi như bong bóng xà phòng vỡ.

Tôi đoán rằng tôi đã bị yểm thần chú để khiến tôi chuyên tâm hoàn thành sứ mạng hộ mệnh của mình. Theo giao ước, tôi phải bảo vệ cho Đường Tiểu Hoa cho tới khi nó sống hết thọ về trời. Trong những tháng năm đằng đẵng vô vị này, biện pháp tốt nhất ngăn cảm tôi lén lút quay về động hồ ly đánh một giấc đã mắt chính là khiến cho tôi không thấy đường về nhà. Thật thâm độc!

Tuy ký ức của tôi đã bị xóa nhòa, thế nhưng vẫn có người sử dụng một phương pháp tương tự như truyền tâm pháp của tộc hồ ly để thi thoảng trò chuyện với tôi, truyền đạt một vài mệnh lệnh. Tôi đã thử dùng phương pháp dò tìm ngược lại nhằm truy lùng ra kẻ phía sau, chất vấn hắn tại sao lại nhét con quái vật Đường Tiểu Hoa cho tôi, mà không ban cho tôi một nàng công chúa nhỏ xinh đẹp đúng kiểu, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, nhưng lần nào cũng thất bại. Cái kẻ đã đá tôi đến chỗ Đường Tiểu Hoa chắc chắn là một lão hồ ly già đời pháp thuật cao thâm. Chỉ dựa vào một âm thanh hư vô, tôi căn bản không thể xác định được vị trí của lão.

Trong lúc muôn bề bất lực, tôi cũng chỉ còn biết miễn cưỡng ở lại bên Đường Tiểu Hoa. Tôi biết rằng, ngày nào chưa hoàn thành sứ mệnh, thì ngày đó tôi sẽ không thể quay về cái động hồ ly êm ấm kia. Tôi đúng là một con hồ ly ngoan ngoãn rất quyến luyến gia đình.

Thoáng cái, đã mười bảy năm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 3: Chương 2

Trong danh sách những người không được hoan nghênh nhất của trường trung học Phụ Minh, chỉ có hai người được có mặt trong bảng. Một là chủ nhiệm Mã của phòng giáo vụ, chuyên quản lý kỷ luật và tác phong của nhà trường, vốn có mỹ danh là Quỷ Vương mặt sắt. Người thứ hai chính là nữ sinh lớp 11 số 6, Đường Tiểu Hoa.

Đường Tiểu Hoa, mười bảy tuổi, cao 1,59 mét, trắng, gầy, đeo kính cận 5 đi ốp, thành tích bình bình, không có nhiều sở thích, chả hiểu gì về ăn mặc trang điểm, là cái thể loại quẳng vào đám đông sẽ nhạt nhòa mất tích. Nói chung đó là một con nhóc quê mùa, chỉ cần đứng ghé vào bên cạnh tôi sẽ bị vầng hòa quang bảnh bao hào nhoáng của tôi nhấn chìm ngỉm. Với con nhóc quê kệch này, mọi người phần nhiều cảm thấy sợ hãi, cũng giống như tình cảm mà số đông người ta giành cho các loài gián chuột, vừa ghét vừa sợ.

Bởi vì Đường Tiểu Hoa nổi tiếng là độc miệng, hễ kẻ nào bị cô ả mở miệng vàng phán ra những lời đại loại như "cẩn thận kẻo cảm đấy nhé", "ra đường nhớ chú ý xe cộ", "cuộc thi này cậu nhớ chú ý cẩn thận, dễ trượt vỏ chuối lắm đấy", thì mười lần cả mười đều thành sự thực, chẳng trượt lần nào. Ban đầu, mọi người cho là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng sau vô số lần trùng hợp, mọi người dần dần chuyển từ nghi ngờ tới thừa nhận năng lực quái dị của nó, từ chẳng buồn bận tâm đến kiêng kỵ đủ bề. Những nhà có người già cả còn cảnh cáo con cháu không được bén mảng đến gần loại người này, cô ả quá xui xẻo.

Là một nhân chứng sống, tôi từng tận mắt chứng kiến vô số thảm án như vậy. Ngay từ khi cô ả vẫn còn là một đứa bé đang bập bẹ tập nói, một hôm, bà mẹ bế con bé tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, con bé liền chỉ vào chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô y tá, lắp bắp một chữ: "Mất…mất…". Hai giờ đồng hồ sau, khi cô y tá đang rửa tay, chiếc nhẫn kim cương tuột luôn xuống đường ống nước, mò mãi không thấy.

Cuộc đời trắc trở của Đường Tiểu Hoa đã mở màn từ thời điểm đó. Từ nhỏ, tôi đã vô số lần phải giúp nó đón đỡ đủ các loại gạch đá, rau thối ném vào người. Đám nhãi ranh chưa biết sự đời thường nhổ nước bọt vào nó, mắng chửi nó là đồ quái vật. Hàng xóm láng giềng vừa nhìn thấy người nhà nó, lập tức quành sang đường khác. Ngay cả ánh mắt của bố mẹ nó, trong vẻ lo lắng còn hé lộ một niềm nghi hoặc mỗi ngày càng thêm nặng nề.

– Tiểu Thấu! – Đường Tiểu Hoa lúc mười tuổi ủ rủ trên chiếc cầu trượt trong trường, buồn bã nhìn vào tôi đang lơ lửng giữa không trung – Chẳng nhẽ làm một đứa trẻ thật thà là không đúng? Thầy giáo đã dạy, đứa trẻ ngoan phải nói thật, không được nói dối, đúng không?

Chao ôi, tôi cực ghét nó gọi tôi là "Tiểu Thấu"! Cái tên không những khó nghe, lại còn ẻo lả kinh người. Dù gì thì tôi cũng là một gã điển trai cao hơn mét tám. Cũng chỉ vì lúc đầu nó hỏi tôi tên gì, tôi không trả lời được, thế là nó liền tự ý gọi tôi là Tiểu Thấu. Nó nói chữ "Thấu" rất thân thiện, giống như cảm giác mà tôi mang lại cho cô.

Được thôi, tôi thừa nhận sau khi ra khỏi động hồ ly, ngay cả tên mình là gì tôi cũng quên tiệt. Nhưng tên tuổi thì có gì quan trọng, chỉ là một ký hiệu mà thôi. Tiểu Thấu thì Tiểu Thấu vậy. Tiểu Thấu bảo vệ Tiểu Hoa, đúng là sự kết hợp hoàn hảo.

Tôi biết, khi một cô bé mười tuổi hỏi câu này, là hoàn toàn nghiêm túc.

Tôi hạ xuống cạnh nó, trịnh trọng như một học giả uyên bác. Đường Tiểu Hoa, đôi khi, lời nói thật sẽ khiến con người ta không vui. Khi lời nói dối có lợi cho loài người, bọn họ sẵn sàng bị lừa gạt. Nguyên lý này, lớn lên chút nữa có lẽ cậu sẽ hiểu!

– Không hiểu, vẫn không hiểu! Cho dù tớ không nói, thì những việc không hay này cũng vẫn sẽ xảy ra. Lừa gạt người khác là rất không tốt. Trước câu hỏi này, Đường Tiểu Hoa mười tuổi đã dùng ánh mắt hoang mang tột cùng để kết thúc.

Đúng là đồ cứng đầu! Tôi bay trở lại không trung, nhìn xuống con người bé nhỏ bên dưới, đang ôm gối ngồi thẫn thờ trên chiếc cầu trượt màu da cam. Vệt nắng chiều di chuyển chậm chạp qua những sợi tóc đen nhánh của nó. Quỹ đạo của ánh sáng giống như vẽ ra một đóa hoa không dễ phát giác.

Tuy rằng đối với tôi, cô nhóc chỉ là một "nhiệm vụ", nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ bé mỗi lúc một thêm rầu rĩ dưới nắng chiều kia, lại khiến tôi không thể đành lòng, đặc biệt là đối với vết thương mới xuất hiện trên đầu gối con bé. Ngày hôm qua, tôi lẻn sang thành phố bên cạnh mua gà quay, cũng chỉ đi có mấy tiếng đồng hồ, mấy đứa trẻ ranh xấu bụng trong trường đã nhân lúc nó đang ngủ trưa, buộc chặt đầu dây trên hai chiếc giày của nó lại với nhau, khiến nó ngã một cú dập mặt. Tôi vẫn cảm thấy áy náy về việc này, dù sao tôi vẫn là một con hồ ly tốt bụng. Hơn nữa, Đường Tiểu Hoa ngoài cái tật hơi quê kệch hơi ngốc nghếch ra, cũng chẳng có khuyết điểm gì khác.

Điều quan trọng hơn là, con bé quê kệch này đối với tôi rất tốt. Nhà trẻ phát cho món quà vặt nào ngon miệng, những đứa trẻ khác đều chén gọn, còn con bé luôn chia một nửa cho tôi. Tuy tôi không thích đồ ngọt lắm, nhưng mỗi khi nhìn thấy ánh mắt và bàn tay nhỏ xíu lấm lem nhưng đầy nhiệt tình của con bé chìa ra, tôi lại không thể chối từ. Có một ngày mùa đông, con bé còn vận dụng tài khéo học được trong tiết thủ công ở trường, đan được một cái khăn len lỗ chỗ nham nhở, tặng cho tôi trong ngày Giáng sinh.

– Xấu hoắc! – Một người chăm chút hình thức như tôi, cầm cái khăn len màu trắng ấy lên, ánh mắt xuyên qua một cái lỗ thủng toang hoác do rớt mũi, phía sau là nụ cười ngây ngô của Đường Tiểu Hoa.

– Cậu lúc nào cũng ăn mặc phong phanh, quàng thêm chiếc khăn sẽ ấm hơn đấy! – Con bé nói rất nghiêm túc.

– Tôi là hồ ly, không sợ lạnh. – Tôi dí ngón tay vào cái đầu bé nhỏ của nó – Tốn thời gian công sức, mà đan lại xấu mù thế này!

Đường Tiểu Hoa thở dài như một bà cụ non, lụng bụng:

– Ngoài thứ này ra, tớ chẳng có món quà nào khác tặng cậu cả.

– Sao phải tặng quà cho tôi? – Tôi cảm thấy lạ lùng, con nhóc quê mùa này đầu óc thật không bình thường.

– Bởi vì Tiểu Thấu luôn luôn bảo vệ tớ mà! – Con bé nghiêng nghiêng cái đầu – Cậu rất tốt với tớ, nên tớ muốn tặng quà cho cậu. Như vậy cậu cũng sẽ biết rằng tớ cũng rất tốt với cậu.

Mẹ ơi, con nhóc quê kệch này đúng là thật thà một cách ngô nghê.

– Nghe rõ đây, bảo vệ cậu là công việc của tôi. – Tôi nghiêm nghị nói – Tôi không nhận bất cứ món hối lộ nào, đặc biệt là cái thứ xấu xí như thế này!

– Nhưng tớ đã đan mất cả tuần… – Con bé có phần thất vọng.

Tôi nhìn những tia đỏ li ti trong mắt nó, lại còn hai vết đỏ tấy vì cóng trên hai ngón tay phải. Tôi thừa biết con ngốc ấy mấy hôm nay đang đan khăn len, nhưng không biết rằng nó đan tặng cho tôi.

– Được rồi được rồi! – Tôi vắt cái khăn lên cổ – Lần sau không được thế nữa!

Tôi ngẩng đầu lên, hình ảnh phản chiếu lên tấm kính của khung cửa sổ sát nền hiện lên rõ mồn một. Mái tóc đen dài quá thắt lưng buộc gọn gàng sau gáy, bộ đồ da đen rất ngầu toát lên vẻ thời thượng cực kỳ bắt mắt, kết hợp với cặp kính râm Armani cá tính, hoàn hảo đến phát khóc lên được! Nhưng, bây giờ lại có thêm một mảnh khăn quàng quê kệch… Tôi muốn khóc thật rồi!

Đường Tiểu Hoa thấy tôi đã quàng món quà của nó, thì nhảy tưng tưng lao tới, ôm chầm quanh lưng tôi cười khanh khách:

– Tiểu Thấu thật tuyệt vời!

Trên tấm kính trong vắt phản chiếu một cái ôm đầy tình cảm. Tôi vô tình liếc qua, trong lòng chợt ngẩn ngơ mất một thoáng.

Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi đột nhiên cảm thấy, chiếc khăn quàng kia vắt trên người tôi lại không hề khó coi.

Hơn nữa, tôi còn hơi thinh thích cảm giác được cái thứ bé xíu mềm mại này ôm lấy.

Tôi tiếp tục suy đoán về động cơ thực sự mà lão hồ ly phái tôi tới bảo vệ Đường Tiểu Hoa, chẳng lẽ chỉ là bởi vì lời nói thật khó tìm, trong cái thế giới đầy rẫy lời gian dối này, một đứa trẻ chỉ kiên quyết nói lời chân thực trở nên trân quý biết nhường nào, nên nhất định phải bảo vệ cho nó thật bình an suôn sẻ?

Lý do này thực sự quá hoang đường!

Đường Tiểu Hoa là con người, nhưng tuyệt đối không phải là con người bình thường. Khả năng "độc miệng" của nó khiến người ta sợ hãi, và càng khiến tôi bất ngờ. Nó nói rằng những người sắp gặp phải chuyện không may, trên trán sẽ tỏa ra những làm khí màu sắc khác nhau; màu sắc càng đậm, tai họa sắp xảy ra càng nghiêm trọng.

Nó có khả năng nhìn thấy làn khí này. Không những thế, chỉ cần nó chú tâm hơn một chút, vận dụng một thứ sức mạnh ý niệm bẩm sinh, còn có thể thông qua làn khí đó mà biết được sẽ xảy ra chuyện không may gì.

Thế nhưng, khả năng thiên phú và may mắn trời cho không phải là một. Khả năng thiên phú của Đường Tiểu Hoa chỉ có thể mang lại cho nó một nỗi sợ hãi không thể xua tan, cùng với ánh mắt khác lạ và xa lánh của những người xung quanh. Tôi từng hỏi nó rằng, làn khí trên trán tôi có màu gì. Nó nói, nó không nhìn thấy. Đây lại là một chuyện quái lạ nữa, lẽ nào khả năng khác thường của người được bảo vệ lại vô hiệu đối với người bảo vệ?

Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy mừng húm. Thói quen thích nghe chuyện tốt, không thích nghe chuyện xấu không chỉ có ở loài người, mà hồ ly cũng như vậy. Đặc biệt là đối với một hồ ly chỉ mong ngóng sớm hoàn thành nhiệm vụ để quay về ngủ cho đã như tôi.

Đường Tiểu Hoa dần dần lớn lên dưới dự bảo vệ của tôi. Tôi tận mắt chứng kiến nó từ một đứa trẻ bé xíu trở thành một thiều nữ cao ngang vai tôi. Nó lớn thêm được chút nào, tôi lại thấy nhẹ nhõm hơn chừng ấy. Đợi tới ngày cuối cùng của cuộc đời nó, tôi đã có thể công đức viên mãn cuốn gói về nhà. Trong thời gian này, chỉ cần con bé quê kệch đó không gây cho tôi quá nhiều phiền phức, tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Cần biết rằng, để thu xếp hậu quả cho con bé độc mồm độc miệng này, rất chi là hao tâm tốn sức. Tôi lại không phải là một con hồ ly chăm chỉ cho lắm.

Nhưng vẫn còn may Đường Tiểu Hoa cũng được coi là một con nhóc biết điều trong nhiều năm qua chưa từng gây rắc rối nào quá lớn.

Thế nhưng gần đây, nó khiến tôi đánh hơi thấy một thứ mùi nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4: Chương 3

Một buổi tối vài tuần về trước, tôi đã đánh nhau với quỷ tốt đến từ Âm giới. Tai họa bắt nguồn từ Đường Tiểu Hoa, bởi vì bọn quỷ tốt muốn dằn mặt nó. Kết quả của sự việc là, bọn quỷ tốt thảm bại nói rằng Đường Tiểu Hoa đã làm đảo lộn quy luật của Âm giới, sửa đổi tuổi thọ của con người. Nếu nó còn dám can thiệp vào sự vụ của Âm giới, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng đôi lúc tôi vẫn chưa hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Thời gian gần đây tôi đang mê mẩn với một trò game tên là Ma thú, cả ngày tôi ngồi đồng trước máy tính, lơ là công việc giám sát Đường Tiểu Hoa. Buổi tối sau cái hôm giao đấu với bọn quỷ tốt, tôi đã lôi cổ Đường Tiểu Hoa vào nhà vệ sinh, nơi có hiệu quả cách âm tốt nhất trong nhà để bức cung.

Dù đã mười bảy tuổi, nhưng trong mắt tôi, nó vẫn hoàn toàn là một đứa con nít. Tấm gương trong nhà vệ sinh phản chiếu hình ảnh hai đứa chúng tôi mặt đối mặt, khí thế căng thẳng như nước với lửa. Đường Tiểu Hoa mặc một chiếc áo khoác dài quá mông màu sắc xấu xí kiểu dáng lỗi thời, khuôn mặt bị che khuất dưới mớ tóc ngắn cũn không hề được chăm chút, có phần nhợt nhạt. Ánh đèn trên trần nhà xuyên qua làn da mịn màng của nó, đem lại một cảm giác gần như trong suốt.

– Hãy trả lời thành thật, lúc tôi không có mặt, cậu đã gây ra những trò gì? – Gương mặt tôi còn nghiêm nghị lạnh lẽo hơn cả đá hoa cương.

Đường Tiểu Hoa mấp máy môi, len lén nhìn tôi một cái, rồi lập tức liếc sang chỗ khác, không nói gì.

– Nói! – Tôi cảm thấy mình không hề giống một thần hộ mệnh, mà giống như một gã xã hội đen thu tiền bảo kê.

– Ờ… à… tớ… -Đôi mắt đen láy của nó tìm cách trốn tránh sau lớp kính dày cộp.

– Từ trước đến nay cậu chưa từng nói dối! – Tôi dịu bớt giọng. Bức cung cũng cần đến kỹ thuật, phải mềm nắn rắn buông.

– Được rồi, được rồi, tớ nói! – Nó khịt mũi, ngẩng đầu nhìn lên trán tôi giơ ngón tay lên vạch thành một đường, sau đó nói với giọng điệu vừa hào hứng vừa buồn phiền. – Tớ nhìn thấy trên trán bọn họ xuất hiện một thứ mới.

– Nghĩa là sao? – Tôi sờ lên trán mình một ách vô thức.

– Điện thoại, đưa điện thoại đây! – Nó khua khoắng rối loạn trong túi áo tôi, lấy ra chiếc điện thoại tôi vừa mới mua, chỉ vào vach hiển thị pin trên màn hình – Chính là thứ này! – Trên trán mỗi người đều có một ký hiệu giống như thế này.

Tôi lặng người:

– Cậu nói cậu nhìn thấy trên đầu mọi người xuất hiện ký hiệu vạch pin?

– Đúng vậy! – Nó gật đầu – Có người vạch pin còn đầy, có người còn ít. Người già yếu đều hiển thị pin yếu. Nhưng không ít người trẻ tuổi cũng yếu pin.

Chỉ cần suy nghĩ một thoáng, người thông minh như tôi đại khái đã hiểu ra vấn đề. Nói một cách đơn giản, con nhóc nhà quê này chắc hẳn đã nhìn thấy trị số sinh mệnh của con người.

Thế nhưng, điều này có liên quan gì tới việc lũ quỷ nổi giận?

– Cậu phát hiện ra năng lực mới này từ bao giờ? – Tôi hỏi nó, Đường Tiểu Hoa lắc đầu.

Không nhớ hay là không chịu nói? – Tôi tiếp tục bức ép, bấm chặt lấy vai nó. Kết oán với Âm giới, việc này có thể không sao, cũng có thể rất nghiêm trọng. Nó rụt người về phía sau, ngoan cố chống cự tới cùng.

Đặc điểm lớn nhất của Đường Tiểu Hoa là không nói dối. Khi đã lớn lên, nó học được cách im lặng, nhưng tuyệt đối không nói dối.

Tôi hiểu rõ tính cách của nó, nên tôi buông tay, lùng sục trong trí nhớ tìm kiếm sự bất thường của cô nhóc trong mấy tháng gần đây, từng chút từng chút một, từ những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh. Cuối cùng, mục tiêu được khoanh vùng vào thời điểm trước khi tôi giao đấu với bọn quỷ tốt một tuần.

Mỗi năm đều có một ngày, tôi sẽ rời khỏi Đường Tiểu Hoa trong 24 tiếng, một mình đi vào vùng núi sâu ở ngoại ô, hít lấy linh khí sinh ra trong thời khắc ngày đêm giao thoa. Cái giống này một năm chỉ xuất hiện một lần. Đây chính là sự bi thảm của một con hồ ly, luôn luôn phải nhờ vào năng lượng từ bên ngoài để duy trì thể lực của bản thân. Nhưng vẫn còn may, chỉ cần hít linh khí một lần có thể đảm bảo đủ dưỡng chất cho cả một năm. Tôi giao hẹn với nó rằng, trong 24 tiếng đồng hồ không có tôi bên cạnh, nó không được ra khỏi nhà một bước.

Tôi hồi tưởng lại tình hình buổi sáng sớm hôm ấy, khi tôi từ ngoại ô quay về, Đường Tiểu Hoa nét mặt uể oải ngồi ăn sáng trước mặt ông bố bà mẹ lúc nào cũng thở ngắn than dài, gặm một chiếc bánh bao tưởng chừng như chưa bao giờ gặm hết.

Từ lâu, tôi đã quen cách với cách xử sự giữa nó và bố mẹ, nhưng lại không quen với cách nó nhìn tôi mà như không thấy. Trước mặt bố mẹ, nó luôn ngoan ngoãn kiệm lời như một con thỏ lặng lẽ. Nó không có vẻ ương bướng như những đứa trẻ cùng độ tuổi. Nó yêu quý bố mẹ mình, và cũng tôn trọng họ, nhất nhất nghe theo lời họ, nhưng lại luôn giữ một khoảng cách rất tinh tế.

Tuy nhiên, khi ở bên cạnh tôi thì khác hẳn. Tuy cũng giống như một con thỏ nhưng không phải một con thỏ lặng lẽ, mà là một con thỏ nhỏ quấn người,

tung tăng nhảy nhót. Cho dù là có mặt người ngoài, nó phải làm ra vẻ không nhìn thấy tôi, thì trong ánh mắt mà nó âm thầm theo dõi tôi, cũng luôn bừng lên những tia sáng mà chỉ có tôi mới nhận ra được.

Sự thân mật đặc biệt kiểu này, cùng với sự trưởng thành của nó, càng ngày càng thêm rõ nét.

Nhưng trong buổi sớm hôm nay, ngay cả sự xuất hiện của tôi cũng không thể khiến đôi mắt nó bừng sáng. Mấu chốt của toàn bộ sự việc, chắc chắn đã xảy ra vào cái ngày tôi lên núi.

– Vào hôm tôi lên núi, cậu đã vi phạm lời giao ước giữa chúng ta, đúng không? – Tôi không thể lãng phí thời gian thêm nữa, chụp ngay lấy cổ tay nó.

– Đau… – Đường Tiểu Hoa tái mặt, kêu lên thành tiếng.

Tôi hành sự trước nay luôn cân nhắc nặng nhẹ, lực đạo này chắc chắn không thể khiến nó đau đớn. Trừ phi…

Tôi kéo đánh soạt tay áo nó lên, trên cổ tay trắng muốt của nó hằn lên một dấu ấn rõ ràng, hình dáng giống như cánh hoa, uốn lượn thành những đường cong quỷ quái, khiến tôi liên tưởng đến một cái miệng đang muốn nói lại thôi. Điều ly kỳ nhất là xuyên qua dấu ấn này, tôi đã nhìn thấy các hoa văn trên sàn nhà – dấu ấn này đã khiến cho da thịt nó khuyết mất một mảng.

Trong lòng tôi không còn cảm giác bất an, mà là nguy hiểm.

– Đường Tiểu Hoa, tôi cho cậu hai lựa chọn. – Tôi nâng cằm nó lên, đung đưa hai ngón tay trước mặt nó – thứ nhất, nói ra sự thật cho tôi biết. Thứ hai, từ ngày mai tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cậu. Cậu biết, tôi nói được ắt làm được.

Tôi thừa nhận tôi đã hết cách. Tôi không có khả năng đọc được quá khứ của người khác .

– Cậu… – Nó hoảng hốt chớp chớp mắt. Những ngày tháng không có tôi trong cuộc đời là điều mà nó chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Tôi biết rằng đánh vào điểm yếu để uy hiếp một cô nhóc non nớt là không đàng hoàng, nhưng so với việc để nó chết bất đắc kỷ tử, tôi sẵn lòng làm kẻ xấu xa.

– Tớ… – Nó sụt sịt cánh mũi, cúi gằm mặt như một tội nhân thiên cổ – Tớ đã nói dối người ta…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 5: Chương 4

Người đàn ông áo quần xoàng xĩnh, tay ôm đứa con trai bé nhỏ ngồi trước giường bệnh, nắm chặt lấy bàn tay người vợ đang nằm trên giường. Trên khuôn mặt sưng phù của người thiếu phụ, in hằn quá nhiều vẻ yếu ớt và quyến luyến.

Trong hộp cơm đặt trên mặt tủ, một nửa là cơm trắng, một nửa là thứ rau xào rẻ tiền.

– Mẹ ơi… Về nhà… – Đứa bé dẩu môi, kéo lấy tay người mẹ.

Chỉ một câu nói thôi, người phụ nữa bắt đầu khóc rấm rứt.

– Mẹ sẽ về thôi! – Người đàn ông khẽ đặt tay lên môi người vợ, dịu dáng nói: – Vừa rồi bác sĩ đã nói chuyện với anh, em bây giờ mới chỉ là giai đoạn đầu, chỉ cần tích cực phối hợp điều trị, khả năng chữa khỏi là rất lớn. Anh tin chắc là như thế, em cũng phải tin!

– Thật sao? – Người phụ nữ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chồng.

– Bác sĩ vừa nói với anh xong. Em không biết anh nghe mà sung sướng đến chừng nào! – Người đàn ông nói chắc nịch.

Tôi lắc đầu, lại là một kẻ nói dối. Vừa nãy, rõ ràng tôi đã nghe thấy ông bác sĩ mặt lạnh như tiền nói với anh ta rằng, vợ anh ta cùng lắm chỉ sống thêm được một tháng nữa.

Ngoài cửa, Đường Tiểu Hoa tay cầm một gói thuốc cảm cúm, thẫn thờ đứng nhìn đôi vợ chồng ấy, nhăm nhăm muốn bước lại gần, nhưng lại nhìn tôi rồi đứng im.

Còn một tuần nữa là tới ngày Cá tháng tư. Mùa xuân là mùa của căn bệnh cảm cúm. Mỗi năm cứ đến mùa này, Đường Tiểu Hoa luôn là bệnh nhân thường trực của bệnh viện.

Tiêm xong, lấy thuốc, Đường Tiểu Hoa vốn rất tệ khoản nhớ đường, khi đi xuống cầu thang đã rẽ nhầm hướng, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy tới khu phòng bệnh nội trú ở tầng hai, rồi dừng chân trước phòng bệnh của đôi vợ chồng này.

– Bà chị kia còn bao nhiêu pin? – Tôi đứng khoanh tay, hỏi tưng tửng như bâng quơ.

– Chưa tới một tuần! – Nó nói nhỏ.

– Thật đáng thương… – Tôi lắc đầu.

Nếu lượng pin sinh mệnh của người phụ nữ này có thể kéo dài thêm chút ít, cuộc sống của gia đình họ hẳn sẽ rất hạnh phúc.

– Tiểu Thấu… Tớ nghĩ… – Đường Tiểu Hoa nhìn tôi với ánh mắt khẩn cầu.

Vừa rồi Đường Tiểu Hoa làm rơi ví tiền ở phòng khám, người đàn ông kia đã nhặt được, và đuổi theo trả lại cho nó.

– Muốn đền ơn phải không? – Tôi hỏi lại, rồi khẽ cười – đi đi!

– Tiểu Thấu… – Đường Tiểu Hoa mở to mắt, dường như không dám tin rằng tôi thực sự cho phép nó làm như vậy.

– Đi đi! – Tôi hất hàm về phía gia đình tội nghiệp kia.

Đường Tiểu Hoa hấp tấp chạy vào phòng bệnh.

Người chồng ngạc nhiên nhìn vị khách không mời:

– Cô bé, có phải trong ví còn thiếu gì không?

– Không phải! Không phải! – Đường Tiểu Hoa bước tới trước mặt họ, liếc nhìn người vợ, nói:

– Vợ chú sẽ không sao đâu!

– Ồ? – Người đàn ông ngây người.

Cháu nói là cô ấy sẽ không sao! – Đường Tiểu Hoa nói xong rồi đưa tay phải lại gần trán người vợ, sờ lên làn da lạnh giá như băng, mỉm cười nói với người phụ nữ:

Cháu nói cho cô biết nhé, sinh mệnh của cô vẫn còn…

Tôi không đi vào cùng nó, mà im lặng đứng ngoài cửa, sắc mặt vô cảm nhìn vào từng ngóc ngách trong căn phòng. Đúng vào khoảnh khắc Đường Tiểu Hoa bắt đầu nói chuyện với người phụ nữ, đôi mắt đang nhìn lên trần phòng bệnh của tôi hơi nheo lại.

Đường Tiểu Hoa chưa kịp nói dứt câu, tất cả mọi người trong phòng bệnh bỗng cảm thấy có một trận cuồng phong thổi lại, cả cơ thể và ý thức bỗng chốc bị một sức mạnh tiềm ẩn trong cơn gió làm cho đông cứng, mắt, tai và tất cả các chức năng cảm giác bỗng dưng biến mất – tất cả mọi thứ trong phòng bệnh đều dừng lại bất động. Đường Tiểu Hoa bỗng giữ nguyên bộ dạng đần độn, tay đưa ra phía trước, miệng há to, đứng im lìm như tượng sáp nằm trên giường bệnh.

Làm cho một phạm vi nhỏ bất động trong thời gian ngắn là việc tôi có thể làm được. Tuy pháp thuật này sẽ làm hao tổn không ít sức lực của tôi, nhưng việc này là cần thiết.

Tôi điều hòa hơi thở, đóng cửa phòng lại, bước vào bên trong, nhìn xuống khối dị vật hỗn độn như đám bùn đen không rõ hình thù trên trần nhà, nói:

– Ta đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định giở chút mẹo vặt dụ các ngươi phải thò mặt ra. Ta biết các ngươi luôn theo dõi Đường Tiểu Hoa, chỉ tới khi nào cô ta "nói dối" mới chịu xuất hiện.

Nói đoạn, tôi nhún người nhảy vọt lên, thò tay phải vào trong cái đống đen ngòm ấy, chỉ nghe "hự" một tiếng, một gã đàn ông gầy quắt đã bị tôi giật phăng ra ngoài, quăng xuống nền nhà. Tuy nhiên, tên này lại không hoàn toàn là một con người, từ thắt lưng trở xuống có hình thù giống như côn trùng chân đốt, vô cùng gớm ghiếc.

Tôi giơ chân đạp lên lưng gã côn trùng, lạnh lùng nói:

– Ta không cần biết ngươi là yêu quái phương nào, chỉ cần có ý đồ xấu xa với người của ta, thì đừng trách ta không khách khí!

– Anh hùng ơi, xin tha mạng! – Gã côn trùng ngóc đầu lên, giơ hai tay xin hàng – Tiểu nhân chỉ làm theo mệnh lệnh của người khác, lấy ít thứ trên người con ranh kia, kiếm miếng cơm qua ngày mà thôi!

– Lấy ít thứ? – Lực đạo dưới chân tôi lại mạnh thêm mấy phần, gần như đã khiến gã gãy sụn lưng – Nói! Chuyện này là thế nào?

Luận về pháp luật, giống tiểu yêu hạ cấp này còn lâu mới là đối thủ của tôi, nhưng nói về độ phong phú thông tin thì tôi lại kém xa lũ yêu trùng luôn chui rúc trong mọi xó xỉnh của nhân gian, cả ngày lê la khắp nơi nghe nóng tin tức, thường xuyên làm tai mắt cho kẻ khác để kiếm ăn.

Gã côn trùng đảo cặp mắt đã hơi lồi ra, dè dặt hỏi:

– Ngài có quan hệ gì với con bé kia? Phải chăng ngài cũng muốn lấy vật đó?

Tôi chột dạ, đằng hắng một tiếng, khoe ra chiếc đuôi lông lá của mình:

– Xem ra ngươi cũng không đến nỗi quá ngu đần. Thừa biết con bé này đã bị ta tóm chặt, còn dám mò tới đòi chia chác hả?

– Ấy, anh hùng, chỉ chỉ chỉ chỉ là hiểu lầm thôi! – Gã côn trùng vừa nhìn thấy chiếc đuôi trắng như tuyết của tôi, bỗng chốc khiếp đảm đến lắp ba lắp bắp. Người khác có thể không biết nhưng cái lũ yêu trùng chuyên sống bằng nghề buôn bán tin tức này thì khá hiểu rõ, hồ ly trắng từ xưa tới nay chính là quý tộc trong loài hồ ly, linh lực pháp thuật đều cao hơn kẻ khác một bậc. Nếu chọc giận tôi, thì khả năng rất lớn là hắn sẽ lập tức bị xé xác thành trăm mảnh.

Thấy tôi lạnh lùng không nói gì, gã côn trùng càng hãi hùng, phun ra một tràng:

– Tiểu nhân không biết bông hoa Sấm này đã được ngài nhắm sẵn, tiểu nhân phải tốn biết bao nhiêu công sức mới tìm được cô ta. Quá nhiều người muốn có được cánh hoa của bông hoa Sấm này làm bùa chú, chỉ tiếc rằng trên thế gian này có quá ít hoa Sấm, loại thành hình người lại càng hiếm hoi. Tiểu nhân… tiểu nhân ham tiền mờ mắt, vốn tưởng bở lần này có thể hốt được một mẻ lưới to, mà không biết đã mạo phạm tới hồ ly trắng điện hạ. Tiểu nhân, về sau không dám nữa, xin ngài tha cho tiểu nhân một con đường sống!

Hoa Sấm!

Tôi không còn nghe rõ lời nào khác nữa, chỉ có hai chữa "hoa Sấm" giống như một con dấu sắt nóng đỏ, đóng vào tận nơi sâu thẳm trong trái tim tôi, vọng ra những tiếng xèo xèo.

Hoa Sấm, hoa Sấm, một lời thành sấm tiên tri,

Ngược lại, ngược lại, hoa tàn người sống.

Em không phải là thứ xui xẻo!

Kẻ nào làm tổn hại tới em, ta sẽ bắt hắn trả lại gấp mười!

Những âm thanh xa xăm văng vẳng, giống như lời nói mê trong giấc mộng, bỗng chốc ùa vào trong trí não mọc ra gai ngạnh, đâm vào tim tôi sắc lẹm, để lại những cơn đau buốt khó lòng chịu đựng.

Chớp lấy khoảnh khắc tôi thất thần, dưới chân không còn sức lực, gã côn trùng lăn đi lông lốc, nhanh chóng co cụm thành một khối đen, nhảy bật lên trần nhà, vụt một cái đã ẩn vào bên trong, biến mất không tăm tích.

Tôi chẳng còn tâm trí đâu để tâm tới gã tiểu yêu, chậm rãi bước đến bên cạnh Đường Tiểu Hoa, nhìn chăm chú vào khuôn mặt con bé với vẻ trịnh trọng và kỹ lưỡng chưa từng có trong suốt mười bảy năm qua.

Gỡ cặp kính của nó xuống, để lộ ra đôi mắt xinh đẹp, mái tóc ngắn quê kệch của nó trong mắt tôi bỗng dài ra như ảo giác, bộ đồng phục học sinh tan chảy như sáp nến, lộ ra một lớp lụa đỏ rực rỡ như ráng chiều.

Hỗn loạn, một sự hỗn loạn khó tưởng tượng va đập rối tinh trong não tôi, những mê mộng thoáng ẩn thoáng hiện, những đoạn ký ức rối bời trôi nổi trong khoảnh khắc đã nhấn chìm một kẻ vốn dĩ luôn lý trí và thông minh là tôi…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 6: Chương 5

Đêm đã khuya, tôi nhìn Đường Tiểu Hoa đang ngủ say sưa, tư thế ngủ không lấy gì làm đẹp mắt. Tôi đắp lại tấm chăn bị tuột xuống cho nó, rồi quay người, đi ra phía cửa.

Đứng ở nơi cao nhất trong núi sâu, tôi nhìn lên bầu trời đen kịt không một ánh trăng sao, hít một hơi thật sâu, khoanh chân ngồi xuống, tập trung toàn bộ ý niệm, tìm kiếm âm thanh đã từng mang tôi tới bên cạnh Đường Tiểu Hoa, cái lão hồ ly gian ác không chịu tiết lộ nửa câu sự thực!

Mối nghi hoặc của tôi, chỉ có lão hồ ly chưa bao giờ chịu lộ diện kia mới có thể giải đáp. Tôi chỉ biết rằng, nếu Đường Tiểu Hoa chỉ là một cô ả bình thường, thì lão chắc chắn sẽ không thể phái một hồ ly quý tộc như tôi tới bảo vệ. Âm mưu, trong việc này nhất định có âm mưu!

Chí ít đã mười năm nay, lão hồ ly kia không hề liên lạc gì với tôi, kể từ sau khi tôi hoàn toàn xây dựng mối quan hệ như một người thân với Đường Tiểu Hoa. Đêm nay, dù tôi có phải tiêu hao hết nguyên thần, cũng phải liên lạc bằng được với lão!

Gió núi từng cơn, xuyên thẳng vào da thịt, nhưng trên trán tôi, mồ hôi lại rịn ra đầm đìa. Không biết đã trôi qua bao lâu, cho tới tận khi một vệt ánh trăng chiếu xuống đỉnh đầu, bên tai tôi cuối cùng cũng đã vẳng lại giọng nói của một người đàn ông không rõ tuổi tác, nói chính xác hơn, giọng nói này vọng lên từ trong tim tôi.

– Ngươi tìm ta?

Tôi mừng hú, hấp tấp hỏi:

– Ông ở đâu? Tôi muốn gặp ông, có nhiều việc phải gặp trực tiếp nói cho rõ ràng!

– Ta ở dưới nước!

Tôi mở mắt. Trên dòng sông cách đó không xa, gợn sóng lấp lánh dưới trăng, sóng nước rì rầm.

Tôi lồm cồn lao tới bên bờ sông, thò đầu nhìn xuống. Trên mặt nước, ngoài cái bóng lộn ngược của chính tôi, làm gì thấy bóng dáng của lão hồ ly.

– Tại sao xóa bỏ ký ức của tôi? – Tôi bất chấp tất cả, hét lớn xuống mặt sông.

– Ký ức của ngươi vẫn còn nguyên đó!

– Không thể nào! – Tôi bắt đầu nổi giận – Đường Tiểu Hoa rốt cục là ai? Khả năng quái lạ của cô ta không thể tự dưng mà có. Tôi muốn biết sự thực!

– Khi nào ngươi nhớ ra được tên của cô ta, mọi câu hỏi sẽ được giải đáp!

– Lão hồ ly, ông bỡn cợt tôi phải không? – Tôi vung tay đấm thẳng xuống nước, vụn nước lạnh ngắt bắn lên đầy mặt.

– Đây là sự lựa chọn của chính ngươi. Người có thể vạch ra chân tướng sau cùng, chỉ có bản thân ngươi! – Giọng nói kia dần dần mất hút trong làn nước, không chút tăm hơi.

Trên mặt sông, chỉ còn lại cái bóng vụn vỡ của tôi.

Mặc cho tôi gào thét tới rách cổ họng, giọng nói kia không còn đáp lại nữa.

Khi nào nhớ ra được tên cô ta, mọi câu hỏi sẽ được giải đáp!

Tôi lầm bầm lặp lại câu hỏi như một gã mất hồn, quên mất phải cuốn gió bay về, cứ thế thất thần đờ đẫn bước trên con đường nhựa vòng vèo trên núi giữa đêm sâu.

Phía trước, tiếng động cơ rầm rầm lao tới, ánh sáng chói lóa từ hai ngọn đèn pha xói thẳng vào mắt tôi.

Cơ thể tôi bị một cây thép lạnh ngắt xuyên qua…

Cảm giác thống khoái khi bị phá vỡ và xé toang triệt để đã kích thích cái ký ức ngủ vùi không biết đã bao lâu của tôi.

Tôi nhìn thấy một bông hoa ba cánh đỏ rực, bay ra từ trong cơ thể mình, vẽ thành một đường cung cô độc giữa không trung, cuối cùng lặng lẽ tan biến ở đầu bên kia không khí.

– Đưa tay cho tôi! Này, cô tên gì? Tôi tên là Thấu.

– Tôi tên là… Bất Ngữ.

– Bất Ngữ…

– Bất Ngữ…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 7: Chương 6

Năm trăm năm trước.

Đây là lần thứ ba tôi vớt cái con bé ngốc nghếch bị bọn trẻ trong làng ném xuống nước từ sông Nghênh Nguyệt lên.

Tấm váy đỏ rực như ráng chiều của cô bập bềnh trong làn nước sông lạnh lẽo, thực giống như một đóa hoa đang nở rộ.

– Đưa tay cho tôi! – Tôi nhảy xuống sông, kéo lấy tay cô.

Cô nằm sấp trên bờ, ho dữ dội, phun ra mấy ngụm nước sông.

Tôi biết cô gái này. Cô sống ở ngôi làng ngay dưới chân núi, nhà mở một quán rượu nhỏ. Tôi thường đến quán này mua rượu cho sư phụ. Lần nào cũng là cô ấy, giẫm chân lên chiếc ghế đẩu, múc ra thứ rượu ngon thơm ngào ngạt trong cái vò cao hơn cả người cô, cẩn thận rót vào bình rượu của tôi, sau đó còn lấy khăn lau sạch bình rượu, rồi mới đưa lại cho tôi.

Cô là đứa trẻ bị bỏ rơi trên núi, được cha mẹ hiện tại nhặt về nuôi. Bọn họ không hề yêu quý cô, lúc nào cũng răn đe quát nạt.

Tôi từng tận mắt nhìn thấy ông bố nuôi lực lưỡng cầm gậy đuổi đánh cô, chỉ vì khi kiểm tra sổ sách, phát hiện ra cô thiếu hai phân bạc trắng tiền rượu. Tôi thấy cô vừa né đòn vừa cầu xin, trên khuôn mặt đỏ bừng đầm đìa nước mắt.

Sau đó, mỗi lần đi mua rượu, tôi đều vứt cho cô số bạc thừa ra rất nhiều so với khoản tiền rượu. Dù sao sư phụ cũng không bao giờ để ý tới tiền nong, luôn cho tôi rất nhiều rất nhiều ngân lượng.

Thế nhưng con bé ngốc nghếch ấy lại luôn đuổi theo tôi, trả lại toàn bộ số tiền thừa cho tôi, không thiếu một cắc, thật thà đến mức chỉ khiến người ta muốn dần cho một trận.

Tôi vỗ vỗ vào tấm lưng ướt sũng lạnh giá của cô, đợi cô hết hổn hển, mới hỏi:

– Này, tôi tên là Thấu, cô tên gì?

– Tôi tên là Bất Ngữ!

Dần dần, tôi biết được lý do cô ấy bị mọi người ghét bỏ, bởi vì cô thường xuyên nói với người trong làng những câu đại loại như: "ngày mai khi đốn củi anh sẽ chặt vào tay đấy", "đến đêm nhà chú sẽ có hỏa hoạn, con trai sẽ bị bỏng", hơn nữa, hễ nói là đúng. Người trong làng không những coi cô là quái vật, chẳng ai thích cô, mà thậm chí còn có kẻ hung hăng muốn đuổi cô ra khỏi làng. Nhưng bố mẹ nuôi của cô lại không muốn mất đi một con nô tỳ miễn phí, nên tìm đủ mọi cách để giữ cô lại.

Thế nhưng, sau khi cô thật thà nói với người trong làng rằng: "Ba ngày sau, cả làng sẽ bị thiêu hủy bởi một đám cháy lớn, người chết vô số", cô đã bị những người dân đùng đùng giận dữ, vừa đánh vừa chửi đuổi ra khỏi làng. Bọn họ chửi mắng cô là miệng quạ độc địa, là sao quả tạ, chỉ biết nói chuyện xúi quẩy, bắt cô cút đi càng xa càng tốt, nếu còn dám quay về làng sẽ đánh cho què chân.

Ba ngày sau, một trận hỏa hoạn lớn thiêu rụi toàn bộ ngôi làng đông đúc thành một đống tro tàn, xác người chết cháy chất thành một trái núi nhỏ.

Trong mùi khét lẹt sặc sụa khắp nơi, tôi nắm tay Bất Ngữ, đi tới trước mặt sư phụ. Khi sư phụ nhìn thấy Bất Ngữ đang khép nép đứng bên cạnh tôi, tôi nhìn thấy rành rành trong đôi mắt lúc nào cũng khép hờ của ông chợt lóe lên một tia sáng khác thường.

Bất Ngữ trở thành tiểu sư muội của tôi.

Các sư huynh, sư đệ trước đây của tôi đều không phải là con người. Bọn họ có người là hồ ly giống tôi, có người là yêu cá, còn có người là sơn tinh. Sư phụ tôi là thần của núi Nghênh Nguyệt, là một ông lão trung niên hiền từ, biết rất nhiều phép thuật thần kỳ, dạy cho bọn yêu quái sinh ra trong rừng núi như chúng tôi những đạo lý như "bao dung tất sẽ lớn", "quân tử khiêm nhường", bảo ban chúng tôi phải đối xử tốt với mọi thứ xung quanh. Sư phụ dạy bọn tôi cách cưỡi mây đạp gió, sắp đặt nơi ăn chốn ở êm ấm chu toàn. Cuộc sống trong núi Nghênh Nguyệt giống như một đại gia đình, các sư huynh, sư đệ, sư muội, khi luyện võ công, khi đánh cờ, khi học cầm kỳ thi họa, cả ngày vui vẻ bên nhau.

Trước khi gặp sư phụ, bọn tôi ngày nào cũng sống rất khổ sở. Kẻ thì bị đạo sĩ truy sát, cả ngày sống trong sợ hãi; người thì tầm thường bất tài, tới cơm ngày ba bữa cũng không đủ no. Đối với tôi, sư phụ còn có ơn cứu mạng. Người đã mua tôi lại từ tay một gã thợ săn, nếu không có người, tôi đã trở thành một tấm thảm da cáo dưới tay lão già đó rồi.

Tôi là một con hồ ly rất dễ hài lòng. Sau khi gặp được sư phụ, cuối cùng tôi cũng đã tin rằng thế giới này không khủng khiếp tới mức không có lấy một người tốt bụng, như đồng loại của tôi thường nói. Tôi hy vọng cuộc sống như thế này có thể kéo dài mãi mãi. Sau khi Bất Ngữ tới bên tôi, niềm hy vọng ấy càng thêm mãnh liệt.

Bất Ngữ thân thiết với tôi nhất. Từ sau khi vào trong núi, cô luôn đi theo tôi giống như một cái đuôi nhỏ bé, cùng tôi luyện phép thuật, cùng nô đùa trong rừng. Điều đáng quý nhất là cô không bao giờ nói dối. Từ khi cô tới, ai ăn vụng đồ ăn trong nhà bếp, ai trốn xuống núi đi chơi nhờn, chỉ cần sư phụ hỏi

đến, cô lập tức có sao nói vậy, khiến cho các sư huynh đệ rất bực dọc. Cô vẫn nói những câu kiểu như: "Hôm nay xuống núi, chắc chắn anh sẽ ngã xuống sông" với mọi người, nhưng bọn tôi không giống như đám dân làng kia, bọn tôi không những không nổi giận, mà còn sẽ đánh cược một cách vô duyên với nhau, xem lời cô nói có linh nghiệm hay không. Kết quả, không lần nào không ứng nghiệm.

Lâu dần, bọn tôi bắt đầu nghi ngờ thân thế thực sự của cô ấy. Bọn tôi biết, sự phụ trước nay chưa bao giờ nhận đệ tử là con người.

Nhiều năm sau, đám đệ tử chúng tôi đều đã trở thành những công tử anh tuấn, và Bất Ngữ cũng biến thành một thiếu nữ kiểu diễm xinh tươi như hoa như ngọc. Trong tiệc mừng thọ năm ấy, sư phụ rất hài lòng ngắm nghía chúng tôi, đồng thời cũng đã thỏa mãn cho trí tò mò nhiều năm nay của chúng tôi. Người nói, nguyên thân của Bất Ngữ là một bông hoa Sấm.

Hoa Sấm sinh ra trên vách núi cao nhất bên bờ biển Tây U Minh Hải, một trăm năm nở hoa một lần, một bông hoa ba cánh, sắc đỏ rực như máu. Ăn được cánh hoa của loài này có thể nhìn thấy trước tai họa của người khác, nên mới có tên là hoa Sấm, tức là loài hoa sấm truyền. Một khi hoa Sấm hấp thụ được tinh hoa của trời đất, có duyên tu luyện thành hình người, không những báo trước được tai họa của người khác, mà còn dự đoán được tuổi thọ của con người. Nếu lấy da của người này, kết hợp với pháp thuật bí mật, có thể hình thành loại độc chú vô địch trong thiên hạ, người nào trúng phải chắc chắn mất mạng.

Trong mắt chính đạo, loài hoa này là một vật xui xẻo.

Các sư huynh đệ khác vô cùng kinh dị, đưa mắt nhìn nhau, thì thào bàn tán.

Trong bữa tiệc mừng thọ hôm đó, Bất Ngữ trầm mặc hơn bất cứ lúc nào. Trước đó, cô không hề hay biết về thân thế của mình, thậm chí đến cả cha mẹ là ai cũng không biết. Cũng có thể, cô không hề có cha mẹ, chỉ là một bông hoa Sấm vô duyên vô cớ tu luyện được thành hình người, vô duyên vô cớ lưu lạc đến núi Nghênh Nguyệt. Nhất là câu "vật xui xẻo" chẳng khác nào một nhát gậy vô hình, đánh cho cô không ngẩng đầu lên nổi.

Tôi ngồi bên cạnh, âm thầm nắm chặt lấy tay cô. Tôi cực ghét cái bộ dạng suy sụp từng chút một của cô. Tôi chỉ có thể dùng cách này, giữ lấy cô, không để cô tiếp tục rơi xuống.

Ngày hôm sau, tôi lật giở những cuốn sách viết tay cũ kỹ ghi chép về các loại yêu ma trong phòng sách, thấy đoạn cuối cùng trong phần viết về hoa Sấm có một câu…

"Hoa Sấm, hoa Sấm, một lời thành tiên tri. Ngược lại, ngược lại, hoa tàn người sống."

Tôi hỏi sư phụ câu này có nghĩa gì.

Sư phụ thở dài, nói:

– Hoa Sấm không bao giờ nói dối. Nó có thể phán đoán chính xác về tai họa mà một người gặp phải. Thế nhưng, phàm việc gì cũng có tính hai mặt. – Sư phụ tỉa bỏ những chiếc lá khô trong chậu cây, nói tiếp – Bất Ngữ có thể nhìn thấy tuổi thọ của một người còn lại bao nhiêu. Ví dụ như, nó nói thật với một người rằng, anh chỉ có thể sống được mười năm hay ba ngày nữa, thì sự thực này ngay cả thánh thần cũng không thể thay đổi. Nhưng, nếu nó nói dối, nói với đối phương rằng, anh còn có thể sống năm mươi năm, thì tuổi thọ người đó sẽ lập tức được thay đổi, anh ta thực sự có thể sống thêm năm mươi năm nữa. Tuy nhiên, hành vi trái với bản tính này sẽ bị trừng phạt, bông hoa Sấm nói dối sẽ bị rụng mất một phần cánh hoa. Nếu là Bất Ngữ, cũng có nghĩa là, nó sẽ bị mất đi một phần máu thịt. Nó giúp người khác kéo dài càng nhiều tuổi thọ, thì máu thịt mất đi cũng sẽ càng nhiều, cho tới khi không còn lại chút nào, tiêu tan như mây khói. Cho nên, từ xưa tới nay, những phù thủy muốn có được hoa Sấm, có một số muốn dùng cánh hoa của nó để chế thành lời nguyền hại người, số còn lại muốn dùng phương pháp bí mật để bào chế cánh hoa thành tiên dược kéo dài tuổi thọ.

Cuối cùng, tôi đã hiểu được hàm nghĩa của câu "hoa tàn người sống".

Đêm trăng hôm đó, tôi cùng cô vai kề vai nằm trên đỉnh núi, cùng đắm mình dưới ánh trăng trong vắt mênh mông, đem lại cho chúng tôi một miền thế ngoại đào viên êm ả tạm thời.

– Bất Ngữ… – Tôi nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh giữa trời – Đồng ý với tôi một chuyện, được không?

– Không phải anh định cầu hôn em đấy chứ? – Cô dựa đầu vào vai tôi, cười khúc khích.

– Đó là việc thứ hai em phải nhận lời. – Tôi ngồi thẳng dậy, cũng kéo cô ngồi lên – Thế nhưng, việc thứ nhất còn quan trọng hơn.

– Anh nói đi! – Thấy tôi nghiêm túc, cô ấy không còn cười đùa nữa.

– Vĩnh viễn, không bao giờ được nói dối! – Tôi nhấn mạnh từng chữ – Hãy hứa với tôi!

– Em vốn đã không bao giờ nói dối mà! – Cô ngạc nhiên nói.

– Hứa với tôi, bất cứ lúc nào cũng không được nói dối! – Tôi lặp lại thêm một lần nữa, nắm chặt lấy tay cô – Em hãy thề đi!

Khuôn mặt mịn màng của cô dịu sàng tỏa sáng dưới ánh trăng, nhìn vào một tôi ngang bướng như đứa trẻ, khẽ gật đầu:

– Được, em đồng ý với anh, bất kỳ lúc nào, cũng sẽ không nói dối. Nếu làm trái lời, em sẽ phải lìa xa anh trăm năm, mãi mãi không bao giờ lặp lại.

Tôi ôm cô vào lòng, thân hình mềm mại và ấm áp ấy đem lại cho tôi một niềm say mê vĩnh cửu không bao giờ phai nhạt.

– Thấu, em thật là xui xẻo… Em thường hồi tưởng lại, trận hỏa hoạn trong làng năm ấy, nếu như em không nói, phải chăng nó sẽ không xảy ra? Hoặc là, nếu như em chưa bao giờ xuất hiện trong ngôi làng đó, thì mọi người sẽ không phải gánh chịu tai họa khủng khiếp này… – Cô thì thầm bên tai tôi.

– Em không phải là vật xui xẻo. – Tôi ôm cô chặt hơn nữa – Từ nay về sau, nếu kẻ nào dám mượn cớ này để làm hại em, ta sẽ bắt hắn trả lại gấp mười! Đừng suy nghĩ lung tung nữa, em chỉ là nói ra sự thực, thế nhưng phần đông con người lại không muốn nghe sự thực. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

– Thấu… Anh thật tốt với em. Chúng ta hãy thành thân, được không? Chỉ có như vậy, em mới có thể cho anh biết rằng, em cũng rất tốt với anh.

Cô lúc nào cũng thực thà như thế.

Tôi cười:

– Được!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Chương 7

Tuyết rơi. Toàn bộ núi Ngênh Nguyệt bao trùm một màu trắng bạc.

Bắt đầu từ mùa đông năm nay, sư phụ yêu cầu chúng tôi vào núi sâu tu hành. Bởi vì, người muốn chọn một sơn thần kế nhiệm từ trong đám đệ tử.

Tôi khi đó trẻ tuổi nhiệt huyết, rất hào hứng với cái danh xưng "thần".

Sư phụ nói, mỗi một ngọn núi dòng sông, đều phải có một sơn thần đắc lực bảo vệ. Sư phụ già rồi, linh khí đang dần dần tiêu tán. Để tránh xảy ra tai họa thiên tàn địa khuyết, người yêu cầu chúng tôi phải khổ luyện chuyên cần hơn nữa, để có thể lựa chọn được một người kế nhiệm phù hợp nhất, bảo vệ vùng sông núi nơi đây.

Mùa đông năm ấy, tôi đã giao hẹn với Bất Ngữ, đợi đến khi tìm ra sơn thần mới, dù người giành được danh hiệu này có phải là tôi hay không, chúng tôi cũng sẽ thành thân.

Các sư huynh đệ đều giống như tôi, đều muốn từ một tiểu yêu vô danh trở thành sơn thần bảo vệ một cõi. Cuộc sống của chúng tôi không còn an nhàn vui vẻ như trước nữa, mà thay vào đó, mỗi người đều tự tu luyện riêng rẽ. Và mục đích cuối cùng của việc tu luyện chính là để thành tựu viên mãn nội đan của bản thân. Nguyên khí của tất các loài yêu quái đều nằm trong một viên nội đan… Nội đan càng hoàn hảo, sức mạnh của chúng tôi sẽ càng to lớn.

Những sư huynh yêu cá, yêu mèo, yêu sói của tôi lần lượt luyện xong nội đan. Nội đan của tộc hồ ly là loài khó tu luyện nhất. Khi các sư huynh đã thành tựu viên mãn, nội đan của tôi vẫn ở vào gia đoạn then chốt sắp sửa hoàn thành.

Thời gian đó, Bất Ngữ thường mang theo món gà quay mà tôi yêu thích tới trước sơn động nơi tôi tu luyện để động viên tôi. Hàng ngày, cô chỉ tĩnh tọa luyện khí qua loa đối phó, hoàn toàn không nghĩ tới việc tranh giành chức sơn thần. Việc duy nhất cô muốn, chỉ là làm nương tử của tôi.

Hồi ức vui vẻ nhất chính là những tháng ngày chúng tôi cùng nhau ở trong sơn động, nhóm một đống lửa ấm, vừa ăn món gà quay thơm lừng, vừa ngắm nhìn những bông tuyết rơi mịt mù ngoài cửa động.

Những năm tháng êm đềm là thứ đáng quý nhất.

Mùa đông năm ấy, chúng tôi rất hiếm khi nhìn thấy sư phụ. Chúng tôi biết được người đang chăm sóc đứa con trai duy nhất bị mắc phải căn bệnh quái lạ. Con trai của sư phụ, từ lúc sinh ra đã không biết nói năng, cũng không có ý thức, giống như một cái xác sống. Suốt nhiều năm nay, sư phụ đã dùng vô số biện pháp, nhưng vẫn không chữa khỏi được cho nó. Điều này cũng khiến cho đám đệ tử chúng tôi thấy rất buồn lòng.

Thế nhưng, dần dần, không khí trong núi trở nên quái lạ.

Những sư huynh đã luyện xong nội đan lần lượt mất tích. Trong khắp vùng rừng núi rộng lớn mênh mông, không có lấy một dấu vết của họ. Chỉ trong một đêm, sư phụ đã gầy sọm đi trông thấy, vừa sắc thuốc cho con trai, vừa than thở một mình:

Chẳng sao, chẳng sao! Đủ lông đủ cánh rồi, thì tự tìm đường vẫy vùng, núi Nghênh Nguyệt dù sao cũng quá nhỏ bé…

Tình cảm của chúng tôi với các sư huynh rất mực tốt đẹp, nên không hiểu tạo sao bọn họ lại không từ mà biệt. Lẽ nào trong lòng họ, cuộc sống vui vẻ đầm ấm với sư phụ và các sư huynh đệ vẫn không thể sánh bằng việc đơn độc "vẫy vùng" rất đỗi bất thường kia? Huống hồ, bọn họ trước đó chẳng phải còn hừng hực quyết tâm giành chức sơn thần ư?

Tuy rất đỗi nghi hoặc, nhưng tôi không thể quá phân tâm vào việc này. Bảy ngày nữa, nội đan của tôi sẽ viên mãn. Lúc này, nếu tâm trí không an định, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Bất Ngữ cách một hôm lại tới thăm tôi, mang tới toàn những tin tốt lành, nói rằng sư phụ mọi việc đều tốt, các tiểu sư đệ cũng rất nghe lời, sư huynh yêu cá mất tích đã báo tin về, nói rằng đã tới một thành phố phồn hoa, và còn gặp được một cô gái rất xinh đẹp.

Tôi biết Bất Ngữ không nói dối, nên yên tâm trở lại.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc Bất Ngữ quay người ra về, tôi lại nhìn thấy một cái chau mày rất khẽ.

Hồ ly trắng là loài quý tộc trong loài hồ ly, và tôi cũng là loài thông minh nhất, rất sở trường trong quan sát sắc mặt lời nói.

Tôi nhìn theo bóng cô xa dần trong ánh hoàng hôn, một hàng dấu chân chỗ sâu chỗ nông hằn trên mặt tuyết, giống như những vết sẹo trên khuôn mặt mỹ nhân. Tôi bỗng sực nhớ ra, bước chân của Bất Ngữ lúc nào cũng nhẹ nhàng như mây, lướt trên mặt nước cũng không gợn sóng. Cô thường nói, mặt tuyết trắng phau là cảnh tượng đẹp đẽ tuyệt vời, nếu để lại vết chân trên đó, khác nào hủy hoại, nên khi bước đi, cô không bao giờ để lại dấu chân trên mặt tuyết.

Tôi đứng ở cửa động, trái tim vừa mới nằm yên, lại bị một thứ sức mạnh quái đản giật ngược trở lên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Chương 8

Trước khi trút hơi thở cuối cùng, sư phụ đã chỉ vào Bất Ngữ đang đứng trước mặt, căm hờn bật ra hai chữ:

– Nghiệt đồ!

Máu tươi phun trào từ miệng sư phụ như dòng suối, ướt đẫm đôi tay tôi đang đỡ lấy cơ thể người.

Bất Ngữ sắc mặc vô cảm đứng trước mặt chúng tôi, trong mắt chỉ là sự lạnh lẽo băng giá.

Trong phòng sư phụ, hỗn loạn ngổn ngang, khắp nơi đều là những vết máu đỏ sậm. Một vài chiếc lọ sành đen đúa to bằng nắm tay lăn lóc nơi góc tường. Trên tường, có một vách ngầm bị phá vỡ, trong đó là một bình sứ đã nứt vỡ, tuôn ra một đống tro màu lục sẫm. Ngoài ra, bên cạnh ba chúng tôi còn có một thiếu niên nằm thõng thượt, khắp người máu thịt bầy nhầy, không biết còn sống hay đã chết. Cậu ta là sư đệ nhỏ nhất của tôi, một con báo tuyết, nhập môn tuy muộn, tư chất lại cao, rất được sư phụ yêu quý.

Tôi nhìn thấy trước ngực sư phụ có một lỗ thủng lớn, xung quanh cháy đen, bên trên phất phơ như một làn khí nóng màu đỏ rực, giống như được che phủ bởi một cánh hoa kỳ quái. Tay áo bên phải của Bất Ngữ trống rỗng, cánh tay phải trắng trẻo mảnh mai như trước kia, đã biến mất không còn tăm tích.

Trái tim tôi dường như cũng ngừng đập đồng thời với lúc sư phụ buông tay từ giã cõi đời.

Tôi chợt cảm thấy, việc rời sơn động lén lút quay về là một hành vi quá ư ngu xuẩn. Nếu không phải vì cái cảm giác bất an và lo lắng đáng ghét ấy thôi thúc, tôi đã không quay về. Nếu không quay về, tôi đã không nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Nếu tôi không nhìn thấy… nếu tôi không nhìn thấy… liệu có thể bình thản giả vờ như không hề hay biết được chăng?

– Là em làm, phải không? – Tôi chậm chạp đặt thi thể sư phụ xuống, hai mắt trân trân nhìn vị ân nhân đã từng cứu mạng, nuôi dưỡng, dạy dỗ tôi, người mà tôi thề rằng sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ, dần dần mất đi hình người, biến thành một con cọp đen bóng.

Bất Ngữ đờ đẫn nhúc nhích khóe môi, cười mà nói:

– Đúng thế! Em bảo lão ta dạy cho em phép thuật cao thâm hơn, em mới là người thích hợp nhất cho vị trí sơn thần. Nhưng lão không đồng ý.

– Còn những sư huynh bị mất tích… – Tôi đứng lên, điềm tĩnh một cách khác thường – cũng đều vì em?

– Em cần nội đan của bọn họ. Như vậy, em sẽ mạnh lên nhanh chóng hơn. – Khi nói những lời này, mắt cô luôn nhìn ra ngoài cửa sổ – Em căm hận

những ngày tháng bị người ta ném đá. Em không muốn làm một yêu hoa xui xẻo, em muốn làm một vị thần được người ta sùng bái!

– Em từng hứa với tôi là sẽ không nói dối, đúng không? – Tôi chờ đợi đáp án cuối cùng mà tôi mong muốn.

– Đúng! – Cô gật đầu.

Tôi vụt ngẩng đầu, nhả ra viên nội đan vẫn chưa thành hình, biến thành một lưỡi kiếm mảnh, ánh trắng lóa sắc lạnh cắt ngang qua giữa tôi và cô. Có một thứ đã bị cứa đứt trong chớp mắt. Lời nói thật của cô đã khiến tôi phải hứng chịu sự bỡn cợt lớn nhất trong cuộc đời.

– Muốn báo thù cho lão già ư? – Cô cười nhạt mỉa mai – Luyện xong nội đan của anh rồi hãy tới tìm tôi!

Thanh kiếm của tôi chém hụt vào khoảng không. Thân thủ linh hoạt, công lực tàng hình của cô vốn giỏi hơn hẳn các đồng môn. Giận dữ, đau thương, cuồn cuộn trong lòng tôi như bể nghiêng sông đổ.

Tôi tự tay chôn cất sư phụ. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho sư đệ báo tuyết vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, tôi đưa mắt nhìn quanh "ngôi nhà" đã từng ấm êm rộn rã, nay trống trải tan hoang, rồi dứt áo trở về sơn động.

Cơ thể tôi, mạnh mẽ hơn bất cứ lúc nào.

Tâm trí tôi, tập trung hơn bất cứ lúc nào.

Trái tim tôi, hiểu rõ cần làm gì hơn bất cứ lúc nào

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10: Chương 9

Tôi tìm ra cô, chẳng hề tốn chút sức lực.

Bởi vì cô đã đứng chờ tôi bên bờ sông Nghênh Nguyệt. Xiêm y đỏ rực, tuyết phủ trắng xóa, đẹp đến thê lương.

Mũi kiếm sắc bén đã đạt tới độ hoàn mỹ xuyên vào tim cô, không hề tốn chút sức lực, vì cô không hề tránh né.

Cô ngã trên tuyết trắng, nhuộm đỏ cả một miền thế giới, câu cuối cùng cô nói với tôi là: "Xin lỗi".

Sự hối hận của cô là thật hay giả, tôi không đủ sức phân biệt. Đôi mắt cô thanh thản khép lại. Đóa hoa luôn nở trên cơ thể và trong mắt cô khô úa thành một dấu ấn mờ nhạt trên nền tuyết dày.

Thân hình thân quen dần tiêu tan thành khói nhạt. Tôi hai mắt trân trân nhìn gió tuyết buốt lạnh như dao cuốn lấy ba cánh hoa đỏ rực mong manh run rẩy, bay đi mỗi lúc một xa.

Thanh kiếm trên tay tôi, loảng xoảng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: Chương 10

Tôi trở thành sơn thần của núi Nghênh Nguyệt.

Một trăm năm, hai trăm năm, tôi trơ trơ trước sự lưu chuyển của thời gian, suốt ngày ở lì trong núi, hoặc tĩnh tọa, hoặc ngủ vùi.

Vết thương nào đó cũng dần dần kết sẹo.

Đúng vậy, tôi chỉ diệt trừ một con yêu nghiệt hãm hại sư phụ và các sư huynh đệ đồng môn mà thôi! Buồn, có buồn, niềm lưu luyến trong giấc mộng giữa canh khuya cũng có. Nhưng, tất cả đều đã lắng lại trong sự chuyển dịch của thời gian, bị tôi chôn giấu tại một nơi sâu kín nhất.

Nhờ vào linh khí của tôi, mọi thứ ở đây đều sinh trưởng tốt tươi, non xanh nước biếc. Chỉ có điều, sắc trời lúc nào cũng âm u, ánh nắng trên cao không bao giờ chiếu xuống sông núi nơi này.

Tâm trạng của sơn thần sẽ ảnh hưởng tới thời tiết. – Một buổi chiều xuân, khi tôi đang gà gật dưới một gốc cây ven sông, đã bị một cô gái đánh thức.

– Anh đúng là một con hồ ly u uất! – Cô ngồi xuống bên tôi, áo đen tóc đen, mắt sắc môi hồng, cười vô tư lự.

– Cô đúng là một con yêu cây vô duyên! – Tôi gườm gườm nhìn cô, phủ lại chiếc lá sen lên mặt.

Tôi quen biết cô yêu cây Sa La đã gần mười năm. Vào mùa xuân hàng năm, cô đều lên núi hái một thứ quả dại chua loét, nói là tặng cho người ta ủ rượu. Thi thoảng chúng tôi cũng tán gẫu vài câu. Lâu dần, cô ấy biết được câu chuyện của tôi, tôi cũng biết được một phần câu chuyện của cô ấy. Đạo hạnh tu hành của cô yêu cây cao hơn tôi rất nhiều, nhưng lúc nào cũng thích chường ra vẻ ngây thơ ngơ ngác như đám tiểu yêu cấp thấp, cố ý nói ra những câu đùa cợt bông lơn, dễ khiến người ta bực bội.

– Này, hôm nay tôi tới đây là để mang đến cho anh một tin tốt lành! – Cô ta nhấc chiếc lá sen ra khỏi mặt tôi. Tôi bực mình ngồi dậy, đang định nổi nóng, liền bị một giọng nói non nớt hớt hải cắt ngang:

– Sư phụ, sư phụ! Sư thúc báo tuyết đã tỉnh lại rồi! Một đứa trẻ béo tròn – đệ tử thỏ trắng của tôi, ba chân lao từ trong rừng ra chạy về phía tôi.

Tim tôi nhảy lên, tôi đứng bật dậy, cưỡi gió bay về. Cho tới tận vừa tôi mới phát hiện ra, trong tiềm thức, tôi vẫn luôn chờ đợi sự hồi tỉnh này…

Đêm khuya, tôi bước ra từ phòng của báo tuyết, vừa ngẩng đầu, vầng trăng đã vằng vặc giữa tầng không.

Một đêm khuya nào đó của rất nhiều năm trước bỗng quằn quại rứt mình ra từ một nơi sâu thẳm nhất.

Tôi hít sâu một hơi, quay người đi vào trong núi.

Trên đỉnh núi trắng xóa một màu, cái bóng của tôi và của yêu cây kéo dài lê thê dưới ánh trăng.

– Anh quyết định rồi à? – Cô nhướng đôi mày thanh tú.

– Khi tôi vắng mặt, nhờ cô thay tôi trông nom núi Nghênh Nguyệt.

– Anh không thể bỏ đi quá lâu. Tôi không phải sơn thần của nơi đây, linh khí của tôi không đủ để cai quản chu toàn.

– Một trăm năm thôi! Vào ngày này một trăm năm sau, tôi nhất định sẽ quay trở lại! – Tôi nhìn vào khuôn mặt cô ấy, khẩn cầu với một sự trịnh trọng chưa từng có – Mong cô giúp tôi!

– Trả thù lao cho tôi thật nhiều vàng, tôi sẽ giúp anh. – Cô bĩu môi.

– Đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 12: Chương 11

Tôi từ từ trầm mình xuống dòng sông Nghênh Nguyệt. Ở nơi đó, có một hang động tối tăm nhưng ấm áp, là nơi an toàn nhất, thích hợp nhất để ngủ một giấc dài.

Có lẽ cũng nên cảm tạ ông trời đã khiến cho báo tuyết hôn mê suốt mấy trăm năm. Nếu báo tuyết hồi tỉnh từ mấy trăm năm trước, tôi sẽ chọn cách tiêu diệt chính mình. Còn bây giờ, điều tôi muốn làm là bù đắp. Báo tuyết sau khi tỉnh dậy, câu nói đầu tiên chính là: "Bất Ngữ sư tỷ, cứu đệ".

Sư phụ đã nói lời dối trá khủng khiếp nhất với chúng tôi. Thu nhận, nuôi dưỡng, dạy dỗ, không phải là để mang lại hạnh phúc cho chúng tôi. Bệnh của con trai ông ta, phải uống đủ chín mươi chín viên nội đan đã thành hình mới có thể chữa khỏi. Chúng tôi không phải là đồ đệ của ông ta, mà chỉ là những viên thuốc đợi người ta nuốt xuống.

Giờ đây tôi mới hiểu, lời xin lỗi mà Bất Ngữ thốt lên trước lúc lâm chung, không phải là sám hối "tội lỗi", mà là bởi vì cô đã không giữ được lời hứa – không bao giờ nói dối.

Song có một điều tôi vẫn không hiểu nổi, đó là lý do cô đã nói dối tôi.

Tôi muốn gặp lại cô, bởi vì tôi nghi hoặc, bởi vì tôi hối hận.

Tin tốt lành mà yêu cây mang tới, đó là Diêm Vương gần đây đã tiếp thu ý kiến của quần chúng, thay đổi quy định, ban cho những yêu quái lương thiện nhưng hàm oan chết uổng thêm một cơ hội được chuyển thế làm người. Bất Ngữ tuy đã chết dưới kiếm của tôi, nhưng cô vẫn còn một mảnh linh hồn phiêu bạt ở nhân gian, có khả năng sẽ đầu thai làm người. Nhưng khi nào đầu thai, đầu thai đến đâu, thì không thể biết được.

Biển người mênh mông, nhưng tôi không hề lo sợ mình không tìm thấy cô.

Bởi vì hơi ấm, nụ cười của cô từ lâu đã ăn sâu vào trong máu thịt tôi, không thể phân cắt. Chỉ cần cô lại xuất hiện trên thế gian, tôi sẽ lập tức cảm nhận được ngay. Dù gì đi nữa, tôi cũng là một con hồ ly đã làm đến sơn thần. Tôi tự chôn mình dưới đáy sông, cùng với tất cả những ký ức xưa cũ. Linh hồn phân tách ra từ cơ thể tôi là một sinh mệnh hoàn toàn mới mẻ, trắng tinh, không có bất kỳ một ký ức và trách nhiệm gì.

Tôi muốn dùng trạng thái này, một lần nữa bước vào cuộc đời của cô, một lần nữa làm quen với cô, tìm hiểu cô. Chỉ có như vậy, tôi mới có thể tìm được câu trả lời mà tôi muốn có.

Tôi nằm trong hang động tối mịt mùng, từ từ khép mắt. Ý thức bắt đầu phân tách, một nửa bao bọc lấy ký ức trước đây, ở lại dưới đáy sông, một nửa mang theo niềm hy vọng mới hình thành, chờ đợi một tiếng gọi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, bỗng có một giọng nói vang lên….

Ngươi là một con hồ ly thông minh, ngươi không có quá khứ, chỉ có tương lai.

Có một kẻ ngốc đang chờ ngươi bảo vệ.

Đi đi, đi đi…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: Chương 12

Tôi lê thân xác đau đớn quay trở về nhà họ Đường. Đúng vậy, tôi đã bị một chiếc xe chở hàng quá tải phóng ầu tông vào. Tuy thân thể tôi không phải là thịt da thật sự, nhưng ít nhiều cũng có cảm giác đau đớn.

Đường Tiểu Hoa vẫn đang ngủ say sưa. Ngoài cửa sổ không biết tự lúc nào đã bừng sáng ánh trăng. Cô trở mình, sắc trắng bàng bạc tràn trề trên khuôn mặt, rất đỗi nuột nà hiền dịu, rành rành là một khuôn mặt khác hẳn, nhưng lại đem đến cho tôi nỗi nhớ thương chân thực về một người khác.

Tôi khẽ vuốt ve khuôn mặt ngây thơ đó. Cuối cùng, tôi áp bàn tay lên trán cô, nhắm mắt lại, đưa một dòng sức mạnh ấm nồng từ trong tim tôi tuôn chảy tới bàn tay, thẩm thấu vào trong thế giới của cô.

– Bất Ngữ… – Trái tim tôi thầm gọi tên cô, hết lần này đến lần khác.

– Dạ… – Đường Tiểu Hoa đang say ngủ khẽ mấp máy đôi môi.

– Tại sao lại nói dối với những kẻ sắp chết kia? – Ánh mắt của tôi rơi trên cổ tay đã khuyết đi một phần da thịt của cô, lòng đau đớn âm ỉ.

– Người nhện hỏi em, có thực lòng muốn giúp đỡ những người gặp nguy hiểm kia không? – Cô chậm rãi đáp lời – Hắn bảo, chỉ cần em nói với những người sắp chết ấy rằng, các người có thể sống thêm hai mươi năm nữa thì họ sẽ không chết.

Tôi không thể không thầm nguyền rủa gã yêu trùng đê tiện kia. Chính là hắn, vì muốn lấy được cánh hoa của hoa Sấm, cũng chính là máu thịt của Đường Tiểu Hoa, đã nghĩ ra cách này để thức tỉnh toàn bộ năng lực của cô, lại còn vì thế mà kết oán với lũ quỷ tốt chuyên cai quản chuyện sinh tử.

– Em không phải là vật xui xẻo… không phải là độc miệng… Em cũng có thể cứu người. – Đường Tiểu Hoa vẫn lảm nhảm – Hóa ra, nói dối cũng chưa hẳn là việc xấu…

Tôi thần ra một lúc, rồi hỏi một câu mà tôi muốn hỏi nhất:

– Việc của sư phụ, sao lại lừa tôi?

– Em đã cảnh tỉnh các sư huynh… Em nhìn thấy sư phụ cầm kiếm rạch vào thân thể của họ, lấy nội đan ra, rồi biến thân xác của họ thành thứ tro màu xanh lục, bỏ vào hũ sứ, cất kín trong vách tường. Nhưng họ không tin, nói rằng em luyện công bị tẩu hỏa nhập ma. Hôm đó, báo tuyết vô tình biết được việc ông ta dùng nội đan của các sư huynh để nấu thuốc, ông ta muốn giết báo tuyết diệt khẩu… Em nghe thấy báo tuyết đang kêu cứu… em như đã hóa điên, dòng năng lượng hừng hực cuộn chảy khắp cơ thể. Em đã đánh một chưởng vào giữa ngực ông ta… Tay phải của em giống như bị thiêu cháy…

– Sao em không nói ngay cho tôi biết? – tôi chỉ muốn lôi cổ cô dậy dần cho một trận.

– Sư huynh yêu quý sư phụ, tin tưởng sư phụ, tôn kính sư phụ đến vậy… Vạch mặt ông ta, khác nào lật đổ thế giới của anh. – Đường Tiểu Hoa khẽ nhíu đôi mày – Nội đan của sư huynh vẫn chưa luyện thành… Sư huynh luôn muốn được làm người thừa kế sư phụ… Nếu hung thủ là sư phụ, anh còn muốn tiếp tục tu luyện không? Bỏ dở việc tu luyện trong thời khắc then chốt đó… anh sẽ hao tốn nguyên thần nghiêm trọng, sẽ mất mạng. Nhưng, nếu như hung thủ là em… anh sẽ giận dữ, sẽ đau lòng, nhưng chỉ cần anh còn muốn tìm em báo thù, chắc chắn anh sẽ nỗ lực luyện thành nội đan… Chỉ cần qua được cửa ải này, anh sẽ trở thành sơn thần đúng như anh mong muốn. – Vầng trán cô thư thái trở lại – Không có gì quan trọng bằng việc anh bình yên sống tiếp. Nói dối, không phải vì muốn lừa gạt anh, mà bởi vì… em yêu anh!

Hồ ly không bao giờ khóc, đặc biệt là hồ ly nam. Thế nhưng, hôm nay tôi dã phá lệ.

– Đúng là đồ ngốc nghếch! – Tôi lau nước mắt, hít sâu một hơi, véo mũi Đường Tiểu Hoa.

Cô hắt hơi một cái, mở choàng mắt ra:

– Tiểu Thấu… cậu vẫn chưa ngủ à? – Cô ngồi dậy, dụi dụi mắt.

-Tôi phải đi xa một thời gian. – Tôi cố tỏ ra bình thản, lời lẽ lạnh nhạt, giống như thường ngày.

– Đi đâu? Đi bao lâu? – Cô lo lắng hỏi.

– Về quê. ừm… khoảng một tháng. – Tôi dí tay vào đầu cô. Cô thở phào một tiếng. Tôi chăm chú ngắm nghía hình dáng của cô, muốn ghi tạc dáng điệu ngốc nghếch ấy vào trong tâm não… Tôi sẽ ra đi, không phải một tháng, mà là vĩnh viễn. Trước đó, tôi vẫn còn một việc phải làm.

– Ngủ đi! Tôi phải đi đây! – Tôi ấn cô trở lại giường.

– Đi ngay bây giờ à? – Cô quyến luyến nhìn tôi. Tôi gật đầu. Cô nhìn tôi hồi lâu, rồi bỗng nhoẻn miệng cười:

– Vậy thì, chúng ta hãy giả vờ như ngày mai vẫn sẽ gặp lại nhé!

Ngày mai là ngày 1 tháng 4. Cá tháng tư. Tôi cười cười:

– Được! Hẹn gặp lại ngày mai!

– Hẹn gặp lại ngày mai! – Cô vui vẻ chui vào trong chăn – Hãy sớm quay lại nhé!

Tôi bước ra khỏi phòng, không nói năng gì. Cho đến khi cô ngủ say trở lại, tôi đi xuyên qua tường, đứng bên cạnh cô, nhìn cô ngủ ngon lành, như một con heo con. Tôi nghĩ, giây phút đó, khuôn mặt tôi rạng rỡ một nụ cười, một niềm ấm áp và thương yêu đã bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện. Em sẽ trở thành một cô nhóc bình thường. Sau này, em sẽ không còn nhớ tới tất cả mọi thứ liên quan đến tôi nữa. Em sẽ có niềm hạnh phúc mới hoàn toàn. Đây là việc cuối cùng mà một thần hộ mệnh, một con hồ ly có thể làm cho em.

Trước khi trời hừng sáng, một con hồ ly trắng như tuyết nhảy ra từ cửa sổ phòng ngủ của Đường Tiểu Hoa. Nó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn căn nhà của Đường Tiểu Hoa một chốc, sau đó biến mất trong những tia sáng mờ nhạt lúc bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 14: KẾT

Con hồ ly trắng muốt ngồi trên ghế với một tư thế tao nhã, giơ móng vuốt gắp lấy một miếng bánh đậu đỏ bỏ vào miệng, vừa nhóp nhép vừa khoái chí đong đưa chiếc đuôi bông xốp.

– Bánh đậu đỏ này cũng khá ngon đấy. Nhưng tách trà này đắng quá! – Nó chép chép miệng, đẩy tách trà Phù Sinh ra thật xa.

– Không hối hận à? – Tôi liếc xéo sang nó.

Con hồ ly đã dùng toàn bộ công lực tu hành của bản thân để phá giải năng lực kỳ lạ của bông hoa Sấm đầu thai trên người Đường Tiểu Hoa và cũng xóa sạch toàn bộ hồi ức của cô ta về quá khứ, cùng với quá khứ của quá khứ.

Vào ngày Cá tháng tư, Đường Tiểu Hoa đã trở thành một con người thực sự bình thường và khỏe mạnh. Còn Thấu, trở lại với nguyên hình hồ ly, mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu.

– Có gì đáng hối hận? Cô ấy đã là một con người thực thụ. Trong cuộc sống của con người, không nên có hồ ly, không nên có hoa Sấm. Cô ấy sẽ giống như những cô gái bình thường khác, đi học, yêu đương, kết hôn, sinh con. Đó mới là hạnh phúc thực sự. – Thấu bình thản nói khẽ, sau đó lừ mắt nhìn tôi một cái, chuyển sang chuyện khác – tôi đã nói là giao núi Nghênh Nguyệt cho cô chăm lo, cô xem xem, bây giờ nó biến thành cái quái gì thế này?

– Tôi đâu phải là sơn thần của nơi này. – Tôi dẫu môi – Dù sao thì anh cũng đã quay về, tuy không còn hình người, nhưng linh khí vẫn còn. Công việc phục hồi trái núi này, và cả đường thiên khuyết không quá nghiêm trọng kia nữa, tôi chính thức trao trả cho anh!

– Thế thì thù lao tôi trả cho cô sẽ giảm đi một nửa!

– Anh dám!

Hai chúng tôi một người một hồ ly vui vẻ trò chuyện, hoàn toàn không đoái hoài gì đến ánh mắt giận dữ và phẫn nộ tột đỉnh chiếu ra từ phía gã béo và gã gầy trên cơ thể sặc sụa một thứ mùi khó ngửi.

Được thôi, tôi thừa nhận, tôi đã cho chúng ăn một quả lừa ngay trong ngày Cá tháng tư. Nói là đi du xuân, nhưng thực tế là bắt chúng đi làm công nhân móc bùn kiêm thợ lặn, móc gã hồ ly Thấu đã hồi phục nguyên thần từ dưới đáy sông Nghênh Nguyệt bẩn thỉu hôi thối kia lên. Đây là lời giao hẹn giữa hai chúng tôi từ một trăm năm trước.

Hồ ly rất mực thông minh, suy xét cũng rất chu toàn. Nguyên thần phiêu bạt bên ngoài suốt một thời gian dài như thế, sau khi quay về bản thể, làm gì còn hơi sức đâu mà bò lên từ dưới đáy bùn, chẳng may bất cẩn chết đuối thì đúng là bi kịch.

– Chúng tôi kịch liệt yêu cầu trả tiền tăng ca! – Gã gầy và gã béo xông tới trước mặt tôi như hai con mẹ nanh nọc. Lần này, tôi không hề do dự lấy nửa giây, đi vào phòng trong cầm hai thỏi vàng nhét vào tay chúng. Bọn chúng thực sự không dám tin vào sự hào phóng của tôi. Gã béo nắm lấy thỏi vàng đưa lên miệng cắn thử đến n lần.

– Đúng là thật rồi! – Hai gã mừng rú đến nhảy cẫng lên, cầm lấy thỏi vàng chạy biến.

Năm phút sau, tôi nghe thấy vài tiếng thét rùng rợn.

Gã béo và gã gầy mặt mày méo xệch quay trở lại, thỏi vàng trên tay đã biến thành một con quạ đen sì, trợn lồi con mắt kêu ré lên:

– Cá tháng tư vui vẻ! Cá tháng tư vui vẻ!

Đúng thế, hôm nay là ngày Cá tháng tư, có việc gì là không thể xảy, đúng không? He he. Tôi nghĩ, sau này khi đi qua núi Nghênh Nguyệt, nơi đó hẳn chan hòa ánh nắng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 1: DẪN

✣ Bướm đêm ✣

Có những hối tiếc, đối với anh, sẽ không bao giờ còn bù đắp được,

nhưng đối với người khác, có lẽ vẫn còn khả năng cứu vãn.

Nếu là như vậy, tại sao lại không thực hiện?

DẪN

Điểm dừng chân của anh là chốn cao nhất trong toàn bộ Nguyệt Thành, một tòa tháp cao ngất được chồng lên từ sắt thép phế liệu, dưới ánh trăng rằm vàng rực rỡ, lóe lên những tia sáng hỗn loạn như đao kiếm tung hoành.

Trên tấm biển quảng cáo rách nát nằm dưới chân tháp, có người dùng màu sơn đỏ như máu tươi nguệch ngoạc vài chữ rời rạc không ai nhận ra được là chữ gì, những con chữ to tướng, hình thể trào lộng, ngay cả bóng đêm cũng không khiến chúng bớt phần bắt mắt. Khuôn mặt anh không một chút biểu cảm, chỉ có con tim đang chầm chậm trong lồng ngực là đang chờ đợi một trường định mệnh.

Sáng sớm hôm nay, anh đến gặp một người bạn cũ. Cô gái đó, mà không, cô yêu quái đó, có lẽ là người bạn duy nhất trong cả cuộc đời anh.

Hai người họ đã ba trăm năm, hoặc có lẽ là năm trăm năm chưa từng gặp mặt. Cô vẫn như xưa, quyến rũ tuyệt vời, mau cười mau giận, mở một tiệm bánh ngọt trong con hẻm nhỏ, suốt ngày la mắng quát nạt hai gã người làm bộ dạng ngờ nghệch, lúc nào cũng mang cái vẻ điềm nhiên phớt tình của một kẻ đã rũ bỏ phồn hoa, ẩn cư thành thị, không ngó ngàng gì đến thế sự nhiễu nhương.

Chẳng ai ngờ rằng, trong một buổi chạng vạng của một tháng năm nào đó đã xa, hai người họ ở trên đỉnh núi Mặc Sơn giá buốt căm căm, trên mặt hồ Hoàng Tuyền một nửa là nhũ băng, một nửa là lửa cháy, đã từng hợp lực ứng phó với một con mãng xà vây đỏ hai đầu từng ăn thịt người người vô số.

Cô của thời đó, tóc dài như kiếm sắc, ngửa tay thành mưa, lật tay thành gió, nhanh nhẹn một con báo. Con quái vật khổng lồ nguy hiểm kia, miệng thụt thò cái lưỡi đỏ lòm, vùng vẫy gầm rống trong ánh tà dương, khuấy lên những cột sóng che khuất quá nửa bầu trời.

Anh nhìn vào thanh kiếm của cô, đang múa lên những đường tuyệt đẹp mà điềm tĩnh dưới ánh chiều vàng nhạt, chuẩn xác đâm thẳng vào yết hầu của con mãng xà vây đỏ.

Khi cái xác to lớn của con quái vật nặng nề rơi xuống hồ nước, dòng máu tươi màu lam trong vắt của nó nhanh chóng lan tỏa khắp mặt hồ, giống như phản chiếu một bầu trời xanh ngăn ngắt hiếm thấy.

– Cô là con yêu quái tàn bạo nhất mà tôi từng gặp! – Anh liếc nhìn cô, vung đao xẻ dọc sống lưng con con mãng xà vây đỏ, rút từ trong đó ra một "sợi dây" to bằng ngón tay cái, cuộn lại, bỏ vào trong túi áo.

Cô vốc tuyết lên mặt đất, tỉ mỉ lau chùi thanh kiếm của mình, mỉm cười:

– Như nhau cả thôi!

– Chúng ta có thể làm bạn được không? – Trước khi anh bỏ đi, anh đột ngột dừng bước.

Trước ngày này, trong cuộc đời anh ta, chưa từng xuất hiện từ "bạn".

– Nếu anh mời tôi một bữa cơm, rồi tặng cho tôi một hòm vàng thỏi… – Cô đứng dậy, khẽ nhún vai, le lưỡi với anh – tôi có thể cân nhắc.

Những ngày sau đó, hai người họ đã trở thành bạn, tuy không thường xuyên gặp mặt. Dù có gặp, cũng chỉ là một bữa say khướt thỏa chí giang hồ. Anh say mèm nhìn cô cũng say mèm thỏa thích nói cười quậy phá, sau cùng, ngồi rũ trên nền nhà, dựa người vào đầu gối anh ngủ vùi.

Anh biết, anh không giống với cô. Mũi kiếm hung hãn của cô chỉ dùng để bảo vệ cho những người không có khả năng tự vệ. Nhưng, lưỡi đao của anh lại khác, tuy rằng nó cũng sở hữu một sức mạnh tương tự.

Một ngày nọ, anh tới tìm cô, giao cho cô một vật quan trọng nhất của mình.

– Giữ nó hộ tôi! – Anh vỗ vỗ vào vai cô.

Cô nhìn vào vật trong lòng bàn tay, im lặng hồi lâu, rồi nói:

– Anh phải suy nghĩ kỹ, có lẽ anh sẽ không còn cơ hội tìm tôi để lấy lại đâu.

– Nếu quả thực như vậy… thì lợi cho cô quá còn gì! – Anh chớp mắt với cô, rồi quay người, thanh thản bước đi không chút vướng bận.

Thời gian mấy trăm năm, lúc như nước nhỏ từng giọt, lúc như bóng câu qua khe cửa, chẳng hề theo ý con người.

Hôm qua, anh ngồi trong tiệm Không Dừng của cô, điềm tĩnh uống tách trà đắng nghét mà cô pha cho, nói:

– Cô không hỏi tại sao tôi lại đến lấy thứ đó ư?

– Tôi chỉ muốn hỏi anh định trả cho tôi bao nhiêu tiền phí bảo quản. – Cô nhướng mày.

– Cô đúng là chẳng thay đổi chút nào! – Anh cười.

Cô không trả lời, nhìn anh, hít sâu một hơi, bước lại gần ôm choàng lấy anh, hồi lâu vẫn không buông tay.

Khi ra về, anh quay đầu lại:

– Nếu ngày mai tôi tới tìm cô, chúng ta hãy say túy lúy một trận nhé!

– Còn phải xem anh trả cho tôi bao nhiêu vàng rồi hãy tính! – Cô thè lưỡi với anh.

Cô đứng ở cửa tiệm, dõi theo bóng anh xa dần, khóe mắt lúc nào cũng linh hoạt rạng rỡ dần thấp thoáng một nỗi lo âu ngầm ẩn – tôi nhất định sẽ uống một trận túy lúy với anh, giống như rất nhiều những ngày tháng trước đây. Chỉ cần ngày mai anh vẫn bình yên xuất hiện trước mặt tôi.

Cô tự nhủ với lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 2: Chương 1

Muốn tìm Khô Nguyệt không hề khó khăn. Anh không ngủ, thì ở quán bar. Gọi một ly rượu, nhưng không bao giờ uống, uể oải ngồi từ đầu chiều cho tới hoàng hôn, và trong thời gian đó sẽ đọc xong một cuốn sách, khi là tuyển tập thơ của Lorca, khi lại là một cuốn tiểu thuyết hoặc truyện tranh nhảm nhí.

Anh luôn chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, kéo một nửa rèm, để ánh nắng bên ngoài ùa vào, nhưng lại không chiếu tới mình. Ngồi lọt thỏm trong chiếc sô pha êm ái, anh cầm sách lên, lim dim đôi mắt nhỏ dài với con ngươi màu tím, những mái tóc nâu sẫm mềm mại ép sát vầng trán, trông chẳng có gì khác biệt so với những người bình thường đang tận hưởng thời gian rảnh rỗi. Càng là những sát thủ giết thuê đẳng cấp, cuộc sống thường nhật lại càng đơn giản.

Khi người phụ nữ đó tới tìm anh, anh chỉ hỏi ba câu theo thường lệ. Thời gian, địa điểm. Đối tượng. Đối với Khô Nguyệt, làm sát thủ chẳng có gì khác biệt với viết văn, quan trọng nhất chỉ có ba điểm này. Những thức khác, anh không quan tâm.

Bao nhiêu năm qua, những yêu quái chết trên tay anh nhiều không đếm xuể, số tiền thù lao đổi lại cũng nhiều vô kể, phần lớn đã được anh tiêu xài hết, để mua nhà ở khắp mọi nơi trên thế giới, căn hộ chung cư, biệt thự, nhà riêng, chẳng khác gì trẻ con mua kẹo. Chỉ có điều, anh chưa bao giờ tới ở những căn nhà đó, cứ bỏ không cho chúng phủ đầy bụi bặm theo tháng năm.

– Sau khi lấy được cái hộp đó, giết chết hắn! – Dưới vành mũ nhung đen, người phụ nữ chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, đôi môi xinh đẹp tô một màu sơn rực rỡ, đẩy nguyên một túi kim cương tới trước mặt anh – Đây là một nửa tiền công.

Địa điểm: Nguyệt Thành, khu SWORD.

Thời gian: trong vòng ba tháng.

Đối tượng: Cận Phi Vũ

P/s: Trước khi giải quyết mục tiêu, đoạt lấy chiếc hộp gỗ đào chạm hoa trong tay hắn, phải đảm bảo nguyên vẹn (chi phí tính ngoài).

Khô Nguyệt nhanh chóng viết nhanh mấy câu vào sổ ghi chép.

– Khi giết những con yêu quái này, anh có thấy đau lòng không? – Người phụ nữ hơi ngẩng đầu lên, để lộ sống mũi cao thanh tú, và nụ cười sâu xa bên khóe miệng.

– Khi thuê tôi giết họ, cô có thấy đau lòng không? – Anh hỏi ngược lại.

– Ha ha! – người phụ nữ nhấp một ngụm Lafite trong ly – Tại sao anh lại làm sát thủ?

– Tôi sẽ giao hàng đúng giờ. – Anh không buồn nhìn cô, lật soàn soạt những trang sách trong tay.

Người phụ nữ cười khẽ, lấy ra một tờ tiền, đặt lên bàn:

– Được thôi, ly rượu này tôi mời anh. Chờ tin tốt lành của anh!

Anh khẽ gật đầu, nghe thấy tiếng giày cao gót của cô gõ trên mặt sàn, dần dần mất hút. Chỗ cô vừa ngồi khi nãy lưu lại một mùi hương nhàn nhạt, rất đặc biệt, phảng phất trong không khí, rót vào trong ly rượu sáng loáng.

Khô Nguyệt gấp sách lại, rời khỏi quán bar.

Nguyệt Thành, thành phố vùng biên cương xa xôi ấy cách thành phố nơi anh đang sống rất xa rất xa. Trước khi đi tới đó, anh cần phải ngủ một giấc cho tử tế.

Chỉ có trong giấc mơ, anh mới thực sự an toàn và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 3: Chương 2

– Cô ngồi trên cao thế này làm gì vậy? – Khô Nguyệt đứng trước quán bar có tên là Butterfly Kisses, ngẩng đầu nhìn con người đang ngồi trên nóc nhà.

Người này cao giọng trả lời:

– Tắm nắng!

Bấy giờ là năm rưỡi chiều, mùa hè, nhưng sắc trời đã sâm sẩm, ráng chiều phía chân trời chỉ còn lại một vệt rất mong manh. Nguyệt Thành thực là một nơi quá ư xa xôi hẻo lánh, hẻo lánh tới mức thời gian cũng lệch so với thành phố nơi anh sống trước đó.

Mỗi khi tới một thành phố mới, nơi đầu tiên anh tìm kiếm chính là quán bar. Anh cần thư giãn, dù đó có là sự thư giãn nhân tạo. Việc này đã trở thành một thói quen.

Anh nhìn theo hướng nhìn của người trên mái nhà, chỉ thấy xen kẽ giữa những nhà máy lớn nhỏ là những ống khói nhả khói đen ngòm lên bầu trời, và vài ngọn đèn neon đã sứt mẻ nham nhở liên tục nhấp nháy trong ánh chiều. Nơi đây không có những tòa nhà hoa lệ san sát, cũng không có những buổi tối sa hoa sạch sẽ sực nức mùi nước hoa. Tất cả các công trình kiến trúc đều hết sức cũ kỹ, bao gồm cả xe cộ chạy trên đường, và những con người sống ở nơi này.

Mỗi một bộ phận thuộc về Nguyệt Thành đều cũ kỹ như những bức ảnh xưa đã bị thời gian vứt bỏ.

– Cô không nóng à? – Anh bắt đầu cảm thấy tò mò với con người thích phơi nắng trên mái nhà giữa ngày hè oi bức trước một cảnh sắc thế này.

– Không nóng! – Người này hào hứng đáp lời. Từ phía xa, vọng lại một vài tiếng chuông nặng nề dài lê thê. Vừa nghe thấy tiếng chuông đồng hồ, người trên mái nhà liền dịch chuyển, dường như muốn trở xuống.

Đúng lúc ấy, một hòn đá bay vèo ra từ trong ngõ đối diện xéo với quán bar, đập thẳng vào mông người này một cách ác ý. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rú, người này loạng choạng vài cái, rồi rơi từ trên nóc nhà xuống.

Vào lúc Khô Nguyệt sắp sửa ra tay ứng cứu kẻ xui xẻo này, cô nàng chợt bay lên bồng bềnh ở chỗ cách mặt đất chưa đầy một mét, hai tay giang ngang như một đôi cánh, sau đó từ từ hạ xuống mặt đất.

– Thằng bánh bao chết tiệt lại nghịch bậy ná cao su à! Lần sau chị đây sẽ đánh chết mày! – Người này vừa đáp xuống mặt đất an toàn, đã hét toáng lên với cậu nhóc béo tròn quay như chiếc bánh bao đang nấp trong ngõ, vừa quát lác vừa cẩn thận cất chiếc bình thủy tinh lấp lóe một thứ ánh sáng quái dị đang nắm chặt trong tay vào trong túi chéo.

– Chị Lạc Diệp, lần sau em không dám nữa! – Thằng nhóc giơ chiếc ná cao su lên, làm mặt hề với phía người này, rồi cùng với mấy cậu nhóc đang cười rúc rích chạy vọt mất.

Khô Nguyệt quan sát cô gái mặt tấm áo phông đã bạc phếch, cùng với chiếc quần bò gấu đã sờn thành tua rua, đầu đội cái mũ bóng chày đã thủng một lỗ, chừng mười sáu tuổi. Ngoài nước da trắng mịn và thân hình nhỏ nhắn ra, trong chẳng giống một cô gái chút nào.

Anh ngó nghiêng xung quanh, rồi bước lên trước nhìn chằm chằm vào cô ta, hỏi:

– Xin hỏi, đây có phải là khu SWORD không?

– Đúng vậy! – Cô gái quay đầu lại, nhìn thẳng về phía anh.

Những tia sáng rơi rớt cuối chân trời và ánh đèn hắt ra từ cửa quán bar đan xen rối loạn, phản chiếu lên mặt cô gái. Khô Nguyệt lúc này mới phát hiện ra cô có một đôi mắt to tuyệt đẹp, chỉ có điều, trên đôi mắt vốn dĩ phải long lanh tựa ánh sao, lại bị che phủ một lớp màng mờ đục màu xám.

Anh thử giơ tay ra, huơ huơ trước mắt cô. Không hề có phản ứng. Ánh nhìn của cô mãi mãi dừng lại ở một phương hướng trong tưởng tượng.

– Cô lớn lên ở nơi này phải không? – Anh thu tay về hỏi.

– Hình như thế! – Cô gái khẽ gật đầu, rồi lập tức lùi lại một bước – Anh từ nơi khác tới?

– Đúng vậy. Tôi từ nơi khác tới. – Khô Nguyệt tò mò hỏi – Sao cô biết? Lẽ nào do giọng nói của tôi?

– Trên người anh không có thứ mùi của cư dân nơi đây! – Cô gái lại lùi thêm một bước.

– Không nhìn thấy gì, nên khứu giác của cô mới nhạy bén đến thế? – Anh cười khẽ, hít hít cánh tay mình, ngoài hương thơm nhàn nhạt bẩm sinh, không thấy có mùi gì khác.

– Anh làm thế nào vào được Nguyệt Thành? – Trong lúc lùi lại phía sau, hai tay cô gái bắt đầu tìm kiếm một vài dụng cụ có thể dùng làm vũ khí, cuối cùng nhặt lấy một cái xẻng sắt dùng để hót rác từ trong thùng rác bên cạnh, nắm chặt trong tay. Nhìn tư thế của cô, rất có thể sẽ hét toáng lên những câu đại loại như "có kẻ quấy rối bất cứ lúc nào".

– Này cô tiểu thư ơi, tôi tới đây chỉ để thăm một người bạn cũ, không có ác ý gì đâu! – Điệu bộ của cô gái khiến Khô Nguyệt thấy tức cười – Tôi tìm cô chẳng qua cũng chỉ để hỏi đường mà thôi!

Cô gái càng nắm chặt "vũ khí" trong tay hơn, đôi mắt không một chút thần thái đã xác định chính xác vị trí của anh, trong một tích tắc sau đó, hàng mi dày và dài của cô đột nhiên rung lên.

"Huych!". Một vật cứng lạnh ngắt giáng mạnh vào sau gáy Khô Nguyệt, anh lập tức ngã gục xuống trước vài cái bóng người chập chờn hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 4: Chương 3

– Thả hắn ra! – Trong tầng hầm lạnh lẽo tối tăm, phảng phất một mùi hương mờ nhạt kỳ quái, ánh đèn lờ nhờ chao đảo trên đỉnh đầu. Trong bóng sáng chập chờn, thấp thoáng thấy có bốn năm người đang đứng. Đứng đầu là một nhười đàn ông trung niên, nhìn Khô Nguyệt đang bị trói chặt từ đầu tới chân, ra lệnh cho những người đứng cạnh.

Mấy gã thanh niên đưa mắt nhìn nhau, trong đám, một gã buộc khăn trùm đầu màu đỏ, dáng người cao lớn, chân trái bị què, nói với người đàn ông trung niên:

– Thế có được không? Chúng ta vẫn chưa xác định được lai lịch của thằng cha này. Còn chưa đầy hai tháng nữa là tới kỳ hạn cuối rồi, chẳng may hắn ta là người của bên kia phái tới, chỉ cần chút xíu sơ suất sẽ khiến chúng ta…

– Chẳng có ai lại phái một kẻ chưa chi đã bị đánh ngất tới làm gián điệp cả! – Người đàn ông trung niên từ tốn nói – Các ngươi có lục soát được thứ gì trên người hắn không?

– Chẳng có gì cả – Gã đội khăn đỏ làu bàu – Thế nhưng vẫn không được yên tâm cho lắm…

– Thả hắn ra! – Người đàn ông trung niên nhắc lại lần nữa – Hay là mệnh lệnh của ta đã thành ra vô tác dụng?

Mấy gã kia lập tức tay chân cuống quýt, gã đội khăn đỏ vội nói:

– Không, không, thưa King, chúng tôi lập tức thả người!

Khô Nguyệt xoa nắn tay chân đã tê dại, đứng dậy, được bọn họ đưa ra khỏi tầng hầm.

– Xin lỗi, hiểu lầm thôi! – Người đàn ông trung niên sai người mang ba lô của Khô Nguyệt tới, trả lại cho anh – Cậu có thể đi được rồi!

Bên trên tầng hầm chính là quán bar Butterfly Kisses. Nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy ánh hừng đông lờ mờ bên ngoài, không thể đoán được thời gian chính xác. Vẫn còn vài bàn khách lác đác đang cười cợt hoặc rì rầm với nhau trong men say ngà ngà. Một ca khúc có tựa đề trùng với tên quán bar, "Butterfly Kisses", dìu dặt thoảng qua trong quán.

– Cảm ơn! – Khô Nguyệt vò khẽ đầu, đón lấy ba lô từ tay ông ta – Tuy rằng tôi không biết tại sao các người lại đánh tôi ngất xỉu, nhưng đúng là tôi tới đây để tìm một người bạn.

– Người đó tên gì? – Người đàn ông trung niên hỏi.

– Long. – Khô Nguyệt thở dài – Bạn thuở nhỏ của tôi, sau này mất liên lạc. Tôi đã tốn rất nhiều thời công sức mới biết được cậu ấy đã tới Nguyệt Thành, ở ngay tại khu SWORD này. Cho nên lần này tôi đến đây chỉ là để tìm cậu ấy.

– Cậu có biết ở Nguyệt Thành này có bao nhiêu gã choai choai tên là Long không? – Gã đội khăn đỏ cướp lời, chau mày nói oang oang.

Khô Nguyệt cười nhăn nhó:

-Tôi biết. Không sao, tôi sẽ tìm từng nhà một. Chỉ cần các vị đừng coi tôi là phường bất hảo, chốc chốc lại giáng cho tôi một gậy là được.

– Có ảnh của cậu ta không? – Một giọng nói trong vắt vang lại từ phía sau quầy bar. Khô Nguyệt quay lại nhìn thấy cô – cô gái trên mái nhà. Cô đã bỏ mũ, mái tóc dài mượt mà chảy dọc sau lưng, lúc này đã không khiến người ta phải nhận nhầm giới tính nữa.

– Có ! – Khô Nguyệt móc từ trong ví ra một tấm ảnh cũ mèm. Trong bức ảnh, hai cậu bé tầm sáu, bảy tuổi đang nhìn thẳng vào ống kính cười tươi nói – Người bên trái chính là Long.

Cả đám xúm xít lại xem, gã đội khăn đỏ lắc đầu quầy quậy:

– Úi dào! Chỉ dựa vào mỗi bức ảnh này thì có tác dụng đếch gì. Có trời mới biết bây giờ lớn lên trông như thế nào.

– Tôi chỉ có mỗi bức cái này. – Khô Nguyệt cất bức ảnh đi – Dù thế nào tôi cũng phải tìm bằng được cậu ấy. Mẹ cậu ấy đang đợi cậu ấy trở về, bác ấy không còn nhiều thời gian nữa!

– Thế này đi… – Người đàn ông trung niên ngẫm nghĩ một thoáng rồi quay sang gã khăn đỏ – Seven, hãy sắp xếp cho cậu nhóc này một chỗ ở, rồi sai mấy người giúp cậu ấy tìm thử xem.

– Vâng! – Gã khăn đỏ gật đầu với vẻ hơi miễn cưỡng, tập tễnh bước đi.

– Cậu ở luôn đây đi! – Người đàn ông trung niên lấy từ trong quầy bar ra một chai rượu vang đã vơi một nửa, rót cho ông ta và Khô Nguyệt mỗi người một ly – Có điều, buổi tối tuyệt đối không được ra ngoài, nếu không, có lẽ tôi không thể bảo đảm được an toàn cho cậu. À đúng rồi, cậu tên gì?

– Khô Nguyệt! – Anh nhấp một ngụm rượu nhỏ, cảm giác chan chát chảy lan trên đầu lưỡi – Còn ông? Xưng hô như thế nào?

– Cận Phi Vũ. Nhưng mọi người đều gọi ta là King, ngắn gọn. – Ông ta khẽ cười với Khô Nguyệt, lắc lắc ly rượu trên tay, rồi một hơi uống cạn.

– Hân hạnh! – Khô Nguyệt chìa tay về phía Cận Phi Vũ, cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 5: Chương 4

"Người đã thấy, hộp đang tìm."

Khô Nguyệt viết một câu vào email, gửi đi. Đây là giao hẹn giữa anh với khách hàng, mỗi một bước hành động đều phải thông báo cho đối phương,

Tắt máy tính, anh thư thái đổ người lên chiếc giường cũng tạm được coi là êm ái. Thằng cha Seven kia sắp xếp cho anh ở trong một nhà trọ nhỏ đối diện chéo với quán bar Butterfly Kisses. Lúc Seven sắp đi khỏi, anh nhìn thấy rõ gã ghé tai thầm thì với ông chủ nhà trọ vài câu, rồi ông chủ cảnh giác nhìn Khô Nguyệt mấy cái, lặng lẽ gật gật đầu.

Đúng là một tay thuộc hạ thận trọng. Tuy Khô Nguyệt không ưa gì Seven, nhưng vẫn khen ngợi thái độ làm việc của hắn.

Sau khi ổn định chỗ ở, liên tiếp mấy ngày liền, Khô Nguyệt hàng sáng đều ra khỏi nhà vào một giờ nhất định, lang thang qua những đường lớn ngõ nhỏ, sắc mặt lo âu, tay cầm bức ảnh cũ rích hỏi han đủ kiểu.

Đóng kịch cũng cần phải chuyên nghiệp, bao gồm cả việc che giấu "tố chất nghề nghiệp" của sát thủ vào hôm trước, mặc kệ cho Seven đánh lén một gậy sau lưng, rồi nhân thế chết ngất luôn.

Chiều hôm nay, anh lê tấm thân "mệt mỏi rã rời" bước vào Butterfly Kisses, chọn chỗ ngồi sát cửa sổ như thường lệ, gọi một ly rượu vang rồi ngồi xuống.

– Không có kết quả? – Lạc Diệp bước tới trước mặt anh, trên tay bưng một ly nước ép trái cây, ngồi xuống.

– Tạm thời chưa có! – Khô Nguyệt lắc đầu. Anh ngẩng nhìn cô gái trước mặt, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp kính, hắt lên làn da trong suốt như

thủy tinh của cô, mỏng manh như không chịu nổi một cái chạm.

Lạc Diệp là con gái của Cận Phi Vũ, nhưng không có quan hệ ruột thịt với ông. Năm xưa, ông đã cứu được Lạc Diệp, khi đó vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh từ trong miệng của một con nhện mặt quỷ. Cha mẹ của cô đều đã trở thành miếng mồi ngon của lão yêu quái đó. Mắt cô cũng vì bị dịch độc phun vào mà không còn nhìn thấy gì nữa. Cũng vì cứu cô, Cận Phi Vũ suýt chút nữa đã mất một cánh tay. Tới nay, trên tay phải của ông vẫn còn một vết sẹo rất to lớn.

Cận Phi Vũ là đại ca của toàn bộ Nguyệt Thành. Tất cả cư dân nơi này đều răm rắp nghe theo lời ông. Theo như quan sát của Khô Nguyệt trong những ngày này, sự phục tùng của bọn họ đối với Cận Phi Vũ không phải là do sợ hãi, mà là xuất phát từ niềm kính trọng thực thụ. Họ tôn trọng người đàn ông này, cam tâm tình nguyện coi mệnh lệnh của ông là kim chỉ nam trong cuộc sống. Đương nhiên, nguyên nhân của hiện tượng này không phải là điều mà một sát thủ cần phải tìm hiểu. Điều anh cần làm là sau khi tìm được chiếc hộp gỗ đào mà khách hàng yêu cầu, giết chết Cận Phi Vũ.

– Anh không nên tới Nguyệt Thành trong thời gian này. Nếu tôi là anh, tôi sẽ rời khỏi đây càng sớm càng tốt. – Cô ngậm lấy ống hút, hút mạnh một hơi – Anh không thuộc về nơi này.

– Ngoài việc không hào nhoáng bằng các thành phố lớn, mọi thứ ở nơi này đều rất tuyệt, con người cũng rất tốt. – Khô Nguyệt dịch người về phía trước, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, hỏi – Nhưng tôi cảm thấy rất tò mò, hôm đầu tiên gặp cô, cô nói cô đang tắm nắng?

Lạc Diệp cười vang, nói:

– Vào tất cả những ngày có nắng, tôi đều lên nóc nhà ngồi ngắm cảnh tắm nắng. Hôm ấy anh ở phía dưới đột ngột lên tiếng hỏi, thì tôi cũng tiện miệng trả lời thôi.

– Cô có thể ngắm cảnh? – Anh rất đỗi hiếu kỳ.

– Ánh nắng, nhà cửa, cây cối, hoa cỏ, tôi đều có thể nhìn thấy. – Cô chỉ vào đầu mình – Đều ở trong này! – Cô ngừng lại một lát, hai gò má ửng lên một vệt hồng nhàn nhạt – Và còn… hình dáng của King, tôi cũng có thể nhìn thấy.

– Ồ? – Khô Nguyệt cố làm ra vẻ ngạc nhiên – Lẽ nào cô đã thầm yêu King?

– Suỵt, suỵt! – Vệt hồng trên gò má Lạc Diệp phút chốc đã lan tới tận mang tai, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ lựng như một trái cà chua, cô cuống quýt bịt miệng Khô Nguyệt lại, suýt nữa hất đổ cả ly nước trái cây đang uống.

– Được được, tôi sẽ giữ bí mật, giữ bí mật tuyệt đối! – Khô Nguyệt thành thật thề thốt – Nếu tôi tiết lộ cho người khác, sẽ bị ly nước trái cây của cô làm cho chết sặc!

– Như vậy còn tạm được! – Lạc Diệp đã yên tâm, thở phào một hơi, ngồi về chỗ cũ, nhưng còn chưa ngồi đã lại đứng lên, bước vòng qua bàn, ngồi xuống bên cạnh anh, túm lấy cổ áo anh mà nói – Anh nhất định phải giữ bí mật đấy!

– Quân tử nhất ngôn! – Anh giơ tay đầu hàng. Nhìn cô gái nhỏ hoạt bát lanh lợi như một chú thỏ, Khô Nguyệt thật khó lòng tin rằng cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Trái lại, cái vẻ khùng khùng nghịch ngợm của cô khiến anh nhớ tới một người bạn cũ. Cô yêu cây cũng hoạt bát hệt như một chú thỏ.

– Ngày hai mươi sáu tháng sau là sinh nhật của King, tôi đang chuẩn bị quà sinh nhật cho ông ấy. – Lạc Diệp im lặng một lúc rồi nói khẽ với anh – Đợi khi râm bụt ánh sao nở hoa, đã có thể hoàn thành!

Vẻ phấn chấn và hạnh phúc của cô khiến Khô Nguyệt lầm tưởng rằng vầng dương đang trì hoãn thời gian lặn xuống chân trời.

– Sao cô lại nói những chuyện này với tôi? – Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô – Tôi là một người xa lạ vừa mới chân ướt chân ráo tới đây. Cô xem, đám Seven tới bây giờ vẫn coi tôi là quân trộm đạo.

Lạc Diệp uống ừng ực một ngụm nước tráo cây lớn, vừa nhai miếng thạch dừa vừa nói rất vô tư – Dù sao anh cũng không phải là người xấu!

Từ lâu anh đã quen việc moi tin tức từ trong ánh mắt của tất cả mọi đối thủ, nhưng với Lạc Diệp, anh không thể nào tìm ra một mảy may dấu vết gì trong đôi mắt lúc nào cũng êm ả như mặt hồ lặng sóng. Thông thường, tình trạng này chỉ xuất hiện ở hai loại người, một là người sâu xa như vực thẳm, hai là người tinh khôi như giấy trắng.

– Lỡ tôi là người xấu thì sao? – Anh bỗng hỏi rất thành thật.

Lạc Diệp mím môi, đặt chiếc ly đã rỗng không xuống, nói:

– Người xấu sẽ không có ý nghĩ muốn cứu tôi khi tôi ngã từ trên nóc nhà xuống.

Khô Nguyệt thoáng ngây người.

– Tôi vẫn có mắt đấy, chẳng qua là nó mọc ở đây mà thôi! – Cô chỉ vào tim mình – Thôi, tôi phải đi đây. Bánh bao bị ốm, tôi phải đi thăm nó.

– Đợi đã! – Khô Nguyệt kéo cô lại – Cô đi thăm Bánh Bao à? Tôi đưa cô đi nhé!

– Thôi khỏi, tới cả cái tổ kiến nhỏ nhất Nguyệt Thành tôi còn tìm ra được, việc gì phải phiền đến anh! Anh cứ ngồi yên cho khỏe. – Cô làm mặt hề với anh, rồi căn dặn – Còn nữa, nhất định phải ghi nhớ lời King nói, buổi tối tuyệt đối không được ra ngoài! Anh không thuộc về nơi này. – Cô khẽ chau mày – Sau đó, hãy tự cho mình một kỳ hạn. Nếu trước khi râm bụt ánh sao nở hoa, anh vẫn chưa tìm được anh bạn Long kia, thì hãy đi đi! Tôi không đùa với anh đâu!

– Tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc vấn đề này! – Anh gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 6: Chương 5

"Hôm nay, không thu hoạch được gì".

Email của anh, nội dung đều rất ngắn gọn, hơn nữa liên tiếp mấy ngày đều là cùng một câu.

Điều này tuyệt nhiên chưa hề có trong "kinh nghiệm công tác" của anh trước đây. Là một sát thủ có mức giá cao nhất, anh xưa nay nổi tiếng vì tác phong nhanh, chuẩn, độc. Xử lý ổn thỏa một con yêu quái, dù lớn dù nhỏ, đều không vượt quá bảy mươi hai tiếng đồng hồ. Anh đã quen, hoặc có thể nói là đã trơ lỳ trước sự "nhanh gọn" này.

Nhưng phi vụ "làm ăn" lần này đã khiến anh ngấm ngầm cảm thấy có chút bất an.

Tắt máy, Khô Nguyệt không nằm dài trên giường đánh một giấc như thường ngày. Bước ra khỏi phòng, qua khung cửa sổ ở hành lang, anh nhìn thấy bầu trời đêm mênh mông không một ánh sao. Bây giờ là ba giờ sáng.

Trong cái nhà trọ nhỏ xíu cũ nát này, ngoài anh ra, không còn khách trọ nào khác. Anh nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới. Lão chủ quán trọ, cái gã béo đầu trọc lúc nào cũng săm soi anh đầy vẻ cảnh giác, lúc này đang cắm mặt lên quầy. Một gói lớn khoai tây chiên ăn dở quăng bừa trên một đống báo lộn xộn, chiếc ti vi bên cạnh vẫn chưa tắt, màn hình trắng xóa không còn tín hiệu.

Ban ngày, lão béo dù chỉ ngủ gật cũng ngáy vang như sấm, lúc này lại trật tự tới mức không nghe thấy một hơi thở, thân hình béo núc im lìm bất động giống như một đống bùn nhão. Khô Nguyệt bước lại gần, sờ vào động mạch cổ của gã. Không còn nhịp đập.

Anh lật người lão chủ quan trọ lên, và nhìn thấy một bộ mắt trắng bệch, với đôi môi tím đen. Trên người lão béo không còn một dấu hiệu của sự sống. Anh tốc vạt áo T-shirt của lão lên, thấy trước mặt lão thấy có một lỗ thủng to bằng nắm đấm, không có vết máu. Trong lỗ thủng chỉ là một màu đen sâu hun hút, cùng với những vết lấm chấm như đốm huỳnh quang. Anh vội vàng rảo bước ra khỏi quán trọ.

Toàn bộ Nguyệt Thành dường như chìm nghỉm trong một bầu tĩnh mịch vô biên. Nơi đây, lúc này, phố lớn, ngõ nhỏ, không thấy một bóng người, tới cả chó mèo hoang cũng không thấy một con. Chỉ có ánh đèn lác đác đang nhấp nháy chớp tắt là dường như nhắc nhở Khô Nguyệt, nơi đây là một thành phố giành cho con người sinh sống.

Thế nhưng, trong mắt Khô Nguyệt, nơi này đã trở thành một phần mộ im lìm.

Anh đã biết được phần nào lý do Cận Phi vũ không cho anh ra ngoài vào ban đêm.

Hít sâu một hơi, anh cất bước đi về phía quán bar Butterfly Kisses.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 7: Chương 6

– Tôi biết chắc sẽ có một đêm nào đó, cậu thế nào cũng tới tìm tôi uống rượu. – Cận Phi Vũ thư thái ngồi ở vị trí trong cùng của quán bar, nâng lý rượu hướng về phía Khô Nguyệt.

– Ông đã biết hết rồi? – Khô Nguyệt điềm tĩnh bước tới trước mặt ông, ngồi xuống – Bao gồm cả việc… tôi tới đây để giết ông?

– Bao gồm cả thứ mà cậu cần tìm. – Ông lấy từ trong bóng tối bên cạnh ra một thứ vuông thành sắc cạnh, đặt lên mặt bàn. Một chiếc hộp gỗ đào màu nâu sẫm chạm trổ hoa văn, lắng đọng sắc thái cổ xưa thâm trầm, mặc cho ánh đèn chầm chậm xoay tròn trên trần nhà hắt xuống mình những vệt sáng màu sặc sỡ.

Ánh mắt của Khô Nguyệt từ đầu tới cuối không hề biến đổi.

– Điềm đạm như cúc, đây chính là câu nói hay nhất để hình dung về những sát thủ tuyệt đỉnh chân chính. Sở dĩ tôi vui vẻ diễn kịch với cậu cho tới bây giờ, là vì không muốn thân phận của cậu khiến cho các cư dân nơi này phải khiếp sợ. – Dòng rượu màu đỏ sậm chảy gọn gàng từ cổ chai vào một chiếc ly rỗng không rơi rót lấy một giọt. Cận Phi Vũ đẩy chiếc ly tới trước mặt Khô Nguyệt, cười mà nói – Khô Nguyệt, cậu xứng đáng để tôi mời rượu.

– Cảm ơn! – Khô Nguyệt một hơi uống cạn ly rượu, trong miệng vẫn là cái vị chan chát quen thuộc.

Tiếng nhạc chầm chậm du dương văn vẳng trong bốn bề không khí. Vẫn là khúc "Butterfly Kisses".

There's two things I know for sure,

She was sent here from heaven, and she's Daddy's little girl.

As I drop to my knees by her bed at night,

She talk to Jesus and I close my eyes.[1]

[1] Tạm dịch: "Có hai điều tôi biết chắc chắn, đó là cô bé được gửi tới từ thiên đường, và là con gái bé bóng của cha cô ấy. Khi tôi quỳ gối trước giường của cô bé trong đêm, cô bé nói cùng với chúa Jesus, và tôi khép mắt" (Nd).

Giọng nam trầm ấm lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Từ khi Khô Nguyệt tới quán bar này lần đầu tiên, nhạc trong quán lúc nào cũng là bài hát này, chưa bao giờ đổi bài khác.

– Cậu hoàn toàn không giống với những gã đã tới trước đây! – Cận Phi Vũ nói.

Khô Nguyệt không nói gì, chỉ xoay tròn chiếc ly đã trống không, trên thành ly phản chiếu khuôn mặt mỉm cười của Cận Phi Vũ. Ông có vẻ chưa tới bốn mươi, song lại có mái tóc bạch kim hiếm thấy, đeo cặp kính gọng đen kiểu dáng rất đẹp. Lúc cười, khóe mắt đã có những vết chân chim, nhưng nhìn vẻ tuấn tú trên khuôn mặt, vẻ sáng sủa của ngũ quan, ông vẫn là một người đàn ông vô cùng cuốn hút. Đó là một vẻ cuốn hút được tích lũy qua bề dày năm tháng, là kết quả của những trải nghiệm và thăng trầm chậm rãi theo bước thời gian, không hề phô trương lộ liễu, mà kín đáo gắn liền với con người ông.

Môt người như thế này, đương nhiên không phải là kẻ mà những "đồng nghiệp" của anh đã bước tới trước đó có thể giải quyết được. Chắc hẳn khách hàng của anh sau khi trải qua vô số lần thất bại mới chịu bỏ ra một mức giá khủng để tìm anh. Thù lao của anh từ xưa tới nay luôn cao hơn mức giá của những sát thủ bình thường cả trăm lần. Mức giá này không phải ai cũng có khả năng chi trả, hoặc bằng lòng chi trả.

– Có muốn biết trong này là thứ gì không? – Cận Phi Vũ khẽ vỗ lên chiếc hộp.

Khô Nguyệt lắc đầu:

– Chức trách của tôi chỉ là mang nó về cho khách hàng. Bên trong nó là thứ gì, không liên quan tới tôi.

– Cậu quả nhiên khác hẳn người thường! – Cận Phi Vũ lắc đầu cười – Lần này, cô ấy đã tìm đúng người rồi! – Ông nhìn thẳng vào Khô Nguyệt – Chuẩn bị lúc nào ra tay?

– Đợi ông uống xong ly rượu kia! – Khô Nguyệt thành thật trả lời. Ly rượu của Cận Phi Vũ vẫn còn lại non nửa.

– Nếu tôi muốn cậu sau ngày cuối cùng của tháng sau hãy thi hành nhiệm vụ, cậu có đồng ý không? – Cận Phi Vũ nghiêm túc hỏi.

Hai đầu mày Khô Nguyệt khẽ nhướng lên. "Ngày hai mươi tháng sau là sinh nhật của King, tôi đang chuẩn bị quà sinh nhật cho ông ấy" – Khuôn mặt hạnh phúc của Lạc Diệp bất chợt hiện lên trước mắt anh.

-Được! – Khô Nguyệt không hề do dự. Thời gian đã giao hẹn với khách hàng là ba tháng, cuối tháng sau mới ra tay, không phải là vi phạm hợp đồng.

– Cảm ơn! – Cận Phi Vũ rót cho anh một ly rượu nữa – Cô ấy vẫn khỏe chứ?

– Cô ấy? – Khô Nguyệt ngẩn người.

– Khách hàng của cậu!

Khô Nguyệt hồi tưởng một lát, rồi nói:

– Một người đàn bà xinh đẹp, có lẽ thuộc về nhóm người có cuộc sống tuyệt hảo nhất. Dẫu rằng tôi chưa nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt cô ta.

– Trực giác của sát thủ luôn rất chuẩn xác. – Cận Phi Vũ thở phào một hơi – Nếu cô ấy quả thực đang sống tốt, thì tôi cũng thấy an tâm.

Có lẽ là men rượu đã phát huy tác dụng, có lẽ là người đàn ông trước mặt anh quá ư đặc biệt, có lẽ là tình cảnh lúc này quá thích hợp để trò chuyện chứ không phải để giết người, Khô Nguyệt đã từ bỏ nguyên tắc chỉ hỏi ba điều mà bản thân luôn tuân thủ, lần đầu tiên hỏi thêm một câu:

– Giết người vì tình?

Anh đã từng gặp rất nhiều người phụ nữ yêu quá hóa hận, một người đàn ông như Cận Phi Vũ có gặp phải một người, thậm chí là vài người phụ nữ như vậy trong cuộc đời, cũng chẳng có gì là lạ.

– Ha ha! – Cận Phi Vũ lịch thiệp cụng ly với anh – Cô ấy là con gái ruột của tôi.

Hai ly rượu chạm vào nhau, "keng" một tiếng, ngân vang hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 8: Chương 7

– Đây là nơi cao nhất trong toàn bộ Nguyệt Thành.

Trong tiếng gió vù vù, Cận Phi Vũ sánh vai cùng Khô Nguyệt. Dưới chân họ là một "tòa tháp" được chất đống từ sắt thép phế thải và những phế liệu xây dựng khác.

Phóng mắt nhìn xuống, toàn bộ thành phố đều thu vào trong tầm mắt. Nhờ những ngọn đèn lưa thưa chớp tắt, Khô Nguyệt nhìn thấy những mảng đen thẫm hun hút như hình xoáy ốc. Nhìn kỹ lại, trong bóng tối có rất nhiều chuyển động dị thường: một vài thứ hình dạng khác nhau, bao bọc trog những ánh sáng đủ màu, tung tăng lượn lờ hệt như chim trên trời, cá dưới nước. Đó là… yêu quái đầy thành phố. Nhưng đều là những con tiểu yêu hạ cấp linh lực rất thấp, hoàn toàn không có khả năng sát thương.

– Nguyệt thành, cả trăm năm trước, đã chẳng có mấy người sinh sống. – Vạt áo của Cận Phi Vũ bay phất phơ trong gió, giống như một đôi cánh màu đen – Một vài nhóm gọi là tổ chức nghiên cứu khoa học coi Nguyệt Thành hẻo lánh lạc hậu là căn cứ thực nghiệm bí mật. Kết quả sau cùng mà bọn họ đem lại, chính là một đợt bệnh dịch nhân tạo thảm khốc. Người dân trong thành phố phần đông đều chết một cách oan ức. Chính phủ đã giấu chân tướng sự việc, triệt để phong tỏa Nguyệt Thành và quyết định trong vòng ba tháng không thể khống chế được bệnh dịch sẽ chôn vùi toàn bộ Nguyệt Thành, bất chấp trong thành phố còn người sống sót hay không.

Khô Nguyệt khẽ nhíu mày. Cận Phi Vũ mở chiếc hộp gỗ đào đang cầm trên tay, một mùi hương thanh khiết phả vào trước mặt, thấu tận tâm can, trong hương thơm ngọt ngào như có vẻ gì thân thuộc.

Khô Nguyệt thấy ông ta bốc từ trong hộp ra một nắm những thứ nhỏ mịn như cát, tỏa sáng lấp lánh, giống như những đốm huỳnh quang dày đặc, cũng giống như những ngôi sao đã nghiền thành bột, tuyệt đẹp tới mức khiến người ta chỉ muốn nâng niu trên lòng bàn tay, để ngắm nghía cho kỹ lưỡng.

– Nếu như nơi này bị chôn vùi, phải chăng là rất đáng tiếc? – Ông quay sang cười khẽ với Khô Nguyệt – Nếu có một biện pháp nào khác có thể cứu lấy thành phố này, tôi nghĩ, chúng ta đều sẵn sàng thử, đúng không?

Cánh tay ông vung lên, thứ bột sáng lấp lánh như vụn sao trời kia chảy qua kẽ tay ông lắc rắc bay đi, biến thành một màn sương sặc sỡ trong bóng đêm đen, rải đều đặn xuống từng ngóc ngách trong thành phố. Đám yêu quái dạo chơi trong bóng đêm đều hân hoan và phấn chấn thưởng thức màn sương thơm ngào ngạt, ngay cả lớp hào quang xung quanh cơ thể chúng cũng sáng hơn trước đó rất nhiều.

Dưới chân họ bỗng nhiên biến thành một biển màu rực rỡ tuôn chảy, trong đó nghe thấy rõ ràng những tiếng reo cười mừng rỡ của đám tiểu yêu. Trong bóng tối, chúng dùng thứ tiếng nói chỉ có bọn chúng mới hiểu để tạo dựng nên một niềm hạnh phúc đặc biệt.

Một hành động của Cận Phi Vũ đã mang lại cho thành phố chết này bầu sinh khí theo một nghĩa khác.

– Ồ… – Ánh mắt của Khô Nguyệt bỗng chốc thất thần trong chốc lát, anh nhìn sững vào chiếc hộp gỗ đào trên tay Cận Phi Vũ – Thứ bột này… là bột tinh quang Tụ Linh mà chỉ có tộc Bướm Tuyết, kẻ thống trị trong giới yêu bướm, mới có thể luyện thành, chuyên dùng để bổ sung tinh khí cho yêu ma?

Cận Phi Vũ đóng chiếc hộp lại, khẽ gật đầu:

– Thực ra, yêu quái trong Nguyệt Thành phần đông là những kẻ đáng thương bị chính dòng tộc mình vứt bỏ. Giống như Seven, hắn là một con sói yêu què chân, không thể tự do chạy nhảy, càng không thể cùng kết đàn săn mồi với đồng loại, nên đương nhiên sẽ bị khinh thường, bị ruồng bỏ. Công lực tu

hành của đám tiểu yêu này quá thấp kém, chưa nói tới việc tu thành hình người, mà ngay cả ánh mặt trời cũng không dám nhìn. Ta thu nạp bọn chúng, và mang chúng tới Nguyệt Thành, cho chúng sống trong cơ thể của những cư dân đã chết. Như vậy, bọn chúng không những có chỗ dung thân an toàn, mà còn có được cơ thể con người, từ đó có thể ung dung sống dưới ánh mặt trời. – Ông khẽ cười – Còn những kẻ có ý định hủy diệt thành phố này, thấy cư dân của Nguyệt Thành trong một đêm từ cõi chết trở về, thì sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, ba chân bốn cẳng bỏ chạy tháo thân.

– Những kẻ đó chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua "kỳ tích" này. Bọn họ không quay lại Nguyệt Thành khám phá bí ẩn trong việc các cư dân sống lại? – Khô Nguyệt thắc mắc. Rất nhiều năm nay, Nguyệt Thành trong ấn tượng của anh chỉ là một thành phố nhỏ vùng biên viễn rất ít khi được nhắc tới, một nơi chẳng hề xứng đáng để quan tâm.

– Đương nhiên là bọn họ muốn quay lại. – Cận Phi Vũ dõi mắt nhìn về phía xa xăm – Chỉ có điều, bọn họ không còn tìm ra vị trí của Nguyệt Thành được nữa. Ta đã lập một kết giới phòng ngự cho thành phố này, bất cứ người nào không được cho phép vào thành phố, đều không thể tìm thấy Nguyệt Thành. Một trăm năm đã trôi qua, những ai biết được sự việc này đều đã thành người thiên cổ. Nguyệt Thành cũng dần dần trở lại bình thường, giống như một thành phố thực sự. Đám tiểu yêu quái kia cũng đã rất quen với cuộc sống trong cơ thể con người, thậm chí đã hoàn toàn coi mình là con người. Ban ngày, bọn chúng làm việc, đi học, ẩu đả, yêu đương. Ban đêm, chúng thoát khỏi thân xác con người, nuốt lấy bột tinh quang Tụ Linh, để giữ cho nguyên thần không phân tán, thể lực khỏe mạnh. Cứ đều đặn như vậy, năm này qua năm khác.

– Ông đã nuôi dưỡng cả một thành phố. – Khô Nguyệt nhếch mép, có vẻ chế nhạo – thật là một con yêu Bướm Tuyết vĩ đại. Luyện bột tinh quang Tụ Linh rất hao tổn nguyên khí, thế mà ông vẫn kiên trì suốt bao nhiêu năm qua.

– Ha ha, cậu nói càng ngày càng nhiều rồi đấy!-Cận Phi Vũ cười vang, đôi mắt sau cặp kính ẩn lên những tia sáng khác lạ – Đổi lại là cậu, có lẽ cũng sẽ lựa chọn giống như tôi.

– Tôi chỉ giết yêu quái, chưa từng cứu yêu quái. – Khô Nguyệt lại trở về với thái độ bình thường, lạnh nhạt nói – Sát thủ trong lòng chỉ có tiền, không có thứ gì khác.

Cận Phi Vũ nhìn xoáy vào đôi mắt màu tím của anh với một ánh nhìn gần như xuyên thấu, lời nói đầy thâm ý:

– Tộc yêu bướm vốn chia làm hai phái Bướm Tuyết và Bướm Đêm. Bướm Tuyết có sở trường phòng ngự chữa trị, huyết thống cao quý, các thế hệ vua bướm đều xuất thân từ tộc Bướm Tuyết. Còn Bướm Đêm có sở trường tấn công hủy diệt, bản lĩnh hơn người, nên việc bảo vệ vua bướm, bảo vệ lãnh thổ là thiên chức của Bướm Đêm. Hai loài Bướm Tuyết, Bướm Đêm, một văn, một võ, hỗ trợ lẫn nhau.

Khô Nguyệt trầm ngâm giây lát, rồi nói:

– Thế thì đã sao?

– Cậu quên rằng Nguyệt Thành đã bị ta lập kết giới sao? Người ngoài nếu không được ta cho phép thì không thể đặt chân vào. Nhưng cậu lại chẳng tốn chút hơi sức nào đã vào được Nguyệt Thành. Trừ phi thân thể cậu bẩm sinh đã dung hòa với kết giới của ta, hay nói một cách dễ hiểu hơn, cậu hẳn là đồng loại với ta. Hơn nữa, ngay lần đầu tiên gặp ta, cậu chắc chắn đã biết được điều này. – Cận Phi Vũ nhìn anh, cười – Thế nhưng có một điểm ta vẫn cảm thấy quái lạ.

– Tôi biết ông và tôi thuộc cùng một tộc, nhưng không biết ông là một con Bướm Tuyết. – Khô Nguyệt nhìn ông, mặt không đổi sắc – Nhưng, cùng thuộc một tộc hay không, đối với tôi chẳng hề quan trọng.

– Cậu dường như… không hoàn chỉnh. – Cận Phi Vũ khẽ lắc đầu – Không mấy giống những Bướm Đêm ta đã từng gặp. Nhưng ta cũng không nói ra được khác ở chỗ nào.

– Đã không nói ra được, thì đừng nói nữa! – Khô Nguyệt nhún mình nhảy bật lên, từ trên đỉnh tháp hạ xuống mặt đất.

Cận Phi Vũ đáp xuống sau lưng anh không một tiếng động, cười nói:

– Một anh chàng thú vị!

– Không thú vị bằng ông. – Khô Nguyệt hơi quay người, giọng nói có phần mỉa mai – Ông có thể khiến yêu quái trong cả một thành phố yêu quý kính trọng, song lại bị chính con gái ruột thuê người truy sát hết lần này tới lần khác.

Nhìn nụ cười chua chát của Cận Phi Vũ, Khô Nguyệt lạnh lùng "hừ" một tiếng, quay người bỏ đi.

Bất kể là lúc nào, giấc ngủ đều rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 9: Chương 8

Ngoại ô Washington, trong một phòng nghiên cứu bí mật, một đám người mặc áo blu trắng với đủ loại màu da đang bận rộn đi lại như con thoi trước các loại máy móc phức tạp tinh xảo.

Bên ngoài bức tường kính, một người đàn ông phương Tây mắt xanh mũi cao râu quai nón comple giày da, đang hào hứng nói với cô gái trẻ đứng trước mặt:

– Nếu hành động lần này thuận lợi, chúng ta sẽ thu gom được lượng nguyên thần yêu tinh lớn mạnh nhất trong lịch sử. Có được thứ này, thành quả nghiên cứu của chúng ta không bao lâu nữa sẽ thành hiện thực. Cô Mặc, lần này quả thực phải cảm ơn cô rất nhiều. Không có cô, chúng tôi sẽ không thể nào tìm ra vị trí của Nguyệt Thành.

Chiếc mũ rộng vành đã che khuất quá nửa khuôn mặt của cô gái, đôi môi xinh đẹp thoa một lớp son lộng lẫy. Cô liếc nhìn cảnh tượng bận rộn bên trong lớp kính, lạnh lùng lên tiếng:

– Không cần cảm ơn tôi, ai có phần của người đó.

Bước trên con đường nhỏ bên ngoài phòng thí nghiệm, ánh nắng loa lóa chiếu lên thân hình mảnh mai thon thả của cô. Bước chân cô khoan thai chậm rãi, bộ váy dài màu trắng sữa giống như những tảng băng ngàn năm không thể bị bất cứ ánh nắng nào làm tan chảy.

Cô đứng lại cuối con đường, ngoành đầu nhìn về phía tòa nhà xem ra rất đỗi bình thường kia, nơi lũ người có tên là "nhà khoa học" suốt ngày mộng tưởng chế tạo ra thứ vũ khí linh năng mạnh nhất trọng lịch sử đang bận bịu tối ngày đến quên ăn quên ngủ.

Cuối tháng sau, đám yêu quái trong Nguyệt Thành sẽ biến thành một khâu then chốt trong công trình nghiên cứu của bọn họ, sẽ cống hiến toàn bộ năng lượng của chúng cho công trình vũ khí linh năng. Nguyệt Thành sẽ biến thành một thành phố chết thực sự, giống như chính nó sau trận dịch trăm năm về trước. Đây mới là cảnh tượng mà nó nên có.

Cận Phi Vũ, không chỉ ông, không chỉ đám bột tinh quang Tụ Linh quý giá kia, mà cả cô ta, cùng với lũ yêu quái hạ cấp, tất cả những thứ mà ông bất chấp tính mạng để bảo vệ, cuối cùng đều sẽ bị hủy diệt.

Mặc âm thầm nở một nụ cười lạnh lẽo trong lòng. Đây là cái giá mà ông phải trả, ông bố ạ!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 10: Chương 9

Tháng bảy, trời nóng như đổ lửa, nhiệt độ ban ngày ở Nguyệt Thành cao một cách bất thường, nhưng ban đêm lại lạnh tới thấu xương. Bắt đầu từ tuần này, Lạc Diệp ngày nào cũng đi xuyên qua bốn con phố, chạy tới một sườn núi nhỏ gần kề một công trường bỏ hoang, thận trọng vuốt ve những khóm cây mọc um tùm trong khe đá. Xen kẽ giữa đám cành cây màu tím nhạt là những bông hoa trắng như sao sa, tỏa hương dìu dịu, đem lại vẻ mát lành trong ngày hè nắng gắt.

– Đây là thứ hoa râm bụt ánh sao mà cô luôn trông đợi? – Khô Nguyệt ngậm một cọng cỏ trong miệng, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn những bông hoa dại rất đỗi tầm thường chẳng có gì bắt mắt.

– Phải! – Cô vui sướng gật đầu, khẽ chun mũi – Nhiều nhất là ba ngày nữa chúng sẽ nở rộ.

– Cô dựa vào mùi hương của chúng để dự đoán ngày nở hoa à? – Khô Nguyệt đưa hai tay vờn nghịch những nụ hoa bé xíu, trắng muốt như tuyết – Loài hoa này có gì đặc biệt?

Lạc Diệp ngẩng mặt lên, cảm nhận hơi nóng còn sót lại của buổi chiều tàn – Đừng nóng vội, đợi đến khi mặt trời xuống núi, anh nhìn chúng sẽ biết.

– Được thôi! – Khô Nguyệt nằm dài lên thảm cỏ, đợi màn đêm buông xuống.

– Anh thực sự giống một kẻ nhàn rỗi chẳng có việc gì làm. – Lạc Diệp ngồi xuống bên cạnh anh – Anh bạn Long của anh vẫn chưa có tin tức gì phải không, sao tôi lại cảm thấy anh càng ngày càng không sốt sắng tìm người nữa thì phải?

– Muốn tìm được một người, cần phải có duyên phận. Có lẽ số trời đã định, không để cho Long được trở về bên mẹ. – cọng cỏ xoay tròn trong miệng Khô Nguyệt, anh nói dối mà không hề chớp mắt.

Lạc Diệp ngồi ôm gối, vẻ buồn bã, gác cằm lên đầu gối, lẩm bẩm:

Mẹ… Tôi sắp không còn nhớ được hình dáng của mẫu hậu nữa rồi…

Mẫu hậu? Cô bé này gọi mẹ là mẫu hậu? Khô Nguyệt giật cọng cỏ ra khỏi miệng, quay sang nhìn cô, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Có lẽ ý thức được mình đã lỡ lời, Lạc Diệp có phần luống cuống, vội đứng bật dậy, luôn miêng phân trần:

– Ồ, tôi nói mẹ, không phải mẫu hậu… Tôi…

– Được rồi! Đến cả lấp liếm cũng không biết cách. – Khô Nguyệt cười – Bí mật của Nguyệt Thành, King đã kể hết cho tôi nghe rồi. Cô không cần phải hốt hoảng, tôi biết cô không phải con người. Tuy đều là yêu quái, nhưng cô không giống những "cư dân" khác ở Nguyệt Thành.

– Đúng vậy! – Khô Nguyệt thẳng thắn – Có lẽ King cũng cảm thấy tôi không phải là người xấu nhỉ, hi hi.

Im lặng giây lát, Lạc Diệp thở dài thở phào một cái:

– Cũng tốt. Tôi cảm nhận được, King không những rất chăm lo cho anh, mà còn rất tin tưởng anh. Tuy việc này có hơi hiếm thấy, nhưng tôi biết ông ấy làm như vậy là có lý do riêng. Tôi đúng là một con yêu quái. – Cô mím miệng cười – Còn là một con yêu quái rất rất vô dụng.

Anh có thể cảm nhận được yêu khí trên cơ thể mọi loài yêu quái, hơi hướng trên người Lạc Diệp đã cho anh biết cô là một con bướm, giống như anh và Cận Phi Vũ, một con yêu bướm.

Anh quen thuộc thứ mùi của yêu bướm hơn bất cứ ai. Chỉ là so với những đồng loại mà anh quen biết, trong thứ mùi của Lạc Diệp còn ẩn chứa một chút gì đặc biệt khác thường.

– Cô… – Anh vươn người ngồi thẳng dậy, chăm chú quan sát cô gái nhỏ hết sức bình thường bên cạnh – Cô là hậu duệ của vua Bướm Tuyết?

– Đó là chuyện rất nhiều năm về trước. – Lạc Diệp như một kẻ vô can. Le lưỡi với anh – Tôi không còn nhớ kỹ. Tôi chỉ nhớ mẫu hậu ôm tôi trong lòng, bón cho tôi ăn thứ mật thơm tho nhất, ngọt ngào nhất. Hương thơm trên người mẫu hậu, không một loài hoa nào có thể sánh kịp.

– Mẫu hậu cô là người đẹp nhất trong tộc Bướm Tuyết. – Khô Nguyệt nhìn cô, thẫn thờ mất một thoáng, rồi trêu chọc – Nhưng cô nhìn cô mà xem, hình như chẳng hề di truyền được chút ưu điểm nào của mẫu hậu cô.

– Anh cũng là yêu bướm? – Lạc Diệp ngẩn ra một chốc, rồi đấm cho Khô Nguyệt một cú thật mạnh, cong môi tức giận nói – Chỉ tại tôi lười trang điểm mà thôi!

Khô Nguyệt liếng thoắng:

– Được rồi được rồi, tôi tạm tin rằng rồi có một ngày cô sẽ xinh đẹp như mẫu hậu của cô… – Anh ngừng lại một lát, bất ngờ chuyển chủ đề – Nhưng theo tôi biết, cha mẹ cô bị một con nhện mặt quỷ ăn thịt, King đã cứu mạng, và nuôi cô khôn lớn.

– Tôi cũng không rõ lắm, lúc đó tôi vẫn còn quá nhỏ. – Lạc Diệp có chút bối rối – Nghe King kể lại, ông ấy từng gửi tôi cho một cặp vợ chồng con người nuôi dưỡng trong một thời gian. Hôm đó, không hiểu tại sao kẻ tử thù của tộc yêu bướm bọn tôi là nhện mặt quỷ lại tìm đến. Tuy King kịp thời chạy tới, nhưng đã không cứu được bọn họ. – Cùng với hồi ức tìm về, vẻ đau buồn từ từ bao phủ lên khuôn mặt Lạc Diệp – Tôi còn lờ mờ nhớ rằng, khi con quái vật khổng lồ ấy xông đến, hai vợ chồng bọn họ đã liều mạng bảo vệ tôi, cho tới giờ khắc sau cùng. Họ vốn dĩ hoàn toàn có thể vứt bỏ tôi để thoát thân.

Sắc mặt của Khô Nguyệt bỗng trở nên đờ đẫn. May thay Lạc Diệp không nhìn thấy vẻ bất thường của anh lúc này. Rất nhanh, anh lấy lại bình tĩnh, hỏi:

– Thế cô có nhớ phụ vương và mẫu hậu của cô đã xảy ra chuyện gì không?

Lạc Diệp lắc đầu:

– Ký ức hoàn chỉnh nhất của tôi bắt đầu từ khi cùng với King phiêu bạt khắp nơi, cho tới khi định cư ở Nguyệt Thành. Những chuyện trước đó, tôi thật sự không nhớ lắm.

– Cũng phải! -Khô Nguyệt cười như tự giễu mình, khẽ lẩm bẩm – Khi đó cô còn quá nhỏ. Huống hồ cảnh tượng như thế… cô không nhớ càng tốt.

– Anh nói gì thế? – Lạc Diệp nhoài người lại hỏi.

– Không có gì! – Anh nhanh chóng chuyển đề tài, chỉ vào những khóm râm bụt ánh sao – Ồ, chúng tỏa sáng kìa!

Nghe thấy thế, Lạc Diệp đắc ý cười, nói:

– Thấy chưa, tôi đã bảo chờ tới khi mặt trời lặn xuống núi, anh sẽ nhìn thấy điểm đặc biệt của râm bụt ánh sao mà! Nó là loài hoa tôi thích nhất ở Nguyệt Thành. Tuy không nhìn thấy, nhưng đầu ngón tay tôi có thể cảm nhận được từ cánh hoa… – Cô dịu dàng đặt ngón tay lên những búp nụ trắng muốt còn chưa nở – niềm hy vọng!

Khô Nguyệt nhìn những búp hoa đang tỏa ra vầng sáng dìu dịu trong bóng tối, từng nụ cười như những ngôi sao lạc xuống nhân gian, đợi người ta nâng niu, ôm vào trong lòng.

– Bao nhiêu năm qua, cuộc sống của King không hề vui vẻ, tôi biết! – Lạc Diệp thu những ngón tay về, có phần buồn bã. Lúc này, cô đã không còn là cô bé điên khùng ngồi trên nóc nhà hôm trước nữa, mà bỗng chốc như một người phụ nữ trưởng thành, trong lòng đanng ôm ấp hình bóng một người đàn ông.

Sự thay đổi đột ngột này chỉ duy trì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ngay sau đó cô lại cười khúc khích:

– Cho nên tôi mới phải nhanh chóng hoàn thành món quà sinh nhật. Tặng cho ông ấy, chắc chắn ông ấy sẽ rất vui.

– Ừ! Quà sinh nhật luôn khiến người ta vui vẻ. Cố gắng lên nhé! – Khô Nguyệt vỗ nhẹ lên đầu cô.

Tuổi tác của anh có lẽ đủ để làm bề trên của Lạc Diệp. Khô Nguyệt cười gượng, trong đôi mắt tím dường như khởi lên một làn sóng nặng nề, cuốn anh chìm trong một hồi ức bản năng nhất về quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 11: Chương 10

Chiếm đoạt là một thứ bản năng ngấm ngầm luôn tuôn chảy không ngừng nghỉ trong huyết mạch của tất cả mọi loài yêu quái, thậm chí cả những con người có dã tâm, có tham dục, chỉ chờ tới ngày bùng phát.

Trong ánh tà dương của một ngàn năm trước, dòng sông Thái Ảnh từng chảy quanh co hàng ngàn vạn năm trong thế giới Chiêu Hồng bị một màn đỏ sẫm che phủ mất màu sắc vốn có. Dãy núi vươn cao chót vót, xanh biếc quanh năm, nay lở lói sứt sẹo, khói mù sặc sụa, một thứ mùi nồng nặc mặc sức bao trùm trên mặt đất đã bị sức tấn công khủng khiếp hủy hoại tới mức không còn chỗ nào nguyên vẹn.

– Chạy! Chạy mau! – Khuôn mặt đẫm máu của cha bị nhấn chìm trong ánh lửa, tiếng hò hét của những kẻ xâm phạm đang nhanh chóng ập lại gần, anh trai một tay bế em gái, một tay dắt Khô Nguyệt, chạy như điên trong rừng rậm rịt. Đằng sau, kẻ địch đuổi sát không buông.

Họ cứ thế chạy đến tận thung lũng Tri Hàn, nơi có địa thế thấp nhất thế giới Chiêu Hồng. Anh trai chỉ xuống dòng nước đen ngòm sâu hun hút không thấy đáy ở dưới cùng thung lũng, bóp chặt lấy vai Khô Nguyệt.

– Sau khi mặt trời lặn, khi em vừa nhìn thấy nước đầm thình lình chuyển sang màu trắng, hãy lập tức dẫn em gái nhảy thẳng xuống đó, nín thở, cứ thế chìm xuống nơi sâu nhất của đầm nước, nơi đó có một con đường bí mật thông với thế giới con người, các em sẽ được an toàn! Nhớ kỹ, nhất định phải chăm sóc em gái thật tốt!

– Còn anh thì sao? – Khô Nguyệt khi đó vẫn còn là một cậu thiếu niên, đưa tay giữ chặt lấy người anh trai đang định quay trở lại.

– Anh phải quay về! Vương thành bị bao vây, đám yêu nhện bỉ ổi kia, và cả những trợ thủ loài người mà chúng dẫn tới chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đức vua, hoàng hậu, và công chúa bé nhỏ. – Người anh lau những giọt máu nhỏ xuống từ trên trán, nhìn thẳng vào Khô Nguyệt – Tiểu Nguyệt, nhất định phải nhớ kỹ lời anh! Tộc bướm đêm của chúng ta sinh ra là để chiến đấu. Bảo vệ nhà của chúng ta, đó là thiên chức!

Trong đáy cùng hang núi, trong bóng đêm đen quánh như mực, Khô Nguyệt một tay ôm chặt em gái, một tay nắm lấy những tảng đá nhô lên trong dòng sông ngầm, cả hai cùng ngâm mình trong nước sông lạnh buốt như băng. Dòng sông ngầm cách cửa hang rất xa, Khô Nguyệt không nhìn thấy bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng hỗn chiến kịch liệt vẫn men theo từng ngóc ngách của lòng hang, vọng vào rõ mồn một.

Em gái run lên bần bật trong lòng Khô Nguyệt. Nó mới vẫn chỉ là một đứa bé nhỏ xíu, ngay cả đôi cánh bướm trên lưng cũng chưa mọc hoàn chỉnh. Khô Nguyệt càng siết chặt cô bé vào lòng.

Nước sông róc rách chảy qua, những tiếng ồn ào bên ngoài dần dần lắng xuống, Khô Nguyệt lòng dạ rối bời, nó không biết mình đã chờ đợi bao lâu, chỉ biết rằng bàn tay bám vào khối đá đã lạnh ngắt không còn cảm giác. Khô Nguyệt để em gái lại bên bờ sông, rón rén chạy tới cửa hang.

Trong mắt Khô Nguyệt, cha và anh trai đều là những chiến binh dũng mãnh thiện chiến nhất trong tộc Bướm Đêm. Bao nhiêu năm qua, họ giống như toàn thể tộc Bướm Đêm, bảo vệ thế giới Chiêu Hồng dưới sự thống lĩnh của vua Bướm Tuyết. Thế nhưng, những kẻ xâm lược lần này hung hãn hơn bất cứ một kẻ thù nào trước đây. Đám yêu quái nhền nhện thường xuyên ẩn nấp ở những nơi ẩm ướt tăm tối, tích lũy lực lượng đã nhiều năm, không những ra quân toàn lực, mà còn kết bè đảng với những thuật sĩ tâm địa bất lương trong thế giới loài người, hai phe tập hợp, thề phải tiêu diệt thế giới Chiêu Hồng.

Tuy Khô Nguyệt vẫn chưa đủ tư cách để trở thành một chiến binh Bướm Đêm chân chính, để thực thi chức trách của tộc Bướm Đêm giống như cha và anh trai; tuy cũng hiểu rõ cuộc chiến lần này không giống với bất cứ cuộc chiến nào trước đó, nhưng Khô Nguyệt vẫn kiên quyết tin tưởng rằng các Bướm Đêm sẽ không chịu thua trước những kẻ xâm lược xấu xa đê tiện. Thế nhưng lần này, Khô Nguyệt đã sai.

Dục vọng kìm nén lâu ngày, một khi có cơ hội bùng phát, chắc chắn sẽ nảy sinh ra một thứ còn khủng khiếp hơn cả loài yêu ma hung ác nhất. Đám yêu nhện không cam tâm sống cuộc sống thấp hèn trong lãnh thổ chật hẹp của mình, lũ thuật sĩ trong thế giới con người mang tham vọng lấy được thanh đao của vua Bướm Tuyết, chinh phục thế giới yêu ma, tiếp đó nhất thống thế giới con người, cuối cùng cũng đã có cơ hội biến "ước mơ" thành hiện thực. Mà cơ hội lần này do chính tay em ruột của vua Bướm Tuyết trao cho bọn chúng. Từ trước đến nay, hắn vẫn sống trước mặt mọi người trong một lớp vỏ ôn hòa nhã nhặn, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy hắn là một kẻ không thích tranh giành mà không nhận ra trong sâu thẳm tâm can hắn là sự thèm khát đối với ngai vàng, và sự đố kỵ cũng như căm hận đối với anh trai hắn. Hắn âm thầm giải kết giới phòng ngự mà vua Bướm Tuyết đã bố trí xung quanh thế giới Chiêu Hồng, mở toang cho kẻ địch một cánh cửa lớn dẫn tới thảm họa diệt vong khủng khiếp cho tộc yêu bướm.

Đương nhiên, tất cả những việc này, cậu thiếu niên Khô Nguyệt khi đó không thể hiểu được.

Khô Nguyệt lúc ấy, đờ đẫn đứng ngoài cửa hang không một bóng người, nhìn vết máu đỏ tươi trên mặt đất, bên trên lấm chấm những đốm sáng màu lam thẫm. Đây chính là những đốm lân tinh trên cánh của Bướm Đêm.

Trên mặt đất, khắp nơi đều là vết tích của một trận giao đấu ác liệt, có vết kiếm chém, có những cái hố lớn do dịch độc đốt thành, còn có những mảnh bùa chú xung quanh còn sót lại. Trong không khí sặc mùi tanh tưởi nóng rực.

Vết máu do anh trai để lại kéo dài về một hướng khác. Chắc chắn là anh đã bị bắt đi rồi. Đầu óc Khô Nguyệt chợt trống rỗng.

– Anh hai… – Em gái nước mắt giàn giụa, lấm lét thò đầu ra khỏi cửa hang. Khô Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, vầng dương chỉ là một vạch vàng chói lọi. Trong đầm nước đen thẫm, thi thoảng lại sùi lên một chuỗi bọt nước quái đản.

– Mau quay vào trong hang! – Khô Nguyệt quát em gái.

– Không! Em muốn tìm anh cả. Tìm bố! – Em gái lắc đầu quầy quậy.

– Quay vào! – Khô Nguyệt xông tới, đẩy em gái vào trong hang.

– Không! – Cô bé ngang ngạnh bấu chặt vào mép hang, đến mức móng tay rướm máu – Trước khi đi ngủ mẹ đã nói với em, người một nhà không thể chia lìa nhau!

Khô Nguyệt sững người. Ba năm trước, trong lúc lâm chung, đúng là người mẹ đã cầm tay cha và mấy anh em họ nói câu này. Khô Nguyệt liền dứt khoát cõng em gái trên lưng, co chân chạy theo hướng vệt máu.

Suốt dọc đường, thi thể của những người đồng tộc la liệt khắp nơi, xóm làng nhà cửa, không còn thứ gì nguyên vẹn, thảm cảnh rất đỗi kinh hoàng. Cứ thế chạy đến tận đài tế ở sát vương thành, thứ mùi hôi nồng nặc đặc trưng của loài yêu nhện xông lên sặc sụa khiến Khô Nguyệt vội dừng chân nấp vào trong khu rừng rậm cách đài tế không xa, căng thẳng quan sát.

Một vài con người khoác tấm áo bào quái dị đang thì thào to nhỏ với vua nhện mặt quỷ đang dẫn theo vô số thuộc hạ. Phía trước đài tế cao sừng sững sau lưng bọn họ, là một tấm mạng nhện khổng lồ hé ra những tia sáng quái dị đang trói chặt những người đang giãy giụa trong cơn hấp hối. Khô Nguyệt nhìn thấy cha và anh trai mình bên trong mạng nhện. Em gái đang nằm trong lòng ngực hét lên, nhưng Khô Nguyệt đã kịp thời bịt miệng nó lại.

– Đám võ sĩ Bướm Đêm này cùng lắm là lũ chó giữ nhà dưới trướng vua Bướm Tuyết, chẳng có tác dụng gì. – Vua nhện mặt quỷ huơ huơ cẳng chân gớm ghiếc, chỉ vào đám tù binh trong mạng nhện, sau đó cất lên tiếng cười ồm ồm quái đản – Thế nhưng, bùa chú của các vị quả nhiên lợi hại. Nếu không có các vị trợ giúp bản vương, muốn đánh bại lũ chó tay sai đó, hẳn cũng không mấy dễ dàng. Thế này đi, tinh nguyên của bọn chúng xin tặng cho các vị đạo trưởng bồi bổ công lực. – Vừa dứt lời, từ miệng vua nhện mặt quỷ phun ra một sợi tơ trắng, xuyên qua mạng nhện, cuốn quanh người một chiến binh Bướm Đêm, rồi ngoắt đầu một cái, nhẹ nhàng lôi bật anh ta ra khỏi mạng nhện, quăng tới trước mặt mấy con người kia.

Một người trong bọn móc từ tay áo ra một tờ giấy vàng, khéo léo ném lên người chiến binh Bướm Đêm, chỉ nghe thấy người chiến binh trẻ tuổi cường tráng kia đau đớn rên lên một tiếng, cơ thể co rút lại thành một khối tròn nhỏ xíu, rồi hóa thành nguyên hình bướm, vụt một cái lại biến thành môt đám tro đen liền bay đi theo gió, chỉ còn lưu lại một đốm sáng tròn xoe to cỡ ngón tay cái, chầm chậm bay lên khỏi mặt đất. Kẻ kia há miệng hút mạnh, đốm sáng liền ngoan ngoãn bay thẳng vào trong miệng hắn.

Khô Nguyệt nhìn mà ớn lạnh sống lưng. Em gái ra sức vùng vẫy trong lòng, ú ớ muốn hét lên. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Khô nguyệt tận mắt nhìn thấy kẻ thù đích thực. Sức mạnh to lớn và sự tàn bạo của bọn chúng đã vượt quá sức tưởng tượng của Khô Nguyệt. Cha và anh trai ở ngay trước mặt, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Mồ hôi lạnh băng từ trên trán Khô Nguyệt giọt giọt rơi xuống. Thôi thúc cứu người và nỗi sợ hãi giằng xé trong trái tim chưa từng trải qua sóng gió của cậu bé Khô Nguyệt, trỗi dậy một mâu thuẫn kịch liệt chưa từng có.

Một người, hai người, ba người, các chiến binh Bướm Đêm lần lượt biến thành tro tàn dưới tay của những kẻ được gọi là đạo sĩ kia. Cuối chân trời chỉ còn sót lại một tia sáng mờ nhạt sau cùng.

"Gia đình chúng ta không thể chia lìa!" "Đi! Đi mau!" "Nhất định phải chăm sóc em gái thật tốt!" Lời của mẹ, cha, anh trai đan xen hỗn loạn trong tâm trí Khô Nguyệt. Khô Nguyệt nhìn cha và anh trai đang thoi thóp trong mạng nhện, rồi cắn chặt răng, bế em gái lên quay đầu bỏ chạy.

Em gái ra sức quẫy đạp trong lòng Khô Nguyệt, song Khô Nguyệt bất chấp, cứ thế chạy thẳng về phía thung lũng Tri Hàn. Khô Nguyệt không thể nghĩ

tới việc gì khác, cũng không đủ dũng cảm để nghĩ tới việc gì khác, lúc này, nó chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh, nhanh chóng trốn tới thế giới con người. Có lẽ, vừa rồi lựa chọn quay trở lại chính là một sai lầm. Đột nhiên, bàn tay Khô Nguyệt đau buốt, nó vội buông tay ra theo phản xạ. Trên bàn tay là một hàng vết răng đẫm máu. Em gái nhảy ra khỏi lòng Khô Nguyệt, vùng chạy với tốc độ vượt qua lứa tuổi của nó về hướng ngược lại. Vừa chạy được vài bước, đã nghe "vù vù" hai tiếng, con bé ngốc nghếch đó đã gắng gượng giương cặp cánh bướm vẫn chưa mọc thành hình, bay nhanh về phía đài tế.

Khô Nguyệt nhún người nhảy vọt lên, nhưng lại chụp vào khoảng không. Khô Nguyệt đuổi theo em gái, nhưng khi đến khu rừng rậm trước đài tế, Khô Nguyệt lại khựng lại giống như trúng phải bùa chú đóng băng, Khô Nguyệt vẫn không bước thêm nổi một bước.

Khô Nguyệt nhìn thấy em gái bé bỏng lao thẳng thân thể yếu ớt vào đám yêu nhện đang canh giữ hai bên mạng nhện. Lân tinh lả tả rơi xuống từ đôi cánh của cô bé, phấp phới vờn bay, đẹp một cách lạ thường. Khô Nguyệt cũng nhìn thấy vua nhện mặt quỷ không chút chần chừ phun ra một sợi tơ trắng, xuyên thấu qua tim cô bé. Khô Nguyệt còn nhìn thấy khuôn mặt đau đớn tới mức gần như biến dạng của cha và anh trai đang giãy giụa trong mạng nhện, nghe thấy tiếng kêu gào thống thiết đứt ruột đứt gan của họ. Còn những con người kia, chỉ nhếch mép cười khinh miệt, dùng một đạo bùa kết thúc tất cả mọi âm thanh.

Khô Nguyệt không biết mình đã quay về thung lũng Tri Hàn bằng cách nào, cho tới khi nhìn thấy mặt nước đầm đã biến thành một màu trắng bạc tựa ánh trăng trong bóng tối, Khô Nguyệt mới phát hiện ra đôi tay mình vẫn bịt chặt tai lại, mạnh tới mức dường như muốn bóp vỡ hộp sọ.

Khô Nguyệt thở hổn hển, nhìn về phía trước, và trông thấy một người đàn ông áo trắng đang đứng bên đầm nước, trong tay giữ chặt một đứa bé gái. Thứ mùi phảng phất trong không khí cho Khô Nguyệt biết đó là người cùng tộc. Khô Nguyệt chưa kịp cất tiếng, người đàn ông đó đã kéo theo bé gái nhảy thẳng xuống đầm nước. Khô Nguyệt không kịp nhìn rõ hình dạng của họ, chỉ nhìn thấy mái tóc bạch kim sáng bóng như ánh trăng của người đàn ông đó.

Phía sau lại có dấu hiệu nguy hiểm, mặt nước ven đầm cũng bắt đầu trở lại màu đen, Khô Nguyệt bóp chặt cánh mũi, nhảy ùm xuống đầm. Bọt nước hỗn loạn và tiếng nước róc rách bao trùm toàn bộ cơ thể Khô Nguyệt.

Tất cả mọi thứ đều bị vứt lại sau lưng. Vương tộc Bướm Tuyết, chiến binh Bướm Đêm, thế giới Chiêu Hồng đã từng xinh đẹp bình yên trong quá khứ, người thân, nhà cũ, bắt đầu từ thời khắc này, đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Khô Nguyệt.

Trong nước, Khô Nguyệt cứ chìm mãi, chìm mãi …

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 12: Chương 11

– Cha ơi! – Cô gái kinh hoàng đưa tay sờ lên khuôn mặt, và cả thân hình đang thu nhỏ của mình – Sao lại thế này? Tại sao?

Trong đường hầm bí mật của vương thành, cha cô ôm chặt lấy một đứa bé gái tóc đen áo trắng. Còn cô, sau khi nuốt viên thuốc mà người cha đưa cho đã biến thành bộ dạng thế này, biến thành một đứa trẻ giống hệt như đứa bé gái đang nằm trong lòng cha cô – con gái của vua Bướm Tuyết.

Bên ngoài đường hầm, tiếng hò hét của lũ yêu nhện mỗi lúc một gần, cánh cửa đá dày bị một thứ sức mạnh khủng khiếp va đập khiến nó rung lên bần bật, có thể bị đánh sập bất cứ lúc nào.

– Con gái của vua Bướm Tuyết đang trốn bên trong!

– Nhanh lên! Nhất định phải bắt được nó!

Trong tiếng phá cửa rầm rầm, bụi đất lả tả từ trên trần rơi xuống, tạo thành một làn khói dày đặc sặc sụa trong đường hầm. Người cha bước tới trước mặt cô, khuôn mặt thân quen không một chút cảm xúc, chỉ nói một câu:

– Hãy coi như không có người cha này!

Cô đờ đẫn nhìn người đàn ông vẫn luôn kề cận bên cô từ thuở lọt lòng, người đàn ông vẫn thích vừa hát vừa bế bổng cô lên quay vòng vòng, người đàn ông sẵn sàng gói cả mùa xuân lại làm quà tặng cho cô.

Trong khoảnh khắc này, cô bỗng nhiên không còn nhận ra con người đó nữa.

Cha cô đang dắt theo đứa "con gái" không hề có chút tình máu mủ, bước tới một bên vách tường của đường hầm, gạt một bên nút, một cánh cửa nhỏ lập tức mở ra, để lộ một không gian lớn, bên trong chứa sẵn lương thực và nước sạch. Ông bế theo đứa con gái của người khác chạy vào trong đó, không chút do dự ấn vào nút bấm bên trong.

Cánh cửa hầm từ từ khép lại. Qua khe hở cuối cùng, cô lờ mờ nhìn thấy người cha phía sau cánh cửa đã nhắm mắt lại, quay đầu đi không nhìn cô nữa. Cô đã bị chính cha đẻ của mình bỏ rơi ngay trước khi một cơn đại họa khủng khiếp sắp sửa ập tới như vậy đấy.

Cánh cửa đá của đường hầm "rầm" một tiếng long trời rồi đổ sập, bọn yêu nhện xấu xí gớm ghiếc nước dãi ròng ròng ghê tởm, nhe nanh múa vuốt xông vào. Những cẳng chân mang lưỡi câu móc ngược kẹp chặt lấy cơ thể cô. Những cái móc câu mang theo dịch độc cắm ngập vào cơ thể cô, đau đớn khôn cùng!

Trong tiếng hò hét hưng phấn của kẻ địch, cô bị lôi ra khỏi đường hầm.

– Đại vương đã bắt được vua Bướm Tuyết và hoàng hậu, chỉ thiếu con ranh này nữa là cả nhà chúng được đoàn tụ!

– Nghe nói chỉ cần tập hợp được tinh nguyên của cả nhà chúng, sẽ có thể luyện được bảo bối!

– Bảo bối gì thế?

– Làm sao mà biết được! Tóm lại là cứ giao con ranh này cho đại vương, chúng ta coi như đã lập được đại công!

Cô lúc này khắp người bị trói gô trong đám tơ nhện, nhắm nghiền mắt cắn chặt răng, gắng gượng tự nhủ với bản thân không được sợ hãi, không được khóc, cùng lắm chỉ là chết mà thôi.

Thế nhưng, cuối cùng cô đã sống lại. Chính là người mẹ của cô, nữ tư tế của tộc yêu bướm, đã dốc kiệt tinh nguyên và máu huyết của mình để lập ra thần chú Huyết Độn, giam giữ những kẻ tử thù trong một cảnh giới hư ảo của ma thuật, không thể cử động.

Tuy rằng thứ thuật được đánh đổi bằng sự hủy diệt của xác thân và linh hồn kia, đối với những kẻ địch hùng mạnh hung hãn, chẳng đáng là gì, nhưng chính sự hỗn loạn chỉ kéo dài trong vài phút ngắn ngủi đã giúp cô thoát chết.

Theo lời trăn trối của người mẹ trước khi lâm chung, cô đã trốn tới thung lũng Tri Hàn, đợi đến khi đầm nước đen quánh biến thành màu trắng, rồi theo đó chạy tới thế giới con người.

Đầm nước đó, như băng đá lạnh thấu xương tủy. Thế nhưng, dù có giá lạnh tới đâu, cũng không bằng ánh mắt người cha nhìn cô khi ấy. Cho tới tận hôm nay, cô vẫn không thể nào quên được cảnh tượng bi thảm khi người mẹ qua đời. Cô đã tận mắt nhìn thấy thân thể vốn dĩ vô cùng xinh đẹp của người mẹ quắt queo lại như phiến lá rụng mùa thu, cho tới lúc khô kiệt, vỡ tan thành vô số mảnh vụn trong không khí.

Cô càng không thể nào quên được câu nói cuối cùng của người mẹ, lại là:

– Không được hận cha con!

Có thể không hận được ư? Có thể ư? Ông ta đã bảo vệ con gái của kẻ khác, nhưng lại đẩy con gái ruột vào chỗ chết, và còn vì thế mà gián tiếp hại chết người vợ đồng cam cộng khổ suốt bấy nhiêu năm.

Không thể nào tha thứ. Vĩnh viễn, không thể nào tha thứ!

Mặc vật lộn trong cơn ác mộng. Bao nhiêu năm qua, cô luôn mơ cùng một giấc mơ giống hệt nhau: Trong ánh lửa chói lòa, cô và mẹ bị trói nghiến, còn người cha ở cách đó vài bước chân, lại đứng bên ngoài ánh lửa, lạnh lùng quan sát mẹ con cô, chẳng hề để tâm tới những cánh tay cầu cứu của mẹ con cô đang giơ về phía ông, mắt trân trân nhìn họ biến thành tro bụi…

– Cha ơi! Cứu con! – Cô rú lên thất thanh, ngồi bật dậy khỏi giường, mồ hôi lạnh toát ướt đầm trên trán.

Cô bước xuống giường, chân trần chạy tới trước tủ rượu, quơ lấy một chai rượu vang, dốc thẳng vào miệng. Thứ dung dịch nồng đậm chảy thẳng vào cơ thể, khiến cô dần dần trấn tĩnh.

Một ngàn năm quả là dài dằng dặc. Cô chỉ là một con Bướm Tuyết, giống như cha mình, không hề có sức sát thương. Thứ duy nhất cô có thể làm được, chính là trong một ngàn năm dài đằng đẵng đó, bôn ba khắp nơi tìm kiếm tung tích của người cha, sau đó dùng tất cả những sức mạnh mà cô có thể lợi dụng được, bắt người đàn ông này phải trả cái giá cần phải trả cho lỗi lầm mà ông đã gây ra năm xưa.

Thế nhưng, cô luôn thất bại. Ông ta quá giỏi trong việc ẩn giấu hành tung. Cứ sau một khoảng thời gian, cô lại mất dấu, sau đó, lại phải tiêu tốn rất nhiều thời gian mới có thể tìm ra một kẻ bôn ba tứ xứ là ông ta, cùng với đứa "con gái" của ông ta, còn cả lũ yêu quái vô dụng mà ông ta đang bảo vệ bằng một lòng từ thiện nực cười. Hơn nữa, những sát thủ mà cô tìm về, không một ai hoàn thành được tâm nguyện của cô. Không phải thất bại, cũng chỉ là bỏ cuộc nửa chừng.

Cô đã không còn đủ kiên nhẫn để tiếp tục lãng phí sức lực, cô cần một biện pháp có thể kết thúc tất cả. Tuy cuối cùng cô đã tìm được Khô Nguyệt, nhưng, hắn chỉ có thể hoàn thành một nửa tâm nguyện của cô.

Thứ mà cô muốn hủy diệt, không chỉ là người đàn ông năm xưa đã bỏ rơi cô, mà là toàn bộ Nguyệt Thành. Cô biết rằng đó là tâm huyết của ông ta, là ngôi nhà mà ông ta đã vất vả xây dựng cho bọn yêu quái kia. Nhà… mỗi khi nghĩ tới chữ này, cô đều nở một nụ cười lạnh lẽo. Ông ta gây dựng ngôi nhà cho lũ tiểu yêu đó, nhưng lại phá hủy ngôi nhà thực sự của chính mình.

Và thế là, khi lũ "nhà khoa học" coi việc "cống hiến cho tiến bộ khoa học nhân loại" làm mục đích này xuất hiện, Mặc đã mỉm cười. Cô biết rằng, thời cơ

thực sự mà cô chờ đợi cuối cùng cũng đã tới. Sự tham lam của con người chính là vũ khí hủy diệt tàn bạo nhất trong lịch sử.

Ba ngày, còn ba ngày nữa, tất cả sẽ được mãn nguyện. Mặc ngửa cổ, dốc cạn bình rượu vào trong họng. Uống xong, cô khẽ liếm mép, bất chợt nhận ra có chút vị mằn mặn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 13: Chương 12

Cận Phi Vũ ngồi trong sân sau của quán bar Butterfly Kisses, tay cầm cái búa nhỏ, hết sức chăm chú gõ đập một đống gỗ. Trong vụn gỗ bắn tung tóe, lộ ra một chiếc xích đu hình bươm bướm làm bằng gỗ, cao bằng nửa thân người, vẫn chưa hoàn thiện. Mỗi một thao tác đều tinh tế tới kinh ngạc. Ánh nắng xuyên qua tán lá xanh biếc như ngọc, in thành những hình thù loang lổ nhảy nhót xung quanh ông, kết thành một khoảng không gian yên tĩnh êm đềm. Những ồn ào huyên náo bên ngoài quán bar đã được cách ly hoàn toàn sang một chốn xa xôi nhất.

– Quét sơn lên nữa là chiếc xích đu coi như hoàn thành! – Cận Phi Vũ bỏ đồ nghề xuống, thổi bay những mạt gỗ bám trên tay vịn xích đu, hài lòng đu đưa khẽ mấy cái – Cậu có biết ta đã làm thứ này bao lâu rồi không?

Ông ngẩng đầu lên, hỏi Khô Nguyệt đang ngồi trước mặt. Khô Nguyệt buông cuốn sách trên tay xuống, mắt lim dim, lắc đầu.

– Một ngàn năm! – Cận Phi Vũ quay người xách lên một thùng véc ni, cẩn thận quét lên chiếc xích đu – Ta đã hứa với Mặc, sẽ tự tay làm một chiếc xích đu hình bươm bướm để tặng cho nó. Thế nhưng món quà này, ta đã phải chuẩn bị mất một ngàn năm. Rất buồn cười phải không?

– Nếu cho ông thêm một cơ hội nữa để lựa chọn, ông vẫn từ bỏ con gái mình? – Khô Nguyệt chậm rãi hỏi – Nói tới cùng, ông chẳng qua chỉ là một dược sư của vua Bướm Tuyết, có cần thiết phải "vĩ đại" như thế không?

– Đức vua và hoàng hậu đối xử với ta không bạc. – Cận Phi Vũ mỉm cười – Huống hồ, đức vua khi đó đã không còn là vua Bướm Tuyết quyền uy cao quý nữa, mà chỉ là một người cha không còn cơ hội để bảo vệ con gái của chính mình.

– Ông cứu con gái của người khác, còn con gái ruột của mình trong suốt một ngàn năm qua lại luôn tìm cách lấy mạng ông. Thế mà bây giờ ông vẫn còn có tâm trạng ở đây đục đẽo. – Khô Nguyệt nghiêng đầu, giọng châm chọc – Thần kinh của ông thật không phải cứng rắn một cách bình thường.

– Ta rất vui vì nó tới giết ta! – Cây chổi quét sơn trong tay Cận Phi Vũ vẫn di chuyển khéo léo – Biết được nó còn sống là sự an ủi lớn nhất đối với ta. Năm xưa những kẻ xâm lược ghê tởm tới chết cũng không ngờ được rằng đức vua và hoàng hậu trong thời khắc cuối cùng đã giải thần chú Sát Thiên Tuyệt Viêm phong ấn ở dưới nền móng của hoàng cung, biến toàn bộ thế giới Chiêu Hồng thành một địa ngục rực lửa. Đôi cánh của Bướm Đêm sẽ tái sinh trong ngọn lửa, khiến tất cả kẻ địch, cùng với toàn bộ quê hương của chúng ta biến mất giữa hư không. – Ông ngừng lời, thở dài thườn thượt.

Khô Nguyệt cnở một nụ cười chế giễu:

– Tôi thật không ngờ rằng, bóng người nhìn thấy bên đầm nước trong thung lũng Tri Hàn năm xưa chính là ông. Lại càng không ngờ được rằng, một nghìn năm sau, tôi lại được người khác thuê để trừ khử dược sư Bướm Tuyết, người từng có thân phận, có địa vị trong tộc yêu bướm năm xưa, thường ngày chưa bao giờ gặp mặt.

– Số mệnh thú vị như thế đấy! – Cận Phi Vũ nhúng chổi vào một thùng sơn màu, tiếp tục công việc của mình – Ta đã luyện đủ bột tinh quang Tụ Linh đủ cho mọi người sử dụng, và Nguyệt Thành mọi mặt cũng ngày càng ổn định, Lạc Diệp cũng đã trưởng thành khôn lớn. Bao nhiêu năm qua, ta chưa bao giờ giao tranh trực diện với Mặc, nguyên nhân chỉ là để chuyên tâm hoàn thành "công việc" thực sự này. Bây giờ thì tốt rồi, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Khô Nguyệt nhìn dáng vẻ thư thái của ông ta, chau mày hỏi:

– Ông dự định…

– Sau khi công việc của ta hoàn thành, cậu có thể bắt đầu công việc của mình. – Cận Phi Vũ cười với anh – Cậu có thể mang cái xác của ta tới cho khách hàng. – Ông ngừng lại một lát rồi nói tiếp – Thế nhưng, không cần phiền cậu phải đích thân ra tay.

– Nghĩa là sao? – Anh thực sự không thể hiểu nổi người đàn ông này.

– Tôi biết lần này Mặc đã làm những việc gì. Đám thuộc hạ của tôi cũng biết. Ngay từ mấy tháng trước, nó đã gửi "thông điệp chết" với Nguyệt Thành. Ngày kia, nó sẽ hủy diệt toàn bộ Nguyệt Thành. Ha ha, xét về điểm này, nó cũng được coi là quang minh lỗi lạc. – Thần thái của Cận Phi Vũ dần dần trở nên nghiêm túc – Nếu không có gì thay đổi, ngày kia sẽ có một đám đông con người mang theo những vũ khí tối tân nhất của bọn họ, tụ tập bên ngoài Nguyệt Thành. Mặc sẽ giúp bọn chúng phá giải kết giới, giúp chúng mở đường vào Nguyệt Thành. Ta phải đảm bảo sự an toàn cho Nguyệt Thành.

– Ông định… – Khô Nguyệt ngẫm nghĩ chốc lát, buộc miệng nói – Dùng thần chú Đại Ảo Cấm của tộc Bướm Tuyết?

– Hiểu biết cũng rộng đấy chứ! – Cận Phi Vũ thoải mái cười vang, thản nhiên như không – chỉ cần khiến cho những kẻ đó, bao gồm cả Mặc, vĩnh viễn nhìn thấy Nguyệt Thành là một vùng đất hoang, hoặc một hồ nước, hoặc một ngọn núi, thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

– Để tạo ra ảo giác vĩnh viễn này, ông sẽ phải đánh đổi bằng cả tính mạng. – Khô Nguyệt lạnh lùng cảnh tỉnh.

– Trong cuộc thay đổi này, ta là người có lợi. – Cận Phi Vũ cúi đầu, tỉ mẩn quét sơn màu cho chiếc xích đu - Thế nhưng, hãy giúp ta giữ bí mật. Ta nói với mọi người rằng, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, tập trung toàn bộ ý niệm của mình vào kết giới, thì bất cứ một kẻ xâm phạm nào cũng không thể công phá Nguyệt Thành.

Khô Nguyệt đứng dậy, trước khi bỏ đi, anh nói mà không hề quay đầu lại:

– Cũng tốt, tôi cũng được rảnh tay. Ngày kia, tôi sẽ dọn xác cho ông.

– Cảm ơn! – Sau lưng Khô Nguyệt vẳng lại một giai điệu dịu êm, chính là bài hát "Butterfly Kisses" quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 14: Chương 13

– Khô Nguyệt, Khô Nguyệt! – Lạc Diệp thình lình lao ra từ bên kia quán trọ, hào hứng níu lấy cánh tay Khô Nguyệt, lớp màng trên đôi mắt dường như nhạt đi một chút so với thường ngày – Món quà sinh nhật tôi chuẩn bị cho King đã hoàn thành rồi! Ưu tiên anh nhé, tôi cho anh xem trước!

Trên sườn núi nơi mọc những đóa râm bụt ánh sao, Khô Nguyệt ngẩn ngơ nhìn sững vào món quà mà Lạc Diệp tặng cho Cận Phi Vũ – một tờ giấy vẽ trắng tinh.

– Đây chính là món quà sinh nhật cô tặng cho King ư? – Khô Nguyệt lật qua lật lại tờ giấy, chẳng tìm ra được thứ gì.

– Đúng thế! – Lạc Diệp vẻ đầu đắc ý, thận trọng sờ tay lên tờ giấy trắng – Tôi đặt tên cho bức tranh này là "Ngày và đêm", hi hi, một cái tên rất thú vị phải không?

Khô Nguyệt dở khóc dở cười:

– Rõ ràng đây chỉ là một tờ giấy trắng!

– Không phải đâu! – Lạc Diệp cuống quýt! – Anh hãy áp mặt lên! Bên trái tờ giấy!

Khô Nguyệt khẽ trề môi, áp mặt lên tờ giấy. Vào khoảnh khắc da mặt anh chạm vào tờ giấy, đôi mắt khép hờ của anh chợt mở choàng. Ấm? Nửa bên trái của bức tranh rất ấm! Không phải là cái nóng rực vốn có của mùa hạ, mà là một thứ nhiệt lượng vô cùng đặc biệt, cứ như là có sức sống, dường như bên dưới bức tranh có ẩn giấu một vầng mặt trời.

– Tôi đã bỏ ra rất nhiều ngày để thu thập ánh nắng của Nguyệt Thành. Mỗi buổi sáng sớm và chạng vạng, tôi đều thu gom hơi ấm của mặt trời với các hình thái khác nhau. – Lạc Diệp hào hứng kể – Chỉ có điều tôi quá ngốc, vẫn chưa biết sử dụng phong ấn cho thành thạo, phải tiêu tốn rất nhiều công sức mới mới phong ấn được sự ấm áp này lên trên tờ giấy. Đây chính là hơi ấm của ánh mặt trời thực thụ!

Khô Nguyệt nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, khi đó, cô nhóc này đang ngồi trên nóc nhà, trên tay cầm một chiếc bình thủy tinh. Anh chỉ vào bên phải của tờ giấy – Thế thì tại sao nửa còn lại của bức tranh lại lạnh?

– Ngốc xít! – Lạc Diệp cười khúc khích – Đã đặt tên là "Ngày và đêm", bên kia là ánh mặt trời, thì bên này đương nhiên phải là ánh trăng chứ! Anh hãy chờ tới khi trời tối mà xem! – Cô ngửa mặt lên trời, rồi sờ tay lên khuôn mặt – Ừ, có lẽ cũng sắp rồi!

Khi màn đêm dần tối sẫm, trong mắt của Lạc Diệp tỏa ra một vầng sáng dịu dàng, trong suốt long lanh, sóng sánh như dòng nước.

Bên phải bức tranh, có một mảnh trăng lưỡi liềm không biết được vẽ bằng thứ màu gì, bao quanh là vô vàn ánh sao li ti.

– Đó là chất dịch trong cánh hoa râm bụt ánh sao! – Trong mắt Lạc Diệp lấp lánh nụ cười – Tuy rằng tôi không nhìn thấy, nhưng tôi biết chắc là rất đẹp.

Nâng bức tranh trên tay, Khô Nguyệt bắt đầu dò đoán, rốt cuộc là thứ tình cảm và tâm tư gì đã khiến cô nhóc này "đặt" cả mặt trời và mặt trăng vào

trong bức tranh này làm quà cho Cận Phi Vũ.

– Tôi biết ông ấy vẫn luôn nhớ tới một người. – Lạc Diệp ngồi xuống – Lần đó, ông ấy uống say, dựa vào lòng tôi, nói rằng ông ấy đã đánh mất một thế giới.

– Cho nên cô mới tặng cho ông ấy một thế giới ngày qua đêm lại, nắng ấm trăng trong? – Khô Nguyệt ngồi xuống bên cạnh cô, lần đầu tiên nói với cô bằng một giọng rất nghiêm túc.

– Phải! – Lạc Diệp gật đầu dứt khoát – King đã làm rất nhiều việc vì tôi, rất nhiều. Còn toàn bộ Nguyệt Thành này nữa. Nếu không có ông ấy, đám yêu quái nơi đây có lẽ đã biến thành dược liệu luyện đan từ lâu rồi, hoặc còn bi thảm hơn thế. Hình như ông ấy chưa bao giờ sống cho bản thân mình. – Đôi mắt to tròn của cô sáng lên lấp lánh – Việc tôi có thể làm được, chính là sống một cách vui vẻ. Sau đó, hết sức tặng sự vui vẻ của tôi cho ông ấy.

Khô Nguyệt im lặng một lát, cẩn thận cuộn bức tranh lại, trả lại cho Lạc Diệp.

– Ông ấy sẽ thích nó! – Anh khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 15: Chương 14

Đêm đến, bốn bề tĩnh mịch.

Khô Nguyệt ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng, tay gõ bàn phím. "Giao dịch kết thúc. Trả lại thù lao". Rồi nhấn nút gửi.

– Lý do? – Đối phương nhanh chóng trả lời.

– Tôi đã yêu một quán bar ở nơi này.

– Có gì đặc biệt?

– Ông chủ quán bar vĩnh viễn chỉ mở một bài hát – "Butterfly Kisses". Là bài hát người cha viết tặng riêng cho con gái.

– Sát thủ hình như không cần quá nhiều máu nghệ thuật, càng không cần tình cảm. Anh đã phạm vào đại kỵ.

– Nhưng cô thì cần. Chiếc xích đu hình bươm bướm đã hoàn thành, sơn cũng đã quét xong, tuyệt đẹp. Ông ta nói, đã mất một ngàn năm mới làm xong.

Từ lúc đó, đối phương không còn trả lời nữa. Khô Nguyệt tắt máy tính, lặng lẽ nằm xuống giường.

Cuộc sống của anh trong thế giới Chiêu Hồng, gia đình, cha mẹ, anh trai, em gái, tất cả những cảnh tượng anh đã ép buộc mình phải quên đi, dần hiện về sống động. Nếu như năm xưa, anh lựa chọn quay trở lại chứ không phải là bỏ chạy… thì sẽ ra sao?

Anh vất vả tu luyện trong thế giới con người, đổi về một bản lĩnh cao thâm. Anh chém giết yêu quái, tàn bạo vô song. Những con yêu quái xấu xí hung ác, con nào cũng khiến anh nhớ đến kẻ địch đã biến cha, anh trai và em gái anh thành tro bụi. Thế nhưng, dù giết chết bao nhiêu yêu quái, anh vẫn không thể nào thấy vui vẻ. Cha và anh trai, cùng toàn bộ những người đồng tộc đã cùng tồn vong với giới Chiêu Hồng, họ mới là những người sinh ra để bảo vệ quốc gia và người thân thuộc, là những chiến binh Bướm Đêm đích thực. Còn anh, chẳng là gì cả, chỉ là một kẻ đào ngũ hèn nhát.

Anh mua vô số căn nhà ở khắp nơi trên thế giới, chỉ là muốn tìm một gia đình. Nhưng, nhà chỉ là nhà, có nhiều bao nhiêu cũng không phải là gia đình.

Nghĩ tới Cận Phi Vũ, nghĩ tới Lạc Diệp, Khô Nguyệt bất giác khẽ ngâm nga bài hát "Butterfly Kisses" đã nghe cả trăm lần.

Anh bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình đã tới Nguyệt Thành. Có lẽ, anh có thể làm được việc gì đó cho nơi này, cho một số người nào đó, bằng một cách thực sự chính xác. Có những hối tiếc, đối với anh, sẽ không bao giờ còn bù đắp được, nhưng đối với người khác, có lẽ vẫn còn khả năng cứu vãn. Nếu là như vậy, tại sao anh không thực hiện?

Sớm tinh mơ, bầu trời chớm hửng. Khô Nguyệt âm thầm rời khỏi Nguyệt Thành. Anh phải lấy một thứ đã gửi gắm ở một nơi khác, một thứ từng bị anh coi là sỉ nhục, không đủ sức để mang nó trên lưng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 16: Chương 15

Bên ngoài Nguyệt Thành, đất bụi bốc lên cuồn cuộn.

Dưới bầu trời phủ kín mây dày vần vũ, mấy chục vật thể bay kiểu như chiến đấu cơ, hình dạng kỳ quái, trang bị tân tiến, đang ngạo nghễ bay lượn.

Mặc đứng trong khoang máy bay rộng lớn, nhìn xuống thành phố giống như một bức ảnh cũ kĩ dưới chân, mặt không chút cảm xúc.

– Cô Mặc, có lẽ đã đến lúc cô giúp chúng tôi phá giải kết giới của nơi này rồi nhỉ? -Gã đàn ông râu quai nón trong phòng thí nghiệm lúc này đã cởi bỏ bộ vest, thay bằng bộ trang phục xanh đen, hào hứng thúc giục.

Mặc không nói gì, vẫn bất động trong tư thế cũ.

– Chúng ta đã có thoả thuận! Chắc không phải cô định đổi ý đấy chứ? – Gã râu quai nón mặt biến sắc – Cô Mặc, nếu làm như vậy, hậu quả rất nghiêm trọng!

– Câm họng! – Mặc lạnh lùng nói – Tôi tự biết cân nhắc, không cần ông phải dạy.

Đám máy bay đen đặc âm thầm dừng dưới tầng mây, giống như một con đại bàng đang giương cánh, sẵn sàng lao về phía con mồi.

Trong Nguyệt Thành, một bầu tĩnh mịch. Cận Phi Vũ và Lạc Diệp dựa vào lưng ghế sô pha trong quán bar Butterfly Kisses, đang ngủ ngon lành, hoàn toàn không có dấu hiệu sắp tỉnh dậy.

Trên mặt bàn phía trước họ, là tờ giấy trắng tinh nhưng chứa đựng cả một thế giới. Trong loa vẫn là giọng nam ấm áp, lặp lại một khúc "Butterfly Kisses", hết lần này đến lần khác.

Trên chiếc giường Khô Nguyệt từng nằm ngủ, trống trơn. Trên bệ cửa sổ, những chiếc bình nhỏ màu xanh lam đã mở nắp xếp sát nhau. Trong những chiếc bình, đã từng chứa loại khói mê hiệu quả cực cao đối với yêu quái. Lượng thuốc mà anh tung ra, đủ để khiến toàn bộ Nguyệt Thành ngủ say sưa cho tới tận thời khắc mặt trời lặn hôm nay…

Hãy ngủ đi một giấc! Sau khi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 17: KẾT

Tôi đứng trên ngọn núi bên ngoài Nguyệt Thành, nhìn về cái thành phố yêu quái được kết giới bảo vệ một cách hoàn hảo. Bên ngoài thành phố, mấy chục cỗ máy bay xâm phạm bất hợp pháp với hình thù quái dị đang nằm ngổn ngang hỗn loạn.

Cảnh sát, quân đội, nhân viên nghiên cứu khoa học, dày đặc khắp bốn xung quanh, tất cả đều như sắp sửa xung trận. Bọn họ không hiểu nổi tại sao những chiếc máy bay này có thể tránh được hệ thống ra đa nhạy bén, âm thầm xâm phạm vào vùng đất này. Xâm phạm bất hợp pháp là một vụ việc tày trời vô cùng nguy hiểm.

Tuy nhiên, trước khi loại ra đa không bị yêu khí làm nhiễu sóng được phát minh, e rằng họ vẫn còn gặp phải sự cố tương tự nhiều lần nữa.

Tôi tàng hình, bước lên phía trước. Gã béo và gã gầy dai như đỉa đói đòi tới tận đây, đến bây giờ vẫn chưa hiểu nổi tại sao tôi vừa đọc được một mẩu tin vào sáng hôm nay, lại lập tức cưỡi mây ngàn dặm tìm tới thành phố biên viễn dường như bị người đời quên lãng này.

Kỳ thực, tôi vẫn luôn chờ Khô Nguyệt quay lại. Hũ rượu kia, tôi vẫn luôn giữ cho anh. Thế nhưng, khi anh tới tìm tôi để lấy lại đôi cánh của mình, tôi đã loáng thoáng đoán ra, hai chúng tôi sẽ không còn cơ hội cùng say nữa.

Năm trăm năm trước, sau khi chúng tôi kết bạn với nhau, anh đã tháo bỏ đôi cánh của mình, giao cho tôi cất giữ. Anh nói, anh không xứng đáng làm một Bướm Đêm. Cho nên, anh không cần đôi cánh. Tôi chỉ hy vọng anh bình an trở lại, cùng tôi uống một trận thâu đêm.

Sáng sớm hôm nay, tôi vừa ăn sáng vừa đọc báo theo thói quen, có một mẩu tin đã thu hút sự chú ý của tôi: "Thành phố nhỏ vùng biên giới bất ngờ phát hiện những vật thể bay lạ, vùng đất hoang vu trong một đêm đột nhiên xuất hiện một lượng mưa bươm bướm, đây quả thực là một hiện tượng vô cùng hiếm thấy. Hiện nay, những nhân viên có liên quan đã lũ lượt tìm tới thành phố này. Các nhà sinh vật học và chuyên gia khí tượng cho rằng, không loại trừ khả năng thời tiết biến đổi thất thường dẫn đến hiện tượng bươm bướm di cư."

Đặt tờ báo xuống, tôi lập tức lao tới Nguyệt Thành. Nhìn những con bướm xanh đen đang bay rập ròn gần những chiếc máy bay, phỏng đoán của tôi đã được chứng thực.

Những con bướm màu xanh đen này không phải là bướm thật. Từ hơi hướng của chúng, tôi rõ ràng ngửi thấy mùi của con người. Bọn chúng là những con người đã bị một sức mạnh nào đó biến thành bươm bướm.

Tôi bước tới trước khoang máy bay, nhìn vào bên trong, không một bóng người. Bản tin trên báo cũng nói, từ lúc phát hiện ra máy bay, bên trong đã không thấy một ai. Hít ngửi mùi còn lưu lại trong khoang máy bay, là mùi của con người, giống hệt với mùi tỏa ra từ những con bướm đang bay rối loạn bên ngoài.

Dừng chân ở bên ngoài Nguyệt Thành một chốc, cuối cùng tôi đã từ bỏ ý định đi vào bên trong. Trên đường về, việc duy nhất mà tôi làm, chính là cầu nguyện. Từ hôm đó, tôi không còn nhận được bất kỳ thông tin nào liên quan tới Khô Nguyệt nữa.

Một con bướm màu đen rập ròn đôi cánh mang hoa văn xanh thẫm tuyệt đẹp, đậu xuống vai tôi. Một quầng ánh sáng rực rỡ xoáy tròn trước mắt tôi, khiến tôi phải nhắm chặt mắt lại.

Khi mở mắt ra, Khô Nguyệt đang cười tươi rói đứng trước mặt tôi, với thân thể gần như trong suốt. Tôi thở phào một hơi dài, gắng gượng tỏ ra trấn tĩnh, làm một dấu chữ thập trước ngực:

– Cảm ơn Thượng Đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi!

– Ha ha, cô yêu cây này thật là quái dị, còn đi cầu nguyện Thượng đế. – Anh vẫn như trước kia, tươi cười với tôi, phô ra hàm răng trắng bóng.

– Trông bộ dạng anh thế này, chắc là không thể uống rượu được nữa nhỉ? – Tôi nhìn dáng vẻ của anh lúc này, rõ ràng là đã hao tổn hết nguyên khí, buộc phải quay lại nguyên hình để giữ sức – Anh đã dùng sức mạnh của đôi cánh, biến tất cả lũ người độc địa kia thành bươm bướm?

– Cô không biết đôi cánh của tôi có năng lực thần kỳ đó ư? – Anh cố tỏ ra ngạo mạn, ngẩng cao đầu – Dù gì thì tôi cũng có đạo hạnh tu hành ngàn năm. Có phải cô đang hối hận vì trước đây không chiếm nó làm của riêng?

Tôi trừng mắt nhìn anh.

– Được rồi, tôi tới đây để chào từ biệt cô! – Nụ cười của anh nhạt dần, anh vỗ khẽ lên vai tôi, tuy rằng đó chỉ là một hành động tượng trưng, tôi không hề cảm nhận được lực đạo từ bàn tay anh. Trong mắt anh là một sự thanh thản trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy – Tôi nghĩ, tôi đã tìm được một nơi tôi muốn ở lại mãi mãi.

– Nguyệt Thành? – Tôi đoán.

– Tôi rất thích một quán bar ở nơi đó, nó tên là Butterfly Kisses. Con người ở nơi đó cũng rất thú vị. Đàn ông dành cả nghìn năm để làm một chiếc xích đu, phụ nữ tìm cách mang mặt trời và mặt trăng vào trong tranh vẽ. – Nhắc tới những chuyện này, trên mặt anh bừng lên một vẻ điềm tĩnh dịu dàng – Hơn nữa vẫn còn có việc đang chờ tôi làm. Ví dụ như giúp hai cha con mâu thuẫn đã nhiều năm giảng hòa. Tuy cô con gái tới tận hôm nay vẫn chưa chịu gọi ông ta một tiếng "cha", thế nhưng, chính vì tôi đã bắt ép cô ta tới Nguyệt Thành, tôi sẽ phải có trách nhiệm tới cùng.

– Việc của anh, tôi cũng không can thiệp. Chỉ cần anh cảm thấy đúng, anh hãy cứ làm. – Tôi không rõ lắm anh đã gặp những chuyện gì ở Nguyệt Thành, nhưng niềm thanh thản trong đáy mắt anh khiến tôi thực sự vui mừng – Thế nhưng, việc hòa giải mâu thuẫn gia đình, từ xưa đến nay đều do phụ nữ đảm nhiệm. Nếu anh muốn thành công, còn phải cố gắng nhiều lắm đấy!

– Tôi sẽ cố gắng! – Khô Nguyệt nở một nụ cười tự tin – Chỉ cần gia đình vẫn còn, những thứ khác đều không quan trọng. Bọn họ sẽ làm hòa với nhau, chỉ là còn thiếu một cuộc trò chuyện trễ tràng mà thôi. Tôi tin chắc như vậy.

– Cố lên! – Tôi giơ ngón tay cái lên với anh – Hũ rượu kia, tôi sẽ luôn giữ lại cho anh. Đợi tới khi anh tu luyện trở thành hình người, hãy tới tìm tôi!

– Một trăm năm nhé, một trăm năm sau chúng ta sẽ lại uống một trận say sưa – Anh hứa với tôi, rồi đột ngột hỏi – Hôm đó khi tôi tới tìm cô, tôi có đặt một chiếc rương ở góc tường.

– À cái đó hả, tôi cứ tưởng là anh quên không mang đi, vốn định chiếm làm của riêng, nhưng thôi bỏ đi! Tôi đã cất giúp anh, anh có muốn lấy đi không?

– Đó là món quà tôi tặng cho cô. Những thứ đó, bây giờ tôi không cần đến nữa. – Anh thở hắt ra một hơi dài, cười – Lần này cô lời to rồi nhé!

Nói rồi, anh nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa:

– Bảo trọng! Hy vọng rằng lần sau khi tôi tới tìm cô, sẽ là ba người cùng uống một trận say sưa.

Cơ thể anh dần dần tan biến, ngưng kết lại thành một đốm sáng bé nhỏ rồi hóa thành một con bướm bướm, vỗ cánh bay về phía Nguyệt Thành, dần dần mất hút giữa màn đêm.

Tôi trở về tiệm Không Dừng, vào phòng, lục ra chiếc rương Khô Nguyệt đã để lại mở ra xem, thấy bên trong là một đống chìa khóa, còn có cả xấp giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đất của những căn hộ khắp nơi trên thế giới. Điều ly kỳ nhất là tất cả các giấy tờ sổ sách đều viết tên tôi.

Tôi nhanh chóng làm phép quy đổi giá nhà ra vàng, và kết luận là, tôi chẳng tốn chút công sức nào mà đã kiếm được bộn tiền.

Cái tháng năm nay quả là tuyệt vời. Tuy nhiên, còn hũ rượu kia, chắc chắn tôi sẽ để giành cho người đó, một trăm năm cũng được, một nghìn năm cũng chẳng sao.

Con Bướm Đêm kia, xứng đáng để cùng tôi uống một trận quên trời.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 1: DẪN

✣ Linh tê ✣

Dù bạn có biến thành hình dạng như thế nào,

Trong mắt người thực lòng yêu bạn,

mãi mãi chỉ nhìn thấy thời khắc mà bạn xinh đẹp nhất.

Vứt bỏ tự ti, bước thêm một bước,

bạn sẽ nhận ra ánh hoàng hôn trên sa mạc tươi đẹp biết bao nhiêu.

DẪN

Đinh Tiểu Thác đã ba ngày liên tiếp không đi học.

Cô hệt như con kiến rơi vào chảo lửa, ngồi thụp trong nhà vệ sinh nam trên tầng ba của một rạp chiếu phim sang trọng nhất, hoành tráng nhất trong trung tâm thành phố, đối diện với bồn cầu mà than ngắn thở dài – Cô đã làm mất thanh kiếm Linh Tê mà sư phụ giao cho cô trông coi.

Thật là xui xẻo! Thanh kiếm này luôn nằm trong mặt dây chuyền dưới hình dạng là một chùm ánh sáng nhỏ, đeo trên cổ cô đã mấy trăm năm nay. Trong khoảng thời gian đó, cô đã trải qua nhiều trò vận động mạnh, như bị sư phụ ném lên trên trời như một quả bóng bowling, hay tham gia đại hội thể thao ở trường, song sợi dây chuyền vẫn chắc chắn hệt như mọc trên cổ cô, kiểu gì cũng không rơi đứt. Không hiểu sao buổi tối hôm đó, cô chỉ đi xem một xuất phim "Avatar", trong bụng thấy mót, tiện chân lẻn vào nhà vệ sinh nam ở phía trên rạp chiếu phim cho nhanh. Đúng lúc định lật nắp đậy bồn cầu lên, sợi dây chuyền bằng vàng ròng trên cổ lại tự dưng đứt lìa, rơi thẳng vào trong bồn cầu.

Khi đó, nắp bồn cầu vẫn chưa lật lên, cũng có nghĩa là sợi dây chuyền cất giữ kiếm Linh Tê đã xuyên qua cái nắp dày cộp biến mất không tăm tích… Vị sư phụ nát rượu đã từng nói chắc như đinh đóng cột với cô rằng thanh kiếm còn người còn, nếu thanh kiếm mất… vĩnh viễn xa bao nhiêu thì mày hãy cút xa bấy nhiêu! Xong rồi, lần này đúng là toi rồi, nếu để vị sư phụ hẹp hòi của cô biết chuyện cô đánh cược với người khác thắng được một chiếc vé xem phim "Avarta" tại rạp IMAX cao cấp mà lại không đưa cho ông ta, cộng thêm vụ đánh mất kiếm Linh Tê, hai tội tày trời, cô có bị treo cổ cả trăm lần cũng không đủ làm nguôi cơn phẫn nộ. Làm thế nào đây? Phải mau chóng tìm người cứu cơn nguy cấp!

Đương nhiên, ngoài yêu cây ngàn năm mở tiệm bánh ngọt là tôi, còn ai có thể giúp cô ta nữa? Sau khi ép Đinh Tiểu Thác mua một tá bánh xốp hương vani ngọt khé cổ, tôi nói với cô rằng, sợi dây chuyền của cô có lẽ đã rơi vào khe hở không gian, muốn tìm lại, chỉ còn cách đi theo nó tới "thế giới đó". Cô ta không rét mà run, hắt xì hơi một cái, ôm nguyên một hộp bánh xốp vani đi về luôn.

Ngày hôm sau, một ngày chủ nhật rực rỡ ánh nắng. Gã béo và gã gầy múa may chổi quét giẻ lau trông như cô bé Lọ Lem, lén lút bên cạnh lòng vòng bên cạnh tôi và Cửu Quyết, ráng sức nghe lén cuộc nói chuyện giữa chúng tôi.

Tôi buộc phải thừa nhận, suốt bao nhiêu năm nay, mỗi lần gặp gã đàn ông với mái tóc bạc trời sinh tựa như mặt nước hồ, tôi đều thầm nguyền rủa, cái gã già cốc đế này, sao vẫn cứ đẹp trai tới kinh thiên động địa thế nhỉ! Ngay từ khi vừa mới tu luyện thành hình người, tôi đã quen Cửu Quyết. Gã thường tới núi Phù Lung nơi tôi sống, tìm một người đàn ông khác cùng nhau đánh cờ. Khi đó, tôi ghét cay ghét đắng việc gã cứ mở miệng gọi tôi là yêu cây bé nhỏ, nhưng về sau, lại nhờ có gã giúp đỡ hết lần này tới lần khác, tôi mới có thể sống yên bình. Ai bảo giữa nam và nữ không có tình bạn thực sự, tôi và Cửu Quyết chính là nhân chứng sống cho điều này.

– Có thể phỏng vấn ngài một lát không? – Tôi ngồi đối diện với Cửu Quyết, cầm chiếc kem ốc quế bơ hoa quả thập cẩm đã ăn một nửa lên với điệu bộ rất kịch, chìa tới trước mặt gã – Xin hỏi, Đinh Tiểu Thác là đồ đệ của anh, hay là một người qua đường nợ tiền của anh, hay là quân trộm cướp?

– Là đồ đệ! – Cửu Quyết uống một ngụm rượu vang trong ly. Đồ uống của gã xưa nay chỉ có rượu, không có gì khác. Tôi thu micro lại, nhướng mày chất vấn:

– Làm gì có vị sư phụ nào lại cố ý sửa gáy đồ đệ của mình? Sợi dây chuyền cất giữ kiếm Linh Tê kia rõ ràng là do anh giở trò! Để cô ta tới tìm tôi cũng là cái bẫy anh cố ý giăng ra!

– Vai trò phụ trợ của đồ đệ chính là bị sư phụ sửa gáy. Ai bảo nó ăn mảnh cái vé xem phim "Avatar"!

– Nhân cách của anh cũng biến thái hệt như màu tóc của anh!

– Cảm ơn cô đã quá khen, cây kem của cô sắp chảy rồi kìa.

Tôi tọng cả cây kem vào miệng, thái độ không mấy vui vẻ:

– Anh quẳng cô ta vào một không thời gian khác, không sợ cô ta có chuyện hay sao?

– Đừng quên rằng nó là một con linh tê, lại từng hầu hạ bên cạnh Nguyệt Lão, nó có thể ứng phó được. Chẳng may không ứng phó được, cũng là đáng đời. – Cửu Quyết vừa uống ly rượu chùa trước nay chưa bao giờ chịu trả tiền, vừa hỏi – Cô có tin vào số mệnh không?

– Tin vào số mệnh, nhưng không chấp nhận số mệnh! – Tôi trả lời thẳng tuột.

– Ha ha! – Ánh mắt của gã bỗng trải dài đến xa xăm – Nếu có cơ hội làm lại lần nữa, phải chăng có thể thay đổi được vận mệnh đã định?

– Không có nếu như! – Tôi lắc đầu – Việc đã xảy ra, không thể thay đổi.

– Chưa hẳn! – Cửu Quyết cười ranh mãnh, xòe tay, trong đó hiện ra một cây đèn đỏ rực nhỏ bé tinh xảo, được chạm trổ thành hình đôi cánh.

– Đèn Chu Tước của tiên nữ thời gian? – Tôi kinh ngạc, buột miệng kêu lên, sau đó chớp chớp mắt một cách gian xảo, ngồi xuống bên cạnh Cửu Quyết – Đồ ăn trộm hả?

– Xì! – Cửu Quyết lườm tôi khinh bỉ – Trong tam giới, fan hâm mộ của tôi có hàng đàn. Chỉ mượn một cây đèn thôi, có gì khó khăn đâu!

Gã uống sạch giọt rượu cuối cùng, xoay xoay chiếc ly rỗng, lẩm bẩm một mình:

– Trong cuộc đời của mỗi người, đều có một nơi buộc phải đi, một người buộc phải gặp, một thứ tình cảm buộc phải đối mặt. Yêu quái cũng giống như vậy.

Thái độ nghiêm túc bất ngờ của Cửu Quyết đã nhanh chóng được thay thế bằng vẻ biến thái thường thấy, gã mở một nụ cười giảo hoạt:

– Thực ra, tôi chỉ muốn làm một thí nghiệm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 2: Chương 1

Đinh Tiểu Thác tới tận bây giờ vẫn không thể chấp nhận một sự thực là bản thân đã rơi vào một không thời gian khác từ trong bồn cầu. Mụ yêu cây tà ác đó đã nói gì nhỉ? Đúng rồi, mụ đã cho cô một đạo bùa, bảo cô dán lên trên chiếc bồn cầu nơi đã làm rơi mất sợi dây chuyền, còn dạy cô mấy câu thần chú cổ quái. Sau đó… vô số luồng sáng chói lòa trước mắt vụt qua, chiếc bồn cầu nứt ra làm đôi một cách đẹp mắt, để lộ một hang động phát ra thứ ánh sáng trắng ma quái. Một lực hút không thể nào cưỡng lại xộc ra, cuốn chặt lấy cô, lôi tuột cô vào trong hang.

Đinh Tiểu Thác từ một nữ sinh trung học thế kỷ 21 bỗng biến thành một thường dân sống vào năm Càn Hưng nguyên niên thời Bắc Tống! Khi cô đang giận dữ vì cái phong trào "vượt thời gian" quê mùa kia lại ứng vào mình, khi cô choàng tỉnh để nhận ra rằng kiếm Linh Tê đã xuyên qua khe hở thời không rơi vào trong tòa thành cổ này, khi cô tiếp tục nhận thức rằng người dân thời Bắc Tống vẫn chưa được giác ngộ về đồng Nhân dân tệ, thì trời Phật ơi, cô cũng biết đói, cũng phải ăn cơm chứ!

Các quán xá nhà trọ lớn nhỏ trong thành, trên tờ thông cáo tuyển người đều viết rõ rành rành chỉ cần nam không cần nữ. May mà cô cũng không quá

ngốc, ăn trộm được một bộ quần áo mũ mão của nam giới thay ra, nghênh ngang bước vào trong quán trọ này. Sau khi đưa ra điều kiện chỉ cần bao ăn, không cần tiền công, cô đã thành công đánh bật những ứng cử viên khác, trở thành tiểu nhị thực tập của quán trọ Nhất Gian.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy, không có bất cứ tin tức gì của kiếm Linh Tê. Mấy ngày này, dòng người trong Biện Kinh rõ ràng đã đông lên rất nhiều. Cư dân bản địa, khách buôn từ vùng khác tới, qua lại trong thành nườm nượp như mắc cửi. Đinh Tiểu Thác nghe người làm trong quán nói, bảy ngày nữa là lễ hội hoa đăng tết Nguyên tiêu, là lễ hội lớn hàng năm, khách thập phương đổ về nghìn nghịt.

Vậy, anh ta cũng tới ngắm hoa đăng chăng? Ánh mắt của Đinh Tiểu Thác hướng về vị trí sát bên cửa sổ. Anh chàng đó tới thuê phòng ở quán trọ Nhất Gian vào đêm qua, cách ăn bận không giống với người trong thành cho lắm. Cổ dựng, tay hẹp, áo đen ủng cao, đầy mình bụi bặm, hành lý chẳng mấy, chỉ có một chiếc tay nải, một hộp gỗ đào dài ba thước, rộng một thước. Cái hộp gỗ đó, chưa lúc nào rời khỏi người anh ta.

Lúc này là giờ cơm tối, trong quán tiếng người ồn ã, khách vào ăn cơm lũ lượt không ngớt. Đinh Tiểu Thác vừa bưng bê thức ăn cho khách, chốc chốc lại liếc trộm về phía cửa sổ.

Anh dựa vào ghế, đầu hơi nghiêng, mái tóc xoăn nhẹ đen nhánh buộc hờ hững sau gáy bằng một sợi dây gai màu xám, trông có vẻ như đang nhàn nhã ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, cơm rượu gọi lên chưa hề động đũa. Bên ngoài, nắng xế đang hồi rực rỡ, nhìn ngược sáng, những đường nét thanh tú trên khuôn mặt anh như in lên khung cửa sổ vàng sậm. Cô nhìn tới thần người, hình bóng của anh, dường như đã dịch chuyển từ bên cửa sổ vào trong tâm khảm, bất chợt dấy lên một niềm bâng khuâng kỳ lạ.

– Tiểu tử thối, đần người ra đấy làm gì? Khách đang giục kia! – Lão chủ tiệm chết tiệt đập thẳng tẩu thuốc lên đầu Đinh Tiểu Thác.

– Vâng vâng vâng! – Đinh Tiểu Thác bưng cơm rượu lên, chẳng kịp nghĩ ngợi chạy thẳng tới trước mặt anh chàng kia – Khác quan, đồ ăn của ngài tới rồi!

– Bưng nhầm bàn rồi thì phải? – Anh chàng quay sang, liếc qua bộ mặt toa toét của Đinh Tiểu Thác. Lúc này cô mới nhìn rõ diện mạo của anh. Khuôn mặt đó hội tụ những điều kiện để giám định về anh tuấn phong độ. Ngoài vẻ tuấn tú, một thứ uy lực trời sinh, không giận mà uy toát ra từ trên người anh, hệt như một chú thỏ, ngấm ngầm len lỏi vào trong trái tim cô. Thế nhưng, thứ len lỏi vào trong tim Đinh Tiểu Thác trong khoảnh khắc này, không chỉ có "con thú nhỏ" kia, mà còn có ánh mắt của anh, giọng nói của anh, nhất cử nhất động của anh…

– Tôi… có quen anh phải không nhỉ? – Đinh Tiểu Thác bất chợt lên tiếng hỏi.

– E rằng cậu nhận nhầm người rồi – Anh hạ giọng, lịch thiệp trả lời

– Chắc chắn tôi đã từng gặp anh! – Đinh Tiểu Thác không hiểu tại sao mình lại cố chấp và khẳng định đến vậy, đến nỗi bản thân cô cũng cảm thấy giật mình. Anh chàng không thèm để ý gì tới cô nữa, quay mặt ra phía cửa sổ.

Một tràng tiếng vó ngựa giòn giã từ xa vọng lại, một đoàn thương nhân mặc trang phục người Hồ hối hả phi tới từ chợ Bắc. Khi băng qua trước quán trọ, Đinh Tiểu Thác trông thấy hàng hóa chất đầy trên lưng ngựa. Ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa đi đầu là một cô gái y phục màu xanh lục, mặt che tấm mạng sa. Trong đoàn người tuyền một sắc đen thẫm đơn điệu, vệt màu xanh biếc như ngọc kia trở nên vô cùng nổi bật.

Đoàn ngựa dừng chân chốc lát trước cửa quán trọ. Cô gái áo lục xuống ngựa, thì thầm vài câu với đồng bọn sau lưng, rồi một mình bước vào quán trọ. Cô ta ngồi xuống trước mặt anh chàng kia, vẻ như bọn họ là người rất đỗi quen thân. Đinh Tiểu Thác cố ý rề rà chuyển đĩa thức ăn bưng nhầm sang bàn bên cạnh, gắng hết sức dỏng tai nghe ngóng động tĩnh phía sau lưng.

– Đồ đâu? – Giọng nói của cô gái êm ái đến điệu đà.

– Người đâu? – Tay anh đặt trên chiếc hộp.

Cô gái lấy từ trong ngực áo ra một phong thư, úp bàn tay lên trên. Khi nhấc tay ra, phong thư mỏng tang đã cắm phập lên mặt bàn bằng gỗ thịt. Bên dưới tấm mạng sa, nụ cười lay động:

– Bắc Đường Khẩn, ai cũng nói anh là một gã đa tình, quả nhiên danh bất hư truyền, vì đứa con gái tên là Diệp Nghê Thường kia, điều gì cũng dám làm.

Bắc Đường Khẩn? Đinh Tiểu Thác bỗng tuột tay, khiến hũ rượu đổ nghiêng, rượu văng tung tóe khắp mặt bàn. Cái tên này thật quen tai.

Lời châm chọc của đối phương, hình như anh chẳng thèm đếm xỉa, "soạt" một tiếng đẩy thẳng hộp gỗ tới trước mặt cô gái áo lục.

– Kiếm Linh Tê đã là của cô!

Cái gì, kiếm Linh Tê? Đinh Tiểu Thác quay ngoắt lại, đúng lúc cô gái áo lục khóe mắt rạng ngời, nhón những ngón tay như hình búp lan mở hộp gỗ ra. Một luồng ánh sáng chói lòa chiếu ra từ chiếc hộp, cùng với đó còn là thứ "mùi" Đinh Tiểu Thác vô cùng quen thuộc.

Kiếm Linh Tê! Đích thực là kiếm Linh Tê! Tuy lúc này, nó xuất hiện với hình dạng của một thanh kiếm thực thụ, nhưng cô khẳng định trăm phần trăm thứ đựng trong hộp chính là thanh kiếm Linh Tê hàng ngay thóc thật mà cô đã giữ gìn mấy trăm năm. Thật đúng là "đi mòn giày sắt tìm không thấy, chẳng tốn công lao lại tới tay"! Đinh Tiểu Thác không thể kìm nén được niềm sung sướng điên cuồng trong tâm khảm, quăng vụt chiếc khay đi, mắt xanh lè thèm khát, xoay người lao thẳng tới chiếc hộp trong tay cô ả kia…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 3: Chương 2

Bắc Đường Khẩn túm lấy phía sau cổ áo Đinh Tiểu Thác nhấc bổng lên như túm cổ một con gà con, ném phịch cô xuống mặt đất cứng đơ, lạnh ngắt. Cách cô không đầy ba mét là một vách núi sâu hun hút không nhìn thấy đáy.

– Đưa cho ta! – Anh ta chìa tay ra, mắt nhìn hộp kiếm mà Đinh Tiểu Thác đang sống chết ôm khư khư trước ngực. Thằng nhãi ranh vừa thình lình xuất hiện này, động tác cướp giật và tốc độ bỏ chạy chóng vánh một cách phi thường. Vừa rồi anh thậm chí còn có ảo giác rằng đôi chân của thằng nhãi này hoàn toàn không bén đất. Thật ra, vừa nãy, đúng là Đinh Tiểu Thác đã cưỡi gió phi hành, chỉ vì cô pháp lực quá kém cỏi, "chạy" vẫn chưa đủ nhanh, lại bị một con người đuổi kịp.

– Không đưa! – Đinh Tiểu Thác càng ôm chặt chiếc kiếm chặt hơn nữa, gân cổ hét lớn – Kiếm Linh Tê là của tôi!

– Ta không muốn động thủ. – Bắc Đường Khẩn từng bước tiến lại gần, ánh trăng hắt sáng lên khuôn mặt lạnh lùng, xem ra không giống như đang nói chơi. Đinh Tiểu Thác khẽ đảo mắt, rồi thình lình lao vọt tới, vòng tay ôm chặt lấy chân Bắc Đường Khẩn, nước mắt nước mũi đầm đìa mà gào khóc:

– Anh hùng ơi! Thực không dám giấu, tiểu nhân cướp kiếm của ngài cũng là bất đắc dĩ mà thôi! Một con người thần bí đã bắt cóc cha mẹ tôi, bắt tôi trong vòng bảy ngày phải mang kiếm Linh Tê tới trao đổi, nếu không sẽ lấy mạng họ. Không ngờ thanh kiếm này lại ở trong tay của anh hùng, tôi nhất thời cấp bách mới nảy tà tâm! Anh hùng, xin ngài hãy tha mạng cho tiểu nhân, cả nhà tiểu nhân chỉ có một đứa con độc đinh này. Nếu tôi có bề gì, cha mẹ tôi cũng không sống nổi!

Màn khóc lóc kể lể vô cùng sinh động này khiến thần sắc Bắc Đường Khẩn có phần dịu lại.

– Kẻ thần bí tìm ngươi đòi kiếm Linh Tê? – Anh ngồi thụp xuống, nhìn vào thằng nhóc thân hình lẻo khẻo, trong đôi mắt to tròn sáng rực tinh quang, tràn đầy ánh trăng trong vắt, đẹp tới mức không giống như mắt của nam giới. Anh ta thoáng thất thần, rồi xoay sang chỗ khác – Đưa kiếm cho ta trước!

– Lời còn chưa dứt, rừng cây phía sau lưng bỗng chốc vụt ra một làn gió mạnh, một bóng áo xanh từ không trung hạ xuống, kèm với đó là một tiếng hừ mũi lạnh lẽo:

– Thật không ngờ Bắc Đường Khẩn mà cũng giở trò lật lọng! – Cô gái áo lục trong quán trọ đã đuổi tới nơi.

– Kiếm Linh Tê vẫn là của cô! – Anh cũng không giải thích, hai tay chụp lấy hộp kiếm, ra hiệu cho Đinh Tiểu Thác buông tay. Đinh Tiểu Thác dứt khoát lắc đầu, sống chết không chịu buông. Lần này mà buông ra, thì tới năm tháng nào mới có thể nhìn thấy nó?

Một luồng khí sắc lẹm cắt ngang bầu không khí im lìm. Mũi phi tiêu ba lá có móc câu ngược phóng vụt ra từ tay cô gái áo lục, lao thẳng vào tim Đinh Tiểu Thác. "Keng" một tiếng chói tai, Bắc Đường Khẩn gập ngón tay, khéo léo búng mũi phi tiêu ba lá bật đi.

– Đêm nay ánh trăng tuyệt đẹp, không thích hợp để giết người. – Anh đỡ Đinh Tiểu Thác dậy, hay nói chính xác hơn là xách cô lên.

– Bắc Đường Khẩn, anh không thể đắc tội với người đứng sau lưng tôi đâu! – Cô gái áo lục rút ra một mũi tên sáo, ra bộ muốn bắn đi – Còn nữa, đừng có tưởng lấy được bức thư đó, biết được chỗ nhốt Diệp Nghê Thường thì mọi việc đều tốt đẹp. Chỉ cần mũi tên sáo của tôi bắn ra, người của chúng tôi vĩnh viễn sẽ nhanh hơn anh một bước, đem cô ta băm nát như tương!

Bắc Đường Khẩn khẽ vận lực vào bàn tay, hộp kiếm lập tức bay vọt từ trong tay Đinh Tiểu Thác về phía cô gái áo lục.

– Kiếm của tôi! – Đinh Tiểu Thác rú lên muốn rách họng.

– Cũng hi vọng các người sẽ giữ lời hứa. – anh lạnh lùng liếc nhìn cô gái áo lục. Cô ta mở nắp hộp kiếm ra, sau khi kiểm tra xác nhận thì cười với anh đầy ẩn ý:

– Đừng nói là một thanh kiếm Linh Tê nhỏ nhoi này, mà về sau, toàn bộ thiên hạ cũng là của chúng tôi. Người làm việc lớn, đương nhiên biết giữ lời hứa. Hãy mau đi đón người đàn bà của anh đi! Ha ha ha!

Cái bóng đắc ý của cô gái biến mất trong màn đêm. Bắc Đường Khẩn lấy bức thư ra, sau khi xem xong liền xé vụn, vứt xuống vực sâu thăm thẳm, cứ như hoàn toàn không hề nhìn thấy thằng nhãi đang đấm ngực thình thịch lăn lộn trên mặt đất ở ngay bên cạnh. Thấy Bắc Đường Khẩn chẳng chút để mắt tới màn kịch đang dốc hết sức lực biểu diễn, Đinh Tiểu Thác nghiến răng bò dậy, lao đến bên vực, gào lên như sói tru với màn đêm:

– Cha ơi, mẹ ơi, con không cứu được cha mẹ! Con… con không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa! Hãy để vực sâu thăm thẳm này chôn vùi con tim bi phẫn hỗ thẹn của con!

Bắc Đường Khẩn quay người, như muốn bỏ đi. Đinh Tiểu Thác khựng lại, vội vàng tăng thêm âm lượng:

– Tôi nhảy xuống đây!

Bắc Đường Khẩn như không nghe thấy, bước đi luôn.

– Này này! Tôi nhảy xuống thật đấy! – Đinh Tiểu Thác liều mình, lại dấn thêm một bước nhỏ về phía trước, khiến chút đá vụn từ mép vực lả tả rơi xuống. Bắc Đường Khẩn vẫn không quay đầu lại.

– Bắc Đường Khẩn, ngươi… – Đinh Tiểu Thác cuống quýt giậm chân, mặt vừa biến sắc, chợt thấy dưới chân nhẹ bẫng, một tiếng "rắc" vang lên, chỗ Đinh Tiểu Thác đứng đã bị cái giậm chân của cô làm cho nứt rời. Một tiếng rú kinh hoàng, Đinh Tiểu Thác rơi thẳng xuống vực, trong lúc cuống cuồng, đã bám được vào một sợi dây leo lên mép vực, cả người treo lơ lửng giữa không trung.

– Cứu tôi với! – Cô ngửa mặt hét lên. Nhìn vào tương quan giữa sức chịu tải của sợi dây leo và cân nặng của cô, có lẽ không cầm cự nổi quá hai phút.

– Nói dối thì cũng phải cho giống một chút! – Gương mặt Bắc Đường Khẩn xuất hiện trên đầu cô. Anh ngồi thụp bên mép vực, vẻ thảnh thơi như đang xem diễn trò.

– Tôi… tôi không nói dối… – Đinh Tiểu Thác lập cập đáp, tiếp đó gầm lên như sư tử rống – Anh mau kéo tôi lên đi!

– Trước khi sợi dây leo này bị đứt, hy vọng ngươi vẫn còn đủ thời gian nói ra mục đích thực sự của việc cướp kiếm Linh Tê. – Bắc Đường Khẩn ném về phía cô một cái nhìn thương cảm.

– Tôi đã nói rồi, kiếm Linh Tê là của tôi, là của tôi! Tôi chỉ lấy lại thứ thuộc về tôi! – Đinh Tiểu Thác liếc xuống dưới chân, một mảng tối đen hun hút không thấy đáy khiến cô hoa mắt chóng mặt.

– Thế thì ngươi cứ chơi đánh đu ở đây đi nhé. Ta đi đây! – Bắc Đường Khẩn đứng dậy.

– Này này! Tôi không nói dối! Tôi đã trông coi kiếm Linh Tê suốt mấy trăm năm nay rồi! Kiếm Linh Tê là do sư phụ tôi giao cho tôi! Hôm đó tôi đi xem phim đã đánh mất nó. Tôi đuổi theo nó, chẳng may tới thời Bắc Tống. Tôi tên Đinh Tiểu Thác, là người của hơn chín trăm năm sau ông lớn oi ngài mau mau kéo tôi lên với! – Đinh Tiểu Thác cuống tới nỗi nước mắt chực vọt ra. Tệ hại hơn nữa là cô đã nghe tiếng đứt toạc từ sợi dây leo. Thật là nhục, thân là một con linh tê, thế mà ngay cả động tác bay cũng không biết! Lại phải treo lơ lửng trên vách đá trân mình cho gã đàn ông kia bắt nạt!

– Đinh Tiểu Thác… Đinh Tiểu Thác… – Bắc Đường Khẩn lẩm nhẩm cái tên này, như có điều ngẫm nghĩ. Đúng vào lúc đó, bỗng "phựt" một tiếng, kế đó là tiếng rú thất thanh của Đinh Tiểu Thác, sợi dây leo đã đứt làm hai đoạn!

Gió lạnh buốt như băng vùn vụt rít qua vai Đinh Tiểu Thác, cơ thể cô bỗng chốc trở nên nhẹ bẫng, tựa như linh hồn sắp bật ra ngoài. Mặt trăng tròn vành vạnh giữa bầu không dường như không phải đang xa dần, mà mỗi lúc một gần, và cùng với nó, có một bóng người, áo bay lồng lộng, liều mình lao tới.

– Bắc Đường Khẩn… – Trước khi nhắm nghiền mắt lại, Đinh Tiểu Thác khe khẽ gọi thầm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 4: Chương 3

– Con cá này ta nhìn thấy trước! – Đinh Tiểu Thác mười tuổi, xúng xính váy áo màu hồng phấn, chống nạnh đứng bên bờ sông, hét toáng lên giận dữ với một cậu bé xem chừng sàn sàn tuổi cô.

– Nhưng người bắt được nó trước là ta! – Cậu bé giơ con cá màu sắc rực rỡ hiếm thấy trong tay lên, rồi bỏ vào trong giỏ.

– Ngươi thật là vô liêm sỉ! – Đinh Tiểu Thác nhảy tới trước mặt cậu bé, vênh mặt nhìn trừng trừng vào cậu bé cao hơn những nửa cái đầu, rồi tìm một hoàn đá giẫm chân lên, cho tới khi có thể nhìn cậu bé từ trên xuống, đanh giọng nói – Ai nhìn thấy thì là của người ấy!

Cậu bé hất giỏ cá lên lưng, lạnh lùng liếc nhìn cô bé:

– Thứ gì nhìn thấy là của cậu? Thế thì cậu còn nhìn thấy bầu trời, nhìn thấy mặt đất, lẽ nào trời và đất đều là của cậu sao?

– Ngươi… – Đinh Tiểu Thác cứng họng không nói được gì, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng như một trái cà chua. Cậu bé mặc kệ cô, cứ thế bước thẳng lên bờ.

– Đáng ghét, đáng ghét! – Đinh Tiểu Thác tức nghẹn, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, thầm niệm vài câu thần chú. Một vòng tròn ánh sáng màu hồng nhạt với huỳnh quang vấn vít hiện ra giữa lòng bàn tay cô, chỉ nghe cô quát khẽ một tiếng "Đi", vầng sáng rực rỡ lập tức lao vụt đi như một mũi tên, xuyên qua lưng cậu bé không một dấu tích, rồi vọt ra từ vị trí trái tim, sau khi bay quanh cậu ta hai vòng, "vút" một tiếng lại bay trở về bàn tay Đinh Tiểu Thác. Hai bàn tay cô chắp lại, vầng sáng nhanh chóng biến mất. Cô mở mắt ra, nở một nụ cười tinh quái.

– Bắc Đường Khẩn! – Cô đứng dậy, hét về phía sau lưng cậu bé. Cậu bé ngẩn người, đứng khựng lại, quay người nghi hoặc nhìn cô bé. Họ mới gặp nhau lần đầu tiên.

– Sao cậu biết tên tôi?

– Hi hi, ta không những biết tên ngươi, ta còn biết bát tự ngày sinh của ngươi, biết được tên của kẻ mà ngươi căm ghét nhất!

Sắc mặt cậu bé càng thêm kinh ngạc, cô lại càng thích thú. Bắc Đường Khẩn nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của cô, khẽ lắc đầu, quay người bỏ đi.

– Này này! Ngươi không được đi! Này! – Đinh Tiểu Thác nhảy xuống khỏi hòn đá, giậm chân hét lớn – Thằng nhóc xấu xa, thật chẳng bể mặt ta chút nào! Được thôi, Bắc Đường Khẩn, ta sẽ cho ngươi biết tay!

Thiên giới, cung Nguyệt Lão, phòng nhân duyên.

Đinh Tiểu Thác đứng trong gian phòng la liệt tượng đất sét, tìm kiếm lục lọi. Nam nữ trong nhân gian, hễ có tên trong cuốn sổ nhân duyên, đều sẽ có một tượng đất khắc tên tuổi, bát tự ngày sinh của họ ở đây. Nam bên trái, nữ bên phải, một sợi tơ hồng buộc từng đôi tượng đất lại với nhau, ngay ngắn trật tự, hàng lối chỉnh tề.

Nguyệt Lão phụ trách việc ghép đôi, các bà mai nhỏ dưới quyền ông phụ trách việc buộc sợi tơ hồng cho các đôi nam nữ theo sự sắp xếp của Nguyệt Lão, để tác thành duyên giai ngẫu. Các bà mai, ngoài thanh điểu ra, chính là linh tê. Thanh điểu giỏi bay lượn, đi lại truyền tin chính là chức trách của họ, thi thoảng cũng thực hiện những việc như hồng nhạn đưa thư cho các cặp tình nhân chốn nhân gian. Linh tê giỏi nghe ngóng, có thể lắng nghe suy nghĩ trong lòng của con người, sau đó tùy bệnh mà bốc thuốc, giúp họ giải tỏa nỗi lòng. Nghiêm túc mà nói, Đinh Tiểu Thác vẫn chưa phải là bà mai. Cô tuổi tác còn nhỏ, pháp lực còn kém, chỉ có thể "nghe" được tên tuổi và bát tự ngày sinh của con người, và đối tượng yêu ghét sâu sắc nhất của họ. Cô mới đang ở giai đoạn thực tập.

Tuy nhiên, việc cô cần làm ngày hôm nay, không cần đến kinh nghiệm, cũng chẳng cần mấy pháp lực. Trong tay trái cô là một tượng đất nam, sau lưng khắc rõ một hàng chữ "Bắc Đường Khẩn". Tay phải cô cầm một bức tượng đất nữ, dòng tên sau lưng là Diệp Nghê Thường. Cô đặt hai bức tượng lên mặt đất, lấy ra sợi tơ hồng ăn trộm được từ chỗ Nguyệt Lão, lần lượt buộc hai đầu sợi tơ lên tay của Bắc Đường Khẩn và Diệp Nghê Thường, lại còn cố tình thắt thành nút chết. Làm xong, Đinh Tiểu Thác lấy ra cây kéo vàng mượn của một bà mai khác, cầm lấy sợi tơ hồng vốn dĩ đã được buộc trên tay của Bắc Đường Khẩn trước đó, nói:

– Cô nương ơi, cái tên Bắc Đường Khẩn này vô cùng đáng ghét, gả cho hắn chắc chắn không thể nào sống được vui vẻ, tôi đây sẽ giúp cô thoát khỏi vuốt quỷ, rồi tìm cho cô một lang quân khác tốt hơn nhiều.

Ánh vàng chợt lóe, sợi tơ hồng ban đầu đứt thành hai đoạn! Đúng lúc cô đang hỉ hả đắc chí, bên ngoài phòng nhân duyên chợt vọng lại tiếng ho của Nguyệt Lão, Đinh Tiểu Thác giật bắn mình, vội vàng vứt đại bức tượng xuống, chuồn đi thật nhanh. Sau đó, cậu bé từng gặp mặt khi lẻn trốn xuống trần, cùng trò nghịch ngợm trong phòng nhân duyên, đều đã bị Đinh Tiểu Thác ham chơi quên sạch sành sanh.

Khi đó, đối với cô, việc này chẳng qua chỉ là một trò đùa trẻ con không hề đáng nói. Phải rất lâu sau đó, Đinh Tiểu Thác mới biết được rằng, trò đùa cợt đối với người khác, cuối cùng sẽ trở thành con ác mộng dành cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 5: Chương 4

– Đinh Tiểu Thác! – Có người gọi tên cô, giọng nói quen thuộc đến kinh hoàng.

– Sư phụ! – Cô hét toáng lên, muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt cứ như bị dính chặt vào nhau, gắng gượng lắm mới hé ra được một nửa. Trong một mớ những hình bóng đu đưa nhòa nhạt, một bóng người bước lại gần cô – Sư phụ, là người phải không? Có phải không?

– Một giọng nam trầm ấm quyến rũ đến nhường này, không phải ta thì còn ai vào đây nữa! – Khuôn mặt Cửu Quyết dần dần rõ nét.

– Sư phụ cứu con với! Con đã rơi vào thời Bắc Tống, kiếm Linh Tê đã bị người ta cướp mất rồi! Con muốn về nhà! – Cô muốn đứng dậy, nhưng lại không hề nhúc nhích lấy một ly.

– Tìm được kiếm Linh Tê, sau đó mở nó ra. Nếu không, ngươi sẽ ở lại thời Bắc Tông bưng bê cả đời.

– Mở nó ra? Nghĩa là sao?

– Trong tâm có mắt, trong mắt có tâm. Hãy nhớ kỹ hai câu này. Kiếm Linh Tê, phải có hai người mới mở ra được. Tự lo lấy thân đi!

– Sư phụ! Đừng đi!

Đinh Tiểu Thác mở choàng mắt, ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh toát đầm đìa trên trán. Sau khi tỉnh táo hoàn toàn, đập vào mắt cô là một hang núi âm u, trên vách đá phủ kín rêu xanh ẩm ướt. Bắc Đường Khẩn ngồi trên một phiến đá lồi ra nơi cửa hang, ngửa mặt nhìn trời. Thật là may mắn, nếu không phải vừa hay có một phiến đá nhô ra đỡ lấy bọn họ, bây giờ muốn quay lại đỉnh núi, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi một canh giờ.

Lảo đảo bước tới cửa hang, câu đầu tiên Đinh Tiểu Thác hỏi Bắc Đường Khẩn là, chúng ta đã chết chưa? Câu hỏi thứ hai là, anh đã giao kiếm Linh Tê cho ai? Bắc Đường Khẩn ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục coi cô như không hề tồn tại.

Lời nói của Cửu Quyết ban nãy vẫn như văng vẳng bên tai. Cô phải ở lại thời Bắc Tống bưng bê cả đời, kết cục này thật quá ư rùng rợn. Đinh Tiểu Thác đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không còn cười cợt nổi nữa:

– Có thể giúp tôi được không? Tôi chỉ muốn… về nhà mà thôi!

Bắc Đường Khẩn mở mắt ra.

– Nơi này không phải là thế giới của tôi. – Cô chau mày, khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh – Người thông minh có thể nhận ra được sự thật thà và đối trá từ trong mắt của đối phương. Tôi có giải thích nữa cũng chưa chắc có tác dụng, chỉ hy vọng anh có thể tin tôi một lần, cho dù chúng ta chỉ vừa mới quen biết.

Bọn họ đúng là chỉ vừa mới quen biết ư? Anh bỗng thầm hỏi một câu mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy ngu xuẩn.

– Tôi sẽ lấy lại kiếm Linh Tê! – Nói xong, anh nhắm mắt lại.

Anh vận công điều khí, cô im lặng bên cạnh. Càng nhìn ngắm khuôn mặt anh chàng này, cô càng không muốn rời mắt. Hoàn toàn không phải bởi vì anh điển trai… Một vài thứ kỳ quái bỗng rục rịch trỗi dậy trong đáy lòng, giống như những hạt giống đã bị chôn vùi rất lâu, nôn nóng muốn đội đất chui lên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 6: Chương 5

Nơi Bắc Đường Khẩn muốn đến, ở quan ngoại, quanh co khuất khúc, cách Biện Kinh đến ba mươi ngày đường. Vị hôn thê của anh vẫn đang ở trên vùng hoang mạc có tên là Cánh Đồng Bất Tận, đợi anh tới đón về.

Bên ngoài thành Biện Kinh, anh bảo Đinh Tiểu Thác ở lại kinh thành, đợi đến khi anh trở về, nhất định sẽ mang kiếm Linh Tê về cho cô. Đinh Tiểu Thác không chịu, cô muốn đi cùng. Ngoài miệng tuy nói là sợ anh sẽ không trở lại, nhưng trong lòng lại là một thôi thúc khó hiểu muốn được đồng hành cùng anh. Càng ở lâu bên anh, cảm giác này càng mạnh mẽ.

Đêm hôm đó, anh cõng cô trên lưng, từ dưới vực sâu, nhảy lên từng quãng. Tấm lưng rộng của anh trực tiếp cảm nhận được từng nhịp tim của Đinh Tiểu Thác, không chút ngăn cách. Vực sâu vạn trượng, nhờ có hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh mà bỗng không còn đáng sợ. Đã từng có lúc, dường như cũng giống thế này, cô im lặng ngả đầu lên vai anh, để mặc cho anh mang mình đến một phương bất tận nào đó. Thế nhưng, bọn họ chẳng phải là hai người xa lạ vừa mới quen biết hay sao? Bản thân cô phải chăng đã có vấn đề ở chỗ nào?

– Tôi sẽ không gây phiền phức cho anh đâu! – Cô vỗ ngực bảo đảm – Hơn nữa, suốt chặng đường núi cao sông dài, có người trò chuyện cùng anh cũng tốt mà!

– Tôi không thích nói chuyện, không cần ai trò chuyện với tôi! – Anh quay người lên ngựa – Đường đi tới Cánh Đồng Bất Tận xa xôi diệu vợi, địa thế hiểm trở, một cậu nhóc yếu ớt lẻo khoẻo như cậu không chịu nổi đâu. Đợi tôi ở quan trọ Nhất Gian! – Nói rồi, không đợi cô kịp phản đối, anh đã lao vút đi.

Bao nhiêu năm nay, anh đã quen độc lai độc vãng. Ngọc Diện Quỷ Vương là danh hiệu mà người trong giang hồ tặng cho anh. Trong giang hồ không một ai có thể khiến Bắc Đường Khẩn làm việc cho họ, có trả thù lao nhiều đến mấy cũng không được. Nhưng có một người là ngoại lệ, chỉ cần là thứ nàng muốn, Bắc Đường Khẩn nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực để mang về cho nàng, dù đó là hạt minh châu trên đầu hoàng đế. Người đó, chính là Diệp Nghê Thường. Nàng là con gái của một nhà buôn châu báu bình thường, là người tình thanh mai trúc mã của Bắc Đường Khẩn. Năm xưa, khi mẹ

Bắc Đường Khẩn qua đời, chính cha của Diệp Nghê Thường đã nhận nuôi anh, lại còn giao phó cả cô con gái vàng ngọc cho anh. Sau này, nhà họ Diệp có chuyện, phải chuyển từ kinh thành tới gần Nhạn Môn Quan, rời xa giang hồ, không dính thế sự.

Nghe đồn Diệp Nghê Thường dung nhan mỹ miều, kiều diễm tuyệt thế, biết bao ong bướm dập dìu mơ mòng được gần gũi hương thơm. Thế nhưng, vì e ngại danh tiếng của Bắc Đường Khẩn, những gã này chỉ dám ngắm nhìn từ xa chứ không dám ngạo mạn người đẹp. Song cuối cùng, vẫn có kẻ dám to gan liều lĩnh, trong một đêm đột phá trùng trùng phòng ngự của nhà họ Diệp, bắt cóc Diệp Nghê Thường mang đi. Trong bức thư gửi cho Bắc Đường Khẩn, chỉ có một yêu cầu: dùng thanh kiếm Linh Tê của anh đổi lấy tính mạng của Diệp Nghê Thường, cũng như sự trong trắng của nàng. Lạc khoản đề tên Triệu Tứ.

Triệu Tứ là ai, Bắc Đường Khẩn không có hứng thú tìm hiểu. Anh chỉ cần Diệp Nghê Thường bình an. Thực ra, thi thoảng ngẫm nghĩ, việc anh tốt với Diệp Nghê Thường, giống như một thói quen và nghĩa vụ hơn, dường như không liên quan gì tới tình cảm. Nhưng, rồi anh vẫn sẽ lấy nàng. Trước lúc ông Diệp lâm chung, chính miệng Bắc Đường Khẩn đã hứa với ông sẽ chăm lo cho Diệp Nghê Thường suốt đời suốt kiếp. Lễ hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu năm nay chính là ngày thành hôn của hai người. Bây giờ xem ra, hôn lễ đành phải lui lại. Trong khoảnh khắc giao ra thanh kiếm Linh Tê, Bắc Đường Khẩn từng cảm thấy hối hận trong giây lát. Thanh kiếm này là di vật cha mẹ anh để lại. Người cha trước lúc lâm chung, đã nói với anh một câu cuối cùng, rằng phải bảo vệ thanh kiếm này bằng cả tính mạng của gia tộc Bắc Đường! Thế nhưng, chỉ vì nàng, cuối cùng anh đã giao ra thanh kiếm Linh Tê. Chuyến đi tới Cánh Đồng Bất Tận lần này, Bắc Đường Khẩn có một dự cảm chẳng lành.

Ngựa bạch sải vó, cuốn tung bụi mù suốt dọc đường đi. Dưới ánh nắng ban mai, Bắc Đường Khẩn phi vùn vụt tới nơi cần đến. Băng qua một quãng đường núi quanh co, Bắc Đường Khẩn đột ngột ghìm chặt dây cương, con ngựa bạch tạng hý vang lên một tiếng, hai chân trước nhảy dựng lên giữa không trung. Nếu không phải có tài cưỡi ngựa tuyệt luân, hẳn anh đã bị hất văng xuống khỏi yên ngựa.

Đinh Tiểu Thác đứng thù lù trên con đường mà Bắc Đường Khẩn buộc phải đi qua, giang rộng cánh tay, cả thân người kéo căng hết cỡ đứng chắn ngang đường. Vó trước của con ngựa bật ngược lên, cách cô chưa đầy nửa bước. Bắc Đường Khẩn tức giận quát lên:

– Muốn chết à?

– Cho tôi đi cùng! – Đinh Tiểu Thác cúi gằm đầu xuống, vần vò mép áo, đôi môi cong lên, bộ dạng như sắp khóc – Đừng bỏ lại tôi một mình! – Đối phó với dạng đàn ông bá đạo như Bắc Đường Khẩn, giả vờ tội nghiệp là hiệu quả nhất.

Thế là, trên lưng con bạch mã, Đinh Tiểu Thác đã yên tâm ngồi gọn trong lòng Bắc Đường Khẩn, lao như bay suốt dọc con đường. Sắc trời sẫm dần, trên cùng đất hoang vu bát ngát, ngoài tiếng vó ngựa của họ, chỉ còn tiếng gầm rú của dã thú từ xa vẳng lại, và những ngọn gió lạnh buốt tựa như lưỡi dao. Đinh Tiểu Thác y phục mỏng manh, rét run cầm cập, gió cát quất thẳng vào mặt, đau như kim chích. Cô bắt đầu nhớ nhà cồn cào, và cả vị sư phụ sâu rượu đáng ghét. Nếu như cô an toàn trở về, nhất định sẽ nói với những cô ngốc đang ngày đêm mê mẩn với đám tiểu thuyết vượt thời gian rằng, hãy yêu quý tính mạng, tránh xa trò vượt thời gian! Đang trong lúc nghĩ hươu nghĩ vượn, Bắc Đường Khẩn bất thình lình dừng ngựa trên một sườn núi trơ trụi không một ngọn cỏ.

Đinh Tiểu Thác quay cái cổ cứng đờ lại, hồ nghi nhìn anh. Bắc Đường Khẩn buông dây cương ngựa, bắt đầu cởi nút áo choàng, vừa cởi vừa dán chặt mắt vào cô với một ánh nhìn khá là không trong sáng. Ôi ôi… thân phận của cô bây giờ là nam giới kia mà!!!

– Này này, anh định làm gì thế hả… – Đinh Tiểu Thác đưa tay ôm lấy ngực theo phản xạ, cuống quýt lụng bụng – Tôi không bị đồng tính đâu nhá!

"Phật" một tiếng, tấm áo của anh "bay" tới, cuốn chặt lấy người cô. Bắc Đường Khẩn còn thuận tay lôi một ống tay áo cuốn quanh mặt cô coi như tấm khẩu trang. Chốc lát, Đinh Tiểu Thác đã được gói ghém sạch sẽ như chiếc bánh chưng.

– Anh… – Đinh Tiểu Thác kinh ngạc đảo tròn con mắt.

– Đi! – Anh quát lớn một tiếng, tiếp tục cuộc hành trình. Gió cát vẫn thổi không ngừng, giá rét vẫn y như cũ. Đinh Tiểu Thác ngửi thấy một thứ mùi riêng biệt tỏa ra từ tấm áo của anh, cảm giác buốt giá khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Cứ thế đi mãi cùng anh, không mục đích cũng được, không phương hướng cũng chẳng sao, có tấm áo của anh che chắn, có vòng tay của anh ôm quanh, đi tới nơi nào cũng được. Cứ như thế này, hai người cứ thế cùng nhau đi mãi. Ngồi trên lưng ngựa lắc lư, mí mắt mệt mỏi của cô dần trĩu nặng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 7: Chương 6

Trước khi hạ phàm, Nguyệt Lão từng nói với Đinh Tiểu Thác, "sửa chữa" khó khăn hơn "phá hoại" cả ngàn vạn lần. Sợi tơ hồng nhân duyên của mỗi người chỉ có một, nếu như bị đứt, muốn nối nó lại, thì chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là – Đinh Tiểu Thác con phải dùng tất cả mọi cách để khiến trái tim chàng trai này chuyển hướng từ người gán đôi nhầm lẫn là Diệp Nghê Thường sang chính con. Chỉ cần Bắc Đường Khẩn thực lòng yêu người gây ra tội lỗi là con, thì sợi tơ hồng nối giữa hắn và Diệp Nghê Thường mới đứt rời, sợi tơ hồng nhân duyên ban đầu bị con cắt đứt mới được tái sinh. Nếu con không làm được, kết quả chỉ có một – sống không bằng chết. Ngoài ra, còn có một điều kiện kèm theo, đó là không được sử dụng bất cứ pháp lực nào

để can thiệp vào lòng người, nhất thiết phải dùng thân phận của một cô gái phàm trần bình thường, tiếp cận Bắc Đường Khẩn, sau đó khiến hắn yêu mình.

Các bà mai tiền bối trong điện Nguyệt Lão dạy cô rằng, muốn để một người đàn ông yêu mình, thì hãy ở bên anh ta càng nhiều càng tốt, tức là "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén". Đây chính là lý do cô sống chết đòi Bắc Đường Khẩn dẫn theo mình cùng đi tới Cánh Đồng Bất Tận, thời gian một tháng, có đủ để lửa bén vào rơm không nhỉ?

Đi suốt cả đêm, cho tới chập tối ngày hôm sau, bọn họ mới nhìn thấy một quán trọ tồi tàn bên một ngã ba đường. Đinh Tiểu Thác đã sắp chết đói đến nơi, được anh bế xuống ngựa, quẳng vào trong quán. Quán nhỏ sơ sài không có khách, ông già tóc bạc đang ngồi ngủ gà gật bên bếp lò thấy có khách đến, vội vàng chạy ra đón. Mùi thức ăn nóng sốt dần dần sực nức.

– Hình như tôi đã từng gặp cậu ở đâu rồi phải không? – Bắc Đường Khẩn rút ra hai đôi đũa, xoay xoay nghịch ngợm trên tay, đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Thác đang nhìn ngang ngó dọc – Rất lâu về trước.

– Chắc chắn là không! – Đinh Tiểu Thác lắc đầu như trống bỏi, cười nói – Một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, làm gì có vinh hạnh được làm người quen cũ của Ngọc Diện Quỷ Vương!

Anh nheo nheo mắt:

– Tại sao cậu biết biệt hiệu của tôi?

Hỏng rồi, chẳng lẽ lại nói rằng, ngay từ trước khi mình hạ phàm đã điều tra kỹ lai lịch của anh?

– Tôi nghe cô gái áo lục gọi anh là Bắc Đường Khẩn, trên giang hồ có ai không biết tiếng Ngọc Diện Quỷ Vương Bắc Đường Khẩn, cộng thêm ngoại hình anh tuấn và thân thủ hơn người của anh, anh đừng hòng phủ nhận! – Cô gắng gượng tỏ ra trấn tĩnh, nói xong lập tức quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Anh cười khẽ, hỏi tiếp:

– Cậu nói chỉ có kiếm Linh Tê mới có thể cứu được cha mẹ cậu, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp cậu tìm lại kiếm Linh Tê?

– Hả? Vừa rồi chẳng phải anh đã nhận lời với tôi rồi ư? – Đinh Tiểu Thác sững người.

– Tôi chỉ nhận lời với người nói thật! – Ánh mắt của Bắc Đường Khẩn thình lình biến đổi, chụp cứng lấy cổ tay cô – Lý do mà cậu đưa ra cho tôi không mấy đáng tin.

– Đau! – Đinh Tiểu Thác kêu toáng lên, buộc miệng nói liền – Tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn giúp anh… -Vừa nói tới đây, cô hoảng hốt ngậm ngay miệng lại.

– Giúp tôi? – Bắc Đường Khẩn giật mạnh tay lôi cô tới sát bên mình – Giúp tôi cái gì? Rốt cuộc cậu là ai?

– Tôi… tôi… – Đinh Tiểu Thác lắp bắp, ấp úng mãi không nói nên câu. Đúng lúc hai người đang giằng co, một tiếng hô lớn chợt vọng đến:

– Khách quan, đồ ăn tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 8: Chương 7

Bắc Đường Khẩn chậm rãi lau chùi vết hoen ố trên thanh kiếm. Gian quán trọ tồi tàn này tan hoang lộn xộn, bàn ghế ngổn ngang, chén bát vương đầy đất, một con rết chân đỏ dài đến nửa thân người nằm trong một đám chất lỏng nhầy nhụa, trên đầu thủng một lỗ toang hoác, đã chết ngỏm củ tỏi. Trên người nó, vẫn còn mặc lại bộ da người đã bị nong rách toang, mang hình dạng của một ông già tóc bạc.

Nơi rừng hoang núi thẳm, luôn có yêu tinh. Đinh Tiểu Thác đã ngửi thấy một thứ mùi cổ quái từ đĩa thức ăn mà ông lão bưng ra. Trong những món cơm rượu dân dã kia đã bị trộn lẫn nọc độc của con rết tinh. Bắc Đường Khẩn đáng lẽ phải cảm tạ cô, vì cô đã kịp thời ngăn cản anh ăn miếng thịt bò hầm thơm phức ấy. Đương nhiên, cô càng phải cảm tạ kiếm pháp xuất thần nhập hóa của Bắc Đường Khẩn. Mấy món võ mèo què của cô căn bản không phải là đối thủ của rết tinh. Anh vung kiếm tra vào trong vỏ. Vệt nắng cuối cùng phía chân trời kéo bóng anh đổ dài lê thê.

Đinh Tiểu Thác nhìn thân hình xoay nghiêng của anh, đầu óc bỗng mịt mờ hỗn độn. Những cảm giác khó tả đang rục rịch trong lòng, lại càng xao động dữ dội. Cô bất giác hồi tưởng lại, ra sức lục lọi ký ức, dường như cô đã đánh mất một thứ gì đó vô cùng hệ trọng.

Phong cảnh suốt dọc đường, lưng ngựa lắt lẻo, tấm áo của anh, con rết tinh trong quán trọ tồi tàn nơi ngã ba đường, thậm chí là vệt nắng còn sau rốt cuối chân trời trong khoảnh khắc này, đều đang ngấm ngầm nhắc nhở cô một điều – cô đã từng tới đây. Cũng con đường này, cô đã đi qua. Cũng con người này, cô đã từng gặp. Cũng một việc này cô đã từng làm. Nhưng cô không thể nhớ được chi tiết. Thứ duy nhất rõ ràng, là có một người đứng dưới ánh tà dương, chiếc bóng đổ dài lê thê. Hơn nữa, anh vẫn luôn ở đó, chưa bao giờ rời khỏi, bất chấp thời gian.

– Lên ngựa! – Anh ngồi lên trên yên ngựa, đưa tay về phía cô – Trước khi trời sáng sẽ tới trấn Tây Hà!

Trong đêm, lơ thơ chao xuống vài bông tuyết. Suốt dọc đường, Đinh Tiểu Thác trở nên trầm lặng. Cô nghĩ tới một câu nói của Bắc Đường Khẩn sau khi giết chết con rết tinh. Anh lạnh lùng nhìn cái xác của con rết nói rằng, yêu quái quả nhiên đều xấu xí nhường này, thật khiến người ta ghê tởm. Trong mắt anh là sự khinh bỉ và căm ghét không hề giấu giếm. Nếu như anh biết được người đang được anh ôm trong lòng lúc này đây, cũng là một con yêu quái biến thành hình người, anh sẽ phản ứng ra sao?

Đinh Tiểu Thác mím chặt đôi môi, trong lòng nặng trĩu. Cô phát hiện ra mình đã bắt đầu đắm đuối với vòng tay của anh. Trong trí nhớ của cô, cô đã từng gặp rất nhiều chàng đẹp trai nhưng chưa một ai khiến cô có cảm giác tương tự. Thật nguy hiểm, họ chỉ mới quen biết được vài ngày, mùa xuân còn chưa đến, mà đám trăng hoa trong lòng cô đã bùng phát rồi ư?

Khi đi ngang qua một dòng sông phủ kín băng mỏng, anh dừng lại, xoay người xuống ngựa, đi về phía bãi đá ven sông. Lúc trở lại, trên tay cầm theo quả gì đỏ đỏ kết đầy nhũ băng.

– Đây là quả chua, thứ duy nhất có thể ăn được ở nơi đồng hoang vào mùa đông. – Anh nhét nó vào trong tay Đinh Tiểu Thác. – Tiếng sôi ùng ục trong bụng cậu nghe thật là khó chịu!

Đinh Tiểu Thác đang bụng đói cồn cào, nuốt nước bột đánh ực, cắn luôn một miếng, mặt lập tức méo xệch méo xẹo. Chua loét! Cô gắng gượng nuốt miếng thịt quả xuống. Khi cắn miếng thứ hai, đã thấy ngọt hơn trước, miếng thứ ba lại càng ngọt hơn. Phun hạt đi, cô thỏa mãn liếm mép. Ngoài vị ngọt thơm lưu lại trong kẽ răng, còn có một niềm cảm động khác thường. Khi Bắc Đường Khẩn đưa quả chua cho cô, cô nhìn thấy rõ mấy chiếc gai nhỏ cắm trên tay anh và mấy vết trầy xước đỏ tấy.

Đúng như anh nói, trước khi trời sáng, bọn họ cuối cùng cũng tới một thị trấn nhỏ trông cũng ra hồn. Bánh bao trong gian quán nhỏ ở trấn Tây Hà thực ngon lành, và còn cả rượu nếp. Cô đã ăn hết đúng một tá bánh bao, uống liền ba bát rượu nếp. Anh chậm rãi gặm chiếc đùi gà, nói:

– Cô là người ăn khỏe nhất trong số những cô gái tôi từng gặp!

Đinh Tiểu Thác suýt chút nữa thì chết nghẹn. Anh biết cô là con gái?

– Sao… sao anh biết? – Đinh Tiểu Thác nhìn lại mình khắp lượt trên dưới bộ y phục nam giới vẫn không chút sơ hở.

Anh một hơi uống một bát rượu mạnh, nói:

– Cõng cô suốt từ dưới đáy vực lên tận đỉnh núi, ngực cô dán vào lưng tôi, nếu đến thế mà tôi vẫn không phân biệt được cô là nam hay nữ mới lạ!

Đinh Tiểu Thác đỏ bừng mặt, cúi gằm đầu lúng túng gặm bánh bao. Điệu bộ luống cuống của cô trông cũng có chút đáng yêu. Khóe miệng Bắc Đường Khẩn bất giác khẽ nhếch lên. Cô ta nói cô ta là người của chín trăm năm sau, đúng là một lý do hoang đường. Nhưng, càng hoang đường hơn nữa, đó là anh có phần tin thực. Trước một Đinh Tiểu Thác rách giời rơi xuống, nói năng cử chỉ chẳng giống ai, Bắc Đường Khẩn thừa nhận mình bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

Trong một cuốn sách có tên "Bí kíp tình yêu của Nguyệt Lão", có một đọan viết rằng: "Tình yêu, thông thường bắt đầu từ sự hiếu kỳ". Đáng tiếc là Đinh Tiểu Thác và Bắc Đường Khẩn đều chưa đọc được cuốn sách này. Chín trăm năm trước, nó vẫn chưa được Nguyệt Lão xuất bản.

Tối hôm đó, Bắc Đường Khẩn ngồi trong phòng, lau chùi thanh kiếm của mình, cả đêm không ngủ. Cánh Đồng Bất Tận, Diệp Nghê Thường, và cả tên Triệu Tứ bí hiểm, cứ trở đi trở lại trong tâm tưởng của anh.

Bên kia bức tường, Đinh Tiểu Thác nằm ngủ say sưa. Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng xấu xí nước dãi dầm dề của cô nhóc có thể ngủ ngay trên lưng ngựa. Sự thật là Đinh Tiểu Thác lúc này đích xác là đang cuộn tròn trong chăn ngủ như chết trong bộ dạng y hệt. Anh chẳng hề đoán sai.

Diệp Nghê Thường chưa bao giờ "xấu xí" như vậy. Nàng nâng niu vẻ đẹp của mình hệt như con chim yêu quý bộ lông vũ của nó. Xiêm y của nàng bao giờ cũng hoàn mỹ nhất, cầu kỳ tới mức mỗi một bông hoa thêu trên áo cũng đều phải xòe nở với mức độ vừa vặn nhất. Trâm ngọc cài đầu của nàng là cây trâm đắt giá nhất, những châu báu khảm trên đó, đều là hàng thượng phẩm trong thượng phẩm. Phấn son nàng dùng được bào chế riêng biệt, hương thơm và màu sắc là độc nhất vô nhị. Nàng không cho phép người khác có được vẻ xinh đẹp giống như mình.

Anh buông kiếm xuống, bước tới bên cửa sổ, mở toang cánh cửa. Gió lạnh cuốn theo hoa tuyết phả lên mặt anh, thật dễ chịu. Cánh Đồng Bất Tận, không phải là điểm cuối cùng, mà là điểm khởi đầu. Trong anh chợt dấy lên dự cảm cổ quái đó.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 9: Chương 8

Rời khỏi trấn Tây Hà.

Ngày thứ ba, trước một con đường núi nhỏ hẹp, bụi cát mù mịt, bọn họ bắt gặp một nhóm mã tặc đang cướp bóc một toán thương nhân. Bọn cướp thẳng tay đánh đập những người thương nhân trong đoàn buôn, còn với phụ nữ thì giở trò sàm sỡ. Đinh Tiểu Thác thấy ngứa mắt, xông vào định làm anh hùng, lại bị bọn cướp đánh cho bán sống bán chết, kêu cứu ầm ĩ.

Giải quyết xong đám mã tặc, Bắc Đường Khẩn nói với cô rằng, không biết bơi thì đừng có mà đi cứu người, những việc không liên quan tới mình trên đời này, chẳng thể ôm đồm hết được. Cô nói, ôm được bao nhiêu thì ôm bấy nhiêu, thấy chết không cứu, trong lòng áy náy. Anh lắc đầu.

Ngày thứ năm, bọn họ ở nhờ một gia đình nông dân. Đinh Tiểu Thác hăng hái xung phong nấu cơm tối, lại thiêu rụi căn bếp nhà người ta. Bắc Đường Khẩn phải móc tiền túi ra bồi thường. Đêm đến, cô gõ cửa phòng anh, thả một củ khoai lang đã nướng đến không còn nhận ra hình dạng xuống trước mặt anh, nói là vừa đi đào trộm ngoài ruộng về, là củ nướng thành công nhất, coi như bồi thường vì đã báo hại anh không có cơm ăn. Anh nhìn cô mặt mày than tro đen đuốc, dở khóc dở cười.

Ngày thứ mười, bọn họ người đầy bụi bặm, đi qua một ngôi chợ. Đinh Tiểu Thác dán mắt vào những hàng hóa la liệt bày trên sạp, nhất là những món y phục nữ thêu thùa tinh xảo, mang đậm phong cách vùng biên ngoại, lại càng nhìn đến không muốn rời mắt.

Bắc Đường Khẩn mua cho cô một bộ. Một chiếc váy dài dày dặn trắng muốt như tuyết, viền áo là những đám mây thêu bằng chỉ kim tuyến. Cô khoác tấm áo choàng, lật chiếc mũ liền mép viền lông mịn đội lên đầu, thứ màu sắc tinh khôi nhất đã làm khuôn mặt trắng mịn như sứ, ửng hồng tựa ráng chiều. Đinh Tiểu Thác túm lấy vành mũ, nhìn anh toét miệng cười, nói cảm ơn, trông rất đẹp. Anh chưa bao giờ thấy cô gái nào có thể cười xấu xí được giống như cô. Thế nhưng, anh lại có phần thích thú.

Trên đường đi, tấm áo mới của cô tung bay theo gió, mang theo mùi hương đặc trưng trên người cô, thoang thoảng và vương vấn, hoàn toàn khác với bất cứ loại phấn sáp nào. Dựa vào vòng tay anh, cô vẫn ồn ào như vậy, nghĩ gì nói đấy, vị sư phụ nát rượu, mụ phù thủy yêu cây, Avarta… Thế giới đó, anh không hiểu được. Sâu thẳm trong lòng anh bỗng như thoáng hụt hẫng.

Ngày thứ mười hai, họ cách Nhạn Môn Quan đã không còn quá xa nữa. Hai người nghỉ chân tại một ngôi làng, bổ sung lương thực nước uống. Dân làng rất chất phác, đám trẻ con nước mũi lòng thòng nô đùa bên cạnh họ, quan sát những người khách lạ với ánh mắt tò mò.

Hoàng hôn trên đại mạc nồng nàn tráng lệ hơn bất cứ nơi nào. Mặt đất nhấp nhô những đường nét bất tận, kéo dài về phương tít tắp, hòa lẫn với ráng chiều bát ngát bầu trời, kết thành một bức phác thảo hoàn mỹ. Đinh Tiểu Thác chia kẹo cho bọn trẻ, vui vẻ chơi đuổi bắt với chúng, dạy chúng hát, cái gì mà vui sao là vui ấm sao là ấm, bên tường đất chú cừu ngon kêu be be, nghiêng đầu lắng nghe tiếng hát… Khói bếp lảng bảng bay trên xóm làng, anh và cô ngồi kề vai nhau trên đống rơm dưới chân tường đất, "đại mạc rộng một làn khói thẳng, sông dài xa vệt ráng in tròn"[1], ngắm nhìn phong cảnh nên thơ trước mặt, trái tim bất giác cũng trở nên rộng mở.

[1] Hai câu trích trong bài "Sứ chí tái thượng" (Đi sứ miền biên tái) của Vương Duy đời Đường, nguyên văn là "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật hồng". (Nd)

– Dựng một gian nhà nhỏ nơi đây, xung quanh quây một hàng rào. Rồi vỡ một mảnh đất sau nhà, trồng rau. – Cô nghiêng nghiêng đầu, đung đưa đôi chân, hoa tay chỉ trỏ một cách ngẫu hứng nhưng rất thành thực – Sau đó xây một chuồng bò, chuồng cừu hay chuồng gà gì đó ở đằng kia, lại nuôi thêm một con chó chăn cừu nữa, rồi hằng ngày dẫn cừu đi thả. Cừu ăn cỏ, còn tôi ngồi trên sườn núi đọc sách, con chó chạy qua chạy lại trước mặt. – Cô càng nói càng hào hứng, gò má ửng đỏ lên như cánh hoa hồng rạng rỡ dưới ánh chiều tàn – Đương nhiên, tốt nhất là bên cạnh còn có thêm một người nữa. Chúng tôi chăn ngựa, chăn dê, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Thi thoảng đi du lịch một chuyến, lượn lờ trong những phiên chợ náo nhiệt, hoặc là quay về thành phố nhộn nhịp chơi bời thỏa thích một phen, thưởng thức chút mùi vị thế gian, sau đó lại trở về nhà của chúng tôi, tiếp tục cuộc sống êm ả thanh bình.

– Sau đó, gian nhà này sẽ biến thành một mục trường, vì gia súc mà họ nuôi ngày càng đông đảo. Có một kẻ ngốc ngày nào cũng nấu những món ăn dở tệ, rồi giống hệt như một con quạ cứ lẵng nhẵng bám theo người ta quàng quạc không ngơi miệng. Rồi một ngày, cô ta chân tay lóng ngóng đỡ đẻ cho con ngựa, nhìn chú ngựa con mới ra đời, cô ta vừa khóc vừa cười. – Anh nhìn vẻ mặt mơ màng của cô, rất tự nhiên tiếp lời, chỉ tay về phía trước, nói – Ở đằng kia, cô ta nhảy tưng tưng như một kẻ tâm thần. – Sắc mặt anh rất thản nhiên, cứ như anh thực sự nhìn thấy cảnh tượng mình đang miêu tả.

– Hình tượng của tôi làm gì xấu xí đến thế! – Cô lườm anh một cái, rồi lập tức ngẩn ra, nói – Ồ, những lời này sao chẳng giống với lời nói của Ngọc Diện Quỷ Vương chút nào nhỉ?

– Cuộc sống thật tuyệt vời! – Anh ngửa đầu nằm xuống đống rơm, hít vào một hơn thật sâu, thảnh thơi nhìn lên bầu trời, tuy là trả lời, nhưng lại giống như tự nhủ một mình.

Suốt đường đi, do cô không ngớt nằn nì, anh thi thoảng lại kể cho cô nghe một vài câu chuyện. Chuyện về thân thế của anh, về Diệp Nghê Thường, và việc họ chuẩn bị thành hôn. Anh thành hôn với ai, việc này hẳn là chẳng hề liên quan tới cô? Việc cô cần làm chỉ là "bám chặt" lấy anh, lấy lại được kiếm Linh Tê, cô có thể trở về thế giới của mình. Mọi thứ ở nơi này sẽ chẳng lưu lại bất cứ dấu tích nào trong cuộc đời cô. Đáng ra phải như vậy mới đúng. Nhưng tại sao giờ đây, một vài ý nghĩ cố hữu, tưởng chừng sẽ không thể nào thay đổi, dường như đã tan chảy dưới ráng chiều, bắt đầu dao động?

Cuộc sống trong tưởng tượng của cô, căn nhà gỗ, chuồng trại, bầy cừu, và cả con người sẽ ở bên cô, bỗng nhiên từ hư vô nhẹ bẫng trở nên có trọng lượng, từ từ chìm vào trong lòng cô. Nếu thực sự như vậy, trời cao mây rộng, lưng ngựa vung roi, năm tháng êm đềm; nếu thực sự được như vậy, yêu thương trân trọng, bên nhau đến bạc đầu… thì có tìm được kiếm Linh Tê, có trở về hay không, cũng có hề gì? Cô giật mình bởi ý nghĩ của chính mình, vội vã chuyển chủ đề:

– Chắc là anh rất yêu vị hôn thê của mình?

– Mười năm về trước, tôi thậm chí còn căm ghét cô ấy! – Im lặng hồi lâu, anh khẽ cười – Cha mẹ tôi là bạn học cũ của nhà họ Diệp. Sau khi họ qua đời, cha Diệp Nghê Thường tìm được tôi từ trong đám ăn mày. Cô ấy lúc đó là thiên kim tiểu thư nhà phú thương, kiêu căng ngạo mạn, cả ngày chỉ trỏ sai khiến tôi. Sau này, có lẽ là do tuổi tác trưởng thành, cảm giác giữa hai chúng tôi đã có thay đổi. Cô ấy dần tỏ ra dịu dàng với tôi, còn tôi lúc nào cũng muốn mang lại những gì tốt đẹp nhất cho cô ấy. Như vậy có được coi là yêu không?

Có lắc đầu:

– Tôi cũng không biết!

Anh quay đi, không nói gì thêm nữa. Đợi cho con ngựa mệt mỏi ăn no uống đủ, họ tiếp tục lên đường. Kỳ thực, anh muốn ở lại, dựng một mục trường, lòng không vướng bận, ngắm mây trời lúc cuộn lúc tan, tiêu dao tự tại, đó chính là mong ước thực sự của anh. Rất lâu trước kia, anh từng nói điều này với Diệp Nghê Thường, nhưng lại bị nàng cười nhạo, nói anh không có chí lớn. Thứ nàng muốn và thứ anh muốn, từ trước tới nay chưa bao giờ giống nhau.

Đinh Tiểu Thác bắt chước điệu bộ của Bắc Đường Khẩn, nằm xuống nhìn trời, miệng khẽ ngâm nga mấy câu trong một bài hát cũ, lặp đi lặp lại.

Em nhớ tới cảnh thiên đường trong mơ anh từng miêu tả,

Tay chỉ về nơi xa, vẽ ra những căn nhà.

Nụ cười ngây ngô của anh sao mà chân thật,

Tất cả niềm tin từ đó có đâu xa.

Bắc Đường Khẩn chưa từng nghe thấy giai điệu nào tương tự, nhưng anh thích lời bài hát, cũng thích cái cách hát vô tư lự của cô. Thật kỳ lạ, trong cuộc sống tưởng tượng, người cùng anh trên yên ngựa băng gió đạp tuyết, lại không phải là Diệp Nghê Thường.

Trong "Bí kíp tình yêu cầu Nguyệt Lão" có đoạn nói rằng: "Khi bạn yêu một người, tự nhiên sẽ tán đồng và tiếp nối ước mơ của người ấy, cho dù đó chỉ là một câu chuyện phiếm ngẫu hứng".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 10: Chương 9

Trong Cánh Đồng Bất Tận, vô số cột đá tự nhiên cao lớn hình thù quái dị đứng san sát, biến mảnh đất trơ trụi không một ngọn cỏ này thành những mê cung đan xen chằng chịt. Khi họ đến nơi, là giữa trưa.

Bắc Đường Khẩn ghìm ngựa đi chậm lại, tiến vào giữa hai tảng đá không lồ đang nhe nanh giơ vuốt ở phía bắc. Đôi mày Đinh Tiểu Thác chưa bao giờ nhíu chặt đến thế. Ngay từ khi đặt chân vào khu rừng đá này, một áp lực khó chịu giống như một bàn tay lớn thô ráp bóp chặt lấy trái tim cô, khiến cô có phần tức thở.

Trời không hề âm u, nhưng nơi đây ánh sáng mặt trời lại không chiếu tới. Những cột đá xù xì quái dị giống như yêu ma chiếm cứ nơi này. Ẩn trong một mảng sắc màu nặng nề tử khí, toát ra thứ mùi của nguy hiểm. Thế nhưng, nỗi khổ sở của Đinh Tiểu Thác không phải vì sợ hãi, mà là sầu thảm, giống như một giọt mực nhỏ xuống mặt nước, từ một chấm nhỏ, dần lan rộng thành cả một vùng đen kịt. Nhất là khi họ đi xuyên qua khu rừng đá, vào khoảnh khắc một vách đá có hình lưỡi liềm tuốt khỏi bao chọc thẳng lên trời chợt sừng sững chắn ngang trước mặt, nỗi sầu thảm này bỗng càng thêm nặng trĩu. Vách núi sắc như lưỡi kiếm kia không phải đâm vào hư không, mà là đâm thẳng vào trái tim Đinh Tiểu Thác! Cô vội vàng quay đi không dám nhìn tiếp, lòng bàn tay đẫm lạnh mồ hôi. Bắc Đường Khẩn đã cảm nhận thấy sự bất ổn của cô.

– Sao vậy? – Anh hỏi. Trong lòng anh, hơi thở cô hổn hển, người run cầm cập.

– À… không sao. – Cô vội vã lắc đầu, trả lời quấy quá – Có lẽ tôi hơi say ngựa… – Khắp gầm trời này chắc chỉ có Đinh Tiểu Thác mới có thể sáng tạo ra cái từ "say ngựa"! Bắc Đường Khẩn bật cười thành tiếng. Đinh Tiểu Thác ngẩn người, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh cười như vậy. Cô không quay lại, mà cúi đầu xuống thấp hơn. Càng tiến về phía trước, cô càng cảm thấy bất an.

Một tòa nhà lớn xây bằng đá tảng, hùng vĩ như một ngôi thành choáng ngợp trong tầm mắt của họ một cách bá đạo. Ai lại xây một tòa nhà xa hoa đến thế trên cánh đồng hoang dã này? Đinh Tiểu Thác tặc lưỡi. Xa xa, một bóng người đang đi về phía họ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 11: Chương 10

Diệp Nghê Thường quả thực là một cô gái đẹp đến mức khiến người ta chết lặng, đẹp một cách cao quý, đẹp một cách sắc sảo. Ngay cả mắt nhìn của nàng cũng như mang theo gai hồng. Nàng lao vào lòng Bắc Đường Khẩn, hờn trách:

– Sao bây giờ mới tới?

– Không sao chứ? – Anh nhẹ nhàng đỡ lấy hai tay nàng, khéo léo nới rộng chút ít khoảng cách giữa hai người. Diệp Nghê Thường lắc đầu, rồi đưa mắt về phía Đinh Tiểu Thác đang đứng sau lưng anh, chau mày:

– Cô ta là ai?

– Một người bạn! Anh đã nhận lời cho cô ấy mượn kiếm Linh Tê – Trước mặt Diệp Nghê Thường, anh chưa bao giờ giấu giếm điều gì. Đinh Tiểu Thác nhìn Nghê Thường, nở nụ cười gượng gạo. Cô không thích cô gái này, cũng không thích toàn bộ Cánh Đồng Bất Tận. Ghen? Từ này còn đáng sợ hơn cả vượt thời gian. Quả thực cũng có chút ít, song không phải hoàn toàn. Bắc Đường Khẩn, Diệp Nghê Thường, hai cái tên đột nhiên giống như một con dấu sắt nóng đỏ, đóng mạnh vào trí não cô.

– Bắc Đường Khẩn… Diệp Nghê Thường… Con cá đó là của ta! Ta biết ngươi tên là Bắc Đường Khẩn! Ta biết tên của kẻ mà ngươi căm ghét nhất! – Những câu nói rời rạc cứ theo nhau vang lên bên lỗ tai ù đặc của Đinh Tiểu Thác.

Trước mặt cô, Diệp Nghê Thường đang nổi giận với Bắc Đường Khẩn, kiên quyết phản đối việc anh lấy kiếm Linh Tê cho cô. Anh không lắc đầu, cũng chẳng gật đầu.

Đằng sau, một người đàn ông mặc áo đen, đầu trùm khăn che mặt đang đứng cung kính. Vừa nãy, đi qua hành lang quanh co, băng qua mấy chục cánh cửa, mới tới được căn phòng mái vòm rộng thênh thang này. Nội thất trong phòng cao sang hoa lệ, không thiếu thứ gì. Mỗi một góc tường đều thắp một cây đèn chim hạc đế cao bằng đồng xanh.

– Chủ nhân căn dặn tại hạ chăm sóc Nghê Thường cô nương chu đáo, đợi Bắc Đường công tử đại giá quang lâm. – Người đàn ông che mặt cúi đầu nói – chủ nhân còn dặn, ban đêm thời tiết khắc nghiệt, mời khách phương xa nghỉ lại một đêm, sáng mai hãy lên đường.

– Không cần, chúng tôi đi ngay bây giờ! – Bắc Đường Khẩn ôm quyền nói với người đàn ông che mặt! – Cảm ơn đã tiếp đãi. Cáo từ!

Đang chuẩn bị lên đường, cánh tay anh bỗng bị Diệp Nghê Thường túm chặt, chỉ thấy đôi mày liễu của nàng khẽ nhíu, bàn tay ôm ngực, kêu lên:

– Bắc Đường Khẩn, em… – Lời còn chưa dứt, nàng đã ngất lịm trong lòng Bắc Đường Khẩn.

– Nghê Thường! – Anh vội vã bế nàng lên giường, cuống quýt gọi tên nàng.

– Nghê Thường cô nương thân thể yếu ớt, vốn dĩ đã nhiễm phong hàn, nay lại gặp được Bắc Đường công tử, vui mừng quá độ, mới nhất thời không chịu nổi. Công tử không phải lo lắng, đợi tại hạ nấu một bát nhân sâm cho cô nương uống, ngày mai sẽ khá hơn. – Người đàn ông che mặt bước lên bắt mạch cho Diệp Nghê Thường, rồi lại nói – Nếu công tử cứ kiên quyết muốn đi ngay, tại hạ sẽ chuẩn bị thêm một chiếc áo ấm cho Nghê Thường cô nương, đề phòng thời tiết giá rét bên ngoài làm tổn hại thêm tới cô nương.

Bắc Đường Khẩn thoáng nghĩ ngợi, rồi xua tay với hắn, nhìn sang Đinh Tiểu Thác nãy giờ vẫn im lặng:

– Hãy nghỉ lại đây một đêm. Đợi khi Nghê Thường hồi phục, chúng ta sẽ lên đường.

Nghỉ đêm tại địa bàn của quân bắt cóc, cảm giác này thật là gớm ghiếc. Ánh sáng từ cây đèn xanh lập lòe ma quái, những tia khói trắng mỏng manh phơ phất bay ra từ cây đèn giống như một con rắn trắng, uốn éo trong không khí, khiến Đinh Tiểu Thác tinh thần căng thẳng. Cạm bẫy! Cạm bẫy! Không thể lưu lại nơi này! Cô muốn hét lên như thế. Nhưng lời thốt ra khỏi miệng, lại biến thành:

– Được thôi…

– Vị cô nương này, xin mời theo tại hạ sang gian phòng khác. – Người đàn ông che mạng tới trước mặt Đinh Tiểu Thác – Mời đi lối này!

– Đinh Tiểu Thác! – Bắc Đường Khẩn đột ngột ngẩng đầu – Cô ở lại bên cạnh tôi, không được đi nơi nào khác!

Cô quay đầu, thoáng ngạc nhiên. Có lẽ do cô quá đa nghi nên đã tình cờ nhìn thấy Diệp Nghê Thường đang nằm trên giường khẽ chau mày, không phải vì đau đớn, mà vì tức giận.

– Dào ôi, không sao đâu! Anh ở lại đây chăm sóc cô ấy, tôi cứ lù lù ở đây cũng không hay cho lắm! – Cô cười vang với anh, rồi quay sang nói với người đàn ông che mạng – Phiền ông dẫn đường!

Bắc Đường Khẩn vụt một bước lao tới bên cạnh, chụp lấy cổ tay Đinh Tiểu Thác, hạ giọng trách móc:

– Cô nghĩ nơi này là chỗ nào?

– Một người ngoài cuộc như tôi, chẳng hề liên quan tới vụ bắt cóc của mấy người, có lẽ sẽ không có ai làm gì tôi đâu. – Cô cất giọng thản nhiên, rồi lại ghé sát tai anh thì thầm – Nhưng tôi nhắc nhở anh, đừng quên việc anh đã hứa với tôi!

– Được thôi! – Bắc Đường Khẩn nhìn vào đôi mắt trong sáng mà cương quyết của cô, buông tay – Hãy cẩn thận!

Cuối cùng, anh đã không giữ được cô. Trước khi bước ra khỏi cửa phòng, cô ngoái đầu lần nữa, nhìn anh rồi phát hiện, anh cũng đang nhìn mình.

Đêm khuya, trên Cánh Đồng Bất Tận tuyết rơi dày đặc như lông ngỗng, phút chốc đã nhuộm trắng cả thế gian. Một đội binh mã Khiết Đan từ phía xa dần dần tiến lại…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 12: Chương 11

Lò lửa rừng rực, hắt ánh sáng ấm sực khắp phòng. Bắc Đường Khẩn ngồi lên chiếc ghế cạnh giường, nhắm mắt giả vờ ngủ. Diệp Nghê Thường đang hôn mê bất tỉnh mở mắt ra, gọi thử mấy tiếng. Bắc Đường Khẩn mở bừng mắt, trong lòng mừng rỡ, bước lại gần hỏi:

– Tỉnh rồi ư?

– Bắc Đường… – Sắc mặt Diệp Nghê Thường lộ vẻ căng thẳng.

– Sao? – Bắc Đường Khẩn hỏi.

– Em… em nói dối anh.

– Nói dối?

Nàng bước xuống giường, rút từ gầm giường ra một hộp gỗ sơn vàng hình chữ nhật, đặt trước mặt Bắc Đường Khẩn:

– Trước khi anh tới, gã đàn ông che mạng kia đã uy hiếp em, buộc em phải giữ anh ở lại, rồi tận tay giao cho chiếc hộp này cho anh. Hắn… hắn đã ép em uống một viên thuốc. Nếu em làm theo lời hắn, hắn sẽ cho em thuốc giải. Nếu em không đồng ý, trong vòng ba ngày, dung nhan sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Em…

– Đi ra sau lưng anh! – Bắc Đường Khẩn ngắt lời nàng, sau đó, chậm rãi mở hộp gỗ sơn vàng ra. Một làn hào quang quen thuộc quét qua, không phải ám khí, không phải khói độc, thứ nằm trong hộp chính là thanh kiếm Linh Tê của anh! Bắc Đường Khẩn kinh ngạc, lập tức cầm cây kiếm lên, năm ngón tay bấm sâu vào những vết lõm trên đốc kiếm.

– A! Đúng là kiếm Linh Tê? – Diệp Nghê Thường mặt hoa thất sắc, cũng kinh ngạc vươn tay ra, đặt năm ngón tay lên năm vệt lõm còn lại trên đốc kiếm. Thanh kiếm Linh Tê đồng thời được hai người họ cùng nắm trong tay một cách hết sức tự nhiên như thế.

– Bắc Đường Khẩn, buông ra! Diệp Nghê Thường đang lợi dụng anh

Cửa phòng của họ "rầm" một tiếng bật toang. Đinh Tiểu Thác hổn hển hét thật lớn. Bắc Đường Khẩn nghi hoặc nhìn cô gái đang nhảy tưng tưng la hét ầm ĩ như một kẻ điên.

Diệp Nghê Thường lại như không hề nhìn thấy Đinh Tiểu Thác, chỉ đờ đẫn nhìn kiếm Linh Tê, lẩm bẩm:

– Tại sao… chẳng có phản ứng gì? – Móng tay của nàng gần như đã cắm ngập vào đốc kiếm – Không thể nào… không thể nào…

– Kiếm Linh Tê của nhà Bắc Đường, chỉ có Bắc Đường Khẩn và người con gái thực sự cùng anh ấy tâm ý tương thông mới có thể mở ra! – Đinh Tiểu Thác giận dữ chỉ tay vào Diệp Nghê Thường – Cô chưa bao giờ hiểu được tâm ý tương thông, cô chỉ đang lợi dụng anh ấy mà thôi!

– Ngươi… – Sắc mặt Diệp Nghê Thường bỗng trắng bệch – Ngươi đang nói nhảm gì thế?

Đinh Tiểu Thác khinh bỉ liếc xéo Diệp Nghê Thường:

– Người mà cô ngưỡng mộ, từ trước đến nay chỉ là một lão già có tên Triệu Chỉ!

Diệp Nghê Thường như bị sét đánh trúng, vẻ ung dung thường ngày bỗng chốc biến mất sạch trơn, hét lên lạc giọng:

– Ngươi nói cái gì?

– Con trai thứ tư của hoàng đế Chân Tông, Tín Vương Triệu Chỉ, anh ruột của đương kim thiên tử. – Giọng Đinh Tiểu Thác chắc nịch như đinh đóng cột – Nhiều năm trước vì cướp đoạt ngôi vua thất bại mà bị lưu đày ra quan ngoại, nhưng ý đồ xưng đế vẫn không chịu từ bỏ, một mặt cấu kết với Khiết Đan, một mặt truy tìm kho báu ngầm dưới nhà Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn đã chôn giấu ở quan ngoại. Một khi thành công, bên ngoài có bọn cẩu tặc Khiết đan đánh vào, bên trong có kho báu làm quân phí, đánh hạ kinh thành chỉ là chuyện sớm chiều. Và chìa khóa để mở kho báu, được giấu ngay trong thanh kiếm Linh Tê!

– Con tiện nhân kia! Nói năng bậy bạ! – Diệp Nghê Thường như đã hóa điên, xông về phía Đinh Tiểu Thác, song đã bị Bắc Đường Khẩn kéo giật lại.

– Nói tiếp đi! – Bắc Đường Khẩn bình tĩnh một cách lạ thường.

Đinh Tiểu Thác bước tới bên anh, hừng hực một khí thế liều mình như chẳng có, nói:

– Gia đình anh đời đời đều là thợ rèn kiếm cho hoàng gia. Năm đó, nhà Bắc Đường phụng mệnh Thái Tổ rèn kiếm Linh Tê, giấu kín chìa khóa của kho báu vào bên trong nó. Sau khi Thái Tổ băng hà, nhà Bắc Đường tuân theo mật chỉ, đời đời bảo vệ thanh kiếm này, giữ gìn kho báu không để rơi vào tay kẻ gian. Cha của Diệp Nghê Thường vốn là gian tế của Khiết Đan trà trộn vào Đại Tống, Triệu Chỉ và nhà họ Diệp đã qua lại từ lâu. Triệu Chỉ biết được chìa khóa ở trong thanh kiếm Linh Tê, nhưng lại e ngại thân thủ của Ngọc Diện Quỷ Vương anh, sợ rằng có cướp cũng khó lòng toại nguyện, nên đã vạch ra kế hoạch bắt cóc hoàn hảo. Đương nhiên, kế hoạch này cần có Diệp Nghê Thường toàn lực trợ giúp.

Hơi thở của Diệp Nghê Thường rối loạn tột cùng, tới mức chóp mũi rịn mồ hôi lạnh. Đinh Tiểu Thác khinh miệt nói:

– Từ trước tới nay cô chưa bao giờ yêu Bắc Đường Khẩn. Trong mắt cô, anh ấy vĩnh viễn chỉ là một công cụ giúp cô đoạt lấy vô số châu báu mà thôi! – Đinh Tiểu Thác càng nói càng giận dữ – Thế nhưng, cho dù anh ấy có vì cô mà lấy về toàn bộ châu báu ngọc ngà trong thiên hạ, cô vẫn không thỏa mãn. Thứ mà cô thực sự muốn có, là làm hoàng hậu của một nước, quyền thế khuynh đảo thiên hạ!

– Ta… – Toàn thân Diệp Nghê Thường bắt đầu run rẩy, kinh hoàng nhìn Bắc Đường Khẩn lúc này bất động như một pho tượng – Đừng… đừng nghe lời cô ta nói bậy! Không phải như thế!

– Triệu Chỉ chẳng phải đã hứa hẹn với cô rồi ư? Một khi ông ta xưng đế, thì cô sẽ là chính cung hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Người đàn ông như vậy, mới thực sự là người cô "yêu". Đinh Tiểu Thác không chịu buông tha – Các người cho rằng, biết được vị trí chôn giấu kho báu ở ngay dưới căn nhà đá này, rồi lấy được kiếm Linh Tê là việc lớn đã thành công, mà không hề nghĩ ra rằng, thanh kiếm Linh Tê này không phải là thứ có thể mở ra bằng sức mạnh! Mười vết lõm trên đốc kiếm, không phải được tạo ra cho đẹp mắt, mà là để chuẩn bị cho hậu duệ nhà Bắc Đường và người con gái định mệnh của anh ta. Chỉ khi hai người họ đồng thời đặt ngón tay lên những vết lõm kia, mới có thể mở được thanh kiếm. Cô luôn tự tin về tình cảm mà Bắc Đường Khẩn dành cho cô, tưởng rằng mình chính là người con gái duy nhất trong cuộc đời anh ấy, nên cô muốn tiếp tục diễn kịch, "khổ sở chờ đợi" Bắc Đường Khẩn tới cứu cô. Chỉ cần là anh ấy tới căn phòng đá, cô sẽ giở trò gian trá để khiến anh ấy và cô cùng mở bảo kiếm, lấy chìa khóa ra! – Cô ngừng lại một chút, hít sâu một hơi – Nếu chẳng may sự việc gặp trở ngại, cô thậm chí từng nghĩ rằng, dù có phải chặt cánh tay của anh ấy xuống, cũng phải hoàn thành ước mong làm hoàng hậu!

– Ngươi… – Sắc mặt Diệp Nghê Thường gần như xanh lét, hệt như bị người khác lột sạch quần áo ngay giữa phố đông, gào lên như phát cuồng – Rốt cục ngươi là ai?

– Tôi ư… – Đinh Tiểu Thác khẽ đảo mắt – Tôi chẳng qua là người có được thần lực bẩm sinh mà thôi. Có tin là tôi nghe được ý nghĩ của người khác không?

Nghe được ý nghĩ người khác? Bộ dạng của cô không giống như đang nói đùa. Bắc Đường Khẩn và Diệp Nghê Thường cùng sững người kinh ngạc. Đinh Tiểu Thác cười:

– Tôi là ai không quan trọng. Điều quan trọng là, Diệp Nghê Thường, cô không xứng đáng để sở hữu tình cảm của anh ấy. Nếu hai người thực sự yêu thương nhau, thì vừa nãy kiếm Linh Tê đã không trơ ra như thế!

Căn phòng lặng ngắt tựa nấm mồ.

– Bắc Đường, anh… anh tin cô ta? – Diệp Nghê Thường lao tới ôm chầm lấy Bắc Đường Khẩn – Anh và em đã quen biết nhau bao nhiêu năm qua, anh tin em hay tin cô ta?

Bắc Đường Khẩn nhìn thẳng vào mắt Diệp Nghê Thường, đẩy cô ta ra, nói:

– Tôi không hề biết về bí mật của kiếm Linh Tê, cũng không biết làm thế nào để mở nó ra, cha mẹ chưa bao giờ nhắc đến việc này. Tôi chỉ muốn đến cứu cô mà thôi. Nhà họ Diệp đã nuôi tôi khôn lớn, tôi không muốn nói thêm gì nữa… Cô đi đi!

Không vì bất cứ lý do gì, anh tin từng câu nói của Đinh Tiểu Thác. Đôi mắt của cô, thần thái của cô, có một sự thành thực mà chỉ anh mới có thể nhìn thấy. Anh không hề cảm thấy đau buồn vì bị người khác lừa gạt, cũng không hề oán hận, thậm chí có phần thanh thản.

– Con tiện nhân kia! Phá hỏng việc tốt đẹp của ta! – Thấy Bắc Đường Khẩn đối xử với mình như vậy, Diệp Nghê Thường như hóa rồ, xông thẳng về phía Đinh Tiểu Thác, xô cô ngã nhào. Đúng lúc Bắc Đường Khẩn lao tới ngăn cản, một luồng gió âm u từ cửa thốc thẳng vào, toàn bộ đèn lửa trong phòng tắt phụt.

Tới khi đèn sáng trở lại, Bắc Đường Khẩn phát hiện ra, Đinh tiểu Thác và Diệp nghê Thường đều đã mất tăm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 13: Chương 12

– Đại nhân, đại nhân, xin dừng bước! – Trên đồng không trống trải, Diệp Nghê Thường loạng choạng bước trên băng tuyết, đuổi theo người đàn ông che mặt, ôm lấy chân hắn – Tôi là vị hôn thê của Bắc Đường Khẩn, là người con gái mà hắn yêu nhất trong cuộc đời này! Tôi chắc chắn sẽ mở được kiếm Linh Tê! Cầu xin ông chuyển lời tới vương gia, hãy cho Nghê Thường thêm một cơ hội! Nghê Thường chắc chắn có thể…

– Vương gia sẽ tìm cách khác. Việc mở kiếm Linh Tê, không phiền cô nương phải bận tâm nữa. – Người đàn ông che mặt hất Diệp Nghê Thường ra, lặng lẽ biến mất trong gió tuyết.

– Đừng, đừng làm vậy! – Diệp Nghê Thường bò rạp trên mặt đất, gào khóc tới xé họng, giống như một con thú hoang bị thợ săn bắn trúng tim. Đinh Tiểu Thác vừa nắn cổ, vừa ho sặc sụa ngồi dậy trên mặt tuyết. Vừa rồi khi người đàn ông che mặt xuất hiện, Diệp Nghê Thường đang bóp nghiến lấy cổ cô. Cũng không hiểu bằng cách nào, lại bị hắn ta cùng mang tới nơi đây.

– Con tiện nhân kia! – Diệp Nghê Thường quay ngoắt lại, mắt long lên đỏ sọc, tuyệt vọng lao vào Đinh Tiểu Thác – Tại ngươi! Nếu không phải tại ngươi, ta đã là hoàng hậu của Đại Tống, làm rạng rỡ tổ tông! Tiện nhân! Tiện nhân! – Diệp Nghê Thường bỗng trở nên hung hãn đến khủng khiếp, cưỡi lên người Đinh tiểu Thác, hai tay bóp chặt cổ cô, dường như muốn giết chết cô cho hả giận.

Diệp Nghê Thường, cô vốn dĩ không có dính dáng gì tới Bắc Đường Khẩn, tại tôi tuổi nhỏ thiếu suy nghĩ, vì giận dữ nhất thời mới dùng sợi tơ hồng buộc cô vào Bắc Đường Khẩn, tình cảm mà Bắc Đường Khẩn giành cho cô, chỉ là do sợi tơ hồng kia gán cho anh ấy, hữu danh vô thực, chỉ có bề ngoài mà không có thực tâm! Tôi vốn chỉ là một con linh tê, xuống nhân gian để sửa chữa chuyện nhân duyên của Bắc Đường Khẩn bị tôi đảo lộn! Đinh Tiểu Thác giãy giụa, những thứ vốn luôn nhộn nhạo tận đáy lòng cuối cùng đã đội đất chui lên. Ký ức ngủ quên suốt chín trăm năm qua, chốc lát xộc thẳng vào từng mạch máu của cô như gió lùa chớp giật.

Một quầng sáng trắng lòa vụt ra từ hai chân Đinh Tiểu Thác, rồi nhanh chóng lan khắp toàn thân. Quầng sáng quét tới đâu, xiêm y của cô liền biến mất, trên làn da trần lộ liễu, mọc lên một lớp vảy dày cộm. Từng đợt khí nóng giãy nâng Đinh Tiểu Thác lên giữa không trung. Diệp Nghê Thường bịt chặt lấy miệng, kinh hoàng nhìn Đinh Tiểu Thác đang xoay vùn vụt giữa trời, ánh sáng chói lòa khiến cho cả nửa bầu trời đêm sáng rõ như ban ngày!

Tới khi Diệp Nghê Thường mở mắt ra, đã không còn thấy hình dáng của Đinh Tiểu Thác đâu nữa. Đứng trước mặt cô ta là một con quái thú chưa nhìn thấy bao giờ, thân như hổ, đầu như trâu, chân như voi, toàn thân bao phủ một lớp vảy sừng trắng như tuyết, một chiếc sừng cong vút có vân trắng ở giữa mọc ngay giữa trán. Bộ dạng này, không chỉ quái dị, mà còn xấu xí đến khó tưởng tượng. Quái thú lắc lắc cái đầu, từ trong họng phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ rất khó nghe, chân trước nôn nóng đá loạn xạ trên mặt tuyết.

– Ngươi… ngươi – Sau khi ba hồn bảy vía đã quay về với Diệp Nghê Thường, cô ta phá lên cười sằng sặc như một kẻ điên, chỉ vào con thú hét toáng lên:

– Té ra ngươi là một con yêu quái! Yêu quái! Hay! Hay lắm!

Cặp mắt bé tí của quái thú nhìn chằm chằm vào cô gái đã gần như điên dại, từ lỗ mũi phì ra từng làn hơn nóng rực.

– Trông ngươi thật quá ư xấu xí! Anh ấy sẽ không bao giờ thích một con yêu quái! Ha ha ha! – Diệp Nghê Thường vỗ tay đen đét – Ông trời có mắt! Con yêu quái xấu xí! Ngươi sẽ khiến tất cả mọi người khiếp sợ! Tất cả mọi người! Ha ha ha! – Cô ta hưng phấn tới mức hát hò ầm ĩ, sung sướng xoay tròn tại chỗ.

– Yêu quái xấu xí! Yêu quái xấu xí! Xấu xấu xấu! Ha ha ha, ta đã có thể làm hoàng hậu! Ta đã có thể làm hoàng hậu rồi! – Cô ta vừa cười vừa khóc, rồi ngã vật xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Quái thú cúi gằm đầu, chần chừ giây lát rồi chạy vụt về phía rừng đá.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 14: Chương 13

Đinh Tiểu Thác dường như đã nhớ ra tất cả.

Cung điện của Nguyệt Lão, các bà mai, Bắc Đường Khẩn đã bị cô cắt đứt sợi tơ hồng nhân duyên. Từ khi vượt thời gian quay về thời Bắc Tống, từ ngày đầu tiên gặp anh, con đường cô đã đi qua, những việc cô đã từng làm, toàn bộ trình tự này, đã từng tồn tại vào chín trăm năm về trước, về cơ bản là giống hệt, tuy khác đường song cùng đích đến. Chín trăm năm trước, cô đã hạ phàm để sữa chữa lỗi lầm, gặp được Bắc Đường Khẩn. Chín trăm năm sau, cô lại quay về quá khứ để sữa chữa lỗi lầm, và vẫn gặp Bắc Đường Khẩn. Con đường của chín trăm năm trước, vận mệnh của chín trăm năm sau, đã tái diễn vì sự biến mất của thanh kiếm Linh Tê.

Nguyệt Lão đã từng nói, khi sữa chữa lỗi lầm này, không được phép dùng pháp lực, nếu không sẽ đánh mất hình người, quay về nguyên dạng, trong ba năm không thể phục hồi. Trong căn nhà đá, Đinh Tiểu Thác đã vận dụng bản lĩnh của linh tê, nghe trộm suy nghĩ của Diệp Nghê Thường, mà biết được toàn bộ chân tướng sự việc. Cô đã bất chấp tất cả, chỉ có một ý nghĩ, phải cứu anh, Bắc Đường Khẩn, hãy rời khỏi Cánh Đồng Bất Tận! Đừng đi tìm tôi! Đừng đi lên vách núi!

Từ xa, cô nhìn thấy anh. Khi chân trời lờ mờ chớm rạng.

Tấm áo choàng đen của anh tung bay phần phật, nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, miệng đang hét lớn gọi tên cô. Trong lòng cô tràn ngập niềm vui sướng và chờ mong, đang định cất bước, bỗng chốc khựng lại.

"Yêu quái quả nhiên đều xấu xí nhường này, thực khiến người ta ghê tởm!" – Anh đã từng nói như vậy. "Anh ấy sẽ không bao giờ thích một con yêu quái!" – Tiếng cười quái đản của Diệp Nghê Thường vẫn văng vẳng bên tai. Cô là một con yêu quái, một con linh tê xấu xí. Đây là sự thực vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Bắc Đường Khẩn, một Ngọc Diện Quỷ Vương xuất chúng, người mà anh muốn cùng ra ngoài biên ải chăn ngựa thả cừu, tiêu dao thiên hạ, sẽ không phải là một con yêu quái xấu xí.

Trong lòng Đinh Tiểu Thác chợt dấy lên một nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong cuộc đời này. Bước chân của cô, bất giác lùi lại phía sau. Ba năm, ba năm sau hãy đến tìm anh vậy. Nếu như lúc đó, anh vẫn nhớ tới mình… Cô quay đầu, trước khi anh kịp phát hiện ra cô.

Ngày hôm sau, cô cứ cảm thấy thắc thỏm bất an, muốn tới gặp anh, xem xem phải chăng anh vẫn ở trong Cánh Đồng Bất Tận tìm kiếm tung tích của cô. Băng qua khu rừng đá, cô giật mình kinh hãi trước cảnh tượng xác người và máu tươi la liệt đầy đất. Những kẻ đã chết phần lớn là binh sĩ Khiết Đan, cũng có một vài người Hán. Cô chạy như điên theo vệt máu cho tới tận vách núi nhọn hoắt như lưỡi kiếm đâm.

Tuyết phủ đầy mặt đất, bị một nguồn sức mạnh sắc bén nào đó rạch ngang, hất lên, lộ ra lớp bùn đất phía dưới. người đàn ông che mặt ngoẹo người dựa vào một tảng đá lớn, thi thể đã cứng đơ, một cánh tay đứt lìa, trên yết hầu là một vết thương sâu hoắm. Còn anh, nửa quỳ trên đất, trên ngực lộ ra một vết thủng đẫm máu, thanh kiếm Linh Tê nắm chặt trong tay phải, cắm sâu vào trong đất, chống đỡ anh không ngã gục.

Cô thẫn thờ bước tới trước mặt Bắc Đường Khẩn. Đôi mắt anh chưa khép lại, vẫn ngang bướng nhìn về hướng cô đi tới. Bắc Đường Khẩn đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 15: Chương 14

Đến hôm nay, sự kiện Đinh Tiểu Thác vượt thời gian đã qua một tháng. Buổi tối, Cửu Quyết lại tới tiệm bánh Không Dừng của tôi ăn chực.

– Nguyệt Lão nhờ anh chăm sóc Đinh Tiểu Thác chín trăm năm? – Tôi biết rõ gã Cửu Quyết này, chỉ vài chén rượu vào bụng là chuyện gì cũng tuôn ra

với tôi tuốt tuột.

– Lão già ấy là một trong vài tên già hiếm hoi trên thiên giới không khiến tôi căm ghét. – Cửu Quyết gật đầu, gặm cái cánh gà nướng mật ong trên tay – Đối với con nhóc Đinh Tiểu Thác kia, lão ta coi như cũng yêu quý hết mực.

– Việc kiếm Linh Tê biến mất cũng là trò của Nguyệt Lão à? – Tôi cười cười.

– Đinh Tiểu Thác thắt tơ hồng lung tung, làm rối loạn nhân duyên của người trần, chắc chắn sẽ không thể tiếp tục ở lại trên thiên giới, không đưa nó xuống nhân gian tránh nạn, sớm muộn cũng bị bắt tới nhà lao của thiên đình giam giữ cả đời. Thế nhưng, cũng may Nguyệt Lão đã phong bế toàn bộ ký ức về Bắc Đường Khẩn của Đinh Tiểu Thác vào thanh kiếm Linh Tê mà nó mang về. Nếu không, với một tổn thương khủng khiếp như vậy, Đinh Tiểu Thác chắc chắn đã treo cổ tự tử trước mặt tôi từ chín trăm năm về trước. Ai mà chịu nổi cơ chứ! – Gã nhai nhồm nhoàm trông thật ngon lành – Thế nhưng, dù thế nào đi nữa, nếu không phải Nguyệt Lão thương xót, lấy đi ký ức của nó, thì con nhóc này cho dù không bị thiên giới trừng phạt, cũng vì những việc mình đã làm mà đau khổ đến chết. Cô biết đấy, vết thương dù nghiêm trọng đến cỡ nào, rồi sẽ có một ngày liền sẹo. Nhưng sự hối tiếc thì khác, nó sẽ theo cô cho tới tận lúc lìa đời. Chín trăm năm về trước, tận mắt nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương chết ngay trước mặt, nỗi đớn đau hối tiếc này, cho dù là ai cũng khó lòng chịu đựng.

Tôi nhấp một ngụm rượu, nói:

– Người mà Đinh Tiểu Thác phải cảm ơn không chỉ có Nguyệt Lão, còn có gã biến thái là anh nữa.

– Tôi đâu có làm gì. Chẳng qua là tìm tiên nữ trông coi thời gian mượn cây đèn Khổng Tước, để cho đứa đệ tử ngốc nghếch của tôi chơi trò vượt thời gian mà thôi. – Gã trề môi với bộ dạng tỉnh bơ, bắt đầu tấn công món sườn xào cay – Nếu như sau cùng, nó vẫn không chịu xuất hiện trước mặt anh chàng kia với hình dáng thực, tôi cũng chỉ biết than thở một câu, thử nghiệm thất bại, thừa nhận rằng số mệnh là không thể nào thay đổi.

Tôi không phải là người trong thiên giới, nhưng tôi biết rằng, cây đèn Khổng Tước có thể vượt thời gian trong tay thiên nữ thời gian, phải chín trăm năm mới thắp sáng được một lần. Muốn dùng nó, thứ nhất phải nhờ vào mối giao tình, thứ hai phải có thứ đánh đổi. Cửu Quyết có mối quan hệ rất tốt đẹp với tiên nữ thời gian, đó là sự thực, thế nhưng, để lấy ra được pháp lực xoay ngược thời gian trong cây đèn Khổng Tước, ngụy trang dưới một đạo bùa, mượn tay tôi khéo léo âm thầm đưa Đinh Tiểu Thác quay về chín trăm năm trước, thì thứ gã phải đánh đổi không chỉ là thời gian, mà còn là không dưới một trăm năm pháp lực tu hành.

– Một đệ tử ngốc nghếch, có đáng để anh làm như vậy không? – Tôi cười vang – Nhìn anh không hề giống một người tố bụng đến thế.

– Tôi đã nói là tôi chỉ làm thí nghiệm thôi mà. Tôi chỉ muốn xem thử, sự việc đã xảy ra, vận mệnh đã định sẵn, liệu có khả năng thay đổi được hay không. – Cửu Quyết chùi mép, ợ một cái thoả mãn – Hơn nữa, Nguyệt Lão nói với tôi rằng, sợi tơ hồng nhân duyên ban đầu đã bị cắt đứt của Bắc Đường Khẩn, người con gái được nối ở đầu bên kia sợi tơ… chính là con nhóc ngốc nghếch Đinh Tiểu Thác! Nhân duyên giữa người trần và yêu quái, năm trăm năm mới có một đôi! Cô nói xem, làm gì có đần độn như thế chẳng thèm nhìn đã tự tay cắt đứt nhân duyên của chính mình, gây ra cả đống rắc rối!

– Anh chắc chắn rằng tình hình hiện tại của Đinh Tiểu Thác là điều anh mong đợi? – Tôi tung ra câu hỏi then chốt nhất.

Điệu cười xảo quyệt thường thấy của Cửu Quyết lại hiện lên trên môi gã:

– Tôi không chắc chắn. Tôi chỉ biết rằng, nếu đứa đệ tử ngốc nghếch này vẫn giống như chín trăm năm về trước, tự ti vào hình dạng của mình mà lựa chọn lùi bước, không chịu tiến lên, thì vận mệnh về sau của nó cũng sẽ không thay đổi. Nó sẽ lại được Nguyệt Lão mang về, sau đó giao vào tay tôi. Nhưng cô cũng thấy đấy, tới giờ nó vẫn chưa trở về.

– Ngay từ giây phút đưa cô ta quay ngược về quá khứ, anh chưa từng mong muốn cô ta quay lại, đúng không? – Tôi cướp lấy miếng sườn cuối cùng trong đĩa – Cái dạng sư phụ như anh, đáng lẽ phải ném ra ngoài chín tầng trời!

– Thôi bỏ đi! Nó đã trải đệm gấp chăn, nấu cơm giặt giũ cho tôi bao nhiêu năm qua, dù sao cũng có chút tình cảm. Việc này… – Gã thở phào một tiếng thật dài, liếc nhìn cuốn lịch, như tự giễu mình – Việc này coi như là món quà Tết thiếu nhi cuối cùng mà kẻ làm thầy này tặng cho đồ đệ.

– Được thôi, để bù đắp cho cõi lòng đau khổ khi phải mất đi đồ đệ của anh, tôi sẽ không thu khoản thù lao cho việc anh đã thuê tôi làm đồng bọn! – Tôi nâng ly với gã – Vì vị sư phụ biến thái nhất, và cũng tốt bụng nhất trong lịch sử, cạn ly!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 16: KẾT

Thời Bắc Tống, năm Càn Hưng thứ năm, tại một mục trường bên ngoài Nhạn Môn quan hai mươi dặm.

– Sinh rồi, sinh rồi! Tiểu Hắc sinh rồi! – Một cô gái trẻ ăn bận theo lối phụ nữ nông dân hét toáng lên mừng rỡ bên trong chuồng ngựa.

– Suỵt! Ầm ĩ cái gì thế? – Chàng trai đội mũ chiên, khuôn mặt anh tuấn, quỳ trước đầu con ngựa mẹ mới sinh, lừ mắt lườm cô gái – Em làm thế sẽ khiến chúng chết khiếp đấy!

– Ờ, ờ! – cô gái vội vàng đưa tay bịt miệng, tung tăng đi đến bên cạnh chàng trai – Chồng ơi, tại em quá mừng đấy mà! Cứ như là chính em sinh con vậy!

– Ồ… – Chàng trai nhìn cô vợ trẻ với vẻ nghiêm túc – Không biết đứa con do phàm nhân và yêu quái sinh ra sẽ như thế nào nhỉ? Liệu có phải là "nhân yêu[2]" mà em thường nhắc tới hay không?

[2] Chỉ những người đàn ông thích ăn mặc trang điểm như phụ nữ, hoặc làm phẫu thuật chuyển giới để có thân hình như phụ nữ.

– Làm gì có ai lại trù ẻo con mình như thế chứ! – Cô gái quơ lấy một nắm cỏ khô đập lên đầu chồng, giận giữ quát lên – Nếu sớm biết thế này, hôm ấy em đã không thèm bước đến trước mặt anh! Hoặc là ông trời nên để cho cái gã vô lương tâm như anh bị bộ dạng của em khi đó dọa cho chết khiếp luôn đi cho rồi!

– Em quên mất năm xưa anh có danh hiệu gì ư? Ngay cả con rết tinh xấu hoắc lại giỏi đánh đấm như vậy, mà Ngọc Diện Quỷ Vương đây còn không sợ, lại đi sợ một con tê giác văn dốt võ nát, lơ ngơ đần độn như em hay sao? – Chàng trai lườm cô một cái, sau đó tươi cười, ôm cô vào lòng, giọng nói chợt trở nên dịu dàng – Thật may, em đã quay lại!

Cô gái ngã vào vòng tay rộng lớn ấm áp của chồng, mỉm cười:

– Đúng thế! Thật may, em đã quay lại!

Tới tận hôm nay nghĩ lại, Đinh Tiểu Thác vẫn thấy rùng mình. Trong cái đêm tuyết đổ gió đó, cô chỉ mơ hồ cảm thấy rằng, nhất định phải tìm anh bằng được, nhất định phải xuất hiện trước mặt anh. Thế nhưng, vì cô đã trở lại nguyên hình, nên suýt nữa đã chọn cách chạy trốn, giống như chín trăm năm về trước. Cô sợ hãi tình yêu của cô sẽ bị chôn vùi bởi ngoại hình xấu xí. Một nỗi tự ti nặng nề thình lình ập đến khiến cô không thể không khiếp sợ. Thế nhưng, có một tiếng gọi liên tục gào thét trong tim:

– Đi đi! Đi đi! Có bị ghét bỏ cũng chẳng sao, có bị chê bai cũng chẳng sao, chỉ cần anh sống an lành!

Tiếng gọi đầy lo âu của Bắc Đường Khẩn, cuối cùng đã ngăn cản bước thoái lui của cô. Cô xuất hiện trước mặt anh, với hình dạng thực sự của mình, trước khi anh gặp phải kẻ địch đích thực.

Anh vung kiếm lên theo phản xạ.

– Tôi là… Đinh Tiểu Thác! – Cô nhìn vào mắt anh, chỉ nói một câu.

Sư phụ từng nói, trong tâm có mắt, trong mắt có tâm. Hai người nhìn nhau hồi lâu. Anh buông thanh kiếm Linh Tê xuống, bước về phía cô. Trong đáy mắt anh, cô nhìn thấy chính mình, không phải là một con tê giác xấu xí, mà là khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ của cô.

Khi thuộc hạ của Triệu Chỉ dẫn theo đám người Khiết Đan xông tới Cánh Đồng Bất Tận, trên vùng đất tuyết đã không một bóng người, chỉ còn Diệp Nghê Thường đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Ba năm sau, cô trở lại hình người, thành vợ của anh. Mục trường, bò dê, cuộc sống giữa trời cao đất rộng, những mơ tưởng trên đống rơm năm xưa đã trở thành hiện thực.

Kiếm Linh Tê từ một đã biến thành hai thanh kiếm. Kỳ thực, nó vốn chính là một đôi kiếm thư hùng được hợp nhất với nhau. Bắc Đường Khẩn và Đinh Tiểu Thác mở nó ra, không phải vì chìa khóa kho báu, mà là để thuận tiện cho hai vợ chồng họ mỗi người một thanh, chặt cây chẻ củi. Thanh kiếm quả nhiên tiện lợi, đúng là một dụng cụ làm đồng sắc bén!

À, phải rồi, đoạn cuối cùng trong "Bí kíp tình yêu của Nguyệt Lão" có viết: Dù bạn có biến thành hình dạng như thế nào, trong mắt người thực lòng yêu bạn, mãi mãi chỉ nhìn thấy thời khắc mà bạn xinh đẹp nhất. Chỉ cần vẫn còn sống, sẽ có cơ hội để thay đổi. Kẻ tự phủ định mình trước khi người khác phủ định mình, là kẻ ngu ngốc nhất. Vứt bỏ tự ti, bước thêm một bước, bạn sẽ nhận ra ánh hoàng hôn trên sa mạc tươi đẹp biết bao nhiêu.

Trên đây là những trải nghiệm tâm đắc của Đinh Tiểu Thác.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 1: DẪN

✣ Vô tướng ✣

Một sinh mệnh dù nhỏ bé đến đâu, chỉ cần chúng không làm hại ai,

không xấu xa đê tiện, đều đáng được tôn trọng,

cho dù chỉ là một con kiến, một con thỏ, thậm chí là một con chuột.

DẪN

– Ngày mai tôi đi Paris.

– Chẳng phải nơi nào ghê gớm. Có cần phải mất công nói với tôi không?

– Có lẽ sẽ rất lâu cô không thể gặp tôi…

– Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ gặp cô!

– … Cô thật thẳng thắn.

– Tuy tiệm bánh ngọt chỉ là mối làm ăn nhỏ, nhưng tôi vẫn là một người làm ăn thật thà.

…

Mùa hè năm nay thật nóng nực. Tiếng ve ra rả quấy nhiễu tới tận chiều muộn vẫn chưa chịu dừng, ồn ào tới mức khiến người ta bức bối.

Lúc này đang kỳ nghỉ hè, cửa tiệm cũng đìu hiu hơn nhiều. Tôi nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, hưởng ứng phong trào sống xanh giảm thải khí carbon, bèn chuyển chiếc ghế mây ra ngoài sân, phe phẩy quạt nan, ngồi ngắm sao trời.

Trên chiếc bàn thấp bên cạnh bày hai tách trà, một tách của tôi, một tách của người vừa mới ra về. Tách trà của cô đã cạn. Cô là người duy nhất mà tôi từng gặp có thể một hơi uống cạn tách Phù Sinh, thậm chí không hề chau mày lấy một cái.

Gã béo ôm một thùng kem vani, từ sau lưng tôi lượn lờ bước ra, miệng lúng búng hỏi:

– Cô chủ, cô vừa nói chuyện với ai thế?

Tôi thản nhiên như không, bưng tách trà lên:

-Từ đầu tới cuối chỉ có một mình tôi ngồi đây!

– Không thể nào… – Gã béo chớp chớp cặp mắt ti hí, túm lấy gã gầy vừa ăn vụng trong nhà bếp trở ra làm chứng – Vừa rồi mày cũng nhìn thấy phải không, cái người ngồi đối diện với cô chủ ấy?

Gã gầy quệt ngang cái miệng bóng nhẫy, lấy làm lạ lừ mắt với gã béo:

– Đúng thế, có chuyện gì?

– Người đó còn quấn một lớp vải xám dày cộm, giống như một cái xác ướp, đúng không? – Gã béo múa may hai tay miêu tả.

– Đúng thế, thì sao nào? – Gã gầy bực bội hất tay gã béo ra. Quái vật ra vào tiệm Không Dừng nhiều vô số kể, một kẻ biến thái bao bọc kín mít như xác ướp giữa mùa hè thì có gì đáng ngạc nhiên.

– Vấn đề là… – Gã béo ghé vào tai gã gầy thì thầm – cô chủ nói vừa rồi chỉ có một mình cô ấy ngồi ở đây, cô ấy bị trúng nắng hay là trúng tà, hay là bị mãn kinh sớm? – Còn chưa dứt câu, chỉ nghe thấy gã béo "oái" lên một tiếng, chiếc dép lê của tôi đã giáng thẳng vào đầu gã.

– Trước khi bị trúng tà, tôi đảm bảo sẽ cho thằng béo chết tiệt kia trúng phong trước! – Tôi ngáp dài, xoay người sang, dựa nghiêng vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Gã béo và gã gầy bỏ chạy mất dép.

Gã béo và gã gầy đều không hoa mắt, cái người ngồi đối diện với tôi khi nãy, có tồn tại thật sự. Và tôi cũng không nói dối, cô ngồi trước mặt tôi, nhưng cô lại hoàn toàn không có. Nếu lột bỏ lớp vải quấn quanh người cô, sẽ chỉ còn không khí.

Tình cảm của tôi đối với cô có phần mâu thuẫn. Tôi biết rõ ngọn nguồn về cô, suốt nhiều năm nay, với cô, tôi vừa thờ ơ, lại vừa khâm phục. Năm đó, cô hỏi tôi:

– Thích quà sinh nhật gì?

Tôi cười:

-Gì cũng được ư? – Tôi biết cô coi tôi là tri kỷ, cho dù tôi muốn sao trên trời, cô cũng sẽ hái xuống cho tôi. Quả nhiên, cô dứt khoát gật đầu.

– Vậy thì hãy tặng cho tôi một Lục A Tàng thực sự!

Cô thẫn người ra hồi lâu, cười gượng gạo, lặng lẽ ra về.

Đúng, tên cô ấy là Lục A Tàng. Chữ "Tàng" nghĩa là ẩn tàng…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 2: Chương 1

Hôm nay, tít báo trang đầu của "Nhật báo Paris" là: "Charlotte Bellour, con gái độc nhất của ông trùm bất động sản Luc Bellour bị bắt cóc trong bữa tiệc sinh nhật, cảnh sát tới nay vẫn chưa lần ra manh mối, tình trạng của thiên kim tiểu thư vô cùng đáng ngại".

Sự thực là, trong gần nửa tháng trở lại đây, các hãng thông tấn lớn của Paris hầu như đều bị những tin tức kiểu này choán lấy trang đầu. Việc con cái của một nhà cự phú bị bắt cóc, không chỉ mang lại giá trị về thông tin, mà còn làm phong phú thêm chủ đề tán chuyện lúc trà dư tửu hậu của dân chúng. Thế nhưng, khi con cái của mấy chục nhà cự phú đầu bảng liên tiếp bị bắt cóc, chưa hẳn đã mang lại thú vui cho các thông tấn xã vỉa hè, mà là một sự khủng hoảng bao phủ khắp nước Pháp và toàn thế giới.

Áp lực khổng lồ từ điện Elisee lan đến Cục An ninh đối ngoại, cho đến tận Cục Cảnh sát Paris. Từ cục trưởng cho tới cảnh sát bình thường, ai nấy đều lo lắng đến bạc cả tóc. Những vụ án bắt cóc đang đè nặng lên họ, không phải là những vụ án bình thường. Cha mẹ của những đứa trẻ bị bắt cóc, toàn bộ đều là những nhân vật cỡ bự có thể hô phong hoán vũ trên thị trường tài chính thế giới.

Paris, xứ sở lãng mạn, kinh đô thời trang, thủ đô hoa lệ, những danh xưng mỹ miều trong quá khứ, giờ đây đã trở thành những lời châm biếm khó nghe. Trong mắt mọi người, Paris hiện nay là một thủ đô khủng bố.

– Một chút manh mối cũng không có! – Andre bực bội đẩy đống tài liệu đã xem vô số lần sang một bên, đứng dậy bước tới bên cửa sổ, nói với bầu không khí bên ngoài trụ sở chính Cục Cảnh sát Paris một cách châm biếm – Cứ tiếp tục thế này, cha mẹ của những đứa trẻ kia rất có thể sẽ thuê quân đội san bằng Cục Cảnh sát Paris. Đúng không, Lương?

Andre theo nghề cảnh sát hình sự hai mươi năm, từng phá vô số vụ án bắt cóc. Đây là lần đầu tiên ông hoàn toàn bó tay hết cách. Con cái những nhà cự phú kia, tất cả đều mất tích trong sự bảo vệ của hàng đàn vệ sĩ, trước vô số con mắt canh chừng. Bọn bắt cóc không để lại bất cứ dấu vết gì, sau đó cũng không hề nhận được yêu cầu đòi tiền chuộc, quả thực khác hẳn lệ thường, cũng khiến cho cảnh sát không biết bắt đầu từ đâu.

Chàng thanh niên ngồi đối diện với ông ta, tóc đen, khuôn mặt Á Đông, đang gà gật ngồi trên chiếc ghế văn phòng uống cà phê hòa tan, cà vạt thắt hờ hững trên chiếc cổ áo trắng tinh hơi mở phanh, một chiếc áo vest đen vứt bừa trên sô pha, bên trên chồng chéo những cuốn tạp chí lá cải lộn xộn.

Andre quay đầu lại, thấy người phía sau mình dường như không hề nghe ông nói, ông chú cảnh sát hình sự nóng tính liền dấn lên một bước, đập mạnh tay lên mặt bàn:

– Cậu có nghe tôi nói không đấy?

Đồ vật trên bàn đều nhảy bật lên sau cú đập của ông ta, rồi lại rơi loảng xoảng trở xuống, cà phê trong tay chàng thanh niên cũng giật mình trước cú đập thình lình mà nhảy ra khỏi miệng tách, bắn tung tóe lên chiếc sơ mi của anh ta.

-Á! – Anh chàng như vừa choàng tỉnh khỏi cơn mơ, nhảy dựng lên, rút vội khăn giấy vừa lau cuống quýt vừa hét toáng lên:

– Này ông chú, chiếc sơ mi này đắt tiền lắm đấy!

Andre không nói gì, trừng mắt nhìn cậu ta, vô số lời nói nhịn đầy một bụng, cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài.

Một tuần trước, đứa con nhỏ của một doanh nhân giàu có gốc Hoa trong lúc chơi đùa ở Paris đã bị bắt cóc. Xét thấy tính phức tạp của vụ án, căn cứ vào "Hiệp định hợp tác tư pháp hình sự" giữa Trung Quốc và Pháp, cảnh sát Trung Quốc đã phái một cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm tới Paris, hỗ trợ điều tra phá án.

Khi Andre nhìn thấy Mục Dã Lương đứng trước mặt mình, ông hoàn toàn không tin nổi cậu trai trẻ còn điển trai hơn cả minh tinh điện ảnh này lại có thể

là một "cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm". Suy đoán của ông đã nhanh chóng nhận được sự kiểm chứng rất không tốt lành. Mục Dã Lương ngoài việc hàng ngày chạy trước chạy sau ông cho có lệ, và làm phiên dịch tiếng Trung ra, chỉ thấy ăn uống ngủ nghỉ mà chẳng thấy anh ta có bất cứ tích sự gì. Một kẻ như thế mà cũng làm được cảnh sát hình sự? Andre thực sự không hiểu nổi tại sao cấp trên lại đẩy cho ông ta một trợ thủ vô dụng thế này.

– Chú ơi, nhiều khi, tỷ lệ phá án sẽ tỷ lệ nghịch với tính khí của cảnh sát hình sự thụ lý vụ án đấy! – Mục Dã Lương lại pha một tách cà phê khác, cười hì hì đặt xuống trước mặt Andre – Có vụ án thì chắc chắn sẽ có cách phá án, hãy kiên nhẫn một chút!

– Tôi cũng muốn kiên nhẫn lắm chứ, nhưng đây là vụ án bắt cóc, phá án chậm một ngày, người bị hại sẽ càng thêm nguy hiểm. Cấp trên gây bao nhiêu áp lực, cậu không phải là không biết! – Andre thực sự thấy ngứa mắt với bộ dạng thản nhiên không biết thế nào là nghiêm trọng của Mục Dã Lương, nốc ừng ực từng ngụm cà phê lớn – Mới chỉ có một tuần, đứa nhóc Trung Quốc kia vẫn chưa tìm ra được một chút manh mối thì con gái của Luc Bellour lại bị bắt cóc. Bọn bắt cóc làm ra những vụ việc này cứ dễ dàng như thể bán bánh mỳ ngoài chợ! Mẹ kiếp! – Andre càng nghĩ càng bực bội, vỗ thật mạnh bàn tay lên trán. Từ hôm Charlotte Bellour bị bắt cóc, suốt ba ngày trời, ông ta chỉ ngủ chưa đầy ba tiếng.

Mục Dã Lương nhìn Andre vẻ thông cảm, vỗ vỗ vào vai ông:

– Chú này, đôi khi thắng bại không phụ thuộc vào ai mạnh hơn, thông minh hơn, mà là ai bình tĩnh hơn.

– Cậu ngoài nói mồm ra thì còn biết làm gì hả? – Andre càng nghe càng bốc hỏa.

"Reng reng reng"! Tiếng chuông điện thoại gấp gáp vang lên. Andre bới lấy điện thoại từ trong đống tài liệu, nhấc vội ống nghe lên:

– A lô? Tôi nghe đây… Cái gì? Bọn bắt cóc viết một bức thư cho bố mẹ của tất cả các nạn nhân? Được… lập tức tới ngay!

Vứt điện thoại xuống, Andre nhảy cẫng lên như vừa được tiêm thuốc tăng lực, hét lớn với Mục Dã Lương:

– Còn không đi mau?

– Đi đâu? – Mục Dã Lương ngỡ ngàng.

– Trụ sở Cục An ninh đối ngoại Pháp, DGSE! – Andre túm lấy sau cổ áo Mục Dã Lương, chẳng nói chẳng rằng lôi tuột anh chàng ra khỏi cửa.

– DGSE? Trụ sở Cục An ninh đối ngoại Pháp? Này, này! Chú từ từ đã! Cháu vẫn chưa lấy áo khoác mà!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 3: Chương 2

Lục A Tàng đã theo nghề này rất lâu rồi. Rất nhiều chi tiết cụ thể cô đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ khách hàng đầu tiên của cô là một cô gái họ Dương, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành. Cô đã làm thế thân cho cô gái này, treo cổ ở một nơi gọi là gò Mã Ngôi. Sau đó, bị khám nghiệm thi thể, bị chôn cất. Cho tới khi đám quan binh phẫn nộ ra về, cô mới thong dong chui lên từ dưới lòng đất.

Trong mật thất không một bóng người, ánh nến khẽ chao nghiêng, một ông lão trang phục sang trọng, phong thái phi phàm khấu đầu cảm tạ cô, tạ ơn cô đã cứu sống người ông yêu nhất trên đời. Nguyên một hòm châu báu quý hiếm đặt dưới chân cô, hào quang chói lọi, giá trị liên thành.[1]

[1] Đoạn này ám chỉ cái chết của Dương Quý Phi, sủng phi của Đường Minh Hoàng. Trong loạn An Sử, phản quân đánh vào kinh thành, vua tôi phải bỏ chạy. Đến gò Mã Ngôi, quân binh căm phẫn không chịu đi nữa, yêu cầu Đường Minh Hoàng phải giết Dương Quý Phi vì cho rằng nàng là mầm mống gây loạn. Bất đắc dĩ, Đường Minh Hoàng buộc phải bắt Dương Quý Phi treo cổ chết trên gò Mã Ngôi. (Nđ)

Nhưng Lục A Tàng không nói một lời, giống như một pho tượng gỗ. Bởi vì cô không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, chỉ biết rằng ông lão đang thành tâm khấu đầu tạ ơn trước cô là thiên tử một triều. Thù lao, vào lúc này không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là, Lục A Tàng cho rằng bản thân đã theo con đường đúng đắn. Tất cả những cái giá phải đánh đổi trước đây, đều là xứng đáng.

Cô là thế thân hoàn mỹ nhất trong lịch sử. Thứ cô có thể thay thế, không chỉ là ngoại hình, mà bao gồm từng tấc da thịt, từng mạch máu, cho tới cả DNA. Không một sơ hở, thập toàn thập mỹ.

Là Vô Tướng trong giới yêu quái, Lục A Tàng có thể biến thân thành bất cứ con người nào trên thế giới, trong thời gian giao hẹn, thay thế đối phương hoàn thành mọi nhiệm vụ, bao gồm cả chết đi. Đó chính là "nghề" của cô.

Nhiều năm nay, Lục A Tàng đã "đóng" vô số vai, từ cổ đại tới hiện đại, từ nguyên thủ đế quốc tới thường dân. Cô dùng cơ thể của mình thay thế khách hàng hoàn thành hết mục đích này tới mục đích khác, và trong quá trình đó, tiếp nhận tất cả những gì mà thân phận của khách hàng mang lại cho cô.

Cuộc sống như vậy, như cá gặp nước.

Lần này cô thay thế cô gái người Pháp tên là Charlotte Bellour kia, đã bị bắt cóc. Thời gian giao hẹn là một tháng. Đây không phải là lần đầu tiên cô thế thân cho khách hàng làm con tin, ngoại trừ việc bọn bắt cóc cô lần này có phần không giống với những bọn bắt cóc trước đây – những kẻ bắt cóc cô trong bữa tiệc sinh nhật không phải là con người. Cô ngửi được yêu khí nồng nặc trên người đối phương. Từ trong cái bóng ngầu đục tựa sương đen song nhanh như chớp xẹt, cô đã nhìn thấy một chiếc sừng cong vút, nhọn hoắt và sắc lẹm, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, cùng với những chiếc răng thú trắng ởn không thuộc về bất cứ giống người nào.

Kiến thức vật lý của Lục A Tàng rất nghèo nàn, cô chỉ nghe nói rằng, dựa vào thuyết tương đối của Einstein, khi vận tốc chuyển động của vật thể tương đương với tốc độ ánh sáng, thì thời gian sẽ dừng lại. Khi bọn bắt cóc quái dị này mang cô đi trước vô số cặp mắt nhìn, cô dường như nhìn thấy mọi cảnh tượng xung quanh đều bất động.

Cô chưa từng gặp giống yêu quái nào có thể đạt đến tốc độ này, ngay cả lũ ma cà rồng đươc tôn xưng là tốc độ áp đảo quần hùng cũng không có được thân thủ như vậy.

Thế nhưng, kẻ bắt cóc cô chỉ là một con yêu tinh lợn lòi tầm thường, thậm chí trông còn có phần ngu xuẩn. Tuy nó xuất hiện dưới hình hài của một người đàn ông, và mặc một chiếc T-shirt không vừa vặn lắm, nhưng ngay cả hình dạng con người cũng chưa biến hóa hoàn chỉnh, trên trán còn nhô lên một chiếc sừng cong, dưới cặp môi dày sụ, hai chiếc răng nanh lòi cả ra ngoài, nước dãi thi thoảng lại nhiễu xuống theo răng.

Lục A Tàng không biết mình đã bị mang tới nơi nào. Tốc độ của con yêu tinh lợn lòi quá nhanh. Tới khi thị giác và ý thức phục hồi trạng thái bình thường, cô đã ở trong một căn phòng với bốn bức tường trắng bạc, được đúc từ một loại hợp kim đặc biệt, trang trí bên trong xa hoa cực độ, trên tường còn treo tranh của Picasso. Trong chiếc tủ lạnh ở góc tường, một nửa là cao lương mỹ vị, một nửa là nước khoáng Saint Geren. Bản "Dạ khúc" của Chopin dìu dặt vang lên từ dàn loa có chất lượng âm thanh tuyệt hảo. Ngoài việc không có cửa ra vào, không có cửa sổ, căn phòng này có thể sánh ngang với bất cứ gian phòng nào trong khách sạn năm sao.

Sau khi ném cô vào trong này, con yêu tinh lợn lòi quay người đi ngay, xuyên qua tường mà đi, thân hình của hắn và thứ hợp kim kia hoàn toàn dung hòa với nhau.

Lục A Tàng bước tới bên bức tường, gõ thử, thấy vang lên những tiếng thùng thùng. Là một bức tường kim loại đặc hoàn toàn, với thân thể của con người hiện tại, căn bản không thể phá vỡ. Đây là lần đầu tiên Lục A Tàng gặp được bọn bắt cóc đối xử tốt với con tin như vậy.

– Hoan nghênh cô, tiểu thư Charlotte Bellour thân mến, – Bản "Dạ khúc" êm ái chợt ngưng bặt. Bức tường trước mặt cô tỏa ra những vân ánh sáng lay động như sóng nước, sau một chuỗi tiếng điện xẹt khe khẽ, sáng lên một vùng hình chữ nhật rộng khoảng hai mét vuông. Một người đeo mặt nạ hình mặt cười xuất hiện ở chính giữa vùng sáng, complet phẳng phiu, đang ngồi. Ống kính máy quay zoom rất gần, một chiếc đồng hồ quả quýt kiểu dáng cũ kỹ lủng lẳng trước ngực trông rất nổi bật.

Trong căn phòng, vang vang một giọng nói trầm trầm già nua. Theo kinh nghiệm trước đây, Lục A Tàng giả vờ tỏ ra khiếp sợ, hét lớn với bức tường một câu thoại kinh điển:

– Ông là ai? Đây là đâu?

– Đừng sợ, nơi này an toàn hơn, tốt đẹp hơn bất cứ nơi nào! – Người trên tường phát ra một tiếng cười quái dị – Trước khi tôi lấy được thứ tôi muốn, tiểu thư Charlotte cứ yên tâm ở lại nơi đây. Ba ngày sau, sẽ có người dẫn cô tới một nơi, cô chỉ cần làm theo đúng chỉ thị của người đó là được.

– Thả tôi ra! – Lục A Tàng diễn xuất rất chuyên nghiệp, lao thẳng tới, đấm mạnh vào bức tường kim loại – Ông muốn bao nhiêu tiền chuộc, bố tôi sẽ cho ông! Thả tôi ra!

– Suỵt! – Người này giơ bàn tay phải đeo găng tay đen lên, ra dấu bảo cô im lặng – Tiểu thư Charlotte, mỗi người có một tác dụng khác nhau. Những con tin khác dùng để đòi tiền chuộc, nhưng cô thì không!

Hình ảnh trên bức tường nhanh chóng co lại thành một đường thẳng rồi biến mất.

Vụ làm ăn này xem ra rất thú vị. Lục A Tàng nghĩ vậy, rồi dựa lưng vào bức tường ngồi xuống, tiếp tục diễn vai con cừu non tội nghiệp. Một kẻ bắt cóc không cần tiền chuộc. Ba ngày sau, ông ta muốn cô làm việc gì? Cô lại có phần mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 4: Chương 3

Ngay cả trong vị cà phê cũng sặc sụa mùi tiền – tại DGSE có người nói đùa như vậy.

Khi mười nhân vật lớn nắm giữ huyết mạch nền kinh tế toàn cầu tập trung trong phòng hội nghị ngầm dưới lòng đất bí mật nhất, kiên cố nhất trong DGSE, những đôi mắt đầy mệt mỏi và lo âu kia đã hoàn toàn gột bỏ ánh hòa quang rực rỡ từng ngạo nghễ quanh họ. Hiện giờ, họ chỉ là những ông bố bà mẹ mất con, chẳng khác gì so với tất cả những người bình thường.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Andre và Mục Dã Lương, có lẽ chưa bao giờ từng nghĩ rằng mình sẽ có được "vinh hạnh" này, có thể cùng ngồi chung một phòng với những nhân vật tầm cỡ đó, trong một trạng thái hoàn toàn bình đẳng.

Cha mẹ của tất cả những nạn nhân bị bắt cóc đều nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh đặc biệt vào hai mươi tư tiếng đồng hồ trước đó, bên trong có một chếc USB và một bức thư. Nội dung trong thư chỉ có vài dòng sơ sài:

"Trong vòng hai mươi tư giờ đồng hồ, xin mời tới trụ sở Cục An ninh đối ngoại Pháp. Nếu đến muộn, xin hãy cất giữ cẩn thận đoạn video kèm theo, đó sẽ là dấu vết cuối cùng mà đứa con cưng của các vị lưu lại trên đời. Cảm ơn."

Các con tin trong đoạn video ngồi trước một bức tường màu trắng bạc, trong tay cầm một tờ báo số ra trong ngày, ống kính quay rõ ngày tháng trên tờ báo. Nạn nhân xem ra đều rất khỏe mạnh, bộ dạng không giống như bị bạc đãi.

Trong vòng hai mươi tư giờ, các bậc phụ huynh từ khắp nơi trên thế giới đều hạ cánh xuống Paris. Sân bay nhỏ của DGSE, trong vòng một ngày đã đón tiếp đến mấy chục cỗ trực thăng sang trọng. Toàn bộ DGSE ở trong trạng thái cảnh giới cao độ, tới một con ruồi cũng không được phép ra vào tùy tiện.

Mười bức thư được đặt ngay ngắn trên mặt bàn phòng hội nghị. Nội dung trong các bức thư giống hệt nhau, nhưng được viết tay bằng các loại ngôn ngữ khác nhau; dù là tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Nga hay là tiếng Ả rập, nét chữ đều rất phóng khoáng, lưu loát.

Các bộ ngành liên quan đã hỏa tốc truy tìm nguồn gốc của các bưu kiện chuyển phát nhanh và dùng biện pháp kiểm tra kỹ thuật cao để kiểm nghiệm vô số lần mỗi bức thư, từ chất liệu giấy viết tới thành phần mực, cho tới những sợi kèm theo, thậm chí còn tìm chuyên gia phân tích nét chữ đến phân tích trạng thái tâm lý của người viết thư, nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ thông tin hữu dụng nào. Chuyên gia phân tích nét chữ cuối cùng chỉ nói một câu:

– Những bức thư này đều do cùng một người viết ra. Trí tuệ, điềm tĩnh, thậm chí là… thiên tài!

Cả căn phòng im lặng, Mục Dã Lương bước lên, nhìn qua bức thư viết bằng tiếng Trung, đích thực là nét chữ cứng cáp rắn rỏi, rất có phong thái của bậc đại sư, bèn buột miệng lẩm bẩm một câu:

– Xem ra là một bọn bắt cóc có học thức.

– Các vị dự định thế nào đây? – Cự phú 1 đứng lên, sắt mặt lại hỏi – Chắc không phải là tiêu tốn thời gian để mời chúng tôi đến đây uống trà chiều đấy chứ?

– Nếu tiền của những người nộp thuế bị lãng phí, e rằng họ sẽ không vui cho lắm! – Cự phú 2, khuôn mặt béo tròn trắng lốp lúc này đỏ tía lên vì lo lắng và vì đang nén giận, khi nhìn thấy đám người trước mặt vẫn chỉ biết nói một câu "Chúng tôi đang nỗ lực điều tra, xin hãy trấn tĩnh", thì nắm đấm của ông ta càng xiết chặt, nếu đưa cho ông ta một chai rượu, e rằng chỉ một giây sau nó sẽ đập thẳng lên đầu của bộ trưởng Bộ An ninh hoặc Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Là một cảnh sát hình sự lâu năm, Andre chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như lúc này:

– Chúng tôi thấu hiểu sâu sắc tâm trạng hiện tại của các vị. Vụ án nào cũng có kẽ hở, xin các vị hãy bình tĩnh, đừng nóng vội. Hãy tin tưởng phía cảnh sát chúng tôi…

Andre còn chưa nói dứt lời, cổ áo ông đã bị một vị người Nga bất ngờ nhảy vọt lên túm lấy, một tràng tiếng Anh đầy giận dữ và không được chuẩn xác cho lắm oang oang khắp gian phòng:

– Tin tưởng? Con trai tôi đã mất tích mười ngày rồi! Cái lũ vô dụng các người mười ngày trời không phá nổi một vụ án! Còn dám chường mặt ra yêu cầu chúng tôi tin tưởng?

Nắm đấm của vị người Nga đã bị Mục Dã Lương giữ chặt. Anh cười với đối phương, đáp lời ông ta bằng một thứ tiếng Anh trôi chảy:

– Thưa ngài, đừng có hơi một tí là nói người khác vô dụng. Nếu cảnh sát vô dụng thì cái đám vệ sĩ cao cấp đầu bảng mà trước đó các ngài đã bố trí cho con cái mình, chẳng phải càng vô dụng hay sao? Nói ra những lời giận dữ, ngoài việc khiến cho đôi bên càng thêm bực bội, còn có thể làm được gì? Lẽ nào ngài không muốn ngồi xuống, mọi người bình tĩnh lại, cố gắng tìm hiểu xem, tại sao bọn bắt cóc lạo chỉ bắt các vị tập hợp tại nơi này, mà không hề đưa ra bất cứ yêu cầu gì khác?

Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh ôn hòa của Mục Dã Lương, vị người Nga kia cũng đã buông nắm đấm xuống. Trong mắt của anh chàng người Trung Quốc này toát ra một sức trấn áp ẩn dưới sự chân thành. Vị cự phú người Nga từng nhiều năm lăn lộn trên thương trường, đã tiếp xúc với vô số người, cái cảm giác này, chỉ khi ông đối diện với những đối thủ đáng gờm thực thụ mới xuất hiện.

Andre kéo tay vị người Nga xuống, không hề tức giận, chỉ nói một câu:

– Tôi cũng có một đứa con gái!

Không khí trong phòng đã dịu đi ít nhiều. Đám quan chức cấp cao có cấp bậc cao hơn hẳn Mục Dã Lương khe khẽ thở phào, trong lòng thầm cảm ơn anh chàng cảnh sát hình sự Trung Quốc trước giờ luôn chìm nghỉm giữa rừng người, chưa có điểm nào khiến bọn họ coi trọng.

Lúc này, tiếng chuông tin nhắn đủ kiểu gần như đồng loạt vang lên một lúc, các vị cự phú không hẹn mà đều đưa tay rút điện thoại ra. Một mẩu tin nhắn gửi chung: "Cà phê của DGSE cũng khá tuyệt đấy chứ, các vị hãy ở lại thêm 48 tiếng nữa, sau đó mời các vị phụ huynh chuẩn bị sẵn thứ mà các vị cho là quý giá nhất, tới trước mặt nàng Monalisa xinh đẹp nhất trong cung điện Louvre chờ đợi. Cũng hoan nghênh những người không liên quan đi cùng."

Cha của nạn nhân bị bắt cóc gần đây nhất, Charlotte Bellour, ngoài mẩu tin nhắn này, còn được nhận thêm một tin nhắn khác: "Ngài Bellour, nút áo sơ mi của ngài phải chăng nên cài lại?"

Luc Bellour luôn ăn mặc rất chỉn chu, song lúc này, cúc áo thứ hai lại cài vào khuy áo thứ ba, và trên suốt chặng đường tới đây, ông ta không hề phát hiện ra. Đương nhiên, người khác cũng chẳng để ý tới chi tiết nhỏ nhặt này. Lúc này, còn ai có tâm trạng để quan tâm tới những tiểu tiết đó? Nhưng, nếu tin nhắn thứ nhất là một quả bom, thì tin nhắn thứ hai chính là một quả bom nguyên tử. Một chi tiết mà ngay cả người ngồi bên cạnh cũng không phát hiện ra, lại bị bọn bắt cóc thấy rõ mồn một, lại còn ở trong phòng hội nghị bí mật của DGSE ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt. Sắc mặt của tất cả các quan chức nhất loạt trở nên trắng bệch. Andre và Mục Dã Lương cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau…

Là "người không liên quan" được nhắc tới trong mẩu tin nhắn, hai giờ đồng hồ sau, cả một nửa lực lượng cảnh sát của Paris đã tiến quân về phía cung điện Louvre, với danh nghĩa là quân tiền trạm.

– Cung điện Louvre có vẻ sẽ nhanh chóng biến thành một lon đồ hộp. Bị cảnh sát lèn cứng! – Mục Dã Lương nhìn dòng xe cảnh sát xếp thành một hàng dài rồng rắn trước mặt, đèn cảnh sát nhấp nháy phản chiếu lên mặt đường xám trắng, trông cuống quýt và hỗn loạn.

Andre rít mạnh một hơi thuốc lá, nhấn sâu chân ga:

– Từ trước tới nay chưa bao giờ gặp phải một đối thủ thế này. Gã khốn kiếp đó đáng bị tháo rời từng linh kiện ném xuống sông Seine!

Mục Dã Lương cười, quay mặt đi, vẻ như nhàn rỗi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ đang vùn vụt trôi lại phía sau, một thoáng u ẩn dâng trong đáy mắt, giống như mây mù che lấp mặt trăng rằm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 5: Chương 4

Từ lúc bước chân qua cổng vào hình kim tự tháp của cung điện Louvre, sắc mặt của mười vị cự phú trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Cung điện Louvre lúc này không còn là một bảo tàng thế giới dành cho du khách thưởng lãm và ngưỡng mộ, mà đã trở thành một tòa án chờ đợi phán quyết sinh tử. Hai tiếng đồng hồ sau khi nhận được tin nhắn của bọn bắt cóc, bảo tàng Louvre liền đóng cửa bất thường.

Các đội quân tiền trạm đã lùng sục theo kiểu rải thảm khắp trong ngoài cung điện, không thấy bất cứ điều gì khác thường. Các cự phú sốt ruột đi đi lại lại trong khu Denon. Nàng Monalisa dưới lớp kính chống đạn vẫn mỉm cười như trước. Thế nhưng, có lẽ là do tâm lý gây ra, đôi mắt đầy quyến rũ trong bức tranh, dù nhìn ở góc độ nào đều như có ít nhiều châm chọc, khiến các nhà cự phú cảm thấy rất mất tự nhiên.

Trong tay mỗi người họ đều xách những chiếc vali da kiểu dáng khác nhau, nhưng cùng là một màu sẫm kín đáo. Những thứ đựng bên trong đủ để khiến bất cứ người bình thường nào cũng phải há hốc miệng kinh hãi. Có viên kim cương Ngôi Sao Phi Châu kích thước lớn nhất, chất lượng cao cấp nhất thế giới; có viên dạ minh châu đến từ phương Đông xa xôi với lịch sử cả ngàn năm; có một bản hợp đồng khai thác dầu mỏ ở một nước Trung Đông vừa mới ký gần đây, thậm chí còn có tấm séc ngân hàng trị giá hơn chục tỷ đô. Theo yêu cầu của bọn bắt cóc, họ đều đã mang tới thứ mà bản thân cho là quý giá nhất.

Thời gian trôi qua chậm chạp hơn nữa bất cứ lúc nào. Ngoài tiếng thở dài nặng nề vọng lên hết chỗ này tới chỗ khác, cùng những ánh mắt cảnh giác dọc ngang đan chéo khắp phòng, không còn động tĩnh gì khác. Cho tới tận chiều muộn, bọn bắt cóc vẫn không gửi thêm bất cứ thông tin nào. Cảnh sát vũ trang tận răng và trinh thám bao vây bốn xung quanh các nhà cự phú, bàn tay cầm báng súng đã đẫm mồ hôi, nhịp tim luôn đập ở tần số cao.

Sau khi tia nắng cuối cùng tan biến hoàn toàn ở ven rìa thành phố, nhiệt độ trong bảo tàng bắt đầu sụt giảm một cách dị thường. Andre thấy luồng hơi thở ra biến thành làn khói trắng như giữa mùa đông… Mà bây giờ đang là tháng bảy!

Một tiếng trước đó, Mục Dã Lương nhận được điện thoại từ Tổng bộ Cảnh sát hình sự quốc tế Trung Quốc, yêu cầu anh lập tức quay về Tổng bộ Cảnh sát Paris, có nhiệm vụ mới. Nếu bây giờ anh ta cũng có mặt, Andre đoán rằng cậu nhóc lắm điều như vẹt này nhất định sẽ hô hoán ầm ĩ, sau đó thao thao những lời lẽ hoang đường về sự biến đổi nhiệt độ quái lạ này.

Chính vào tích tắc Andre phân tâm, từ dưới sàn nhà sáng bóng đột ngột vọt ra một cái bóng xám xám. Đúng, đích xác là vọt lên từ dưới nền nhà cực

dày, sau đó chuyển động cực nhanh như một tuabin, trong chớp mắt đã vạch ra một "dải phân cách" màu xám đen như một dòng sông cắt ngang giữa các cự phú và cảnh sát.

Luồng khí vù vù táp thẳng vào mặt, khiến da mặt đau rát như bị xé toạc. Andre chỉ cảm thấy hai mắt giống như bị một bàn tay lạnh ngắt, cứng đơ và thô bạo bịt thật chặt, thị giác phút chốc biến mất trong một cảm giác đau đớn không thể gọi tên. Cái lạnh buốt thấu xương tủy nhanh chóng lan từ mí mắt tới toàn thân, toàn bộ cơ thể giống như bị đông cứng trong một khối băng rắn khắc.

Cảm giác này chỉ kéo dài không tới ba giây, thế nhưng, tất cả mọi người đều cảm thấy như đã mất cả trăm năm để từ địa ngục quay về nhân gian.

Đương nhiên, sau khoảnh khắc thất thần, điều đầu tiên mà mọi người nghĩ tới chính là những cự phú đứng sát bên họ. May mắn là bọn họ vẫn hoàn toàn lành lặn, không thiếu một ai, đều bàng hoàng đứng nguyên chỗ cũ, đưa mắt nhìn nhau. Nhưng, không may là ở chỗ, những chiếc vali da trên tay họ đã nhất loạt mất tích. Còn có một tiểu tiết nữa mà ngay chính bản thân họ cũng không phát hiện ra, và có lẽ cả đời cũng sẽ không thể phát hiện ra: trên động mạch cổ của cả mười người bọn họ đều có một vết châm nhỏ bé tới mức mắt thường khó lòng nhìn thấy.

– Tôi đang nằm mơ phải không… – Một cảnh sát khẽ lẩm bẩm một mình. Họ đều là những người theo chủ nghĩa duy vật triệt để, không tin vào siêu nhiên, không tin vào ma quỷ, ngay cả tín ngưỡng Thượng đế cũng chỉ còn là một thói quen sinh hoạt.

Thế nhưng, những chiếc vali cất giữ những món đồ quý giá vô song được các nhà cự phú nắm khư khư trong tay, đều đã đồng loạt biến mất ngay trước mắt họ. Và quan trọng hơn cả, chính là họ hoàn toàn không nhìn rõ kẻ xuất hiện là ai, đã dùng cách thức gì để thực hiện thao tác này dưới sự canh phòng dày đặc đến vậy.

Sắc mặt của các nhà cự phú đều cực kỳ khó coi, hệt như những xác chết vừa bò ra từ trong quan tài. Nàng Monalisa vẫn mỉm cười trên tường. Sắc mặt của bọn họ càng khó coi, nụ cười của nàng càng rạng rỡ, tạo nên vẻ tương phản nổi bật.

Andre lắc mạnh đầu, luôn miệng nhủ thầm, những gì vừa trông thấy có lẽ chỉ là ảo giác. Thế nhưng, suốt hai mươi năm công tác, ông chưa bao giờ hoài nghi một cách đầy mâu thuẫn về đôi mắt của mình như hôm nay. Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông, Andre gắng trấn tĩnh, rút điện thoại ra xem, là số của Tổng bộ cảnh sát.

– A lô? – Ông ấn nút nghe, cố gắng để cho giọng nói của mình có vẻ bình thường một chút.

– Mục Dã Lương? Cậu ta quay về tổng bộ rồi! Cái gì? Ở bệnh viện? – Giọng Andre mỗi lúc một lớn, sắc mặt cũng mỗi lúc càng thêm bất thường – Ba ngày trước có người phát hiện ra? Sao có thể như thế được! Mấy ngày hôm nay cậu ta luôn ngoan ngoãn theo sát tôi cơ mà!

Tình hình xung quanh mỗi lúc càng thêm hỗn loạn, nhanh chóng nhấn chìm giọng nói của ông.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 6: Chương 5

Lục A Tàng đứng ở cuối con đường hầm quanh co kéo dài, phức tạp và tinh xảo, không thể không thán phục đám yêu tinh chuột chũi tới cả tiếng người cũng không biết nói kia. Những con tiểu yêu hạ cấp này chỉ bỏ ra chưa đầy hai mươi tư tiếng đã hoàn tất công trình khổng lồ mà con người trong điều kiện bình thường phải mất ít nhất một tháng mới có thể hoàn thành.

Từ nơi giam giữ tới chỗ này, Lục A Tàng đã phải đi một tiếng đồng hồ, bên cạnh còn có ba người nữa. Mà không, là ba con yêu quái.

Hai con yêu tinh lợn lòi nhang nhác giống nhau trông vẫn rất đần độn, mặc áo T-shirt giống nhau, răng nanh lòi ra ngoài, dớt dãi lòng thòng đi theo cô, tay trái cầm đèn pin, tay phải mỗi tên đều cầm một cây gậy nhỏ màu đen trông không hề bắt mắt.

Lục A Tàng đương nhiên biết rõ đó là cây dùi cui điện đã được cải tiến, điện áp còn cao hơn 20.000V nhiều. Thứ mà cô cảm thấy hứng thú lại không phải bọn yêu tinh lợn lòi hay cây dùi cui điện, mà là một người đàn ông luôn đi phía trước cô. Dưới ánh sáng bập bùng nghiêng ngả, tấm áo gió rộng thùng thình xòe tung trên thân hình cao gầy, mái tóc màu xám ánh lên những vệt sáng u ám. Không nhìn thấy khuôn mặt, bởi vì người này đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ hình mặt cười giống như mặt nạ của quái nhân cô đã nhìn thấy trên tường. Trực giác mách bảo cô, người đàn ông này và quái nhân xuất hiện trên tường không phải cùng một người.

Kẻ này cũng là một con yêu quái, nhưng không rõ là loài nào. Lục A Tàng ngửi thấy yêu khí tỏa ra từ hắn. Hơn nữa, vừa nãy khi bị hắn đưa ra khỏi căn phòng giam năm sao, đi thang máy thẳng xuống đoạn khởi đầu của đường hầm này, cô nhìn thấy một con yêu tinh chuột chũi lông nâu to khỏe, dẫn đầu một đám đồng loại từ một xó tối xông ra, đứng thẳng người dưới chân hắn, dùng thứ ngôn ngữ yêu tinh chí chóe một hồi.

Yêu quái không phân biệt ranh giới quốc gia, ngôn ngữ yêu tinh thông dụng khắp toàn cầu. Lục A Tàng nghe câu được câu chăng, đại loại là "đã đào thông rồi", "đi ra là nhìn thấy ngay", "tiền công đâu".

Người đàn ông gọi một cú điện thoại, lập tức có mấy gã yêu tinh lợn lòi sức khỏe kinh người gánh ra mấy chục hòm gỗ, đặt trước mặt bọn yêu tinh chuột chũi. Lục A Tàng len lén nhìn trộm một cái, thấy trên hòm gỗ có in dòng chữ "Thức ăn cho mèo nhãn hiệu xxx".

Con chuột chũi cầm đầu chỉ huy đám thuộc hạ, hoan hỷ khiêng đống hòm gỗ đi.

– Vẫn là vào thành phố mới có cơm ăn! Tuy thức ăn cho mèo không ngon bằng côn trùng, nhưng còn hơn là bị đói!

– Đúng đấy, các cánh đồng ở quê tôi toàn là nhà máy của con người, tới một cọng cỏ cũng không mọc nổi. May là tôi đi theo đại ca tới đây!

– Nếu chúng ta không phải là chuột chũi, mà là con người thì hay quá! – Lục A Tàng nghe thấy tiếng trò chuyện của hai con chuột chũi trong đám.

Cuối đường hầm là một bức tường thép đã bị phá thủng một lỗ lớn. Sau bức tường là một căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông. Nói là căn phòng hình như không được đúng lắm. "Căn phòng" này giống với một khối lập phương khổng lồ làm bằng kính hơn. Ngoài một chùm các ống trông như cụm tinh thể pha lê cao chừng một mét ở chính giữa khối lập phương, còn lại trống trơn không có vật gì khác.

Người đàn ông hết sức thận trọng rút rừ trong người ra một chiếc lọ trong suốt hình ống nghiệm bịt kín, một đầu là vòi xịt bằng kim loại, bên trong là một lớp mỏng chất lỏng màu đỏ máu, chầm chậm chảy theo chiều nghiêng của ống nghiệm.

Người đàn ông nhìn món đồ này với ánh mắt vô cùng trân trọng, dường như thứ cầm trong tay không phải là chiếc ống thủy tinh, mà là một sinh mệnh.

– Tiểu thư Charlotte, xin mời qua bên này! – Người đàn ông dẫn cô tới mặt chính diện của khối lập phương, đặt ống nghiệm chuẩn xác vào khu vực hình vuông ở chính giữa tấm kính, ấn mạnh một cái.

Thứ chất lỏng sền sệt trong ống nghiệm phun ra đều đặn từ vòi xịt, biến thành một đám sương mù màu đỏ, bám lên mặt kính dày cộm. Sau những tiếng xì xì kỳ quặc, đám sương mù màu đỏ máu đã thẩm thấu hoàn toàn vào lớp kính, hiện ra một dấu ấn hình ngôi sao sáu cánh tỏa ánh xanh lam mờ mờ.

– Phiền cô đặt tay phải lên trước, sau đó đặt tiếp tay trái lên. – Người đàn ông lịch thiệp hướng dẫn, chỉ vào ngôi sao sáu cánh.

Lục A Tàng ngoan ngoãn làm theo. Cô là con tin, phải làm tròn bổn phận, huống hồ đằng sau còn có hai con yêu tinh lợn lòi cầm dùi cui điện đứng canh chừng.

Một dãy chữ số lập thể láp lóe ánh sáng xanh lục dần dần hiện lên trong ngôi sao sáu cánh.

– Phiền cô ghé mắt trái vào vị trí gần ngôi sao sáu cánh nhất, sau đó đến mắt phải. – Người đàn ông lại chỉ dẫn, Lục A Tàng tiếp tục làm theo.

Một vòng tròn màu đỏ to bằng ngón tay cái nổi lên ở chính giữa ngôi sao sáu cánh. Người đàn ông không biết lấy từ đâu ra một chiếc kim mảnh, đâm một cái vào ngón trỏ trên bàn tay trái của Lục A Tàng, sau đó ấn đầu ngón tay ứa máu vào vòng tròn màu đỏ.

Lục A Tàng chỉ cảm thấy không khí khẽ rung động một lúc, một tia mảnh màu trắng vươn dài ra từ chính giữa ngôi sao sáu cánh, tách "bức tường kính" trước mặt ra làm đôi, mở sang hai bên.

– Lấy khối xanh lam hình thoi trên đám tinh thể kia ra đây! – Người đàn ông lên tiếng, không hề có ý định bước vào trong khối lập phương cùng với cô, đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ vuông vắn màu vàng kim – Đặt vào trong này.

– Ờ…- Lục A Tàng ra vẻ sợ hãi gật đầu.

Khi ngón tay cô chạm vào khối xanh lam hình thoi lơ lửng bên trên đám tinh thể, cô đã cảm thấy một mùa đông triệt để, xuyên qua da thịt thấm sâu vào huyết mạch. Tuy chỉ là trong tích tắc, nhưng thấm thía tới mức khiến người ta khiếp sợ. Cô định thần quan sát, thấy khối tinh thể xanh lam bao bọc quanh một vật dạng xơ bông màu trắng hình giọt lệ, dường như còn chậm rãi chuyển động, giống như tinh vân trong vũ trụ, nhìn lâu khiến người ta hoa mắt. Cô nhanh chóng cầm lấy khối hình thoi bỏ vào trong chiếc hộp vàng kim, quay ra ngoài.

Từ trên đỉnh đầu chợt vọng xuống một tràng âm thanh quái lạ. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Lục A Tàng bèn hỏi người đàn ông:

– Trên kia là đâu?

– Cung điện Louvre! – Người đàn ông thận trọng đón lấy chiếc hộp từ tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 7: Chương 6

Người đàn ông đi trước, lũ yêu tinh lợn lòi đi sau, Lục A Tàng bị kẹp ở giữa.

Trên đường trở về, bọn yêu tinh lợn lòi rõ ràng phấn khởi hơn trước rất nhiều, cứ rì rầm chuyện trò lải nhải. Người đàn ông cắm mặt bước đi, không nói một lời, ôm chặt lấy chiếc hộp màu vàng kim. Lục A Tàng để ý thấy ngã rẽ mà họ rẽ vào không phải là lối đi khi đến.

Cho tới khi một làn ánh trăng mát rượi rơi xuống gò má nóng râm ran của cô, Lục A Tàng mới phát hiện ra, lối ra khác của đường hầm không phải thông với căn phòng giam năm sao cô từng ở, mà là một vườn hồng. Trong cỏ dại ken dày trên mặt đất, lác đác có một vài đóa hồng đang nở, những bông khác đều đã héo úa. Đằng sau khu vườn là một căn nhà nhỏ ba tầng sơn trắng trông rất bình thường, màu sơn đã không còn sạch sẽ, loang lổ vết bụi đất và mục nát, đến cửa sổ cũng sứt mẻ biến dạng. Có vẻ như là một căn nhà hoang lâu ngày không có người ở.

Bước chân của người đàn ông băng qua vườn hồng, tiếng lá khô cành gãy vang lên lạo xạo. Ra khỏi khu vườn, người đàn ông thình lình đứng lại, có vẻ ngẫm nghĩ trong chốc lát, rồi vẫy vẫy tay với hai tên yêu tinh lợn lòi. Bọn chúng chạy líu ríu lại gần, người đàn ông chìa chiếc hộp màu vàng ra phía trước, nói:

– Hai ngươi mang vật này về giao cho ngài ấy cho ta. Ta còn có việc khác phải làm, đợi lát nữa sẽ về gặp mặt.

Một gã yêu tinh lợn lòi đón lấy chiếc hộp vàng như đón lấy thứ linh thiêng nhất trên thế gian, nuốt ực nước bọt, ôm chặt chiếc hộp vào lòng.

– Đi đi, con đường gần nhất là vòng qua căn nhà này, băng qua khu đồi núi kia. Nhờ vào thứ mà ngài ấy đã đặt vào trong người các ngươi, các ngươi chắc chắn sẽ đến nơi rất dễ dàng, đúng không? Ngài ấy vẫn đang chờ tin tốt lành từ các ngươi đấy! – Người đàn ông nói.

Hai gã yêu tinh lợn lòi nhìn nhau một cái, hớn hở gật đầu.

– Vâng! – Bọn yêu tinh lợn lòi lại có thể nói rất sõi thứ ngôn ngữ của con người thứ thiệt, vỗ ngực nói – Chúng tôi làm việc thì ngài cứ yên tâm!

Người đàn ông ra hiệu cho bọn chúng đi mau. Đúng vào khoảnh khắc hai gã yêu tinh lợn lòi quay người bước đi, người đàn ông rút từ trong người ra một cây bút trông rất đỗi bình thường, ấn vào đầu bút hai cái, một tia lửa nhỏ nhưng lóa mắt xẹt ra khỏi ngòi bút.

Dường như chỉ trong vòng một phần nghìn giây, ngòi bút trên tay người đàn ông đã lần lượt chọc vào sống lưng của hai gã yêu tinh lợn lòi. "Phịch" hai tiếng nặng nề, hai gã yêu tinh lợn lòi đã ngã lăn xuống đất.

Người đàn ông giơ chân đá vào bọn chúng, không thấy nhúc nhích, bèn thu lại cây bút, bỏ mặt nạ xuống. Bên dưới tấm mặt nạ là khuôn mặt của Mục Dã Lương.

Lục A Tàng nhìn khuôn mặt trẻ trung nổi bật ngay cả trong bóng tối, theo phản xạ làm ra vẻ khiếp hãi cực độ, lùi lại phía sau hai bước, song trong lòng lại nghĩ thầm, điển trai đến mức này, nghề gì không làm mà lại làm nghề bắt cóc, đáng tiếc đáng tiếc. Thế giới này đúng là càng ngày càng điên rồ.

– Được rồi, đừng diễn nữa, Lục A Tàng! – Mục Dã Lương xua tay với cô.

Ngoài người ký hợp đồng với cô ra, không ai có thể biết được tên cô. Sau thoáng chốc ngạc nhiên, cô bĩu môi, bước tới trước mặt anh ta, lập tức rũ bỏ bộ dạng yếu đuối khiếp đảm của một tiểu thư nhà cự phú, mỉm cười hỏi:

– Anh chính là người ký hợp đồng với tôi…

– Đúng, tôi chính là người thuê cô. – Anh thẳng thắn thừa nhận, cúi người xuống bên cạnh bọn yêu tinh lợn lòi, nhấc chiếc hộp vàng kim lên, mở ra, sau đó móc trong người ra một chiếc hộp màu trắng to cỡ bao thuốc lá, lắc ra một vật tỏa ánh sáng lam mờ mờ, gần như giống hệt với khối hình thoi mà Lục A Tàng vừa lấy được, tráo đổi với khối hình thoi trong chiếc hộp vàng kim.

Xong xuôi mọi việc, anh đặt lại chiếc hộp vàng kim xuống bên cạnh gã yêu tinh lợn lòi, cẩn thận cất bao thuốc lá chứa khối hình thoi hàng thật vào trong người.

– Bộ dạng này cũng khá đẹp đấy nhỉ! – Anh chỉ vào mặt mình – Tôi biến thành hình dạng của một tay cảnh sát hình sự Trung Quốc đấy!

Lục A Tàng cười cười, không đồng tình cũng chẳng phủ nhận.

– Tôi biết, khoe khoang thuật biến hình trước mặt một yêu quái Vô Tướng quả thật là múa rìu qua mắt thợ – Anh nở nụ cười tự giễu – Cô cứ cười nhạo tôi thoải mái đi!

– Việc cười nhạo anh không nằm trong giao kèo giữa anh và tôi. – Lục A Tàng nhún vai, nhìn hai thằng cha nằm sõng sượt như heo chết dưới đất – Anh muốn làm trò gì, đều không liên quan tới tôi, tôi chỉ làm việc theo các điều khoản hợp đồng. Hơn nữa, tôi phải nhắc nhở anh, giao kèo giữa chúng ta còn ba ngày nữa là hết hạn. Tới lúc đó, cái cô Charlotte trước mặt anh đây sẽ không còn tồn tại nữa.

– Ba ngày… đã đủ rồi! – Trong mắt anh cháy lên một tia hy vọng như lửa nến, nhưng chớp mắt đã bị dập tắt bởi một nỗi buồn còn sâu thẳm hơn nữa.

– Tóm lại, khi giao kèo chưa hết hạn, cô vẫn là Charlotte, hãy nhớ kỹ điều này là được! – Anh bước tới trước cầu thang gỗ đã không còn nhận ra màu

sắc ban đầu ở phía trước căn nhà, ngồi xuống, đưa tay vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh – Ngồi một lát, chúng ta còn phải đợi hai gã kia tỉnh lại, mới dễ dàng ăn nói với người ta.

Lục A Tàng ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn lên bầu trời, không có lấy một bóng trăng sao, giống như tấm bảng đen vô cảm. Gió đêm se lạnh thổi từ vườn hồng tới, phát ra những tiếng lào xào rất khó chịu. Hai gã yêu tinh lọn lòi trước mặt dường như đã chìm sâu vào trong giấc ngủ say sưa, lại còn ngáy o o, nước dãi đã sắp chảy thành sông bên mép.

Thật chẳng đẹp, chẳng lãng mạn chút nào. Lục A Tàng ngỡ rằng mình không phải đang ở Paris, mà là ở trong một thị trấn bình thường, bẩn thỉu, hỗn loạn nào đó.

– Khu dân cư này thực ra cách thành phố không xa lắm. – Anh đã nhìn thấu suy nghĩ của Lục A Tàng, nhìn ra bãi đất trống đã bị san phẳng bên ngoài hàng rào, nói – Cư dân nơi đây đều đã bị đuổi đi hết. Cha của Charlotte lên kế hoạch xây dựng một bệnh viện trang thiết bị tối tân tại đây. Nhiều nhất là một tuần sau, chỗ chúng ta đang ngồi bây giờ, bao gồm tất cả những căn nhà chưa bị dỡ bỏ ở hai bên kia, đều sẽ trở thành bình địa. Có một ông lão sống chết cũng không chịu dọn ra khỏi căn nhà đã sống suốt một đời. Sau đó, ông lão đã mất tích.

Lục A Tàng chẳng chút bận tâm, cười nhạt:

– Những việc thế này cũng chẳng hề hiếm thấy! Kẻ mạnh hy sinh kẻ yếu để đạt được điều mình muốn, chẳng phải phù hợp với thuyết tiến hóa của Darwin ư?

– Ha ha, so với thuyết tiến hóa, thì tôi vẫn thích thuyết tương đối hơn. – Nụ cười của anh dần tan biến, ánh mắt trở nên xa xăm – Bất cứ sự tồn tại nào đều chỉ là tương đối, không có kẻ mạnh tuyệt đối, cũng không có kẻ yếu tuyệt đối. Chúng ta chỉ có bản thân mình.

– Không hiểu, tôi cũng không quen biết Einstein. Những điều anh nói hơi uyên thâm. – Lục A Tàng nói rất thành thật. Từ trước tới nay cô luôn là một kẻ đầu óc đơn giản, không muốn suy nghĩ quá sâu xa. Thế giới, và cả loài người, đối với cô, chỉ có một ý nghĩa – vai diễn. Từ các vai diễn muôn hình vạn trạng, cô thu được lợi ích, được tôn trọng, có được tất cả những thứ mà trước đây cô khao khát nhưng không bao giờ với tới được. Cô hài lòng với cuộc sống đó, chí ít trong lúc này, cô cho là như vậy.

– Căn nhà mà chúng ta đang ngồi đây, chính là nhà của ông lão bị mất tích. – Anh ngoảnh lại nhìn cánh cửa gỗ mục nát phía sau lưng, giọng đầy ma quái – Cô nói xem, liệu ông lão kia có bị mưu sát, rồi vùi xác ở một chỗ nào đó trong ngôi nhà này hay không?

– Nếu anh rảnh rỗi, có thể tìm việc khác mà làm, chứ đừng có dọa tôi. – Lục A Tàng lườm anh một cái. Lời vừa nói dứt, một con gió lớn khác hẳn với trước đó thình lình thổi thốc tới, cửa rả phía sau kêu lên cót két. Trong căn nhà, dường như có thứ gì đó rơi xuống sàn, nghe "phịch" một tiếng.

Lục A Tàng cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhảy dựng lên khỏi bậc thang gỗ, căng thẳng nhìn vào cánh cửa, dường như có vật gì đó sắp sửa xông ra ngoài. Quả nhiên, cánh cửa đã chậm chạp mở ra một kẽ hở.

Đúng vào lúc đó, trên con đường nhỏ sát với ngôi nhà, chợt nghe đánh "kít" một tiếng, một chiếc xe đạp dừng lại bên ngoài căn nhà, một cậu bé khoảng mười một, mười hai tuổi, đội mũ bóng chày, tay xách một túi giấy căng phồng, nhảy xuống xe, hấp tấp chạy về phía họ.

Một thứ lông lá bù xù thò ra khỏi khe cửa trông giống như lối vào của một căn nhà ma.

Chỉ là… một con chó bình thường, giống như một quả cầu bông xù.

Cậu bé đi băng qua bên cạnh hai người họ, dường như bọn họ căn bản không hề tồn tại. Đôi mắt đen láy của cậu bé hết sức chăm chú, chỉ nhìn chằm chằm vào chú cún con béo tròn kia. Cậu dịu dàng ôm con chó nhỏ lên, khẽ chạm vào mũi nó giống như quở trách, miệng ú ớ những âm tiết mà Lục A Tàng nghe không hiểu. Cậu bé là một người câm.

– Em tới chỗ này làm gì? Em sống ở gần đây à? – Lục A Tàng sử dụng ngôn ngữ bàn tay một cách thành thạo, hỏi cậu bé vừa bất ngờ xuất hiện.

Cậu bé lúc này mới cảnh giác nhìn về phía cô, sau đó lắc đầu, dùng ngôn ngữ bàn tay hỏi lại:

– Các người đến bắt bọn chúng đi phải không?

Cô và anh chàng kia đưa mắt nhìn nhau, rồi đáp:

– Bọn chúng? Chúng tôi chỉ là người qua đường, tiện thể ngồi lại chỗ này nghỉ chân một lát thôi.

Cậu bé thở phào một tiếng, quay người mở cánh cửa ra. Một thứ mùi bụi bặm xộc thẳng tới, song cậu bé không hề để tâm, bước vào trong cửa, thành thạo mò lấy một chiếc đèn pin từ sau cánh cửa, bật sáng, trong họng bật ra tiếng gọi "A…a…"

Trong những tiếng sột soạt khe khẽ, một con chó lông vàng gầy yếu lon ton chạy ra từ trong góc tối; đằng sau, còn có hai con cún con đang hớn hở nô giỡn, trông giống hệt con chó vừa chui ra ngoài cửa.

Cậu bé lấy từ trong túi giấy ra một gói thức ăn nhỏ cho chó, bánh mì mềm, xúc xích, và một bình nước sạch. Cả nhà chó vàng ăn rất ngon lành.

Cậu bé còn cẩn thận cắt xúc xích thành từng miếng nhỏ để cho lũ cún con ăn được dễ dàng. Lục A Tàng và anh chàng kia đứng ở cửa, không bước vào trong.

– Đàn chó này là… – Sau khi lũ chó ăn xong, cậu bé bước ra khỏi cửa. Lục A Tàng bèn hỏi cậu ta.

– Ông Henry không biết đã đi đâu mất, Bell vẫn đợi ông ấy, không chịu đi đâu hết. Nếu em không tới, nó và các con nó sẽ chết đói. – Cậu bé chăm chú ra dấu kể lại. Lúc này, Lục A Tàng mới nhìn thấy trên mặt cậu bé có rất nhiều vết bầm tím, còn có một vết thương chưa liền miệng.

Cô hỏi cậu bé tại sao lại bị thương. Vết thương như vậy, nhìn qua đã biết không phải do cậu tự gây ra. Cậu bé vô thức sờ tay lên mặt, cười thản nhiên:

– Không sao, mấy thằng quỷ sứ trong trường đùa ác ấy mà!

– Vì em không biết nói, nên chúng bắt nạt em? – Lục A Tàng chợt hỏi.

Cậu bé im lặng một lát, rồi ngẩng đầu lè lưỡi với cô:

– Không sao đâu. Em phải đi đây, nếu để bố mẹ em biết được em lấy trộm thức ăn ở nhà mang cho cả nhà Bell ăn, họ sẽ đánh em nhừ tử. – Nói xong, cậu bé toan bước đi, song bất chợt nhìn thấy hai gã yêu tinh lợn lòi nằm lăn dưới đất, thì kinh ngạc hỏi – Hai người họ làm sao thế?

– À, bọn họ đi đường mệt quá nên ngủ một giấc, lát nữa sẽ tỉnh dậy. Em mau đi đi! – Người đàn ông vỗ nhẹ lên đầu cậu bé – À đúng rồi, cái này cho em. Sau này em không cần phải lấy trộm thức ăn trong nhà cho đàn chó nữa. – Anh móc ra một nắm tiền, nhét vào tay cậu bé. Cậu bé kinh ngạc nhìn số tiền trong tay, lúng túng không biết phải làm sao.

– Mau về nhà đi! – Lục A Tàng ngồi xuống, vuốt khẽ lên khuôn mặt xinh xắn của cậu bé – Hãy học cách tự bảo vệ mình, đừng để người khác bắt nạt! Ta mạnh thì kẻ địch sẽ yếu.

Cậu bé nửa hiểu nửa không, khẽ gật đầu, lại liếc nhìn đôi nam nữ có phần kỳ quặc, rồi nhảy lên xe đạp phóng đi.

– Đứa bé này đáng lẽ phải có một cuộc sống tốt đẹp hơn! – Lục A Tàng có chút thương xót.

– Cô thấy cậu bé là người tốt bụng, nhưng lại vừa câm vừa điếc, còn bị người khác bắt nạt, Thượng đế quả là không công bằng, đúng không? – Người đàn ông hỏi.

– Nếu cậu bé trở nên mạnh mẽ, khác với bản thân nó bây giờ, chắc chắn nó sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn. – Lục A Tàng nói một cách nghiêm túc với điệu bộ của một người cùng cảnh ngộ.

Người đàn ông lắc đầu cười cười, không nói gì. Bọn yêu tinh lợn lòi vẫn đang ngủ say sưa, thi nhau ngáy ầm ĩ. Cho tới lúc này, nơi đây vẫn là một đêm hè khá là yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 8: Chương 7

Mấy trăm họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Lục A Tàng và vị khách hàng của cô.

Cảnh sát nhận được nguồn tin tình báo đáng tin cậy, bọn bắt cóc xuất hiện trong khu dân cư đang trong giai đoạn giải tỏa, tới cả việc bọn họ đang ở trước căn nhà nào, cũng được thông báo rất chi tiết.

Mệnh lệnh tới địa điểm này vây quét bọn bắt cóc được phát đi từ Tổng bộ cảnh sát. Không ai dám nghi ngờ, không ai dám chậm trễ.

Andre cảm thấy mình quá ư ngu xuẩn, toàn bộ cảnh sát Paris đều quá ư ngu xuẩn. Cảm giác bị kẻ khác dắt mũi chạy lòng vòng thật là khốn nạn.

Đứng bên ngoài căn nhà đã bị bao vây dày đặc, rõ ràng là thằng ranh tên gọi Mục Dã Lương kia. Tuy thời gian Andre hợp tác với anh ta chưa lâu, nhưng ông tuyệt đối không thể phạm phải một sai lầm sơ đẳng là ngay cả thân phận của người bên cạnh cũng không nắm rõ. Toàn bộ tư liệu về Mục Dã Lương đều hoàn toàn trùng khớp với hồ sơ lưu trong hệ thống, tới cả vân tay cũng giống hệt. Làm sao có thể xảy ra chuyện bên cạnh ông đang sờ sờ một Mục Dã Lương, mà đầu dây điện thoại bên kia lại thông báo, còn có một Mục Dã Lương khác được phát hiện trong trạng thái hôn mê bất tỉnh trong bãi rác ở khu phố 12, đã được đưa vào bệnh viện.

Trên đời làm sao có thể có hai Mục Dã Lương được? Hơn nữa, một người trong số đó còn bị quy kết là tội phạm bắt cóc? Đầu óc Andre rối bời như mớ bòng bong.

– Tại sao bọn họ lại biết được chúng ta ở đây nhanh đến thế? – Lục A Tàng dùng ánh mắt để bảo đảm với người đàn ông kia rằng, mình tuyệt đối không

phải nội gián.

– Đương nhiên tôi biết không phải do cô làm! – Ánh mắt anh ta chiếu vào hai gã yêu tinh lợn lòi vẫn đang ngủ mê mệt – Đương nhiên cũng không thể là bọn chúng. – Vừa nói, anh vừa nhìn những cảnh sát lăm lăm súng ống xung quanh, cười nói – Đông người thế này, thật quá lãng phí tiền của!

Lục A Tàng cứ ngỡ rằng, đám cảnh sát sẽ giống như thường lệ, trước tiên sẽ hô một tràng khẩu hiệu đại loại như " Các người đã bị bao vây, hãy bỏ vũ khí xuống đầu hàng", rồi mới quyết định bước hành động tiếp theo.

Nhưng lần này dường như tất cả súng ống đều lập tức lạch cạch lên đạn, sẵn sàng khai hỏa. Chỉ cần một mệnh lệnh, hàng ngàn hàng vạn viên đạn sẽ biến họ thành cái sàng.

Đương nhiên, là Charlotte sẽ biến thành cái sàng lỗ chỗ. Cái thân xác được biến hóa ra bởi phép thuật sẽ chết, nhưng Lục A Tàng thì không. Cho nên cô không hề cảm thấy sợ hãi, và tin tưởng rằng người đàn ông bên cạnh – khách hàng của cô, cũng sẽ không hề hấn gì. Từ xưa đến nay chẳng có con yêu quái nào lại sợ súng đạn của loài người, thật đấy!

Cô muốn nhìn xem, những con người kia định làm gì. Dù sao thì hiện giờ cô vẫn là Charlotte, nếu người đàn ông mạo danh cảnh sát ở bên cạnh cô bị coi là tội phạm bắt cóc, thì cô chính là con tin tốt nhất. Thế nhưng, tất cả các họng súng lại không hề vì "con tin" mà do dự. Những ngón tay đặt sẵn lên cò súng chỉ chờ một mệnh lệnh.

– Chuẩn bị! – Sĩ quan chỉ huy hiện trường, một người đàn ông trung niên hói đầu mặc áo chống đạn dày cộp, đã giơ tay lên. Sắp nổ súng tiêu diệt rồi ư? Lục A Tàng lấy làm lạ, cô đang ở ngay cạnh tội phạm bắt cóc, lẽ nào không đếm xỉa tới sự sống chết của cô?

– Dừng tay! – Andre hét lớn rồi nhảy xổ ra, chạy tới trước mặt viên chỉ huy, kêu toáng lên – Ai cho phép các anh nổ súng vào lúc này? Các anh có nhìn thấy người kia là ai không? Anh ta chính là người do cảnh sát hình sự Trung Quốc phái tới hỗ trợ chúng ta! Còn người đứng cạnh anh ta, chính là Charlotte Bellour! Các anh dám nổ súng?

Viên chỉ huy lạnh lùng nhìn trừng trừng vào ông ta:

– Đây là mệnh lệnh của cấp trên! Chúng tôi chỉ làm việc theo mệnh lệnh.

– Cái mệnh lệnh chó má! – Andre gầm lên như sư tử – Chúng ta là cảnh sát, không phải bọn đao phủ! Làm sao có thể chưa điều tra rõ ràng đã bắn chết đối phương? Việc này không phù hợp quy định, lại còn đi ngược với tình người!

– Ông không có quyền can thiệp vào mệnh lệnh của cấp trên! – Viên sĩ quan chỉ huy đưa mắt ra hiệu với người bên cạnh, lập tức có hai gã đô con bước tới, định lôi Andre đi.

Andre gạt phăng cánh tay lực lưỡng đang vươn tới, chạy tới khoảng giữa vòng vây và căn nhà, giơ súng lên hét lớn:

– Tôi đứng ngay đây, không đi đâu hết, các anh có gan thì cứ lấy súng bắn vào đầu tôi, sau đó hãy giết bọn bắt cóc! Nhưng trước đó, ai bước lên tôi sẽ băn chết kẻ đó!

– Thật là một tên khốn nạn! – Viên sĩ quan chỉ huy nghiến răng trèo trẹo, ghé tai thì thầm với người đứng cạnh vài câu.

– Ông ấy là một người tốt, chỉ có điều tính khí hơi nóng nảy. – Người đàn ông nhìn Andre đang chắn trước mặt bọn họ, ngăn cản cảnh sát nổ súng, nói với Lục A Tàng. Nói xong, anh nhặt lấy một chiếc lá khô trên mặt đất, lẳng lặng ném về phía Andre.

Andre chỉ cảm thấy cổ mình dường như bị một con kiến đốt một phát, cảm giác tê dại chớp mắt đã lan khắp toàn thân. Trước khi ngã xuống đất, người cuối cùng ông ta nhìn thấy chính là "Mục Dã Lương" đang đứng trước căn nhà. Ông không biết Mục Dã Lương này và Mục Dã Lương đang nằm trong bệnh viện, người nào mới là thật, song chỉ thấy anh ta dùng khẩu hình phóng đại nói với ông một tiếng "cảm ơn".

Tại sao phải nói cảm ơn… Andre không hiểu. Ông vừa ngã xuống đất, lập tức bị hai cảnh sát kéo ra khỏi khu vực nguy hiểm. Đạn rít veo véo, bay về phía hai người dày đặc như mưa rào. Trong suốt cuộc đời này, cô chưa bao giờ gặp phải trận "vây giết" nào quy mô to lớn đến vậy, trước đây cùng lắm là nhận thay cho khách hàng một viên đạn ám sát mà thôi. Người đàn ông kéo tay Lục A Tàng, tránh né một cách điêu luyện và thần tốc, hỏi:

– Hay không?

– Tôi chẳng hề thích bị người ta lấy làm bia bắn! – Cô hậm hực trả lời anh – Mau đi thôi!

– Phải dẫn theo mấy người anh em lợn lòi của tôi đi cùng. Chúng ta mỗi người cõng một con nhé!

– Đùa à? Tại sao lại phải… – Lục A Tàng chưa kịp dứt lời, chợt thấy mặt anh vụt biến sắc, thì kêu thầm trong dạ – Không hay rồi!

Lại nhìn cánh tay anh, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai lỗ đạn, dòng máu tím ngắt chầm chậm tràn ra. Súng đạn của con người không thể làm yêu quái bị thương!

Lục A Tàng kéo anh vội vã di chuyển ra phía sau nhà. Anh sờ lên vết thương, nói:

– Trong những viên đạn bình thường này có lẫn một vài đầu đạn huyết ngân.

Huyết ngân được tạo thành từ chất hỗn hợp chiết xuất từ máu của bảy động vật màu đen khác loài, rồi phối hợp với một lượng thủy ngân nguyên chất thích hợp, là vũ khí lợi hại để đối phó với yêu quái. Có rất nhiều thợ săn thích bôi thêm huyết ngân lên đầu đạn hoặc vũ khí của mình. Nếu yêu quái bị vũ khí có chứa huyết ngân đánh trúng, sẽ bị thương giống như người bình thường, thậm chí là mất mạng. Thế nhưng, phương pháp điều chế huyết ngân, thậm chí là sự tồn tại của vật gọi là huyết ngân, người bình thường căn bản không thể nào biết được. Có người thực bụng muốn dồn hai con yêu quái bọn họ vào chỗ chết.

Đợt tấn công vẫn đang tiếp tục, toàn bộ hỏa lực của Paris đều tập trung tại đây. Nhưng phía sau căn nhà không còn động tĩnh, chỉ có một làn khói trắng dật dờ bay lên.

Viên sĩ quan chỉ huy hạ lệnh ngừng bắn. Mọi người thận trọng tiến lại phía sau ngôi nhà, đưa mắt nhìn, trên mặt đất ngoài hai gã đàn ông cao lớn trên đầu mọc sừng trông rất quái đản đang ngủ như chết, không còn một ai khác, chỉ có một bộ quần áo nam giới vứt chỏng chơ cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 9: Chương 8

Hóa ra nguyên hình của gã này là một con thỏ xám…

Lục A Tàng nhìn "anh ta" đang ngồi trong lòng mình, vai trái không ngừng chảy máu.

May mà cô nàng yêu cây năm xưa từng dạy Lục A Tàng một thuật đào tẩu rất hữu hiệu, nếu không, cả cô và anh sẽ nhanh chóng trở thành mồi săn của viên đạn huyết ngân.

Đi trong rừng cây dưới bóng đêm, cô không phân biệt được phương hướng, đi lung tung một hồi, trong lòng vẫn chưa hết run sợ. Hình như chưa có vụ làm ăn nào thảm hại như phi vụ lần này. Anh ta bị viên đạn huyết ngân bắn bị thương rất nặng, nhưng may mắn là chưa bị bắn vào đầu; nếu không, thần tiên cũng khó cứu. Bây giờ phải đi đâu, bản thân Lục A Tàng cũng không biết. Cô thậm chí còn không rõ mình đang ở chỗ nào! Phải chăng trước hết nên tìm một chỗ để cho khách hàng của cô dưỡng lành vết thương, nếu không, cô biết tìm ai để lấy tiền công đây?

Tay cô chạm phải chiếc hộp vuông màu trắng trong túi áo. Đây là món đồ của anh, vừa nãy bị rơi ra trong lúc anh biến trở lại nguyên hình. Tuy tới giờ cô vẫn không biết khối hình thoi màu xanh lam đó có gì huyền bí, khiến cho anh phải lao tâm khổ tứ đến vậy, nhưng cô vẫn giúp anh cất kỹ. Cô luôn là một yêu quái có đạo đức nghề nghiệp.

Đang lúc suy nghĩ, giữa những lùm cây phía trước lờ mờ có thứ gì lay động. Cô còn chưa kịp nhìn rõ, mấy gốc cây ở trước mặt bỗng nhiên rung lắc dữ dội, hai con yêu tinh lợn lòi mặt mũi hung tợn lao vọt ra từ sau gốc cây, chỉ vài động tác đã đè nghiến cô xuống đất.

Cô thậm chí còn chưa kịp kêu lên một tiếng, một vật bằng kim loại cứng và lạnh ngắt đã tì vào trán cô, một luồng ánh sang trắng chớp lóe. Cơ thể cô mềm nhũn, mắt còn chưa kịp nhắm, đã không còn biết gì nữa…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 10: Chương 9

Vẫn may, không giống như tình tiết thường thấy trong phim kinh dị, là sau khi bị một tên biến thái đánh ngất, sẽ tỉnh lại trong trạng thái toàn thân bị dây da trói chặt, hoặc ở trong những thứ đại loại như lồng sắt, Lục A Tàng đã được đánh thức bởi bản "Dạ khúc" của Chopin.

Một quầng sáng lòa lòa như tuyết chao qua chao lại trên đỉnh đầu. Thứ ánh sáng trắng bệch và sắc bén này khiến cô nghĩ tới loại đèn không bóng trong phòng phẫu thuật. Lục A Tàng nằm trên chiếc sô pha màu trắng êm ái rộng thênh thang, hành động tự do, tứ chi đầy đủ, ngay cả một vết xước cũng không có.

– Tôi thích nhất là bản "Dạ khúc", nó khiến tôi nhớ tới quê nhà, và còn rất nhiều ký ức đã mất mát. – Một giọng nói già nua vang lên trước mặt cô. Người đàn ông gầy gò, đeo chiếc mặt nạ mà cô đã vô cùng quen thuộc, trước ngực lủng lẳng một chiếc đồng hồ quả quýt kiểu dáng cổ lỗ, ngồi trước

cây đàn dương cầm. Những ngón tay trông không đủ hoàn mỹ, lướt qua lướt lại một cách điêu luyện trên những phím đàn đen trắng.

Bên dưới ông ta không phải là chiếc ghế êm ái chuyên dùng để ngồi chơi dương cầm, mà là chiếc xe lăn. Căn phòng quá lớn, lớn tới mức bất kỳ một âm thanh nào cũng đều có dư âm dội lại. Tiếng đàn tuyệt diệu nhờ có sự "phối bè" độc đáo này, toát ra một sức cuốn hút ma quái.

Vật sống trong phòng, chỉ có cô và người chơi đàn, cùng một con thỏ xám bị thương đang nằm rạp dưới chân người chơi đàn. Ngoài ra chỉ có một chiếc sô pha, một cây dương cầm. Một màu trắng như tuyết choán hết tầm nhìn, sạch sẽ tới mức không giống như ở trên trái đất.

Lục A Tàng ngồi dậy, thu mình vào một góc sô pha. Bây giờ, cô vẫn là Charlotte, riêng điểm này cô tuyệt đối không quên.

– Tiểu thư Charlotte! – Tiếng đàn chợt ngưng bặt, khuôn mặt đeo mặt nạ quay về phía cô – Ồ, không đúng, là tiểu thư Lục A Tàng, một loài hiếm thấy trong giới yêu quái, Vô Tướng.

Hình như, đây là lần đầu tiên trước khi hợp đồng hết hạn, thân phận của cô lại bị người ngoài phát giác. Lục A Tàng thở hắt ra một hơi dài, ngồi thẳng người lên, bước xuống sô pha, vỗ tay:

– Bản "Dạ khúc" đàn rất hay!

– Cảm ơn! – Người đàn ông cúi đầu về phía cô, từ dưới lớp mặt nạ vọng ra tiếng cười khe khẽ – Tôi chỉ biết đàn một bài này.

– Cho thấy ông rất chung thủy. – Lục A Tàng đứng dậy, nhìn con thỏ dưới chân ông ta – Ông đã biết được thân phận của tôi, thì chắc cũng hiểu rõ tôi chỉ là kẻ đóng thế làm việc lấy tiền. Ngoài việc đóng vai người khác, tôi chẳng có giá trị gì nữa. Ông bắt tôi tới đây không phải là việc sáng suốt. Đương nhiên, tôi cũng không có hứng thú với thân phận của ông. Nhưng tôi hy vọng ông tạm thời đừng làm tổn hại tới con thỏ kia. Bởi vì chính nó đã thuê tôi. Trước khi lấy được tiền công của nó, tôi không hề muốn nó gặp chuyện bất trắc.

– Tôi thích người thẳng thắn! – Ông ta ấn nút trên chiếc xe lăn, chiếc xe tự động chuyển hướng, dịch chuyển về phía Lục A Tàng, dừng lại cách cô không đầy một mét – Cô không sợ hãi chút nào sao?

Sợ? Từ thứ mùi trên người ông ta, Lục A Tàng đoán chắc đây là một con người thật sự. Yêu quái không sợ con người, trừ phi là những thợ săn vô cùng ghê gớm. Trên cơ thể con người đang ở trước mặt cô, không hề có sát khí của thợ săn, cô thậm chí còn ngửi thấy một sự yếu ớt thực sự.

Huống hồ, cô là một con Vô Tướng, không hình không tướng, trường sinh bất tử. Không kẻ nào có thể đoạt lấy tính mạng của cô. Yêu quái ghê gớm đến đâu, thợ săn cao thủ đến đâu, cũng không thể giết chết một con Vô Tướng. Chỉ một trường hợp duy nhất có thể khiến cô mất mạng. Nhưng Lục A Tàng cho rằng, trường hợp này có lẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.

Cô vẫn yêu quý mạng sống của mình, cảm thấy cuộc sống vô cùng tốt đẹp. Tuy rằng cứ sống như thế hàng trăm ngàn năm, quả thực cũng có hơi nhàm chán. Thế nhưng, cô đã quen rồi.

Lục A Tàng không quen lắm với việc đi tìm kiếm ý nghĩa của sinh mệnh như rất nhiều con người vĩ đại. Đối với cô, sống chính là có thể hít thở, có thể nhìn, có thể nghe, có thể dùng những thân phận khác nhau để tiêu khiển giết thời gian. Cô có lý do gì để sợ hãi một con người ngồi trên xe lăn? Cho dù đằng sau ông ta là một lý lịch ghê gớm thế nào chăng nữa.

– Nếu ông đồng ý nói cho tôi biết, tôi hiện đang ở đâu, ông bắt tôi tới đây vì lý do gì, tôi vẫn sẽ bằng lòng lắng nghe. – Lục A Tàng cười cười – Dù sao thì thời hạn hợp đồng lần này vẫn chưa hết, tôi đang là Charlotte, con tin của ông.

– Cô đã bao giờ oán hận chính bản thân mình chưa? – Người đàn ông đột ngột hỏi – Nếu như có cơ hội, để cho tất cả mọi người cùng đứng trước một vạch xuất phát, không có sự khác biệt về sức khỏe, trí tuệ, nhan sắc, không có giàu nghèo, không có cấp bậc, mọi người đều giống hệt nhau, công bằng về mọi thứ… vạn vật bình đẳng, cô nói xem, như thế có tốt không?

Lục A Tàng khẽ mím môi, hồi lâu, cô cúi đầu xuống, cười nói:

– Đương nhiên là rất tốt. Thế nhưng, đó chỉ là một lý tưởng giống như bong bóng xà phòng. Tất cả mọi thứ trên đời, không thể vừa mới bắt đầu đã ở trên cùng một vạch xuất phát công bằng được.

– Lại đây! – Người đàn ông tháo găng tay da, chìa tay về phía cô. Bàn tay đó, gầy tới mức da bọc xương.

Lục A Tàng nắm lấy tay ông ta, giống như cầm vào một khúc xương khô lạnh ngắt, khiến người ta có cảm giác như gặp ác mộng, nhưng lại chưa đựng một sức mạnh quái lạ.

Chiếc xe lăn di chuyển về phía bức tường bên phải, Lục A Tàng chầm chậm bước theo ông ta. Ông ta lấy từ trong người ra một remote điều khiển to bằng chiếc USB, ấn nút.

Bức tường dày nặng trước mắt được kéo lên phía trên. Một tràng những tiếng tít tít, lạch cạch của thiết bị điện tử, pha lẫn với những tiếng trò chuyện hơi ồn ào của con người, ùa vào từ thế giới bên ngoài bức tường như những đợt sóng. Ánh mắt của Lục A Tàng chết lặng trong kinh ngạc…

Sâu khoảng mười mét dưới chân là một phòng thí nghiệm khổng lồ bằng kính cường lực siêu cứng với khung viền hợp kim, tạo thành một hình lục lăng tiêu chuẩn, hoàn hảo tới mức có thể sánh ngang với một viên kim cương đã được mài giũa tới độ tuyệt mỹ. Một đám người mặc quần áo chống phóng xạ màu trắng, người ngồi, người đi lại, bận rộn trước hàng dãy thiết bị điện tử nhấp nháy đèn báo hiệu đủ màu. Hai chiếc ống to đùng đường kính khoảng ba

mét, một phải một trái, từ hai góc đối nhau trong phòng thí nghiệm vươn dài vào trong, nối tiếp với nhau tại khu vực để trống ở chính giữa, một chiếc kim dài màu trắng bạc mảnh như dây ăng-ten thò ra từ chỗ tiếp nối, đâm thẳng lên không trung, xuyên qua trần nhà của phòng thí nghiệm và tiếp tục vươn dài lên, giống như cây đậu thần không ngừng mọc dài, không ngừng vươn cao đến tận trời trong truyện cổ tích.

Ánh đèn đang chớp lóe, máy móc đang vận hành, một sự chấn động đặc biệt nào đó chạy qua chạy lại trong hai chiếc ống. Phòng thí nghiệm dưới chân giống như một vũ trụ đang rục rịch muốn vần xoay.

Lục A Tàng không biết tại sao mình lại dùng từ "vũ trụ" để hình dung về nơi này, nhưng đúng là cô nghĩ thế.

– Ồ… – Đầu lưỡi cô hơi cứng lại.

– Đây là chiếc máy gia tốc hạt phỏng chế của tôi. – Người đàn ông chậm rãi tháo mặt nạ xuống. Trên khuôn mặt đã không còn trẻ trung, chỉ có một con mắt, phần trán bên trái lồi lên rõ rệt so với trán bên phải; không có mũi, chỉ có hai cái lỗ to nhỏ khác nhau nằm trên một khối thịt trông như cục bướu, cái miệng méo xệch, khi nói năng, thi thoảng lại nhễu nước dãi.

Lục A Tàng chưa từng nhìn thấy một con người nào có tướng mạo thảm hại đến thế. Bộ mặt này trông còn giống yêu quái hơn cả yêu quái. Nhưng, từ trên khuôn mặt hệt như quái vật kia, cô cảm nhận thấy một niềm phấn chấn và sự tự tin phi thường. Những thứ này sẽ mang lại vinh quang cho người ta, dù đó là một người ngồi trên xe lăn với khuôn mặt bị tàn phá khủng khiếp.

– Máy gia tốc hạt phỏng chế? – Cô từng nghe thấy cái tên này, cô loáng thoáng biết rằng đây không phải là một đồ vật thông thường.

– Phân giải thứ tôi cần thành hạt, lợi dụng nguyên lý của máy gia tốc hạt, phân tách nó thành hai dòng nguyên tử, cho va chạm nhau với tốc độ ánh sáng trong chiếc máy này, sau khi va chạm thành công, cỗ máy này không những có thể sản sinh ra một năng lượng hơn bảy nghìn tỷ Electronvolt, mà còn có cả những ion mà tôi cần nhất. Khi những thứ nhỏ bé đáng yêu này thông qua chiếc kim kia, được bơm vào nơi cao nhất trên trái đất, sau đó giãn nở, bùng nổ, thì sức mạnh của nó sẽ bao trùm toàn bộ địa cầu. – Giọng nói của ông ta hưng phấn tới mức hơi run rẩy – Tôi phải cảm ơn cô, chính cô đã giúp tôi lấy được sao Hải Vương. Và cô cũng có vinh hạnh được chứng kiến một thời khắc vĩ đại

– Tôi chẳng có hứng thú chứng kiến bất kỳ thứ gì! – Lục A Tàng thu ánh mắt lại – Tôi chỉ làm việc theo giao kèo.

– Cô sẽ thấy hứng thú. Tôi đã từng nghiên cứu về loài yêu quái Vô Tướng. – Ông ta cười rất cổ quái – Nếu cô không căm ghét chính bản thân mình, thì sẽ không thể nào biến thành một con Vô Tướng! – Nói xong, ông ta ấn nút điều khiển, bức tường liền trở lại như bình thường.

Ông ta quay trở lại trước cây đàn dương cầm, khẽ vuốt ve chiếc đồng hồ quả quýt đeo trước ngực, lẩm bẩm – Sắp thành công rồi. Chúng ta cần một thế giới mới! –Ông ta hôn lên chiếc đồng hồ – Anh rất nhớ em!

Hồi lâu sau, ánh mắt của ông ta chiếu vào con thỏ xám đang chảy máu không ngừng, thở dài, nói:

– Ngươi vẫn khiến ta phải thất vọng. Ngươi tưởng ta không biết những việc ngươi làm hay sao? – Ông ta chỉ vào đầu mình, nói – Cái này của ta, ngươi không thể nào đánh bại. Tất cả đều sẽ được tiến hành đúng theo kế hoạch ban đầu. Tuy rằng ta cực kỳ căm ghét bị phản bội, nhưng, nếu viên đạn huyết ngân đã không lấy được mạng ngươi, thì cứ giữ nó lại, để cùng nhìn ngắm biến cố vĩ đại này.

Ông ta đi chuyển tới trước bức tường bên trái, ấn vào một cái nút nào đó trên xe lăn, một khu vực hình chữ nhật bất ngờ lõm xuống, lộ ra một lối đi.

– Các người đều phải nhớ kỹ, – Trước khi tiến vào lối đi, ông ta quay đầu lại, nói với Lục A Tàng và con thỏ xám – nếu ngươi có thể tạo ra một thế giới, ngươi chính là thánh thần.

– Tại sao ông muốn làm thánh thần? – Lục A Tàng hỏi.

Chiếc xe lăn ngừng chuyển động, người đàn ông không quay đầu lại, chỉ cười ha hả mà nói:

– Hẳn cô cũng đã từng nghĩ tới? Chỉ là cuối cùng cô đã không làm được.

Một cuốn sổ nhỏ bìa da dê cũ rích được ném tới trước mặt cô.

– Nó đã đi theo ta rất lâu rất lâu rồi, lúc nào cũng nhắc nhở ta nên làm gì. Nhưng lúc này, ta không còn cần đến nó nữa. Tặng cho cô coi như bài báo lá cải đọc giải trí. Ha ha ha…

Ông ta biến mất sau lối đi, bức tường lại phục hồi nguyên trạng, toàn bộ căn phòng rộng thênh thang biến thành một nhà tù kiên cố. Lục A Tàng nghĩ, ông ta chắc chắn là một kẻ điên.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa thiên tài và người điên là một sợi chỉ mong manh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 11: Chương 10

Cô nhặt cuốn sổ lên, chạy tới bên cạnh con thỏ xám, hỏi:

– Này thỏ, anh không sao chứ? Đến nói cũng không nói nổi nữa à?

Thỏ xám khẽ xoay đôi tai mượt như bông, yếu ớt trả lời:

– Viên đạn huyết ngân thật đáng ghét. Để tôi nghỉ ngơi thêm một tiếng nữa. Nếu cô thấy nhàm chán, hãy xem thứ mà ông ta đưa cho cô. Có lẽ câu hỏi trong lòng cô sẽ có được lời giải đáp.

Được thôi, Lục A Tàng thừa nhận, trong lòng cô sớm đã móc đầy dấu hỏi. Từ khi cô nhìn thấy gian phòng thí nghiệm sâu dưới lòng đất, cô đã hiểu ra, mục đích cuối cùng của vụ án bắt cóc này căn bản không phải là bắt cóc.

Cô bế con thỏ xám lên sô pha, còn mình thì ngồi sang một bên, lật giở cuốn sổ đã bị thời gian nhuộm màu vàng ố.

Là một cuốn nhật ký, trên trang bìa lót có viết một cái tên – Sean.

Lục A Tàng có thể đọc được tất cả các ngôn ngữ. Nhưng nét chữ trong cuốn sổ này là những dòng chữ tiếng Pháp đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Ngày 1 tháng 3, trời đẹp.

Tôi nghe thấy chim chóc trên mái nhà bàn tán, ngày mai trời sẽ mưa. Tôi nói với mẹ, mẹ bảo trẻ con không được nói dối, chim chóc không biết nói. Nhưng tôi đã nghe thấy.

Ngay từ ngày đầu tiên khi tôi chào đời, tôi đã nghe thấy tiếng thét chói tai của y tá, nghe thấy bọn họ thì thào, mẹ tôi đã sinh ra một quái thai.

Khi đó, tôi nằm trên giường sơ sinh, vô cùng buồn chán. Giường của tôi nằm ở góc trong cùng trong phòng sơ sinh. Những đứa trẻ khác hàng ngày đều được rất nhiều người thân tới thăm nom, còn tôi thì không, ngoại trừ bố mẹ.

Hai con kiến bò lên đầu giường của tôi, tôi nhìn thấy chúng biến thành hai cô gái mặc váy hoa, thật là thú vị. Họ trò chuyện với tôi, nói rằng tôi là đứa bé duy nhất có thể nhìn thấy họ, nghe thấy họ nói. Họ bảo, tôi thật tài giỏi.

Tôi vui lắm, tôi không còn thấy buồn chán nữa. Hai cô kiến hàng ngày đều tới thăm tôi, còn mang tới cho tôi thứ mứt quả ngon ngọt. Nhưng sáng sớm hôm đó, chỉ có một cô kiến tới, chẳng nhẽ cô kiến kia còn đang ngủ nướng? Thì ra, bạn của cô ấy bị người ta giẫm chết.

Cô nói, gia tộc nhà kiến sống rất khổ cực, rất thận trọng, bởi vì họ quá bé nhỏ, quá yếu ớt. Một động tác nhỏ của con người đã là đòn trí mạng đối với họ. Tôi nói với cô ấy, tôi sẽ không làm hại các bạn.

Ngày hôm sau, mẹ bế tôi về nhà. Tôi không còn gặp lại cô kiến đó nữa.

Ngày 13 tháng 9, trời mưa.

Bố mẹ cãi nhau với chủ tịch thị trấn, vì ông ta không phê chuẩn cho tôi tới trường. Năm nay tôi đã mười tuổi rồi, những đứa trẻ bằng tuổi tôi hàng ngày đều khoác ba lô, chuyện trò rôm rả đi qua trước cửa nhà tôi.

Nghe nói, trường học là nơi có thể học được rất nhiều thứ, được làm quen với rất nhiều người, nhận được rất nhiều niềm vui. Tôi muốn đi học.

Hôm qua, tôi nói với David nhà hàng xóm, tôi muốn cùng cậu ấy tới trường, chỉ nhìn thôi cũng được. David đồng ý. Tôi rất vui.

David là người bạn duy nhất của tôi. Tuy rằng cậu ấy thi thoảng cũng đùa ác với tôi.

Ngày 14 tháng 9, trời mưa.

Tôi bị David đẩy tới bãi đất trống phía sau trường học, cậu ấy xô tôi từ trên xe lăn xuống đất, rồi kéo xe lăn xuống rãnh nước.

Bọn trẻ trong trường ném đá vào tôi. Bọn chúng cười đùa ầm ĩ, nói rằng thi xem ai ném chuẩn hơn. Tôi nghe thấy có người hét toáng lên:

– Đánh chết con quái vật này đi!

Đúng, bọn chúng là những kỵ sĩ dũng cảm, còn tôi là con quái vật xấu xí, hai chiến tuyến rất rõ ràng. Mẹ rơi nước mắt mang tôi lúc đó toàn thân dập nát về nhà.

Sau đó, tôi không còn nói với họ rằng tôi muốn đi học nữa.

Quái vật trong truyện cổ tích sẽ ăn thịt người, nhưng tôi không ăn thịt người. Như thế cũng là quái vật ư? Tôi có phần không hiểu.

Ngày 8 tháng 1, trời âm u.

David kết hôn, cô dâu rất xinh đẹp. Bọn họ chuyển tới Paris.

Căn nhà bên cạnh có chủ nhân mới. Tôi nhìn thấy một ông già tóc bạc, theo sau là một cô gái thân hình nhỏ nhắn, mái tóc xoăn màu vàng kim, xách chiếc vali du lịch nhẹ nhõm, khuôn mặt như một quả táo chín đỏ lúc vào thu.

Tôi nấp sau rèm cửa sổ, len lén nhìn.

Ngày 19 tháng 1, trời đẹp.

Clare làm bánh táo cho tôi.

Cô ấy là cô gái duy nhất nhìn thấy tôi mà không hét lên kinh hãi. Cô ấy nói, cô ấy nghe thấy tiếng đàn của tôi. Đó là thứ âm thanh tuyệt vời nhất mà cô ấy từng nghe thấy.

Đúng vậy, tôi có một chiếc đàn dương cầm secondhand, được tôi mua bằng tiền công viết thuê luận văn, viết bản thảo cho người ta.

Tôi chưa từng đi học, bố mẹ dạy tôi học chữ. Thế nhưng, khi tôi nhìn thấy tất cả những đề toán, đề vật lý, đề hóa học khó nhằn, khiến người khác phải đau đầu nhức óc, thì tôi có thể viết ra đáp án một cách dễ dàng. Luận văn tốt nghiệp tôi viết hộ một người học chuyên ngành vật lý đã gây chấn động toàn trường. Bọn họ nói đó không phải là thứ một sinh viên tốt nghiệp đại học có thể viết ra được. Đích xác là không phải, bởi vì tôi chưa từng tới trường dù chỉ một ngày.

Kiếm được tiền, tôi rất vui. Kỳ thực là tôi không thích lắm việc giúp người ta viết ra những thứ kia, tôi thích chơi đàn. Bản "Dạ khúc" của Chopin, tôi chỉ nghe một lần đã say mê.

Không có bản nhạc, không có quy tắc ngón, tôi đàn hết lần này tới lần khác trên cây đàn secondhand của tôi. Clare nói, cô ấy thích dáng điệu chơi đàn của tôi, toàn thân như bừng lên ánh hào quang rạng rỡ.

Ngày 27 tháng 3, trời mưa.

Clare bị ông nội cô ấy nhốt trên gác xép.

Chơi với tôi là một điều cấm kỵ. Một cô gái ngoan không nên chơi với một con quái vật.

Tôi đẩy cây đàn tới chỗ gần cửa sổ nhất.

Từ tinh mơ tới hoàng hôn, tôi đàn bản "Dạ khúc" hết lần này tới lần khác.

Tôi biết, cô ấy đang ở nơi gần tôi nhất.

Khúc nhạc của tôi chỉ đàn dành riêng cho cô ấy.

Ngày 26 tháng 4, trời âm u.

Căn nhà kế bên đã bỏ trống.

Clare đã bị bắt buộc theo ông nội cô ấy đến Ba Lan. Nghe nói, bên đó có một người đàn ông giàu có lại điển trai đang chờ đợi cô dâu của hắn.

Trong tay tôi, nắm chặt một chiếc đồng hồ quả quýt. Đây là món quà sinh nhật Clare đã tặng cho tôi. Cô ấy nói, mỗi lần nghe tôi chơi đàn, thời gian như ngưng đọng.

Tôi ngủ gục trên cây đàn. Nước mắt từ mắt tôi chảy vào các kẽ phím.

Ngày 28 tháng 6, trời đẹp.

Mẹ cãi nhau với chủ tịch thị trấn. Lý do vẫn là vì tôi.

Chủ tịch thị trấn "kiến nghị" chúng tôi nên chuyển khỏi thị trấn. Ông ta nói, tất cả cư dân đều bày tỏ rằng, không muốn trong thị trấn "hòa bình yên ả" này lại có một con "quái vật" bất cứ lúc nào cũng có thể khiến trẻ con khóc thét.

Mẹ không chịu.

Buổi tối, một đám người xông vào nhà tôi. Rất nhiều đồ đạc trong nhà bị đập phá tan tành, trong đó có cả cây đàn dương cầm của tôi.

– Con quái vật như mày cũng xứng để chơi đàn dương cầm à? – Lúc họ bỏ đi, có một gã đàn ông mắt ti hí ném về tôi một cái nhìn khinh bỉ. Tôi ngồi trên xe lăn, nhìn bọn họ ngạo nghễ bước ra khỏi cửa.

Trái tim tôi nguội lạnh từng chút, từng chút một.

Ngày 2 tháng 8, trời mưa to sấm chớp.

Trong thị trấn bùng phát một căn bệnh lạ, giống như bệnh dịch. Rất nhiều người đã thoi thóp.

Bà bói trong thị trấn nói rằng, chính sự tồn tại của tôi đã khiến điều bất hạnh giáng xuống. Bọn họ phải dùng đến luật pháp riêng, thiêu chết tôi. Thị trấn này rất hẻo lánh, nhiều thêm một người hay bớt đi một người, người ngoài sẽ không biết được.

Bố lần đầu tiên cầm lên cây súng săn, khạc đạn về phía những kẻ đang tiến lại phía nhà tôi.

Mẹ ôm chặt lấy tôi, chuẩn bị liều mạng với bất cứ kẻ nào tới gần tôi.

Bọn họ dùng dây xích sắt khóa chặt cửa nhà tôi, tưới xăng lên, châm lửa.

Khói dày đặc sặc sụa. Bố và mẹ ngã gục trong ánh lửa hung tàn.

Tôi ngỡ rằng tôi sẽ chết. Thế nhưng, con thỏ xám đã cứu tôi. Nó lôi tôi tới nơi sâu thẳm trong rừng. Tôi nhìn thấy rất nhiều động vật khác, gấu, chuột chũi, lợn lòi.

Bọn chúng nói, bọn chúng là yêu tinh.

Ngày 25 tháng 12, trời tuyết.

Tôi không nhớ rõ lắm đây là lễ Giáng sinh thứ bao nhiêu trong cuộc đời.

Vừa nãy, tôi tặng cho lũ yêu tinh lợn lòi một món quà – lõi gia tốc tôi mới nghiên cứu thành công. Có những thứ này, tốc độ của chúng có thể sánh ngang với tốc độ ánh sáng.

Tôi phải cảm ơn bọn chúng. Chỉ có sức mạnh của chúng mới có thể giúp tôi xây dựng nên một vương quốc dưới lòng đất trong một thời gian ngắn ngủi nhường này. Bao nhiêu năm nay, chúng đã quen với sự lãnh đạo của tôi. Gã yêu tinh lợn lòi từng đại diện cho tất cả những yêu quái đồng bọn nói một câu: "Ngài còn thông minh hơn chúng tôi".

Đúng, tôi thông minh hơn bất cứ kẻ nào. Cho nên, tôi có khả năng thay đổi thế giới này. Tôi căm ghét bản thân tôi trong quá khứ, căm ghét bị kẻ khác đè đầu cưỡi cổ.

Ngày 3 tháng 5, trời đẹp.

Mười người bọn chúng, nhất định phải trả giá bởi hành động năm xưa.

Sao Hải Vương, cuối cùng sẽ là món quà tuyệt vời nhất tặng cho bọn chúng, tặng cho những con người khinh thường kẻ yếu. Tôi sẽ sáng lập ra một thế giới.

Tôi chính là thánh thần.

"Roạt"

Lục A Tàng gập mạnh cuốn sổ lại, trong lòng đủ thứ dư vị lộn nhào.

Thỏ xám mở mắt ra, hơi thở đã đều đặn hơn nhiều so với vừa nãy.

– Cha mẹ của mười đứa trẻ bị bắt cóc, do Luc Bellour đứng đầu, năm xưa cùng góp vốn hợp tác, mang về một khối tinh thể từ ngôi sao Hải Vương xa xôi, nhằm mục đích tiến hành thí nghiệm về việc cải tạo trí tuệ của con người. Tinh thể khoáng màu xanh lam ở nơi sâu nhất trên sao Hải Vương, nghe nói có thể cải tạo dung lượng não bộ sinh vật, tăng cường protein hoạt tính trong phút chốc. Nói một cách đơn giản, có thể biến một thằng ngốc trở thành thiên tài trong một thời gian ngắn. – Con thỏ xám chầm chậm nhảy tới bên cạnh Lục A Tàng, kể tiếp – Bọn họ gọi khối tinh thể này là Sao Hải Vương. Sau khi Sao Hải Vương được mang về trái đất, họ cần một nhóm đối tượng thí nghiệm. Những kẻ này đã bí mật tìm ra tư liệu về mười thai phụ trên đất Pháp, lấy danh nghĩa một tổ chức sức khỏe nào đó để cung cấp dịch vụ kiểm tra tiền sản miễn phí, đưa những bà mẹ tương lai này tới Paris. Sau khi kiểm tra xong, bọn họ rất nhiệt tình dẫn những người phụ nữ quê mùa phần lớn tới từ những thị trấn hẻo lánh xa xôi kia đi tham quan cung điện Louvre. Ngày hôm ấy, hệ thống điều hòa của khu Denon đã bị động chạm, được đặt vào thứ dung dịch nguyên chất được lấy từ Sao Hải Vương. Dung dịch nguyên chất bốc hơi trong không khí, theo cửa thông gió phát tán ra ngoài. Những người đang tham quan không hề phát giác ra điều gì khác lạ.

– Cuộc thí nghiệm chắc là không được thành công cho lắm! – Lục A Tàng cười nhạt – Hơn nữa, trong mười thai phụ đó, có một người chính là mẹ của Sean.

– Trong mười thai phụ, có ba người không được trở thành mẹ. Vài người còn lại, sinh con ra đứa thì tàn tật, đưa thì u não. Còn lại, chính là Sean. – Thỏ

xám thở dài – Bọn người kia đúng là coi mạng người như cỏ rác. Cái thứ gọi là Sao Hải Vương kia, nâng cao trí tuệ cho con người là giả, làm rối loạn DNA, phá hoại tế bào thần kinh mới là thật. Không biết cái đám người lắm tiền kia nghe được từ đâu cái luận điệu hoang đường rằng Sao Hải Vương có thể khiến người ta trở nên thông minh. Bọn họ kỳ vọng thí nghiệm thành công, kỳ vọng thu được lợi nhuận khổng lồ từ Sao Hải Vương, thậm chí còn khát khao dùng Sao Hải Vương để khiến cho bản thân bọn họ trở nên thông minh hơn hiện tại.

– Bọn họ đã là những kẻ vô cùng may mắn, thế mà vẫn không hài lòng với bản thân! – Lục A Tàng xoa tay lên cuốn nhật ký của Sean – Khả năng trò chuyện với yêu quái của Sean, chắc là bẩm sinh đã có, đúng không?

– Đúng! Tôi không biết năng lực này của ông ấy có liên quan gì tới Sao Hải Vương hay không, nhưng đúng là ông ấy bẩm sinh đã có khả năng trò chuyện với các loài yêu quái. Hơn nữa, tất cả các yêu quái đều tình nguyện nghe theo lời ông ta, bởi ông ta đích thực quá thông minh. – Thỏ xám chớp chớp mắt – Bao gồm cả tôi, cũng sùng bái ông ấy. Năm đó, tôi bị dính bẫy của thợ săn, chân bị thương, chính Sean lúc đó đang tản bộ trong rừng nghe thấy tiếng kêu cứu của tôi, đã thả tôi ra. Có thể tình tiết này sẽ khiến cô cảm thấy rất lỗi thời, nhưng sự thực chính là như vậy, tôi rất cảm kích ông ấy, sau đó luôn ở bên cạnh ông ấy. Khi Sean suýt chút nữa bị thiêu chết, tôi đã dùng tất cả sức bình sinh, kéo ông ấy ra khỏi biển lửa.

Lục A Tàng bước tới trước bức tường, hỏi:

– Phòng thí nghiệm ở bên ngoài, toàn bộ đều là kiệt tác của Sean?

– Đúng! – Thỏ xám gật đầu – Đầu óc của Sean hoàn toàn không nằm trong phạm vi của người bình thường . trí tuệ của ông ấy vượt ra ngoài sự tưởng tượng của tôi và cô. Ông ấy đã triệu tập rất nhiều yêu quái, xây dựng một khu thí nghiệm dưới lòng đất Paris. Đám yêu quái này tuy chẳng mấy tài cán, nhưng tập hợp sức mạnh của chúng lại, thì không thể coi thường. Bọn họ làm theo chỉ thị của Sean, thu được nguồn vốn khổng lồ, thậm chí còn thu hút được một đám nhà khoa học là con người tới nơi này. Tất cả tài nguyên, tất cả sức mạnh đều để phục vụ cho kế hoạch của Sean. – Thỏ xám ngừng lại một lát, lại nói – Sean muốn dùng Sao Hải Vương để thay đổi thế giới.

– Gượm đã… Không phải là anh muốn nói… Sean sẽ phân giải Sao Hải Vương, dùng máy gia tốc hạt của ông ta, phát huy sức mạnh của Sao Hải Vương tới mức tối đa, sau đó vận chuyển tới điểm cao nhất của trái đất, cho nó nổ tung, khiến tác dụng của tinh thể này lan rộng tới toàn bộ trái đất giống như cách thức của một vụ nổ hố đen? – Lục A Tàng đột nhiên phát giác ra sự thật khủng khiếp.

– Một khi gia tốc thành công… – Thỏ xám ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hồng ngọc nhìn vào một nơi nào đó giữa hư không – sức mạnh của Sao Hải Vương sẽ khiến tất cả loài người trên trái đất biến thành những quái vật mang đủ mọi khuyết tật trên mình, có thể là không còn trí tuệ, có thể là tứ chi tàn tật. Tóm lại… một cuộc thay đổi triệt để, và tai họa.

– Khi tất cả mọi người đều biến thành "quái vật" tàn phế, thì thế giới này sẽ biến thành một thế giới mới công bằng tuyệt đối mà Sean kỳ vọng? – Lục A Tàng đã bắt đầu hiểu ra mong muốn thực sự của ông ta là gì.

– Đúng vậy! Không có kỳ thị, không có áp bức. – Trên mặt thỏ xám không có lấy một mảy may xúc cảm – Ông ấy bắt cóc con cái của mười tay cự phú kia, một phần là muốn báo thù, để cho bọn họ cũng phải nếm trải nỗi đau đớn máu thịt chia lìa. Năm xưa, nếu không phải do bọn họ làm càn, ông ấy có lẽ đã là một đứa trẻ khỏe mạnh, cha mẹ cũng sẽ không chết vì ông ấy. Thế nhưng, cuối cùng, khi ông ấy yêu cầu bọn họ mang thứ mà họ cho là quý giá nhất tới bảo tàng Louvre, ông ấy nói với tôi rằng, chỉ cần một kẻ trong bọn họ nói rằng, thứ quý giá nhất của tôi chính là đứa con đã bị ông bắt cóc, ông ấy sẽ lập tức từ bỏ kế hoạch này. Thế nhưng, không một kẻ nào nói như vậy. Thứ quý giá nhất đối với họ là kim cương, là séc ngân hàng, là lợi nhuận.

– Anh không muốn kế hoạch của ông ta thành công, đúng không? – Lục A Tàng bước tới trước mặt thỏ xám, đột ngột hỏi.

Cái mõm xẻ đôi của thỏ xám chỉ mấp máy, hồi lâu sau mới nói:

– Tôi lấy lý do giám sát mức độ tiến triển của đám cảnh sát loài người đối với vụ bắt cóc này, tạm thời rời khỏi Sean, và thuê cô đóng vai Charlotte Bellour, không vì mục đích nào khác, bởi vì muốn lấy được Sao Hảo Vương, cần phải trực tiếp lấy mẫu DNA của mười tên cự phú ấy, và trong vòng một giờ đồng hồ, trộn lẫn tất cả các mẫu DNA, kết hợp với vân tay và thông tin võng mạc của Charlotte Bellour, mới có thể mở được khối lập phương được thiết kế đặc biệt kia. Charlotte Bellour thật đã được tôi an trí ở một nơi khác. Cô ta là một người cực kỳ nhát gan. Tôi sợ rằng nếu tìm Charlotte Bellour thật sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của tôi, cho nên tôi mới thuê cô, hy vọng cô có thể hợp tác hoàn hỏa với tôi.

– Anh định âm thầm đánh tráo Sao Hải Vương? – Lục A Tàng hồi tưởng lại tất cả các hành động của anh trước căn nhà hoang vừa nãy.

– Tôi vốn dĩ muốn cô và tôi diễn kịch tới cùng, lừa Sean, để ông ấy đặt Sao Hải Vương giả vào trong cỗ máy. – Thỏ xám thở dài – Đáng tiếc, Sean vẫn quá thông minh, mánh khóe của tôi đã bị ông ấy phát hiện.

– Cho dù ông ta có tin đó chính là Sao Hải Vương thật, thì sau khi sử dụng, chắc chắn ông ta sẽ biết đó là đồ giả. Đến lúc đó, ông ta vẫn có thể đi tìm Sao Hải Vương thật, tiếp tục kế hoạch của ông ta. – Lục A Tàng cảm thấy kế hoạch của thỏ xám có vẻ rất không hoàn hảo.

– Ông ta không có cơ hội đó đâu! – Thỏ xám lắc đầu – Sức khỏe của Sean mỗi ngày một suy yếu. Suốt nhiều năm làm việc đầu óc quá tải, lại thêm cơ thể vốn đã tàn phế, chắc chắn ông ấy không còn sống được bao lâu nữa. Thế nhưng, cô có tin rằng một người có thể thông minh tới mức phán đoán chuẩn xác được ngày chết của mình dựa vào việc tính toán thông tin chức năng của các bộ phận trong cơ thể hay không? Sean có thể làm được điều đó! – Thỏ xám nhảy xuống ghế sô pha – Không giờ đêm nay.

Thỏ xám bước tới bên cạnh cây đàn dương cầm, chật vật nhảy lên trên, nói:

– Cô không thể không khâm phục một thiên tài như ông ấy. Tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm khống chế của ông ấy, chuẩn xác như một chiếc đồng hồ.

Lừa con cái của lũ cự phú kia tới Paris, khiến đám cự phú buộc phải tập hợp lại một chỗ, để tôi trích lấy DNA của chúng, dẫn Charlotte Bellour đi lấy Sao Hải Vương. Vào thời điểm nào xảy ra việc gì, đều nằm trong sự sắp đặt của ông ấy, không nhanh không chậm lấy một phút. Tôi từng nghĩ cách phá hoại, song cô cũng thấy rồi đấy, tôi đã thất bại.

– Nếu ông ta đã không thể sống qua lúc không giờ, tại sao anh lại không trực tiếp mang Sao Hải Vương cao chạy xa bay? Nếu anh không quay lại với ông ấy, thì bây giờ anh đã không rơi vào tình cảnh này, đúng là tự chuốc phiền phức vào thân! – Lục A Tàng lấy làm khó hiểu.

– Tôi không muốn để ông ấy chết trong tiếc nuối. Nguyện vọng lớn nhất của ông ấy chính là nhìn thấy Sao Hải Vương được phát tán. Lừa dối ông ấy cũng tốt. – Thỏ xám lắc lư cái đầu.

Lục A Tàng thở dài, ngón tay lướt trên những phím đàn, hỏi:

– Tại sao anh muốn phá hoại kế hoạch của ông ta? Anh và ông ta đáng ra phải cùng về một phe chứ? Sự sống chết của loài người, chẳng hề liên quan gì tới anh.

Thỏ xám trầm ngâm một hồi lâu, rồi hỏi cô:

– Cô còn nhớ cậu bé lấy trộm thức ăn trong nhà mang cho chó ăn, còn nhớ viên cảnh sát nóng nảy Andre dùng thân mình che chắn trước mặt chúng ta không?

Cô gật đầu.

– Tôi chỉ không muốn khiến những con người tương tự như hai người đó bị Sao Hải Vương làm hại. – Thỏ xám thở dài sườn sượt, dường như muốn trút ra hết những muộn phiền – Nếu như cái mà Sean theo đuổi là sự công bằng tuyệt đối, thì bản thân sự việc mà ông ta đang làm lại chính là một việc bất công cực độ. Trong loài người, không chỉ có những kẻ như Luc Bellour, mà còn có nhiều những người giống như cậu bé mù và Andre.

– Anh quả là một con thỏ vĩ đại! – Lục A Tàng cười nói.

Thỏ xám buồn bã nằm phục xuống đất, nói:

– Sức mạnh của tôi vẫn quá nhỏ bé. Tôi đã dốc hết sức rồi, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản nổi Sean. Sao Hải Vương đã được gia tốc thành công, đúng vào lúc không giờ, ông ấy sẽ mang nó tới điểm cao nhất trên thế giới. Lúc đó, ngoài những người trong phòng thí nghiệm, còn tất cả loài người trên trái đất, sáng mai tỉnh dậy sẽ phát hiện ra mình đã…

Những ngón tay của Lục A Tàng vụng về nhảy trên những phím đàn, chiếc dương cầm phát ra những âm thanh rời rạc.

– Tôi luôn cảm thấy cái câu "cứu vớt toàn thể nhân loại" thật quê mùa! – Cô chợt cười vang – Anh nói xem, nếu tôi có thể cứu bọn họ, phải chăng tôi cũng sẽ trở thành một con Vô Tướng vĩ đại?

– Cô không thể nào làm được! – Thỏ xám cảm thấy cô đang nói mơ – Máy gia tốc hạt đã vận hành, trình tự thiết lập của nó một khi bắt đầu thì không bao giờ dừng lại. Trừ phi có người chui vào bên trong, phá hỏng dây điện nguồn của nó. Nhưng cô biết không, cho dù có người có thể thu nhỏ cơ thể bằng con chuột, con gián, chui vào theo lỗ đường dây của cỗ máy, cũng không thể nào chịu đựng nổi nhiệt độ cao và bức xạ mạnh bên trong, còn chưa kịp tiếp cận với dây điện nguồn, đã biến thành một vệt hơi nước. Hơn nữa, những dây điện nguồn được chế tạo từ thứ hợp kim cứng rắn nhất, không thể bị bất cứ thứ gì cắt đứt.

– Ồ… – Lục A Tàng lại ngẫm nghĩ một lúc, rồi duyên dáng mỉm cười với thỏ xám:

– Anh có thể giúp tôi làm một việc không?

Thỏ xám ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 12: Chương 11

Kim đồng hồ nhích từng nấc lại gần điểm không giờ.

Sean ngả người trên xe lăn, hai mắt khép hờ. Tay phải ông ta đặt lên ngực trái, trong lòng bàn tay nắm chặt chiếc đồng hồ quả quýt đã ngừng chạy.

Cơ thể ông ta đã suy yếu quá độ, nhưng ông ta vẫn luôn gắng gượng, chỉ để đợi ngày này. Những đứa trẻ bị ông ta bắt cóc đã được thả ra.

Ngày mai, bọn chúng sẽ cùng cha mẹ mình tận hưởng một cuộc sống hoàn toàn mới.

Ông ta mỉm cười, tiếp đó ho sặc sụa. Ông ta giơ tay lên, nhìn chiếc đồng hồ quả quýt mà Clare đã tặng, mặt đồng hồ sáng bóng phản chiếu khuôn mặt của ông – xấu xí, méo mó, hệt như một con yêu quái đích thực.

Ông ta buông thõng tay, hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

– Đã sắp kết thúc rồi! Về sau, sẽ không còn ai khinh miệt khuyết tật của mày nữa, bởi vì tất cả mọi người đều giống nhau, ha ha…

Kim đồng hồ tích tắc. Toàn bộ thế giới, chỉ còn nghe thấy một âm thanh này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 13: Chương 12

Xung quanh nóng khủng khiếp, như muốn nướng chín người ta.

Những ánh sáng chớp lóe bên người, những dây điện dày đặc như mạng nhện, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Nhưng, cô vẫn nhanh nhẹn tiến lên phía trước.

Cái cảm giác cơ thể bị thiêu đốt, rất lâu, rất lâu trước đây, cô cũng từng nếm trải. Lần đó còn đau đớn hơn lần này cả trăm lần. Sean nói không sai, nếu không phải là cô căm ghét chính bản thân mình, cô sẽ không thể biến thành một con Vô Tướng.

Cô nghĩ tới gia tộc của mình, đó là một sự tồn tại bị tất cả mọi người khinh bỉ, họ chỉ hận không thể tận diệt toàn thể họ tộc của cô. Bọn họ sống một cách hèn mạt ở trong những ngóc ngách bẩn thỉu tăm tối nhất trên thế giới, nhặt nhạnh chút cơm thừa canh cặn của con người, sống những ngày tháng đen tối không thấy ánh mặt trời. Cô còn nhớ mẹ mình vì đói khát nên đã ăn trộm một miếng thịt của gia đình nọ, bị người nhà họ đánh chết. Có rất nhiều hàng xóm mà cô quen biết, không bị đánh bả chết cũng bị thiêu chết, hiếm có ai được chết già.

Ngay từ lúc chào đời, cô đã bị chụp lên đầu cái tiếng xấu xa. Cô vô cùng oán hận, hận bản thân, hận bản thân tại sao không được giống như con người, có cuộc sống bình yên, được tôn trọng và ngưỡng mộ. Cô sợ hãi có một ngày, mình cũng sẽ giống như những đồng loại, chết bất đắc kỳ tử, nhục nhã và oan ức.

Cô muốn thay đổi. Thế là, cô đã lặn lội vượt qua trăm sông ngàn núi, tìm tới biển Tây Minh U Hải. Ở nơi thánh địa của yêu quái ấy, có một hang động Vô Tướng, chỉ cần nhảy vào dòng nham thạch sôi sùng sục để lột bỏ lớp da lông khắp toàn thân, chịu đựng được nỗi đau đớn xé gan xé ruột trong bảy ngày bảy đêm mà không chết, thì cô sẽ có thể biến hóa thành bất cứ con người nào tùy thích, trở thành một loài hiếm có ngay cả trong giới yêu ma – Vô Tướng. Tu luyện thành Vô Tướng, cũng có nghĩa là vứt bỏ hoàn toàn bản thân trong quá khứ.

Cô có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới với thân phận Vô Tướng, giành được tất cả những thứ mình từng khao khát. Sau này, sẽ không còn ai biết được cô sinh ra ở đâu, nguyên hình là gì. Nhưng hôm nay cô lại bằng lòng quay về với hình dạng vốn có, làm một việc mà bản thân cô cũng cho rằng mình không bao giờ có thể thực hiện.

Vô Tướng là loài bất tử, thế nhưng, một khi nó lựa chọn quay lại nguyên hình, có nghĩa là đã từ bỏ thân thể bất tử… Thật quá ư ngu ngốc. Thế nhưng, cô lờ mờ cảm thấy rằng, có lẽ mình đã làm được một việc đúng đắn thực sự.

Đêm nay, toàn bộ người dân Paris đều cảm nhận được một hiện tượng giống như động đất. Đương nhiên, mặt đất chỉ hơi chấn động vài đợt, rồi mọi thứ lại như bình thường.

Sáng hôm sau, mọi người thức dậy, ăn sáng, đi làm, trên đường phố xe cộ tấp nập, dòng người như thác. Tất cả, tất cả, không thể bình thường hơn…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 14: KẾT

Người đàn ông với mái tóc màu xám trước mặt đã mang tới cho tôi một bức ảnh. Cũng không thể nói là ảnh, chính xác là một bức tranh vẽ tay trông giống như ảnh.

Trên bức vẽ là một cây dương cầm màu đen, trên phím đàn có một con chuột nhỏ lông xám.

Đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy Lục A Tàng, cũng là lần cuối cùng.

– Cô ấy nhờ tôi tới tìm cô, nhờ tôi tìm lại người vẽ lại cảnh tượng tôi đã nhìn thấy khi đó, coi như một bức ảnh. – Anh cười buồn – Nói rằng đây là món quà tặng cho cô.

– Cô ấy còn nói gì nữa không? – Tôi nhận lấy "bức ảnh", sắc mặt không chút xao động.

– Cô ấy nói, trên đời này, răng của bất cứ ai cũng không thể ghê gớm bằng răng của một con yêu chuột. – Anh ta uống một ngụm trà, không phải Phù Sinh, chỉ là một tách trà Non Xanh Nước Biếc, nhưng hiển nhiên anh ta vẫn không thích vị đắng trong tách trà.

Tôi từng nói, Lục A Tàng là người duy nhất uống trà Phù Sinh không chau mày mà tôi từng gặp. Bởi vì để biến thành Vô Tướng, cô đã phải chịu quá nhiều, quá nhiều đắng cay. So với những thứ đó, vị đắng của trà Phù Sinh thật chẳng bõ bèn gì.

Tôi đã không thể nào suy đoán được, khi Lục A Tàng biến trở lại nguyên hình yêu chuột, dùng bộ răng ghê gớm nhất thiên hạ để nghiến đứt dây nguồn trong chiếc máy gia tốc hạt của Sean, trong lòng cô có suy nghĩ ra sao. Tôi chỉ biết rằng, loài người luôn tự hào là linh trưởng của vạn vật, đã được một con chuột hèn mọn dơ bẩn trong mắt họ cứu sống.

Đương nhiên, bọn họ mãi mãi không thể nào biết được, trước lúc không giờ của một ngày tháng năm nào đó, trong một khu vực dưới lòng đất Paris, có một cỗ máy kỳ quái đã nổ tung. Một thứ vật chất quái đản tên là Sao Hải Vương đã tan biến thành mây khói trong vụ nổ đó.

Họ càng không biết được rằng, một con chuột từng tu luyện thành Vô Tướng đã từ bỏ thân thể bất tử, chui vào bên trong cỗ máy, cắn đứt dây điện nguồn.

Tiễn người đàn ông ra về, tôi cầm lấy bức ảnh, đi ra vườn sau, chôn nó dưới một gốc cây ngân hạnh. Tại nơi chôn bức ảnh, có một con kiến thong dong bò qua.

Gã béo ở đằng kia đang ngoạc mồm gọi ăn cơm, nhưng tôi lại không hề cảm thấy đói. Trong bầu không khí của ngày hè hôm nay, có một thứ mùi khiến tối khó chịu.

Tôi không muốn bình luận lựa chọn cuối cùng của Lục A Tàng là đúng đắn hay ngốc nghếch. Dù thế nào đi nữa, đó là lựa chọn của bản thân cô. Tôi cũng không muốn tìm hiểu xem sự tồn tại của loại người như Sean là vấn đề của bản thân ông ta, hay là sai lầm của kẻ khác.

Song tôi hiểu rằng, một sinh mệnh dù nhỏ bé đến đâu, chỉ cần chúng không làm hại ai, không xấu xa đê tiện, đều đáng được tôn trọng.

Cho dù chỉ là một con kiến, một con thỏ, thậm chí là một con chuột.

Tôi mong rằng có nhiều người hơn nữa hiểu được điều này, thực sự!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 1: DẪN

✣ Xương và đá ✣

Người không được thấu hiểu, dù ở trong vũ trụ bao la,

cũng cảm thấy chân tay trói buộc.

Người được thấu hiểu, cho dù ở nơi chật hẹp,

trong lòng tự nhiên vẫn có một vùng trời biển mênh mông.

DẪN

Cố Thất Thất rất thích soi gương.

Trong ba lô của cô bao giờ cũng có một chiếc gương nhỏ, khi gập lại to cỡ nửa lòng bàn tay, khi mở ra lại cao tới một thân người. Đó là món quà mẹ cô tặng cho, nói rằng nó được làm từ nước mắt của Narcissus[1], có thể soi ra hình ảnh đẹp đẽ nhất.

[1] Là con trai của thần sông Cephissus trong thần thoại Hy Lạp, rất đẹp trai, nhiều cô gái đem lòng yêu anh ta nhưng đều bị từ chối. Vì kiêu ngạo, anh bị nữ thần Oán Thù trừng phạt, suốt đời chỉ có thể yêu chính bản thân mình. Từ đó, Narcissus chỉ say mê nhìn ngắm khuôn mặt của mình phản chiếu dưới mặt hồ, cho đến một ngày không chịu nổi, đã lao xuống hồ trong cố gắng tuyệt vọng được ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình và chết đuối. (ND)

Tuy nhiên, Cố Vô Danh lại rất coi thường hội chứng quá yêu bản thân của em gái.

Soi đi soi lại, cũng chỉ là một đống xương trắng mà thôi.

Nếu nhất định phải miêu tả cho đẹp đẽ hơn một chút, thì Cố Thất Thất là một bộ xương được sắp xếp nhịp nhàng sinh động, đường nét tinh tế, bề mặt trắng sáng sạch sẽ hơn những bộ xương thông thường rất nhiều, tựa như được bao phủ trong màn tuyết cuối cùng buổi đầu xuân.

Thế nhưng, dù đẹp đẽ thế nào cũng vẫn chỉ là một bộ xương. Đây là sự thực vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Trên thế gian đã chẳng còn mấy cốt yêu. Sau khi cha mẹ qua đời, Cố Thất Thất và Cố Vô Danh không còn bất kỳ người thân nào khác.

Cố Thất Thất từng nghe mẹ kể rằng, bà vốn có một người dì họ, nhưng bà ta không an phận với cuộc sống ẩn dật bình lặng, đã bỏ đi chiếm núi xưng vương, lập ra một động Bạch Cốt trên núi, hàng ngày khoác lên mình bộ da thiếu nữ, dụ dỗ nam nữ qua đường vào trong động để ăn thịt, cuối cùng bị một con khỉ dữ nứt ra từ đá đánh chết, một cái chết rất thê thảm.

Cố Thất Thất đương nhiên chưa từng gặp người dì họ này, cũng không thích bà ta, vì bà ta ăn thịt người. Trong mắt Cố Thất Thất, con người là để nhìn ngắm. Bọn họ hàng ngày khoác lên người những trang phục đa dạng, có vô số biểu cảm, làm những công việc khác nhau, dùng sức mạnh của chính mình thay đổi thế giới từng chút một, thú vị biết bao nhiêu, tại sao lại phải ăn thịt họ?

Hơn nữa, cô ghét nhìn thấy máu. Thứ chất lỏng dỏ lòm chảy ra từ cơ thể con người khiến cô chóng mặt. Đây là một cảm giác khá là khó chịu. Cô không thể tưởng tượng nổi về cái cảnh tượng khi bà dì họ xé xác những con người.

Vả lại, thịt con người có ngon như bánh tart hoa quả không?

Bà dì họ đáng ra nên sống thêm một thời gian nữa. Nếu bà ta được nếm món bánh tart hoa quả của cái tiệm bánh ngọt tên gọi Không Dừng kia, chắc chắn sẽ không còn ý muốn ăn thịt người.

Đây là một trong những ý nghĩ ngây thơ nhất của cốt yêu Cố Thất Thất. Tiếc rằng nó mãi mãi không bao giờ trở thành sự thực.

Tôi rất muốn quan sát bộ dạng của Cố Thất Thất lúc cô ăn bánh tart, nhưng lần nào cô ta cũng gói mang về. Tôi quả thực rất tò mò bộ dạng của cốt yêu trong lúc ăn uống, thậm chí còn tưởng tượng một cách xấu xa rằng, thức ăn mà họ nuốt xuống liệu có rơi thẳng ra ngoài qua khe hở giữa những chiếc xương hay không.

Sự thực là, mỗi lần khi Cố Thất Thất tới mua bánh tart hoa quả, gã béo và gã gầy đều sợ đến chết khiếp. Bởi vì cô luôn luôn tới vào lúc nửa đêm, và cũng vì có ý tốt không muốn đánh động người khác thức giấc, nên di chuyển lặng lẽ bằng cách lướt đi.

Hôm đó, gã béo nửa đêm mò dậy nấu đồ ăn đêm, vừa ăn bánh trôi vừa bước ra ngoài, thình lình đụng đầu với cô ta. Nguyên một cục bánh trôi tuột thẳng xuống cổ họng, nhả ra không được mà nuốt xuống cũng không xong, suýt chút nữa đã tuổi xuân chết yểu.

Tôi biết cô là một con cốt yêu hết sức tò mò, dường như với vạn vật trên thế gian, cô luôn cảm thấy nhìn chưa đã, ngay cả đến mua một chiếc bánh cũng phải lượn một vòng quanh nhà tôi. Sự tò mò sẽ giết chết một con mèo. Sự tò mò của cốt yêu suýt chút nữa hại chết gã béo.

Gã béo và gã gầy rất có thành kiến với cô, nhất loạt cho rằng cô nên khoác một bộ da người trông đàng hoàng một chút rồi hãy ra đường. Một bộ xương trắng lượn qua lượn lại, thật quá ư chướng mắt.

Nhưng, cô vẫn là cô, lúc nào cũng xuất hiện trước mặt bọn tôi với bộ dạng nguyên thủy nhất, đơn giản nhất. Cô nói, như thế này rất hay, không cần uốn tóc, không cần trang điểm, cũng chẳng cần phải mua sắm quần áo. Cứ sống đơn giản như vậy, ăn món bánh tart yêu thích nhất, thảnh thơi thoải mái biết bao.

Lần nào cô cũng tới mua bánh tart vào buổi tối cuối tuần. Tôi biết rõ lịch của cô, nên luôn đặt bánh tart làm sẵn vào trong hộp giữ nhiệt chuyên dụng, để đảm bảo chiếc bánh khi đến tay cô vẫn còn nóng hổi. Bởi vì gã béo và gã gầy nhất quyết không chịu nướng bánh tart cho một bộ xương vào lúc nửa đêm.

Thế nhưng, đã gần một tháng nay, Cố Thất Thất không tới. Bánh tart chuẩn bị cho cô đã liên tiếp mấy lần trở thành bữa sáng của tôi.

Hôm nay lại là cuối tuần, cái nóng bức giữa hè oi ả tới tận chiều tối vẫn chưa thèm dịu bớt. Gã béo và gã gầy vừa mới sáng ra đã chạy tới bãi tắm mới khai trương ngắm gái đẹp. Cũng may là chúng đi cả, nếu không sự xuất hiện đột ngột của Cố Vô Danh chắc chắn sẽ khiến chúng phải gặp ác mộng suốt

ba ngày trời.

Đúng vậy, người tới tiệm hôm nay không phải là Cố Thất Thất, mà là anh trai cô ấy, Cố Vô Danh.

Đây là một gã cốt yêu đã tồn tại suốt mấy trăm năm, rất khác với em gái anh ta, là một bộ xương đen tuyền, đen nhức như bị đổ vào vào một hũ mực nước đã phong kín suốt mấy vạn năm. Trên mỗi chiếc xương thô kệch đều ẩn hiện những chấm sáng nhỏ li ti như cát.

Yêu lực của cốt yêu được phân chia theo màu sắc. Màu sắc càng tối, lại càng hung hãn.

Cố Vô Danh đi qua chỗ nào, những hoa lá tốt tươi của tôi đều đồng loạt gục đầu héo rũ.

Anh ta lao vụt vào, như một trận cuồng phong.

Tôi mỉm cười nhìn anh ta:

– Mua bánh tart hộ em gái anh à?

– Đi theo tôi! – Giọng nói của anh ta rất êm tai. Nếu nhắm mắt lại, trong đầu bạn hẳn sẽ hiện lên hình ảnh của một người đàn ông hoàn hảo.

Tôi vẫn mỉm cười:

– Bỏ nhà theo một bộ xương khô chẳng hề lãng mạn chút nào. Cho nên, tôi từ chối!

Cố Vô Danh dường như đã nổi giận. Chiếc bàn đặt giữa hai chúng tôi bị anh ta hất tung lên, ấm trà, tách trà rơi vỡ đầy đất, nước trà xanh biếc tung tóe khắp nơi.

Anh ta nhảy vọt một bước tới trước mặt tôi, tôi cảm nhận thấy luồng hàn khí tỏa ra từ bộ xương của anh ta đã khiến nhiệt độ phòng thay đổi trong tích tắc. Tôi từ mùa hạ rơi tọt vào tiết đại hàn.

Anh ta cao hơn tôi một cái đầu. Ngước nhìn cái đầu lâu đen kịt đang trong cơn thịnh nộ khó chịu hơn nhiều so với việc đối mặt với con sư tử vàng kim hồi trước. Bởi vì, anh ta không có mắt, cho nên không có ánh mắt, tôi không nhận ra được manh mối, không đoán được tâm tư.

– Tôi muốn có một hơi chân khí của yêu cây! – Tay anh ta bất ngờ chụp cứng lấy cổ tay tôi.

Bị khúc xương khô lạnh lẽo thình lình túm chặt, khiến tôi trong một khoảnh khắc nào đó ngỡ rằng bàn tay mình đã không còn nữa.

– Tôi không đánh đấm rất nhiều năm rồi! –Tuy anh ta không có mắt, nhưng tôi vẫn rất nghiêm túc nhìn vào hai lỗ đen sâu hoắm trên mặt anh ta mà nói.

Tôi thực sự không muốn ẩu đả, mỗi một chiếc bàn, một chiếc ghế, một chiếc cốc, mỗi một đồ vật trong tiệm Không Dừng đều do tôi bỏ tiền ra mua, nếu vỡ hỏng thì thật xót ruột!

Cố Vô Danh lạnh lùng "hừm" một tiếng, càng giữ tôi chặt hơn…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 2: Chương 1

Không phải ngày rằm, đêm nay trăng vẫn tròn vành vạnh, đầy trời ánh vàng rực rỡ, còn ngỡ là mặt trời nhầm giờ.

Thành phố Vong Xuyên không mấy tiếng tăm đang ngủ say dưới ánh mặt trăng, bớt đi cái thực tế bê tông cốt thép, nhiều thêm sự hư ảo như mơ.

Một chùm ánh trăng sáng nhất chiếu xuống hẻm sau của một nhà hàng, mấy con mèo hoang tham ăn nhảy nhót trên thùng rác, hậm hực lùng sục đồ ăn. Nhiệt độ cao là thứ mà các loại mùi hôi thối yêu thích nhất.

Trong bầu không ở chính giữa con hẻm, chợt nứt ra một kẽ hở, từ bên trong tỏa ra mộ tầng khói trắng, giống như hơi nóng bốc ra từ quầy bánh bao sáng sớm, khác chăng là không hề nóng, mà buốt giá muốn chết.

Hai người đàn ông bước ra từ kẽ hở, hình dáng lờ mờ dần hiện rõ trong làn khói trắng, áo phông, quần bò, giày thể thao, lối ăn mặc thông dụng nhất trong ngày hè; một người tóc đen, đầu đinh; một người tóc đỏ, ngang lưng. Ngoại hình đều rất ổn, mặt không cười, đáy mắt có tia sắc lạnh.

– Lối ra Âm giới, chẳng lẽ không thể đặt ở một nơi sạch sẽ hơn à? – Trong bóng tối bên cạnh thùng rác, hiện ra một cái bóng trẻ trung mảnh khảnh, tóc mai lệch bị gió đêm thổi tung, đem lại vẻ mỹ cảm rối loạn, khuôn mặt tuy vẫn chưa hết vẻ ngây thơ, nhưng theo suy đoán sơ bộ, có tiềm năng trở thành mỹ nam. Một chiếc sơ mi ngắn tay màu đỏ rực trông còn tươi hơn cả ngọn lửa, cặp sách màu đen đeo chéo sau mông, khóa kéo mở toang một cách cẩu thả.

Bọn mèo hoang gào lên loạn xạ một hồi, nhảy vọt đi bỏ chạy tứ tán. Một con trong đám đạp đổ một túi rác, cả đống mỳ sợi thiu thối rơi toẹt xuống đất, nước dùng bắn tung tóe lên đôi giày thể thao sạch tinh không một hạt bụi của cậu thiếu niên.

Thiếu niên nhấc chân lên, chau mày quát:

– Các chú phải đền cho tôi một đôi giày mới, à không, phải là hai đôi! Hóa đơn cứ đưa cho cô của tôi!

– Đại vương sai chúng ta tới đây không phải để mua giày cho ngươi. – Người tóc đỏ bước tới trước mặt cậu thiếu niên, giọng nói không mấy thân thiện – Nếu nhiệm vụ lần này thất bại, tất cả chúng ta đều không được sống yên ổn, bao gồm cả ngươi, Chung Tiểu Khôi.

– Liên quan gì tới tôi? – Chung Tiểu Khôi trợn trừng mắt, chỉ vào mình với vẻ tội nghiệp – Âm giới các ngươi mất đồ, lại chẳng phải do tôi lấy trộm! Tôi chỉ phụ trách cung cấp nơi ăn chốn ở tại nhân gian cho các người mà thôi.

– Nhiệm vụ của ngươi không chỉ là lo nơi ăn chốn ở, đại vương đã đặc biệt căn dặn bọn ta! – Người tóc đỏ bước tới, đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn, hai người mỗi người một bên, giữ chặt lấy hai cánh tay Chung Tiểu Khôi, không cho phép lôi thôi, nhấc bổng cậu ta lên, chẳng buồn đếm xỉa tới sự phản kháng của cậu ta, bước ra khỏi con hẻm.

Dưới ánh trăng, ba con người, chỉ có một chiếc bóng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 3: Chương 2

Cố Thất Thất đã dọn tới khu dân cư nhỏ này được một tuần, vẻ hào hứng vẫn bừng bừng trên nét mặt. "Ngôi nhà" trước đó của cô ở một góc của sa mạc Sahara, nắng như thiêu đốt. "Ngôi nhà" trước nữa ở trên một núi băng tại Nam Cực, bước ra khỏi cửa là có thể nhìn thấy cả bầy chim cánh cụt. Trước nữa, ở trong một ngôi làng tại ngoại ô Cape Town, hoặc là, ở đại lộ số 5 tại New York. Tóm lại, cô và anh trai mỗi năm đều chuyển nhà một lần. Mấy trăm năm nay, trên trái đất gần như không có nơi nào cô chưa đặt chân tới.

Năm nay, cô chuyển đến Trung Quốc, tới thành phố nhỏ có tên gọi Vong Xuyên. Thế nhưng, lần này chỉ có một mình cô. Nhân cơ hội Cố Vô Danh có việc phải đi xa, cô đã chạy trốn khỏi khu biệt thự lộng lẫy phô trương tại một nơi nào đó ở nước ngoài.

Nếu như cô không nhớ nhầm, đây là chuyến du lịch một mình đầu tiên trong đời cô.

Cố Vô Danh là anh trai, là bảo mẫu, là thầy giáo, là cai ngục của cô. Yêu cầu duy nhất đối với đứa em gái duy nhất của anh ta, chính là phải nghe lời.

Phải nghe lời, không được tin tưởng bất cứ sinh vật sống nào dưới lớp vỏ da.

Phải nghe lời, chỉ được phép ăn chay, không được ăn thịt, càng không được động chạm tới những thức ăn rác rưởi kiểu như khoai tây chiên.

Có lẽ vì anh quá yêu cô. Nhưng, cho dù anh trai cô xuất phát từ sự bá quyền của thói gia trưởng, hay là sự quan tâm của tình ruột thịt, Cố Thất Thất cũng đã thực sự chán ngấy một cuộc sống có quá nhiều cấm đoán.

Cô muốn sống cuộc sống của chính mình.

Người sống trong khu dân cư bình dân này rất đông đúc, có học sinh trung học, nhân viên tiếp thị dao cạo râu, những ông bà già tóc bạc đã nghỉ hưu, còn có cả biên tập viên chuyên mục tạp chí gì gì nữa, hỗn độn đủ kiểu.

Cố Thất Thất ngày ngày đều chui ra chui vào những căn nhà của họ, xem họ làm việc, nghe họ trò chuyện. Cuộc sống thế tục, mùi vị nhân gian, là những thứ không bao giờ có thể cảm nhận được khi ở trong sa mạc, ở Nam Cực, hay trong biệt thự xa hoa.

Thế nhưng, chính vì những hành vi "thân thiện" giữa cô với loài người, mà Cố Vô Danh đã từng tẩn cho cô hai trận nên thân. Một lần bởi cô ra tay cứu một người phụ nữ trung niên nhảy lầu giữa đêm, còn lần khác do cô cõng một chàng trai trẻ bị ngã gãy chân chạy ra khỏi khu rừng đang bốc cháy.

Việc cô cho là tốt, trong mắt anh trai lại là tội ác tày trời.

Người phụ nữ trung niên được cô cứu sống, khi nhìn thấy người đỡ lấy mình là một bộ xương trắng lóa như tuyết, lập tức thẳng tay xô Cố Thất Thất ra, rú lên chói lói rồi ngất lịm. Ngày hôm sau, việc đầu tiên mà bà ta làm sau khi tỉnh lại chính là tìm rất nhiều đạo sĩ tới nhà làm phép suốt ba ngày trời, vẽ bùa xua đuổi tà ma dán kín cánh cửa.

Còn chàng trai được cứu thoát khỏi khu rừng bốc cháy, sau khi nhìn rõ bộ dạng của cô, hành động đầu tiên của anh ta chính là rút ra con dao găm phòng thân, đâm thẳng vào ngực cô.

Là một con cốt yêu, Cố Thất Thất buộc phải hiện nguyên hình thì sức mạnh của cô mới có tác dụng đối với con người.

Cô không phải là tà ma, nên bùa chú của đạo sĩ đối với cô chỉ là một tờ giấy. Cô chỉ là một bộ xương, nên con găm của anh chàng kia chẳng thể làm cô sứt mẻ. Cô chỉ có chút băn khoăn, cô chẳng qua là muốn cứu mạng bọn họ, chẳng qua chỉ để lộ hình dạng thật sự thôi mà.

– Em không giống với bọn họ! – Sau khi dần cho Cố Thất Thất một trận, Cố Vô Danh hét lớn một câu – Không giống!

Bước trên đường phố ngập tràn ánh nắng, Cố Thất Thất ngó ngiêng trong đám đông con người, những già trẻ kia, chẳng qua là có nhiều hơn cô một lớp da thịt mà thôi. Hơn nữa, sau khi bọn họ chết đi, chẳng phải cũng là một bộ xương? Suy cho cùng, bọn họ rõ ràng cũng giống hệt như cô, tại sao lại phải sợ hãi đến thế? Sợ cô, khác nào sợ hãi chính bản thân họ?

Con người đúng là một sinh vật vừa thú vị vừa cổ quái, một mặt hết sức yêu quý cơ thể của mình, mặt khác lại sợ hãi bộ xương chống đỡ cho da thịt của chính mình.

Mâu thuẫn này càng sâu sắc, Cố Thất Thất lại càng khát khao được kết bạn với một con người. Do nơi ở thường xuyên thay đổi, cộng thêm sự quản thúc của anh trai, nên cô chẳng có mấy bạn bè. Đương nhiên, "bạn bè" của cô là đủ các loại yêu quái, như tiểu yêu quái nấm ở trong núi, lão yêu tinh bọ cạp ở sa mạc Sahara, yêu hoa sành điệu ở New York vân vân, song không bao gồm con người.

Cố Vô Danh nói, không một con người nào muốn kết bạn với cốt yêu. Cốt yêu không giống với các loài yêu quái khác, không thể biến hóa thành hình dạng nam thanh nữ tú một cách tùy ý, chúng ta không bao giờ biến hóa ra được một bộ da đẹp đẽ mà con người yêu thích. Từ đầu đến cuối, chúng ta chỉ là một bộ xương chân thực nhất.

Về điểm này, Cố Thất Thất hiểu rõ. Một con cốt yêu đích thực từ khi sinh ra cho tới khi chết đi, đều không thể thay đổi hình dạng của bản thân. Còn về bà dì họ bị con khỉ dữ kia đập chết, dù tu luyện có cao thâm đến mấy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chui vào bên trong tấm da người, giả mạo hình người một cách đại khái, chứ không thể biến thành thân người thật sự.

Thế nhưng, không thể biến thành một cô gái xinh đẹp thì đã sao? Hình dạng hiện tại của mình có gì không tốt? Mẹ từng nói, mẹ là cô gái xinh đẹp nhất trong tộc cốt yêu. Cho nên, Cố Thất Thất tới tận lúc này cũng không hiểu nổi nguyên nhân căn bản của việc con người ghét bỏ mình. Lẽ nào chỉ vì khác biệt về quan điểm thẩm mỹ?

Nhưng, cô vẫn tin rằng, sẽ có người khác với số đông.

Đối với "niềm tin" của cô, Cố Vô Danh vẫn chẳng coi ra gì, giống như đã dè bỉu hành động soi gương của cô, nói rằng, anh với em đánh cược nhé, nếu như có một con người sẵn sàng kết bạn thực sự với em, thì từ nay về sau, cho em được toàn quyền quyết định cuộc sống, anh sẽ không can thiệp vào bất cứ việc gì. Điều kiện là, người đó phải nhìn thấy rõ ràng bộ dạng thực sự của em.

Đồng ý!

Cố Thất Thất muốn dùng vụ cá cược này để giải thoát triệt để khỏi vòng kim cô "nghe lời".

Thế nhưng, vụ cá cược này đã trải qua mấy chục năm, Cố Thất Thất vẫn không hề cáo tín hiệu chiến thắng.

Tất cả những con người cô cho rằng có thể làm bạn với mình, không một ai không hồn bay phách tán trước hình dạng của cô.

Cô có phần nản chí, nhưng vẫn nuôi hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 4: Chương 3

– Những cửa hàng khác đều đã nghỉ cả rồi, cậu còn chưa đóng cửa?

Cố Thất Thất ngồi thu lu bên cửa một tiệm bán cá vàng nhỏ, nhìn ngắm những con cá vàng đủ mọi màu sắc bơi tung tăng trong bể nước, rồi lại nhìn cậu

thiếu niên đang ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ sát cửa, tò mò hỏi.

Bây giờ là mười hai rưỡi đêm, tiệm bán cá vàng này nằm sâu trong con hẻm nhỏ bên ngoài khu dân cư. Những tiệm tạp hóa, tiệm rửa ảnh xung quanh đều đã đóng cửa từ lâu, chỉ còn cửa tiệm này vẫn tiếp tục mở cửa dưới ánh sáng của hai chiếc bóng đèn sơ sài.

Cố Thất Thất đã chú ý đến tiệm bán cá vàng này cùng với cậu thiếu niên trông tiệm đã nhiều ngày nay. Cậu ta luôn bán hàng đến rất muộn. Cô chưa bao giờ nhìn thấy họ đóng cửa. Chỉ là một tiệm bán cá vàng, đâu phải là cửa hàng 7-11 mở cửa 24/7, lẽ nào cũng bán hàng thông đêm? Thật là quái lạ.

– Trời gần sáng chúng tôi mới đóng cửa. – Cậu thiếu niên khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mặc chiếc áo phông lụng thụng màu xám rất không hợp với khổ người, và chiếc quần bò màu xanh lam đã giặt tới bạc phếch. Cậu ta nghiêng người mò mẫm trên chiếc giá bên cạnh, lấy ra một túi nhỏ thức ăn cho cá, cẩn thận rắc vào trong bể cá trước mặt – Ăn đêm nào! – Cậu ta tươi cười nói với những con cá.

Cậu ta là người mù chăng? Cố Thất Thất nhìn vào đôi mắt kính đen như mực trên khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta, phỏng đoán. Ai lại giữa đêm khuya đeo chình ình cặp kính đen mắt tròn kiểu người mù như thế? Huống hồ, khi cậu ta lấy đồ vẫn phải dùng tay sờ lần.

Cố Thất Thất không nhịn được, giơ tay ra hươ hươ trước mũi cậu ta.

– Thôi xin cô, tôi không phải người mù nhé! – Cậu ta dừng công việc đang làm, đẩy tay Cố Thất Thất ra – Chẳng qua mắt có chút bệnh vặt, không thể nhìn ánh sáng mạnh, thị lực hơi kém thôi!

Cố Thất Thất bối rối ho húng hắng hai tiếng, lí nhí:

– Thế tại sao khi lấy gói thức ăn cho cá, cậu lại phải sờ lần?

– Không phải là tôi sờ lần, mà là gần đây thời tiết nóng ẩm, thức ăn cho cá có chỗ vón cục lại, tôi phải bóp cho rời ra. – Cậu thiếu niên ngán ngẩm liếc nhìn Cố Thất Thất – Còn cô, trời thì nóng bức mà lại ăn mặc tầng tầng lớp lớp thế này, còn đeo cả khẩu trang, không khéo bị người ta tưởng lầm là bà cô biến thái đấy.

– Cậu… – Cố Thất Thất nghe mà suýt chút nữa chết uất. Nhưng, cậu ta nói không sai. Để có thể trò chuyện với cậu thiếu niên bán cá vàng, cũng vì không muốn cậu ta phải chết khiếp, tối nay cô đã dốc sức cải trang thật cẩn thận, bộ áo thể thao cao cổ, công thêm đôi bốt cao cổ cộng găng tay cộng tóc giả cộng mũ rộng vành, trên mặt lại còn bồi thêm kính râm và khẩu trang, tóm lại là kín mít không hở ra một ly nào.

– Nếu không nghe giọng nói của cô, tôi còn tưởng cô là ông chú biến thái nào cơ đấy. – Cậu thiếu niên thành thật nói.

– Tôi bị cảm, được chưa? – Cái đầu Cố Thất Thất cũng được ngụy trang dưới đám sợi đen – Còn nữa, có ông chú biến thái nào dáng người đẹp như tôi không?

– Ha ha, cô cũng kiêu căng quá đấy! – Cậu thiếu niên cười lớn, để lộ hàm răng trắng bóng như vỏ sò, tiếng cười giòn tan như những chú cá nhỏ đang tung tăng bơi lội.

– Giờ này còn ai tới mua cá vàng nữa? Mua về làm bữa đêm à? – Cố Thất Thất cố ý cười khúc khích giễu cợt tên quỷ sứ vừa dám vô lễ với mình.

Cô nhìn ngang ngó dọc, hai đầu con hẻm đều chìm nghỉm trong bóng đêm tĩnh mịch, đừng nói là người, đến ma cũng chẳng thấy một con.

Chiếc đèn diệt muỗi treo trên góc tường kêu lép bép, là tiếng động vang nhất trong lúc này.

– Này bà cô biến thái, tốt nhất hãy về nhà đi! – Cậu thiếu niên khẽ cử động, vươn người ngó ra bên ngoài, rồi quay đầu nhìn về cuối con hẻm, đôi môi nhợt nhạt mấp máy, khẽ lẩm nhẩm gì đó.

Cậu ta lúc này trông mới giống một người bán hàng đang chờ khách. Cho dù ánh mắt đã bị cặp kính đen che hoàn toàn, song nét mặt cậu ta đã lộ rõ sự mong đợi.

– Tôi tên là Cố Thất Thất, không phải là bà cô biến thái, tôi vẫn còn trẻ nhá! – Cố Thất Thất chỉ muốn giật khẩu trang xuống, để lộ ra khuôn mặt thật, mang lại sự ngạc nhiên thú vị cho cậu nhóc vào giữa đêm khuya. Cốt yêu cũng thích làm đẹp, cũng ghét bị người khác gọi là cô chứ không phải là chị, cho dù cô đã mấy trăm tuổi rồi.

– Được thôi, bà chị biến thái, chị chắc chắn là chị muốn ở lại? – Cậu ta vẫn thản nhiên như không, tiếp tục nhìn về phía cuối ngõ.

– Cậu phản ứng cũng nhanh thật đấy! – Cố Thất Thất nghiến răng nghiến lợi mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy cậu nhóc có phần thú vị – Này, cậu tên là gì? Sống ở gần đây à?

– Tôi tên là Sinh, – Cậu ta thẳng thắn đáp lời – Tôi còn có một cái tên tiếng Anh là Live, thích gọi tên nào tùy chị.

– Live? Cái tên tiếng Anh này thật là lạ… – Cố Thất Thất lẩm bẩm, nhưng nó lại rất phù hợp với cậu nhóc quỷ sứ trông không hề bình thường chút nào kia, một cậu nhóc cổ quái miệng lưỡi sắc bén, nửa đêm nửa hôm ngồi canh tiệm cá vàng.

– Chị cũng chưa hẳn đã bình thường đâu, tiểu thư Cố Thất Thất ạ! – Trong vòng vài phút, cậu ta thay đổi cách xưng hô với cô đến mấy lần, dường như rất thích thú với việc đó – Đã gần một giờ sáng, chị không về nhà đi ngủ à? Con gái thức đêm nhiều quá sẽ mau già đấy!

– Hôm nay vừa hay chị đây bị mất ngủ. – Cố Thất Thất cố tình cười một cách quá lố – Cho nên, chị quyết định ở lại cùng con ma cô độc là cậu.

– Tùy chị! – Sinh nở một nụ cười rất dễ coi, lắc đầu nói – Ngày nay, đúng là ngày càng có nhiều người rảnh rỗi. Nửa đêm không ngủ, đi xem người ta bán cá vàng.

– Có rảnh rỗi tới đâu cũng không bằng cậu, và cả cái cửa tiệm của cậu nữa! – Cố Thất Thất ngồi bệt xuống bậc thang bên cạnh bể cá, chỉ về phía cuối con hẻm – Tôi đánh cược với cậu, nếu đêm nay cậu có thể bán được một con cá vàng, tôi sẽ giúp cậu thực hiện một nguyện vọng.

– Chị chẳng phải là ông già Noel! – Sinh chẳng buồn nhìn cô, vẫn tiếp tục ngó nghiêng.

– Nếu cậu thua… – Cố Thất Thất cố ý khệnh khạng ra vẻ anh chị – cậu phải ngoan ngoãn nói với tôi rằng, chị gái xinh đẹp ơi, em sai rồi.

– Được thôi, là tự chị muốn ở lại đấy nhé! – Cậu ta quay đầu lại, trên cặp kính đen rung rinh phản chiếu khuôn mặt bọc kín bưng như bánh chưng của Cố Thất Thất, nói – Tôi sẽ không thua!

Vừa dứt lời, cậu ta mỉm cười:

– Khách hàng tới rồi…

Bên tai Cố Thất Thất vảng lên một chuỗi âm thanh khẽ khàng, giống như cánh hoa bị gió thổi rê trên đất bùn, không dễ dàng nhận ra.

Lào xào, lào xào, âm thanh mỗi lúc một gần.

Một khối đen cao chưa tới nửa thân người lướt nhẹ tới từ đầu bên kia của con ngõ. Bên ngoài đường nét lờ mờ của nó, bao phủ một lớp sương mù màu vàng đất.

Cho tới tận khi thứ này bay tới trước mặt, Cố Thất Thất mới nhìn rõ, đây là một ông lão râu tóc bạc béo tới mức không còn nhìn thấy cổ và eo, cao chưa tới hông Cố Thất Thất. Nếu không phải mắt mũi mồm miệng trên khuôn mặt béo quay vẫn còn rõ nét, hoàn toàn có thể gọi ông ta là ông già bí đao.

Ông ta chật vật đưa đôi tay ngắn cũn vỗ phành phạch vào tấm áo dài xanh cũ kỹ, vừa nhìn đã biết không thuộc về thời đại này, sau đó bật tung lên như một quả bóng, rơi xuống trước bể cá trên kệ, chỉ vào một con cá nhỏ có chiếc đuôi màu đỏ tươi, trên khuôn mặt béo tròn lộ ra một nụ cười hân hoan, hấp tấp nói:

– Sinh, nó, nó, mau!

– Được rồi! – Sinh vừa cười vừa đưa chiếc vợt cho ông ta. Ông già bí đao xắn tay áo, cẩn thận vớt con cá nhỏ đã chọn từ trong bể ra, bỏ vào chiếc lọ thủy tinh mang theo. Nước trong lọ có màu xanh lam nhạt.

– Đẹp quá đi mất! – Ông già bí đao chăm chú ngắm nghía con cá đang bơi trong chiếc lọ thủy tinh, thậm chí còn xúc động tới rơi nước mắt.

Vừa nói, ông vừa móc trong tay áo ra một nắm đá sắc màu sặc sỡ, đặt vào tay Sinh, cảm ơn luôn miệng.

Sinh sờ những viên đá trong tay, nói:

– Ông đưa nhiều quá. Cháu phải bắt cho ông thêm một con nữa.

– Không, không, lần sau ta lại tới. Không thể để cậu buôn bán lỗ vốn được, đúng không? – Ông già bí đao vô cùng cảm kích, xua tay liên hồi, hồ hởi ôm con cá của mình ra về. Ông ta đi đến đâu, nơi đó liền nở ra một vạt hoa dại li ti màu sắc rực rỡ.

– Ông già râu bạc này chỉ cần vui vẻ là sẽ như vậy đấy, khiến cho khắp phố đâu đâu cũng nở đầy hoa, tới tận khi trời sáng mới biến mất. – Sinh vừa như đang nói với cô, lại vừa như tự nhủ. Cậu ta đứng dậy, bỏ những viên đá cuội vào trong lọ hoa trên chiếc tủ phía sau. Đó là một cái lọ hoa thủy tinh bình thường, không cắm hoa, bên trong đựng đầy những viên đá đủ mọi màu sắc hình thù, viên nào viên nấy bóng loáng như gương, dưới lớp thủy tinh chiếu ra những tia sáng đẹp mắt.

Ông lão kia, rõ ràng không phải con người.

– Chị thua rồi nhé! – Sinh bước ra, khoanh tay trước ngực, có phần đắc ý.

– Ờ… ông ta… – Cố Thất Thất nhất thời chưa kịp định thần, hậm hực nói – Ông ta chẳng hề trả tiền! Rõ ràng là cậu tặng không cho ông ta! Không thể coi là cậu thắng!

– Trong giao kèo cá cược của chúng ta đâu có quy định tiền tệ giao dịch bắt buộc phải là tiền mặt? – Sinh chầm chậm bước tới bên cạnh cô, ghé vào tai cô nói thầm – Những viên đá kia là tiền của yêu tinh đấy.

Cố Thất Thất chẳng có khái niệm gì về tiền bạc, dù là tiền con người hay là tiền của yêu tinh.

– Sợ chưa? Ông già râu bạc không phải là con người đâu! – Nhìn dáng vẻ đờ đẫn bất động của cô, Sinh tỏ ra vô cùng nghiêm túc, nói bằng cái giọng rất

đỗi âm trầm ma quái – Tôi đã khuyên chị về nhà, là chị không chịu đi!

Có lẽ, màn tiếp theo trong mong đợi của cậu ta là Cố Thất Thất hai tay ôm đầu, hét váng lên rồi co giò bỏ chạy. Thế nhưng, Cố Thất Thất chỉ thất thần trong chốc lát, sau đó liền nắm lấy tay cậu, nghiêm túc hỏi:

– Thế… cậu có phải là con người không?

– Hỏi vớ vẩn, tôi đương nhiên là con người! – Sinh hất tay cô ra, chau mày lẩm bẩm – Thật chán, chị lại chẳng hề thấy sợ!

Thần sắc của cậu ta khiến Cố Thất Thất nhớ tới những anh chàng nghịch ngợm chuyên coi việc trêu chọc con gái làm thú vui nhưng lại thất bại mà cô đã từng gặp trước đây.

Hù dọa cô ư? Nếu cô bỏ khẩu trang xuống, người lăn ra chết ngất chắc chắn sẽ là cậu ta!

Nhưng bây giờ, Cố Thất Thất lại không muốn cậu ta chết ngất. Cậu thiếu niên này thật quá ư thú vị, không ngờ lại buôn bán với yêu quái. Lão yêu quái kia cũng kỳ quặc, thứ gì không mua lại đi mua cá vàng? Nếu làm thức ăn, thì con cá đó có vẻ như quá nhỏ.

– Ông già râu bạc mua cá không phải để ăn đâu. Cá vàng của tôi có một tác dụng đặc biệt khác. – Sinh dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của Cố Thất Thất. Cậu ta ngồi xuống, ngón tay chầm chậm vạch trong mặt nước trong veo, những con cá tưởng chừng như ngốc nghếch kia đột nhiên giống như có linh tính, xúm xít vây quanh ngón tay cậu, lắc đầu quẫy đuôi rất thân mật. Sinh cười hỏi – Bà chị biến thái, chị có muốn mua một con cá vàng không?

– Tôi không có tiền… – Cố Thất Thất buột miệng đáp, rồi lại nghi hoặc hỏi – Cậu đúng là con người?

Sinh không nói năng gì, nắm lấy bàn tay Cố Thất Thất, đặt vào trước ngực mình.

Nhịp tim đập rõ ràng, cùng với thân nhiệt đặc trưng từ máu thịt con người, xuyên qua lượt áo phông lan tới lòng bàn tay cô. Cậu nhóc này đúng là con người thực. Thế nhưng, cho dù có là con người, cũng không thể là một người bình thường, nếu không, làm sao giao du với yêu quái?

– Đừng nghĩ rằng tôi không bình thường! – Sinh dường như luôn dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô, cậu lau nước bám trên ngón tay – Chị cũng là con người, nhưng nhìn thấy lão yêu quái râu bạc này lại chẳng hề chết khiếp. Nếu tôi không bình thường, thì chị cũng tám lạng nửa cân thôi.

Lời cậu ta đã nhắc nhở Cố Thất Thất rằng, hiện tại cô là một con người. Cô không muốn bị vạch trần thân phận, ít nhất là trước khi thỏa mãn được trí tò mò của mình. Nếu có thể, cô muốn làm bạn với cậu nhóc mồm mép lanh lợi kia. Ý nghĩ này chớp qua trong đầu cô.

– Được thôi. Chúng ta đều rất bình thường. – Cố Thất Thất đặng hắng, cố ý hỏi vẻ bâng quơ – Thế ông già vừa nãy có lai lịch thế nào?

– Ông ta là một yêu quái Địa Du, bùn đất hóa thành, quanh năm sống dưới mặt đất, thi thoảng mới lên trên phơi nắng chốc lát. Thân thể của Địa Du xuất phát từ tinh khí ở sâu trong lòng đất, ông ta đi qua nơi nào, nơi đấy hoa nở tưng bừng, cây héo hồi sinh. – Sinh nói với vẻ rất nghiêm túc, ngay sau đó lại cười ranh mãnh – Chị xem, chính vì ít phơi nắng, thiếu canxi, ông ấy mới lùn như vậy đấy. Cho nên, khuyên bà chị biến thái, nên thường xuyên ra ngoài vào ban ngày, nếu không, rất có thể một ngày chị sẽ biến thành bà già bí đao giống như ông lão râu bạc kia.

– Nếu không phải là có luật bảo vệ trẻ vị thành niên, tôi sẽ đánh cho cậu một trận! – Cố Thất Thất dứ dứ nắm đấm về phía cậu ta.

– Chị không mua cá vàng thật à? – Sinh chẳng thèm bận tâm tới cơn giận dữ của cô – Chúng là những con cá rất thú vị!

– Tôi chẳng nhận ra chúng có điểm gì thú vị, trông con nào cũng ngu ngu. – Cố Thất Thất tức giận nói. Đám cá vàng trong bể nước trừng mắt lườm cô, nhả ra một chùm bọt khí với vẻ bất mãn. Sinh ngẩng đầu nhìn về đằng đông, chân trời đã lờ mờ một tia sáng. Cậu ta vươn vai, lần lượt chuyển từng bể cá, chậu nước từ bên ngoài vào trong tiệm.

Cậu ta vừa làm việc, vừa nói với chính mình:

– Ông lão râu bạc hồi còn trẻ cũng là một anh chàng điển trai. Ông ta và bà vợ quen nhau trong một đầm sen. À, vợ ông ấy là một bông hoa sen thành tinh. Sau khi họ kết hôn, ông già râu bạc không còn đi lang thang nữa, mà ở lại trong đầm sen. Thời gian đó, hoa sen trong đầm này luôn là những bông hoa sen đẹp nhất trong phạm vi trăm dặm quanh đây, tới nước hồ cũng trong veo sống động hơn hẳn những nơi khác.

– Sau đó thì sao? – Cố Thất Thất nôn nóng hỏi luôn. Cô ghét miệng lưỡi sắc lẹm của cậu nhóc này, nhưng lại thích giọng kể chuyện của cậu ta.

– Sau đó? – Cậu ta lấy ra một móc câu sắt từ góc tường, móc vào mép cửa cuốn trên đỉnh đầu – Sau đó, vợ ông ta bị đạo sĩ cướp lấy chân nguyên luyện thành đan, trong đầm sen chỉ còn lại một bông sen khô héo. – Cậu hít vào một hơi – Ông ấy vốn dĩ không thể già đi, nhưng ông ấy lại truyền tinh nguyên của mình cho bông hoa sen đó, trăm ngàn năm nay vẫn đều đặn như vậy. Ông ấy nói rằng, nhất định có một ngày bà ấy sẽ sống lại. Trải qua những giày vò như vậy, một chàng thanh niên tuấn tú đã biến thành một ông lão lùn tịt sống lay lắt như ngọn nến tàn trước gió.

Cậu ta kể với giọng hài hước, nhưng Cố Thất Thất nghe lại thấy buồn.

– Nhưng… chuyện này thì có liên quan gì tới việc ông ta mua cá vàng của cậu? – Cô vẫn muốn biết điều này.

Sinh kéo cửa cuốn xuống, móc chìa khóa ra khóa cửa, nói:

– Thứ mà ông ta mua không phải là cá vàng, mà là một giấc mộng.

Cố Thất Thất lại càng mù mờ. Cậu bước tới trước mặt cô, nhấn mạnh từng chữ:

– Cá vàng của tôi phải dùng nước mắt mới nuôi sống được. – Từ sau cặp kính râm của cậu, tỏa ra một sức mạnh quái dị, khiến Cố Thất Thất đờ người tại chỗ.

– Bye! Tôi về nhà đây, chị cũng mau về đi! – Sinh vẫy tay với cô, rồi xoay người đi về phía đầu ngõ – Đừng quên, hôm nay chị đã thua cuộc, chị nợ tôi một nguyện vọng. Đợi tôi nghĩ ra tôi muốn gì, sẽ nói với chị sau.

Cái dáng mảnh khảnh của cậu ta nhanh chóng biến mất trong màn sáng lờ mờ vẫn còn vấn vương trong bóng tối.

Cố Thất Thất đứng lặng trong con ngõ không một bóng người. Vụ cá cược với anh trai, tia hy vọng đã từng có lúc sắp tiêu tan, lại bùng lên một cách khó hiểu.

Sinh, Live, rốt cuộc cậu là ai?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 5: Chương 4

Sau cái đêm hôm đó, Cố Thất Thất dường như đã tìm ra điểm tựa cuộc sống.

Cô thích ở bên Sinh, thích nghe giọng nói hài hước song rất tự nhiên của cậu khi kể về những yêu quái tới tìm cậu mua cá vàng.

Điều cô thích nhất là Sinh chưa bao giờ hỏi về lai lịch của cô, cũng không vặn vẹo tại sao mỗi lần tới tìm cậu, cô đều bao bọc kín mít như cái bánh chưng. Nếu cậu hỏi, thì với tính cách của cô, chắc chắn sẽ nói ra sự thật. Từ nhỏ cô đã được dạy rằng, cốt yêu phải sống thành thực, giống như hình dạng của họ, không cần bất cứ một sự ngụy trang và tô vẽ.

Cố Thất Thất vừa tận hưởng cảm giác thảnh thơi bên bạn bè vốn rất đỗi hiếm hoi, vừa mơ hồ lo lắng, rồi có một ngày, cô sẽ phải xuất hiện trước mặt Sinh với hình dạng thật. Đây là nội dung đánh cược với anh trai. Nếu có thể, hãy để cho ngày đó tới càng muộn càng tốt.

Sinh vẫn thích dùng đủ những ngôn từ sắc sảo để trêu chọc, giễu cợt cô, nhưng, cậu không còn bơ cô đi như trước nữa, mà sẽ lấy cho cô một chiếc ghế nhỏ để cho cô ngồi. Tuy chiếc ghế rất cũ kỹ, nhưng có lưng dựa, ngồi lên thì rất dễ chịu. Thi thoảng, cậu còn xoay cây quạt trong tiệm hướng về chỗ cô ngồi, nói rằng giữa mùa hè nóng nực mà mặc mặc tầng tầng lớp lớp như thế, chẳng may chết ngốt thì cậu ta cũng chẳng thèm nhặt xác hộ.

Dần dần, cô đã quen với giọng điệu của Sinh. Khi cậu kể chuyện về những con yêu quái, cô cũng sẽ hào hứng kể cho cậu những câu chuyện thú vị về những người, những việc mà cô từng gặp ở những đất nước khác nhau. Nói ra cũng nực cười, hai kẻ ngay cả diện mạo của đối phương cũng chưa thấy được trọn vẹn, bèo nước tình cờ, lại có thể chuyện trò không biết mệt tới tận khi trời sáng.

Một con cốt yêu, và một con người hành vi quái đản, trong đêm hè hoa nở dế kêu, ngồi trong cửa tiệm bán cá vàng được ánh đèn nhuộm thành một thế giới sáng rực, hào hứng trò chuyện đến hoa chân múa tay. Đúng, bọn họ chỉ trò chuyện, chỉ là việc thổ lộ và lắng nghe đơn giản nhất trên đời, song lại chứa đựng niềm vui vẻ và sảng khoái không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Cô cảm thấy, Sinh hiểu được suy nghĩ của cô, biết được mong ước của cô.

Cố Thất Thất bắt đầu cảm thấy ban ngày thật thừa thãi. Nếu hai mươi tư giờ trong ngày đều là ban đêm thì tốt biết mấy. Như vậy cô mới có đủ thời gian để ở bên Sinh.

Bởi vì thời gian mở cửa tiệm cá vàng chỉ là từ chập tối tới bình minh.

Trước đó, cô đã dò hỏi và biết được rằng, cửa tiệm nhỏ này một năm về trước đã cho một người đàn ông trung niên họ Tiêu thuê, nghe nói người này còn là giáo sư của một trường đại học gì gì đó. Lẽ nào, vị giáo sư Tiêu kia là người thân của Sinh? Hay là bố của cậu?

Thế nhưng, bọn họ trông lại chẳng hề giống nhau.

Sau khi quen Sinh được một tuần, Cố Thất Thất đã gặp được giáo sư Tiêu ở tiệm cá vàng. Đó là một người đàn ông tóc hoa râm, lưng hơi còng, tuy vẫn giống một người trung niên hơn là một ông già. Cặp kính gọng vàng mảnh dẻ gác trên sống mũi trông cũng khá cao, quần áo tuy không thời thượng, nhưng chỉn chu sạch sẽ. Trên tay ông ta luôn cầm một cuốn sách dày cộm, đúng là có phong cách của một học giả.

Nhìn chung, giáo sư Tiêu mỗi tuần sẽ tới cửa tiệm khoảng hai lần, có lúc mang cho Sinh chút quà vặt, có lúc là một vài cuốn sách, sau đó là những mẩu hội thoại quen thuộc giữa cha con, như chuyện học hành, chuyện sức khỏe, cuối cùng hỏi qua về việc buôn bán của tiệm cá vàng, thân thiết nhưng lạ xa cách. Sinh nói, giáo sư Tiêu và cậu không hề có quan hệ ruột thịt, nhưng cậu coi ông như cha, vì ông ấy đã cứu mạng cậu.

Hơn một năm về trước, Sinh trượt chân ngã trong núi sâu, may mắn gặp được giáo sư Tiêu đang tìm kiếm tiêu bản trong rừng, đã cứu cậu về. Cậu không có chứng minh thư, cũng không có hộ khẩu, không thể đi học. Sở trường duy nhất của cậu là nuôi cá, nên đã xin giáo sư Tiêu thuê cho mình một cửa tiệm nhỏ để bán cá vàng, vừa có thể kiếm tiền, lại có thể giết thời gian.

– Tại sao cậu lại lưu lại nơi này? Nhà cậu ở đâu? – Cố Thất Thất không hiểu tại sao Sinh phải ở lại bên giáo sư Tiêu.

– Giáo sư Tiêu không có con cái, sức khỏe không tốt lắm. Ông ấy đã từng cứu mạng tôi, thế nên tôi ở lại chăm sóc ông ấy cũng là chuyện đương nhiên. – Sinh nói, giọng rất bình thản, hoàn toàn không nhìn thấy sự thay đổi trong biểu cảm của cậu – Huống hồ, nhà của tôi quá xa, trong thời gian ngắn không thể quay về được.

Xa tới cỡ nào? Hắn không thể là trên sao Hỏa chứ? Cho dù có ở sao Hỏa, chỉ cần cậu mở lời, cô sẽ sẵn sàng giúp đỡ. Tuy cô không có bản lĩnh cao cường, nhưng ngày đi ngàn dặm, băng núi vượt biển, vẫn miễn cưỡng có thể làm được.

Nhưng mỗi khi nhắc tới về nhà, Sinh luôn nói lảng sang chuyện khác.

Cứ thế vài lần, Cố Thất Thất cũng không hỏi thêm nữa. Cậu không về nhà, chắc chắn có lý do của cậu, việc gì phải hỏi nhiều. Đây là giao ước ngầm đã dần dần hình thành giữa họ, không gặng hỏi bất cứ việc gì có thể khiến đối phương không vui.

Được như thế này đã tuyệt vời lắm rồi. Cứ bình yên ngồi bên nhau, kể về con yêu quái ếch xanh nọ nước mắt nước mũi ròng ròng mua nợ hai con cá vàng, hay kể chuyện bà béo hàng xóm lúc nào cũng dữ dằn quát nạt bị rơi xuống rãnh nước, sau đó cùng phá lên cười vang.

– Nếu được mãi thế này thì tốt biết mấy! – Một hôm, sau khi cười một tràng sảng khoái, Cố Thất Thất chợt nói một câu không đầu không cuối.

Rất lâu sau, Sinh nói:

– Nếu được nhìn thấy chị thì tốt biết mấy!

Cố Thất Thất trong lòng hoảng hốt.

– Ha ha, tôi đùa thôi! – Sinh làm mặt hề với cô – Chẳng may nhìn thấy chị rồi tôi không nuốt nổi cơm thì biết làm sao? Tôi không muốn mạo hiểm thế đâu, chị cứ bịt cho kín vào!

Cố Thất Thất miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, không đáp lời cậu.

Nếu cậu nhìn thấy tôi, có lẽ… không chỉ đơn giản là không nuốt nổi cơm đâu.

Có lẽ, ánh mắt đầu tiên chúng ta nhìn nhau, sẽ là ánh mắt cuối cùng.

Tiếng côn trùng rả rích trong đêm hè thật khiến người ta bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 6: Chương 5

Tiệm cá vàng đã đóng cửa ba ngày.

Cố Thất Thất tìm thẳng tới nhà của Sinh và giáo sư Tiêu ở gần con ngõ nhỏ.

Chập tối, dưới lầu, cô đã chờ được Sinh dìu giáo sư Tiêu trở về, trên tay xách một túi nilon đựng rau. Sinh có vẻ hơi mệt mỏi, nhìn thấy cô, cậu dừng lại, không nói gì.

– Được rồi… Tôi thừa nhận tôi đã từng theo dõi cậu. – Cố Thất Thất thừa nhận trước. Đích xác là có một buổi sớm tinh mơ trước đó, cô đã bám theo Sinh. Không phải để điều tra chuyện gì, chỉ để phòng khi chẳng may tiệm cá vàng đóng cửa, ít nhất cô vẫn còn một chỗ khác có thể tìm thấy cậu.

Sinh nửa cười nửa không, vẻ mặt như muốn nói "từ lâu tôi đã biết tỏng cô sẽ làm việc này"

– Là Thất Thất à? – Giáo sư Tiêu cũng biết cô, biết rằng cô tối nào cũng tới tiệm cá vàng tìm Sinh, lịch sự nói – Lại đây, lên nhà ngồi chơi nhé!

Cố Thất Thất lắc đầu quầy quậy, ánh mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt của Sinh, luôn miệng nói – Không cần đâu, không cần đâu! Tiệm cá vàng suốt mấy hôm nay không mở cửa, nên tôi tới xem thử, sợ cậu… sợ cậu có chuyện gì. Ờ, đã không có chuyện gì, tối về trước đây!

– Giáo sư Tiêu bị cảm nặng, tôi phải chăm sóc ông, nên không mở hàng được. Đã tới thì là khách, lên nhà đi! – Sinh đỡ giáo sư Tiêu đi trước – Dù sao thì người rảnh rỗi như chị cũng thiếu gì thời gian.

– Xí! – Cố Thất Thất từ lâu đã quen với giọng điệu chua ngoa của cậu, mang theo trí tò mò vẫn không ngừng bành trướng, theo họ lên nhà.

Cả một nhà sách. Trên tủ. trên bàn, đến cả trên giường, chỗ nào cũng sách, Cố Thất Thất tiện tay giở xem, phần lớn là sách vở và tài liệu về tâm lý học và thần học.

Giáo sư Tiêu ái ngại thu dọn lấy một chỗ có thể ngồi được, nói:

– Nhà cửa bừa bộn, thật ngại!

Nhà của họ đúng là rất bừa bộn, bé tí xíu như cái chuồng bồ câu. Ngoài giường, bàn ghế, và một tủ sách cỡ lớn kiểu dáng lỗi thời, cơ bản có thể nói là chỉ trơ bốn bức tường. Nhà của một giáo sư đại học đáng lẽ không giống như thế này mới phải. Trước đây, Cố Thất Thất cũng từng gặp những người làm nghề này, chưa nói tới nhà đẹp xe sang, chí ít cũng phải có một chỗ ở rộng rãi thoải mái, chứ làm gì bi đát đến nỗi thế.

Sinh thản nhiên như không, mang túi rau vào trong nhà bếp. Cố Thất Thất đứng ở cửa bếp, thò đầu vào nhìn cậu rửa rau, thái rau một cách thành thạo.

– Mắt của cậu có vấn đề thật à? – Cô nhìn con dao trong tay cậu đang thoăn thoắt thái những đọt rau diếp thành từng lát đều chằn chặn.

– Ngoài việc nhìn tôi thái rau, chị còn có thể giúp tôi thu dọn nhà cửa nữa đấy! – Cậu chẳng buồn ngẩng mặt lên – Không thì không cho chị ăn cơm đâu!

– Hứ, tôi cũng chẳng có ý định ăn cơm tối ở nhà cậu! – Cố Thất Thất quay người bỏ đi. Với thân phận thực sự của cô, làm sao dám ăn cơm trước mặt họ!

Cố Thất Thất quay vào phòng khách, giáo sư Tiêu hình như đã vào nhà vệ sinh, bên trong vọng ra tiếng ho hắng của ông. Cô bước tới bên bàn, lơ đãng nhìn ngó xung quanh, đang định ngồi xuống thì va vào cạnh bàn. Ly nước giáo sư Tiêu rót cho cô đổ nghiêng, tràn đầy ra mặt bàn, nhanh chóng thấm ướt một đống tài liệu đặt trên đó.

Cô vội vàng nhấc đống tài liệu lên, cuống quýt đưa tay lau nước trên mặt bàn, nhưng lại vì thế mà làm cho cuốn sổ bìa da màu đen dày cộp giấu trong đống tài liệu tuột xuống, mở tung ra úp ngược trên sàn. Cô vội cúi xuống nhặt lên, hối hả phủi đi lớp bụi bám trên cuốn sổ, ánh mắt hoảng hốt vô tình đậu trên trang giấy rối loạn với những con chữ và ký hiệu.

"Ngày 28 tháng 4; đối tượng thí nghiệm: Sinh; tuổi 15; giới tính: nam; hạng mục thí nghiệm: phản ứng dược tính với Kali Xyanua…"

– Bỏ nó xuống! – Một tiếng quát lớn vang lên, giáo sư Tiêu không biết từ khi nào đã lao tới trước mặt cô, giật phắt cuốn sổ lại, trên mặt lộ rõ vẻ giận dữ và hốt hoảng rất hiếm gặp ở ông, nhưng ngay lập tức lại dịu giọng, đưa ra lời giải thích lộn xộn không đầu không cuối:

– Ý của bác là, cháu… cháu không được tùy tiện động vào những thứ này, chúng được sắp xếp theo thứ tự, làm lộn xộn sẽ rất phiền phức.

– Giáo sư Tiêu, cháu xin lỗi, cháu không cố ý. – Cố Thất Thất vội vàng xin lỗi, sự nghi hoặc trong lòng mỗi lúc càng thêm nặng nề giống như màn đêm ngoài cửa sổ.

Cô từ chối khéo léo lời mời ở lại dùng cơm tối của Sinh, trong lúc cậu còn đang ngỡ ngàng, đã nhanh chóng rời khỏi nhà họ giống như đang chạy trốn.

Đối tượng thí nghiệm…Kali Xyanua… Hai từ này giáng mạnh vào tâm trí cô như những nhát búa. Tuy cô không được học hành nhiều, nhưng ít nhất cũng biết đối thượng thí nghiệm có nghĩa là gì, cũng biết được Kali Xyanua là chất độc có thể giết chết con người một cách chóng vánh.

Giáo sư Tiêu không phải xuất thân từ chuyên ngành y học, chỉ là một phó giáo sư khoa văn học của một trường đại học không mấy tên tuổi, đồng thời cũng có nghiên cứu về thần học. Một giáo sư chuyên ngành văn học, sao lại liên quan tới phản ứng dược tính với Kali Xyanua? Đột nhiên, cô cảm thấy bản thân có nghĩa vụ phải làm rõ việc này, vì Sinh. Nhìn thấy bốn chữ "đối tượng thí nghiệm", cô sợ đến thắt tim.

Trong nhà giáo sư Tiêu, Sinh đang sắp bát đũa, vừa làm, cậu vừa đưa mắt nhìn ra phía cửa, nhớ tới dáng vẻ của Cố Thất Thất khi cô hối hả bỏ về khi nãy, khẽ cười, rồi quay đầu lại, bước vào phòng trong bình thản gọi lớn"

– Giáo sư, ăn cơm thôi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 7: Chương 6

Hôm nay, tất cả những cư dân khi đi qua quảng trường nhỏ gần khu dân cư đều cùng bàn tán xôn xao về một chuyện quái lạ.

Chỉ trong một đêm, trên quảng trường bỗng nhiên xuất hiện ba bức tượng đá chạm khắc tinh xảo, kích thước tương đương người thật, mang dáng dấp của các chàng thanh niên. Chưa nói tới chuyện mắt mũi mồm miệng được chạm khắc sống động chân thực thế nào, mà ngay cả các nếp gấp trên quần áo cũng sinh động như sắp sửa bay lên.

Ba bức tượng dựa sát vào bồn hoa, trong tư thế nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, cả ba đều đang trợn mắt há miệng, sắc mặt kinh hoàng, hai cánh tay vươn dài trong không trung như muốn xô đẩy một thứ gì đó đang áp sát. Nếu không phải bởi được làm bằng đá trăm phần trăm, người xem không ai không ngỡ rằng đó là ba cậu thanh niên thực thụ, ai nấy hết lời ca ngợi tài nghệ tuyệt vời của nghệ nhân điêu khắc.

Thế nhưng, tuy rằng kỹ xảo tinh thâm, nhưng ai có thể trong một đêm mang đặt mấy bức tượng tại một quảng trường nhỏ bé khuất nẻo nơi đây? Tuy rằng tượng đá trông cũng hay hay, nhưng dù sao vẫn là những vật cản đường phi pháp, gây rối loạn cảnh quan đô thị, nên đã bị Ban quản lý đô thị đưa lên xe chở đi nơi khác.

Quảng trường nhỏ dưới bóng hoàng hôn lại quay về với vẻ bình yên trước đó. Sau bữa cơm tối, mọi người lại tiếp tục tản bộ, tiếp tục tán gẫu. Một vài người trong số họ vẫn bàn tán về ba pho tượng. Có người nói, những pho tượng đá trông rất quen, rất giống với mấy gã du thủ du thực sống ở khu phố gần đó, chẳng nghề ngỗng gì, suốt ngày lông bông trộm cắp vặt. Nhưng việc này là không thể. Làm gì có ai rỗi hơi tới mức đi tạc tượng cho những kẻ rác rưởi như thế?

Chung Tiểu Khôi nhìn theo chiếc xe của Ban quản lý đô thị khuất dần, sắc mặt lộ vẻ băn khoăn.

– Chú Xích Phong, chú Mặc Tung, các chú tha cho tôi đi… Tôi không làm nổi việc đó đâu, tự các chú có thể giải quyết được mà, đúng không? Đừng có lôi tôi vào. – Cậu ta quay phải quay trái chắp tay cầu xin gã tóc đỏ và gã tóc đen đang kè kè hai bên trái phải.

Xích Phong gạt một sợi tóc đỏ cản trở tầm nhìn, chau tít đôi mày, nói:

– Việc đại vương lo lắng, quả nhiên vẫn cứ xảy ra!

– Nếu đã xác định được vị trí của mục tiêu, thì không thể trì hoãn thêm nữa. – Mặc Tung vung tay chụp cứng lấy vai Chung Tiểu Khôi – Nhãi ranh, việc này chỉ có ngươi mới làm được.

– Chú Mặc Tung, tôi chưa bao giờ dám giết một con gà! – Chung Tiểu Khôi ra vẻ đáng thương, ngước nhìn gã tóc đen cao hơn cậu cả nửa cái đầu, giọng run rẩy – Các chú… các chú vừa tới đã bắt tôi đi giết người! Xin các chú, dù sao tôi cũng bao ăn, bao ở cho các chú, lại còn biếu không cho các chú bao nhiêu bí kíp lên level chơi game, các chú tha cho tôi đi!

– Nó không phải con người! – Xích Phong thẳng thừng ngắt lời cậu ta.

– Ngươi nói thế hình như cũng không đúng. Tuy nó quả thực không phải con người, nhưng lúc này, nó đích xác là một con người. – Mặc Tung quay sang, tuôn ra một tràng như chơi trò thi nói lẹo.

– Việc này hoàn toàn không phải là trọng điểm, được chưa? Trọng điểm là bây giờ đã có người biến thành tượng đá! Nếu còn không ra tay, chắc chắn sẽ còn nhiều người bị hại hơn nữa. Nếu không nhanh chóng ngăn cản, thế giới loài người sẽ rối loạn!

– Cậu ta vừa nói không phải là trọng điểm? Ngươi hãy chú ý đến thái độ nói năng!

Hai người đàn ông cãi vã ầm ĩ hồi lâu, nhưng đúng lúc Chung Tiểu Khôi định thừa cơ bỏ trốn, hai bả vai của cậu lại đồng thời bị hai bàn tay to khỏe bấm chặt. Hai gã đứng hai bên đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi Mặc Tung tuyên bố với cạu ta:

– Tóm lại, đại vương có lệnh, yêu cầu Chung Tiểu Khôi cậu phải ra tay, bắt đá Vong Linh quay về Âm giới. Nếu hắn chống cự, giết không tha!

– Cứu tôi với! Tôi không muốn làm! Tôi yêu hòa bình! Tôi…

– Hừm, đúng là đồ ngốc không phân biệt trắng đen! Xem ra vẫn phải dạy dỗ ngươi một trận tử tế!

Dưới bóng hoàng hôn, Chung Tiểu Khôi hai chân quẫy đạp, bị Xích Phong và Mặc Tung nhấc bổng lên lôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 8: Chương 7

Lần đầu tiên trong đời, Cố Thất Thất chơi trò theo dõi. Đối tượng theo dõi: giáo sư Tiêu.

Trong suốt một tuần sau cái hôm tới nhà họ, mỗi tối, cô vẫn tới gặp Sinh, ngồi trong tiệm bán cá vàng tán chuyện trên trời dưới bể, chờ đợi đủ mọi loại khách tới mua cá vàng. Ban ngày, Cố Thất Thất hy sinh toàn bộ thời gian dành cho bản thân, âm thầm mai phục ở gần nhà giáo sư Tiêu, hễ ông ta ra khỏi nhà tới trường, cô liền bám theo sát nút.

Cô vốn dĩ muốn ẩn thân trong nhà ông ta để tìm kiếm sự thật, nhưng nghĩ tới việc Sinh đang ở nhà, lại không dám hành động bừa bãi. Tuy mắt cậu ta hơi kém, nhìn ánh mắt chiếu ra bên dưới cặp kính đen lại luôn khiến Cố Thất Thất cảm thấy cậu ta có thể nhìn rõ mọi thứ trên thế gian, bao gồm cả cô khi đã ẩn thân. Nói chung, đây là tâm lý có tật giật mình.

Liên tiếp nhiều ngày, giáo sư Tiêu không có gì bất thường, ra khỏi nhà, đi xe bus tới trường, lên lớp, làm việc. Cho tới cuối tuần, đúng lúc ông đang thu dọn sách chuẩn bị ra về, đã nhận được một cuộc điện thoại, lập tức mặt mày biến sắc, chưa kịp lấy cặp tài liệu đã vội vàng lao ra khỏi văn phòng.

Theo quan sát của Cố Thất Thất, giáo sư Tiêu là một con người cô độc trăm phần trăm, điện thoại di động đối với ông ta chỉ để làm cảnh, rất hiếm khi có người gọi tới. Cũng rất hiếm khi nhìn thấy một người lúc nào cũng lịch thiệp từ tốn, kín đáo khiêm nhường như ông ta hoảng hốt tới nỗi phải bỏ chạy.

Cô bám theo giáo sư Tiêu tới một quán cà phê yên tĩnh. Ở đó, một người đàn ông trung niên đeo kính, người hơi béo, mặc một chiếc áo sơ mi hàng hiệu đắt tiền đang đợi sẵn. Cố Thất Thất đi theo vào.

Hai người đang trò chuyện hoàn toàn không ngờ được rằng, trong cuộc trao đổi riêng tư bí mật của họ, còn có thêm một Cố Thất Thất đang tàng hình.

– Anh Tiêu, anh còn do dự gì nữa? Lẽ nào anh vẫn chưa hiểu thằng bé kia có ý nghĩa gì với anh? Không, là có ý nghĩa gì với toàn thể nhân loại? – Người đàn ông đeo kính liên tục rướn người về phía trước, sắc mặt vô cùng nôn nóng.

– Ờ… đương nhiên là tôi biết, chỉ có điều tôi… – Giáo sư Tiêu từ đầu tới cuối đều không dám nhìn thẳng vào đối phương, vẫn chần chừ do dự – Này anh bạn học, anh biết rồi đấy, nó coi tôi như cha ruột!

– Từ khi anh nói với tôi chuyện vết thương của thằng bé có thể tự khỏi mà không cần đến thuốc men, tôi đã biết cơ hội của chúng ta đã tới. – Người đàn ông đeo kính túm lấy cổ tay giáo sư Tiêu, đôi mắt chiếu ra những tia sáng khác thường – Anh không được hành sự theo cảm tính, anh thử nghĩ xem, nó không chỉ tự biết chữa lành vết thương, ngay cả ăn phải cháo bỏ Kali Xyanua cũng không hề hấn gì. Hơn nữa, anh từng nói, nó còn có thể nói chuyện với những loài vật không phải con người. Anh Tiêu, đứa trẻ này là kỳ tích trong lịch sử loài người! Giao nó cho các chuyên gia của tổ nghiên cứu khoa học chúng tôi để tiến hành nghiên cứu, chắc chắn sẽ mang lại cống hiến mang tính kỳ tích cho sự phát triển của nhân loại!

– Nhưng… – Giáo sư Tiêu do dự.

– Đừng nhưng nhị gì nữa, lẽ nào anh thật sự muốn làm một phó giáo sư vô danh tiểu tốt của một trường đại học ao làng cả đời hay sao? – Người đàn ông đeo kính dường như đã nổi giận, giọng đầy nôn nóng và bất mãn – Anh hãy nhìn những bạn học cùng khóa với anh và tôi xem, người thì trở thành tỷ phú hô phong hoán vũ trên thương trường, người thì danh lợi song toàn, danh nổi như cồn trong giới học thuật, rồi anh hãy nhìn lại mình đi! Anh Tiêu, năm xưa anh mới chính là lớp trưởng lớp chúng ta, là người tài giỏi nhất, có năng lực nhất, thế mà bây giờ lại là người cám cảnh nhất. Tôi không tin anh không muốn thay đổi mọi thứ. Sinh chính là cơ hội của anh, cơ hội duy nhất!

Bàn tay cầm cốc cà phê của giáo sư Tiêu khẽ run rẩy, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

– Việc của Sinh, tôi đã trao đổi với người trong tổ nghiên cứu khoa học. Chỉ cần anh gật đầu, chúng tôi lập tức tới đón cậu ấy đi. – Người đàn ông đeo kính không để cho ông kịp thở, vẫn tiếp tục ca bài "khích lệ" – Anh Tiêu, chúng ta đang phục vụ cho toàn thể nhân loại, đừng làm việc theo cảm tính như thế. Hãy nghĩ tới cảnh tượng anh bước lên nhận giải Nobel, anh sẽ biết tất cả mọi việc anh làm hôm nay đều là xứng đáng.

Cố Thất Thất nghe mà sởn tóc gáy, cái gì mà tổ nghiên cứu khoa học, đối tượng nghiên cứu… Sinh rành rành là một con người sống sờ sờ ra đấy, tuy cậu ta quả thực có hơi quái dị, nhưng cậu ta không phải là chuột bạch, sao có thể nói giao ra làm đối tượng nghiên cứu là giao ra ngay được? Hơn nữa, cái lão béo đeo kính này nhìn kiểu gì cũng không giống người tử tế, cơ thể bốc ra mùi kim tiền nồng nặc, quanh người, trong mắt, lởn vởn không tan.

Cố Thất Thất hy vọng giáo sư Tiêu sẽ dứt khoát từ chối. Sự quan tâm chăm sóc tận tình của Sinh đối với ông ta, tới cả một người ngoài như cô cũng cảm nhận được, huống hồ là bản thân ông ta. Hơn nữa, cô luôn cảm thấy giáo sư Tiêu không phải là người xấu. Ông đối với Sinh có lẽ cũng tốt như Sinh đối với ông.

– Được thôi… – Giáo sư Tiêu cuối cùng đã gật đầu – Ngày kia tôi sẽ dẫn thằng bé tới gặp các anh. Nhưng tôi có điều kiện, trong toàn bộ quá trình nghiên cứu, nhất thiết phải có mặt tôi.

– Không thành vấn đề! – Người đàn ông đeo kính thở phào, vừa cười lớn vừa vỗ vỗ vào đôi vai gầy guộc của ông ta. Lúc này, Cố Thất Thất mới lờ mờ hiểu ra, tại sao anh trai cô hết lần này tới lần khác cảnh cáo cô, không được tin tưởng bất cứ sinh vật nào sống dưới lớp vỏ da. Bây giờ giữa hè, song cô lại cảm thấy ớn lạnh.

Bước ra khỏi quán cà phê, giáo sư Tiêu không đi thẳng về nhà. Ông ta lang thang ở ngoài đường tới nửa đêm mới quay về.

Cố Thất Thất vẫn bám theo sau ông, vô số lần muốn hiện nguyên hình trước mặt người đàn ông này, sau đó nắm lấy vai ông ta mà hỏi:

– Đúng là ông muốn giao Sinh cho những kẻ quái dị đó ư? Đúng là ông chỉ coi cậu ấy là đối tượng nghiên cứu ư?

Sinh đứng một mình trước quảng trường nhỏ bên ngoài khu dân cư, ngóng nhìn về phía xa xăm. Ánh trăng rọi lên người cậu, kéo thành một cái bóng dài đơn độc trên mặt đất.

– Sao con lại đứng ở đây? – Giáo sư Tiêu rảo bước lại gần, cố tỏ ra trấn tĩnh.

– Con thấy chú muộn thế mà vẫn chưa về nhà, gọi điện thì không nghe máy, thấy hơi lo lắng, nên ra đường tìm xem thế nào. – Sinh gãi đầu.

– Ồ…- Giáo sư Tiêu cười bối rối – Mắt của con không được tốt, đèn đường chỗ này lại hỏng, sau này nửa đêm nửa hôm, không được tùy tiện ra khỏi nhà. Chú không sao, chỉ là hôm nay ở trường có chút việc bận. Đi thôi, chúng ta về nhà!

Hai người đang định bước đi, từ trong góc tối của quảng trường bất thình lình vọt ra ba bóng người.

Dưới ánh trăng, Cố Thất Thất nhận ra ba kẻ đó, chúng là ba tên côn đồ bất hảo ở khu phố bên cạnh. Ba con dao găm sáng loáng huơ lên trên tay bọn chúng, một con chỉ thẳng vào dưới mũi giáo sư Tiêu.

Mục đích đương nhiên chỉ có một, trấn lột. Giáo sư Tiêu nhát gan lục lọi khắp các túi, chỉ moi ra được 27 đồng 8 xu.

Một tên côn đồ giật lấy tiền, đấm thẳng vào mặt giáo sư Tiêu, chửi văng lên:

– Mẹ kiếp, chỉ có vài đồng lẻ này thôi à? Lớn xác bằng này mà chỉ có mấy đồng tiền lẻ, không thấy nhục à?

Giáo sư Tiêu loạng choạng ngã lăn xuống đất, khóe miệng rỉ máu, lắp bắp:

– Xin lỗi…thực sự xin lỗi…

Tên côn đồ thứ hai tung chân đạp vào người ông ta, chửi:

– Xin lỗi có tác dụng chó gì! Có thẻ ATM không? Đưa ra đây! Cả mật mã nữa!

-Tôi… tôi không có! – Giáo sư Tiêu lắc đầu. Đáp lại ông, đương nhiên lại là một trận đấm đá.

Sinh lạnh lùng nhìn con dao găm kề trên cổ mình, nói:

– Đừng đánh nữa, tao có tiền, chúng mày đi theo tao! – Vừa nói, cậu vừa đưa tay lên, nắm lấy chiếc kính đen chưa bao giờ rời khỏi mắt, chầm chậm gỡ xuống.

Đúng lúc Cố Thất Thất đang định hiện hình giúp đỡ, sau lưng bỗng nghe "véo" một tiếng, một luồng khí lạnh buốt thốc qua, một bàn tay to lớn lạnh cứng thình lình bịt chặt miệng cô lại, khi cô còn chưa kịp hiện thân, đã túm lấy cô, nhanh chóng lôi tuột cô đi với một sức mạnh không phải của con người.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 9: Chương 8

– Em điên rồi à? – Cố Vô Danh trong cơn giận dữ, thẳng tay quăng em gái xuống đất, chỉ vào mặt cô trách mắng – Em thấy bản thân đã sống lâu quá rồi phải không? Dám kè kè bên cạnh thằng cha đó! Em có biết lai lịch của hắn thế nào không?

Cố Thất Thất mím chặt môi, không nói năng gì. Cô chưa bao giờ thấy Cố Vô Danh giận dữ với mình như thế.

– Em…Anh mới chỉ đi vắng có chốc lát, mà em đã bỏ nhà ra ngoài, lại còn dây vào cái ngữ đó nữa! – Cố Vô Danh chỉ muốn thụi cho cô một trận.

– Cậu ấy…cậu ấy không phải người xấu! – Cố Thất Thất cuối cùng đã mở miệng, lí nhí phản bác.

– Khốn kiếp! – Cố Vô Danh chụp lấy vai cô, lôi bật cô từ dưới đất lên, đanh giọng nói – Em có biết thằng Sinh kia có lai lịch thế nào không? Hắn chính là ác ma bị giam giữ dưới Âm giới, là đá Vong Linh lớn lên nhờ uống máu của Medusa! Em lại…

– Đá Vong Linh? – Cố Thất Thất cảm thấy hơi choáng váng, lắp bắp – Đá…đá Vong Linh gì?

– Trong thời kỳ các vị thần hỗn chiến xưa kia, ở Hy Lạp xuất hiện một quái vật tên là Medusa, chuyện này thì em biết rồi, đó là một con ác ma mang khuôn mặt tuyệt đẹp, nhưng bộ tóc lại là bầy rắn độc lúc nhúc. Bất cứ sinh vật nào nhìn vào đôi mắt của ả, sẽ lập tức biến thành tượng đá. Sau này, khi Medusa bị chặt đầu, máu của ả bắn lên một tảng đá quái dị trắng xóa như tuyết. Trải qua hàng ngàn hàng vạn năm, tảng đá đó có được linh tính, tu luyện thành hình người, và còn kế thừa được bản lĩnh của yêu quái Medusa, bắt đầu đi khắp thế gian hại chết vô sô sinh linh vô tội. Mọi người gọi nó là đa Vong Linh. Một nghìn năm trước, gã khốn đó lang thang tới Trung Quốc, bị Quỷ Vương Chung Quỳ hàng phục, đánh cho trở lại nguyên hình rồi tống xuống Âm giới, phong ấn ở bên bờ song âm phủ, vĩnh viễn không được đặt chân đến nhân gian. – Cố Vô Danh càng nói càng thịnh nộ – Ai ngờ không lâu trước đây, gã quỷ tốt có nhiệm vụ trông coi đá Vong Linh ham rượu hỏng việc, lại có thêm thời gian đã lâu, hiệu lực của lá bùa cầm cố mà Chung Quỳ dán trên đá Vong Linh năm xưa đã suy yếu, gã quỷ tốt kia trong lúc sơ ý đã hất rơi lá bùa, khiến cho ác ma đó trốn thoát khỏi Âm giới. Hắn biến thành hình người, ẩn náu trong nhân gian, chính là để chờ đợi con ngốc như em dẫn xác tới, rồi dễ dàng biến em thành đá!

– Anh…nghe ai nói? – Trong giọng nói của Cố Thất Thất không hề có vẻ kinh hoàng sau khi biết được "chân tướng", mà ngược lại, tràn đầy hoài nghi đối với lời nói của anh trai .

– Ba ngày trước anh đã tới thành phố Vong Xuyên. Việc đầu tiên anh cần làm, chính là điều tra cặn kẽ lai lịch của những người bên cạnh em. Em thừa biết với bản lĩnh của anh, chẳng có thông tin gì không điều tra ra được. Quả nhiên, anh đã biết được thằng nhãi ở cửa tiệm bán cá vàng là một ma đầu giết người không chớp mắt! – Cố Vô Danh thở dài một tiếng nặng nề – Cố Thất Thất, anh buộc phải loại trừ tất cả nguy hiểm có khả năng uy hiếp tới người thân duy nhất của anh. Người dưới Âm giới đang đi tìm hắn, tin chắc rằng không quá hai ngày, tên ác ma kia sẽ nhận được sự trừng phạt đích đáng.

Cố Thất Thất không nói gì, cúi gằm mặt, tựa như bức tượng đã bị ánh mắt của Medusa khóa cứng. Cố Vô Danh ngỡ rằng cô em đang sợ hãi, hoặc đang hối hận về cách hành sự lỗ mãng của bản thân, bèn vỗ khẽ lên đầu cô, lấy chiếc gương Narcissus trong ba lô ra, mở rộng, dựng trên mặt đất, rồi lại lấy giấy bút ra, hỏi:

– Hắn nói tên tiếng Anh của hắn là gì?

– Live… – Cố Thất Thất trả lời.

Cố Vô Danh viết soàn soạt chữ này lên giấy:

– Em lại đây nhìn thử xem, nhìn vào trong gương.

Cố Thất Thất chậm chạp bước lại gần, nhìn vào trong gương, tờ giấy được phản chiếu ở trong gương, vốn dĩ viết chữ "Live", nhưng nhìn vào trong gương, lại biến thành một chữ khác – Evil. Evil – ác quỷ.

– Em xem, kẻ này ngay đến việc đặt tên cũng thích giở chiêu trò. – Cố Vô Danh vo tờ giấy thành một nắm – Rõ ràng là một ác ma hại người đoạt mạng, lại còn đặt một cái tên nghe có vẻ tràn đầy sức sống, thật nực cười!

– Anh ơi, giáo sư Tiêu sắp bán đứng cậu ấy cho tổ nghiên cứu khoa học… – Cố Thất Thất thình lình buông ra một câu chẳng liên quan, dường như đã hoàn toàn quên bẵng cái sự thật khiến người ta sởn tóc gáy vừa rồi. Cô chụp lấy tay Cố Vô Danh – Em… em không thể để giáo sư Tiêu giao Sinh cho bọn họ! – Nói rồi, cô xoay người chạy thẳng.

– Em điên rồi phải không? – Cố Vô Danh kéo giật cô lại – Giáo sư Tiêu giáo sư Tiểu cái gì, dù là ông ta cũng kệ, người của Âm giới cũng kệ, đó đều là chuyện giữa bọn họ với nhau, không liên quan gì tới em! Em còn dám gặp gã khốn đó một lần nữa, anh sẽ đánh gãy chân em! – Vừa dứt lời, Cố Vô Danh liền rút ra một sợi xích lờ mờ ánh đen từ trong không trung, "cạch" một tiếng khóa chặt vào cổ tay trái cô em, đầu còn lại khóa vào cổ tay mình, giọng đầy phẫn nộ – Em đừng hòng bỏ đi đâu! Sáng sớm ngày mai, chúng ta lập tức rời khỏi Vong Xuyên. Bây giờ mau cút đi ngủ!

– Anh…anh… – Cố Thất Thất ra sức giằng giật sợi dây xích trên tay, gào khóc – Anh thả em ra, thả em ra! Em không muốn đi ngủ, em phải đi tìm Sinh, cậu ấy không phải giống như anh nói, không phải!

Cố Vô Danh hoàn toàn không đếm xỉa tới cô, cứ thế nằm xuống sô pha, quơ lấy chiếc gối đè lên trên đầu, quay lưng lại ngủ thẳng cẳng.

Sau một hồi giằng co không có kết quả, Cố Thất Thất rũ rượi ngồi phịch xuống bên dưới cửa sổ, nhìn màn đêm mờ mịt bên ngoài. Khuôn mặt của Sinh lúc ẩn lúc hiện giữa không trung, cái cậu nhóc quái lạ bán cá vàng lúc nào cũng thích châm chọc cô, những cuộc trò chuyện vui vẻ dưới đêm trăng suốt mấy tháng trời, những tiếng cười vang lên từ sâu thẳm nhất trong tâm hồn đối phương, cứ trở đi trở lại trước mắt cô như sóng thủy triều… Và cô, đột ngột dừng mọi động tác giằng giật sợi xích.

Cố Vô Danh uể oải tỉnh dậy trong tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai. Anh ta kéo sợi dây xích theo quán tính, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng leng keng trống trải – Đầu kia của sợi xích trống trơn, không còn thấy bóng dáng Cố Thất Thất đâu nữa.

Sợi xích này được luyện từ thứ quặng sắt cứng rắn nhất trong giới yêu tinh, không có chìa khóa của anh ta, không ai có thể mở được. Cố Thất Thất đương nhiên cũng không thể. Cố Vô Danh nhảy dựng dậy, chạy tới bên cửa sổ xem xét. Bên cạnh sợi dây xích trống không, có một bàn tay đã bị đứt lìa. Những khúc xương trắng muốt trong veo sáng bóng dưới nắng mai.

– Điên rồi! Con ranh này chắc chắn đã điên rồi! – Cố Vô Danh quăng vào sợi xích đi, cũng nhảy vọt ra ngoài cửa sổ như đã hóa điên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 10: Chương 9

Khi tôi đứng trên đỉnh núi Nghênh Nguyệt, vầng trăng vàng lờ nhờ đang lơ lửng bên trời giống như một cái chậu rửa mặt sứt mẻ. Trong rừng cây xung quanh, âm thầm bốc lên làn sương mù trông như chướng khí.

Con hồ ly Thấu quả nhiên chưa phục hồi hoàn toàn nguyên khí, ngọn núi Nghênh Nguyệt vẫn chưa thể trong lành sáng sủa.

Trên bãi đất trống trong khu rừng trước mặt, vốn dĩ là một vạt cỏ hoang hoa dại tốt tươi, lúc này đã bị tàn phá tan tành, có những chỗ đã chẳng khác nào cái đầu trọc lốc, bùn đất xám đen bị đào xới tanh bành, trông vô cùng thảm hại.

Ở bìa rừng, cách chỗ tôi đứng không xa, Cố Thất Thất đã đứt một bàn tay đang dìu Sinh mặt mày trắng nhợt, yếu ớt rã rời, một lá bùa nền đen chữ đỏ tỏa ánh hào quang rừng rực như lửa dưới ánh trăng đang dính chặt trên ngực trái Sinh, chắc chắn như thể mọc lên trên người cậu. Hai người ngồi dựa vào một gốc cây cổ thụ, cảnh giác nhìn tất cả những kẻ trước mắt.

– Cô Sa La! – Chung Tiểu Khôi vọt ra từ bên cạnh Xích Phong, mặt méo xẹo chạy tới bên tôi hệt như bắt được cứu tinh, nói luôn miệng – Sao cô lại tới được đây? Tốt quá, tốt quá! Cháu không muốn giết người, thực sự không muốn! Anh kia nhìn kiểu gì cũng không giống người xấu!

– Im nào! – Tôi ra hiệu cho cậu nhóc đừng nói nữa – Cô tự biết cách giải quyết!

– Yêu cây, việc này là chuyện trong nhà Âm giới, tốt nhất cô đừng nhúng tay vào! –Xích Phong lạnh lùng liếc nhìn tôi, rồi lại nhìn sang bộ xương Cố Vô Danh đứng cạnh – Cả ngươi nữa, mau dẫn em gái ngươi đi khỏi đây, vừa rồi cô ta đã dùng yêu lực tạo ra sương mù, làm rối loạn phương hướng truy đuổi của bọn ta. Bọn ta không tính toán với cô ta, nhưng nếu các ngươi cứ tiếp tục cản trở công việc của bọn ta, đừng trách bọn ta không khách khí!

– Ồ, sự việc lần này cũng ồn ào thật đấy, Thập Điện Diêm Quân dưới Âm giới đã phải điều động tới hai người! – Tôi phá lên cười ha hả, tặc tặc lưỡi mà nói – Nhưng, giết người cũng phải có một lý do chứ? Tuy nó là đá Vong Linh, nhưng các người và ta đều biết rằng, kể từ giây phút rời khỏi Âm giới, nó đã biến thành một con người thực sự bằng xương bằng thịt. Dù cậu ta có lai lịch thế nào đi nữa, chỉ cần hiện tại cậu ta là một con người, thì các người sẽ không thể tùy tiện quyết định chuyện sống chết của cậu ta. Còn nữa, Chung Tiểu Khôi lúc này vẫn là trẻ vị thành niên, các người việc tốt không dạy, lại dạy nó giết người?

– Yêu cây đại nhân, đây là mệnh lệnh của đại vương, chúng tôi buộc phải mang đá Vong Linh về Âm giới, trở về chỗ nó cần phải tới. – Mặc Tung biết điều hơn Xích Phong chút ít, khẽ cúi người với tôi – Đúng như người đã nói, đá Vong Linh một khi đặt chân tới nhân gian, sẽ biến thành cơ thể máu thịt thực thụ. Chỉ có hậu duệ của Quỷ Vương Chung Quỳ mới có thể giết chết thể xác con người của đá Vong Linh, đánh cho nó trở lại nguyên hình rồi mang về Âm giới, ngoài ra bất cứ ai cũng không thể gây tổn hại tới tính mạng của nó. Vì sự an nguy của thế giới con người, phong ấn đá Vong Linh trở lại bên bờ sông âm phủ, là chức trách của một Quỷ Vương như Chung Tiểu Khôi. Hy vọng đại nhân đừng gây cản trở, nếu không, người cũng khó lòng ăn nói với đại vương.

Thực ra, những gì Mặc Tung vừa nói cũng không phải hoàn toàn không có lý. Sinh dù sao cũng là một thứ "hàng hóa nguy hiểm" có thể giết người bằng ánh mắt, tôi không hiểu rõ lắm về cậu ta, lại thêm việc tôi và Cố Vô Danh vốn chẳng hề thân thiết, lẽ nào tôi lại phải vì em gái của anh ta, vì Sinh mà đối đầu với lão Diêm Vương hung ác kia? Tôi dù gì cũng là người làm ăn, một số công nợ vẫn cứ phải tính toán cho kỹ lưỡng.

– Này… không phải cô sẽ… – Có lẽ Cố Vô Danh đã nhận ra những dấu hiệu không tốt lành từ sự im lặng của tôi, vội vàng túm chặt lấy tôi – Cô đã hứa với tôi cơ mà! Cô…

– Hãy đi theo anh trai cô… Cô đi cùng tôi tới đây, là đã đủ rồi! – Phía bên kia, Sinh mấp máy đôi môi nhợt nhạt, nói với Cố Thất Thất vẫn luôn theo sát bảo vệ mình. Lá bùa trấn tà chuyên dùng để đối phó với yêu ma của Chung Tiểu Khôi tuy chưa thể lập tức lấy mạng được cậu ta, nhưng sẽ dần dần phân giải nguyên khí của cậu ta, khiến cậu ta đau đớn cực độ.

– Cậu không phải là ác ma, không nên bị đối xử như vậy! – Cố Thất Thất hét thật lớn với những người đang có mặt với một sự phẫn nộ hiếm thấy – Các người không công bằng!

– Đồ ngốc, việc họ làm không hề sai! – Sinh kéo nắm đấm đang vung loạn xạ của cô xuống – Năm xưa, đích xác không ít người phải biến thành tượng đá vì ánh mắt của tôi. Sự tồn tại của tôi luôn bị coi là ác ma và hủy diệt. Lão già Chung Quỳ kia đã chỉ kiếm vào đầu tôi, hỏi tôi tại sao lại sát hại nhiều sinh mạng như vậy. Tôi nói, tôi chỉ muốn nhìn bọn họ mà thôi, nhìn khuôn mặt của họ, cảm xúc của họ, tất cả mọi thứ của họ, đó là những điều tôi không được nhìn thấy trên vách núi hoang vu không một bóng người ở Hy Lạp, thật thú vị biết bao! Tôi thích cô gái ngồi hát trên đồng rơm cao nhất trong một ngôi làng, không kiềm lòng được nên đã hái hoa mang tặng cô ấy, nhưng lại quên mất rằng tôi không thể nhìn cô ấy. Tôi không thể làm những điều mình mong muốn trong thế giới này, dẫu chỉ là nhìn người tôi yêu thích một lần…

Lúc này, tôi đột nhiên nghĩ rằng, với bản tính bộc trực ghét ác như thù của lão già Chung Quỳ, nếu hòn đá Vong Linh thực sự là một giống tàn độc hung

ác, lão ta thừa sức dùng thanh kiếm Chung Quỳ chém yêu trừ ma sắc bén vô song để biến hòn đá này thành tro bụi, cớ gì lại chỉ tiêu hủy thân xác con người của cậu ta, giam giữ dưới Âm giới?

– Cậu… – Cố Thất Thất cúi đầu, càng ôm cậu ta chặt hơn nữa.

– Từ khi cô xuất hiện trước mặt tôi lần đầu tiên, tôi đã biết cô không phải con người, mà là một con cốt yêu. – Cậu cười với cô – Thực ra, cặp kính đen đặc chế này đã cản trở ánh nhìn của tôi. Lúc đầu, cô đã đoán không sai, tôi gần như là một kẻ mù. Nhưng tôi có thể phân biệt được yêu quái và con người qua mùi, thậm chí có thể ngửi được ra họ mặc thứ quần áo gì, qua những lời trò chuyện của họ, tôi tưởng tượng ra hình dạng của họ trong đầu. Tôi còn có thể làm việc nhà như một người bình thường, như vậy đã là rất tuyệt. Nếu trước đây tôi biết dùng cách đó để chung sống với thế giới này, thì đã không gây ra hậu quả nghiêm trọng đến thế.

– Ngay từ đầu cậu đã biết tôi là bộ xương không có da thịt? – Cố Thất Thất hoảng hốt.

– Đúng vậy! –Cậu gượng cười ranh mãnh – Một bộ xương trắng toát, không có da, không có thịt, một cô nương khô xấu xí! – Cậu ngừng lại một lát – Nhưng tôi thích nói chuyện với cô. Vì cô e ngại bị tôi nhận ra bộ dạng chân thực, nên tôi quyết định giả vờ như không biết. Như vậy, thời gian cô ở lại bên tôi có lẽ sẽ dài thêm một chút, ha ha.

– Ngay cả việc tôi là cốt yêu cậu cũng biết… Vậy thì… việc giáo sư Tiêu…ông ấy… – Cố Thất Thất nghĩ tới vị giáo sư Tiêu sớm tối ở cùng với Sinh, người đàn ông nghiêm túc đạo mạo cuối cùng đã quyết định bán đứng cậu.

– Khi vừa mới rời khỏi Âm giới biến thành con người, tôi rất yếu ớt. Chính ông ấy đã phát hiện ra tôi ở trong núi sâu, mang tôi về nhà, chăm sóc cho tôi, đồng thời cũng phát hiện ra sự khác thường trên cơ thể tôi. Ông ấy không phải là người xấu, chỉ là muốn có quá nhiều thứ, nhưng lại không có được. – Cậu cúi đầu, thở dài thườn thượt – Thực ra, tôi dự định giúp ông ấy hoàn thành ý nguyện.

– Cậu biết ông ấy sẽ giao cậu cho tổ nghiên cứu khoa học làm thí nghiệm, cậu biết ông ấy muốn lợi dụng cậu để kiếm chác danh lợi, vậy mà cậu vẫn muốn giúp ông ấy? – Cố Thất Thất chợt cao giọng.

Sinh nhếch mép:

– Tôi cần có một lý do để tiếp tục tồn tại, dù đó có là bị lợi dụng! – Cậu khẽ vỗ lên gò má lạnh như băng của Cố Thất Thất – Tôi muốn mình là Live chứ không phải Evil. Ý nghĩ này có phần ngu ngốc, nhưng đúng là tôi đã từng mong muốn như thế. Chỉ có điều, tôi vẫn thất bại. Ba gã côn đồ kia là do tôi giết. Tội danh này tôi cần phải thừa nhận. Thôi, cô hãy mau đi theo anh trai cô đi.

– Không! Chỉ cần tôi còn ở đây, không một ai có thể đưa cậu đi! – Cố Thất Thất bướng bỉnh ôm chặt lấy Sinh – Cậu là người duy nhất biết được thân phận thực của tôi mà vẫn sẵn lòng làm bạn với tôi.

– Chú Xích Phong… – Chung Tiểu Khôi lẩn đến bên cạnh Xích Phong và Mặc Tung – Thôi bỏ đi,, Chúng ta coi như chưa từng gặp họ, được không? Tảng đá kia chẳng phải đã đeo kính đen rồi hay sao, anh ta sẽ không hại người tùy tiện…

– Chung Tiểu Khôi, ngươi đang nói linh tinh cái gì thế? – Bộ mặt Xích Phong hệt như một núi băng Nam Cực thu nhỏ, giận dữ nói – Một thứ ma quái như hắn, ai có thể đảm bảo sau này hắn sẽ không giết người nữa? Ngươi thân là hậu duệ của nhà họ Chung, trừ ma diệt tà, bảo vệ nhân gian chính là gia huấn! Ngươi…

Xích Phong còn chưa nói dứt, từ dưới lòng đất bỗng vẳng lên một tràng những tiếng ì ùng. Chốc lát, ông lão Địa Du béo tròn như quả bí chui lên từ lòng đất, vừa phun đất cát trong miệng ra, vừa khua khoắng tít mù một cuộn giất bồi trục trong tay.

– Hai vị Diêm Quân khoan hãy ra tay, hôm nay lão già đây xin thay mặt cho tất cả yêu quái trong thành phố Vong Xuyên và trong phạm vi trăm dặm xung quanh tới cầu xin cho Sinh. Ngài xem, đây là chữ ký của tất cả yêu quái chúng tôi. Chúng tôi đều là khách hàng của Sinh. Sinh tuy bị gọi là ác ma đá Vong Linh, nhưng trong thời gian chúng tôi quen biết cậu ấy, mỗi một điều cậu ấy làm, đều là những việc vô cùng tốt đẹp, khiến chúng tôi cảm kích cả vạn năm! – Ông già râu bạc gần như lăn tới trước mặt Xích Phong, mở cuộn giấy bồi trục trong tay ra, bên trên dày đặc những chữ ký đủ mọi hình thù quái dị của đủ giống yêu tinh – Cá vàng mà Sinh bán cho chúng tôi không phải loại cá vàng thông thường, mà là cá U Mộng mang từ sông âm phủ tới. Đặt những con cá này bên gối, trong giấc ngủ, chúng tôi sẽ gặp lại những người thân, bạn bè mà vĩnh viễn không còn gặp lại. Mỗi con cá chính là một giấc mơ. Già này và vợ đã âm dương cách biệt nhiều năm, nhờ phúc của Sinh, mới có thể tiếp nối duyên phận trong mơ. Các ngài có biết, đối với tôi, đó không phải là giấc mơ, mà là hạnh phúc mà lão già này đã đánh mất từ nhiều năm trước.

Ông già râu bạc phịch một cái quỳ sụp xuống khấu đầu:

– Nghe nói Diêm Quân phụng mệnh của Diêm Vương tới bắt Sinh, chúng tôi khẩn cầu hai vị nể tình Sinh tuy là đá Vong Linh, nhưng đã làm việc thiện không còn làm việc ác, tha cho cậu ấy một con đường sống!

Cố Thất Thất cuối cùng đã hiểu, tại sao Sinh chỉ bán cá vàng.

– Ha ha, khi tôi ở bên bờ sông âm phủ khá là buồn chán, không có việc gì làm thì chơi với bọn cá dưới sông, biết cách nuôi cá U Mộng, cho nên…

– Đừng nói nữa… – Cố Thất Thất khẽ khàng bịt miệng cậu lại – Tất cả những việc cậu làm đều là để bản thân có lý do để tiếp tục tồn tại, tồn tại với tư cách là một người bình thường không làm hại kẻ khác, thậm chí có thể giúp đỡ người khác, không có liên quan gì tới ác ma, với hủy diệt. Cậu là Live, không phải là Evil, tôi biết.

Sinh cười thanh thản, rồi bất ngờ đẩy bật cô ra, nói:

– Mau đi đi, cảm ơn cô. Cô vẫn còn nợ tôi một nguyện vọng. Lúc này, tôi muốn cô hãy đi theo anh trai cô!

– Ngươi xem, việc này… – Mặc Tung bước đến bên Xích Phong, giọng nói dường như có phần dao động.

– Không được! Đá Vong Linh nhất định phải được phong ấn mang về Âm giới, đây là mệnh lệnh của đại vương! – Xích Phong quyết đoán – Ngươi thân là Thập Điện Diêm Quân, mà đầu óc lại không tỉnh táo?

– Chú Xích Phong, chú thật chẳng có chút tình người! – Chung Tiểu Khôi bất mãn "hừm" một tiếng, trong miệng lầm bầm, ngón tay khẽ cử động, bất ngờ triệu hồi lá bùa dán trên ngực Sinh về, ném sang một bên, sau đó ngồi bệt luôn xuống đất – Kiểu gì thì tôi cũng sẽ không ra tay nữa, có bản lĩnh các người tự đi mà bắt!

– Ngươi… – Xích Phong giận đến mặt mũi đỏ gay.

– Tôi sẽ không đi! – Cố Thất Thất dứt khoát nói với Sinh, rồi lại lập tức quỳ xuống đất, hét lên với Cố Vô Danh – Anh ơi, vụ cá cược giữa chúng ta, anh đã thua rồi. Sinh biết được hình dạng của em, nhưng vẫn làm bạn với em. Anh phải giữ lời hứa, để em tự quyết định cuộc sống của mình.

– Con ngốc… em… – Cố Vô Danh cuống quýt dậm chân thình thịch, rồi bất chấp tất cả chạy về phía Cố Thất Thất.

Tới lúc này, tôi nghĩ, mọi công nợ, về cơ bản tôi đã tính xong xuôi.

Tôi kín đáo nhổ lấy một sợi tóc trên đầu, đặt vào lòng bàn tay, hà hơi một cái, quát khẽ:

– Đi!

Trong chớp mắt, vô số trùm sáng xanh biếc như phỉ thúy rọi lên từ mặt đất, tạo thành một hình tròn quây kín Cố Thất Thất và Sinh vào chính giữa, ánh sáng chói rực tới mức tất cả mọi người gần như không mở nổi mắt ra.

Trong dòng khí cuồn cuộn như vòi rồng, những chùm sáng không ngừng mở rộng, chớp mắt đã bao trùm toàn bộ ngọn núi Nghênh Nguyệt. Cùng với một tiếng nổ long trời, tất cả các chùm sáng nhất loạt vụt biến mất trong khoảnh khắc, tựa như chưa từng xuất hiện. Tới khi mọi người mở mắt ra, thì phát hiện mình đã ở dưới chân núi. Không còn thấy bóng dáng Cố Thất Thất và Sinh đâu nữa.

Xích Phong hạ bàn tay che trước mắt xuống, giận dữ quát lên với tôi:

– Cô làm trò quái quỷ gì thế?

Tôi phủi phủi tay, tươi cười mà nói:

– Năm xưa khi ta mới tu luyện thành hình người, đã từng dùng một sợi tóc và một hơi chân khí giữ vững được đê kè của một hồ nước, mấy trăm năm không gây lụt. Tóc và chân khí của ta là thứ phong ấn kiên cố nhất trên đời. Năm xưa đạo hạnh ta còn non kém, đã có thể giữ vững cả một hồ nước. Ngày nay ta đã tu luyện ngàn năm, việc phong ấn núi Nghênh Nguyệt, ngăn cản những kẻ không nên bước chân vào, thực dễ dàng như trở bàn tay. Xích Phong, Mặc Tung, từ giờ phút này, người của Âm giới các ngươi sẽ không thể bước vào núi Nghênh Nguyệt này một bước. Ngay cả đại vương của các ngươi cũng không được phép!

Xích Phong mặt liền biến sắc, không chịu tin lời tôi, bước thẳng lên phía trước, lập tức bị một thứ tựa như lưới điện vô hình đánh bật trở lại, ngã sõng soài ra đất trông vô cùng thảm hại. Sau đó, dù cho hắn có vận ra chiêu số gì, cũng không thể phá được rào cản vô hình đó.

– Được rồi, đừng có lãng phí sức lực nữa! Chỉ cần ta còn sống, kết giới này sẽ không thể bị phá vỡ. – Tôi nháy mắt cười cợt trên nỗi khổ sở của hắn.

– Cô…ta… – Bộ mặt Xích Phong đã đỏ rực hệt như bộ tóc của hắn.

– Được rồi, chỗ Diêm Vương ta sẽ lo dàn xếp. Lần này không phải tại các ngươi không làm tròn chức trách! – Tôi vỗ vỗ vào vai Xích Phong, ngáp dài một cái, chuẩn bị ra về.

Khi tôi sắp bỏ đi, Chung Tiểu Khôi chạy tới, ranh mãnh nháy mắt với tôi, nói:

– Cô Sa La, cool!

– Này, chẳng phải đã giao hẹn, khi có mặt người ngoài phải gọi là chị, không được gọi là cô hay sao? – Tôi trừng mắt lườm thằng nhóc.

– Lần sau sẽ không thế nữa! – Chung Tiểu Khôi lè lưỡi.

– Cái thằng nhóc này! – Tôi gập ngón tay búng vào trán nó, cười mà nói – Cháu thật giống với cô ruột của cháu. Sau này, chắc chắn cháu sẽ trở thành một người vĩ đại giống như cô ấy.

– Cái gì? Cô ruột của cháu? Lại còn vĩ đại? – Chung Tiểu Khôi ngơ ngác.

– Bởi vì hai người đều có tấm lòng lương thiện. Điều này khá quan trọng đối với nhà họ Chung của cháu. – Tôi cười với cậu nhóc, chẳng để tâm tới bộ mặt đầy dấu hỏi của nó, quay người bỏ đi.

Đúng, tôi có quan hệ khá mật thiết với hậu duệ của lão quỷ Chung Quỳ ấy. Bố mẹ, cô, ông bà nội, thậm chí là cụ tổ của Chung Tiểu Khôi, tôi đều quen cả. Thế nhưng, nếu kể ra, thì câu chuyện của những người nhà họ Chung sẽ lại là một truyền kỳ dài dằng dặc khác. Hôm nay đã mệt lử, tôi chẳng buồn nhớ lại, sau này có cơ hội, tôi sẽ kể về gia đình họ.

Tôi bước đi rất nhanh, nhưng Cố Vô Danh vẫn đuổi kịp, giữ chặt lấy tôi không chịu buông tay.

– Cô cứ thế mà đi luôn à? Em gái tôi và Sinh thì sao? – Anh ta hỏi dồn.

– Bọn họ ở trên núi Nghênh Nguyệt, bên trong phong ấn của tôi, rất an toàn. – Tôi hất tay anh ta ra, tôi rất ghét cái cảm giác bị cái bộ xương lạnh ngắt ấy chạm vào – Còn nữa, anh cũng biết cách tìm viện binh thật đấy. Em gái anh và cậu ta bị vây ở trên núi, anh chẳng tìm ai, lại cứ phải tới tìm tôi, báo hại tôi…

– Tôi từng nghe kể. Hơn nữa, người có nhiều khả năng giúp đỡ chúng tôi nhất, và có thể tìm ra trong thời gian ngắn nhất, chỉ có một mình cô. – Cố Vô Danh vẫn chưa hết run sợ – Vẫn may là tới kịp. Tôi từng nghe kể về sự tích cô giúp thủy thần Tử Miễu gia cố đê kè của hồ nước vỡ. Cô biết không, một hơi chân khí và một sợi tóc của cô đã giúp cho hồ nước kia từ đó đến nay không còn bị lụt thêm một lần nào nữa!

– Được rồi, được rồi, đừng nhắc lại những chuyện cũ rích đó nữa! – Tôi sốt ruột ngắt lời anh ta.

– Được thôi! Nhưng.. tuy rằng phong ấn của cô khiến cho người của Âm giới không làm gì được hai đứa chúng nó, nhưng đối với chúng, như vậy khác nào sự giam cầm biến tướng? Đổi tự do lấy an toàn, hình như không ổn lắm? – Anh ta thấy tôi muốn bỏ đi, vội vàng đứng chặn trước mặt tôi.

Tôi dừng bước, ngẩng đầu châm chọc:

– Bây giờ thì anh đã hiểu giá trị của tự do rồi chứ?

– Tôi lúc nào chẳng hiểu!

– Anh không hề hiểu! – Tôi nói thẳng thừng – Tự do chân chính không phải là anh có được không gian rộng để di chuyển, mà là được thấu hiểu bao nhiêu. Người không được thấu hiểu, dù ở trong vũ trụ bao la, cũng cảm thấy chân tay trói buộc. Người được thấu hiểu, cho dù ở nơi chật hẹp, trong lòng tất nhiên vẫn có một vùng trời biển mênh mông.

Cố Vô Danh không nói gì, có thể nhận thấy anh ta rất đỗi ngơ ngác.

– Bỏ đi, một người anh ngốc nghếch như anh sẽ không hiểu nổi đâu! – Tôi lắc đầu – Tóm lại, em gái anh và Sinh bây giờ rất tốt, thế là được rồi. Tôi biết anh yêu quý em gái mình, nhưng anh đừng can thiệp vào cuộc sống của cô ấy nữa, cần làm gì thì cứ đi mà làm. Còn nữa, đừng có không hẹn mà thình lình tới tiệm bánh của tôi, tôi sợ anh sẽ dọa khách hàng của tôi chết khiếp!

– Thế nhưng, vụ đánh cược này không thể tính là tôi đã thua. Hòn đá kia có phải là con người đâu! – Anh ta cúi đầu ủ rũ, hét lên sau lưng tôi.

– Thực ra, có phải là con người hay không, không phải nhìn vào bộ da bên ngoài, mà phải nhìn vào đây! – Tôi chỉ vào tim mình.

Nói xong, tôi cưỡi lên một đám mây, vùn vụt bay về phía thành phố. Nguyên một ngày trời không ở tiệm, không biết gã béo và gã gầy đã phá phách đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 11: KẾT

Tôi nghĩ, đợi sau khi vết thương của Sinh bình phục, tôi sẽ mở kết giới, để cho cậu ta và Cố Thất Thất tự quyết định hướng đi. Hoặc là, tôi nên ra tay nhốt họ trong kết giới thêm một thời gian nữa, đợi tôi thương lượng với lão Diêm Vương để quyết định nên xử lý Sinh như thế nào, sau đó tính tiếp.

Cũng hoặc là, liệu có thể tìm ra cách nào để giải trừ ma lực trong đôi mắt của Sinh. Chắc là được chứ nhỉ? Chỉ vì muốn nhìn người mình yêu một lần, lại vì thế mà hại chết cô ta, định mệnh ấy thật không nên tồn tại trong cái xã hội hài hòa ngày nay.

Nhưng dù gì đi nữa, hôm nay tôi lại phải tiếp tục vác tù và hàng tổng. Một ngày oi ả đến thế này, không chịu ở trong tiệm xơi dưa hấu, lại chạy đôn chạy đáo cả ngày trời, còn mất toi một hơi chân khí, thật là một vụ làm ăn lỗ vốn, về nhà phải nghiêm túc kiểm điểm mới được.

Ánh trăng đã trong sáng hơn vừa nãy rất nhiều. Mặt trăng tròn vành vạnh lơ lửng ở một nơi rất gần. tôi thảnh thơi bay giữa không trung, núi Nghênh Nguyệt mỗi lúc một xa dần. Đêm nay, ngọn núi kia nên thuộc về hai người khác. Mà không đúng, là một cô gái có hình dạng của bộ xương trắng và một khối đá trong thân xác con người. Có lẽ họ mãi mãi không thể nhìn thấy nhau thực sự, nhưng thế có hề gì?

Ừ nhỉ, cái đêm hè này cũng không đến nỗi quá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 1: DẪN

✣ Cửu Quyết ✣

Biết rõ tương lai, hiểu rõ vận mệnh, có ý nghĩa thật ư?

Điều quan trọng nhất là, mỗi người đều nên biết rõ, hiện tại cần phải làm gì.

DẪN

Sắc vàng nhạt và sắc đen sẫm đan xen trên mặt đất thành một mảng ánh đèn lờ nhờ. Tôi giẫm lên chúng, tựa như đang thong thả bước trên dòng sông thời gian.

Cửu Quyết đi phía trước tôi, mái tóc xanh lam phản chiếu lên những tủ kính trưng bày sáng choang sạch tinh tươm không một tì vết xung quanh, tựa như khảm lên đó một mảng sắc màu vừa hái xuống từ trên bầu trời trong xanh nhất, rồi long lanh xuyên suốt trong ánh mắt chăm chú của gã.

Tôi và Cửu Quyết lần đầu tiên tới Tây An, lần đầu tiên đặt chân đến viện bảo tàng lịch sử rộng lớn tráng lệ, chứa đựng cả ngàn năm quá khứ này.

Cửu Quyết tới đây để du lịch mùa thu, còn tôi bị gã cưỡng chế thuê làm người tháp tùng. Điều kiện thuê là, thứ nhất: một rương vàng thỏi, thứ hai: sau này tới tiệm của tôi uống rượu nhất định phải trả tiền mặt, và không được yêu cầu giảm giá.

Đi lại trong cái nơi tập hợp đồ lưu niệm khắp thiên thu vạn đại này, tôi cảm thấy có hơi kỳ quặc. Những văn vật ngày nay được coi là báu vật quốc gia đang nằm trong tủ trưng bày kia, trong những năm tháng mà tôi đã đi qua, từng chỉ là những món đồ chơi tầm thường, chẳng chút giá trị. Bởi vì được đóng lên dấu ấn của lịch sử, nên chỗ ở của chúng mới dần dần được di chuyển vào trong những chiếc tủ kính bé xíu kia, được cả ngàn người ngưỡng mộ, trị giá ngất ngưởng. Một ngày nào đó, liệu tôi có giống như bọn chúng, bị giam cầm vĩnh viễn trong tủ kính hay không? Trong lòng tôi bất chợt vụt qua cái suy nghĩ quái gở này. Nhưng, ý nghĩ quái gở của tôi có quái tới đâu cũng không bằng cái lão quái vật Cửu Quyết.

Gã đã đứng chôn chân ở trước cái tủ trưng bày ấy ít nhất mười phút rồi, sau đó quay lại, chỉ vào vật trong tủ kính, cười với tôi:

– Tặng tôi làm quà sinh nhật nhé!

Vật bày trong tủ kính là chiếc bình bằng bạc chạm hoa văn vũ mã ngậm chén thời Đường, bóng bẩy mềm mại, đường nét tròn trịa, bên trên có nắp đậy hình hoa sen mạ vàng, bên cạnh là sợi xích mảnh bằng bạc nguyên chất. Hai mặt của bình rượu đều chạm hoa văn vũ mã mạ vàng, sống động như thật, quả thực là một báu vật tinh xảo tuyệt vời. Thế nhưng, với một số người từng nhìn thấy vô số kỳ trân dị bảo như tôi, bình rượu này chẳng có điểm gì đặc biệt.

– Cái gã sâu rượu này, nếu muốn đòi một bình rượu làm quà sinh nhật, tôi sẽ rộng rãi tí vậy, tặng cho anh một bình rượu pha lê phiên bản limited của Swarovski, không thành vấn đề! – Tôi khoanh tay đứng sau gã, nhướng mày mà nói – Nhưng anh đừng hòng tròng vào cổ tôi cái tội danh ăn trộm cổ vật cấp một quốc gia.

– Tôi chỉ thích cái này! – Cửu Quyết ương bướng chỉ vào chiếc bình – Cô tặng cho tôi đi!

– Có bản lĩnh thì tự đi mà lấy, tôi không làm tòng phạm. – Tôi dứt khoát từ chối, trong lòng nghĩ thầm, thằng cha chết tiệt này lại dở chứng điên khùng gì không biết. Với đạo hạnh của gã, nếu muốn lấy vật này, đúng là dễ như trở bàn tay, sao lại cứ phải nhờ tới tay tôi? Gã thở dài một cái, thất vọng buông thõng hai tay. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái bộ dạng này ở một gã Cửu Quyết lúc nào cũng cười khinh bạc, không biết thế nào là đứng đắn. Trông gã hệt như một pho tượng gỗ bị rút hết hồn phách.

– Này, anh… không phải đến mức như thế. Nếu anh cho tôi một lý do hợp lý, tôi có thể…- Tôi không đành lòng, dù sao gã này năm xưa đã từng giúp tôi rất nhiều. Tuy yêu cầu của gã có phần kỳ quặc, nhưng không phải là tôi không làm được.

– Ha, yêu cây bé nhỏ, tôi đùa cho vui thôi! – Cửu Quyết đột ngột quay ngoắt lại, trong chớp mắt đã trở về với bộ dạng bình thường, cười nhăn nhở – Nó không phải thứ thuộc về tôi!

Trong khóe mắt gã rõ ràng có một nỗi hụt hẫng và lưu luyến cố tình muốn che giấu.

– Đi thôi, đi ăn đi! – Gã quay người đi luôn.

– Anh có tâm sự? – Tối kéo gã lại.

– Tôi muốn ăn cơm! – Gã hất tôi ra, đi thẳng tới cửa viện bảo tàng.

Tôi rớt lại phía sau gã một đoạn dài. Cái tay chết tiệt này, lúc nào cũng một bộ dạng đơn giản hơn bất cứ ai, ngây thơ hơn bất cứ ai, dễ dàng bị nhìn thấu hơn bất cứ ai. Nhưng tôi biết, gã là một kẻ khó thấu hiểu nhất trong những kẻ mà tôi quen biết. Tâm hồn gã cũng giống mái tóc màu lam biến thái kia, như giấc mơ không thể nắm bắt.

Quen biết tới nay, suốt hàng trăm hàng ngàn năm, gã cùng tôi trò chuyện trên trời dưới bể, từ cổ chí kim, nhưng không bao giờ đề cập đến quá khứ của mình. Chỉ có một lần nhiều năm về trước, khi còn ở trên núi Phù Lung, trong lúc gã đánh cờ với một người khác, tôi có loáng thoáng nghe thấy, hình như gã vẫn luôn đi tìm một người, nhưng chưa tìm được… Tôi đuổi theo Cửu Quyết, tại nơi dành cho du khách ghi sổ lưu niệm bên cửa ra, gã vừa mới quẳng bút xuống.

Lật giở cuốn sổ lưu niệm dày đặc những dòng chữ đủ mọi loại mực, ở trang cuối cùng là nét chữ thanh thoát của Cửu Quyết:

Ngàn dặm theo hương đến,

Cười soi bóng trong ly.

Phía trước, bóng Cửu Quyết lướt đi trong vết gió thu cuôn xoáy. Trong không khí vẫn mơ hồ lưu lại giai điệu du dương của một khúc hát gã vừa ngâm khẽ mà tôi chưa bao giờ nghe qua…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 2: Chương 1

– Yêu nghiệt! Trốn đâu cho thoát!

– Con lừa trọc kia, đuổi theo ta ba ngày ba đêm rồi, chân cẳng cũng tốt thật đấy!

– Ăn nói ngông cuồng! Không thu phục được ngươi, bần tăng sẽ tự vẫn trước mặt Phật Tổ!

– Ha ha, ngươi tư chất ngu độn, tâm thuật bất chính, chỉ e Phật Tổ cũng không chịu thu nhận ngươi!

– To gan!

Dưới bóng đêm, trong rừng sâu, ánh trăng mông lung vấn vít với mây mù trong núi, trước mắt một màn hư ảo, chỉ nghe thấy tiếng hoa lá đu đưa, tiếng lá cây bay loạn. Chỉ nghe hai tiếng vùn vụt, hai bóng người, một xanh một trắng nhảy vọt ra từ trong khoảng mờ mịt đó, lao đến giữa không trung, cưỡi mây băng băng dưới ánh trăng trong vắt.

– Giao thứ đó ra, bần tăng hoặc giả sẽ tha chết cho ngươi! – Hòa thượng mặc tăng bào màu trắng, một tay bắt quyết, một tay cầm pháp trượng, giận dữ hét lớn với bóng người đang chạy vùn vụt phía trước.

– Đợi lão thắng được ta rồi hãy nói! – Ánh trăng chiếu sáng những món tóc xanh lam như mặt nước hồ đang bay tung trong gió đêm; trên khuôn mặt trẻ trung, chỉ nhìn thấy nụ cười khinh miệt.

Hòa thượng càng giận dữ, lại niệm chú, đám mây dưới chân càng bay nhanh hơn, trong chớp mắt đã sắp đuổi kịp chàng trai tóc xanh.

– Lão trọc chết tiệt, ba ngày không ăn không uống mà vẫn chạy nhanh thế… – Chàng trai tóc xanh thấy không ổn, đột ngột đạp mây hạ thấp, rơi thẳng xuống vùng núi non thăm thẳm dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 3: Chương 2

Vẻ phồn hoa của thành Trường An xưa nay không hề liên quan đến sự thay đổi của bốn mùa. Dưới chân thiên tử, đủ mọi loại người, ngựa xe hàng hóa ngược xuôi tấp nập, chen chúc chật cứng trên mỗi con phố bất kể giờ giấc. Cửa tiệm, nhà dân san sát hai bên đường, từ bình dân tới xa hoa, mỗi người một vẻ, chăm chú quan sát những kẻ hoặc quê mùa chân chất, hoặc từ phương xa lại với dáng vẻ kẻ cả của chủ nhà. Ngay cả những ngọn gió luồn qua những phố nhỏ ngõ hẹp, qua tán lá nhành hoa cũng đều nhuốm vẻ thâm trầm độ lượng.

Lúc này đang cuối hạ, mưa lớn suốt mấy ngày trời đã mang tới ít nhiều cái se lạnh đầu thu, mãi đến hôm nay mới có được ngày quang đãng. Từ sáng sớm tinh mơ, trên phố đã người đi như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt. Thế nhưng, quang cảnh tốt đẹp tuy đông đúc mà không hỗn loạn đó đã bị một hồi vó ngựa dồn dập tựa mưa rào phá vỡ tan tành. Một con ngựa quý lông trắng như tuyết, mắt xanh sáng rực chở trên lưng một công tử áo tím lao vụt qua chỗ chợ đông nhanh như chớp xẹt. Dưới vó ngựa, bụi cuốn tung mù, luồng gió thốc theo sau không chỉ lật tung những sạp hàng nhẹ tênh suốt hai bên đường mà còn liên lụy tới cả đám mũ mão trên đầu một số kẻ xui xẻo, khiến họ lộ ra những cái đầu trọc lóc xấu xí. Những người đàn bà ôm lấy đám con nhỏ đang khóc toáng lên vì sợ hãi, vừa dỗ dành chúng vừa ngỏng theo mông ngựa chửi rủa ầm ĩ:

– Lại là thằng ôn vật đó à?

– Nhìn con ngựa mắt xanh kia là biết rồi, cả thành Trường An chỉ có duy nhất một con đấy thôi!

– Cái tên hỗn thế ma vương này, chỉ ỷ thế ông ngoại hắn làm quan lớn trong triều, lại có cha là lái buôn lừng lẫy một phương mà làm càn quen thói. Than ôi!

Tô Thu Trì đương nhiên không thể nghe thấy những lời mắng chửi này, bởi vì chẳng có kẻ nào to gan lớn mật dám nói những câu như thế trước mặt hắn. Những "mỹ danh" kiểu như "Trường An tiểu bá vương", "Vô địch quỷ kiến sầu" của hắn, tất cả đều là danh bất hư truyền.

– Tai Xanh, chạy nhanh hơn chút nữa, không đuổi được thằng nhãi khốn khiếp kia, ta thề không mang họ Tô! – Tô Thu Trì vẫn chưa thấy đủ nhanh, bèn đập mạnh vào đầu con ngựa cưng, lao vút về phía cửa Diên Bình phía tây thành như mũi tên bật khỏi dây cung.

Trong thành Trường An, "thằng nhãi khốn khiếp đó" là vị anh hùng đầu tiên dám làm hỏng bình rượu quý mà Tô Thu Trì mới mua, lại còn tặng kèm cho hắn một câu "không có mắt à". Tô Thu Trì nghiến răng kèn kẹt, hôm nay thật là xúi quẩy, khó khăn lắm mới chờ được tới lúc ông bố đi Dương Châu làm ăn, trong nhà không có người quản thúc, lại gặp hôm đẹp trời thế này, cộng thêm ông chủ tiệm Cổ Hoàng Trai đã bán cho hắn chiếc bình bạc chạm hoa văn vũ mã ngậm chén độc nhất vô nhị với cái giá nửa bán nửa tặng, đáng lẽ phải là một ngày vui mừng đắc ý. Ai ngờ vừa mới ra khỏi cửa Cổ Hoàng Trai, đã bị gã công tử phục sức xa hoa cưỡi ngựa lớn màu đỏ hung kia đâm cho ngã chổng bốn vó lên trời. Mà thằng nhãi kia không những không xuống ngựa tạ lỗi bồi thường, lại chửi hắn một câu rồi hùng hổ bỏ đi. Tô Thu Trì đã bao giờ phải chịu nỗi uất ức nhường này, đương nhiên là lập tức nhảy phắt lên yên ngựa, hộc tốc đuổi theo hướng mà gã công tử áo quần sang trọng đó vừa mất hút. Nhưng đuổi tận tới chân núi Thúy Vi, vẫn không thấy bóng dáng gã đâu.

Tô Thu Trì ghìm cương dừng ngựa, ngó nghiêng quanh quất xung quanh, chỉ thấy khắp núi phong quang diễm lệ, cỏ tốt hoa tươi. Ngoài hắn và Tai Xanh, cộng thêm những chú chim ríu rít bay lượn, không còn nhìn thấy bất cứ sinh vật sống nào khác. Tô Thu Trì lòng vòng hồi lâu trong núi, cứ thế men theo con đường quanh co lên tới lưng chừng núi, song ngoài hoa cỏ và đá tảng ra, không tìm thấy gì nữa. Tiếp tục đi lên, con đường mỗi lúc càng thêm nhỏ hẹp khó đi, không thể cưỡi ngựa tiếp được, chỉ có thể đi bộ. Lúc này, bóng chiều dần tắt, gió núi lạnh lùng, một cơn ớn lạnh luồn dọc sống lưng đã khơi lên ý muốn quay về trong hắn.

– Hừm! Coi như thằng nhãi nhà ngươi gặp được vận may rắm chó, không bị bản công tử bắt được! – Tô Thu Trì khép chặt áo, hậm hực nhổ nước bọt – Cầu mong ông trời có mắt, biến ngươi thành bữa tối cho chó sói hùm beo!

Từ trong vạt rừng rậm ở hai bên con đường mòn, khi ánh sáng tắt dần, càng lúc càng vọng ra nhiều hơn những âm thanh, tựa như có một đàn quái thú sắp sửa xông ra. Tô Thu Trì nuốt nước bọt, vội vã quay đầu ngựa, phóng vội về theo con đường cũ.

Thật không may, hắn bị lạc đường. Tô Thu Trì nhớ rất rõ mình đã đi lên từ ngã rẽ bên trái của con đường, bên vệ đường còn có một tảng đá lởm chởm quái dị màu đỏ sậm, nhưng khi đi ngược lại theo con đường cũ, lại phát hiện ra dưới núi không phải là đồng bằng trải rộng, mà là một rừng trúc tía vấn vít sương dày, sắc trắng rọn và sắc tím lạnh đan xen mờ mịt, gió lay cành trúc, va đập hỗn loạn, tiếng lào xào vang lên không ngớt, hệt như có hàng ngàn hàng vạn con rắn độc đang nhất tề thè lưỡi phun phì phì.

Tô Thu Trì trước giờ ham rượu, nhưng có trời chứng giám, hôm nay hắn chưa động tới một giọt, không thể có chuyện hoa mắt mà đi lầm đường. Nhìn rừng trúc thình lình xuất hiện, cả trong lẫn ngoài đều sặc mùi cổ quái, ngay cả con Tai Xanh cũng chần chừ không muốn tiến lên. TôThu Trì toàn thân khó chịu, đang định kéo ngựa quay đầu, thì ánh mắt đang nhìn về phía rừng trúc chợt phát hiện ra, trong một khe hở vừa xuất hiện khi sương mù dịch chuyển, phía sau tầng tầng lớp lớp những thân trúc tía, bên trên mặt đất sẫm đen, có một người đang nằm thõng thượt. Sắc áo trắng ngà tựa ánh trăng lọt vào giữa khoảng màu tối sẫm, trông hệt như cánh hoa dành dành trắng ngần rơi trên đám bùn đen, vô cùng nổi bật.

Một tràng tiếng hí không phải của con Tai Xanh vọng ra từ trong rừng trúc. Tới khi màn sương lại dịch thêm một quãng, Tô Thu Trì mới phát hiện ra, cách bóng người kia không xa có một con ngựa màu hung đỏ trông rất quen mắt. Áo trắng, ngựa hung… Tô Thu Trì đột nhiên đổi ngay sắc mặt, phút chốc quên bẵng mọi sự bất thường, thúc ngựa xông vào trong rừng trúc, lao thẳng về phía bóng người kia.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 4: Chương 3

Quả nhiên là hắn!

Tô Thu Trì trừng mắt nhìn vị công tử tuấn tú đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, lại nhớ tới bình rượu đã bị hắn ta phá hỏng, đáng lẽ lửa giận phải bốc lên ngùn ngụt, nhưng bộ dạng của tên tiểu tử này đã khiến hắn phải chăm chú quan sát. Người trong lòng hắn, tuổi chừng mười sáu mười bảy, trên chiếc áo bào bằng lụa trắng ngà có thêu hình chim loan ngậm mây lành bằng chỉ bạc, một chiếc đai ngọc tử kim thắt ngang lưng, chế tác vô cùng khéo léo tinh xảo. Mái tóc đen bóng được buộc gọn gàng bằng chiếc mũ ngọc bát bảo, vẻ mặt thanh tú như đóa hoa chớm nở, làn da trắng muốt mịn màng như tơ lụa, mắt thanh mày tú, môi đỏ như son; tuy cách phục sức gọn gàng anh tuấn, nhưng vóc dáng lại có phần hơi nhỏ nhắn, trọng lượng đè lên cánh tay Tô Thu Trì đúng là nhẹ bỗng. Tô Thu Trì thầm nghĩ, thằng oắt này vừa nhìn đã biết là giống phá gia chi tử nhà giàu có, tại sao lại vô duyên vô cớ nằm chết ngất ở đây?

Trong lúc đang nghi hoặc, bất chợt sau gáy nhói lên một cái không nặng không nhẹ, rồi một viên đá nhỏ bật văng ra. Tô Thu Trì đưa tay lên ôm gáy, nhìn ngó xung quanh, nhưng ngoài hai người họ và hai con ngựa, không còn vật gì khác.

Bụp! Lại thêm một phát nữa, đập thẳng vào gáy hắn như một trò đùa ác.

– Ai? – Tô Thu Trì nổi giận, đứng lên quát lớn – Thằng đui nào dám trêu trọc ông nội Tô nhà mày thế?

– Này này! Bên trên, bên trên! – Một giọng nói trong vắt vọng xuống từ phía trên đầu Tô Thu Trì. Hắn ngẩng phắt lên, và nhìn thấy bay lơ lửng giữa không trung là một gã oắt con giống hệt với kẻ đang nằm trên mặt đất. Vóc dáng giống nhau, ăn bận giống nhau, không chút khác biệt.

Ồ… anh em sinh đôi? Ý nghĩ này nhanh chóng bị loại trừ, vì Tô Thu Trì đã nhìn rõ, người trong không trung không hề có chân, từ đầu gối trở xuống là một đám mây gần như trong suốt có hình dạng như đuôi rắn.

– Ối mẹ ơi! Ma! – Tô Thu Trì rú lên thất thanh, loạng choạng ngã phịch xuống đất.

– Không được ngất! – Người trên không trung cuống quýt hét lên, rồi mắng sa sả – Hổ cho ngươi là một gã đàn ông thân cao bảy thước mà gan lại nhát như thỏ đế. Ngươi đã thấy con ma nào ăn mặc bảnh bao thế này chưa? Ta thấy ngươi vừa không có mắt vừa không có óc, có ngã hỏng mất bình rượu cũng đáng đời!

Tô Thu Trì bị mắng, vụt một cái nhảy phắt dậy, chỉ vào người trên không trung hét lớn:

– Ngươi có gan thì nhắc lại một lần nữa xem!

– Nhắc lại trăm lần cũng được! – Người kia không chút sợ hãi, khuôn mặt thanh tú đỏ phừng phừng. Tô Thu Trì xắn tay áo, có vẻ như muốn nhảy lên đánh nhau.

– Này, con người không có mắt kia, đừng vội kích động! – Thấy bộ dáng của hắn, thiếu niên kia vội vàng xua tít hai tay, giọng nói cũng dịu đi một chút – Ân oán cá nhân để sau hãy tính, nếu ngươi đáng mặt là một nam tử hán đại trượng phu, ngươi nên cứu người trong cơn hoạn nạn mới phải. Ngươi… ngươi có thể giúp ta quay trở về thân xác không? Ta không phải là ma, chỉ là hồn phách lìa khỏi thân xác. Bây giờ ta không thể làm chủ được hành động của mình, không quay trở về thân xác được nữa.

Về chuyện hồn lìa khỏi xác, Tô Thu Trì mới chỉ nghe nói, chưa từng chứng kiến. Bây giờ đươc tận mắt nhìn thấy, tuy tức giận vẫn hoàn tức giận, nhưng cũng khó tránh khỏi tò mò. Tô Thu Trì gãi gãi cằm, nhìn kẻ đang nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn kẻ đang lơ lửng trên không, hồi lâu, chợt hỉ hả vỗ tay ầm ĩ, cười toáng lên:

– Tốt quá, tốt quá! Ta đã nói rồi, thằng ranh khốn khiếp nhà ngươi chắc chắn sẽ không có được kết cục tốt lành. Ha ha, bây giờ thì vui rồi, một chia làm hai, thật là thú vị quá đi mất!

Hồn phách của cậu thiếu niên thấy hắn không những không có ý muốn cứu giúp, lại còn nhảy nhót múa may như khỉ, vốn muốn nổi giận, nhưng chớp mắt đã lại cười xòa mà nói:

– Ngươi không giúp ta cũng không sao. Chỉ có điều, nếu không có ta chỉ đường, e rằng ngươi suốt đời suốt kiếp cũng không thoát khỏi rừng trúc này được!

– Nhảm nhí! – Tô Thu Trì lừu mắt nhìn cậu ta, rồi chỉ ra phía sau, nói – Ta vừa xông thẳng tới đây, không rẽ vòng lấy một lần, làm gì có chuyện vào

được mà không ra được? Nếu ngươi đã nói thế, thì thứ lỗi cho ta không bồi tiếp được nữa, ngươi cứ từ từ mà bay lượn nhé. Cáo từ! – Nói xong, hắn ngoắt người lên ngựa, đang định thúc con Tai Xanh đi ra theo đường cũ, chợt bàng hoàng phát hiện ra, con đường thẳng mà hắn vừa đi vào không biết đã biến mất tăm từ bao giờ, thay vào đó là những khóm trúc tía đang không ngừng lay lắc, bịt kín đường ra. Những cây trúc đần độn đứng thẳng tưng như phỗng, trông dương dương đắc ý hệt như lũ trộm gà vừa xong phi vụ, cây nào cây nấy đứng thừng thững mà cười gian xảo.

Tô Thu Trì dụi mạnh hai mắt, nhưng cảnh tượng vẫn hệt như vậy, không phải là ảo giác. Đây rõ rành rành là yêu thuật chứ còn gì nữa? Hắn kéo con Tai Xanh, đi bừa mấy vòng, song đám trúc tía kia, thân cứng cành chắc, ken dày bịt bùng, đến một khe hở cũng không có.

– Là ngươi giở trò! – Tô Thu Trì bừng bừng giận dữ quay về chỗ cũ, chỉ vào cậu thiếu niên, nhảy cẫng lên mắng chửi – Bản thân ngươi đã không còn nguyên vẹn, còn muốn bắt ta chết cùng! Ngươi thật là đồ hiểm độc! Nói mau, làm thế nào mới thoát khỏi rừng trúc này?

– Trước hết hãy giúp ta quay về thân xác!

– Chỉ cách ra khỏi đây trước đã!

– Ngươi hãy giúp ta trước! Nếu không, hai chúng ta tuy sinh không cùng nôi nhưng sẽ chết cùng một huyệt!

– Ngươi…

– Không tin, cứ thử mà xem!

Kết quả cuối cùng của cuộc mặc cả là Tô Thu Trì làm theo lời chỉ dẫn của đối phương, cõng thân xác của cậu ta lên, rồi lại làm theo mệnh lệnh của cậu ta, liên tục thay đổi phương hướng và cách bước đi, mau chóng lách qua những cây trúc dường như biết di chuyển.

– Chạy nhanh lên! Sao cứ lọ mọ như bà già thế? – Hồn phách ở bên cạnh luôn giữ khoảng cách ba thước với thân xác của mình, liên tục nhìn trời, luôn miệng giục giã.

Tô Thu Trì càng thêm điên ruột, nhưng chưa kịp vặc lại, đã bị đối phương cướp lời:

– Tốt nhất ngươi không nên nổi giận! Nếu không kịp tìm thấy thứ ta cần trước khi đám lá trúc trên đỉnh đầu ngươi phong tỏa rừng trúc, thì e rằng ngươi và ta sẽ trở thành hai anh em nhà ma thật chứ chẳng chơi!

Trong tiếng rào rào mỗi lúc càng thêm kịch liệt bốn xung quanh, Tô Thu Trì bất giác ngẩng lên, hãi hùng phát hiện ra rằng đám lá trúc đan xen chằng chịt phí trên đang mọc ra vùn vụt với một tốc độ điên cuồng, hệt như một bầy châu chấu ào ào bay đến, nhanh chóng ngốn gần hết bầu trời. Ánh sáng bị đám lá trúc quái đản phong tỏa, mỗi lúc một thêm u ám. Vòng vây của chúng mỗi lúc càng thu hẹp, chẳng bao lâu nữa, những lá trúc đang mọc tua tủa kia sẽ trở thành một cái nắp đậy, nhốt kín bọn họ trong khu rừng này.

– Sao lại như vậy? Đây là nơi quỷ quái nào thế? – Tô Thu Trì không còn tâm trí nào để nổi giận hay ca thán nữa, hai chân guồng như bánh xe xuyên qua rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.9 - Chương 5: Chương 4

Nói đến bỏ chạy, Tô Thu Trì cũng là một cao thủ hàng đầu trong thành Trường An. Không biết chạy điên cuồng như vậy bao lâu, sau khi vọt qua khe hở giữa hai thân trúc đan nhau chằng chéo, trước mắt bỗng sáng bừng lên. Một luồng gió nhẹ mang theo hơi ẩm ẩm ướt phả vào trước mặt Tô Thu Trì, thấm vào tận gan ruột, bên tai cũng văng vẳng tiếng nước chảy róc rách. Trước mắt hắn hiện ra một vạt đất trống rộng rãi trải ra giữa núi rừng, đá núi lô xô và rừng cây rậm rạp bao quanh một đầm nước hình bầu dục, mặt nước sóng gợn lăn tăn, xanh biếc như phỉ thúy. Một thác nước không quá hùng vĩ treo lơ lửng giữa tầng không, hệt như một sợi dây bạc, trắng xóa như tuyết, nhuộm sáng cả sắc trời đã hoàng hôn. Mấy con chim lớn hình dạng lạ mắt kéo theo cái đuôi dài đủ màu sắc rực rỡ, thi thoảng lại chao xuống giữa không trung. Tô Thu Trì thật không thể ngờ được rằng, trong rừng trúc nhỏ bé này lại ẩn giấu cả một thế giới thần tiên như thế.

– Đồ ngốc, mau đi lấy cái túi gấm kia lại đây! – Gã công tử đỏm dáng đột nhiên chỉ vào một vệt màu đỏ lộ ra giữa đống đá lộn xộn phía trước, nói – Bên trong có một mũi tên tín hiệu, phóng nó đi! Mau!

Tô Thu Trì vội vã làm theo. Nhưng khi nhìn thấy mũi tên hiệu bay thẳng lên trời, lần lượt nổ xòe ra bảy chùm màu sắc khác nhau, Tô Thu Trì bèn hỏi:

– Cứu viện? Đây chính là cách thoát khỏi rừng trúc mà ngươi vừa nói?

– Không thế thì sao? – Cậu thiếu niên dang rộng hai tay – Lẽ nào ngươi tưởng ta có thể đưa ngươi ra ngoài?

– Chẳng phải ngươi vẫn luôn miệng nói thế à? – Tô Thu Trì nhảy dựng lên

– Ta có hiểu chút ít về huyền thuật, chỉ biết rằng rừng trúc kia đáng ra không nên tồn tại trong không gian này, hơn nữa mỗi cây trúc, mỗi tảng đá ở đây đều được sắp xếp theo Tiên thiên Bát quái của Phục Hy, một khi đã xông vào, nếu không có cao nhân chỉ dẫn, chỉ có nước bị giam chân cho tới chết. Bản lĩnh của ta chỉ có thể dẫn ngươi quay trở lại con đường mà ta đã tới, tìm mũi tên tín hiệu để xin cứu viện! – Gã công tử đỏm dáng tỏ ra điềm tĩnh hơn Tô Thu Trì rất nhiều, đưa mắt nhìn trời – Hy vọng rằng trước khi chết đói, bọn họ có thể tìm thấy ta.

Tô Thu Trì vừa nghe đến "Không gian" với chẳng "Tiên thiên Bát quái của Phục Hy", đầu óc đã như muốn nổ tung.

– Ngồi xuống đợi đi! Chưa biết chừng chốc lát nữa còn phải phiền ngươi cõng ta tiếp. – Gã công tử đỏm dáng chỉ vào tảng đá xanh to lớn bên cạnh – Còn nữa, ngươi tên là gì?

– Ông đây tên gì thì có mắc mớ quái gì tới ngươi! – Tô Thu Trì ngồi phịch xuống, cáu kỉnh trừng mắt với cậu ta – Nhưng nói cho ngươi thì cũng chả sao, Tô Thu Trì, mọi người thường gọi là Trường An tiểu bá vương, hừm!

– Tại hạ Lý Hoài, nhân sĩ Trường An. – Gã công tử ung dung giới thiệu – Bây giờ, chúng ta coi như đã quen biết nhau, ít nhiều cũng coi là giao tình trong hoạn nạn, trước đây nếu có chỗ nào đắc tội, xin bỏ quá cho. Hôm nay, tôi vốn định ra ngoài dạo chơi, không ngờ lại đi nhầm tới đây, còn liên lụy tới Tô công tử, thực không phải là cố ý.

Tên này dù sao cũng nói được mấy câu tử tế, nộ hỏa của Tô Thu Trì cũng hạ xuống khá nhiều, bèn lạnh lùng hỏi:

– Tại sao ngươi lại chạy tới cái nơi quỷ quái này, lại còn hồn phách lìa khỏi xác nữa?

– Chao ôi! Tôi đi từ trên núi Thúy Vi xuống, nhìn thấy rừng trúc trông cũng hay hay, liền đi vào trong xem thử, cứ thế thẳng tới bên đầm nước, thấy đầm nước trong xanh, liền uống mấy ngụm. Thấy chỗ này chẳng còn gì khác liền trở về theo đường cũ. Ai ngờ, đi một lúc, liền thấy sự bất thường, trời đất quay cuồng, người nóng như lửa thiêu, sau đó thì bất tỉnh nhân sự. Đến khi tỉnh lại thì đã thành ra thế này, lại còn đánh mất túi gấm đựng mũi tên tín hiệu, và phát hiện ra hồn phách của tôi không thể nào tới gần thân xác trong phạm vi mười thước. may mà có anh xông vào, nếu không, với cái bộ dạng của tôi bây giờ… Ôi! – Lý Hoài rầu rĩ – Sớm biết thế này, thì đã ngoan ngoãn ở trong cung…à không, ở trong nhà cho rồi!

– Khốn kiếp! Ngươi đúng là cái giống xui xẻo! – Tô Thu Trì tuy ngoài miệng mắng chửi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy quái lạ, nơi này lẽ nào lại bị yểm yêu pháp?

Lúc này, một con chim ngũ sắc bỗng nhiên từ trên không trung đáp xuống, đậu sát bên đầm nước, giữa hai tảng đá lớn đối diện nhau, cất tiếng hót líu lo. Nhìn kỹ hai tảng đá, thấy cao chừng một thân người, toàn bộ trơn bóng như ngọc, tỏa ánh sáng xah lam mờ mờ, hết sức đẹp mắt.

Tô Thu Trì bị thu hút bởi con chim lạ và tảng đá, bèn rảo bước lên phía trước, muốn nhìn rõ hơn. Nhưng khi bước lại gần quan sát, dựa vào kinh nghiệm chơi ngọc cổ lâu năm, Tô Thu Trì nhận định rằng, đây chỉ là hai tảng đá bình thường, nhưng trên phần đỉnh trơn nhẵn như bàn cờ của hai tảng đá lại có hai đống lá trúc, xếp thành hình thù con người. Hai hình nhân lá trúc, mỗi cái chiếm cứ một tảng đá, rõ ràng đang trong thế đối đầu.

– Cái gì đây? – Tô Thu Trì cảm thấy quái lạ, đưa tay vào gáy hình nhân lá trúc trên tảng đá bên phải, thuận tay nhấc "cánh tay phải" của nó lên, dí sát vào mắt mà nhìn. Chỉ là đám lá trúc bình thường, ai lại rỗi hơi đi xếp thành như vậy?

Đang lúc thắc mắc, thình lình một luồng khí trắng phụt mạnh ra từ hình nhân lá trúc bé xíu đã thiếu một "cánh tay", kèm theo một tiếng quát giận dữ:

– Thật đáng ghét!

Một hòa thượng áo trắng đột ngột hiện ra từ luồng khí trắng, tay trái ôm chặt lấy vai phải, mắt trừng lên giận dữ nhìn vào Tô Thu Trì. Trên tảng đá đối diện với hòa thượng, hình nhân lá trúc kia cũng có hiện tượng tương tự, hình dáng một chàng trai mơ hồ hiện ra trong làn khí trắng… Tô Thu Trì hét lên một tiếng chói tai, kinh hoàng ngã ngồi xuống đất, chỉ vào hai kẻ vừa thình lình xuất hiện, hãi hùng tới mức không nói nên lời.

– Yêu nghiệt, coi như hôm nay cái mạng chó của ngươi đã gặp may! – Lần sau chắc chắn sẽ không vớ bở như thế nữa đâu! – Hòa thượng hằn học quát lên với chàng trai đối diện, rồi lại trợn mắt nhìn Tô Thu Trì, trong miệng lầm rầm tụng niệm, hóa thành một làn khói xanh tan biến giữa không trung.

-Dù cho có luân hồi bao nhiêu kiếp, bản tính vẫn không thay đổi. – Chàng trai khẽ lắc đầu, hất tung tấm áo bào màu xanh, từ trên tảng đá nhảy xuống.

– Ngươi…- Tô Thu Trì không biết được chàng trai trước mặt là người hay ma, là thần tiên hay yêu quái, trong mắt chỉ thấy mái tóc xanh lam và khuôn mặt sáng sủa mịn màng, thanh thoát như ngọc. Chàng trai này nếu là con người, thì với dung mạo nhường kia, đừng nói là đàn ông, e là cả đàn bà cũng phải đố kỵ.

– Tô công tử đừng sợ! – Chàng trai tóc xanh lịch thiệp đưa tay về phía Tô Thu Trì, cười mà nói – Hãy mau đứng lên, hôm nay đúng là phải cảm ơn Tô công tử và Lý công tử. Nếu không phải nhờ hai vị ở bên trợ giúp, phá hỏng trận pháp của con lừa trọc kia, e rằng hôm nay tại hạ khó tránh khỏi kiếp nạn.

– Ngươi…- Tô Thu Trì ngây người nhìn đối phương, thấy trong ánh mắt của anh ta chỉ có thiện ý, không thấy nguy hiểm, bèn để cho người này kéo mình dậy. Sau khi đã định thần đôi chút, hắn bèn nhảy vọt sang bên cạnh, lớn tiếng quát hỏi- Ngươi là cái giống gì thế?

Chàng trai khẽ cười, vái Tô Thu Trì một vái:

– Tại hạ Cửu Quyết, một kẻ thôn dã trong rừng núi.

Tô Thu Trì vô cùng kinh ngạc:

– Sao ngươi biết ta họ Tô?

– Tại hạ nghe thấy hai vị trò chuyện. Chi bằng hãy giúp Lý công tử trước đã. – Cửu Quyết nhìn sang Lý Hoài đang nóng ruột ngó nghiêng, bước lại phía cậu ta. Gã công tử kia vì bị thân xác ràng buộc, không thể cùng Tô Thu Trì tới chỗ hai tảng đá, đang lúc ruột gan như lửa đốt.

Tô Thu Trì và Lý Hoài đều cảm thấy Cửu Quyết không hề làm gì, chỉ đơn giản là nhúng ngón tay xuống đầm nước, sau đó đưa ngón tay vẽ hai vạch lên trán Lý Hoài, lại búng giọt nước còn sót lại vào hồn phách của cậu ta, rồi nhảy lên không trung nắm lấy tay của hồn phách Lý Hoài, kéo về thân xác. Chỉ một loáng sau, cái thân xác bất động như một xác chết kia bỗng thở mạnh, rồi nhảy bật lên rất hoạt bát, mừng rỡ sờ nắn chân tay, hét toáng lên:

– Tốt quá, tốt quá! Sống rồi, sống rồi!

– Nước trong đầm không phải thứ mà người phàm có thể uống được! – Cửu Quyết nhìn xuống đầm nước xanh biêng biếc, cười – Đầm nước này tên là Vô Ưu, người phàm nếu trực tiếp uống vào, sẽ khiến cho hồn phách lìa khỏi thân xác. Nếu không được giải cứu, chỉ có thể ở đây làm cô hồn suốt đời!

Tô Thu Trì và Lý Hoài nghe mà toát mồ hôi lạnh, Lý Hoài lụng bụng:

– Tên nghe rõ là hay, Vô Ưu, không ưu phiền…

– Mọi phiền não của nhân gian đều xuất phát từ cái thân xác thối tha. – Vứt bỏ cái xiềng xích này, rút hồn phách ra khỏi đó, nhìn việc gì cũng thông suốt hơn nhiều, tự nhiên mọi việc vô ưu. – Cửu Quyết cười vang. Rồi chuyển chủ đề – Nếu hai vị tin tưởng tại hạ không phải người xấu, xin mời cùng tới hàn xá nghỉ ngơi chốc lát, tại hạ có ít rượu ngon đã ủ lâu năm, có thể mang ra khoản đãi khách quý. – Ánh mắt của anh dõi về phía rừng đằng sau dòng thác, nhiệt tình mời mọc.

– Đi! Đi! Tôi đi! – Vừa nghe nói có rượu uống, con sâu rượu trong bụng Tô Thu Trì lập tức reo lên hồ hởi, chẳng còn để ý tới việc gì khác. Lý Hoài khinh khỉnh nhìn Tô Thu Trì, mắng:

– Đồ sâu rượu! – Nhưng cũng không từ chối lời mời của Cửu Quyết. Kỳ thực, sự việc quái đản gặp phải hôm nay đã khiến cậu ta kiệt sức, lúc này nếu như có được chỗ nghỉ ngơi, uống vài chén rượu, đúng là không còn gì tuyệt vời hơn. Hai người men theo đầm Vô Ưu, cùng Cửu Quyết đi vào vạt núi phí sau thác nước.

– Thằng ranh kia nói, rừng trúc đáng lẽ không nên xuất hiện tại không gian này, anh và gã hòa thượng kia tại sao lại tới nơi đây? Tại sao hai người lại chui ra được từ hình nhân lá trúc?

– Những chuyện này, chi bằng đợi tới tệ xá, tại hạ sẽ lần lượt kể cho Tô công tử nghe.

– Tên của anh sao kỳ quặc thế? Cửu Quyết? Có họ Cửu à? Anh trai anh phải chăng tên là Bát Quyết?

– …

– Tô Thu Trì, ngươi còn nói thêm một câu nữa. Lý Hoài ta thề rằng sẽ ném ngươi xuống đầm làm mồi cho cá!

– Tiểu tử thối câm miệng đi! Nếu không có ta, bây giờ ngươi vẫn làm cô hồn trong rừng trúc!

– Khi ta trở về, nhất định sẽ chặt cái đầu ngươi xuống!

– Ngươi trở mặt còn nhanh hơn bọn đàn bà! Vừa mới nói chúng ta là giao tình trong hoạn nạn, bây giờ lại muốn chặt đầu ta. Nói cho ngươi biết, ông ngoại ta là tể tướng đương triều, chưa biết ai sẽ chặt đầu ai đâu! Còn chuyện ngươi làm hỏng cái bình rượu ta vừa mới mua với cái giá tám trăm lượng bạc nữa, phải đền!

– Ai bảo con ngỗng đần nhà ngươi chắn đường chắn lối của ta? Không giẫm chết ngươi là ta đã đặc biệt khai ân rồi đấy!

Suốt đường đi, Tô Thu Trì và Lý Hoài cãi vã không ngừng, đúng là oan gia ngõ hẹp, đã phá hoại sạch sành sanh bầu không khí thanh tịnh êm đềm của chốn này.

Nhìn hai vị công tử vẫn không ngừng đấu khẩu, Cửu Quyết chỉ cười không nói.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 6: Chương 5

Canh năm, điện Cần Chính, cung Đại Minh, ánh nến lắt lay, xung quanh lặng phắc như tờ. Hai tiểu thái giám chầu bên ngoài điện đứng chắp tay, thi thoảng lại ngáp dài.

Từ lâu bà đã quen với việc chuyên tâm phê duyệt tấu chương trong thời gian và khung cảnh thế này. Ngoài hai tiểu thái giám ra, tất cả những người khác đều đã lui hết, ngay cả nến cũng chỉ để lại một ngọn.

Ngự bút chu sa họa những nét chữ tuyệt tác. Những công việc vốn thuộc về bổn phận của quân chủ một nước, phu quân của bà lại lấy cớ trúng gió đau đầu, giao hết mọi việc trong cái thiên hạ biến tướng này vào tay bà. Ông nói, đây là sự thấu hiểu và tin tưởng giữa vợ chồng.

Tới khi bà gấp quyển tấu chương cuối cùng lại, vị hòa thượng nãy giờ luôn cúi đầu thõng tay đứng im lặng trước mặt bà mới thận trọng nhích một bước ra khỏi bóng tối.

– Hoàng hậu nương nương, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi. Chỉ cần đợi nguyên khí của bần tăng hồi phục, nhất định sẽ lấy được báu vật từ tay yêu nghiệt. – Đó chính là vị hòa thượng áo trắng trong rừng trúc, đang hoảng hốt run sợ. Người đàn bà ngồi trước mặt ông ta tuổi đã gần trung niên, nhưng dung mạo còn kiều my hơn thời trẻ, chỉ ẩn hiện nơi đầu mày cuối mắt là vẻ uy nghi và khí phách mà hàng ngàn vạn đàn ông cũng không sánh kịp. Phục sức tuyền một màu lụa trắng, mái tóc búi cao chỉ cài hờ một cây thoa phượng bằng ngọc lưu ly chín màu, ánh nến hắt lên mái tóc đen bóng và cành thoa rực rỡ, hào quang lung linh. Lối trang điểm đó khiến bà ta vẫn kiều diễm nổi bật dù là trong màn đêm đen thẳm.

– Công chúa Thụy Di vẫn bình yên chứ? – Bà sắp xếp ngay ngắn các quyển tấu chương, nói mà không buồn nhìn hòa thượng lấy một cái.

– Ờ…- Hòa thượng trán toát mồ hôi lạnh – Vốn dĩ đã được như ý muốn của nương nương, chỉ là giữa đường bỗng nhiên xuất hiện một gã du đãng, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của bần tăng. Hoàng hậu nương nương yên tâm, không quá một tháng, bần tăng tất sẽ hoàn thành ý chỉ của người, nhất định mang được cuốn sách " Tam sinh tỉnh mông" trở về, cùng với… sinh mạng của công chúa!

– Ai gia thật không biết nên thưởng hay nên phạt ngươi đây. – Bà ta khẽ nhướng mắt, nhìn hòa thượng mà nói – Ngươi vẫn không đủ cơ trí. Thôi đi, việc của công chúa ai gia đã có tính toán khác. – Bà ta ngừng lại một chút, ánh mắt đột nhiên sắc lẹm – Thế nhưng, còn cuốn sách "Tam sinh tỉnh mộng" … hạn trong một tháng, nếu không thể giải quyết ổn thỏa, thì pháp sư cũng có nguy cơ trở thành xác chết!

– Vâng, vâng, bần tăng xin tuân theo ý chỉ của nương nương! – Hòa thượng quệt mồ hôi lạnh toát trên trán.

– Lui ra đi! – Bà ta khẽ phẩy tay. Hòa thượng tựa như được ban ơn đại xá, đứng lên lui vào bóng tối. Một làn khói xanh phất qua, rồi không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hồ Thái Dịch dưới ánh trăng, hương sen phảng phất, hoa sen nở rộ khắp nơi, mặt nước xanh biếc dập dềnh yên ả. Tiếng sóng vỗ giống hệt như tiếng mẹ hát ru con, khe khẽ dịu dàng.

Bà nằm xuống chiếc giường êm ái, mùi hương xông thoang thoảng lan khắp không gian.

– Tiếng sóng nước có êm tai không? – Có người đang bước lại từ bên ngoài lớp lớp rèm buông, bước chân nhẹ bẫng, mỗi bước nở một đóa sen.

– Ai? – Bà ngồi bật dậy trên giường, vén cánh màn, lập tức cười nhạt – Vương hoàng hậu, lại là bà!

– Ai gia chỉ muốn tới hỏi xem, tiếng sóng vỗ trong hồ Thái Dịch, phải chăng chính là bài hát năm xưa ngươi đã hát ru con gái? – Người vừa đến dừng bước, đứng cách bà một lượt màn the, cười mà hỏi.

Tim bà bỗng như bị kim châm, nhưng vẫn cười lạnh lẽo:

– Phải thì sao, mà không phải thì sao?

– Võ Mỵ Nương, năm xưa ngươi vì muốn cướp lấy ngôi vị hoàng hậu từ trong tay ta, mà nhẫn tâm tự tay giết chết con gái ruột của chính mình. Giờ đây, ta nói cho ngươi biết, nó đã trở về rồi, dấu ấn hoa mai trên lòng bàn tay nó thật đẹp! Nó sẽ thay ta, thay cho tất cả những vong hồn đã phải vùi thân dưới dã tâm của ngươi, đòi lại tất cả! Ha ha ha! – Bên ngoài bức màn the, tiếng cười thê thiết.

– Không kẻ nào có tư cách đòi ta trả lại gì hết! – Bà ta muốn đứng dậy nhưng lại không thể nhúc nhích.

– Thần linh có thể! – Người bên ngoài tấm màn đắc ý tuyên bố.

– Ta sẽ đứng ở vị trí còn cao hơn cả thần linh. – Bà tỏ ra điềm đạm, nhưng từng con chữ đều vô cùng đanh thép.

Một luồng hàn khí tràn qua lồng ngực, bà mở choàng mắt bừng tỉnh. Bà vẫn đang nằm nguyên trên giường nệm ấm áp, chỉ có điều dọc sống lưng đã ướt đẫm. Lớp lớp màn the vẫn đang buông rủ, ngoài cung nữ thái giám đứng bên ngoài, không còn ai khác. Bà ngồi dậy, tì tay lên trán với vẻ mệt mỏi khôn cùng. Bà không thể nhớ rõ được trong suốt bấy nhiêu năm qua, bà đã mơ đi mơ lại giấc mộng này bao nhiêu lần. Lần nào bà cũng choàng tỉnh dậy trong luồng khí lạnh ngắt ngưng kết trong tim. Thực sự cần phải bước lên vị trí cao hơn thần thánh, thì những sự việc này mới vĩnh viễn bị đạp xuống dưới chân,

không phải nhớ tới nữa chăng? Bà đã tự hỏi mình vô số lần, đáp án đều là – phải!

Không một kẻ nào có thể phá vỡ quy tắc của bà. Thứ bà muốn không phải là một cành thoa phượng mà là tấm long bào. Đúng, sự thực nhất định phải là như vậy. Bà phải hoàn thành một việc, nhưng hiện giờ, vẫn còn thiếu một chút tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 7: Chương 6

Hóa ra, hình dạng thần tiên, chính là giống như anh ta.

Tô Thu Trì tới giờ vẫn chưa thể hoàn toàn tin rằng mình đã được gặp thần tiên bằng xương bằng thịt, tuy rằng khi anh chàng kia tự giới thiệu về mình, thái độ rất chân thực. Người phàm làm sao có thể trong chớp mắt đã biến một chén nước lã thành mỹ tửu? Nếu đó là yêu thuật, thì trong thiên hạ liệu có yêu quái nào mang tướng mạo trong sáng tinh khôi được đến thế không? Thế nhưng, chỉ cần uống rượu ngon của anh ta, cho dù anh ta có là yêu quái cũng chẳng hề gì . Quan điểm của Tô Thu Trì đối với Cửu Quyết, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đi từ trăn trở, định hình đến kết luận.

Hắn và Lý Hoài rõ ràng chỉ lưu lại trong căn nhà trúc bên ngoài đầm Vô Ưu cạnh rừng trúc tía núi Thúy Vi có vài canh giờ, nhưng không hiểu sao khi trở về nhà, đám người nhà lại khóc lóc ầm ĩ tranh nhau ùa ra đón, nói rằng hắn đã mất tích cả ba ngày trời, người nhà đã đi báo quan, ông ngoại hắn còn phái một đoàn binh lính đi lùng sục khắp thành Trường An tìm hắn.

Trong núi chỉ một ngày, đã ngàn năm thế tục? Tô Thu Trì chỉ có thể tưởng tượng theo câu nói này. Đương nhiên, hắn không kể với ai về cuộc kỳ ngộ trong núi Thúy Vi, chỉ nói rằng mình đi du sơn ngoạn thủy, quên bẵng mất thời gian.

Chập tối hôm đó, Tô Thu Trì hiếm hoi lắm mới có một hôm không ra ngoài chơi bời tửu sắc, chỉ cầm bình rượu chạm hoa văn vũ mã ngậm chén tinh xảo tuyệt luân, tay chống dưới cằm, đờ đẫn ngồi dưới cửa sổ trong phòng ngủ. Bình rượu vốn dĩ bị gã Lý Hoài kia va trúng làm đứt sợi dây xích nối với nắp bình, nhưng Cửu Quyết chỉ tiện tay sờ nắn mấy cái, đã lại nguyên vẹn như xưa. Hôm đó, Cửu Quyết rót vào nửa bình này thứ rượu mà anh tự tay ủ, hương vị đó còn nồng đượm hơn cả trăm lần thứ rượu ngự tửu cực phẩm do hoàng đế ban thưởng. Hôm nay, rượu đã hết, hương còn lưu lại, có thể thấy lời Cửu Quyết hẳn là nói thật.

Cửu Quyết nói, anh vốn là tiên quan ủ rượu trên thiên giới. Do chức trách yêu cầu, anh thường xuyên phải xuống phàm trần tìm kiếm nguyên liệu tốt để về ủ rượu. Gã hòa thượng kia có ân oán riêng tư với anh, rình được cơ hội anh hạ phàm lần này, hắn muốn cướp lấy một thứ trong tay anh. Hai người giao đấu hai ngày ba đêm, anh rơi vào thế yếu, chỉ còn cách dụ hòa thượng vào rừng trúc tía, dùng lá trúc làm thế thân để ẩn nấp hình hài. Ai ngờ gã hòa thượng không chịu buông tha, cũng dùng trận pháp tương tự, ẩn thân hồn vào trong lá trúc, đi vào một không gian khác, truy đuổi riết róng. Hai người đang giao đấu tới hồi kịch liệt trong không gian hư không mà người phàm trần không nhìn thấy được, thì may sao Tô Thu Trì lại bị Lý Hoài dẫn tới đây, trong lúc táy máy chân tay, đã phá hỏng thế thân của hòa thượng, giải vây cho anh. Gã hòa thượng trúng phải đòn này, đã tổn thương nguyên khí, chí ít phải mất một tháng mới hồi phục được.

Trong căn nhà trúc của Cửu Quyết, Tô Thu Trì và Lý Hoài nghe xong câu chuyện của anh, đầu óc bùng nhùng mờ mịt, sau đó được Cửu Quyết đưa ra khỏi rừng trúc tía trong mơ mơ màng màng, bình yên quay về vùng đồng bằng rộng lớn dưới chân núi Thúy Vi.

Tô Thu Trì nhớ rằng, khi hắn lên ngựa, ngoảnh đầu nhìn lại, Cửu Quyết vẫn mỉm cười vẫy tay chào hắn ở cách đó không xa. Quay đầu lại lần nữa, mái tóc xanh lam hút hồn kia đã không biết ở nơi nào, tựa như người vừa mới mỉm cười vẫy tay với mình chỉ là ảo ảnh. Thần sắc của Lý Hoài cũng hệt như Tô Thu Trì, chỉ có điều tỏ ra lưu luyến hơn hắn, đi một bước ngoái đầu đến ba lần. Rừng trúc tía, hồ Vong Ưu, Cửu Quyết, tất cả cứ mịt mờ hệt như giấc mộng. Nghĩ tới đây, Tô Thu Trì bất chợt nắm chặt bình rượu, rút từ trong ngực áo ra một chiếc túi gấm nhỏ, nhìn một lát, rồi đứng phắt dậy, xông ra khỏi phòng.

Chiếc túi gấm là vật Cửu Quyết tặng cho hắn và Lý Hoài trước khi từ biệt, bên trong đựng một con chuồn chuồn kết bằng lá trúc và một bình sứ nhỏ miệng vuông. Cửu Quyết nói, anh sợ bị quấy rầy, nên đã lập ra kết giới dựa theo Tiên thiên Bát quái của Phục Hy trong rừng trúc tía nơi anh ở, để ngăn cách rừng trúc này ra khỏi không gian thông thường. Bọn họ có thể lạc vào, chẳng qua chỉ là cơ duyên ngẫu nhiên trùng hợp. Nếu muốn gặp lại anh ta, chỉ cần đi vào trong núi, vảy nước đầm Vong Ưu đựng trong bình sứ lên con chuồn chuồn lá trúc, con chuồn chuồn sẽ dẫn đường cho bọn họ.

Hối hả đi vào trong núi Thúy Vi, Tô Thu Trì làm theo lời Cửu Quyết, mở ra bình sứ ra, vảy nước lên con chuồn chuồn lá trúc. Chớp mắt, con chuồn chuồn đã vỗ cánh bay lên, sống động như chuồn chuồn thật, bay vào chốn thẳm sâu trong rừng núi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 8: Chương 7

Trong căn nhà trúc của Cửu Quyết, có người đã đến trước Tô Thu Trì, đang nâng chén đối ẩm cùng Cửu Quyết, chuyện trò rất vui vẻ.

– Ngươi ngươi ngươi… – Tô Thu Trì lao vào như cơn gió giật, một tay chỉ vào Lý Hoài, một tay chộp lấy hũ rượu trên bàn, lắc mạnh một cái, lập tức giậm chân kêu toáng lên:

– Các người đã uống sạch cả rượu rồi! Trong lúc tôi vắng mặt?

Bộ dạng điên khùng của hắn khiến cho con chuồn chuồn lá trúc dẫn đường hoảng sợ bay vút ra ngoài cửa sổ, suýt chút nữa đâm vào chấn song. Còn Lý Hoài vẫn điềm nhiên như không, nâng chén lên, cố tình mỉm cười:

– Tô công tử trước nay chẳng phải là nhân vật gì quan trọng, có vắng mặt cũng đâu ảnh hưởng.

Tô Thu Trì ra vẻ muốn xông tới đánh cậu ta, song lại bị Cửu Quyết vừa cười vừa ngăn lại, nói:

– Hàn xá chẳng có thứ gì, nhưng rượu thì muốn bao nhiêu cũng có, Tô công tử cứ yên tâm!

Nghe thấy câu này, sắc mặt Tô Thu Trì lập tức giãn ra, cười hí hửng mà nói với Cửu Quyết:

– Vị thần tiên tốt bụng ơi, vậy thì anh hãy mau mang thật nhiều ra đây!

– Kiếp trước chắc hẳn ngươi là cái giống bị chết chìm trong hũ rượu. – Lý Hoài đưa tay lau miệng một cách thanh nhã, đặt chén rượu xuống – Rượu nơi này để cho một kẻ thô lỗ như con lợn rừng nhà ngươi uống, thật lãng phí!

– Họ Lý kia, đừng có tưởng tốt mã thì không bị ăn đòn! –Tô Thu Trì đã bao giờ bị người khác chế giễu thế này, lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt, xông thẳng tới, tung một quyền vào giữa mặt Lý Hoài. Ai ngờ Lý Hoài thân thủ cực kỳ lanh lẹ, người vừa nghiêng đi tránh được, tay phải đã chụp lấy cổ tay phải của Tô Thu Trì, bóp mạnh một cái khiến Tô Thu Trì rống lên ông ổng hệt như con lợn rừng thực thụ, rồi nhân đà ngã đè luôn lên người Lý Hoài. Hai người họ lăn lộn trên mặt đất đánh đấm túi bụi, quyền cước qua lại hỗn loạn. Phục sức sang trọng bị bụi đất dính lấm lem, trông chẳng ra thể thống gì.

Cửu Quyết cũng chẳng can ngăn, ngược lại còn ôm bình rượu lùi sang bên cạnh, chỉ vào hai người họ mà cười trêu:

– Đúng là một đôi oan gia! Căn nhà nhỏ của ta bao nhiêu năm nay chưa từng náo nhiệt đến thế này!

Hai người đánh đấm một hồi, thấy chẳng có ai đến can ngăn, tự nhiên cũng thấy mất hứng, vừa tự bò dậy vừa chửi bói om sòm. Tô Thu Trì một bên mắt tím bầm, trên khuôn mặt tuấn tú in hằn một dấu giày, ôm lấy bên mép bầm dập, gầm lên chửi mắng:

– Con khỉ vô lại kia! Chưa nghe câu đánh người không đánh vào mặt ư? Ngươi hủy hoại dung nhan của ta, làm sao ta còn đến lầu Vạn Hoa chơi bời được nữa?

– Ngươi đúng là cái giống lợn rừng biến thành người! Lại còn dùng đến cả răng nữa? Sớm muộn gì ta cũng xả thịt ngươi làm thịt sấy! – Lý Hoài sụt sịt cái mũi bị Tô Thu Trì đánh cho đỏ tấy, giơ cánh tay phải hằn rõ một hàng vết răng lên, giận dữ mắng lại.

– Ha ha ha! – Cửu Quyết cười tới mức ngã lăn ra ghế, vẻ rất hả hê trước sự thê thảm của hai người kia. Cho tới khi cảm nhận thấy ánh mắt giận dữ của Tô Thu Trì và Lý Hoài đang chiếu đến mình với vẻ đồng mưu hợp lực cùng xử lý kẻ còn lại là mình, anh mới thôi cười, đứng dậy, hắng giọng rồi nói:

– Chuyện thế này… tục ngữ có câu, không đánh không quen biết. Tục ngữ còn có câu, oan gia kiếp này, phu thê kiếp sau; phu thế kiếp trước, oan gia kiếp này. Hai người cũng coi như là có duyên.

– Phu thê? – Tô Thu Trì và Lý Hoài đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời nhổ toẹt về phía đối phương – Xí!

– Tôi không ham chuyện cắt tay áo[1]!

– Tôi không thích hạng Long Dương[2]!

[1] Đổng Hiền là nam sủng của Hán Ai Đế. Đổng Hiền gối đầu lên tay áo Ai Đế mà ngủ, Ai Đế dậy sớm lên triều, không nỡ đánh thức Đổng Hiền, liền lấy kiếm cắt đứt tay áo mà dậy. Sau người ta nói "cắt tay áo" để chỉ quan hệ đồng tính nam. (Nd)

[2] Long Dương là nam sủng của Ngụy Vương, rất được Ngụy Vương sủng ái. Sau người ta dùng từ "sở thích Long Dương" để chỉ quan hệ đồng tính nam. (Nd)

Cửu Quyết cười ngặt nghẽo nhìn hai kẻ oan gia vừa đồng thanh phản ứng:

– Rất ăn ý đấy chứ!

– Này, hôm nay tôi tới không phải để nghe anh nói những lời xui xẻo đó đâu! – Tô Thu Trì không nhịn thêm được nữa, tiến lại gần nói với Cửu Quyết – Mau mau mang mười hũ mỹ tửu ra đây! Nếu không, dù có là thần tiên tôi cũng không nể mặt đâu, tôi đốt luôn cái lều rách của anh đấy! Hừ!

Lời vừa nói dứt, liền có một đứa bé để bím tóc rủ, chừng hơn mười tuổi bê một bình rượu đi vào trong nhà. Đứa bé mặc một bộ quần áo vải trắng tinh gọn gàng, in hoa văn màu đen, thần thái khoan thai, ánh mắt thông tuệ, nhìn qua đã không giống với những đứa trẻ bình thường khác.

Cửu Quyết giới thiệu với hai người:

– Thư đồng nhà tôi, Lan Đình

Lan Đình khẽ cúi đầu với hai người, cũng không nói gì nhiều, đặt bình rượu xuống, rồi đứng sang một bên.

Hương thơm nồng nàn sực nức lọt ra khỏi miệng bình, khiến người ngửi thấy không ai không tứa nước miếng. Tô Thu Trì chẳng còn để tâm tới mặt mày bầm dập, chạy lao lại, mở nút bình rồi lập tức dốc ngay vào miệng. Thế nhưng, không có lấy một giọt. Hắn kinh ngạc, hạ bình rượu xuống lắc thật mạnh, rõ ràng vẫn nghe thấy tiếng rượu róc rách. Hắn nhắm một mắt nhòm vào bên trong miệng bình, đầy rượu. Thế nhưng khi dốc vào miệng, bình rượu lại trống không. Lý Hoài giằng lấy bình rượu, nhưng cũng giống hệt như hắn, nhìn thấy được mà không uống được.

– Từ nay về sau, nếu muốn thỏa thích thưởng thức rượu ngon của nhà ta, phải tuân theo quy tắc! – Cửu Quyết vẻ mặt ranh mãnh lấy lại hũ rượu – Lần trước mời hai người uống rượu coi như cảm tạ các vị đã cứu ta. Bắt đầu từ bình rượu này, không phải cứ muốn uống là có thể uống được.

– Anh muốn thu bao nhiêu ngân lượng? – Tô Thu Trì phản ứng rất nhanh. Từ khi được thưởng thức tài ử rượu của Cửu Quyết, rượu nhà khác đều đã trở nên vô vị, vì mỹ tửu nhường này, có trả thêm bao nhiêu tiền bạc, hắn cũng bằng lòng.

Lý Hoài đẩy bật Tô Thu Trì sang một bên, chỉ nói:

– Hắn trả bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi!

– Hai người đúng là chí đồng đạo hợp! – Cửu Quyết dang rộng hai tay, cố ý làm ra vẻ khó xử – Quy tắc của tôi là, mỗi người hãy làm một bài thơ, nếu tôi thấy hài lòng, từ nay về sau, rượu ngon các vị cứ uống tùy thích.

Tô Thu Trì và Lý Hoài đưa mắt nhìn nhau, rồi lại đồng thanh hỏi:

– Trả bằng ngân lượng được không?

– Không được! – Cửu Quyết lắc đầu – Kể cả hai vị mỗi người một câu cũng được.

Đời này, Tô Thu Trì kém cỏi nhất chính là làm thơ viết đối. Lý Hoài đang vò đầu bứt tai bên kia có lẽ cũng cùng một giuộc với hắn. Rượu ngon ngay trước mặt, Tô Thu Trì lục lọi hết vốn liếng văn từ ít ỏi trong bụng ra trăn trở lật xới không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng nặn ra được một câu "Ngàn dặm đưa hương đến". Lý Hoài bên kia phải giựt đứt đến cả nắm tóc mới tiếp nối một câu "Cười soi bóng trong ly".

"Ngàn dặm theo hương đến, cười soi bóng trong ly". – Cửu Quyết ngẩn ngơ một thoáng, rồi lập tức nhướng mày, cười nói:

– Không công không tội, trung bình, trung bình.

Tô Thu Trì và Lý Hoài đều đỏ sượng cả mặt, chỉ biết hối tiếc ngày thường không nghe lời thày dạy, chăm chỉ học hành thêm chút văn chương chữ nghĩa.

– Lan Đình, ngươi hãy thêm nốt hai câu sau.- Cửu Quyết vẫy tay với Lan Đình.

Lan Đình lấy bút nghiên ra, trải lên mặt bàn, chẳng cần nghĩ ngợi đã viết liền tay:

Ngàn dặm theo hương đến

Cười soi bóng trong ly

Cành vàng lay lá ngọc

Cân quắc đấu tu mi.

Nhìn thấy hai câu thơ cuối, sắc mặt Lý Hoài chợt vụt qua một thoáng hoảng hốt.

– Ha ha, bài thơ con cóc này cũng miễn cưỡng chấp nhận được. – Cửu Quyết vừa cười vừa cầm tờ giấy lên, xoa đầu Lan Đình – Thôi được, coi như bọn họ đã qua ải.

Lan Đình nhoẻn miệng cười, gật đầu. Tô Thu Trì đưa mắt kiếc nhìn câu thơ Lan Đình vừa viết, một người am hiểu về thư họa cổ như hắn, chỉ cảm thấy vẻn vẹn hai mươi con chữ kia, mỗi chữ đều biến hóa linh hoạt, vừa có sự phóng khoáng của mây bay, lại vừa có sự cứng cáp của rồng lượn, vần vũ xoay chuyển, ung dung tự tại, nếu không phải tận mắt chứng kiến, hắn tuyệt đối không thể tin rằng nét bút này lại do một đứa bé mười tuổi viết ra.

– Ờ… ờ… chữ của ngươi thật quá đẹp! – Tô Thu Trì muôn lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ thốt ra được một câu này. Lan Đình cười với hắn, không nói năng gì.

Lý Hoài tuy không tinh thông thư pháp, nhưng cũng cảm thấy bức thư họa này khí thế xuất chúng, khác hẳn bình thường, bèn giơ ngón tay cái lên với Lan Đình, hỏi:

– Lan Đình, thư pháp tuyệt diệu của ngươi phải chăng là do chủ nhân ngươi dạy?

– Tôi làm sao dạy được cho nó! – Cửu Quyết vội giải thích – Tài năng của Lan Đình hoàn toàn là thiên bẩm.

Cũng đúng, Cửu Quyết chẳng phải là thần tiên trên trời ư? Có thể làm thư đồng của thần tiên, đương nhiên cũng không thể là người bình thường.

Sau một hồi vòng vo, ba người họ lại ngồi xuống quanh bàn, Lan Đình bưng lên mấy đĩa thức ăn chế biến khéo léo. Rượu thơm ngào ngạt, thức ăn nóng hổi, ba người nhìn ánh tà dương chiếu qua song cửa, nghe tiếng chim về tổ líu lo, nâng đũa cụng ly, thoải mái chuyện trò. Tô Thu Trì đã được thỏa nguyện, sau khi uống hết veo ba bình rượu, hai mắt say lờ đờ nhìn Cửu Quyết, hỏi một cách ngớ ngẩn:

– Anh đúng là tiên quan ủ rượu gì… gì đó ư?

– Ngươi đúng là hạng đàn bà! Người ta đã nói mình là thần tiên, ngươi còn hỏi! – Lý Hoài tửu lượng kém, loạng choạng đẩy Tô Thu Trì một cái, miệng lưỡi đã líu cả lại, ngả vào người hắn, rồi từ từ trượt xuống đất, ôm lấy đùi Tô Thu Trì làm gối.

– Này… tôi cảm thấy Cửu Quyết trông rất quen… Ngươi cũng rất quen… Hai người không phải từng nợ tiền tôi đấy chứ? – Tô Thu Trì dí ngón tay vào đầu Lý Hoài – Cái ngữ đàn ông đàn ang gì như ngươi… bộ dạng yểu điệu hơn cả con gái, mà sức lực còn khỏe hơn ta… Ta cảm thấy chúng ta rất giống nhau!

– Vớ vẩn! Ai thèm giống ngươi… Ngươi xấu xí thế kia! Cửu Quyết đẹp hơn ngươi nhiều… – Lý Hoài tống cho hắn một đấm.

Cửu Quyết tủm tỉm cười nhìn hai gã say xỉn, khẽ lắc đầu, lần lượt dìu từng người vào giường ở phòng trong, đắp chăn kỹ càng, thổi tắt đèn nến, rồi khẽ khàng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 9: Chương 8

Bên ngoài căn nhà trúc, màn đêm đã đặc quánh, trăng sao lưa thưa. Một vài chùm sáng mờ nhạt lọt từ không trung xuống, khéo léo hắt lên căn nhà trúc tím xanh. Ánh sáng và bóng tối hòa quyện với nhau vừa vặn. Phía trước rào trúc quanh sân nhà, vài câu quế đang vào độ hoa nở rộ nhất, hương thơm thanh u thấm vào gan ruột, khiến người ta mê đắm.

Trong sân không có bàn ghế, Cửu Quyết dựa lưng vào gốc quế, ngồi trên một tấm chiếu lau, trên chiếu lác đác một vài cánh hoa vương vãi, một bình rượu đặt trước mặt chưa động tới một giọt. Cửu Quyết nheo mắt nhìn về phía xa xăm, dù phương xa đó chỉ óc một màn sáng mờ ảo.

– Chủ nhân, người có tâm sự? – Bên cạnh cây quế, bóng hình bé nhỏ của Lan Đình bước ra từ giữa hư không, miệng không hề mấp máy, nhưng rõ ràng là đang lên tiếng, giọng nói thơ ngây hệt như một phần không khí.

– Đã nhắc suốt mấy trăm năm rồi, đừng gọi ta là chủ nhân! – Cửu Quyết không nhúc nhích, đến mí mắt cũng chẳng buồn nhướng lên – Trí nhớ kém đến vậy, chẳng trách lâu thế rồi mà đạo hạnh chẳng tiến bộ được chút nào. Lần đầu gặp ta, ngươi là một đứa trẻ, bây giờ vẫn là một đứa trẻ.

Lan Đình dẩu môi vẻ coi thường, nói:

– Đạo hạnh cao thấp đối với tôi chẳng có gì khác biệt. Nhưng còn ngài, sắp Trung thu rồi, ngày thỏa nguyện đã gần, còn có điều gì không vui nữa?

– Ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không chỉ ra được chỗ nào. – Cửu Quyết ngẩng đầu, hít hà mùi hương trong không khí, cười nói – Ta đúng là một thần tiên vô tích sự.

– Ngài đã từng cứu rất nhiều người, bao gồm cả tôi, sao lại nói là vô tích sự! – Lan Đình tỏ ra không vui.

– Ha ha! – Cửu Quyết mở mắt ra, chuyển sang chuyện khác – Nếu đạo hạnh của ngươi cao hơn chút nữa, một ngày nào đó nếu ta không còn, thì ngươi cũng có thể tự bảo vệ bản thân.

Lan Đình cúi đầu, nắn nắn các ngón tay, không nói gì.

– Hòa thượng Tam Giới và ta từ lâu đã là kình địch, từ khi hắn và ta còn ở trên thiên giới đã có oán thù. Sau khi hắn bị giáng xuống trần gian, kiếp nào cũng đối địch với ta, kiếp này là khó nhằn nhất. Lần trước bị Tô Thu Trì phá hỏng đại sự, chắc chắn hắn không cam chịu bỏ qua. – Cửu Quyết khẽ búng lên đầu Lan Đình – Tốt nhất là ngươi hãy tỉnh táo một chút, tên hòa thượng đó bất cứ lúc nào cũng có thể đến gây sự.

– Hắn không phải là đối thủ của ngài. – Lan Đình ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói.

– Đối thủ không phải là hòa thượng Tam Giới. – Cửu Quyết thở dài – Là Võ hoàng hậu.

– Chỉ là một người đàn bà mà thôi!

– Thân tuy là đàn bà, nhưng không thích phấn sáp lại thích càn khôn. Bà ta còn khó đối phó hơn cả mười tên Tam Giới. – Cửu Quyết cầm bình rượu lên, ngửa cổ uống một ngụm nhỏ, rồi vỗ lên đầu Lan Đình – nhưng không sao, ta sẽ bảo vệ ngươi cho tới khi ta không thể bảo vệ nổi nữa. Thôi, đi ngủ đi. Việc ngày mai để ngày mai tính.

– Tôi sẽ ngủ ở đây. – Lan Đình ngồi phịch luôn xuống chiếu, nằm ngay bên cạnh Cửu Quyết, hệt như một con mèo làm nũng chủ nhân – Thế này sẽ yên tâm hơn! – Nói xong, cậu ta nhìn chằm chằm vào bình rượu trong tay Cửu Quyết, rồi hỏi – Chủ nhân, tôi có thể uống một chút không? Chỉ một chút thôi… Thơm quá!

Cửu Quyết khẽ cười, lật bàn tay biến ra một cái chén, rót vào một chút xíu rượu, đưa cho cậu ta, nói:

– Không có lần sau đâu!

Mỹ tửu uống vào, chẳng mấy chốc, Lan Đình đã ngáy pho pho. Sau mỗi tiếng ngáy, cơ thể cậu bé liền nhỏ đi một chút, sau cùng biến thành một quyển giấy bồi trục mở rộng, đầu quyển viết bốn chữ "Lan Đình tập tự"[3]. Ở đoạn cuối cùng, nằm giữa quyển giấy, hơi nhô lên một quầng sáng hình cầu, khẽ rung rinh như đang hít thở. Một cuốn sách hiện ra từ bên trong quầng sáng, hào quang tan biến, chỉ nhìn thấy trên lớp bìa ố vàng có hai con chữ "Tỉnh mộng".

[3] Tuyệt tác của Vương Hy Chi, thư pháp gia nổi tiếng thời Tấn, cũng là nhà thư pháp hàng đầu của Trung Hoa cổ đại. (Nd)

Gió lạnh thổi qua, lật tung trang sách, nhưng bên dưới trang bìa lại trống trơn, cả cuốn sách chỉ còn một trang duy nhất. Cửu Quyết thấy vậy, bèn buông bình rượu chỉ còn một nửa xuống, cởi tấm áo bào khoác, phủ lên cuốn sách, lắc đầu nói:

– Chưa bao giờ gặp con yêu quái nào kém cỏi như ngươi, mới có vài giọt đã hiện nguyên hình.

Đúng vậy, Lan Đình là một cuốn sách. Hòa thượng Tam Giới muốn lấy cuốn sách này, Võ hậu muốn lấy cuốn sách này, trong suốt trăm ngàn năm về trước, những kẻ muốn đoạt lấy cuốn sách này, nhiều không đếm xuể.

Sách "Tam sinh tỉnh mộng", nhìn trước chuyện vạn năm. Lan Đình hay nói chính xác, nó là một con yêu quái mang hình hài một cuốn sách. Trước đây, một nửa thời gian trong cuộc đời nó là giúp những kẻ cần đến nó nhìn thấy "bánh xe vận mệnh", cũng chính là sự vận hành của vận mệnh; một nửa thời gian còn lại là chạy trốn từ trong tay hết kẻ xấu xa này đến kẻ bất chính khác. Dân gian đồn đại rằng, nếu đốt cuốn sách "Tam sinh tỉnh mộng" thành tro, hòa với nước uống vào, sẽ trở thành một nhà tiên tri vô song, có thể dự đoán tương lai, điều khiển vận mệnh. Nhưng sự thực là, cho dù có nuốt nó vào bụng, khả năng dự đoán vận mệnh của nó cũng sẽ không chuyển qua người kẻ đó. Một lời đồn thổi vô trách nhiệm đã khiến cho con yêu quái này phải khốn khổ.

Ba trăm năm trước, Cửu Quyết đã cứu được Lan Đình khỏi sự truy sát của lão yêu quái gấu đỏ trên núi Vân Đỉnh, biết rằng con yêu quái sách ngờ nghệch này luôn sống trong sự truy lùng của những kẻ bất lương. Vào thời Đông Tấn, nó bị một đạo sĩ truy đuổi ráo riết không chịu buông tha, đạo sĩ muốn đốt nó để luyện đan dược. Trong lúc tháo chạy, nó gặp được một lão thư sinh say rượu trong núi sâu, đang múa bút viết chữ, nó bèn ẩn luôn nguyên hình của mình vào trong quyển giấy dưới ngòi bút của lão thư sinh. Không ngờ, ông lão họ Vương đó tài cao xuất chúng, đường đường là sao Văn Khúc, toàn thân bưng bừng khí khái thanh cao lẫm liệt, đã quét sạch trơn yêu khí của nó đi. Từ đó về sau, không còn một ai có thể dựa vào hơi hướng để lần ra tung tích của nó nữa, Và thế là, "Lan Đình tập tự" lưu truyền thiên cổ đã trở thành nơi ẩn thân của một con yêu quái. Hưởng lây danh tiếng của tuyệt tác này, đạo hạnh của nó cũng tăng thêm chút ít, có thể hóa thành hình người. Tuy chỉ là hình dạng của một đứa trẻ, nhưng nó cũng đã thấy rất hài lòng. Không những thế, nó còn có được đầy một bụng thi thư, nên tên gọi cũng đổi luôn thành Lan Đình. Về sau, gặp phải lão yêu gấu đỏ, cũng chỉ tại nó say rượu mà ngã lăn ra giữa rừng để lộ nguyên hình. Sau khi được Cửu Quyết cứu sống, nó coi anh như chủ nhân, theo anh về căn nhà trong rừng trúc tía, làm thư đồng cho anh. Sống yên ổn cho tới nay.

Cửu Quyết rất hiểu Lan Đình. Ưu điểm lớn nhất của nó là tốt bụng, nhược điểm lớn nhất cũng là tốt bụng. Khi gặp phải những kẻ mặt mày rầu rĩ, cầu khẩn nó cho biết về tương lai của họ, nó luôn đồng ý, trả lời toàn bộ những câu hỏi của họ, mà không hề biết rằng, cứ trả lời một câu hỏi, thì nó sẽ cháy mất một trang.

– Cháy hết rồi thì ngươi sẽ chẳng còn gì, chẳng là gì nữa! – Cửu Quyết từng cảnh tỉnh nó như vậy. Vốn từ không đến, rồi cũng về không, tôi chỉ là không đành lòng nhìn những con người khổ đau kia. Nếu hy sinh chút ít mà có thể thay đổi tương lai của họ, thì cũng xứng đáng. – Lan Đình đã trả lời anh như vậy.

Dù sao nó cũng chỉ là một cuốn sách, dù đã biến thành yêu quái, thì trong lòng cũng chỉ có những ý niệm trong sáng ngay thẳng. Thế nhưng, biết rõ tương lai, hiểu rõ vận mệnh, có ý nghĩa thật ư? Câu hỏi này Cửu Quyết đã âm thầm trăn trở suốt nhiều năm. Song, có một sự thực anh buộc phải thừa nhận, đó là có một trang sách của Lan Đình đã từng bị đốt vì anh.

Hai trăm năm trước, anh từng hỏi Lan Đình một câu: "Đến bao giờ ta mới tìm được người đó?" – Câu trả lời của Lan Đình là – "Ngàn dặm theo hương đến, cười soi bóng trong ly".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 10: Chương 9

Người trong phủ họ Tô đều ngỡ rằng công tử nhà mình bị trúng tà. Từ mấy hôm trước, sau khi mua chiếc bình rượu ở Cổ Hoàng Trai trở về, một kẻ yêu rượu hơn tính mạng như Tô Thu Trì lại không động đến một giọt rượu nào trong nhà nữa, những nơi như cửa hàng đồ cổ hay lầu Vạn Hoa cũng không còn thấy hắn lai vãng đến nữa. Trước đây hắn thường xuyên chê bai "cực vô tích sự là tiên sinh", giờ đây, có đêm lại ôm một tập thơ đọc miệt mài hồi lâu dưới ánh đèn. Hơn nữa, hắn thường xuyên chưa kịp ăn xong bữa sáng đã biến mất tăm mất dạng, lúc trở về người vẫn tỉnh táo, nhưng trên cơ thể lại sực nức hương rượu thơm lừng.

Tô Thu Trì luôn cho rằng, thứ hấp dẫn hắn chạy tới rừng trúc tía hết lần này tới lần khác chỉ là thứ mỹ tửu do cái gã thần tiên thân phận không rõ ràng Cửu Quyết kia ủ ra. Lý Hoài cũng nghĩ vậy. Một lần đi lạc, một bình mỹ tửu, đã nối liền ba con người vốn chẳng hề quen biết lại với nhau. Trời cao mây nhạt, nắng vàng non biếc, trong căn nhà tựa như thế ngoại đào viên của Cửu Quyết, cả ngày ngào ngạt hương rượu, thi thoảng còn vẳng ra tiếng sáo du dương.

Có khi nhóm một lò lửa nhỏ trong căn nhà trúc, cùng nhau nấu những món nóng hổi từ những đặc sản núi rừng mà Lan Đình kiếm về, ba người nhẩn nha ăn uống. Tô Thu Trì và Lý Hoài lúc nào cũng múa đũa giành ăn, không ai chịu nhường ai, Cửu Quyết liền nhân lúc bọn họ cãi vã, gắp lấy những cây nấm rừng lớn nhất, tươi nhất ăn mất. Lan Đình không bao giờ ăn, chỉ đứng bên cạnh cười khúc khích. Có khi trải một manh chiếu lau xuống mảnh sân bên ngoài, bày biện bát đĩa qua loa, mấy người chẳng nề hà gì đến lễ nghi truyền thống, hoặc ngồi hoặc nằm, đến cả đũa cũng chẳng thèm dùng, cứ thế đưa tay bốc những miếng thịt bò hầm thơm phưng phức bỏ thẳng vào miệng, tùy hứng thích gì làm nấy, lòng không vướng bận thế tục, hành vi không chút gò bó, trong những lúc bông đùa tùy hứng, nói về chuyện thánh nhân thời cổ, chuyện phố chợ ngày nay, chuyện ly kỳ thiên hạ, hứng thú dạt dào không dứt. Mỗi khi nói đến hồi cao hứng, Tô Thu Trì còn ngã lăn ra đất đạp chân túi bụi mà cười sằng sặc, đến nỗi giày văng đi đâu cũng không biết.

Chốn này vui vẻ đến quên về nhà, Tô Thu Trì và Lý Hoài tuy không ai nói ra câu này, nhưng ý tứ đó đã lồ lộ qua thần thái và ánh mắt. Họ yêu thích nơi đây, thích rượu của Cửu Quyết, dường như cũng thích cả cái gã Cửu Quyết này. Sau nhiều lần như thế, Tô Thu Trì và Lý Hoài khi nhìn đối phương, hình như đã không còn vẻ hằm hè thù địch như trước nữa. Tuy bọn họ vẫn không ngừng cãi vã, tuy Lý Hoài vẫn bày mấy trò đùa cợt như đào hố rồi lừa cho Tô Thu Trì ngã lăn xuống; tuy Tô Thu Trì cũng vẫn giở mấy trò ranh mãnh như lén đổ cả nửa hũ muối vào trong bình rượu của Lý Hoài, nhưng những chuyện đó dường như đã trở thành những trò vui.

Đã từng có một buổi chiều tà, rượu quá ba tuần, tà dương nơi xa vừa độ đẹp, một vệt vàng kim rực rỡ, tầng tầng lớp lớp như sóng biển, tựa như ai đó đang dùng ngòi bút chậm rãi nhất mực để đưa cảnh tượng núi sông trước mặt vào trong những đường nét tuyệt đẹp như tranh vẽ. Cửu Quyết cầm lấy cây sáo trúc, trễ nải dựa vào gốc quế, mái tóc xanh lay động, tà áo nhẹ bay, đôi môi mỏng hé mở, từ cây sáo trúc xanh biếc bay ra những giai điệu diệu kỳ nhất thế gian. Tô Thu Trì tuy văn chương cũng chẳng mấy, nhưng vẫn hiểu sơ âm luật, bảo Lan Đình mang cây cổ cầm của Cửu Quyết từ trong nhà ra, khoanh chân ngồi xuống, đặt đàn lên gối, mượn ba phần men say, khẽ dạo phím đàn, xướng họa cùng chiếc sáo của Cửu Quyết. Một sáo một đàn, hài hòa hợp tấu. Lý Hoài nghe mà trong lòng rung động, đứng dậy bước ra giữa sân, chân bước theo nhịp, múa lượn dịu dàng, bước chân như hoa nở, tay áo phất phơ như nước như mây, trong sóng mắt đong đưa, sóng sánh vẻ phong tình ngây ngất, nụ cười ánh mắt, tựa như tiên nữ giáng trần, chẳng còn lấy một chút khí thế nam nhi.

Sáo đàn hợp tấu, mỹ nhân múa lượn, ba người họ đã vô tình họa lên một bức tranh tuyệt mỹ nhất trần gian. Lan Đình tì người lên cửa sổ, trong mắt chỉ còn khung cảnh đẹp đẽ hiếm thấy ngoài song, ngòi bút trong tay cậu ta liến thoắng lướt trên mặt giấy.

Nếu thời gian không thể ngừng trôi, thì hãy lưu giữ lại thời khắc đẹp nhất của riêng ba người họ trong tranh vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 11: Chương 10

Hôm nay, cơn mưa nhỏ từ sáng sớm kéo dài cho tới quá trưa mới tạnh, núi Thúy Vi không có ánh dương, khắp nơi chỉ là hai màu xám và trắng.

Đã năm ngày rồi Lý Hoài không tới, Tô Thu Trì ngoài miệng nói con khỉ ranh ấy không tới càng tốt, rượu ngon đều bị phí hoài vì hắn, song ánh mắt lại liên tục liếc ra phía ngoài.

– Không gặp gã oan gia ấy lại cảm thấy không quen, đúng không? – Cửu Quyết dễ dàng nhìn thấu gan ruột hắn – Thế thì đúng rồi, nếu cậu thấy lo lắng cho cậu ta mới là chuyện tốt

– Nói nhảm! Tôi việc quái gì phải lo lắng cho một thằng đàn ông lớn xác? – Tô Thu Trì trừng mắt lườm Cửu Quyết.

– Ở đây không có người ngoài, không cần phải vờ vịt nữa! – Cửu Quyết cười vang – Từ sau lần nhảy múa trong buổi hoàng hôn ấy, mà cậu vẫn không nhận ra Lý Hoài là nam hay là nữ thì cậu quả đúng là con lợn rừng không có mắt thật rồi!

– Tôi… – Tô Thu Trì mặt đỏ bừng, song lập tức gân cổ cãi – Biết cái tay đó là con gái thì đã sao? Những mỹ nữ mà Tô đại công tử đây đã gặp còn nhiều hơn cả cơm ăn hàng ngày, cái thứ nặc nô nhan sắc tầm thường, tính khí khó ưa ấy làm sao tới lượt được tôi lo lắng?

Cái trò nói có là không chưa hẳn là độc quyền của con gái, mà nam giới cũng có phần. Từ buổi tà dương đó, sau khi Tô Thu Trì bất ngờ phát giác ra thân phận nữ nhi của Lý Hoài, ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua, trong lòng hắn lại ngấm ngầm dấy lên một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Nói là yêu mến thì không giống, làm gì có ai lại đi yêu mến một bà cô chằn lửa gặp gỡ tình cờ, lai lịch bất minh, lúc nào cũng phá đám mình? Nói là ái mộ, lại càng không giống, cái tay đó làm gì có điểm nào hơn người? Nhưng, hắn lại cảm thấy rằng, hai người họ nên ở bên nhau. Càng tiếp xúc lâu với Lý Hoài, cảm giác này lại càng rõ rệt. Thực là quá đỗi lạ lùng.

– Đằng nào cũng rảnh rỗi, để ta bói cho Lý Hoài một quẻ xem sao. – Cửu Quyết không bắt bẻ Tô Thu Trì nữa, mà sai Lan Đình lấy mai rùa và tiền đồng ra, xóc một hồi, xu tiền đồng trong mai rùa liền rơi xuống mặt bàn leng keng.

– Thế nào? Gã đó hẳn không phải là đã ngã sông bị nước cuốn trôi rồi đấy chứ? – Tô Thu Trì tròn mắt nhìn vào ba đồng xu ngửa sấp khác nhau, buột miệng hỏi liền.

– Vừa hay ứng nghiệm với câu nói tốt lành của cậu! – Cửu Quyết liếc mắt nhìn qua, rồi thu tiền đồng lại – Đại hung!

Tô Thu Trì bỗng chốc im bặt.

– Đi! – Anh kéo Tô Thu Trì đứng lên – Đi tìm cô ấy!

– Anh có biết cô ấy ở đâu không? Tên của cô ấy rất có thể là giả!

– Ta là thần tiên!

Tô Thu Trì bị anh lôi thẳng lên trời. Nhìn những đám mây trắng bay vùn vụt dưới chân, hắn sợ đến nỗi nhắm tịt mắt lại.

Lan Đình ngẩng đầu nhìn theo hai người vội vã bay đi, mang đĩa thức ăn đang bưng trên tay trở vào trong nhà bếp, thở dài thường thượt, mặt mày ủ rũ ẩn vào trong góc tối…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.9 - Chương 12: Chương 11

Tô Thu Trì chưa bao giờ nghĩ rằng lần đầu tiên bước vào hoàng cung lại là bằng cách đi xuyên tường.

Lý Hoài trâm ngọc áo lụa, ngọc bội lanh canh, mái tóc mềm mượt như mây được chải thành búi tóc cầu kỳ tuyệt đẹp, đang ngồi ngơ ngẩn trước tấm gương đồng, bất chợt trông thấy hai người họ xuất hiện ngay trước mặt, kinh hoàng đến nỗi đánh đổ cả hộp phấn.

– Các người… – Lý Hoài kinh ngạc đưa tay lên bưng miệng, chỉ vào Cửu Quyết và Tô Thu Trì không thốt nên lời. Nghe thấy có tiếng động bất thường, bên ngoài cánh cửa khép chặt lập tức vọng lại tiếng bước chân dồn dập và tiếng gõ cửa gấp gáp:

– Công chúa điện hạ! Có chuyện gì vậy?

Lý Hoài gắng trấn tĩnh, đanh giọng quát mắng:

– Ầm ĩ cái gì? Chẳng may làm vỡ hộp phấn thôi, lui ra! – Bên ngoài nhanh chóng im bặt.

– Hai người làm sao lại tìm tới được đây? – Lý Hoài quay người lại, hạ giọng hỏi.

– Không nên hỏi một thần tiên câu này. – Cửu Quyết cười ranh mãnh với cô như thường lệ.

– Ngươi ngươi ngươi… – Tô Thu Trì há hốc miệng, đi vòng quanh Lý Hoài đủ một chục vòng – Ngươi là công chúa đương triều?

Thấy thân phận của mình không thể che giấu được nữa, Lý Hoài bèn ngẩng cao đầu, cố ý tỏ ra bất cần mà nói:

– Đúng! Công chúa Đại Đường Thụy Di, họ Lý tên Chuẩn. Sau này, tốt nhất ngươi hãy cẩn thận một chút, nếu không, cái đầu rơi xuống ra sao cũng không biết được đâu!

Lý Hoài… Lý Chuẩn… Chỉ lệch một chấm[4], mà khác biệt một trời một vực.

[4] Trong Hán tự, chữ "Hoài" chỉ nhiều hơn chữ "Chuẩn" một nét chấm. (Nd)

Cửu Quyết nhìn khắp xung quanh, cười nhạt mà nói:

– Những người ở bên ngoài, e rằng không phải để hầu hạ cô?

– Giám sát! – Lý Chuẩn nhìn bốn bề cửa đóng kín mít, cười rầu rĩ – Anh đã là thần tiên không việc gì không biết, chắc hẳn cũng biết rõ chỗ này đã bị phong tỏa triệt để, chỉ vào được mà không thể trở ra.

– Tại sao bọn họ phải giam lỏng cô? – Tô Thu Trì bỗng cảm thấy sự tình nghiêm trọng – Cô là công chúa đương triều kia mà!

– Năm ngày trước, Võ hậu hạ ý chỉ, muốn gả tôi cho Đột Quyết. Trước khi xuất giá, tôi không được bước ra khỏi cung nửa bước. – Lý Chuẩn mặt không chút biểu cảm, so với một Lý Hoài suốt ngày cười đùa mắng nhiếc, nghịch ngợm điêu ngoa trước đây, tựa như là hai con người hoàn toàn khác biệt – Triều đình nhận được tin, tù trưởng của hai mươi tư châu Đông Đột Quyết dường như có ý muốn làm phản, Tây Đột Quyết và Thổ Phồn qua lại rất mật thiết. Sói trước hổ sau, biên cương Đại Đường trùng trùng nguy hiểm.

– Man di sinh sự, có liên quan gì tới cô? – Tô Thu Trì nôn nóng hỏi.

– Năm xưa công chúa Văn Thành gả cho Thổ Phồn, đổi lại là hai nước hòa hảo, biên cương yên bình. Bây giờ, có lẽ cũng muốn tôi gánh vác trọng trách đó. – Lý Chuẩn mân mê miếng ngọc bội trên xiêm y, cười nhạt.

– Tôi tuy không đọc nhiều sách lịch sử, nhưng cũng biết công chúa Văn Thành chẳng qua chỉ là người trong tông thất, chứ không phải con ruột của hoàng đế, còn cô đường đường là công chúa, mẹ cô chính là hoàng hậu, sao lại nhẫn tâm hạ ý chỉ này? – Tô Thu Trì không thể tin rằng mẹ ruột lại có thể đẩy con gái mình xuống hầm lửa.

Lý Chuẩn ngẩng lên, điềm tĩnh nói:

– Tôi không phải là máu mủ của hoàng thượng và hoàng hậu. Cha đẻ tôi vốn là thị vệ thân tín của hoàng thượng, làm quan đến Hoài Hóa tướng quân. Mười năm về trước, trong chuyến đi săn mùa thu, cha tôi đã cứu vị hoàng đế không biết tự lượng sức mình thoát khỏi miệng một con mãng xà quái dị, nhưng bản thân ông lại bị con mãng xà nuốt chửng. Hoàng thượng niệm tình cha tôi chết thảm, sinh thời chính trực tận trung, lại thương tôi mẹ mất sớm, mồ côi không nơi nương tựa, nên phá lệ nhận tôi làm nghĩa nữ, ban cho họ vua, phong làm công chúa Thụy Di. Từ khi tôi vào cung, Võ hậu ban đầu đối xử với tôi như con gái ruột, nhưng từ khi bà ấy nhìn thấy dấu ấn hoa mai trong lòng bàn tay tôi, thái độ lập tức đổi khác, không còn gần gũi tôi nữa. Tôi càng lớn, ánh mắt bà ấy nhìn tôi lại càng thêm lạnh nhạt. Nguyên nhân của chuyện này, tới tận ngày nay tôi vẫn chưa hiểu rõ. Tóm lại, giờ đây thời cơ tốt nhất đã ở ngay trước mắt, bà ta vừa hay chộp lấy cơ hội để nhổ đi cái gai trong mắt.

Nói rồi, Lý Chuẩn mở bàn tay phải ra, trên lòng bàn tay cô, có năm nốt ruồi son nhỏ xíu xếp thành hình một đóa hoa mai tuyệt đẹp.

– Người đàn bà này điên rồi! – Tô Thu Trì giận dữ – Chẳng nhẽ bà ta lại ghen ghét với vẻ đẹp của bông hoa này?

Cửu Quyết xem xét tỉ mỉ bông hoa mai một hồi, rồi chậm rãi nói:

– Khi Võ hậu còn là Chiêu Nghi, để cướp ngôi vị hoàng hậu, đã từng tự tay giết chết con gái ruột vừa mới chào đời của mình, sau đó giá họa cho Vương hoàng hậu, khiến cho hoàng đế Lý Trị nổi trận lôi đình, phế Vương hoàng hậu. Từ đó, Võ hậu một bước lên mây, quyền thế khuynh đảo thiên hạ. Tôi nghe nói rằng, vị tiểu công chúa chết yểu kia, trong lòng bàn tay phải có một dấu ấn hình hoa mai màu đỏ. – Nói tới đây, anh đưa mắt nhìn Lý Chuẩn – Cô cũng thật xui xẻo, gặp ngay phải sự trùng hợp ngẫu nhiên này. Đối với đứa con gái ruột đã chết, Võ hậu luôn canh cánh trong lòng. Cô bỗng dưng được vào cung, Võ hậu nhìn thấy dấu ấn hoa mai trên người cô, lại thêm cô vốn là con gái nhà võ tướng, tính cách cương nghị, không tuân thủ lễ nghi, nên bà ta đương nhiên sẽ coi cô là yêu nghiệt do ông trời phái tới tìm bà ta báo thù. Với tính cách hiểm độc của Võ hậu, có thể để cô sống tới bây giờ, đã là phúc lớn của cô rồi!

Những phân tích hợp tình hợp lý của Cửu Quyết đã thức tỉnh người trong mộng. Lý Chuẩn nghiến chặt hàm răng ngọc, nhưng lại không nói một lời nào.

– Hoang đường! – Tô Thu Trì chửi thầm.

– Hãy đi theo tôi! – Cửu Quyết đưa tay về phía cô – Hoàng cung không phải chỗ của cô.

– Không được! – Lý Chuẩn lắc đầu, nhìn sang Tô Thu Trì, nói – Nếu tôi trốn đi, nhà họ Tô ắt bị khép vào tội khi quân, tru di cả nhà. Ông ngoại hắn

cũng sẽ bị liên lụy.

– Cô khùng rồi hả? – Tô Thu Trì trợn trừng con mắt – Có ai biết được tôi đã tới đây? Tôi cùng vị thần tiên này xuyên tường mà tới!

– Tôi nghe vài cung nữ già nói rằng, bên cạnh Võ hậu có một yêu tăng, có thể hô mưa gọi gió, rắc đậu thành quân. Chỉ cần anh có tới đây, lão sẽ biết được thân phận của anh từ những dấu vết tinh vi mà người thường không nhìn thấy được. – Lý Chuẩn hít sâu vào một hơi, cố gắng nặn ra một nụ cười châm biếm – Tuy tôi và tên ngốc là anh chẳng hề có mối giao tình, anh lại luôn khiến tôi bực bội, nhưng, nếu vì tôi mà hại toàn bộ gia đình anh chết thảm, việc đó tôi không thể làm được. Hai người mau đi đi! – Cô đẩy Cửu Quyết và Tô Thu Trì ra ngoài – Ngày sau nhất định sẽ còn có cơ hội cùng hai người uống rượu cười đùa, tấu nhạc nhảy múa.

– Đừng nói nhảm! – Cửu Quyết lộ vẻ tức giận rất hiếm gặp, lập tức vung tay giữ chặt lấy cổ tay cô, tay còn lại tóm lấy Tô Thu Trì – Đi cả theo tôi!

Trong lúc giằng co, tay Cửu Quyết chạm phải chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay phải Lý Chuẩn, chợt khẽ chau mày, rồi lập tức bình tĩnh trở lại, kéo theo hai người đi xuyên qua tường mà ra khỏi cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 13: Chương 12

Cửu Quyết không dẫn họ quay về rừng trúc tía, lại càng không bay tới một nơi xa tít tắp để lẩn trốn, mà ở lại ngay khu dân cư trong ngõ Thủy Dũng thành Trường An. Càng đông người, càng dễ dàng che giấu tung tích. Càng ở gần kẻ địch, chúng càng dễ lơ là cảnh giác, Cửu Quyết nói như vậy.

Tô Thu Trì vẫn lo lắng vì lời nói của Lý Chuẩn, sợ rằng người nhà sẽ gặp phiền phức, nên không dám lập tức quay về phủ nhà họ Tô, dự định đợi một vài ngày nữa, sau khi chắc chắn không có phong thanh động tĩnh gì mới về nhà. Lan Đình cũng theo tới đây, chăm lo chu đáo cho cuộc sống hàng ngày của họ.

Chui rúc trong ngõ Thủy Dũng đến ngày thứ ba, Lý Chuẩn và Tô Thu Trì cải trang ra ngoài nghe ngóng, phát hiện trong thành Trường An có thêm rất nhiều dân chúng tỵ nạn từ biên cương chạy về, ai nấy mệt mỏi phờ phạc, thương tích đầy mình. Những đứa bé nằm trong lòng mẹ, đứa nào cũng gầy gò như que củi, có đứa còn bị cụt chân cụt tay, không ngừng kêu khóc thảm thiết. Lý Chuẩn và Tô Thu Trì nhìn mà thương xót, dốc hết ngân lượng mang theo tặng cho bọn họ, sau đó rầu rĩ trở về, suốt đường đi không nói một câu.

Không lâu sau, tin tù trưởng của hai mươi tư châu Đông Đột Quyết làm phản đã lan truyền khắp thành Trường An, biên cương chiến hỏa ngút trời. Tiếp sau đó là tin quân Đại Đường liên tiếp chiến bại. Tình thế nguy cấp, triệu đình tiếp tục điều động trọng binh, hoàng đế nghe theo kiến nghị của Võ hậu, phái thượng thư bộ Lễ kiêm Kiểm hiệu hữu vệ đại tướng quân Bùi Hành Kiểm làm đại tướng quân của đạo quân Định Tương, thống lĩnh ba vạn đại quân, phản kích Đông Đột Quyết.

Hôm nay là tết Trung thu. Cho dù biên cương chiến hỏa ngùn ngụt, thành Trường An vẫn giăng đèn kết hoa, hỷ khí tưng bừng. Tối nay, họ đã nghe ngóng được hai thông tin. Thứ nhất, đại tướng quân Bùi Hành Kiểm ngày mai sẽ xuất binh. Thứ hai là, hoàng đế đã phái đại đội binh mã bao vây Tô phủ, cùng với phủ tể tướng của ông ngoại Tô Thu Trì, nói rằng tại hai nơi này đã phát hiện ra gian tế của Đột Quyết.

Lan Đình nấu nguyên một bàn mỹ vị, Cửu Quyết rót rượu cho Lý Chuẩn và Tô Thu Trì. Cặp oan gia này hôm nay dùng bữa lại yên lặng một cách khác thường, không ai hé một câu.

Cửu Quyết cũng trầm lắng, sau khi uống qua loa vài chén rượu, bèn nói:

– Trung thu tiết đẹp, cũng nên có vài tiết mục chúc mừng. Tôi đã chuẩn bị cho hai người một màn kịch bóng[5]. Hai người hãy ra đây xem thử, xem xong, hai người muốn làm gì, cứ tùy ý.

[5] Một hình thức nghệ thuật dân gian Trung Quốc, nhân vật được cắt từ da thú hoặc giấy, dùng đèn chiếu bóng lên một tấm vải để diễn kịch. (Nd)

Tô Thu Trì và Lý Chuẩn buông bát đũa xuống, ngơ ngác nhìn anh.

Mảnh sân bên ngoài đã giăng sẵn tấm màn, hai người biểu diễn kịch bóng đang sắp xếp những nhân vật đạo cụ mỏng dính như cánh ve sầu bên trong chiếc hòm, hai người phụ trách tấu nhạc bận rộn chuẩn bị sáo nhị.

Tô Thu Trì và Lý Chuẩn chưa bao giờ được xem màn kịch này. Nội dung cũng khá mới mẻ: Trên thiên giới, có một tiên đồng chuyên phụ trách việc nấu rượu, chỉ vì lỡ tay giết nhầm con báo tuyết ăn trộm rượu tiên, mà bị chủ nhân của con súc sinh ấy, tức Thủ Cố Tinh Quân chuyên cai quản việc ra vào cổng tây của thiên giới báo thù. Thủ Cố Tinh Quân ỷ mình là em ruột của Thiên hậu, suốt ngày nhàn rỗi rong chơi, tính cách quái đản, lòng dạ bất chính, vì muốn trả thù cho con báo tuyết đã bị giết, không những đối đầu với chúng tiên trên thiên giới, đánh cho vị tiên đồng vốn là yêu quái tu luyện thành trở lại nguyên hình, mà còn muốn quăng nó vào trong lò luyện đan để hủy diệt triệt để, may mà có thần Đại Lực Kim Giáp trấn thủ cổng trời phía bắc đi

ngang qua kịp thời ngăn cản. Đại Lực Kim Giáp chức tước thấp kém, thích nhất là uống rượu, vốn không có mấy bạn bè, nhưng vị tiên đồng biết ông ta bản tính thẳng thắn cương trực, tuy tính tình lỗ mãng, nhưng lại có thiện tâm, nên thường chia cho một chút rượu tiên cho ông ta thỏa mãn cơn thèm. Dần dà, họ trở thành bạn tâm giao. Thần Kim Giác đã bẩm báo hành vi độc địa của Thủ Cố Tinh Quân lên Thiên Đế, Thiên Đế nổi trận lôi đình, nhưng vì nể mặt Thiên hậu, chỉ phạt cậu em rể đóng cửa sám hối lỗi lầm. Tiên đồng tuy thoát được kiếp nạn, nhưng thần Đại Lực lại không may mắn như vậy. Vào một đêm Trung thu, thần Kim Giáp lại uống say, nằm ngủ li bì dưới cửa thiên đình. Thủ Cố Tinh Quân rình được cơ hội, liền đẩy Kim Giáp xuống trần gian, không những khiến thần phải rơi vào vòng luân hồi sáu cõi, mà còn thi triển phép thuật, tách nguyên linh của thần Kim Giáp thành hai nửa, thề rằng sẽ khiến cho kẻ ngáng đường này vĩnh viễn không bao giờ còn có thể quay về thiên đình. Sau đó, tội trạng bại lộ, Thiên đế bỏ ngoài tai lời khẩn cầu của Thiên hậu, đày Thủ Cố Tinh Quân vào vòng luân hồi, không bao giờ được đặt chân lên thiên giới nửa bước. Còn thần Kim Giáp, nguyên linh bị chia làm hai nửa âm dương, cũng chuyển thế thành một nam một nữ, lưu lạc chốn hồng trần, luân hồi tuần hoàn hết kiếp này đến kiếp khác. Vị tiên đồng kia khổ công tu luyện nhiều năm, tới khi trở thành một tiên quan độc lập cai quản việc ủ rượu tiên, bèn lấy cớ đi tìm nguyên liệu ủ rượu, xuống trần gian tìm đôi nam nữ do thần Kim Giáp chuyển kiếp. Nhưng lại vì thần Kim Giác thình linh rơi xuống trần gian, trên người không mang dấu ấn, nên muốn tìm thấy thật không phải việc dễ dàng. Vị tiên quan kia suốt hàng trăm hàng ngàn năm nay vẫn quanh quẩn chốn nhân gian. Anh biết, chỉ cần vào ngày Trung thu của chín trăm chín mươi năm sau, tìm được cặp nam nữ chuyển thế của thần Kim Giáp, lấy hai nửa nguyên linh âm, dương từ hai người họ, hợp nhất thành một, thì thần Kim Giáp có thể quay trở về thiên giới, trở lại làm thần.

Màn kịch bóng diễn tới đoạn vị tiên quan gặp gỡ một đôi nam nữ trong một ngọn núi tên là Thúy Vi thì kết thúc.

Sau khi giải tán đoàn kịch bóng, trong mảnh sân vuông vắn, chỉ còn lại ba người Cửu Quyết, Tô Thu Trì và Lý Chuẩn, cùng một vầng trăng sắc lạnh giữa tầng không. Tô Thu Trì và Lý Chuẩn nhìn đờ đẫn vào vị trí của tấm màn chiếu bóng ban nãy, dường như vở kịch vẫn đang tiếp tục.

– Thật không? – Hai người bọn họ lại một lần nữa đồng thanh thốt lên.

– Tôi đã bỏ ra gần một ngàn năm để đánh cược rằng tôi sẽ tìm được hai người. – Mái tóc xanh lam của Cửu Quyết lấp lánh những tia sáng lạ kỳ trong đêm tối – Có thể thấy, tôi đã thắng.

– Ồ… làm sao lại có chuyện như thế được… – Lý Chuẩn tát thật mạnh vào mặt mình, rồi nhìn sang Tô Thu Trì – Tôi và hắn, mỗi người là một nửa phần nguyên linh của thần tiên ư?

Cửu Quyết gật đầu, nói:

– Hãy theo tôi quay về thiên đình phục chức, thần Đại Lực Kim Giáp! – Nói đoạn, liền chìa tay về phía họ.

– Gượm đã! – Tô Thu Trì đột ngột hất tay anh ra, nhảy vọt sang một bên như vừa giẫm phải rắn độc – Tôi không hề có dự định theo anh trở về cái thiên đình quái quỷ gì đó!

Cửu Quyết sững sờ.

– Tôi không biết thần Kim Giáp gì cả, tôi chỉ biết tôi tên là Tô Thu Trì. Cha và ông ngoại tôi, còn cả trên dưới mấy trăm người trong nhà họ Tô chúng tôi bây giờ đang bị người ta kề dao sát cổ. Việc này chắc chắn là trò mèo của Võ hậu. Tôi không thể không đếm xỉa tới sự sống chết của họ, mà đi theo anh lên cái thiên đình khỉ gió kia làm thần với chả tiên gì! – Tô Thu Trì chưa bao giờ nói năng một cách nghiêm túc và trịnh trọng như vậy – Đêm nay, tôi chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, chính là làm thế nào để cứu được người nhà tôi thoát nạn. Những thứ khác, tôi không có hứng thú!

Lý Chuẩn lần đầu tiên đã nhìn Tô Thu Trì với ánh mắt ngưỡng mộ, cô nói:

– Bất kể câu chuyện trong vở kịch đó là thật hay là giả, nhưng tôi chỉ biết được rằng, quá khứ hay tương lai, với tôi đều không quan trọng. Quá khứ là việc đã rồi, có nghĩ ngợi nhiều cũng chỉ vô ích. Tương lai vẫn chưa xảy ra, có suy tính nhiều cũng chẳng ích gì. Điều tôi coi trọng, chỉ là hiện tại của tôi. Thứ tôi có thể nắm bắt, cũng là hiện tại. Tôi trong quá khứ, tôi trong tương lai, đều không bằng tôi của hiện tại. Cửu Quyết, ý tốt của anh, tôi xin ghi nhận! – Cô nhìn anh, nở một nụ cười rạng rỡ – Tôi chưa bao giờ chắc chắn về việc mình cần phải làm giống như bây giờ. Nếu có thể, chúng ta hãy coi màn kịch bóng vừa rồi chỉ là một màn kịch, được không?

– Tôi trong quá khứ, tôi trong tương lai, đều không bằng tôi của hiện tại… – Cửu Quyết lẩm bẩm nhắc lại lời của Lý Chuẩn.

Tô Thu Trì và Lý Chuẩn lần đầu tiên trong đời đã có được sự ăn ý thực sự. Hai người nhìn nhau, rồi không chút do dự, bước thẳng ra phía cổng. Lúc này, Lan Đình đột ngột xuất hiện, trong tay cầm hai chén rượu, chặn trước mặt hai người họ.

– Này tiểu quỷ, là rượu tiễn biệt ư? – Tô Thu Trì nhướng mày.

– Sau này hãy hầu hạ tốt chủ nhân của ngươi, anh ta là một người tốt, hay nói cách khác, là một vị thần tiên tốt. – Lý Chuẩn thì thầm bên tai Lan Đình. Lời vừa dứt, hai người bèn nâng hai chén mỹ tửu sóng sánh ánh đêm lên. Thế nhưng, Cửu Quyết đã lao vọt tới, gạt đổ chén rượu trong tay họ. Hai người còn đang sững sờ, anh đã quay phắt người đi vào trong nhà, chỉ ném lại cho họ một tiếng:

– Đi!

Khi trời dần hửng sáng, Lan Đình đứng trong gian phòng đã tàn ánh nến, nhìn vào cái bóng cao dong dỏng in trước song cửa, hỏi:

– Chỉ cần hai người họ chết đi, nguyên thần của thần Kim Giáp sẽ thoát ra ngoài, chủ nhân lập tức có thể mang nó quay về thiên đình. Tại sao lại không để cho họ uống rượu độc? Đây là biện pháp duy nhất để cho thần Kim Giáp trở về! Nay đã bỏ qua cơ hội này, sẽ không còn lần sau nữa… Chao ôi, ngài đã đợi suốt chín trăm chín mươi năm trời! Thoạt đầu, khi nhìn thấy ngài và bọn họ thân thiết như vậy, tôi đã e sợ rằng ngài không thể ra tay. Quả

nhiên…

– Lan Đình… – Anh trầm giọng gọi một tiếng, giọng nói nặng nề chưa từng thấy – Những lời nói của hai người họ đã khiến ta thức tỉnh, hình như ta đã phạm sai lầm.

– Sai lầm gì kia?

– Bây giờ, hắn là Tô Thu Trì, còn cô ta là Lý Chuẩn, có phải là thần Kim Giáp hay không, đâu có gì quan trọng? – Tia nắng ban mai đầu tiên nhẹ nhàng ve vuốt lên khuôn mặt tuấn tú song hơi nhợt nhạt của Cửu Quyết – Điều quan trọng là hiện tại, chứ không phải quá khứ, cũng không phải tương lai. Một điều đơn giản đến nhường này, mà tới tận bây giờ ta mới hiểu.

Lời vừa dứt, anh chợt cảm thấy choáng váng, cơ thể loạng choạng muốn ngã. Tất cả mọi thứ trước mắt chợt biến thành màn khói bụi mịt mờ.

– Chủ nhân! – Lan Đình kinh hãi rú lên, chạy lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 14: Chương 13

Trên lá cờ chủ soái đang tung bay lồng lộng, in một chữ "Bùi" thật lớn vô cùng uy vũ.

Ba mươi vạn đại quân, sĩ khí ngất trời, thanh thế rầm rộ.

Có người hoan hô, lại có người rơi lệ. Quần áo và lương khô liên tiếp đực dúi vào tay những người thân và người chồng đàn sắp sải bước vào một trận chiến tử sinh. Hết bát rượu này tới bát rượu khác, uống cạn, rồi lại rót đầy.

Khuyên anh lại cạn chén này

Dương Quan ra khỏi còn ai quen mình[6]

[6] Hai câu thơ trong bài "Vị Thành khúc" của Vương Duy đời Đường, nguyên văn là: "Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu, tây xuất Dương Quan vô cố nhân". (Nd)

Tô Thu Trì gõ gõ vào bộ giáp trụ trên người, cười hỏi Cửu Quyết:

– Trông có oai không?

Lý Chuẩn cũng một thân nhung phục, bĩu môi với Tô Thu Trì, nói:

– Chẳng biết kẻ nào đứng trước mặt hoàng thượng mà sợ tới mức lắp bắp chẳng nên lời!

– Vì tôi quá xúc động mà thôi! – Tô Thu Trì giận dữ cãi lại.

Đêm qua, hai người họ đã có một quyết định lớn nhất trong cuộc đời. Lý Chuẩn dẫn theo Tô Thu Trì, liều chết quay về hoàng cung, thỉnh tội trước hoàng đế về việc trốn khỏi cung. Trước khi Võ hậu kịp hỏi tội, Lý Chuẩn đã cầu xin hoàng đế Đại Đường cho phép một công chúa như cô được mang giáp trụ xung trận, theo tướng quân Bùi Hành Kiểm ra ngoài quan ải, quét sạch quân Đột Quyết, lấy công chuộc tội. Nếu không thể lập chiến công, sẽ vùi xác ngoài biên ải, vĩnh viễn không quay về Trung Nguyên. Tô Thu Trì cũng khẩn cầu, thân là con dân Đại Đường, lại là con cháu của tể tướng, càng nên giết địch báo quốc.

Hành động của họ đường hoàng lỗi lạc, hợp tình hợp lý, hoàng đế không có lý do gì phản đối. Võ hậu cũng không. Viễn chinh Đột Quyết, chiến sự nguy hiểm, có được mấy người được toàn mạng trở về? Đường đường chính chính diệt trừ được mối lo trong tâm, lại không phải e ngại lời ra tiếng vào, đương nhiên là nên chuẩn tấu.

Ngay sau đó, quan binh bao vây bên ngoài phủ họ Tô và phủ tể tướng đã giải tán sạch không. Đêm hôm trước, hai phủ này còn lành ít dữ nhiều, chỉ sau nghĩa cử tới điện Kim Loan thỉnh mệnh, đã được hoàn toàn hóa giải.

– Lần này là đi đánh trận, không phải đi uống rượu đâu! – Cửu Quyết nhìn bộ dạng đắc ý của Tô Thu Trì, cười mà hỏi – Không hối hận?

– Có lẽ là đầu óc tôi đột nhiên có vấn đề, ha ha. Nhưng tôi làm thế này, không chỉ nhằm giải vây cho gia đình tôi, mà có lẽ cũng đã đến lúc phải nghiêm túc làm chút việc đàng hoàng! – Tô Thu Trì vò đầu thật mạnh – Nếu như lần này có thể đánh bại quân Đột Quyết, tôi nghĩ cha và ông ngoại tôi sẽ không

còn mắng tôi là đồ ăn hại nữa. Diệt được giặc Đột Quyết, tôi mới đúng là Trường An tiểu bá vương chân chính! Đúng không?

Cửu Quyết cười, khẽ gật đầu, ngàn vạn lời muốn nói cuối cùng chỉ biến thành một cái vỗ vai thật mạnh:

– Sớm ngày khải hoàn!

– Đợi khi chúng tôi khải hoàn trở về triều đình, nhất định anh phải chuẩn bị sẵn mấy bình rượu ngon, chúng ta lại cùng uống rượu ca múa, vui kể chuyện đời. – Lý Chuẩn xoay người lên ngựa, bộ giáp trụ trắng bạc sáng lên lấp loáng. Cô nhìn Cửu Quyết mỉm cười rạng rỡ – Thời gian ở trong rừng trúc tía, thần tiên cũng chẳng sánh bằng. Chúng tôi chỉ là những người phàm trần bằng da bằng thịt, nếu cuộc sống như thế là trụy lạc trong mắt thần tiên, thì tôi cam tâm lưu luyến hồng trần, không cần cứu vớt.

– Nói hay lắm! – Cửu Quyết thanh thản vẫy tay với cô – Bình rượu kia, tôi sẽ đợi hai người trở về cùng uống!

– Này, tôi đã thề rồi! – Tô Thu Trì bỗng lấy ra chiếc bình bạc chạm hoa văn vũ mã ngâm chén trong tay nải ra, lắc mấy cái rồi nói lớn – Trước khi đánh bại quân Đột Quyết, tôi sẽ không đụng đến một giọt rượu. Bình rượu này tôi sẽ mang theo người, chỉ đợi đến lúc quay về để rót vào đó thứ rượu chúc mừng anh đã chuẩn bị cho bọn tôi.

Cửu Quyết đón lấy bình rượu, lấy từ trong ngực áo ra một tờ giấy mỏng đã cuốn thành một chiếc ống nhỏ xíu, nhét vào trong bình rượu, rồi trả lại cho Tô Thu Trì, cười mà nói:

– Ngàn dặm theo hương đến, cười soi bóng trong ly. Bảo trọng!

Đại quân đã đi xa, chỉ còn bụi đất tung mù. Người đi đưa tiễn, cho tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng của người thân nữa mới gạt nước mắt tản đi. Chuyến đi này là sinh ly, hay là tử biệt, thật không dám nghĩ thêm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 15: Chương 14

Trên bãi đất hoang ngoài ngoại ô, Cửu Quyết sắc mặt mỗi lúc càng thêm nhợt nhạt. Anh không đằng vân, chỉ đi bộ, nhưng lúc này, ngay cả đi bộ cũng không còn đủ sức, bèn ngồi xuống một tảng đá lớn, khẽ thở dốc.

– Ra đi! Chẳng phải ngươi đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi ư? – Anh cười nhạt, dường như tự nói với chính mình.

Bên cạnh gốc cây lớn phía sau lưng, Tam Giới hòa thượng xuất hiện, vẻ mặt dương dương đắc ý.

– Thủ Cố Tinh Quân, ngay cả khi ngươi chuyển thế thành hòa thượng, cũng không thể làm nổi việc gì quang minh chính đại. – Cửu Quyết liếc xéo lão – Tới cả cỏ Phủ Thần cũng lôi ra dùng.

– Ha ha, ngươi không ngờ rằng ta sẽ dùng chất độc của cỏ Phủ Thần luyện thành gai độc, giấu vào vòng tay của Lý Chuẩn, đúng không? – Tam Giới cười sằng sặc – Ngươi và con nha đầu đó thân thiết như vậy, cô ta gặp nạn, ngươi nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Ngươi cứ ngỡ rằng có thể tẩu thoát, nhưng kỳ thực, tất cả đều đã nằm trong sự tính toán của ta.

Lão hòa thượng quả nhiên đã dốc kiệt tâm cơ, tìm được cả cỏ Phủ Thần mọc sâu dưới đáy đầm độc của biển Tây Minh U Hải. Một khi bị dịch độc của loại thảo dược này dính vào, bất cứ giống yêu quái nào, bất kể công lực cao thấp, đã biến thành người hay đã trở thành thần tiên, đều sẽ tiêu tan hết pháp lực, trở lại nguyên hình, không thuốc nào giải được.

– Ta từng nói, sớm muộn sẽ thu phục được con yêu nghiệt nhà ngươi – Tam Giới nhìn Cửu Quyết lúc này thân thể đã bắt đầu tan biến, cười nham hiểm.

– Ngươi tưởng rằng ngươi đã thắng rồi ư? – Cửu Quyết khó nhọc khẽ nhếch đôi môi tím bầm, chất độc của cỏ Phủ Thần đã gặm nhấm triệt để thân thể và nguyên linh của anh.

– Nếu ngươi chịu giao ra cuốn sách "Tam sinh tỉnh mộng", ta vẫn có thể hứa với ngươi sẽ không hủy hoại nguyên hình của ngươi. – Tam Giới lập tức đổi sắc mặt, rút từ dưới áo bào ra một cây đoản đao sắc nhọn – Còn nếu ngươi vẫn chấp mê bất ngộ…

– Đừng có mơ! – Cửu Quyết không thèm nhìn lão ta lấy một cái.

Thế giới bắt đầu chao đảo, trời và đất hình như hoán đổi vị trí cho nhau, Cửu Quyết không còn gắng gượng được nữa, ngã lăn xuống đất, thân thể càng thêm mờ nhạt, vô số đốm sáng bảy màu rực rỡ từ trong cơ thể anh tán loạn bay đi. Khung cảnh cuối cùng anh nhìn thấy, là dưới bóng tà dương, bên gốc quế, hương rượu ngào ngạt, có người gảy đàn, có người nhảy múa… Một chén rượu ba chân bằng đồng xanh, được quầng sáng xanh lam dịu dàng bao

bọc, đường nét cổ kính tao nhã, lặng lẽ nằm trên mặt đất.

– Đáng ghét! – Hòa thượng Tam Giới nổi giận, vung cao đoản đao bổ thẳng xuống chén rượu.

– Dừng tay! – Một giọng nói non nớt vang lên phía sau lưng…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 16: Chương 15

Bên dưới địa cung bí mật nhất trong cung Đại Minh, Lan Đình và Võ hậu đã thực hiện một cuộc giao dịch.

Lan Đình sẽ giao cho Võ hậu một câu trả lời mà bà ta muốn biết nhất, với điều kiện là, đem chén rượu ba chân kia nguyên vẹn thả xuống đầm sen trong núi Thúy Vi, trong vòng ba mươi năm tuyệt đối không được động chạm tới, đặc biệt là Tam Giới hòa thượng, không được bước vào núi Thúy Vi nửa bước.

Võ hậu nhận lời. Điều kiện này, dễ dàng như trở bàn tay.

– Thực ra, câu hỏi của Hoàng hậu nương nương, bản thân người từ lâu đã có đáp án! – Đây là câu cuối cùng mà lan Đình nói với bà ta. Lần bốc cháy cuối cùng của cuốn sách "Tam sinh tỉnh mộng", ánh lửa sáng rỡ khác thường, giống như một lời cáo biệt long trọng.

Trong đám tro tàn rơi rụng trên mặt đất, hiện ra mấy dòng chữ:

Minh nguyệt trên không,

Sẽ thành quân vương.

Vốn từ không đến,

Rồi cũng về không.

Một cơn gió âm trầm không biết từ đâu thổi tới, đống trò tàn trên mặt đất tan tác sạch không. Trên mặt đất, chỉ còn trơ lại một cuộn "Lan Đình tập tự". Võ hậu thở phào một hơi dài, giống như suốt cuộc đời bà chưa từng được thở.

Ngày hôm sau, hai thị vệ mặc thường phục mang một hộp gấm ra khỏi cung, đi tới đầm sen trên núi Thúy Vi…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 17: Chương 16

Vào năm Điều Lộ nguyên niên, tướng quân Bùi Hành Kiểm áp sát biên giới, thuận lợi bình định cuộc phản loạn của tù trưởng hai mươi bốn châu Đông Đột Quyết. Thế nhưng quân sĩ Đại Đường cũng thương vong trầm trọng, vô số tướng lĩnh quân binh tử trận phần lớn đều phải da ngựa bọc thây, gửi hồn ngoài quan ải. Trong một số thư từ và di vật gửi cho người thân được chuyển về Trường An, có một bình rượu bạc chạm hoa văn vũ mã ngậm chén vô cùng nổi bật. Đựng trong bình rượu, không phải là rượu, mà là một bức tranh.

Có người lính may mắn sống sót đã kể rằng, chủ nhân của bình rượu nghe nói là cậu ấm nhà quan lớn, chủ động xin được đầu quân, xuất quan diệt địch. Cậu ấy thường kề vai chiến đấu với một tiểu tướng mang giáp bạc, anh dũng vô song. Nhưng trong một cuộc đột kích của quân Đột Quyết, cánh quân của họ rơi vào cạm bẫy, hai người liên tiếp chém chết mấy chục tướng giặc, nhưng vì quân địch quá đông, quân ta lại ít ỏi, nên toàn bộ cánh quân đã hy sinh. Kẻ địch tàn bạo và man rợ còn đốt cháy di thể của binh sĩ Đại Đường tử trận cho hả giận. Nghe nói lửa cháy lớn suốt ba ngày ba đêm, vô cùng bi tráng. Nhưng việc này lại càng kích động sĩ khí của quân Đại Đường, người người biến phẫn nộ thành dũng mãnh, chỉ trong một thời gian ngắn đã đánh tan tành phản quân Đột Quyết.

Tới năm Tải Sơ nguyên niên, Võ hậu đăng cơ, xưng là Thánh Thần hoàng đế, đổi quốc hiệu là Chu.

Thiên hạ Lý Đường, cuối cùng đã nằm trong tay họ Võ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 18: Chương 17

Năm Thần Long nguyên niên, Đông đô Lạc Dương, trong cung Thượng Dương.

Bà cảm thấy mình đã già thật rồi, trong gương đồng, tóc bạc đã nhiều đến nỗi muốn lan cả ra ngoài. Lò than đỏ rừng rực vẫn không thể xua đi cái lạnh lẽo đáng ghét.

Bà lệnh cho tất cả cung nữ và thái giám lui ra, trong cung điện rộng thênh thang chỉ còn lại một mình bà và chàng trai áo xanh không mời mà tới.

– Ngươi chính là chén rượu đó? – Bà không hề kinh ngạc trước thân phận của người khách, mà mặt khác, còn nhớ lại rất nhiều chuyện quá khứ gần như đã lãng quên. Khi người ta già, thường thích hồi tưởng chuyện cũ.

– Mái tóc của ngươi thật đẹp. Trời cao đã ban cho nó thứ màu sắc tuyệt vời nhất. – Bà mỉm cười, những nếp nhăn nặng nề như tạc sâu trên trán và khóe mắt.

– Tôi tới để cảm tạ. – Chàng trai chậm rãi nói – Dù cho năm xưa bà đã làm ra những việc gì, nhưng bà vẫn là người biết giữ lời, cho tôi có được mấy chục năm yên ổn, hấp thụ linh khí của đất trời dưới đáy đầm sen, tu luyện lại được hình người. – Anh dừng lại một chốc, rồi hỏi – Còn Tam Giới hòa thượng?

Bà ta ngẫm nghĩ rất lâu rồi mới đáp:

– Hắn ư? Hình như ít lâu sau đã phát điên. Ta thấy hắn phiền phức, đã chặt đầu hắn xuống!

Vậy là đúng rồi. Tuy cỏ Phủ Thần đã hại anh không nhẹ, nhưng loại cỏ yêu ma này còn có một tập tính, là sẽ có tác dụng ngược đối với chính kẻ hạ độc. Tuy không tới mức khiến kẻ đó tiêu tan pháp lực, nhưng chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái điên loạn. Hại người tất hại đến mình, nguyên lý đơn giản này luôn phát huy tác dụng trong mọi lúc.

– Nếu ngươi không tới, rất nhiều việc ta đều đã quên rồi! – Bà hơi khom người, vịn vào cây gậy đầu rồng, bước ra hành lang bên ngoài điện, nhìn xuống thành trì đang chìm trong màn đêm tối thẫm dưới chân, ánh mắt đục ngầu và trống rỗng.

Anh đứng sau bà hỏi:

– Giờ phút này, bà vẫn đứng ở nơi cao nhất. Nhưng tôi muốn biết, từ đây nhìn xuống, bà nhìn thấy những gì?

Bà bần thần hồi lâu, rồi nói:

– Trống rỗng!

Anh khẽ cười, nói:

– Tôi phải cáo từ rồi. Ngày sau gặp lại!

Ngày hôm sau, hoàng đế Đại Chu Võ Tắc Thiên lâm bệnh qua đời tại cung Thượng Dương, hưởng thọ tám mươi hai tuổi.

Có tin đồn rằng trước khi nữ hoàng qua đời, từng hạ một đạo mật chỉ, nội dung ra sao, chưa từng được tiết lộ. Có điều, tấm bia đá khắc dày đặc công trạng một đời của Võ thị vốn dĩ sẽ được đặt ở bên ngoài Càn Lăng[7], đã được đổi thành tấm bia không chữ trống trơn…

[7] Tức lăng mộ của hoàng đế Lý Trị và Võ Tắc Thiên. (Nd)

Có người nói, khi nữ hoàng nhập quan, kê dưới gối chính là cuốn "Lan Đình tập tự", bản gốc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 19: Chương 18

Anh tới Tô phủ. Tuy rằng hiện nay, nó đã trở thành một phủ trạch hoang phế.

Trong vườn sau của căn nhà, có một ngôi mộ gió chôn áo mũ. Năm tháng qua lâu, ngay cả dòng chữ khắc trên tấm bia trước mộ cũng đã lu mờ, nhìn không rõ chữ.

Anh lấy từ trong tay áo ra ba bình rượu, lần lượt bày trước mộ. Bình rượu thứ nhất, tặng cho một cuốn sách. Nó là yêu quái, nhưng có tên gọi, là Lan Đình. Bình rượu thứ hai, tặng cho một cô gái tên gọi Lý Chuẩn. Cô là cành vàng lá ngọc, song nữ nhi mà không kém mày râu. Bình rượu thứ ba, tặng cho một anh chàng tên gọi Tô Thu Trì, Trường An tiểu bá vương danh bất hư truyền.

Trong tất cả những cuốn sách lịch sử đều không có tên của họ. Thế nhưng, họ đáng được ghi nhớ hơn bất cứ ai. Bởi vì, đó là những người đã làm theo ước vọng chân thực của chính mình, những người khẳng khái quên bỏ sinh mạng.

Anh phất khẽ tay áo qua trước tấm bia, hai dòng chữ thanh thoát sắc sảo lập tức hiện ra hay thế cho những con chữ nhem nhuốc mờ nhòa trước đó – "Ngàn dặm theo hương đến, cười soi bóng trong ly".

– Bình rượu này, cuối cùng tôi vẫn phải uống cùng hai vị.

Anh nâng bình rượu trong tay lên, một hơi uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 20: KẾT

– Thi thoảng tôi vẫn nghĩ, liệu năm xưa tôi có làm sai không? – Cửu Quyết ngồi trước mặt tôi, trong tay cầm một chiếc đùi gà, hồi lâu vẫn chưa ăn miếng nào – Nếu tôi để cho bọn họ uống chén rượu độc ấy, thì bây giờ, họ vẫn sống nguyên vẹn trên thiên đình, làm một vị thần Đại Lực Kim Giáp.

– Là thần tiên chính là hạnh phúc ư? Tôi không nghĩ như vậy! – Tôi húp mỳ xì xụp, tôi thích món mỳ trong gian quán nhỏ nơi đây. Cửu Quyết cười cười, không nói gì.

– Điều quan trọng nhất là, mỗi người đều nên biết rõ, hiện tại cần phải làm gì. Day dứt quá khứ, vọng tưởng tương lai, tôi đều không thích. – Tôi nuốt miếng mì xuống cổ, lúng búng nói – Tóm lại, tôi có thể đánh cược với anh, cho dù thời gian có đảo ngược, mọi người lại có thể lựa thêm lần nữa, thì thần Kim Giáp vẫn sẽ cứu anh, anh vẫn sẽ ngăn cản Tô Thu Trì và Lý Chuẩn ống rượu độc, hai người họ vẫn sẽ lựa chọn ra trận giết giặc cứu nước. Sở dĩ như vậy, là bởi mọi người hiểu rõ tầm quan trọng của "hiện tại" một cách vô thức.

– Ha ha, cho nên chưa bao giờ cô thích xem trộm tương lai của chính mình? – Gã nhét cái đùi gà vào trong miệng, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng làm ra vẻ ăn rất ngon lành.

– Này, đừng có như vậy nữa! Tuy tạm thời anh chưa tìm được họ, nhưng theo tôi thấy, lần trước anh đã phải đợi một ngàn năm mới gặp được họ, giờ tính ra, từ thời Đường tới nay, cũng được khoảng ngàn năm rồi. Tôi thấy, có lẽ đã đến lúc gặp lại bọn họ! – Tôi vỗ vỗ vào vai gã giống như khích lệ.

Gã chợt đổi ngay sắc mặt, ánh mắt chiếu xuống vai phải, rồi lập tức mắt mũi mồm miệng méo xệch, gầm lên với tôi:

– Cô có thể rửa tay trước khi chạm vào tôi không?

Trên chiếc áo sơmi hàng hiệu giá khủng mà gã vừa mới tậu, hằn rõ năm vết ngón tay nhầy mỡ…

Tôi tới nước mỳ còn chưa kịp húp đã tháo chạy mất tăm, sau lưng là Cửu Quyết đuổi ráo riết không tha, vừa chạy vừa la lối om sòm:

– Đền tiền đây!

Bên ngoài quán ăn, một hướng dẫn viên du lịch dẫn một đoàn du khách lại gần. Trong đám du khách, có một đôi thanh niên nam nữ đang cãi vã kịch liệt:

– Chỉ giẫm trúng chân một cái, làm gì đến mức phải ầm ĩ lên như thế? Anh là đàn bà à?

– Này bà chằn chết tiệt, để tôi giẫm lại một cái thử xem!

– Anh dám chửi tôi là bà chằn?

– Chửi thì sao nào, cô đánh tôi à?

– Anh nghĩ tôi không dám?

Một lúc sau, cả con phố đều ầm ĩ đến gà bay chó chạy, nhốn nháo khác thường.

Tôi phát hiện ra Cửu Quyết không đuổi theo tôi nữa. Gã đứng bên đường, cứ thế nhìn đôi nam nữ kia, ngơ nhẩn đến thất thần. Được thôi, tôi biết, tôi vốn nổi tiếng là độc miệng, nói đâu trúng đấy. Tôi nghĩ, lần này tôi phải về nhà một mình rồi.

Trước khi rời khỏi Tây An, tôi đã mua một bình rượu giả cổ bằng bạc chạm hoa văn vũ mã ngâm chén. Tháng sau là sinh nhật của Cửu Quyết, thứ này dùng làm quà sinh nhật vừa hay. Quan trọng là giá rẻ…

Ngồi trên máy bay, tôi lơ đãng lật giở tờ tạp chí. Một lúc sau, tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Cảm giác bị nhìn lén bủa vây lấy tôi. Tôi đột ngột ngẩng phắt đầu lên, liếc mắt nhìn quanh, hành khách bên cạnh, người thì đọc báo, người thì ngủ, chẳng có gì khác lạ. lẽ nào tôi đã ăn quá nhiều mỳ, bụng dạ ấm ách mà thành ra tinh thần lẩn thẩn?

Tôi lắc mạnh đầu, vội vàng nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng chỉ mong máy bay mau hạ cánh. Mấy ngày tôi đi vắng, khác nào hổ rời núi khỉ đột xưng vương, giao toàn bộ tiệm Không Dừng cho gã béo và gã gầy quản lý, tôi thực lòng không thể yên tâm chút nào. Chỉ mong sau khi trở về, tiệm của tôi không bị thiêu rụi hay ngập lụt, không bị chính quyền kiểm tra đóng cửa là tốt rồi… Amen.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 1: DẪN

✣ Mộ Thanh ✣

Cho dù tôi là cô chủ của Không Dừng, hay là cô chủ của Mộ Thanh,

cho dù tôi giờ đây biến thành bộ dạng thế nào,

tôi, vẫn cứ là tôi, yêu cây Sa La, chòm sao Nhân Mã,

sinh ra vào một ngày tháng chạp rợp trời hoa tuyết,

trên đỉnh Phù Lung.

DẪN

Mùa thu, mùa tôi yêu thích nhất, đã tới.

Cái nóng nực bức bối đã lùi xa theo tiếng ve vắng bặt. Tất cả sự sống đều phô ra vẻ sung mãn và phấn chấn trong gió ấm, dưới mây cao, hài hòa với đặc trưng của mùa này – thu hoạch.

Đã nhiều ngày kể từ khi rời khỏi Tây An, trường học ở gần đây cũng đã khai giảng được hơn một tháng, nhưng tôi phát hiện, tiệm Không Dừng lại có chút vấn đề nho nhỏ – mức thu nhập đáng lẽ phải tăng vùn vụt cùng với sự trở về của lũ nhóc con háu ăn, thế nhưng không những không tăng, mà ngược lại còn sụt giảm đáng kể. Cửa hàng vốn luôn náo nhiệt sau giờ tan học, nay lại trở nên đìu hiu vắng lặng, thật khác biệt một trời một vực so với cảnh tượng trước đây.

Tuy rằng thu nhập của tiệm Không Dừng chẳng hề có ý nghĩa thực tế nào đối với tình hình kinh tế của tôi, nhưng dù sao tôi cũng đã kinh doanh tiệm bánh được gần một năm trời, dù sao tôi cũng đã nghiêm túc coi nó là sự nghiệp của bản thân, dù sao tôi cũng đã quen với cảnh tượng khách khứa tấp nập ra vào trong tiệm, mà nay đột ngột vắng vẻ, tôi không quen.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, rồi xua gã béo và gã gầy ra khỏi cửa, bắt chúng đi nghe ngóng tình hình xung quanh tiệm Không Dừng.

Chập tối, hai tay này trở về, tin tức thu được quả nhiên đúng như tôi dự đoán.

Ở con phố đối diện với tiệm Không Dừng, đã mọc lên một cửa tiệm mới, cũng là tiệm bán đồ ngọt.

Theo lời cung khai của gã béo và gã gầy, cửa tiệm này không có nhiều vốn liếng lắm để cạnh tranh với tiệm của tôi. Bởi vì so với số lượng sản phẩm phong phú đa dạng, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng của tiệm Không Dừng, tiệm bánh này chủng loại rất đỗi đơn điệu lại quê mùa – kẹo bông. Cửa hàng đó chỉ bán kẹo bông, đủ loại màu sắc và hương vị.

Những cây kẹo bông cắm trong tủ kính tựa như những đám mây chợt dừng chân, dùng những màu sắc khác nhau để biểu lộ nhiều tâm trạng.

Đám mèo con háu ăn trước đây thường lượn lờ trong tiệm Không Dừng, dường như đều đã dồn hết tâm trí vào cái thứ bông xốp mềm mại, khẽ động là tan biến kia. Vẻ quyến rũ của những cây kẹo bông chỉ trong một thời gian cực ngắn đã đánh bại sở thích trước đây của chúng – cũng chính là tình yêu chung thủy với các món bánh ngọt trong tiệm Không Dừng.

Trực giác mách bảo tôi, điều này thật bất thường.

Từ sau khi đi cùng với gã Cửu Quyết tới Tây An, hay nói một cách chính xác hơn, là từ sau khi thi thoảng bắt được một ánh mắt nhìn trộm song lại không thể tìm ra tung tích trên chuyến bay trở về, trong lòng tôi đã thấp thoáng chút bực bội, hoặc có lẽ là bất an, hoặc nói cách khác là có một thứ không thể gọi tên đang ẩn nấp trong bóng tối, âm thầm len lỏi vào cuộc sống của tôi một cách không mấy thiện ý, nhưng tôi nhất thời không thể nào tìm ra nó.

Người ta thường nói trực giác của con gái rất nhạy cảm và chuẩn xác, huống hồ tôi không chỉ là một cô gái, mà còn là một nữ yêu.

Tên của tiệm đó cũng cổ quái như tiệm Không Dừng của tôi.

Mộ Thanh.

Nghe nói, chủ tiệm Mộ Thanh cũng là một cô gái.

Tôi nghĩ, thân thiện với hàng xóm cũng là một thói quen tốt, cho dù có là đối thủ cạnh tranh, cũng nên lịch sự thăm hỏi.

Mộ Thanh cách Không Dừng chẳng bao xa, chỉ một con phố. Nhưng tôi nghĩ, tôi sắp phải băng qua, tuyệt đối không chỉ là một con phố.

Ngoài trời nổi gió, hôm nay trời không nắng, nhiệt độ giảm mạnh. Gã béo và gã gầy đang mải lục tủ đồ hòm tìm quần áo ấm, khiến cho căn phòng bừa bãi kinh người.

Hôm nay tôi chẳng còn tâm trạng nào để quát tháo hai gã ôn vật ấy, chỉ cầm tách trà đứng bên cửa sổ, qua làn khói chầm chậm tỏa ra trên tách trà, bần thần nhìn khoảng sân nhà, vô số những phiến lá vàng rực đã xào xạc rụng đầy mặt đất.

Ánh mắt luôn khiến tôi phải canh cánh bên lòng kia, dường như đang khúc xạ qua từng phiến lá…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.10 - Chương 2: Chương 1

Tôi thấy xe cảnh sát chạy ra từ cửa tiệm Mộ Thanh, còn nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên mặt mày rầu rĩ, dìu nhau đi ra từ trong tiệm. Trong lúc bước đi, người vợ rõ ràng vẫn như có điều gì không cam lòng, lại muốn quay vào trong tiệm, nhưng bị người chồng giữ lấy, cuối cùng buồn bã lên xe, phóng vút đi rất nhanh.

Mộ là một cô gái thông minh. Khi tôi nhìn thấy cô ta lần đầu tiên, đôi mắt cô ta đã mách bảo cho tôi biết sự thật này.

Chưa một ai có đôi mắt xanh biếc đẹp tuyệt vời như vậy, không ngừng sóng sánh dưới hàng mi thật dài, không chỉ là cặp mắt của một con người sống, mà đó còn là một sắc xanh sống động mà chỉ có trời và đất mới có thể sinh thành, nhìn lâu vào đó, dường như nó có thể hòa tan vào trong thân thể và ý thức của bạn không một trở ngại.

Trí tuệ là thứ không thể làm giả, đôi mắt của Mộ đã khiến cái thứ trí tuệ này trở nên hữu hình.

Tôi thậm chí còn chưa hề mở miệng hỏi về chiếc xe cảnh sát và đôi vợ chồng kia, cô đã tươi cười rót cho tôi một ly nước trái cây, nhỏ nhẹ nói:

– Nghe nói dạo này xảy ra mấy vụ mất tích, cảnh sát đã tới mấy lần.

Giọng cô rất đỗi tự nhiên, tựa như đang thuật lại một mẩu tin dự báo thời tiết.

Tôi cầm ly nước cam vàng óng trong tay, lắc nhè nhẹ như lắc rượu vang, không định uống, chỉ cảm thấy màu sắc đẹp mắt, giống như cách trang trí trong cửa tiệm này, màu sắc nồng đậm và đơn nhất, xanh và đen là màu chủ đạo, đẹp mắt lại trang nhã, nhưng vẫn toát ra một vẻ ương bướng chắc nịch. Tới cả cách bày biện trong tiệm, bàn, ghế, tủ, đèn, tròn là tròn, vuông là vuông, không hề có một hình thù pha tạp kiểu cách. Nếu không có những chiếc khăn trải bàn tua rua điểm xuyết trông cũng hơi hơi sinh động, thì cửa tiệm nhỏ này không hề có chút gì thu hút được bọn trẻ.

Điều cốt yếu nhất là, ngăn tủ kính trưng bày vốn dĩ phải là thứ chủ đạo, lại chỉ chiếm một góc khuất nẻo trong tiệm. Mấy cây kẹo bông xanh xanh đỏ đỏ có phần lẻ loi khẽ lay động theo chút gió thi thoảng lọt vào bên trong. So với tiệm Không Dừng, nơi này quả thực nghèo nàn hơn nhiều.

Bị một đối thủ như thế này cướp khách, kiểu gì cũng không thể chấp nhận được.

– Nếu là người khác, đối mặt với mấy viên cảnh sát, ít nhiều cũng luống cuống chân tay. – Tôi đặt ly nước cam xuống, nhìn cô ta với vẻ khen ngợi – Cô rất điềm tĩnh!

– Những đứa trẻ bị mất tích kia, trước khi chúng biến mất, quả thực đều có tới cửa tiệm của tôi, nhưng chúng mua đồ xong liền đi ngay. Dù có đến thêm bao nhiêu cảnh sát đi nữa, tôi vẫn trả lời y như vậy. – Mộ chậm rãi nói, rồi lại nhìn ly nước cam tôi chưa hề động một giọt – Sao thế, ly nước này không hợp khẩu vị cô Sa La à?

– Tôi thích uống trà! – Tôi cười đáp, đặt ly nước xuống – Nhưng ly nước của cô màu sắc rất đẹp.

Đúng vậy, màu sắc của ly nước cam rất đẹp, nhưng tất cả mọi thứ ở nơi đây đều không thể đẹp bằng Mộ đang đứng trước mặt tôi. Tôi hiếm khi thực tâm thán phục vẻ đẹp của một người cùng giới, ngoài trừ tiên nữ Tuyết Thường năm xưa, thì Mộ là người thứ hai. Tôi thích những người phụ nữ có thể dùng lối ăn bận đơn giản nhất và kiểu tóc tự nhiên nhất để toát ra được vẻ lôi cuốn và quyến rũ say lòng nhất, nó cao siêu hơn nhiều so với cái vẻ đẹp trau chuốt từng ly được tạo ra một cách khiên cưỡng, cũng càng dễ khiến bạn phải nhớ mãi không quên.

Trang phục của Mộ chỉ là chiếc váy thun màu lục nhạt đơn giản, thắt sợi dây lưng mảnh mai, đôi giày đế bằng màu trắng thấp thoáng lộ ra bàn chân trắng như tuyết, bên trên buộc một sợi dây nhỏ màu đỏ, đầu mút có đính một mặt trang sức màu xanh lục nhỏ xíu không có gì nổi bật, song được làn da hoàn hảo của cô tôn lên, thành ra rất xinh xắn đáng yêu. Mái tóc dài của Mộ được búi hững hờ sau gáy, trông không rõ hình dạng, giống như một đóa hoa hồng hé nở, được gài bằng một chiếc kẹp tóc đính hoa khô rất độc đáo, mỗi cử động đều toát ra hơi hướng thanh khiết linh động của chốn núi rừng.

Một cô gái như vậy, nở nụ cười đượm chút lãnh đạm, ngồi trước mặt bạn, thật khó lòng không hút hồn bạn.

Nếu tôi là nam giới, có lẽ sẽ yêu cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Với cô, tôi có một cảm giác thân quen khó diễn tả bằng lời, và niềm mong muốn được thân thiết với cô. Việc này, đối với người đã quen đối xử lạnh lùng với những người gặp mặt lần đầu như tôi, là một sự đổi thay kỳ lạ.

Cô gái này, lại là đối thủ cướp mất mối làm ăn của tôi ư? Tôi không định đối đầu với cô ta.

Chúng tôi tiếp tục chuyện phiếm. Cô nói, khi cô mới tới đây cũng đã từng đi qua tiệm Không Dừng của tôi, còn mua cả bánh ngọt trong tiệm, cũng nghe nói tiệm Không Dừng có một cô chủ xinh đẹp. Đáng tiếc là lúc cô tới, tôi không có mặt, chỉ có một gã gầy như cây sậy và một gã béo tròn như quả bóng đang làm việc trong tiệm. Hai gã đã giành nhau gói bánh ngọt cho cô, gã gầy còn mặt dày xin cô số điện thoại.

– À… hai gã người làm của tôi luôn rất nhiệt tình với khách hàng. Tôi cười đáp, nhưng trong lòng lại toan tính thâm độc rắp tâm trừ tiền công của hai gã với lý do bồi thường tổn thất hình tượng cho cửa tiệm.

– Chắc là nhiệt tình đối với khách hàng nữ? – Cô che miệng cười, xinh tươi rạng rỡ – Nhưng bánh ngọt của tiệm cô rất ngon, cho nên tôi mới nảy ra ý muốn cũng mở một tiệm bán đồ ngọt. Tuy còn rất nhiều loại bánh tôi vẫn chưa biết làm, nhưng món kẹo bông của tôi xem ra rất được bọn trẻ ưa thích!

– Ha ha, còn chẳng không? Khách hàng của tôi đều đã bị tiệm kẹo bông của cô kéo đi hết rồi. – Tôi cố tình ra vẻ đùa cợt, ánh mắt làm như lơ đãng như khắp cửa tiệm cô.

Đương nhiên tôi biết rằng đây không thể nào là một cửa tiệm đồ ngọt thông thường, lại càng biết rõ cô gái xinh đẹp tên là Mộ ngồi trước mặt tôi cũng chẳng thể nào là một cô gái bình thường, tuy rằng cô ta đang cố gắng khiến mình trông có vẻ rất bình thường.

Tôi không nhìn thấu được suy nghĩ của Mộ. Có lẽ cô không phải là yêu quái. Yêu quái dù có đạo hạnh lâu năm đến đâu, dựa vào công lực của tôi, lập tức có thể nhận ra được thứ mùi đặc trưng trên người họ ngay từ khoảng khắc đầu tiên. Yêu khí, chính là thứ dấu ấn mà yêu quái suốt đời không thể nào loại bỏ được. Nhưng, tôi không hề phát hiện ra thứ mùi khả nghi tương tự từ trên người Mộ. Tuy nhiên, dựa vào trực giác, tôi biết cô khó lòng là một con người bình thường.

Trong khi tôi và cô tiếp tục trò chuyện, tôi không hề phát hiện ra bất cứ thứ gì bất thường trong tiệm, chỉ có cuốn sách "Bàn về mối nguy của cát cứ địa phương" đặt trên mặt bàn bên cạnh là khiến tôi thấy hứng thú.

– Cô thích đọc loại sách nghiên cứu sử học khô khan này à? – Tôi chỉ vào cuốn sách bìa thường đã bị lật giở nhiều tới mức cũ sờn – Tôi cứ tưởng cô sẽ thích kiểu sách đại loại như Trương Ái Linh hay Trương Tiểu Nhàn[1] hơn chứ?

[1] Trương Ái Linh, Trương Tiểu Nhàn là những nữ tác giả nổi tiếng chuyên viết tiểu thuyết tình cảm lãng mạn của Trung Quốc. (Nd)

– Phiên vương, chẳng qua chỉ là loạn thần, cần phải tiêu diệt để trừ hậu họa. Cô cảm thấy, điều đó có đúng không?

Không ngờ cô lại hỏi tôi một câu như vậy.

Tuy tôi là một yêu quái đã sống rất lâu năm, cảnh tượng phiên trấn cát cứ sau loạn An Sử[2], tôi cũng từng tận mắt chứng kiến, nhưng khi đó tôi lại không hề có ý quan tâm tới việc quốc gia đại sự. Nên câu hỏi của Mộ, tôi không thể trả lời.

[2] Cuộc bạo loạn lớn do An Lộc Sơn và Sử Tư Minh khuấy động, nổ ra vào thời Đường ở Trung Quốc. (Nd)

– Tại sao bọn họ không nói rằng, phiên vương đã trấn giữ đất đai biên cương, chia sẻ gánh nặng cho hoàng đế? Nếu hôn quân vô đạo, phiên vương lên thay thế hắn, thì có gì không được? – Giọng điệu của Mộ rõ ràng đã gấp gáp hơn nhiều, giống như đang tranh luận.

Đúng là một cô gái quá đỗi kỳ quái, chốc lát đã kéo cuộc chuyện phiếm nhẹ tênh sang vấn đề lịch sử nặng nề.

Chẳng lẽ đây lại là một nữ văn sĩ kiêm nữ nghệ sĩ kiêm thanh niên cấp tiến học hành quá nhiều đến nỗi đã đẩy bản thân siêu thoát ra ngoài phạm vi tư duy bình thường?

– Có thể hay không, đều là chuyện của cả ngàn năm về trước. – Tôi không định bàn luận với cô về những chuyện cũ kỹ đã phủ đầy bụi bặm.

Cô khẽ cười, nhưng nụ cười nguội ngắt:

– Chưa hẳn đều đã qua đâu!

Tôi nghĩ tôi đã đến lúc ra về.

Không khó nhận ra, lần đầu tiên gặp mặt, cô đang thăm dò, tôi cũng đang thăm dò.

Hai quân đối trận, ngày tháng còn dài.

– Cô thật xinh đẹp! – Khi tôi đang định đứng dậy đi về, Mộ bất ngờ lên tiếng, đôi mắt nghiêm túc nhìn vào khuôn mặt tôi.

Mắt đối mắt, ánh nhìn của tôi vượt qua đôi mắt tuyệt mỹ vô song của cô, ánh mắt của cô di chuyển từ khuôn mặt xuống cổ tay tôi. Hồi lâu, Mộ cười lạnh nhạt, nói:

– Vòng bình an[3] vàng ròng chạm vân rồng… Nghe nói cô chủ tiệm Không Dừng yêu vàng như tính mạng, lời đồn quả thực không sai.

[3] Vòng bình an, hay nút bình an, là một loại trang sức thường được làm từ ngọc, được tạo hình thành một vòng tròn nhẵn bóng, ở giữa có lỗ, để lồng vào dây chuyền hoặc gắn lên vòng tay, tương truyền có thể đem lại bình an may mắn cho người đeo. (Nd)

Tôi đưa mắt nhìn xuống món trang sức làm bằng vàng mười trên cổ tay mình, cố ý lắc cho nó kêu lên leng keng:

– Tiền mặt tôi cũng thích!

– Ha ha, đi về cẩn thận nhé! – Mộ vẫy tay với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 3: Chương 2

Cách cửa tiệm Mộ Thanh không xa, có một chiếc camera, mới được lắp đặt từ hai tháng trước, nghe nói là để hưởng ứng công tác an toàn đô thị. Đây cũng chính là nguyên nhân sau khi bốn đứa trẻ mất tích, cảnh sát liền lập tức tìm đến Mộ. Theo như hình ảnh trong camera, nơi cuối cùng bốn đứa trẻ này xuất hiện khi mất tích đều là tiệm Mộ Thanh.

Tôi xem lại nhiều lần nội dung đoạn băng ghi hình trong camera – việc này chẳng có gì to tát, muốn lấy được những tư liệu này từ cơ quan cảnh sát, đối với một yêu quái lão luyện như tôi, chẳng hề khó khăn.

Thu hoạch chắc chắn là có. Tôi xem những đoạn ghi hình ở những thời điểm khác nhau, và phát hiện được một vấn đề chung – trong đoạn băng, chỉ có cảnh những đứa trẻ này bước vào trong tiệm Mộ Thanh, nhưng sau khi chúng vừa bước vào cửa tiệm, đoạn băng dường như bị thứ gì đó phá hoại,

trong vòng hai tiếng đồng hồ tiếp theo, chỉ còn lại những tín hiệu hỗn loạn.

Nếu Mộ nói với cảnh sát rằng, bọn trẻ đã rời khỏi tiệm Mộ Thanh trong hai tiếng camera bị gián đoạn tín hiệu, thì cảnh sát cũng chỉ còn cách tạm thời tin cô ta, vì hiện tại chưa có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh cô ta nói dối.

Nghi phạm không thể chứng minh được là có tội, thì coi như vô tội, luật pháp của loài người coi trọng chứng cứ. Nhưng tôi là một yêu quái, còn là một yêu quái lão luyện đã quanh quẩn suốt ngàn năm trong chốn nhân gian, tôi tin vào trực giác và con mắt nhìn người của mình hơn.

Tôi không ghét Mộ, nhưng tôi khẳng định cô ta có vấn đề, cửa tiệm của cô ta có vấn đề. Bốn đứa trẻ bị mất tích chắc chắn có liên quan tới cô ta.

Gã béo và gã gầy khá thích thú với nhiệm vụ mới mà tôi giao cho chúng – biến thành hai anh chàng đẹp mã, đến trường học của bốn đứa trẻ kia thăm dò tin tức. Niềm vui được tiếp cận với vô số những cô cậu nhóc đáng yêu đã tạm thời bù đắp cho sự chán chường do kinh doanh ế ẩm.

May mà hai gã này cũng không quá ngờ nghệch, ít nhiều cũng đã mang về cho tôi một số tin tức hữu dụng.

Bốn đứa trẻ đều là học sinh lớp 10 trường trung học số 12 của thành phố ở gần đây, hạnh kiểm tốt, thành tích học tập bình thường, xếp hạng trung bình của các lớp, mọi phương diện đều không có gì nổi bật. Nhưng bọn chúng là khách quen của tiệm Mộ Thanh.

Chính xác hơn, thì rất nhiều học sinh của ngôi trường này đều là khách quen của tiệm Mộ Thanh. Bọn chúng nói rằng, Mộ Thanh là một cửa tiệm thần kỳ, không chỉ bởi vì kẹo bông ở đây ngon tuyệt, mà còn bởi cô chủ tiệm sẽ xem bói miễn phí cho khách hàng bằng những lá bài Tarot. Hơn nữa, kết quả luôn chuẩn xác một cách kỳ lạ. Cho nên bọn chúng đều thích kéo tới tiệm Mộ Thanh, vì chúng có quá nhiều vấn đề muốn biết trong tương lai và những băn khoăn không có lời giải.

Gã béo và gã gầy hào hứng kể lại những tin vỉa hè đã thu thập được cho tôi nghe, nước bọt văng tung tóe.

– Bói bài… Tarot… – Tôi lẩm bẩm, nhấp một ngụm trà Phù Sinh. Vị đắng khiến tôi bình tĩnh lại. Gần đây, không chỉ bọn nhóc con tới tiệm tôi ít đi, mà ngay cả đám yêu quái cũng ít tới làm phiền tôi. Không có dịp mời người khác uống trà Phù Sinh, thì tự pha cho mình uống vậy.

– Cô chủ ơi, cô chủ tiệm ấy có lẽ không phải hạng dễ nhằn đâu! – Gã gầy gãi gãi cằm nói.

Gã béo cũng sấn lại, liến thoắng:

– Đúng đấy! Rõ ràng là nghi phạm đáng ngờ nhất, mà bộ dạng lại thảnh thơi như không hề liên quan tới mình, không hề nhìn ra một chút sơ hở! Hôm qua tôi lại nhìn thấy bố mẹ của một đứa trẻ bị mất tích chạy tới tiệm Mộ Thanh, túm chặt lấy cô ta không chịu buông, cuối cùng còn hết gào khóc lại dập đầu, cầu xin cô ta nói ra tung tích của con mình, nhưng cô ả này chỉ lạnh lùng nhìn họ mỉm cười, nói rằng mình chẳng biết gì về tung tích của đứa trẻ! Cô gái này chắc chắn không phải là người tốt!

– Không phải người tốt mà các người vẫn tới tiệm nhà người ta? – Tôi lườm gã béo trên mép vẫn còn dính kẹo bông, hừ một tiếng – Được rồi, các ngươi tiếp tục làm việc trong tiệm, không được phép ra ngoài lén lút làm việc riêng nữa. Những chuyện còn lại, ta sẽ lo liệu.

Gã gầy đảo mắt, thắc mắc:

– Cô chủ, chắc cô không bắt chước làm anh hùng, định đi tìm bọn trẻ về đấy chứ? Bố mẹ chúng chẳng phải người giàu có gì, không thể trả thù lao cho cô cả đống vàng như mấy con yêu quái kia đâu! Cô có chịu kinh doanh lỗ vốn bao giờ?

Tôi hít sâu một hơi, đưa tay chỉ vào nhà bếp, mắt đầy sát khí, nói với sự nhẫn nại cuối cùng:

– Các ngươi… cút đi nấu cơm!

Làm việc cho tôi bao lâu nay, hai gã đã thừa hiểu tính khí của tôi, bèn lủi vào trong bếp như một con thỏ.

Tôi uống một hơi cạn tách trà, nhìn ánh chiều dần tắt bên ngoài cửa sổ, ngoài phố người đi thưa thớt. Tôi nghĩ, đã đến lúc phải đi gặp cô ta thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 4: Chương 3

Ánh trăng đêm thu luôn vàng rực rỡ hơn bất cứ thời điểm nào trong năm. Tuy nhiên, màu sắc càng sáng trong, lại càng thêm cô quạnh.

Đã gần sáng sớm, trong tiệm Mộ Thanh, ngoài tiếng nói chuyện rầm rì của tôi và cô ta, chỉ còn lại hương hoa hồng phảng phất.

Cô ta vẫn lấy cho tôi một ly nước cam, không pha trà.

Một bộ bài Tarot không còn quá mới úp ngược trên tấm vải đen trải rộng. Ánh đèn lờ mờ chiếu xuống mặt lưng những quân bài, tựa như đổ xuống một vệt nước sóng sánh.

– Tôi biết cô không phải là con người, cô là yêu quái. – Ngón tay của Mộ nhẹ nhàng xoay tròn trên lá bài, dưới hàng mi rủ, đôi mắt xanh lục lóe lên những tia li ti sáng rực.

– Cô biết tôi sẽ lại tới tìm cô? – Tôi không hề bất ngờ, nhìn vào những lá bài của cô ta.

Mộ cười cười, không hề ngẩng đầu, nói:

– Những người tới tìm tôi, đều là muốn được giúp đỡ.

– Tôi cũng là người cần được cô giúp đỡ ư? – Đột nhiên tôi nhìn thấy một chút gì đó thân quen nơi Mộ, tôi nhớ tới những người đã tới tiệm Không Dừng tìm tôi, những kẻ khát khao được tôi giúp đỡ.

– Có lẽ cô cần! – Mộ chợt nhìn lên, đôi mắt xanh lục giống như cơn ác mộng muốn khóa chặt người ta lại – Lá bài của tôi sẽ nói ra tất cả những chuyện mà chúng ta muốn biết.

– Tôi không phải những đứa trẻ đến đây vì kẹo bông – Tôi lịch sự nhắc nhở cô ta.

Cô ta không nói gì nữa, cầm lấy một xấp bài, xào bài mấy cái qua loa, rồi lật lá thứ nhất ra, như tự nhủ một mình:

– Lá tám cốc… Vào một khoảng thời gian nào đó, trong quá khứ, thậm chí là hiện tại, cô cảm thấy mình là một người bị bỏ rơi.

– Tôi không định trả tiền xem bói cho cô đâu! – Tôi nhún vai.

Cô không đáp lời tôi, lật lá bài thứ hai:

– Tôi nhìn thấy cô đã vô số lần tỉnh dậy từ cơn ác mộng, bàng hoàng thảng thốt, đau đớn cô độc. Lá chín kiếm.

Tôi cười, lắc lắc đầu:

– Tiếp tục đi!

Cô ta tiếp tục lật bài, chậm rãi nói:

– Cô đã từng muốn thử vượt qua dòng sông đau thương trong lòng cô, tới bờ bên kia ngập tràn ánh sáng, cô luôn tìm kiếm… người mà cô đã để vuột mất. Anh ta có trái tim dũng cảm như sư tử, kiêu ngạo như quân vương. Thế nhưng, chặng đường tìm kiếm của cô, đầy rẫy chông gai, nguy hiểm trùng trùng.

Lá bài thứ ba được lật lên, tiếp theo là lá bốn kiếm, lá sức mạnh, lá tháp.

– Ừm… – Tôi gật đầu – Sau đó thì sao, cho tôi một lời tổng kết đi!

Khóe miệng cô ta hiện lên một nụ cười ma quái, rồi lật lá bài cuối cùng – lá bài tử thần được đẩy tới trước mặt tôi.

Trên lá bài, bộ hài cốt ngạo nghễ cưỡi trên lưng ngựa, giễu võ giương oai giày xéo lên những sinh linh.

– Nếu tôi là cô, tôi sẽ tranh thủ từng giây phút còn lại. – Mỗi con chữ thốt ra khỏi miệng cô ta, đều như bị phong bế dưới lớp băng dày vạn năm.

Từng giây phút còn lại… Tôi thầm cười nhạt trong lòng.

Lúc này, ánh đèn trong phòng thình lình vụt tắt, một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới thốc thẳng vào tôi và cô ta. Trong bóng tối, tôi chỉ nghe thấy tiếng những lá bài Tarot trên mặt bàn rơi rào rào xuống đất.

Vài ba giây sau, ánh đèn vụt sáng, ngoài những lá bài Tarot vương vãi trên sàn nhà, bốn bề không có gì khác lạ. Chỉ có khung cửa sổ đã mở toang, cánh cửa còn khẽ lắc lư.

– Ban đêm gió lớn, cô nhớ đóng cửa sổ! – Tôi nháy mắt với cô ta, lịch sự cúi xuống nhặt giúp những lá bài rơi vãi.

Một lá, hai lá… Khi ngón tay tôi chạm vào lá bài Tarot rơi ở bên chân, tim tôi chợt thắt lại trong giây lát.

Ngồi thẳng lên, tôi trả lại cho Mộ đống bài nhặt được, đứng dậy nói:

– Làm phiền cô lâu quá, thật ngại. Đã muộn rồi, chào cô!

Mộ đứng dậy tiễn tôi ra cửa, bước chân nhẹ tênh không tiếng động, song trên mặt lại mang một thứ biểu cảm khó hiểu của người chiến thắng.

– Rảnh rỗi lại tới chơi! – Cô vẫy tay chào tôi.

Tôi đang định bước đi, đột nhiên lại quay người lại, tặng cho cô một nụ cười vô cùng rạng rỡ:

– À, lời phán đoán tổng kết của cô, lá bài tử thần ấy, hình như cô đã bỏ sót một chi tiết nhỏ.

– Gì cơ? – Cô ta nhướng mày.

– Lá bài tử thần ấy, nhìn từ vị trí của cô là xuôi, ẩn dụ về sự chết chóc và kết thúc. Nhưng nhìn từ vị trí của tôi lại là ngược đấy. – Tôi khẽ đặng hắng – Nếu lá tử thần xuôi là chết chóc, thì lá tử thần ngược nghĩa là… ở vào chỗ chết mà hồi sinh.

Tôi nhìn thấy nụ cười của Mộ bỗng cứng đờ trong chốc lát, vì một sự tức giận hoặc không cam chịu. Thứ biểu cảm này thực không nên xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của cô ta.

– Nói tới bài Tarot… – Tôi nháy mắt với cô ta – Tài nghệ bói bài Tarot của tôi có lẽ không thua kém cô đâu.

Tôi quay người rời khỏi tiệm Mộ Thanh, chiếc vòng bình an vàng ròng trên cổ tay tôi lúc lắc theo chuyển động lên xuống của cổ tay, phát ra những âm thanh trong trẻo giữa buổi đêm tĩnh mịch…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.10 - Chương 5: Chương 4

Gã gầy và gã béo ngủ say như chết, ngáy ầm ĩ tới mức ở bất cứ nơi nào trong tiệm Không Dừng đều có thể nghe thấy.

Tôi bật chiếc đèn ở đầu giường, rũ từ trong tay áo ra một lá bài Tarot – chính là lá tháp mà tôi đã lén lấy đi trong lúc nhặt bài giúp Mộ.

Lúc đó, sở dĩ tim tôi bất chợt thắt lại, vì tôi nghe thấy lá bài này hét lên:

– Cứu tôi với!

Chính là lá tháp này.

Một lá bài không thể biết nói năng, nhưng tiếng kêu cứu mà tôi nghe thấy rõ ràng là một tràng những giọng nói còn non nớt đang đồng thanh la hét.

Tôi ghé sát lá bài lại gần ngọn đèn, đầu ngón tay tỉ mỉ cảm nhận từng centimet trên lá bài.

Khi ngón tay tôi di chuyển tới chính giữa lá bài, một luồng khí lạnh bỗng chạy xộc từ đầu ngón tay thẳng tới tim tôi, rồi lập tức trở nên nóng giãy như lửa dốt, dường như muốn thiêu cháy toàn bộ mạch máu trong cơ thể tôi ra tro. Sức mạnh giao thoa giữa nóng và lạnh giằng co quẫy lộn trong cơ thể tôi.

Tôi rụt ngón tay lại.

Bùa chú Băng viêm cố hồn – băng và lửa giam giữ linh hồn…

Tôi nhận ra loại bùa chú này.

Đây là bùa chú mà những kẻ đạo hạnh không phải tầm thường dùng để giam giữ linh hồn vào một không gian trung gian khác. Nhưng, thông thường chỉ dùng để đối phó với một số linh hồn tà ác không thể lưu lại trên thế gian. Chỉ có một số ít những kẻ lòng dạ bất chính, để đạt được mục đích nào đó, mới dùng loại thần chú này nhốt những sinh linh vô tội vào một thế giới khác chỉ vào được mà không ra được.

Sự thực thì bùa chú Băng viêm cố hồn là một loại bùa chú cấm kỵ, rất ít người biết sử dụng; cho dù biết sử dụng, thì cũng rất hiếm khi dùng tới. Chỉ bởi vì đặc trưng tàn khốc nhất của loại thần chú này, chính là có vào mà không có ra.

Giờ đây, là kẻ nào đã dùng lá bài Tarot làm không gian trung gian, để vận dụng thứ bùa chú này? Và ai đang bị nhốt bên trong nó?

Thực chất, trong lòng tôi đã có câu trả lời, nhưng tôi vẫn giữ chút tâm lý cầu may – tôi thực sự không hề mong muốn người bị nhốt trong lá bài kia lại là bốn đứa trẻ.

Nhìn sững vào hình vẽ trên lá bài, một tòa tháp cao dưới bầu trời sáng lòa ánh chớp, nghiêng ngả muốn sập, mọi người gào thét nhảy từ trên tháp xuống. Dưới chân tháp, một bên là mặt biển hung dữ, một bên là mặt đất đen ngòm.

Tôi cần phải tiến hành một cuộc "trò chuyện chuyên sâu" với lá bài.

Tôi nhắm mắt lại, đặt lá tháp trên lòng bàn tay, trong miệng lẩm nhẩm câu thần chú chỉ có tôi mới hiểu.

Trong bóng tối, mơ hồ như có tiếng sóng biển xô bờ, ánh lửa nhảy nhót hỗn loạn và hung hãn, vô số tảng đá khổng lồ giáng xuống khiến mặt đất rùng rùng rung chuyển. Tôi đang cố gắng tập trung tinh thần, từ từ xuyên qua tất cả những rào cản cản trở tôi.

Các yêu quái đều có một con mắt linh thức, có thể nhìn xuyên thấu mọi không gian trung gian, nhìn thấy những cảnh tượng mà người bình thường không thể nhìn thấy. Con mắt vô hình này ẩn sâu trong linh lực của yêu quái, công lực tu hành càng cao, thì con mắt này sẽ nhìn thấy càng nhiều. Một vài lão yêu quái có công lực thâm hậu hơn mà tôi quen biết thậm chí có thể nhìn thấu ba kiếp trước sau của người khác. Còn những tiểu yêu cấp thấp, nhìn thấy được số tiền trong ví của người khác đã là rất đỗi khó khăn.

Thế nhưng, được cái này thì mất cái kia, sử dụng con mắt linh thức càng lâu, càng đi sâu vào thế giới trung gian, thì linh lực lại càng tiêu hao nhanh chóng. Khi linh lực có dấu hiệu suy giảm bất thường, nguyên thần của người sử dụng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, hậu quả rất khó lường.

Tôi đã không sử dụng tới con mắt phụ thêm đó đã rất nhiều năm, có lẽ do tôi đã làm biếng quá lâu, nên tôi luôn cảm thấy rằng, dùng hai con mắt thịt để nhìn thế giới này là đã quá đủ.

Nhưng hôm nay, tôi cần phải dùng tới con mắt đó, để nhìn rõ trong lá bài kia rốt cuộc đang ẩn giấu bí mật gì. Bởi vì, nó có liên quan tới bốn sinh mạng non trẻ.

Tiếng sóng biển mỗi lúc càng thêm vang vọng bên tai, tầm nhìn tối tăm cũng dần dần sáng tỏ. Một tòa tháp bằng đá chót vót chọc trời, ở trong một không gian thần bí ngả nghiêng chao đảo, từ từ tiến lại gần tôi. Vô số vết nứt khủng khiếp đang lan rộng trên bức tường xám trắng bao quanh ngọn tháp, lửa và khói đen đặc cuồn cuộn phun ra từ trong những khung cửa sổ vỡ toác. Trên bầu trời đen kịt, sấm chớp nhì nhằng, thi thoảng lại có một tiếng sấm đinh tai nổ trên đỉnh tháp. Một vài nam nữ y phục xám trắng, trông không rõ hình hài, chỉ còn biết gào thét khóc than, nhảy xuống từ những ô cửa sổ còn chưa bén lửa hòng thoát mạng.

Đúng là cảnh tượng của ngày tận thế.

Thế nhưng, trông rất quen mắt. Mọi thứ trước mắt tôi, rõ ràng là hình ảnh được vẽ trên lá bài tháp.

– Cứu tôi với! Có ai không? Cứu chúng tôi với!

Tôi lại một lần nữa nghe thấy tiếng kêu cứu quen thuộc, là thứ tiếng Trung tiêu chuẩn.

Sau khi phân tích kỹ lưỡng, "con mắt" của tôi không chút do dự đi thẳng tới căn phòng trên đỉnh tháp.

Quả nhiên, trong căn phòng đổ nát ấy, tôi nhìn thấy bốn đứa trẻ đang ôm cứng lấy nhau, nép vào góc tường run lên cầm cập; một nam ba nữ, mặc đồng phục học sinh cấp ba giống hệt nhau.

– Nhậm Hiểu Thần? – Tôi thử gọi tên một nữ sinh trong đám. Gã béo từng liệt kê họ tên của những học sinh bị mất tích cho tôi nghe không sai một chữ.

Cô bé tóc ngắn quay phắt lại, đưa ánh mắt kinh hoàng sục sạo trong không trung, cất tiếng run rẩy:

– Ai… là ai?

Ba đứa trẻ còn lại dường như cũng nghe thấy tiếng gọi của tôi, tranh nhau hét lên:

– Cứu chúng cháu với! Cô là ai? Chúng cháu sắp chết rồi! Hãy cứu chúng cháu với!

Khát vọng sinh tồn mãnh liệt, cùng với thứ mùi sống động chắc chắn thuộc về con người, tôi biết rằng mình đã tìm đúng nơi, và cũng đã tìm đúng mục tiêu. Những đứa trẻ bị mất tích quả nhiên đang bị giam cầm trong một không gian khác – không gian quái đản trong lá bài Tarot.

Tình cảnh lúc này giống hệt như một vị thần không xuất đầu lộ diện đang an ủi một đám người đang trông chờ được cứu vớt. Tôi cố gắng khiến cho mỗi câu nói của mình đều có vẻ thần thánh uy nghiêm, mang theo một sức nặng nghìn cân. Tôi biết, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho những đứa trẻ đang cực kỳ hoảng loạn tạm thời trấn tĩnh trở lại, và ôm ấp một niềm hy vọng bất ngờ, ghi nhớ nằm lòng từng lời tôi nói mà không nghi ngờ mảy may.

Tôi nói với chúng, tôi là người tới để mang chúng ra khỏi cái nơi ma quỷ này, nhưng, bọn chúng còn phải đợi tôi một lát.

– Đừng… Đừng bỏ chúng cháu lại! – Cậu học sinh béo trắng kia tuy đã mười lăm mười sáu tuổi, mũi dãi ròng ròng gào khóc thảm thiết – Cháu không cần làm học sinh xuất sắc nữa… Cháu không cần xem bói nữa… Cháu không cần thần tiên giúp đỡ…. Cháu chỉ muốn về nhà thôi… Hu hu…

Bị cậu nhóc béo kích động, ba đứa còn lại cũng gào khóc đến xé họng.

– Không bao giờ ăn kẹo bông nữa!

– Tớ cũng vậy! Không bao giờ tới cái tiệm Mộ Thanh quỷ quái ấy nữa!

– Mẹ ơi…. Sau này con không dám cãi lời mẹ nữa! Con sẽ chăm chỉ học hành!

Cái bọn nhóc này… Tôi nghe chúng gào khóc mà dở khóc dở cười. Thế nhưng, từ những tiếng gào khóc náo loạn của chúng, tôi đã biết được một vài điều hữu ích.

– Tất cả hãy dũng cảm lên xem nào! Khóc lóc kêu gào trông chẳng ra thể thống gì! Cái gì mà chết với không chết, sự việc đâu có nghiêm trọng tới mức ấy! – Tôi nghiêm giọng mắng mỏ bọn chúng – Có ta ở đây, các cháu còn sợ cái gì?

Bốn đứa nhóc nghe vậy, thì thút tha thút thít ngậm miệng lại. Cô bé Nhậm Hiểu Thần rụt rè hỏi:

– Thế… thế bao giờ chúng cháu mới được về nhà?

Thực ra, tôi cũng không biết.

Ngọn lửa đang cháy lan tới nơi này, toàn bộ tòa tháp bắt đầu ngả nghiêng chao đảo. Đến giờ, tôi vẫn chưa hiểu rõ, tính chất của không gian này liệu có gây tổn thương thực cho bọn trẻ hay không. Ngẫm nghĩ chốc lát, tôi dùng sức mạnh ý niệm xông thẳng vào căn phòng ấy, vẽ ra một vòng ánh sáng hình tam giác ở chính giữa phòng.

– Các cháu hãy đứng vào bên trong vòng ánh sáng, trước khi ta trở lại, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không được bước ra khỏi vòng ánh sáng một bước!

Đây là việc duy nhất tôi có thể làm cho chúng trong thời điểm này, dùng hết linh lực còn lại, thiếp lập một cái Tam vương ngự kết ấn, tạm thời bảo vệ an toàn tính mạng cho chúng. Chỉ cần ở trong phạm vi của Tam vương ngự ấn, lửa sẽ không bén tới, gạch đá đổ xuống sẽ không thể đè lên bọn chúng. Cho dù ngọn tháp có đổ sập, chúng có bị rơi xuống, cũng không bị ngã chết hay dìm chết.

Tôi rất đỗi vui mừng vì mình vẫn chưa quên phương pháp thiết lập kết ấn này. Phép thuật đó là do một con yêu tinh khỉ dạy cho tôi, nghe nói sau này nó đã xuất gia, lại còn bảo vệ một hòa thượng đi sang Ấn Độ, sau đó chúng tôi không còn gặp lại nhau. Dù thế nào, tôi cũng phải cảm ơn nó!

Nhưng, Tam vương ngự kết ấn chỉ có hiệu lực trong mười hai tiếng.

Nếu trong vòng mười hai tiếng tôi vẫn không thể đưa bọn trẻ ra ngoài… tôi không nghĩ tới hậu quả, việc này chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy đứa trẻ cuống cuồng nhảy vào trong kết ấn hình tam giác rực rỡ ánh hào quang ngũ sắc, ngồi thu lu bên trong trông vô cùng tội nghiệp.

– Hãy nhớ, ta sẽ nhanh chóng quay lại. Việc các cháu cần làm, chính là cố gắng hết sức để xua đuổi nỗi sợ hãi của chính mình! Có hiểu không? – Tôi phải rời khỏi đây rồi, linh lực của tôi tiêu hao quá nhanh.

Mấy đứa nhóc ngập ngừng gật gật đầu, quẹt nước mắt nói:

– Cô phải… phải mau mau quay lại nhé!

– Chắc chắn!

Ngọn tháp, ánh lửa, sóng biển, cách tôi mỗi lúc một xa, cuối cùng thu lại thành một chấm đen nhỏ xíu.

Tôi mở choàng mắt, ánh trăng yên ả ngoài cửa sổ dịu dàng chảy tràn trên mặt bàn trang điểm.

Thế giới này, vẫn bình yên như cũ.

Những giọt mồ hôi lạnh toát đầm đìa trên trán và dọc sống lưng, sắc mặt tôi lúc này chắc chắn phải sánh ngang với một cương thi mới bò ra khỏi quan tài.

Từ tinh thần tới cơ thể, mệt mỏi rã rời, bải hoải như sắp tan thành từng mảnh.

Thành thật mà nói, đã rất nhiều năm tôi không sử dụng linh lực của mình với quy mô hoành tráng đến thế. Từ lâu tôi đã quen với cuộc sống của một con người thực sự!

Thế nhưng, trong lòng tôi có một dự cảm mỗi lúc càng thêm mãnh liệt – cuộc sống bình lặng của tôi sắp bị một lá bài Tarot đảo lộn!

Nhúng tay vào một "phi vụ làm ăn" chẳng hứa hẹn thu về chút vàng bạc nào, có lẽ là xuất phát từ tinh thần cao thượng giúp đỡ kẻ yếu, cứu người như cứu hỏa. Thế nhưng, tôi lại càng muốn biết đằng sau sự việc này là cái gì, mà không hề có lý do. Mộ, cửa tiệm Mộ Thanh, lá bài Tarot ẩn giấu tà chú, những đứa trẻ bị giam cầm, mỗi một nhân tố đều đang hối hả dẫn dắt tôi tiến đến một phương hướng sâu xa hơn nữa.

Có lẽ, đây mới chính là căn nguyên của mối bất an trong lòng tôi.

Lá bài tháp im lặng nằm trong tay tôi, giống như một mảnh bìa không có sinh mệnh, ai mà ngờ được ẩn bên trong nó lại là một trường sóng gió kinh hoàng, giằng co sống chết.

Tôi chỉ có mười hai tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 6: Chương 5

Trước khi trời sáng, tôi đã tới tiệm Mộ Thanh lần thứ ba.

Xem ra, Mộ cũng cả đêm thức trắng, ngồi trong tiệm chơi đùa với những lá bài của cô ta, thái độ bình thản, dường như biết trước tôi sẽ không hẹn mà tới. Trên mặt bàn đã đặt sẵn một ly nước cam dành cho tôi.

Tôi càng không thích thứ gì thì cô ta lại càng cho tôi thứ đó, đây là sự thực được phản ánh qua thứ định lý nước cam của cô ta.

– Cô tới đây, chắc là để trả lại thứ cô đã vô tình lấy đi? – Mộ tươi cười hỏi, liên tiếp lật từng lá bài trong tay.

– Lá bài là của cô, nhưng thứ ở trong lá bài không phải là của cô. Cho nên, đề nghị cô hãy trả lại thứ không thuộc về cô trước, rồi tôi sẽ trả lại thứ thuộc về cô. – Tôi ngồi xuống đối diện với Mộ, móc lá bài tháp ra một cách thẳng thắn đường hoàng, nhưng tuyệt nhiên không có ý trả lại cho cô ta.

Phương pháp đơn giản hữu hiệu nhất để phá giải đại đa số những phương pháp bỏ bùa trên thế giới, đương nhiên chính là để người ếm bùa thu lại sức mạnh của bùa chú.

Cho dù chỉ có một phần ngàn tia hi vọng, tôi vẫn muốn thử một lần.

– Tôi chỉ muốn giúp đỡ bọn nhóc mà thôi! – Mộ hiển nhiên biết được mục đích thực sự trong chuyến viếng thăm của tôi, giọng nói bình thản như không – Bọn chúng nói với tôi là không hài lòng với cuộc sống hiện tại, bọn chúng không muốn suốt ngày vùi đầu vào làm bài tập, học thuộc bài, thi cử, rồi thấp thỏm sợ sệt chờ đợi những cuộc họp phụ huynh. Bọn chúng ngưỡng mộ những học sinh xuất sắc, được thầy cô quý mến, được cha mẹ cưng chiều. Còn bọn chúng, luôn luôn bị bỏ qua, việc gì cũng bình bình mờ nhạt, không biết tương lai sẽ đi về đâu. – Cô ta ngẩng đầu lên, và cười – Nếu như sống trong thế giới này mà không cảm thấy hạnh phúc, thì chi bằng hãy tới một thế giới khác, tới nơi không có thi cử, không có xếp hạng kiểm tra, không có ánh mắt nghiêm khắc của thầy cô và bố mẹ, là thích hợp với bọn chúng nhất. Nếu sau này vẫn có người tìm tới nhờ vả tôi những điều tương tự, tôi rất sẵn lòng tiếp tục giúp họ.

– Bùm!

Một ngọn lửa chợt bùng lên giữa không trung, từ chỗ tôi ngồi, chạy theo mặt bàn màu đen, giống như thanh đảo rút khỏi vỏ, lao thẳng tới Mộ.

Cô ta nhanh mắt lẹ tay thu những lá bài trên mặt bàn lại, cơ thể bật ngửa về phía sau, cả người lẫn ghế trượt đi xa nửa mét, ngọn lửa xanh lam viền đỏ bay sượt qua trán cô ta, cháy xém một vạt tóc mái.

Mộ hiển nhiên không dự liệu trước được việc này.

Tiên lễ hậu binh là quy tắc của tôi. Tôi không hề thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ không dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Trường hợp đặc biệt phải cần đến biện pháp đặc biệt.

Nói trắng ra, những lời cao cả thản nhiên vừa rồi của cô ta khiến tôi không vui, rất không vui. Tôi không thích tất cả những hành vi coi sinh mệnh như cỏ rác.

– Tôi khiến cô tức giận à? – Một người điềm tĩnh như cô ta chắc chắn đã bị cú ra đòn bất ngờ này làm cho giật thột. Ít nhất, tôi đã nhìn thấy vẻ hoảng hốt thoáng qua trên khuôn mặt cô ta, tuy chỉ tích tắc đã được che lấp bằng nụ cười chế giễu – Yêu cây Sa La, chắc là đã rất lâu rồi cô chưa hề tấn công người khác?

– Ha ha, đúng vậy, quân tử động khẩu không động thủ. – Tôi cười cười, ngón tay điểm khẽ, ngọn lửa đang bốc cháy bừng bừng trên mặt bàn cắt ngang giữa tôi và cô ta vụt một cái thu lại thành một dải mảnh như sợi tóc, ngoan ngoãn quay về ngón tay của tôi rồi biến mất. Trên mặt bàn không để lại một vết tích nào của ngọn lửa – Thế nhưng, cô biết đấy, từ xưa tới nay tôi chưa bao giờ tự nhận mình là quân tử, đặc biệt là khi đối mặt với một số kẻ rắn mặt chấp mê bất ngộ.

Cô ta chậm rãi đứng dậy, chiếc váy dài màu lục nhạt được nhuộm trong những tia sáng u tối nhất trước bình minh, ngả sang màu trắng bợt lờ nhờ. Thân

hình vốn mảnh mai thon thả của cô ta, lúc này trông như một khe hở quái dị nứt ra từ trong bóng tối.

Mộ vung tay lên, những lá bài Tarot trong tay bay vào không trung, tạo thành một vòng tròn trôi bồng bềnh trong không khí, vây quanh cô ta. Trên mỗi lá bài đều mọc ra một con mắt lạnh lẽo như băng, nhìn thẳng vào thế giới này với ánh nhìn vô cảm.

– Cô có tiệm Không Dừng của cô, tôi mở tiệm Mộ Thanh của tôi, nước sông không phạm nước giếng. Này chị Sa La, việc gì chị phải ôm rơm rặm bụng, đó không phải là phong cách của chị! – Ánh mắt của cô ta còn sắc bén hơn những con mắt mọc trên lá bài cả trăm lần.

Tôi không có ý định hỏi han lai lịch của cô ta, lại càng không có cảm hứng muốn biết cô ta làm thế nào để biết được thân phận của tôi, chỉ bình tĩnh đáp lời:

– Tôi đương nhiên không thích nhúng tay vào chuyện bao đồng, nhưng cô cướp khách hàng của tôi, ảnh hưởng tới doanh thu của tiệm tôi, nên không thể coi là không liên quan tới tôi!

– Ha ha, chị thích sưu tập vàng, tôi thích sưu tập sinh mạng, mỗi người một thú vui, thì việc gì chị phải đối đầu với tôi? – Cô ta hơi cụp mắt xuống, đôi môi đỏ hồng nổi bật trên một mảng trắng bệch.

– Miễn đi! Tôi độc lai độc vãng, không có chị em gì cả! – Tôi xua tay với cô ta – Nhưng, đừng nói cô không phải là em gái của tôi, cho dù cô có là em gái ruột của tôi, việc gì tôi cần làm, tôi vẫn sẽ cứ làm.

Phương pháp phá giải bùa chú thứ hai, chính là trực tiếp tiêu diệt người ếm bùa. Một khi kẻ đó biến mất, sức mạnh bùa chú của chúng cũng đồng thời tiêu tan. Nhưng thành thực mà nói, tôi rất không muốn dùng biện pháp thô bạo giản đơn này để giải quyết vấn đề.

Mộ thở dài một tiếng, chợt ngẩng phắt đầu lên, cặp mắt xanh lục bao trùm trong một sự hiểm độc chất chứa đang chuẩn bị bùng phát. Cô ta kẹp lá bài tử thần giữa các ngón tay, nói:

– Có lẽ tôi không phải là đối thủ của chị, nhưng chị cũng không phải là đối thủ của thời gian. Chị muốn đánh thì tôi xin hầu.

Tôi hơi sững lại.

Quả nhiên là một cô ả thông minh. Biết cách tìm ra điểm yếu của đối thủ và nhắc nhở đúng lúc. Đúng vậy, nếu quyết đấu bằng vũ lực, cô ta có lẽ không phải là đối thủ của tôi. Thế nhưng, thắng được cô ta đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì. Chiến thắng thời gian mới là mục đích của tôi.

Tôi chỉ có vẻn vẹn mười hai tiếng. Đó là lá bài Tarot của cô ta, cô ta hiển nhiên biết được tôi đã làm gì với lá bài của mình. Đương nhiên, tôi cũng có thể đánh cược một ván, cược rằng trong vòng mười hai tiếng, tôi có thể đánh được cô ả hình thần tan tác. Thế nhưng, nhớ tới lời hứa chắc như đinh đóng cột của tôi với những đứa trẻ xui xẻo kia, tôi quyết định không lấy tính mạng của chúng ra làm vật cá cược.

– Tôi vốn dĩ nghĩ rằng, nếu cô biết quay đầu hối cải, chúng ta về sau có lẽ vẫn chung sống hòa bình. – Tôi cười cười – Nhưng bây giờ xem ra, khả năng đó là không thể có.

Cô ta dõi theo bóng tôi xa dần.

Tôi nghe thấy câu cuối cùng cô ta nói với tôi:

– Cô sẽ mất tất cả!

Thật là một đối thủ thú vị. Tôi đi thẳng, chẳng buồn quay đầu lại.

Rời khỏi tiệm Mộ Thanh, tôi gọi điện cho Cửu Quyết.

Tôi kể vắn tắt toàn bộ sự việc cho cái gã hiểu rộng biết nhiều hơn tôi kia, nhưng đổi nhân vật chính trong chuyện thành người khác. Tôi không muốn để Cửu Quyết biết, người muốn đi vào trong lá bài cứu người chính là tôi. Tôi ghét nhất là gây phiền phức cho bạn bè, đặc biệt là những phiền phức có thể mang lại nguy hiểm.

Gã nói, có một vài phù thủy hoặc yêu tà biết cách dùng bùa chú Băng viêm cố hồn, nhốt người sống vào một không gian khác. Không gian đó hình thức bất định, có thể giống như thế giới hiện thực của chúng ta, cũng có thể là cảnh địa ngục hoặc thiên đường. Tóm lại, những người sống bị nhốt vào đó, sau một khoảng thời gian, sau cùng sẽ bị sức mạnh của không gian đó dồn tới Âm giới. Một khi tới Âm giới, sức mạnh bùa chú ở trong cơ thể những người này sẽ kết hợp cùng với sức mạnh tính âm vốn có của Âm giới, thổi bùng lên một xung lực cực lớn, trong chớp mắt sẽ khiến thân thể của những người này tan biến, và linh hồn của họ sẽ thu lại thành một quả cầu linh hồn to bằng ngón tay cái, rồi ngược theo dòng sông Vong Xuyên[4] chảy về trong tay người ếm bùa chú. Hấp thụ những quả cầu linh hồn được luyện thành từ người sống sẽ vô cùng hữu hiệu trong việc nâng cao linh lực. Nhưng đó chính là tà môn ngoại đạo.

[4] Trong truyền thuyết thần thoại Trung Quốc, con người sau khi chết phải đi qua Quỷ Môn quan và con đường Hoàng Tuyền để tới Âm phủ. Sông Vong Xuyên là ranh giới chia cách giữa con đường này và Âm phủ. (Nd)

Nghe gã nói vậy, tôi mới hiểu ra, đối với loại tà chú này, tôi chỉ biết một mà không biết hai, không hề biết còn có kẻ dùng biện pháp này để nâng cao công lực. Cái cô ả Mộ này…

Thế nhưng, Cửu Quyết cũng mách nước cho tôi một cách khác để hóa giải bùa chú. Đặc điểm có vào không có ra của bùa chú Băng viêm cố hồn thực chất chính là người sống đi vào, người chết đi ra. Xem ra, những người sống kia, một khi đã bước vào không gian thứ nhất, ví dụ như thế giới trong lá bài Tarot, cũng có nghĩa là không thể nào đi ngược lại theo con đường đã đến để quay trở về thế giới của họ, và Âm giới có vẻ như là đường ra, nhưng đó là đường ra sau khi họ đã bị biến thành quả cầu linh hồn. Việc này chẳng có mấy khác biệt so với cái chết. Lúc này, biện pháp duy nhất chính là, trước khi bọn trẻ bị cưỡng buộc tới Âm giới, cần "bảo vệ" cho chúng, sau đó chủ động tìm kiếm con đường nối tới Âm giới. Sau khi đi qua con đường này, sẽ nhìn thấy một vạt hoa bỉ ngạn đỏ rực nở bên bờ sông. Cứ đi theo con đường hoa bỉ ngạn, ngược theo dòng sông, chỉ cần trước khi rời khỏi Âm giới, có thể bảo đảm cho những đứa nhóc tới từ thế giới con người kia không bị sức mạnh của Âm giới gây tổn thương, tự nhiên sẽ có thể bình an thoát hiểm. Chỉ có điều, những người hay vật có thể tự do ra vào Âm giới mà không bị tổn thương bởi sức mạnh bên trong nó, là rất khó tìm.

Tôi im lặng một lúc rồi nói với Cửu Quyết rằng, sau này gã tới tiệm Không Dừng, tôi sẽ giảm một nửa tiền rượu cho gã.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, rồi gã hỏi:

– Yêu cây bé nhỏ, cô không sao chứ? Người bạn đang phải cấp bách đi cứu người kia, không phải là chính cô đấy chứ?

– Tôi mà vĩ đại đến thế à? – Tôi vặc lại – Được rồi, anh cứ tiếp tục vui chơi ở Tây An đi, tôi cho phép anh lần sau dẫn hai người bạn của anh tới tiệm Không Dừng.

Cố ra vẻ bình thản gác máy, tự nhủ với mình, chẳng có gì đáng lo lắng, việc cỏn con này, đương nhiên tôi có thể ứng phó.

Sự thực là, tôi đã nắm chắc đến tám phần. Cứu người như thế nào, làm cách nào đi qua con đường Âm giới, tôi đã có kế hoạch.

Hít thở sâu một làn không khí mát lành ẩn dưới tia sáng đầu tiên của ngày mới, tôi cưỡi mây, lao đi với tốc độ nhanh nhất trong đời, bay thẳng về một hướng…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.10 - Chương 7: Chương 6

Tôi lại đứng ở nơi này.

Nơi tôi sinh ra, đỉnh núi Phù Lung.

Cảnh sắc nơi đây vẫn tươi đẹp như xưa. Từ trên cao nhìn xuống, một màu trời xanh nước biếc, mỗi gốc cây ngọn cỏ, cầm thú chim muông, đều sống động hơn mấy phần so với những nơi khác.

Đây là nhà của tôi, là nơi in dấu những ký ức đầu tiên trong cuộc đời tôi.

Mỗi một tấc đất, mỗi một hòn đá dưới chân, đều toát ra một tình máu thịt ấm áp.

Hoa Vô Sắc vẫn còn đó, mỗi năm nở một lần, chưa từng sai hẹn. Chỉ có điều, tôi không còn cần đến sự nhắc nhở của nó nữa.

Nơi này vẫn còn nhiều hồi ức mà tôi không muốn mang đi.

Mỗi năm tôi chỉ quay về đây một lần. Có lẽ phải cảm ơn Mộ, nếu không có sự "thẳng thắn" của cô ta, thì năm nay tôi đã không phá lệ, quay về nơi này đến lần thứ hai.

Tôi là một yêu cây, đạo hạnh ngàn năm, thực thân của tôi, cái cây thần từng được hàng ngàn hàng vạn người cho là thần linh trên núi Phù Lung ấy, ở trên đỉnh núi, ngay trước mặt tôi.

Thanh thoát tươi đẹp, cành lá xum xuê, xanh biếc trong trẻo, mỗi một phiến lá đều long lanh vầng sáng ngũ sắc diệu kỳ, đây chính là hình dạng vốn có của tôi.

Người bình thường không nhìn thấy nó, bởi vì người đàn ông đã ban tặng hình hài con người cho tôi đã giấu kín tung tích của nó trong nhân gian, chỉ để lại một bông hoa Vô Sắc, để nhắc nhở tôi mỗi năm khi hoa nở, phải quay về trong thực thân mười hai canh giờ, mới có thể duy trì hình dạng con người, bình an sống tiếp.

Hai tháng trước tôi quay lại đây, là để thực hiện "thông lệ" này.

Hôm nay quay về, là để… mang thực thân của tôi đi.

Tôi chưa đến nỗi tức giận cô ả Mộ kia đến mức phát khùng, đương nhiên cũng hiểu được tầm quan trọng của thực thân đối với một yêu quái. Tôi biết mình đang làm gì.

Thời gian đã không còn nhiều nữa.

Tôi đứng trước một "tôi" thực sự, một tay bắt quyết, một tay giữ lấy thân cây, lầm rầm tụng niệm.

Làn khói mờ ảo, uốn lượn bốc lên từ khoảnh đất nơi rễ cây ăn xuống, kèm theo những tia sáng xanh lục nhỏ li ti mà dày đặc như bụi mưa chiếu rọi lên không trung. Dưới mặt đất, có tiếng ầm ì, dường như có thứ gì đó đang vặn mình chuyển động. Toàn bộ đỉnh núi Phù Lung đều khẽ run rẩy trước một thứ sức mạnh khổng lồ.

Miệng tôi lẩm nhẩm mỗi lúc một nhanh.

Một cột ánh sáng rực rỡ lóa mắt đường kính tới mấy mét từ dưới đất rọi thẳng lên trời, rồi tỏa ra trên không trung thành những vành sáng hình thù bất quy tắc trông như những đám mây, sau đó chầm chậm hạ xuống, bao trọn lấy thực chân của tôi. Tôi cảm nhận được nó đang xoay tròn với tốc độ chóng mặt trong vòng ánh sáng không rõ hình thù ấy, thu nhỏ lại, rồi biến hóa.

Ánh sáng chói lòa rọi thẳng tới trước mặt khiến tôi không thể không nhắm mắt lại. Tất cả nguyên khí và sinh lực, cứ thế bay vọt ra ngoài qua lòng bàn tay tôi.

Không biết sau bao lâu, bên tai không còn tiếng gió vùn vụt nữa, đôi mắt nhắm nghiền không còn cảm nhận được bất cứ ánh sáng khó chịu nào. Trong một sự yên tĩnh vô cùng tận, tôi mở mắt ra.

Nhìn những thứ xuất hiện trước mắt, tôi thở phào một hơi.

Một thuyền gỗ nhỏ bình thường, lặng lẽ đỗ trong một chùm nắng nhàn nhạt.

Đúng vậy, tôi đã biến thực thân của mình thành một con thuyền.

Thực thân của một yêu cây ngàn năm không phải chỉ là nơi để cho tôi mỗi năm trở về nương thân trong phút chốc.

Thân cây ngàn tuổi, lấy gỗ làm thuyền, trên trời dưới đất, đi lại tùy duyên. – Trong ngày sinh nhật của một năm nào đó, một người bạn thân đã tặng tôi một món quà. Trên thiệp chúc mừng có viết bốn câu trên. Người bạn nói, món quà này, về sau có lẽ sẽ dùng đến. Cô là yêu quái duy nhất có được món quà này.

Người bạn đó quả nhiên có con mắt nhìn xa trông rộng.

Vì có được món quà này, một khi tôi biến thực thân của mình thành một con thuyền, thì trên trời dưới đất, không có nơi nào tôi không thể đi đến; bất cứ không gian nào, bao gồm cả thế giới trong lá bài Tarot đáng ghét kia, thậm chí là… Âm giới. Hơn nữa, bất cứ nguồn sức mạnh xấu xa nào tới từ những không gian này đều không ảnh hưởng tới tôi, chỉ cần tôi vẫn ở trên con thuyền.

Dù cho là thần tiên hay yêu quái, tuy có thể phi thiên độn thổ, nhưng không đồng nghĩa với việc có thể tự do ra vào bất cứ không gian nào. Vũ trụ quá mênh mông, chứa đựng trong nó vô số những không gian khác nhau về tính chất. Vật thể thuộc không gian này, nếu chưa hề có sự phòng bị mà đã mạo hiểm xông vào một không gian khác, sẽ rất dễ bị những sức mạnh với tính chất hoàn toàn đối lập gây tổn thương nghiêm trọng. Ví dụ như một cục nước đá, nếu đặt trong tủ lạnh thì nó sẽ bình an vô sự, nhưng nếu mang nó ra bên ngoài, đặt dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, nó sẽ nhanh chóng tan thành nước rồi bốc hơi. Đây chính là hậu quả do sự khác biệt giữa các không gian mang lại. Còn cục nước đá nhân loại, khi còn sống, chỉ có thể ở trên nhân gian. Nếu chẳng may rơi vào Âm giới, thân thể sẽ không thể nào chịu đựng được sức mạnh hoàn toàn tương phản của không gian này, hậu qua ra sao hẳn cũng đã rõ.

Tôi biết, một yêu quái đã tu luyện thành hình người mà phơi bày hoàn toàn thực thân là một việc vô cùng nguy hiểm. Một khi thực thân bị tổn hại, tôi rất có thể sẽ tan thành mây khói, vô phương cứu chữa.

Nhưng, đây là biện pháp duy nhất. Hơn nữa, tôi tin rằng mình là một yêu quái phúc lớn mạng lớn. Tôi còn phải giữ lại mạng sống này để thực hiện một nguyện vọng.

Tôi quay đầu lại, nhìn thêm một lần nữa phong cảnh tôi đã từng ngắm nhìn vô số lần. Những khuôn mặt và âm thanh trong quá khứ, những cái muốn quên đi, những cái không quên được, đều đang dần dần hiện rõ trong trí não tôi.

Dưới ánh dương rực rỡ, con thuyền nhỏ của tôi sắc biếc lung linh. Tôi nhẹ nhàng ngồi vào trong thuyền, ngồi vào trong sinh mạng thực thụ của tôi.

Đã hứa rồi, nên tôi nhất định phải mang bọn trẻ về nhà!

Tôi nắm chặt lá bài tháp trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.10 - Chương 8: Chương 7

Làm yêu quái thật tuyệt vời! Con thuyền của tôi có thể vận hành cả ở dưới nước, trên cạn lẫn không trung.

Trong thời điểm nguy cấp này, tôi vẫn không quên cười đùa với chính mình. Tôi đúng là một kẻ không sợ chết.

Nhờ sự giúp đỡ của thực thân, lấy lá bài kia làm không gian trung gian, tôi bước vào thế giới của lá bài Tarot như thực như hư mà không tốn đến một chút sức lực. Con thuyền nhỏ tưởng chừng rất sơ sài của tôi lướt như bay trên mặt biển cuộn trào sóng dữ. Thế nhưng, không một giọt nước biển nào thấm ướt được lên nó. Xung quanh con thuyền dường như luôn ẩn hiện một quầng sáng đỏ mờ mờ, giống như một tấm màn ngăn cách, chặn đứng những thứ mà nó cho là nguy hiểm trong một phạm vi an toàn.

May thay, ngọn tháp vẫn chưa đổ sập, chỉ có điều đã bị ngọn lửa ngùn ngụt bao trùm khắp trên dưới.

Con thuyền của tôi từ dưới chân tháp thăng bằng bay lên trên đỉnh. Lúc này tôi mới nhìn rõ, những tia chớp hung hãn giống như một con dao phẫu thuật đã chặt đứt ngang phần đỉnh vòm của ngọn tháp, để lộ ra đoạn tường gãy mấp mô nham nhở, cháy đen ngòm. Lửa cháy rần rật, đã bao vây toàn bộ căn phòng trên đỉnh tháp, khói dày cuồn cuộn, che khuất tầm nhìn của tôi. Con thuyền của tôi đang bồng bềnh trong gian phòng không có nóc, nhưng tôi không nhìn thấy tình hình trong căn phòng.

– Này! Mấy con quỷ con kia! Các cháu chưa chết đấy chứ? – Tôi vừa cố gắng cho con thuyền hạ xuống, vừa hét lớn.

– Chưa! Chúng cháu ổn cả! Cô quay lại rồi à? Cô quay lại rồi à? Mau cứu chúng cháu với!

Ba luồng sáng yếu ớt vây thành hình tam giác dần dần hiện ra trong màn khói dày đặc, ngay sau đó là những tiếng gào thét đinh tai của bọn nhóc. Tôi khẽ thở phào một cái, vẫn chưa quá muộn.

Những ngọn lửa khủng khiếp đủ để thiêu cháy người ta ra tro vẫn rập rình quanh Tam vương ngự ấn như không cam chịu. Tất cả mọi thứ ở nơi đây đều đã bị nó nuốt trọn, chỉ còn mấy kẻ ở trong kết ấn hình tam giác là chưa bén được vào. Một lần nữa tôi lại thầm cảm ơn con khỉ kia.

Tôi vươn tay ra, lần lượt kéo từng đứa nhóc xui xẻo lên thuyền. Vẫn may, không bị quá tải.

Con thuyền của chúng tôi vừa bay ra khỏi ngọn tháp nguy hiểm kia được ba giây, đã nghe thấy một âm thanh long trời lở đất. Tòa kiến trúc hoành tráng ấy đổ sập từng tầng một ngay trước mặt tôi, rồi sau cùng, giống như một đống bùn nhão, một nửa nằm trên mặt đất lửa cuộn tứ bề, một nửa rơi xuống mặt biển gầm gào sóng dữ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn trẻ kinh hãi đến cứng họng, không thốt nổi một câu, hai tay bám cứng lấy mạn thuyền, mạnh tới mức như muốn bóp nó nát vụn.

– Được rồi, không cần phải sợ! – Tôi ngồi ở mũi thuyền, quan sát mấy đứa nhóc nhếch nhác đến thảm hại – Chỉ chốc nữa thôi chúng ta sẽ về đến nhà!

Thằng nhóc béo bặm chặt môi, gật đầu thật mạnh. Một cậu nhóc đã lớn lộc ngộc, lúc này hệt như một đứa bé gái, nước mắt tội nghiệp dâng đầy tròng mắt, muốn trào ra nhưng lại sợ bị chê cười.

Cô bé tên là Nhậm Hiểu Thần ôm lấy ngực hồi lâu, dường như đã bình tĩnh lại một chút, bèn ngẩng đầu lên, nhìn tôi với vẻ nơm nớp:

– Cô… cô là thần tiên tới cứu chúng cháu phải không? Cô… sẽ không mang chúng cháu tới một nơi khủng khiếp khác đấy chứ?

– Không phải thần tiên, cũng có thể cứu được mấy đứa! – Tôi dí ngón tay vào trán của cô nhóc đa nghi này – Cháu nghĩ còn có nơi nào khủng khiếp hơn ngọn tháp vừa nãy nữa ư?

Bốn đứa nhóc đồng thời lắc đầu.

– Thế thì đúng rồi! Nói tóm lại, ta sẽ đưa các cháu ra khỏi đây an toàn.

Tôi biết, cái bộ dạng của tôi khi chân thành hứa hẹn với người khác rất dễ khiến người ta tin tưởng và yên tâm. Bọn trẻ cuối cùng cũng dần rũ bỏ được nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, và bắt đầy nhen nhúm lên niềm vui sướng được sống sót sau kiếp nạn.

Con thuyền chầm chậm hạ từ trên cao xuống, đi vào một cánh đồng hoang vu trải dài bất tận. Trên bầu trời không có mặt trăng, chỉ có vài ba ngôi sao tàn, dưới mặt đất chảy tràn những vệt sáng xanh lam rực rỡ quái đản. Món quà của người bạn thân đã giúp cho con thuyền của tôi có khả năng tự tìm lối vào Âm giới, tôi chỉ cần đi cùng nó tiến lên phía trước.

– Được rồi, hãy kể cho ta nghe, mấy đứa tại sao lại đến nơi này? Chắc các cháu đã tới tiệm Mộ Thanh tìm cô chủ tiệm phải không? – Tôi tìm cách gợi

chuyện, tôi sợ sự im lặng kéo dài sẽ lại gây ra áp lực tâm lý cho bọn trẻ, đặc biệt là trong hoàn cảnh hết sức bất bình thường này.

Vừa nghe thấy hai chữ "Mộ Thanh", mấy đứa nhóc không ai bảo ai mà cũng run bắn lên, tựa như bị thú dữ vồ trúng.

– Đều tại các cậu, nếu không phải các cậu cứ nhất định lôi tớ đi, tớ sẽ không rơi vào cái nơi khủng khiếp đấy! – Thằng nhóc béo ị hậm hực lườm ba cô bé, càu nhàu.

– Thằng béo chết toi, chính cậu đã năn nỉ ôi bọn tôi đòi bọn tôi dẫn cậu đi, chính miệng cậu nói cậu rất muốn kết quả kiểm tra nằm trong top 3, cậu khao khát muốn nếm thử cảm giác làm học sinh xuất sắc, để mẹ cậu không mắng cậu là vô tích sự. Thế nên bọn tôi mới dẫn cậu đi chứ! – Cô bé đeo kính ngồi bên cạnh gõ vào đầu cậu ta.

– Các cậu thì không à? Lại không suốt ngày mơ mộng được làm học sinh xuất sắc? – Thằng nhóc béo ấm ức xoa đầu – Dù sao cũng tại các cậu cả, nếu không phải các cậu lúc nào cũng nhăm nhăm chạy tới cái quán chết tiệt ấy, lân la với mụ phù thủy ấy, thì tớ cũng không bị các cậu liên lụy mà ra nông nỗi này!

Tôi cũng chẳng khuyên can, nghe mấy đứa nhóc đấu khẩu với nhau kể cũng thú vị. Về cơ bản, từ trong cuộc cãi vã của bọn chúng, tôi đã hiểu được đầu đuôi sự việc này một cách đại khái.

Ba cô bé này, ban đầu cũng chỉ vì thích món kẹo bông thơm ngon của tiệm Mộ Thanh, nên cũng như những đứa trẻ khác, thường xuyên lui tới. Không ngờ có một hôm, cô chủ tiệm Mộ Thanh bỗng nói với Nhậm Hiểu Thần rằng, cô ta phát hiện ra nó có chuyện không vui, bảo nó cứ tâm sự với cô ta đừng ngại, không chừng cô ta có thể giúp được nó. Thì ra bố của Nhậm Hiểu Thần do bất cẩn nên đã đánh mất một bản hợp đồng quan trọng, nếu không tìm lại được, rất có thể sẽ bị đối phương khởi kiện. Và thế là, Mộ đã bói cho nó một ván bài Tarot, rồi nói rằng bản hợp đồng ở trong ngăn kéo của người đồng nghiệp của bố nó. Sau đó, quả nhiên đã tìm thấy bản hợp đồng. Từ đó về sau, "thần thoại" về cô chủ tiệm Mộ Thanh giỏi bói bài đã được ngấm ngầm truyền tụng, rất nhiều học sinh đã tin tưởng mà tìm tới, và Mộ cũng không từ chối ai. Chỉ có điều, cô ta đặc biệt quan tâm tới Nhậm Hiểu Thần, lần nào nó tới cũng mời nó nếm thử thứ kẹo bông mới mà không lấy tiền. Một cô chủ tiệm xinh đẹp lại tốt bụng đến thế, Nhậm Hiểu Thần đương nhiên cảm thấy quý mến và tin tưởng. Hôm đó là sinh nhật của Nhậm Hiểu Thần, Mộ nói muốn tặng cho cô bé một món quà sinh nhật đặc biệt, đó là một điều ước. Cô ta sẽ biến bất cứ điều ước gì của cô bé thành sự thật. Nhậm Hiểu Thần đã tin lời cô ta, và nói với cô ta rằng điều ước lớn nhất của nó và của cả hai người bạn thân, chính là có thể thay đổi thực tế, nếm thử cảm giác được làm học sinh xuất sắc, không còn phải đối diện với ánh mắt thất vọng của bố mẹ và những cái thở dài thườn thượt của thầy cô giáo. Bọn chúng muốn trở thành những học sinh xuất sắc, được đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ, sống trong những tiếng hoan hô khen ngợi. Mộ đã đồng ý, và còn cho phép nó dẫn hai người bạn thân cùng đến, điều kiện là nhất định phải giữ bí mật việc này với người ngoài. Song cậu nhóc béo học khác lớp nhưng cùng trường với mấy cô bé, sau khi vô tình nghe lén được cuộc trò chuyện của chúng, đã năn nỉ đủ đường, đòi theo tới cho bằng được, nói rằng nếu không cho cậu ta tham gia thì cậu ta sẽ tiết lộ cho toàn trường cùng biết việc này…

Kết quả là, khi mấy đứa nhóc bọn chúng làm theo lời Mộ, đồng thời đặt ngón tay lên lá tháp của bộ bài Tarot, thì sự việc đáng sợ đã xảy ra – bọn chúng bị "hút" vào một thế giới khác, kêu trời không thấu kêu đất không hay. Bọn chúng thậm chí không biết được từ khi chúng bước vào thế giới này cho tới khi tôi tìm ra bọn chúng, thời gian đã trôi qua bao lâu. Chúng nói, nơi đó không có ngày và đêm, thời gian dường như bị đóng băng, cũng không cảm thấy đói, chỉ có nỗi sợ hãi vô tận.

Những đứa trẻ ngốc nghếch đáng thương.

– Hãy nhớ kỹ, điều ước là thứ được đặt ở trong tim, và phải được thực hiện bằng sự nỗ lực thực tế. Tà ma ngoại đạo trên thế giới này rất giỏi lợi dụng tâm lý muốn đi đường tắt của con người, lợi dụng mong muốn của con người để gây tổn hại cho chính họ. – Tôi nghiêm nghị nói với Nhậm Hiểu Thần – Còn nữa, cháu chính là cháu, là duy nhất trên thế giới này, đừng vì sự ngưỡng mộ hay một thứ cảm xúc nào khác mà biến bản thân thành bản sao của người khác. Việc này chẳng có ý nghĩa gì cả. Mạng sống quý giá chính là vì nó không thể phục chế.

Mấy đứa nhóc đưa mắt nhìn nhau, không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Con thuyền êm ả lướt đi trên mặt đất khấp khểnh, không phát ra một tiếng động, nhẹ bẫng như một sợi lông vũ chao qua bầu trời, chở chúng tôi đi về phía một con đường nào đó đang ẩn mình trong bóng tối.

Một lát sau, cậu béo bỗng đưa mắt nhìn tôi, vẻ bối rối ngượng nghịu, ngập ngừng như muốn nói.

– Sao thế? – Tôi cảm nhận được ánh mắt bất thường của nó.

– Cháu… cháu muốn đi tè… Nhịn lâu lắm rồi…

– Cậu phiền hà quá đấy! – Mấy cô bé lườm cậu ta.

– Ai mà chẳng có lúc buồn…

Tôi đành phải dừng lại, cho cậu béo xuống thuyền, và căn dặn nó không được đi cách chúng tôi quá một mét, mấy người phụ nữ chúng tôi quay mặt đi là được.

Cậu nhóc gật đầu cái rụp, vô cùng cấp tốc nhảy vụt xuống thuyền.

Tuy cái tiếng tồ tồ ấy nghe thật bất nhã, nhưng không cho nó đi tè thì thật quá vô nhân đạo.

Rất nhanh, tôi nghe thấy tiếng cậu béo thư thái thở phù một cái, sau đó là tiếng kéo khóa quần, rồi sau đó là một tiếng rú thất thanh.

Tôi quay phắt đầu lại – ngay chỗ cậu béo đang đứng, một bàn tay khổng lồ, trên các đốt ngón tay mọc sin sít những sợi lông dài màu nâu, thình lình thọc lên từ trong lòng đất, túm chặt lấy chân phải thằng bé.

– Ở nguyên trên thuyền, không được động đậy! – Tôi hét lên với mấy đứa con gái, rồi phi thân nhảy xuống thuyền, đồng thời rút từ ngang lưng ra một thanh kiếm mảnh lưỡi rộng chừng hai ngón tay, trắng lóa như tuyết, rồi vận khí, đâm thẳng vào bàn tay quái đản kia.

Thanh kiếm này tuy đã nhiều năm chưa rút khỏi bao, nhưng nó dù sao cũng đã từng cùng tôi giết chết vô số yêu ma quỷ quái. Một cú đâm, bàn tay quái đản kia rõ ràng đã nếm mùi đau đớn, lập tức nới lỏng, từ dưới mặt đất vọng lên một tiếng rống trầm trầm.

Cậu béo đang ra sức giãy giụa, lúc này "oạch" một cái ngã nhào sang một bên, tôi chụp lấy cánh tay nó nhấc nó lên, rồi vỗ vào lưng một cái, đẩy nó trở về thuyền.

Thế nhưng, tôi còn chưa kịp xoay người, chợt thấy dưới chân hẫng một cái, toàn thân rơi thẳng xuống dưới một cách mất kiểm soát.

Chỗ tôi đứng chớp mắt đã biến thành một cái hố lớn không ngừng sạt xuống, đất đá xung quanh rào rào chảy xuống dưới như thác. Phiền toái nhất là tôi phát hiện ra mình đã không thể nào sử dụng thuật đằng vân, cũng có nghĩa là tôi không thể bay lên được. Tôi nghĩ, chắc chắn là vì tôi đã rời khỏi sự bảo vệ của thực thân, năng lượng của thế giới này và năng lượng của bản thân tôi đã xung đột với nhau, áp chế linh lực của tôi.

Trong cái khó ló cái khôn, tôi vội vàng vận hết sức mạnh, cắm phập thanh kiếm trong tay vào trong vách núi, nắm thật chặt đốc kiếm, toàn bộ cơ thể treo lơ lửng bên trên cái hố đen, dưới không đường sống, trên chẳng lối lên, lại thêm đất cát trên vách núi vẫn không ngừng dịch chuyển, tan rã, sạt lở. Thanh kiếm của tôi cũng không trụ nổi bao lâu nữa.

Rầm! Rầm!

Tôi nghe thấy những tiếng bước chân kỳ quái và nặng nề giống như tiếng bước chân của khủng long bạo chúa trong bộ phim "Công viên kỷ Jura".

Hai luồng sáng xanh lét, sáng quắc như đèn pha ô tô chiếu xuống đầu tôi.

Tôi ngẩng lên, và nhìn thấy một cái đầu còn to hơn cả mặt bàn ăn nhà tôi, là đầu của một con bò, hai chiếc sừng cong vút màu xanh, giống như hai thanh đao cong đặt ngược sáng. Nhìn tiếp xuống dưới, lại là cơ thể con người, còn có cả cơ bụng sáu múi đúng chuẩn.

Một con quái vật to lớn đầu bò mình người đang thò nửa người ra, cúi xuống nhìn tôi đang giãy giụa bên bờ vực sinh tử, bật ra mấy tiếng cười quái dị, sau đó rụt về, tiếng bước chân huỳnh huỵch tiến về phía bên kia.

Tôi khẳng định đây là hiển nhiên không phải là quỷ tốt đầu trâu mặt ngựa gì đó trong truyền thuyết. Nhìn hình dạng của con quái thú này, tôi bất giác sực nhớ ra, đây là thế giới trong bài Tarot. Là bài tháp là lá bài thứ mười sáu, còn lá bài thứ mười bảy là lá quỷ dữ – một con quái vật mình người đầu bò. Những lá bài này, mỗi lá đều là một khung cảnh độc lập, nhưng giữa các lá bài cũng có mối liên hệ với nhau. Chúng tôi đã ở lại trong lá bài tháp quá lâu, lá bài quỷ dữ hàng xóm của nó đã ngửi thấy động tĩnh, tìm đến góp vui cũng là chuyện đương nhiên. Xem ra, nếu chúng tôi cứ lần chần quá lâu trong thế giới Tarot, thì đám hàng xóm tới góp chuyện cũng sẽ càng nhiều hơn nữa.

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng va đập uỳnh uỳnh, còn có tiếng hét thất thanh của lũ nhóc.

Con Nguru Ma Vương kia chắc chắn đang phá phách con thuyền của tôi. Thế nhưng, tôi lại không mấy lo lắng về chuyện này, với sức mạnh từ thực thân của tôi, cho nó đập phá cả mươi ngày nửa tháng cũng chưa chắc đã nứt nổi một kẽ. Chỉ cần bọn nhóc vẫn ở nguyên trong thuyền, chúng sẽ được an toàn. Vấn đề bây giờ là bản thân tôi làm thế nào để thoát thân đây?

Tôi chẳng còn bao nhiêu sức lực, thanh kiếm của tôi cũng đã bắt đầu có dấu hiệu lung lay.

Tôi nhớ lại lá bài tử thần của Mộ, chẳng lẽ hôm nay tôi phải chết trong cái hố bùn bẩn thỉu ghê sợ này thật ư?

Làm ơn đi, ai tới giúp tôi một tay với! Cho dù là đá cho tôi một phát để tôi bắn trở lại bên trên cũng được!

Mồ hôi tong tỏng nhỏ xuống từ trên trán. Chỉ nghe "roạt" một tiếng, thanh kiếm của tôi đã tuột ra khỏi lớp đất bùn rời rã…

Không bay được, quả là một cảm giác rất tệ.

Tôi rơi thẳng xuống cái hố đen ngòm không thấy đáy.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên cổ tay trái tôi đột ngột có một luồng khí nóng bỏng chảy xộc qua. Cái vòng bình an chạm vân rồng bằng vàng ròng bất ngờ rung lên bần bật, tiếng leng keng lảnh lót vang lên liên hồi, hình rồng chạm trên món trang sức nhỏ bé tròn xoe kia bắt đầu rùng rùng uốn lượn, ngóc đầu giương vuốt, trong chớp mắt đã bay vọt ra khỏi cái vòng bình an, hóa thành một con giao long màu vàng kim thân hình to lớn tráng kiện, cưỡi mây bay giữa không trung.

Tôi chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, con rồng lớn vừa thình lình xuất hiện kia đã ngậm ngay lấy cánh tay tôi, hất mạnh về phía sau một cái, để tôi ngồi vững trên lưng nó. Nó hú lên một tiếng dài, chở theo tôi vùn vụt bay lên.

Quả đúng như tôi dự liệu, thằng cha Nguru Ma Vương kia đang giơ sừng húc liên hồi vào con thuyền của tôi, mấy đứa nhóc trong thuyền đã kinh hãi đến mặt mũi không còn ra hồn người.

Con rồng khổng lồ từ trên không trung lao thẳng xuống, quẳng tôi vào trong thuyền, rồi quẫy đuôi một cái, quật một cú trời giáng vào đầu gã Nguru Ma Vương, hất tên quái vật kia văng ra xa cả mấy trượng.

Tôi chẳng hề dự định tiếp tục giằng co với gã Nguru Ma Vương kia, lập tức chớp lấy cơ hội, vận ra ý niệm mạnh mẽ nhất, thúc con thuyền nhỏ lao đi vùn vụt với tốc độ tên lửa, thôi thì chuồn là thượng sách.

Con rồng khổng lồ cũng bay theo tôi, biến thành một sợi vàng mỏng mảnh, "vụt" một tiếng chui tọt vào trong cái vòng bình an trên tay tôi.

Mấy đứa nhóc nhìn mà chết lặng, lắp ba lắp bắp chỉ vào tôi:

– Cô… cô chắc chắn là thần tiên! Đó là con rồng… là con rồng phải không?

Thực ra bản thân tôi cũng rất đỗi băn khoản. Cái vòng bình an vân rồng bằng vàng ròng ấy chính là món quà nhỏ mà Ngao Xí tặng cho tôi, tặng khi nào tôi đã quên khuấy mất rồi, chỉ nhớ là lúc đó tôi còn cười nhạo hắn keo kiệt, biết tôi mê vàng, muốn tặng thì phải tặng thứ gì to to một chút chứ, khiến cho hắn tức đến mức chỉ muốn táng cho tôi một đấm, còn lụng bụng rằng tôi chẳng hiểu biết gì sất.

Ngao Xí, cái gã này…

Tôi nắm lấy cổ tay trái, trên vòng bình an vẫn còn vương lại một cảm giác ấm nóng rất đỗi quen thuộc. Tim tôi bỗng dưng nhói lên một cái.

Anh, từ trước đến nay vẫn luôn nghĩ cho tôi chu toàn mọi nhẽ!

Thế nhưng, Ngao Xí, anh chết ở xó nào rồi?

Tôi lắc đầu thật mạnh, gắng gượng đè nén xuống những tâm tư rối bời vừa trỗi dậy. Việc cấp bách trước mắt là phải an toàn thoát khỏi cái chốn quỷ quái này trước đã.

Bỗng nhiên, phía trước vọng lại tiếng nước chảy, dội vào màng nhĩ tôi những âm thanh dìu dặt xa xăm.

Thuyền của tôi dừng lại trước dòng sông nước chảy lững lờ, sao trên trời cũng đã nhiều hơn một chút, soi bóng xuống mặt sông mênh mang uốn lượn, giống như những đôi mắt hiền hòa đang nhấp nháy.

Con thuyền từ từ tiến lên phía trước, hạ xuống mặt sông, không hề gợn lên một mảy lăn tăn.

Nhưng, nó không thuận theo dòng nước tiến về phía trước, mà chìm xuống lòng sông.

Lẽ nào, bên dưới dòng sông lấp loáng ánh sao kia, chính là con đường dẫn tới Âm giới?

Bọn trẻ ngỡ là thuyền bị rò nước, đương nhiên không thiếu được một trận la hét náo loạn.

Bọt khí ùng ục dâng lên xung quanh chúng tôi, thế nhưng, không một giọt nước chạm đến người chúng tôi, thậm chí là không lọt được lên thuyền.

Con thuyền cứ chìm mãi, chìm mãi, dường như không hề có đáy, cũng không biết đã trải qua bao lâu, một vài chùm sáng bỗng lóe lên từ một nơi sâu thẳm, mỗi lúc một sáng. Mỗi chùm sáng đều tựa như xuyên thấu qua từng tế bào trong cơ thể chúng tôi.

Tôi chợt cảm thấy mệt mỏi rã rời, giống như đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, mệt tới mức không thể trụ vững.

Nhìn sang mấy đứa nhóc, thì chúng đã ngoẹo cổ ngủ lăn quay từ lâu.

Ý thức của tôi yêu cầu phải tỉnh táo, nhưng lần này nó đã không thể chiến thắng được cơ thể. Buồn ngủ quá mức, chỉ muốn ngủ thôi, hai mí mắt tôi nặng nề sập lại…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 9: Chương 8

Một thứ âm thanh róc rách rất đỗi khác thường và hương thơm dìu dặt kỳ lạ đã đánh thức tôi khỏi giấc ngủ say không mộng mị.

Mở mắt ra, con thuyền của chúng tôi đang ở trên một dòng sông mênh mông, ngược dòng mà đi. Trên bờ sông, vô số những đóa hoa đỏ rực rỡ kéo dài miên man, xếp thành một đường uốn lượn dìu dàng trong màn đêm đen đặc, không nhìn thấy điểm khởi đầu, cũng không nhìn thấy điểm kết thúc. Giống như máu, lại giống như lửa.

Chính là nơi này, Âm giới.

Dòng sông này tên là Vong Xuyên, những đóa hoa kia tên là bỉ ngạn, còn cả thứ mùi hoàn toàn tương phản với thế giới con người đang tràn ngập khắp bốn bề, tất cả đều khiến tôi khẳng định chắc chắn rằng, đây chính là nơi chúng tôi cần đến, còn cách thế giới mà chúng tôi muốn quay về chỉ một bước chân.

Mấy đứa nhóc cũng lần lượt tỉnh dậy, đưa mắt nhìn cảnh tượng xung quanh, và cả một mảng vừa giống bầu trời lại vừa không giống bầu trời ở trên đỉnh đầu, có phần hoảng hốt hỏi tôi đây là nơi nào.

Tôi không nói với chúng rằng đây là xứ sở của những linh hồn, mà chỉ bảo chúng rằng, đây là con đường buộc phải đi qua để trở về nhà.

Trên nét mặt bọn chúng cuối cùng cũng đã lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nước sông rẽ đôi trước mũi thuyền nhỏ, những đóa hoa bỉ ngạn giống như những chủ nhân thân thiện, chăm chú dõi theo những vị khách không mời.

Dọc đường đi không gặp bất cứ điều gì bất thường. Thực ra, Âm giới không phải là một vùng đất toàn những thứ khủng khiếp liên quan tới chết chóc giống như người ta đồn thổi, mà nó chỉ là một không gian chứa đựng một phương thức tồn tại khác. Vũ trụ chính là như vậy, bất cứ việc gì cũng có tính hai mặt, có trắng ắt có đen, có âm ắt có dương, có sống ắt có chết. Đây mới là sự cân bằng đích thực. Ít nhất, Âm giới vẫn là một không gian bình thường, bình thường hơn nhiều so với cái thế giới đầy rẫy lửa cháy và loài Nguru Ma Vương kia.

Tôi bắt đầu suy đoán, sau khi trở về, có cần nghiêm túc đi thu phục Mộ hay không. Cô ả này quả thực là một tai họa.

Tiếng nước vỗ mỗi lúc một yếu, tôi nhìn thấy dòng nước dưới thân thuyền chảy chậm dần, mực nước cũng mỗi lúc một hạ thấp. Tại nơi nước sông hoàn toàn biến mất, là một bãi đá cạn rời rạc, những hòn đá hòn nào hòn nấy nhẵn bóng như gương, hào quang rực rỡ. Chính giữa, dựng đứng một vật thể màu đen hình chữ nhật trông giống như cánh cửa, được bao quanh bởi một đường viền với ánh sáng trắng lòa chạy quanh. Tiến lại gần, thì thấy hình chữ nhật đen sì này được hình thành từ những vòng xoáy màu đen đang không ngừng chuyển động. Những tia sáng rực rỡ dị thường chốc chốc lại rọi ra qua khe hở của những vòng xoáy.

Đó là… ánh sáng của thế giới con người.

– Ổn rồi, chúng ta đã sắp về đến nhà! – Tôi mỉm cười thông báo với bọn trẻ.

Bọn chúng dường như vẫn không dám tin, ngờ nghệch hỏi "thật không" luôn miệng.

– Đi ra sẽ biết ngay là thật hay giả. – Tôi nháy mắt với chúng.

Tôi hít sâu một hơi dài, vỗ lên thực thân của mình, cười và nói:

– Chuyến này vất vả cho mày quá, về nhà ta nhất định sẽ tưới nhiều nước sương thiêng cho mày, năm sau chắc chắn mày sẽ càng sum suê xanh tốt. – Nói xong, tôi chìa tay ra với cậu béo – Đưa tay cho ta, những đứa còn lại nắm chặt tay nhau, không được buông!

Rất nhanh, mũi thuyền từ từ tiến vào "cánh cửa", cậu béo không dám mở mắt, bàn tay nắm lấy tay tôi rịn đẫm mồ hôi. Mấy đứa con gái kia cũng chẳng khác là bao, nắm chặt lấy tay nhau, nhắm tịt mắt lại.

Thân thể tôi xuyên qua vòng xoáy đầu tiên, lạnh buốt như băng, nhưng không có gì khó chịu, mà còn rất thoải mái. Một giây sau, chỉ thấy trước mắt sáng lóa, cơ thể được bao trùm trong một bầu ấm áp đã lâu không được gặp. Ánh nắng, ánh nắng thực sự, ánh nắng của nhân gian, đang tỏa xuống từ bầu trời thu trong veo cao vợi. Rặng núi xa xa và con đường nhựa dưới chân núi chốc chốc lại có xe cộ lướt qua, hiện ra rành rành trước mắt.

– Quạc, quạc, quạc!

Tôi lần theo âm thanh nhìn sang bên trái, bên đầm nước không một bóng người, một đàn vịt đang nhởn nhơ tản bộ, vài con vịt vỗ cánh phành phạch, tò mò nhìn mấy con người vừa thình lình hiện ra giữa hư không.

Lối ra của Âm giới chính là như vậy, không cố định, không một ai biết được sau khi mình chui ra sẽ rơi xuống chỗ nào trên nhân thế. Cũng may là một đầm nước chốn thôn quê, chứ ngộ nhỡ chui đúng vào nhà người khác, chẳng phải sẽ khiến cho những con người vô tội phải một phen mất mật?

Tôi cười cười, khẽ cốc vào đầu cậu béo, nói:

– Tới nơi rồi, mở mắt ra đi!

Nó dè dặt hé một con mắt ra, lập tức thần người, sau đó sướng rơn hất ngay tay tôi ra, hét toáng lên:

– Trở về rồi! Trở về rồi! Mình đã trở về rồi!

Con thuyền vẫn tiếp tục dịch chuyển ra phía ngoài. Hai cô bé đeo kính đi ra an toàn, cuối cùng là Nhậm Hiểu Thần.

Quả tim của tôi, cuối cùng cũng đã trở về đúng chỗ.

Cậu béo và hai cô bé đeo kính tranh nhau nhảy xuống thuyền, Nhậm Hiểu Thần đang định xuống theo, đột nhiên mặt mày biến sắc, hét lên thất thanh. Cơ thể đã chui ra khỏi cửa Âm giới thình lình bị một sức mạnh nào đó kéo ngược trở lại.

"Chết rồi!" – Tôi kêu thầm trong dạ. Thuyền đã ra khỏi Âm giới, một người bình thường như Nhậm Hiểu Thần nếu lúc này bị kéo trở lại Âm giới, không được thực thân của tôi bảo vệ, thì thân xác và linh hồn của cô bé sẽ bị hai luồng sức mạnh đối lập hoàn toàn của thế giới con người và Âm giới xé tan tành thành mảnh vụn.

Tôi lao vọt tới, chụp lấy tay cô bé, hét lớn:

– Nắm chặt lấy!

Ba đứa nhóc còn lại theo bản năng cũng định lao tới giúp, nhưng bị tôi quát lên ngăn cản. Tôi không cho phép bọn chúng lại gần cánh cửa đang hút vào này, nếu có thêm một đứa nhóc xúi quẩy nữa bị kéo vào, chắc tôi không đủ sức ứng phó.

– Cứu cháu với! – Nhậm Hiểu Thần gào lên đau đớn.

Tôi cảm thấy rõ ràng cơ thể nó đang chìm vào Âm giới từng chút từng chút một. Sức mạnh của đôi tay khuất sau cánh cửa kia dường như khỏe hơn tôi rất nhiều.

– Cháu không muốn chết… không muốn chết! – Nhậm Hiểu Thần khóc gào ầm ĩ, ra sức giãy giụa, kêu cứu với tôi.

Kỳ thực, lúc này, cả nguyên khí và linh lực của tôi đều đã đến hồi cùng kiệt.

Thế nhưng, đã đến nước này, làm sao tôi có thể để cho bao nhiêu công lao đổ xuống sông xuống bể?

Lòng tôi sắt lại, tôi biến hai tay thành cành cây rắn chắc, quấn thật chặt lấy đôi tay và phần cơ thể còn lộ ra ngoài của Nhậm Hiểu Thần, tôi thầm nghĩ, cho dù có phải dốc kiệt sức lực, cho dù chốc lát sau sẽ phải bỏ mạng, cũng phải lôi được cô bé ra ngoài!

Nín một hơi, tôi nghiến chặt răng, nhắm tịt mắt, ngả người về đằng sau, hét lớn:

– Ra đây cho ta!

Cuối cùng, tôi cũng đạt đến hồi "sức mạnh cực đại".

Hò dô một hồi, toàn bộ cơ thể của Nhậm Hiểu Thần đã được tôi lôi bật ra khỏi cánh cửa, ngã văng lên người tôi, lực va đập cực mạnh khiến cả tôi và nó trượt thẳng cánh về phía sau một đoạn rất dài, khiến cho bầy vịt hoảng vía chạy tán loạn.

Nhậm Hiểu Thần có lẽ đã khiếp sợ tới mất hồn, rúc vào trong lòng tôi khóc hu hu.

Tôi vỗ vỗ vào vai cô bé, nói:

– Ổn rồi, ổn rồi, không sao! Đừng có dây nước mũi lên người ta đấy nhé…

Lời nói còn chưa kịp dứt, tôi đã cảm thấy có gì đó bất ổn. Một chút đau nhói xen lẫn tê dại dần dần lan rộng trên ngực trái tôi.

Nhậm Hiểu Thần rời khỏi lòng tôi, buông tay ra khỏi ngực trái tôi, đứng sang bên cạnh, trên khóe môi thơ trẻ nở một nụ cười giảo hoạt và âm hiểm rất không hợp lứa tuổi. Thế nhưng, ánh mắt của nó lại mịt mờ trống rỗng.

Tôi muốn đứng dậy, nhưng phát hiện ra tôi không thể làm nổi – trên ngực trái của tôi đang cắm một mũi dùi băng mảnh như ngón tay, cực kỳ sắc nhọn, trên đầu mũi dùi khắc dày đặc đủ loại bùa chú đang lượn lờ bên trong, giống như vô số những con trùng quái dị, vùn vụt lao về phía tim tôi. Tôi ráng nhịn đau, nắm lấy mũi dùi băng, muốn nhổ nó ra, nhưng không ngờ bàn tay tôi vừa chạm vào, lập tức cảm thấy cái vật quái đản ấy bỗng tan biến thành một vũng nước, thấm luôn vào lòng bàn tay.

Lúc này, không còn là cảm giác đau nhói nữa, mà là đau đớn kịch liệt, từ trong ra ngoài. Từng centimet trên cơ thể tôi giống như bị vô số những chiếc răng sắc nhọn cắn xé, đầu đau như muốn nổ tung, tựa như bị một lưỡi cưa cưa thẳng vào đỉnh đầu, để bửa ra lấy đi thứ gì đó bên trong.

– Hiểu Thần… cậu… – Đám bạn bè của cô bé hiển nhiên đã chết khiếp trước hành vi của nó, vội lùi lại phía sau như nhìn thấy ma, trong khi Nhậm Hiểu Thần vẫn thản nhiên như không, đứng bất động tại chỗ.

Ánh nhìn của tôi bắt đầu nhòa nhạt, có lẽ dòng mồ hôi ròng ròng như mưa đã phủ mờ đôi mắt. Trong mơ hồ, tôi lờ mờ nhìn thấy một bóng người, đang uyển chuyển thướt tha bước lại phía tôi.

Lúc này, ngay cả việc lau mồ hôi cho chính mình, tôi cũng không làm nổi.

Cái bóng vẫn tiến lại gần tôi, cuối cùng, còn đi xuyên qua cơ thể tôi.

Tôi chẳng hề có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy một vài thứ vốn thuộc về tôi đã theo cái bóng người vừa đi xuyên qua kia mà rời khỏi tôi.

Dần dần, cảm giác đau đớn kịch liệt cũng giảm bớt, cơ thể trở nên nhẹ nhõm hơn ban nãy rất nhiều, mắt đã nhìn được rõ ràng, còn có thể nhổm người ngồi dậy. Tôi ngẩng đầu lên, người đang đứng trước mặt tôi kia, đến hình dáng sau lưng cũng rất đỗi quen thuộc.

– Tôi đã cảnh cáo cô, rằng cô sẽ mất tất cả!

Người đó, chậm rãi xoay người lại, nở với tôi một nụ cười đắc thắng.

Tôi chết lặng – người đó, chính là tôi. Khuôn mặt, thân hình, giọng nói, tới cả màu mắt và màu tóc cũng giống hệt như tôi. Không đúng, đó chính xác là cơ thể của tôi, mùi hương tỏa ra từ cơ thể đó là mùi hương chỉ thuộc về một mình tôi, độc nhất vô nhị, không thể nào bắt chước.

Tôi hoảng hốt nghiêng đầu sang một bên, vươn người ra ngoài đầm nước, nhìn khuôn mặt mình đang soi bóng dưới đầm, và hơi thở của tôi đông cứng lại…

Cái bóng phản chiếu trên mặt nước không phải tôi, mà là Mộ.

Thân thể của tôi đã bị hoán đổi.

– Mấy đứa nhóc kia hoàn toàn không phải là mục tiêu của tôi. Chúng chỉ là mồi nhử mà thôi! – "Tôi" đang đứng trước mặt tôi kia lấy trong người ra một sợi dây nhỏ cỡ sợi cước, quăng về phía trước, sợi dây như một rắn cuốn chặt lấy thực thân của tôi. Cô ta cầm sợi dây, giật trở lại, "con thuyền" vốn thuộc về tôi liền bị trói chặt, thu nhỏ lại thành một vầng sáng to bằng nắm tay, bị cô ta thu vào trong một chiếc túi da màu đen.

– Con cá mà tôi muốn câu ngay từ đầu chính là cô. – Cô ta thu cái túi lại, bước tới gần, ngạo nghễ cúi xuống nhìn tôi – Mọi người đều ca ngợi yêu cây Sa La thông minh tuyệt đỉnh, hóa ra giữa lời đồn và thực tế đúng là có khoảng cách. Nếu tôi là cô, tôi tuyệt đối không mạo hiểm đến thế chỉ vì mấy đứa nhãi ranh chẳng hề quen biết kia.

Tôi chỉ cười, không nói gì.

Tôi biết cô ta muốn nhìn thấy bộ dạng phát rồ của tôi, nhưng tôi sẽ không cho cô ta cơ hội đó.

– Tôi thực không hiểu nổi, tại sao người ta đều thích ca ngợi cô? Cô thì có điểm gì tốt đẹp? – Cô ta cúi xuống, nhìn săm soi vào mặt tôi – Ngay cả Diêm Vương đại nhân kiêu hãnh lẫy lừng cũng coi cô là bạn thân, tặng một thứ quý giá đến thế cho cô làm quà sinh nhật. Tôi thật lấy làm quái lạ.

– Không phải là cô không hiểu nổi, mà cô đang đố kỵ. – Tuy "tôi" đã không còn là "tôi" nữa, nhưng bản lĩnh nói năng sắc sảo vẫn còn nguyên như cũ.

– Đối xử quá tốt với người khác, có lẽ sẽ làm hại tới chính người đó. Nếu không phải vì món quà sinh nhật kia, chủ nhân của tôi sẽ không sai tôi tới tìm cô! – Cô ta cười vang lạnh lẽo, vỗ vào chiếc túi da ở ngang lưng – Thực thân của cô bây giờ đã thuộc về chủ nhân của tôi.

Đúng, người bạn thân mà tôi vừa nhắc tới bên trên, chính là Diêm Vương đương nhiệm. Trong sinh nhật của tôi năm đó, người bạn thân này đã nhỏ một giọt máu từ đầu ngón tay lên thực thân của tôi. Chính nhờ có giọt máu của Diêm Vương, mà thực thân của tôi mới có được khả năng lên trời xuống đất, đi khắp mọi nơi. Tôi có lẽ là con yêu quái duy nhất được quyền tùy ý ra vào Âm giới, chỉ cần tôi muốn. Bản chất của món quà sinh nhật này, kỳ thực chỉ là niềm tin. Thế nhưng, tôi không ngờ được rằng, lần này nó đã chuốc lấy phiền phức cho tôi.

– Mở tiệm Mộ Thanh, cướp khách hàng, thu hút sự chú ý của tôi, rồi lại cố tình để cho tôi phát hiện ra rằng mấy đứa nhóc kia bị giam giữ vào một không gian khác, biết rõ tôi sẽ không thấy chết mà không cứu, lợi dụng thời cơ tôi sức tàn lực kiệt, linh lực tiêu hao, để cướp lấy thực thân của tôi. Cô và chủ nhân của cô, tiến dần từng bước, dẫn dụ tôi lọt vào cái bẫy của các người mà không hề hay biết. Con bé Nhậm Hiểu Thần chắc chắn từ sớm đã bị các người giở trò gì rồi, phải không? Cô biết rằng tôi sẽ không đề phòng nó! – Nói tới đây, tôi bất giác vỗ tay cười mà nói – Thật tuyệt vời, loại đối thủ như các người, đúng là đủ độ độc địa khốn nạn, tôi thích rồi đấy!

– Ha ha, cô vẫn còn nói cứng được cơ à? – Cô ta chỉ vào tôi cười ngặt nghẽo, rồi lại nhìn sang Nhậm Hiểu Thần, nói – Nhưng mục đích của chủ nhân tôi chỉ là lấy được thực thân của cô. Còn tôi lại chủ động tăng thêm cho mình một nhiệm vụ, chính là…

– Chính là lấy đi hình dạng con người của tôi, hoán đổi với cô! – Tôi thản nhiên tiếp lời cô ta, rồi cười – Cô thích trở thành tôi đến thế ư?

Cô ta bước tới bên cạnh Nhậm Hiểu Thần, đưa ngón tay vạch khẽ lên động mạch cổ của nó, rút ra một sợi tơ bạc rất mảnh, cuốn lên ngón tay, giống như cuốn một chiếc kẹo bông.

– Tôi đã phải mất một tháng mới cấy xong mũi dùi cắn hồn dành riêng cho cô lên người con nhóc này. Mỗi một cây kẹo bông vị mới mà nó ăn vào đều được cho thêm một thứ nguyên liệu đặc biệt – máu của chính tôi. Tôi biết cô vẫn có ít chút bản lĩnh, muốn lấy đi thân xác của cô không phải dễ dàng. Hơn nữa cô biết đấy, dùi cắn hồn phải được đâm ra vào lúc tâm trí của đương sự hoàn toàn không hề có sự đề phòng mới đạt được hiệu quả tốt nhất. May thay, tôi đã làm được, rất thuận lợi. – Sau khi cô ta rút hết sợi tơ từ trong người Nhậm Hiểu Thần ra, trên cổ cô bé xuất hiện một giọt máu nhỏ – Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì bọn nhóc con ngốc nghếch này đâu. Bọn chúng đã giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ. Tôi sẽ xóa hết ký ức của chúng, đưa chúng về nhà bình an, không phụ sự hy sinh lớn lao của người đã cứu mạng chúng, chị Sa La vĩ đại ạ!

Tôi hít vào một hơi, cảm giác đau đớn trong cơ thể đã gần như biến mất. Tôi thử đứng lên, xua xua tay với cô ta:

– Tôi đã nói rồi, đừng có nhận họ hàng bừa bãi. Tôi không có phúc có được cô em gái như cô!

– Thế nhưng… – Ánh mắt của cô ta bỗng trở nên đầy thâm ý – Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, tôi đã từng gọi cô như vậy.

Tôi thoáng sững sờ.

Cô ta đã lấy lại thái độ giễu cợt, còn mở to đôi mắt ra vẻ ngây thơ – đôi mắt vốn thuộc về tôi, rồi nói một cách nghiêm túc – À, tôi tốt bụng nhắc nhở cô một câu, dùi cắn hồn là một thứ độc chú đặc biệt, nó có thể biến tất cả mọi thứ của cô thành của tôi. Nhưng cũng không phải là không có cách hóa giải. Khi nào có người nhận ra cô mới là Sa La thực sự, bùa chú sẽ coi như bị phá bỏ. Nhưng hãy nhớ kỹ, nếu cô nói ra, hoặc ra ám hiệu cho người khác thì không tính, mà phải để người khác "chủ động" nhận ra cô. Còn nữa, yêu quái trúng phải bùa chú này, sẽ không còn pháp lực. Cái cơ thể vốn thuộc về tôi mà cô đang có được lúc này, không có gì khác biệt với con người bình thường.

Tôi chỉ im lặng lắng nghe, không hỏi hoặc bình luận thêm câu nào.

Thấy tôi gần như không có bất cứ phản ứng gì, cô ta lại không nhịn được, cười nhạt mà nói:

– Tuy cơ thể này của tôi rất thoải mái với cô, nhưng vẫn có một điểm không ổn cho lắm. Năm sau khi hoa vô sắc nở hoa, cô không thể nào quay trở lại thực thân được nữa. Bởi vì trong một ngày, cô đã đánh mất thực thân, và… – Cô ta đắc ý vuốt ve mái tóc của "mình" – và hình dạng con người mà cô đã luyện thành. Cô biết đấy, nếu không thể quay về thực thân để hấp thu nguyên khí, cô sẽ tan biến. – Cô ta ngừng lại một lúc, xòe ngón tay ra đếm – Còn khoảng một năm nữa. Đương nhiên, nếu trong khoảng thời gian này, có người nhận ra cô, giúp cô lấy lại hình dạng con người, rồi cướp lại thực thân của cô từ tay chủ nhân tôi, nếu cô có thể hoàn thành được hai nhiệm vụ bất khả thi này, tôi sẽ thừa nhận rằng bản lĩnh của yêu cây Sa La cao cường hơn tôi.

– Tôi chưa bao giờ cần tới sự thừa nhận của bất cứ ai. – Tôi cười nhạt, ngáp một cái, nhìn mấy đứa trẻ vô tội bị cô ta làm cho ngất lịm trên mặt đất – Chỉ mong cô nói được làm được, đưa mấy đứa nhóc này trở về nhà an toàn.

– Việc này thì đương nhiên! – Cô ta nhướng mày, cười – Coi như tôi cũng không xử tệ với cô, không chỉ giữ lại tính mạng cho cô, lại còn tặng cho cô một cửa tiệm tuyệt vời. Cô xem, cô vẫn có thể làm cô chủ, chẳng qua chỉ là đổi sang một chỗ khác mà thôi.

– Ừ, cảm ơn nhé! – Tôi cười hết sức vui vẻ – Cô cũng vậy, chúc mừng cô cuộc đời đã lật sang một trang mới từ hôm nay, với thân phận của tôi, sống một cách thú vị trong một thế giới thú vị. Tôi cũng muốn nhắc nhở cô một điều, hãy cẩn thận với hai thằng cha ôn vật một béo một gầy trong cửa tiệm của tôi, chúng hoàn toàn có đủ năng khiếu để khiến cho cô phát điên đến bán thân bất toại!

– Hãy chúc mừng lẫn nhau nhé, này cô chủ "mới" của tiệm Mộ Thanh, chúc mừng cô đã lên chức vị mới! – Cô ta ngửa mặt lên, ném về phía tôi một cái nhìn đong đưa, sau đó lại như sực nhớ ra điều gì, móc ra mấy tờ tiền ném cho tôi – Suýt chút nữa thì quên mất, bây giờ cô đã không còn pháp lực, nơi này là ngoại ô, nếu cô muốn quay về tiệm Mộ Thanh, chỉ còn cách gọi xe mà đi thôi. Ha ha ha!

Tôi nhìn một "tôi" khác ném lại tràng cười chế giễu, cưỡi mây một cách thuần phục, mang theo bốn đứa trẻ, cùng với tất cả những thứ đã lấy được của tôi, bay vụt lên trời.

Trên không, có kẻ dường như vẫn cảm thấy hành hạ tôi thế còn chưa đủ, lại hét lên:

– Cái này tặng cho cô làm kỷ niệm!

Một vật bé xíu chao từ trên không xuống, rơi trước mặt tôi.

Một lá bài Tarot, lá tử thần.

Tôi nhìn hướng của lá bài, ngửa đầu lên, nụ cười trên môi vẫn không đổi, rồi nói với cô ả đã bay đi xa:

– Này em thân yêu, lá tử thần em cho chị vẫn là ngược chiều!

Tôi nhặt lá bài tử thần lên, cất đi. Món quà mà người khác tặng tôi, tôi nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 10: Chương 9

Đời người thật kỳ diệu, tôi luôn vững tin vào điều này.

Các bạn nhìn xem, chỉ trong một đêm, tôi bỗng dưng từ cô chủ của tiệm Không Dừng biến thành cô chủ của tiệm Mộ Thanh.

Nói thật lòng thì tôi vẫn thấy hơi buồn, bao nhiêu vàng ròng mà tôi tích trữ được, bây giờ đã trở thành tài sản trong tay kẻ khác.

Tới cả hai thằng cha tởm lợm là gã gầy và gã béo, bây giờ cũng trở thành thuộc hạ của kẻ khác.

Chẳng trách Mộ nói rằng, tôi sẽ mất tất cả.

Tôi phải ngồi taxi suốt ba tiếng đồng hồ mới về tới thành phố, không thể cưỡi mây quả thật bất tiện.

Đứng trong tiệm Mộ Thanh, tôi nhìn những cây kẹo bông vẫn chưa bán hết trong quầy, bắt đầu tính toán xem mình làm thế nào để kiếm sống bằng cái tiệm nhỏ này. Chết vì không quay lại được thực thân, còn tạm được coi là chết một cách bình thường, nhưng nếu chết đói vì không có tiền ăn mới thực sự là thảm hại.

Tôi bắt đầu tính toán rành mạch tất cả tài sản cố định trong tiệm, những thứ đáng giá có thể bán lấy tiền mặt, dùng làm khoản vốn đầu tư nho nhỏ.

Đương nhiên, tôi cũng đã nghĩ tới việc cầu cứu vài người, giống như Cửu Quyết, cho dù bọn họ không thể giúp tôi giải được độc chú, thì chí ít hắn cũng bằng lòng nuôi tôi như một kẻ ăn hại? Tuy nhiên ý nghĩ này đã nhanh chóng bị tôi phủ quyết. Thứ nhất, ả yêu cây giả mạo hiểm độc kia chắc chắn sẽ giám sát tôi từng ngày từng giờ, trong thời điểm này vẫn chưa thích hợp để lôi kéo bạn bè của tôi vào cuộc. Thứ hai, Cửu Quyết chưa chắc sẽ tin lời tôi nói. Bởi vì các yêu quái đều dựa vào mùi để xác định thân phận, dù yêu quái có biến hóa bằng trời, thì thứ mùi của bản thân cũng giống như DNA, không thể nào mô phỏng. Tôi phải làm thế nào để khiến Cửu Quyết tin rằng một cơ thể không có mùi của Sa La mới là tôi thực sự? Việc này quá ư rắc rối.

Trong phần lớn các trường hợp, tôi vẫn quen với cách tự mình giải quyết vấn đề.

Tôi treo tấm biển "tạm thời đóng cửa" bên ngoài tiệm Mộ Thanh. Tôi cần một chút thời gian, để yên tĩnh suy nghĩ xem bước tiếp theo cần phải làm gì.

Đêm đến, tôi lấy một gói mỳ ăn liền trong tủ lạnh ra pha, ăn rất ngon lành. Trước đây, tôi chưa bao giờ cảm thấy cái thứ thực phẩm rác rưởi này là mỹ vị. Xem ra, thay đổi cuộc sống với một thân phận khác, cũng không phải là chuyện quá tệ.

Tôi rất biết cách tự an ủi bản thân.

Câu nói mà Mộ đã nói với tôi vào lúc ban ngày, "rất nhiều, rất nhiều năm về trước, tôi đã từng gọi cô như vậy", chợt vang lên trong đầu tôi. Thái độ của cô ta không giống như bịa đặt.

Tôi quen cô ta ư? Hơn nữa, còn quen biết từ "rất nhiều, rất nhiều năm về trước"? Tại sao tôi không có một chút ấn tượng nào nhỉ?

Tôi nghĩ mãi, nghĩ mãi, bỗng nhiên cảm thấy đầu đau nhức, bèn quăng đũa, trèo lên chiếc giường trong phòng nằm xuống.

Giường của cô ta cũng sạch sẽ giống như giường của tôi, cũng có hương thơm phảng phất, chiếc gối cũng bông xốp mềm mại, gối đầu lên đó ngủ, cũng giống như gối trên gối của chính mình.

Trải qua biết bao thăng trầm, lần đầu tiên tôi chìm vào giấc ngủ với tư cách là một "con người bình thường".

– Chị Sa La, hãy dẫn em đi với!

– Không được, tôi và cô không giống nhau!

– Tại sao lại không giống nhau? Chẳng phải chúng ta được sinh ra cùng một chỗ đấy ư?

– Tôi đã nói rồi, chúng ta không giống nhau!

– Không giống nhau ở chỗ nào? Chị có thể làm được, thì em cũng có thể! Em muốn giống như chị, sống tự do tự tại!

– Ở lại nơi này sẽ tốt hơn cho cô.

– Nói dối! Chị nói dối! Chị nói dối! Chị có thể làm được, tại sao em lại không thể?

Trong cơn mơ lúc nửa đêm, tôi bị những tiếng cãi vã ồn ào đánh thức. Mẩu đối thoại không biết bật ra từ nơi nào, không biết đã bị chôn vùi bao nhiêu năm, bỗng nhiên thức dậy một quãng hồi ức đã bị tôi lãng quên, từng chút, từng chút một.

Tôi ngồi dậy, mở tung cửa sổ, thò cái đầu mụ mị vào trong những cơn gió mát lạnh táp thẳng vào mặt.

Mộ… Mộ…

Đột nhiên, tôi bỗng bừng tỉnh.

Tại sao tôi không thể nhìn thấu cô gái này, tại sao tôi thể phát hiện ra lấy một chút yêu khí từ trên người cô ta, tại sao ngay từ đầu tôi đã có cảm giác vô cùng gần gũi…

Lúc này, tôi mới biết được câu trả lời.

Trên đời này, yêu cây có thể tu luyện thành hình người vô cùng hiếm hoi. Chính vì việc tu luyện thành hình người rất khó, cho nên yêu cây tu thành hình người bản lĩnh thường cao hơn những loài yêu quái khác ít nhiều, khả năng nhận biết thân phận của đối phương thông qua mùi cũng mạnh nhất. Nhưng, duy chỉ có mùi của đồng loại là yêu cây không thể phát hiện ra được, đặc biệt là những đồng loại cùng sinh trưởng trên một mảnh đất với mình, mùi cơ thể luôn giống hệt nhau.

Ngoài cửa sổ không có ánh trăng, trên bầu trời mây đen nặng trĩu, tới mức như sắp rụng xuống đến nơi.

Trái tim của tôi, bỗng dưng cũng giống hệt như bầu trời trước mắt, nặng trĩu như sắp rụng xuống.

Mộ, là đồng loại của tôi, là một yêu cây giống như tôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 11: Chương 10

– Chủ nhân, thứ người muốn có, tôi đã lấy được về thuận lợi.

Mộ cung kính dâng chiếc túi da màu đen lên.

Trong căn phòng rộng thênh thang và trống trải, chỉ có một chiếc bàn thật lớn, một chiếc ghế, trên sàn nhà màu đen, chất chồng những sách.

Người đàn ông ngồi sau chiếc bàn đang vẽ thứ gì đó lên giấy, chỉ gật đầu hờ hững, tỏ ý bảo cô ta đặt xuống.

Trong căn phòng hầu như không có ánh sáng hay tiếng động, chỉ có tiếng ngòi bút của người đàn ông chạy roàn roạt trên mặt giấy.

– Chủ nhân, tôi… – Cô ta ngập ngừng.

– Còn việc gì nữa? – Giọng người đàn ông trầm và vang, mang theo một sức nặng thực thụ. Hắn hơi ngẩng lên, cặp mắt sắc lạnh như chim ưng lóe lên trong bóng tối, chỉ một tích tắc sau, hắn lại cúi xuống – Nếu không còn việc gì, ra ngoài đi. Lần này cô làm rất tốt!

– Vâng! – Cô ta hệt như một đứa trẻ được quà, hớn hở lui ra.

Căn phòng lại quay lại vẻ yên lặng như nghĩa địa, ánh sáng yếu ớt chầm chậm dịch chuyển lên tờ giấy dưới tay người đàn ông; có thể mơ hồ nhận ra, trên tờ giấy kia, hắn đang vẽ ra chân dung của một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 12: KẾT

Ba ngày sau, tiệm Mộ Thanh của "tôi" đã mở cửa trở lại.

Vẫn là bán kẹo bông, thế nhưng, tôi không biết làm. Tôi tới con phố bên cạnh, tìm một người bán hàng rong biết làm kẹo bông tới tiệm làm thêm. Cũng may là vị nhân viên mới không đòi hỏi nhiều tiền công, kẹo bông làm ra mùi vị cũng tàm tạm, tuy so với thứ kẹo bông được Mộ làm bằng yêu thuật, còn thiếu chút sáng tạo, nhưng vẫn có thể bán được.

Tuy nhiên, khoản thu thực sự không thể chỉ dựa vào bán kẹo bông, đừng quên rằng tôi cũng biết bói bài Tarot. Trình độ bói bài Tarot của tôi đã điêu luyện tới mức không cần phải dựa vào bất cứ pháp thuật gì. Dùng lá bài trong tay, giúp cho những kẻ lú lẫn đãng trí tìm được chó mèo bị lạc, hoặc đưa

ra một vài lời khuyên hữu ích cho những người đang băn khoăn rối trí, sau đó tiện thể nhận lấy vài ba cái phong bao, cuộc sống như vậy vẫn khá ổn.

Tôi đặt lá tử thần Mộ để lại tại vị trí nổi bật nhất trên bàn trang điểm trong phòng ngủ.

Đương nhiên là tôi cũng đặt nó theo chiều ngược, bởi vì lần này nó cũng xuất hiện trong trạng thái ấy.

Tử thần ngược – ở vào chỗ chết mà hồi sinh.

Từ trước đến nay, tôi đều giải thích về lá bài này cho người ta như vậy.

Tôi cảm thấy đúng là tôi có tài buôn bán bẩm sinh. Chí ít là trong một tháng sau đó, thu nhập của tiệm Mộ Thanh vẫn rất ổn. Người tới tìm tôi xem bói nhiều hơn nhiều so với người tới mua kẹo bông.

Rất nhiều khách hàng bị tiệm Mộ Thanh cướp mất lại quay về với tiệm Không Dừng. Họ nói, bánh ngọt của tiệm Không Dừng vẫn ngon hơn. Tuy tiệm Không Dừng bây giờ có vẻ chẳng còn liên quan gì tới tôi, nhưng nghe được những lời bình phẩm này, tôi vẫn thấy như được an ủi.

Đám Nhậm Hiểu Thần và cậu béo thi thoảng vẫn tới tiệm Mộ Thanh, nhưng, tôi tin rằng Mộ thực sự đã xóa sạch ký ức của bọn chúng.

Tuy rằng suốt cuộc đời này, bọn chúng sẽ không thể nhớ lại được đoạn hồi ức kinh tâm táng đởm đã từng trải qua, cũng không thể nhớ được rằng có một con yêu quái là tôi đã liều cả tính mạng để cứu thoát bọn chúng, nhưng chỉ cần nhìn thấy những khuôn mặt thơ ngây trong sáng của bọn chúng, nhìn thấy chúng vẫn bình an sống trong thế giới này, liền cảm thấy trong phi vụ lần này, tôi cũng không đến nỗi quá lỗ vốn.

Có một hôm, gã béo và gã gầy cũng tới. Hai gã này vẫn thô bỉ như cũ, mượn cớ mua kẹo bông, hỏi số điện thoại của tôi. Đương nhiên, cuối cùng đã bị tôi lấy chổi đuổi thẳng cổ.

Tôi nghe rõ tiếng gã béo đang bỏ chạy trối chết nói với gã gầy:

– Sao mà cô chủ này lại còn dữ dằn hơn cả cô chủ nhà mình thế nhỉ?

Tôi cười thầm, phủi tay vào nhau, người dữ dằn được hơn cô chủ nhà bọn bay, trên đời này liệu có mấy?

Tôi không biết tương lai sẽ ra sao. Tuy tôi có bài Tarot, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ tự bói cho mình một quẻ.

Tôi không dám? Sao lại thế được, trong từ điển của yêu cây thuộc chòm sao Nhân Mã là tôi đây, chưa bao giờ xuất hiện khái niệm này.

Tôi chỉ cảm thấy rằng, chính vì tương lai luôn đầy rẫy đủ loại biến số, cuộc sống mới trở nên giàu ý nghĩa. Chỉ cần bản tính chân thành của chúng ta không thay đổi, mục tiêu mà chúng ta nỗ lực hướng tới không thay đổi, những ước mơ mà chúng ta tràn đầy hy vọng không thay đổi.

Bên trong tiệm Mộ Thanh, tôi treo lên một câu đối do tôi tự viết… Ờ, thôi được, chúng ta cứ tạm gọi nó là câu đối cái đã.

Vế trên là: Trời sinh ra ta ắt hữu dụng.

Vế dưới là: Ngàn vàng tiêu hết rồi lại có[5].

[5] Hai câu trong bài thơ "Tương tiến tửu" của Lý Bạch, nguyên văn là: "Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tận hoàn phục lai". (Nd)

Hoành phi: Theo cảnh mà an

Cho dù tôi là cô chủ của Không Dừng, hay là cô chủ của Mộ Thanh, cho dù tôi giờ đây biến thành bộ dạng thế nào, tôi, vẫn cứ là tôi, yêu cây Sa La, chòm sao Nhân Mã, sinh ra vào một ngày tháng chạp rợp trời hoa tuyết, trên đỉnh Phù Lung.

Đương nhiên, tôi vẫn vững tin rằng, cuộc chiến với một kẻ kia, chỉ mới mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.11 - Chương 1: DẪN

✣ Ngao Xí ✣

Chúng ta căm ghét một người, thường bởi vì đôi bên quá giống nhau.

Chúng ta yêu quý một người, cũng bởi vì đôi bên quá giống nhau.

Nhưng có những lời, tôi không bao giờ có thể thốt ra khỏi miệng.

Hắn cũng vậy.

DẪN

Trong mắt hắn, không có một nô bộc nào trung thành hơn bóng đêm. Nó luôn luôn tới đúng giờ, đi đúng giờ, vĩnh viễn không bao giờ phản bội.

Những cơn gió đến rồi đi vốn chẳng có gì đặc biệt, nhưng, khi chúng xuyên qua các kim tự tháp Giza, liền biến thành những con người biết bay, thì thầm bên tai bạn những ký hiệu đã bị chôn vùi suốt mấy ngàn năm, những mẩu chuyện cổ xưa bị gió cát bào mòn.

Hắn đã quen với việc đứng lên đỉnh đầu tượng Nhân Sư Sphinx trong những đêm trăng khuyết. Khối đá khổng lồ nằm chễm chệ trong sa mạc kia mang một khí phách tương thông với đất trời. Hắn đã quen thuộc với tảng đá này, giống như quen thuộc với máu thịt của chính mình.

Từ lâu hắn đã không còn nhớ được hơi ấm và hình dạng của ánh mặt trời, chỉ có thể nhớ lại một cách mơ hồ về lần mặt trời mọc cuối cùng trong hồi ức dưới ánh trăng mờ nhạt.

Hắn đã đứng suốt mấy tiếng đồng hồ trên đầu pho tượng Nhân Sư, tấm áo choàng màu trắng bị gió thổi bạt sang hai bên, giống như một đôi cánh đang chuẩn bị dang rộng. Thân hình hắn hoàn toàn bất động, dường như tảng đá dưới chân đã truyền cho hắn sự tĩnh lặng vĩnh cửu, muốn biến hắn thành một phần của mình.

Dưới chân có tiếng động lạ. Mấy con mèo hoang không biết từ đâu tới tụ tập lại một chỗ, ngửa cổ khẽ gầm gừ, những tiếng mèo gào vẳng lên không ngớt. Con mèo đen cắm đầu liếm láp bàn chân trước bị thương, ngước nhìn hắn đang đứng tít trên cao với ánh nhìn quái lạ.

Hắn chỉ hơi lay động hàng mi, đưa tay trái ra với vẻ hờ hững.

Một chấm sáng giống như giọt sương bay ra từ đầu ngón tay hắn, rơi xuống đỉnh đầu con mèo đen, biến thành một quả bong bóng tròn xoe rất đáng yêu, bao bọc lấy con vật bé nhỏ theo một cách thức nực cười, rồi bay lên khỏi mặt đất, đến trước mặt hắn giống như một quả khinh khí cầu. Đôi mắt mèo tròn xoe phản chiếu cái lạnh lẽo trong ánh trăng, nhìn thẳng vào mặt hắn, bàn chân bị thương khẽ run rẩy, máu tươi túa ra từ vết thương đã giập nát tới mức không còn nhận rõ hình thù.

Hắn dịu dàng đỡ lấy con mèo đang trôi bồng bềnh trong không trung, ngón tay di chuyển trên bề mặt quả cầu trơn bóng bên ngoài.

– Đau không? – Đôi môi hắn khẽ mấp máy.

Mèo đen "meo" lên một tiếng.

– Ta biết rồi!

Ánh mắt vốn không một chút cảm xúc của hắn bỗng trở nên rất đỗi dịu dàng, ngón tay đang di chuyển chợt dừng lại, đầu ngón tay nhè nhẹ ấn lên quả cầu.

"Bép!" – Một tiếng động rất khẽ khàng, phải dỏng tai lên mới có thể nghe thấy.

Con mèo đen không còn hơi thở, cơ thể vẫn còn hơi ấm, giống như phiến lá rụng cuối cùng trong gió thu, đậu xuống lòng bàn tay hắn.

– Giờ thì tốt rồi! – Hắn đặt thi thể nó xuống – Cái chết là một cuộc sống mới khác.

Cái chết là một cuộc sống mới khác.

Đây là câu hắn vẫn thường nói.

Trong gió, một bài đồng dao xưa cũ khe khẽ ngân lên…

Kho đụn đã đầy ắp, từng bó lúa lăn cả ra ngoài.

Thuyền lớn đã đầy vun, thóc lúa tràn ra ngoài mạn.

Nhưng ta vẫn phải chở, không được sót một hạt.

Vì thần Anubis[1] ở ngay dưới vầng trăng,

Và ngài sẽ bắt đi những đứa trẻ lười nhác.

[1] Vị thần mình người đầu sói chuyên cai quản quá trình ướp xác và cuộc sống sau cái chết trong văn hóa Ai Cập, được coi như tử thần. (Nd)

Thần Anubis ở ngay dưới vầng trăng…

Hắn nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 2: Chương 1

Bị cướp đoạt mất "thân phận" mà vẫn có thể nhơn nhơn sống tiếp, có lẽ cũng chỉ có tôi.

Trước đây tôi là cô chủ của tiệm Không Dừng, bây giờ là cô chủ của tiệm Mộ Thanh. Trước đây tôi là yêu cây Sa La, đạo hạnh ngàn năm, bản lĩnh cao cường. Bây giờ tôi chỉ là một con người bình thường ở trong một cơ thể bằng xương bằng thịt, tuổi thọ còn lại không đầy một năm, nếu như trong thời gian này tôi không thể "tìm lại chính mình". Trước đây, tôi luôn được vô số yêu quái vây quanh, nhận những khoản thù lao cả vốc vàng ròng. Còn bây giờ, bên cạnh tôi, ngoài một người thợ làm việc bán thời gian chuyên chế biến kẹo bông, thì chỉ còn đám khách hàng là con người thi thoảng tới tìm tôi xem bói.

Đúng vậy, bây giờ tôi sống nhờ vào việc bán kẹo bông và xem bói bài Tarot. Hoàn toàn là vất vả lập nghiệp, tự làm tự ăn. Đồng loại của tôi, cô ả yêu cây tên là Mộ kia, đã dùng một chiêu trò thực sự không được cao siêu cho lắm, lừa gạt cướp mất thực thân và hình người của tôi. Nói một cách đơn giản, bây giờ cô ta là cô chủ của tiệm Không Dừng, là yêu cây Sa La. Cô ta tiếp quản mọi thứ của tôi.

Nói ra vẫn thấy bực mình, tôi tiếc hùi hụi những thỏi vàng đã rơi vào túi kẻ khác, thi thoảng còn thấy hơi nhơ nhớ gã béo và gã gầy. Không có hai gã đần độn đó cho tôi sai vặt và nạt nộ, cuộc sống quả là nhạt nhẽo.

Tôi từng thử phân tích tâm lý của Mộ. Bây giờ, cô ta hoàn toàn có thể lấy mạng tôi chỉ bằng một ngón tay, nhưng cô ta lại không làm thế, vẫn nhất quyết dùng một cách khác để "bảo quản" tôi lại. Tôi nghĩ, chắc chắn là cô ta đã đọc quá nhiều những ngôn từ phản động kiểu như "để cho một người chết đi nhẹ nhàng, không bằng khiến kẻ đó sống tiếp trong đau khổ", rồi áp dụng với cái thân tôi.

Tuy nhiên, giữa tôi và cô ta, đúng là có mối thâm thù lớn đến vậy ư?

Tôi chỉ dẹp bỏ một vọng tưởng trẻ con của một con yêu cây non nớt thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 3: Chương 2

Tôi trích từ trong trí não ra tất cả những ký ức liên quan tới Mộ.

Đó là khoảng thời gian tôi mới thành hình người, bắt đầu tu luyện trên núi Phù Lung.

Cứ sau mỗi dịp Trung thu, tôi liền đi xuống thung lũng dưới chân núi, tìm một loại quả dại tên là sơn mang tử. Giống quả này chẳng ngon chút nào, chua loét lại hơi đăng đắng, thịt quả thô xác, cứ như quăng vào miệng một nắm gai nhỏ, nhưng Tử Miễu cứ khăng khăng bắt tôi mỗi ngày phải ăn một quả, cho tới tận tiết Đông chí, nói rằng nó có lợi cho điều hòa hơi thở, củng cố nguyên khí. Ngoài mùi vị của giống quả này, tôi còn nhớ đến một cây hòe mọc trơ trọi một mình giữa thung lũng, một cây hòe nhỏ thấp bé gầy gò, thiếu sức sống, cành nào cũng rũ xuống rũ rượi, giống như một mớ tóc xõa rối bù.

Trông nó chẳng có gì đáng chú ý. Nếu không phải vì cả một thung lũng chỉ có một cái cây này, có lẽ tôi đã không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Khi đó, tôi vẫn là một yêu cây bé nhỏ ham chơi quên trời, thích bứt những sợi dây leo nhỏ bé mọc quanh thung lũng bện thành lưới, sau đó chạy tới bên đầm nước được hình thành bởi dòng suối phun ra từ một hang ngầm nào đó bắt cá chơi. Cá trong đầm nước đẹp tuyệt vời, không những sắc màu rực rỡ, mà có nhiều con còn biết kêu lên những âm thanh rất vui tai, đặc biệt là khi chúng bị tôi nhốt vào trong lưới, có con còn kêu khóc như trẻ nhỏ, khiến tôi lúc đó vô cùng thích chí, thường xuyên bắt chúng lại, rồi thả ra, rồi lại bắt lại, sau đó lại thả ra, cứ đùa ác mãi như thế mà không biết chán.

Trong thung lũng còn có rất nhiều động vật nhỏ. Có loài chim cánh vàng cam rực rỡ, có cáo trắng tinh khôn, có chuột chũi xảo quyệt, nhiều vô số kể. Nhưng tôi thích nhất vẫn là con thỏ ba tai, mặt đen mình trắng, béo nung núc như một quả bóng xù, dẫn theo bầy con nhỏ, phục phịch tìm đến ven đầm nước tìm đám cỏ dại trông giống hệt rêu xanh gặm ăn. Khi thấy những con vật béo núng nính vừa nhìn đã muốn trêu chọc này, tôi luôn nấp vào một chỗ mà chúng không ngờ tới, sau đó thình lình nhe ranh giơ vuốt nhảy vọt ra, dọa cho bọn chúng giật mình tháo chạy tán loạn, suýt lăn cổ xuống hồ nước, còn tôi thì đứng ở bên cạnh cười ngặt nghẽo đến đau cả bụng.

Tôi đã thỏa sức tận hưởng cuộc sống tự do nhờ tu được hình người, thân thể và linh hồn tôi ngất ngây trong niềm vui sướng nguyên sơ nhất, thuần túy nhất.

Nhưng ngày hôm đó, khi cây hòe nhỏ ngượng ngùng đưa cành lá giữ lấy cánh tay tôi, gọi tên tôi, khẩn cầu tôi tìm Tử Miễu để biến cô ta thành người như tôi, tôi đã thẳng thừng từ chối.

– Tại sao lại không thể? Chị Sa La, rõ ràng em đã nhìn thấy thượng tiên Tử Miễu ban hình dạng con người cho chị vào cái đêm hôm ấy! – Cành cây của cô ta càng quấn chặt lấy cánh tay tôi, lắc qua lắc lại một cách không cam chịu – Chị ơi, chị hãy cầu xin thượng tiên Tử Miễu, cũng ban hình người cho em!

Thật nực cười! Chúng ta thân quen lắm hay sao?

Đối mặt với một đồng loại chẳng biết chui từ đâu ra, đối mặt với một yêu cầu "vô lễ" đến thế, đương nhiên là tôi thấy phản cảm, lại càng không thể đồng ý với yêu cầu của cô ta. Tử Miễu từng nói với tôi, khi anh ban tặng hình người cho tôi, thoạt nhìn ngỡ như đơn giản, nhưng kỳ thực đã tổn hao không ít nguyên khí và linh lực, phải mất đến bốn mươi chín ngày sau mới coi như hồi phục hoàn toàn, để tôi có được hình dạng con người là việc không hề dễ dàng, nên rất mong muốn tôi sẽ chăm chỉ tu luyện. Trước sự thực này, điều khiến tôi quan tâm không phải là những lời Tử Miễu nói ra, mà là đôi môi trắng bệch khi anh nói. Bắt đầu từ giây phút đó, tôi liền phát hiện ra, điều tôi quan tâm nhất, hoàn toàn không phải là tôi tu luyện thế nào, mà là Tử Miễu có được bình an hay không.

Giờ đây, làm sao tôi có thể vì một "tham vọng" viển vông vô lý của một kẻ được gọi là đồng loại mà chuốc thêm phiền phức cho Tử Miễu? Tôi chẳng hề quen biết cây hòe này, chỉ đôi lúc chạy chơi mệt thì tựa vào thân nó nghỉ ngơi chốc lát, thi thoảng tâm sự vài câu vô thưởng vô phạt với nó mà thôi. Lẽ nào chỉ vì thế mà nó khẳng định rằng nó đã là bạn thân tri kỷ của tôi, tôi sẵn sàng hi sinh vì nó? Thật nực cười!

– Chị Sa La, hãy dẫn em đi với!

– Không được, tôi và cô không giống nhau! – Tôi bắt đầu giằng những cành cây bám lấy cánh tay mình ra.

– Tại sao lại không giống nhau? Chẳng phải chúng ta được sinh ra cùng một chỗ đấy ư? – Nó ngỡ ngàng, dường như hơi tức giận.

– Tôi đã nói rồi, chúng ta không giống nhau!

Tôi cũng không hiểu tại sao tôi cứ nhấn mạnh điều đến điều này. Tôi và nó có điểm nào không giống nhau? Chẳng qua chỉ là một cây mọc trên đỉnh núi, một cây mọc dưới chân núi mà thôi.

– Không giống nhau ở chỗ nào? Chị có thể làm được, thì em cũng có thể! Em muốn giống như chị, sống tự do tự tại! – Cành cây quấn lấy cánh tay tôi mỗi lúc một chặt hơn.

– Ở lại nơi này sẽ tốt hơn cho cô. – Tôi đã tìm ra được một lý do khác thuyết phục hơn, rồi vừa giằng giật những cành cây đang quấn lấy cánh tay mình, vừa lặp lại một cách máy móc.

– Nói dối! Chị nói dối! Chị nói dối! Chị có thể làm được, tại sao em lại không thể?

Những cành cây bất ngờ vươn lên cổ tôi, chất chứa một niềm phẫn nộ muốn bóp chết tôi.

Đùa à? Một cây hòe nhỏ bé yếu ớt thế này, làm sao có thể là đối thủ của tôi? Tuy tôi khi đó mới chỉ có chút bản lĩnh mèo què, nhưng dù sao tôi cũng đường đường là một yêu cây được thượng tiên trên thiên giới, thủy thần của bốn phương Tử Miễu đích thân chăm chút thành hình, với thân phận là tỳ nữ của anh.

Cành cây của nó đã bị thần chú của tôi cắt phăng thành mấy đoạn.

Tôi nghe thấy tiếng khóc của nó ở sau lưng.

– Em muốn được giống như chị… Em cũng muốn được ăn quả dại trong núi, muốn hù dọa bầy thỏ béo tròn… Em muốn có người nói chuyện với em, đưa em cưỡi gió bay lượn, giống như Tử Miễu đã đối xử với chị…

Tôi lập tức chạy vụt đi. Tiếng khóc của cô ta khiến tôi rất khó chịu. Khi đó, tôi vẫn chưa biết cách cảm thông với nỗi đau buồn của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 4: Chương 3

Sau này, tôi không còn tới thung lũng đó nữa. Và tiếng khóc của cây hòe nhỏ, cùng bóng dáng cô độc của nó đã nhanh chóng bị tôi lãng quên.

Nhưng, những thứ mà tôi cho là đã phai nhạt trong ký ức của tôi, lại chưa bao giờ mờ nhạt lấy một phút giây trong cuộc đời của đối phương.

Vấn đề này, một ngàn năm sau, tôi mới phát hiện ra.

– Em muốn được giống như chị…

Mộ, nguyện vọng của cô cuối cùng đã đạt được rồi.

Tôi nhấp một ngụm trà, bước tới trước cửa tiệm, ráng chiều lúc nhập nhoạng đang bồng bềnh trên những khối kiến trúc cao thấp nhấp nhô trước mặt. Nhờ có tầng ánh sáng ấy mà con phố nhỏ tầm thường tĩnh mịch này cũng như ẩn hiện chút khí thế lớn lao tráng lệ.

Nhưng ở phía chân trời, tôi dường như đã nhìn thấy một vài dòng chảy ngấm ngầm đang âm thầm dịch chuyển, những luồng khí xám đen, từ từ hội tụ về phía vùng sáng rõ rệt nhất ở chính giữa, dần dần gặm nhấm nó với một vẻ quyết liệt không chịu buông tha.

Tôi dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa, mọi thứ ở chân trời vẫn không có gì khác lạ, ráng chiều hệt như cũ, vẫn là một buổi hoàng hôn tuyệt đẹp bình thường.

Có lẽ là tôi đói tới hoa mắt rồi chăng? Tôi đã mang cơ thể của người phàm, đã không còn khả năng quan sát trời đất nữa. Những thứ vừa nhìn thấy chắc chắn là ảo giác.

Quay vào trong tiệm, vớ lấy mấy chiếc bánh quy tống xuống dạ dày, cảm giác quái lạ trong lòng vẫn cứ quanh quẩn mãi không đi. Thế là tôi không chút do dự, lấy ngay bộ bài Tarot ra, xào trộn qua loa, vừa chia bài vừa nghĩ tới "ảo giác" vừa nhìn thấy, rồi rút lấy lá bài trên cùng.

Nhìn lá bài vừa bật lên, tôi thoáng bần thần, sau đó thở phào một hơi dài, thầm nghĩ, có lẽ thứ tôi vừa nhìn thấy không phải là ảo giác.

Lá bài tôi vừa rút ra, là lá quỷ dữ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 5: Chương 4

Chẳng bao lâu nữa là tới sinh nhật của tôi, tôi đã nghe thấy hơi thở của mùa đông. Những màu sắc rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ đang dần dần chuyển sang tàn úa.

Ngoài mặt, tôi vẫn vui vẻ "hưởng thụ" cuộc sống mới của mình, nhưng trong lòng lại suy ngẫm tới đủ mọi biện pháp có thể chuyển bại thành thắng.

Trong thời gian này, Mộ không hề có bất cứ hành vi gì bất thường, chỉ ghé vào tiệm Mộ Thanh có một lần, vẫn tươi cười nhìn tôi với tư thế của kẻ chiến thắng, kể lể như người quen tán gẫu rằng gã gầy và gã béo thật là ngốc nghếch, ngoài việc làm bánh ngọt và tán gái, chỉ số IQ gần như bằng 0, đúng là rất hợp với phong cách của tiệm Không Dừng. Và cả những đám yêu quái tìm tới cầu xin giúp đỡ, đúng là kẻ nào cũng hết sức nực cười, rắc rối quá thể.

– Ờ! – Tôi cắn rau ráu trái táo trong tay, vừa ăn vừa nói – Nếu như bọn chúng thông minh, thì đã không coi cô là tôi. Đúng là vất vả cho cô quá, phải giúp tôi quản lý lũ đần kia.

– Ha ha! – Mộ vuốt khẽ mái tóc dài đen nhánh vốn không phải của cô ta, cười mà nói – Tôi rất thích cơ thể của cô, rất đẹp, lại còn có công lực tu luyện ngàn năm.

Tôi cắn từng miếng táo thật lớn, chẳng buồn nhìn cô ta, chỉ nói:

– Tôi cũng cảm thấy thân hình của tôi rất tuyệt vời. Chỉ có điều cái tầm của bản thân cô quá thấp, không sợ không tương thích à? Ha ha!

Cô ta cười nhạt, bước tới đứng cạnh tôi, cúi xuống ghé sát tai tôi mà nói:

– Này chị, chắc chắn sẽ có một ngày chị phải tới khóc lóc cầu xin tôi, giống hệt như tôi năm xưa.

Tôi chẳng buồn nói năng gì.

– À đúng rồi, còn đám yêu quái tìm tới tiệm, tôi sẽ thay chị chăm sóc chúng tử tế. – Trước khi bước ra khỏi cửa, cô ta chợt quay đầu lại, nháy nháy mắt một cách điệu đà với tôi – Bởi vì tôi cần tới chúng.

Chữ "cần" kia rõ ràng chứa đầy độc dược.

– Tất cả mọi việc cô làm bây giờ, sau này sẽ đều phải trả giá! – Tôi chỉ ném cho cô ta một câu.

– Chẳng phải cô là minh chứng tốt nhất cho câu nói này ư? – Cô ta cười lớn rồi bỏ đi.

Cô ả này quá quắt tới vậy, bảo không tức giận chỉ là nói dối, tôi chẳng phải thánh thần gì. Thế nhưng, trọng điểm trong cuộc khẩu chiến giữa chúng tôi, không phải là ai chọc giận ai, mà là cô ta đã mang tới cho tôi một cảnh báo nguy hiểm. Tôi không rõ lý do tại sao trong thời gian này, Mộ lại trở nên kín tiếng, không có bất cứ hành vi nào khác lạ, nhưng tôi hiểu rõ, tất cả mọi điều cô ta làm, không chỉ đơn giản là nhằm báo thù tôi.

Cô ta từng nói cô ta có một vị chủ nhân.

Nhưng bây giờ, tôi có thể làm được gì đây? Chẳng lẽ lại phải chạy tới trước cửa tiệm Không Dừng dựng một tấm biển, nói rằng cô chủ tiệm Sa La hiện nay là hàng giả, các vị bất kể là con người hay yêu quái, nhất thiết không được tới tìm cô ta, đề phòng bất trắc?

Sẽ chẳng ai tin tôi. Ngay cả gã béo và gã gầy cũng sẽ không tin. Cùng lắm là cho rằng đã gặp phải một đứa thần kinh bất ổn.

Tôi bị giam cầm trong hình hài con người của Mộ, nếu không có ai nhận ra thân phận thực sự của tôi, chủ động gọi tên tôi, thì đừng nói tới chuyện giúp người khác, mà tôi cũng khó lòng tự bảo vệ chính mình.

Nhưng bây giờ, còn ai có thể nhận ra một tôi hoàn toàn không phải là tôi?

Tôi đã từng nghĩ đến rất nhiều cách, nhưng chẳng có cách nào hiệu quả. Tôi từng âm thầm liên lạc với Cửu Quyết, dự định kể lại toàn bộ câu chuyện cho gã, cược rằng gã sẽ tin tôi. Chỉ cần gã tới chỗ tôi, cho dù không thể giúp tôi xóa bỏ độc chú, trả lại hình dạng vốn có cho tôi, thì ít nhất cũng có thể giúp tôi làm rất nhiều việc mà hiện giờ tôi không thể làm được. Là một yêu quái đã mất đi toàn bộ pháp lực, điện thoại là kênh duy nhất có thể liên lạc được với Cửu Quyết. Nhưng điện thoại của gã vĩnh viễn chỉ là "số máy quý khách vừa gọi không ở trong vùng phủ sóng". Cái thằng cha chết tiệt này không biết đã cầm theo điện thoại chạy tới chốn nào rồi, chẳng lẽ đã lộn trở về mấy trăm năm về trước để thăm đồ đệ Linh Tê của gã? Tôi đành phải từ bỏ ý nghĩ tìm Cửu Quyết. Nếu là trước đây, chỉ cần biến ra một đạo bùa, cho dù gã có ở mười tám tầng địa ngục, tôi cũng có thể lôi cổ gã lên đánh cho nhừ tử.

Than ôi!

Chỗ dựa duy nhất của tôi, có lẽ chỉ là lá bài tử thần lộn ngược trong phòng ngủ. Mỗi tối trước khi ngủ, tôi đều lầm rầm tụng niệm ba lần câu nói "ở vào chỗ chết rồi hồi sinh".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 6: Chương 5

Hôm nay, thời tiết xấu, mưa gió sụt sùi. Tôi bị ốm, cảm cúm, nằm bẹp trên giường đã nửa ngày trời, muốn ngủ nhưng lại chỉ ngủ được lơ mơ.

Lần đầu tiên trong đời phải uống thuốc, thuốc của con người thực chẳng ngon lành gì.

– Cô chủ, ăn ăn… cơm. – Ngoài cửa, gã làm thuê tên đầy đủ là Trương Đại Hà đang chùi hai tay vào tạp dề, thận trọng hỏi tôi.

Gã trai trẻ thật thà chất phác như cục đất này thông thường chỉ làm đủ chín mươi chín cây kẹo bông là về nghỉ. Hôm nay có lẽ do thấy tôi cảm nặng, nên hết giờ mà vẫn chưa về, nói rằng nấu cơm tối cho tôi xong đã. Gã này tướng mạo tầm thường, ít lời, lại còn hơi nói lắp, bình thường khi nói chuyện đều không dám nhìn thẳng vào tôi, chưa nói được mấy câu mặt đã đỏ tưng bừng, rất thú vị.

Tôi và gã ngồi đối diện nhau trong phòng khách. Trên mặt bàn tròn, là hai bát cháo, vài đĩa thức ăn cũng tạm coi là tươm tất, mùi vị rất thanh đạm, chỉ cho chút dấm và xì dầu, ăn vào thấy khá ngon miệng, thích hợp với những kẻ đang cảm cúm chẳng thiết ăn uống như tôi.

– Sao anh không ăn? – Tôi thấy Trương Đại Hà tới đũa cũng chưa động đến, chỉ ngồi ngây thộn tại chỗ, cái lưng khom lại hệt như cái tên của gã – Đại Hà – con tôm to, đờ đẫn như một con tôm nõn.

– Tôi… Tôi không đói! – Gã xua tay, chốc chốc lại liếc ra ngoài cửa, ánh mắt có phần hoảng loạn, cái mũi chốc chốc lại khụt khịt hít ngửi không khí hệt như chó săn.

– Anh làm sao thế? – Tôi hỏi thẳng, cái gã này hôm nay có vẻ bất thường.

– Cô chủ… Tối nay… tối nay tôi có thể ở lại trong tiệm không? – Gã sợ tôi sẽ từ chối.

– Cho tôi một lý do!

– Tôi… tôi sợ!

Lý do cũng thật thẳng thắn! Từ ánh mắt chợt sáng chợt tối của Trương Đại Hà, tôi đích xác đã đọc ra được nỗi sợ hãi phát ra từ tâm khảm gã.

– Được thôi, tối nay anh cứ ngủ trong phòng khách. Lát nữa tôi sẽ lấy chăn cho anh. – Tôi lau miệng, lập tức quay sang, nhướng mày hỏi – Anh nợ tiền bọn cho vay nặng lãi? Hôm nay họ tới đòi nợ?

– Không không không phải! – Trương Đại Hà càng phủ nhận lại càng căng thẳng, càng nói lại càng không nói nên lời – Là là… là quái quái quái…

– Được rồi được rồi, tôi không hỏi nữa. Đã muộn rồi, chúc ngủ ngon. – Truy hỏi người nói lắp thật không nhân đạo.

Uống thêm một liều thuốc nữa, tôi chui vào trong chăn, chẳng bao lâu sau đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, tôi giật mình choàng tỉnh bởi những tiếng bàn ghế đổ nhào bên ngoài cửa, xen lẫn tiếng khóc lóc kêu cứu của Trương Đại Hà.

Tôi thốc tung chăn, chân trần xông ra khỏi phòng. Cửa sổ trong phòng khách vốn đã được đóng chặt giờ đều mở toang hoác, tất cả đồ đạc bàn ghế đều xoay tít thò lò bay lên không trung, Trương Đại Hà bộ dạng thảm hại ôm chặt lấy một cái chân bàn, thân hình bị kéo ra dài ngoằng như một thanh kẹo cao su. Một luồng sức mạnh từ bên ngoài cửa đang muốn lôi bật gã ra khỏi tiệm.

Một cảnh tượng hoành tráng thế này mà lại không có lấy một chút gió, đám tóc mái trên trán tôi không hề lay động. Luồng sức mạnh hệt như vòi rồng đang xộc vào trong tiệm rõ ràng là vô cùng khủng khiếp, nhưng lại lặng lẽ không hình không dạng.

Tôi xông vào trung tâm của "vòi rồng", nắm chặt lấy cổ tay Trương Đại Hà.

Cảm giác thật khủng khiếp, lúc nóng lúc lạnh, như có đao kiếm khua qua, trỗi dậy từ trong tim, lục phủ ngũ tạng đều bị chèn ép như dính chặt vào với nhau, dường như chỉ phút chốc nữa thôi sẽ bị hút ra ngoài cơ thể.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết sức lực của tôi quá ư nhỏ bé, tôi không giữ nổi Trương Đại Hà.

Khi gã vuột khỏi tay tôi, bị lôi hẳn ra trước cửa, tôi nhìn thấy rõ rành rành cái gã trai thật thà chất phác làm thuê cho tôi được gần một tháng kia, biến thành một pho tượng gỗ màu nâu thẫm, chỉ còn đôi mắt vẫn đang chuyển động và cái miệng vẫn kêu cứu ầm ĩ bằng cái giọng lắp bắp.

Tôi đuổi theo ra ngoài cửa. Trong bóng đêm mờ mịt, những đường phố và nhà cửa tôi nhìn thấy đều bị bao phủ dưới một tầng sương mù xanh lam ma mị, một bầy mãnh thú đen trũi đầu thú thân chim cánh dơi, dang rộng đôi cánh gần như trong suốt, phát ra những tiếng rào rào, bay lượn với tốc độ cực nhanh trong màn sương lam. Trong miệng con nào cũng ngậm một yêu quái đã biến trở lại nguyên hình.

Một con chim màu đen vụt sà xuống, cắp lấy cổ Trương Đại Hà, rít lên một tiếng quái dị rồi bay thẳng lên trời.

Tất cả đều đang giằng co. Mấy con yêu mèo ra sức huơ móng vuốt, gào lên những tiếng chói tai xin cứu mạng. Một con yêu tinh rùa già cả còn mặc nguyên áo ngủ, do bay quá nhanh nên nôn mửa không ngừng. Còn vô số yêu tinh hoa, yêu quái côn trùng bé nhỏ, con nào con nấy đều kêu la thảm thiết.

Bọn quái điểu này gần như đã bắt toàn bộ yêu quái ở quanh đây.

Lại thêm một con quái điểu lao tới chỗ tôi. Tôi giật nảy mình, rụt cổ né sang một bên. Con súc sinh ấy quắp lấy một con chuột tinh trốn sau thùng rác.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, bộ mặt của lũ quái điểu chính là những cái đầu lâu được bọc dưới đám lông vũ màu đen trắng.

Gượm đã, giống vật này… dường như tôi đã sực nhớ ra vài điều, thế nhưng, bọn chúng không thể nào xuất hiện ở nơi này được!

Trương Đại Hà đã bị chúng quắp bay đi rất xa. Tôi đuổi theo một cách vô thức, nhưng chẳng bao lâu đã phát hiện ra, tôi không chạy nổi nữa. Một cảm giác tê dại bắt đầu lan tỏa từ đầu ngón chân. Làn sương màu lam bồng bềnh tứ phía phảng phất một mùi hương dìu dịu, liên tục chảy vào trong cơ thể tôi.

– Cô chủ, cứu tôi, cứu tôi với, cứu tôi với! – Trương Đại Hà hét lớn với tôi, lần đầu tiên không còn nói lắp nữa.

Nhưng tốc độ chạy của tôi mỗi lúc một chậm, Trương Đại Hà đã sắp biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Đột nhiên, bên vai tôi vang lên hai tiếng mèo gào khá là quyền uy. Hai con mèo một đen một trắng, thân hình to khỏe, mắt rọi ra những tia sắc lẹm, thình lình xuất hiện giữa không trung. Con mèo trắng còn dang rộng một đôi cánh khổng lồ, mỗi một sợi lông vũ trắng trên đôi cánh đều lấp lánh những đốm sáng tựa kim sa, rực rỡ chói mắt, uy nghi vô song. Vô số những con chim đầu lâu lao về phía nó đều bị quạt văng sang một bên, vài tia sáng trắng chớp lóe, đám súc sinh kia lập tức bị xé tan tành dưới móng vuốt của con mèo trắng, rơi lả tả xuống đất. Bên kia, con mèo đen tuy không có đôi cánh hỗ trợ, nhưng không kém phần hung hăng dũng mãnh, đang cùng đông đảo chim đầu lâu giao đấu hỗn loạn, nhe nanh giơ vuốt, xé xác lũ chim khốn kiếp kia thành mảnh vụn.

Sự xuất hiện của hai con mèo dường như đã mang lại một trường khí mãnh liệt khác hẳn, không những đánh tan tác quá nửa bọn chim đầu lâu, mà ngay cả màn khí độc xanh lam vây bủa xung quanh chớp mắt đã nhạt hẳn.

Một đám tiểu yêu trốn thoát từ trong miệng bọn quái điểu vội vã bỏ chạy tán loạn. Trương Đại Hà hai chân mềm nhũn đứng không vững, được con mèo trắng túm lấy cánh tay, quẳng đến bên cạnh tôi. Trương Đại Hà ôm chầm lấy tôi, khóc toáng lên.

Chân tôi đã có cảm giác trở lại, có thể đi được. Tôi nhìn hai con mèo, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Một con mèo đen, một con mèo trắng, lưng có cánh… chẳng phải là…

– Thương Đồng Khải! Huyền! – Tôi hét lên thất thanh.

Con mèo trắng quay đầu lại, liếc nhìn tôi, trong ánh mắt lạ lẫm có chút hoài nghi.

– Hãy giải quyết bọn chim đầu lâu trước đã! – Tôi vội vàng chỉ vào những kẻ địch đang thoi thóp hơi tàn, bây giờ không phải là lúc nhận người quen.

Con mèo trắng gầm khẽ lên một tiếng, dang rộng đôi cánh lao vọt về phía mấy con chim đầu lâu còn sót lại, một trắng một đen lao thẳng vào nhau, trong màn đêm tối tăm trông vô cùng nổi bật.

Thế nhưng, sự việc nhanh chóng phát triển theo chiều hướng ngược lại, vào lúc tôi ngỡ rằng thắng lợi đã ngả về phía chúng tôi.

Lũ chim đầu lâu vừa bị xé xác chợt rùng rùng động đậy, những mảnh thân thể bắt đầu phình to một cách dị dạng, giống như những quả bóng thổi căng phồng, sau đó vỡ toạc, từ bên trong chui ra một con chim đầu lâu mới toanh, hình hài nguyên vẹn. Chỉ trong vỏn vẹn mấy chục giây ngắn ngủi, lũ chim đầu lâu không chỉ sống lại, mà số lượng còn tăng gấp mấy lần.

Trước sức tấn công gấp bội, mèo trắng và mèo đen dần dần rơi vào thế yếu.

– Còn đánh cái khỉ gì nữa! Chạy thôi! – Tôi ở phía dưới gấp gáp hét lớn.

Hai con mèo nhận thấy không ổn, vội vàng rút khỏi vòng chiến, một con tóm lấy Trương Đại Hà, một con tóm lấy tôi, lao vùn vụt về phía trước.

Kẻ địch ở đằng sau đuổi riết không chịu buông tha. Những tiếng rào rào mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một gần.

Chúng tôi trốn lên một tháp đồng hồ cao nhất trong thành phố, ẩn mình vào phía sau chiếc đồng hồ lớn đã trăm năm tuổi, im lặng quan sát.

– Cô là ai? Làm sao biết được tên tôi? – Con mèo trắng đã biến trở lại hình người, là một thiếu niên tuấn tú mặc sơ mi trắng.

Tôi nhớ rằng Huyền từng bị trọng thương, có lẽ vẫn chưa thể biến thành hình người, chỉ có thể giương cặp mắt mèo quan sát tôi. Tượng gỗ Trương Đại Hà đã hoảng sợ tới mức gần như bất tỉnh, luôn tay làm dấu thánh trước ngực.

Nói thật, tôi chỉ muốn lao bổ tới ôm chầm lấy Thương Đồng Khải mà hôn thật kêu. Cái cảm giác "đất khách gặp người quen", gặp lại bạn bè sau lâu ngày xa cách thật là mãnh liệt, khiến tôi chỉ muốn khóc một trận thỏa thích.

– Tôi… tôi là yêu cây Sa La, cô chủ của tiệm Không Dừng! – Tôi không kìm nén thêm được nữa, buột miệng nói luôn.

– Vớ vẩn! – Thương Đồng Khải thẳng thừng – Làm gì có chuyện cô là cô yêu cây đó? Không những ngoại hình không giống, ngay cả một chút yêu khí cũng không có.

Huyền cũng khẳng định:

– Rốt cuộc thì cô là ai? Tại sao lại nói mình là Sa La? Nói cho cô biết, tôi rất thân với cô yêu cây đó.

– Tôi biết các cậu sẽ không tin tôi. – Tôi lắc đầu bất lực, nói với Thương Đồng Khải – Nhưng tôi không nói dối. Trước đây, khi cậu gửi cho tôi chiếc USB về Đồ Đồ, còn có một tờ chi phiếu mệnh giá kếch xù, bây giờ vẫn để trong két bảo hiểm của tiệm Không Dừng.

Thương Đồng Khải và Huyền đưa mắt nhìn nhau, về chiếc USB và tờ chi phiếu, chỉ có bọn họ và cô yêu cây biết được.

Chúng tôi còn chưa kịp hỏi han và giải thích với nhau, thì từ bầu trời phía xa đã ập đến một đàn quân địch đen nghìn nghịt, đó là một màu đen tối tăm hơn bất cứ thứ bóng đêm nào. Nếu bây giờ là ban ngày, e rằng ngay cả ánh mặt trời cũng không thể xuyên qua đám chim đầu lâu dày đặc đó. Màn sương lam lại trở nên mù mịt, trộn lẫn với tầng mây ùn ùn, cuồn cuộn tiến lên phía trước, nâng đỡ bọn chúng, lao tới bao vây lấy tháp đồng hồ với một khí thế hung hăng ngút trời.

Bọn chúng có khả năng lần theo yêu khí để tìm đến.

Trong tháp đồng hồ cũ kỹ, những linh kiện máy móc chậm rãi chuyển động, phát ra tiếng lách cách, chẳng khác nào nhịp tim gấp gáp của bọn tôi.

– Nắm được mấy phần thắng? – Tôi nhòm ra ngoài qua khe hở của tháp đồng hồ.

– Gần như bằng 0! – Thương Đồng Khải và Huyền trả lời thẳng thắn.

Trương Đại Hà lại khóc òa lên.

Chúng tôi còn chưa kịp dứt lời, tốc độ bay của lũ chim đầu lâu bất chợt thay đổi, dường như chỉ trong tích tắc đã xuất hiện bên ngoài tháp đồng hồ.

Những chiếc mỏ và móng vuốt sắc nhọn điên cuồng cào xé bên ngoài tháp đồng hồ, giống như những cỗ máy cắt, nhanh chóng biến bức tường của tòa tháp thành mảnh vụn. Những linh kiện của chiếc đồng hồ khổng lồ đang cản đường chúng đã bị cắn xé thành những "linh kiện" thật sự, rơi rụng tơi bời trong không trung.

Chúng tôi nhanh chóng bị phơi bày ra trước mắt chúng.

– Trên người anh không có yêu khí, có lẽ bọn chúng sẽ không tìm được anh. – Thương Đồng Khải nói với Huyền – Đưa họ đi, chỗ này để tôi cầm chân chúng.

Huyền lắc đầu:

– Không có đường lui nữa! Tháp đồng hồ sắp sập đến nơi rồi.

Từ trong miệng mỗi con chim đầu lâu đều phát ra những tiếng kêu hưng phấn, dường như chỉ một giây nữa thôi, chúng tôi sẽ trở thành món ăn ngon lành của chúng.

Thương Đồng Khải chau mày, hiện nguyên hình, dang rộng đôi cánh che chắn cho chúng tôi ở sau lưng, hét lớn:

– Liều mạng thôi! Nếu có cơ hội, mọi người hãy chạy trốn!

Tôi đoán, cho dù Thương Đồng Khải có liều mạng kiểu gì, cậu ta cũng không phải đối thủ của bầy chim đầu lâu. Lẽ nào, tối nay tất cả chúng tôi đều phải bỏ thây một cách vô duyên vô cớ trong cái tháp đồng hồ này ư?

Lũ chim đầu lâu tranh nhau lao về chỗ chúng tôi, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi tanh tưởi sặc hơi chết chóc bốc ra từ trong những cái mỏ bẩn thỉu của chúng.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, tất cả mọi người bỗng nghe thấy một tiếng hú trầm trầm nhưng rất đổi kiêu hùng, vô số tia sáng vàng kim rực rỡ hệt như những mũi tên dày đặc chiếu vào trong tháp đồng hồ, xuyên thấu qua cơ thể lũ chim đầu lâu khác nào mưa rào gió giật, khiến cho đám quái vật đang hung hãn tột độ bất đồ nhảy dựng cả lên như khỉ cháy mông, vặn vẹo thân mình một cách kịch liệt và tức cười, đập cánh kêu rít lên khiếp đảm. Bọn chúng càng giãy giụa, những tia sáng vàng rực và dày đặc như mưa kia lại càng thêm chói lòa. Trong chớp mắt chỉ nghe vài tiếng ù ù khe khẽ, vô số chim đầu lâu đã bị "nung chảy" thành một đống dịch lỏng lớn sắc vàng rực rỡ, chảy ròng ròng mù mịt như sương trong không trung, rồi lập tức biến thành những luồng hơi nước bốc lên, tới một cọng lông cũng chẳng còn sót lại.

Tất cả những ồn ào đều trở về tĩnh lặng, trên bầu trời không còn cảnh tượng gì khác lạ, một dải sạch tinh.

Đôi mắt không thể mở ra được trước những tia sáng vàng chói lọi, tôi gắng gượng nhìn ra bên ngoài, sau khi những luồng khí mù mịt tan đi giữa không trung, tôi thấy lờ mờ đường nét của một con rồng vàng khổng lồ, mờ dần rồi biến mất.

Lại là nó? Con rồng từng giúp tôi thoát nạn khi bị vây khốn trong thế giới bài Tarot ma quái của Mộ.

Đang đứng sững sờ, bỗng vang lên một tràng những tiếng leng keng quen thuộc, một vật nhỏ bé lấp lánh ánh vàng đang bay về phía tôi theo quỹ đạo parabol từ chỗ con rồng vừa biến mất.

Tôi chưa kịp suy nghĩ đã đưa ngay tay ra, bắt lấy món đồ nhỏ xíu này một cách chuẩn xác. Mở tay ra xem, chiếc vòng bình an vân rồng bằng vàng mà Ngao Xí tặng cho tôi đang nằm giữa lòng tay, chỉ có điều hoa văn hình rồng chạm trên nó đã mờ nhạt đi rất nhiều, gần như sắp biến mất.

Tôi vốn ngỡ rằng, nó sẽ đi theo cái thân xác đã bị Mộ cướp mất, đã thuộc về người khác, thực sự không thể ngờ được nó lại quay về.

– Cái gì thế? – Thương Đồng Khải và mấy người kia nhìn chằm chằm vào cái thứ đã cứu mạng cho bọn tôi, đặc biệt là Trương Đại Hà, dường như chỉ thiếu nước thắp hương vái lạy cái vòng bình an này.

Tôi không trả lời, đứng dậy, rồi đột ngột thò quá nửa người ra khỏi tháp đồng hồ, hét lên thật lớn với màn đêm đen kịt không một bóng trăng sao:

– Ngao Xí! Anh cút ra đây cho tôi!

Là hắn, chắc chắn là hắn!

Chiếc vòng bình an trong tay tỏa ra thứ hơi ấm tựa như thân nhiệt, không phải hơi ấm của tôi, mà là của chính nó.

Hai mươi năm rồi, tôi chưa bao giờ chắc chắn như lúc này, rằng con rồng dữ tệ bạc đã bỏ tôi mà đi không lời từ biệt kia đang ở một nơi cách tôi không xa.

Thế nhưng, không hề có một tiếng trả lời.

Cái cơ thể phàm trần khốn kiếp, trận cảm khốn kiếp, sự tiêu hao thể lực khốn kiếp, tóm lại là, tôi đã chết ngất đi một cách khốn kiếp, ngã thẳng cổ ra khỏi tháp đồng hồ, rơi xuống như một chiếc lá khô không còn sự sống, lần đầu tiên cảm thấy thân thể và linh hồn nhẹ bẫng như không trọng lượng, chỉ một cơn gió nhỏ cũng có thể thổi cho tôi tan tác.

Có người đỡ lấy lưng tôi, có lẽ chỉ là ảo giác, nhưng tôi đã ngửi thấy một thứ mùi rất đỗi thân quen. Nhớ tới rất nhiều rất nhiều năm về trước, khi tôi đối mặt với cơn suy sụp đầu tiên trong cuộc đời, có một gã, cũng từng ôm tôi đang trong đà chìm đắm, cũng dịu dàng y như vậy.

– Ngao Xí… – Tôi thì thầm khẽ gọi cái tên này.

Anh chết ở xó xỉnh nào rồi…

Tôi đã tìm anh rất lâu…

Vẫn luôn tìm anh…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 7: Chương 6

– Xin lỗi, nếu không phải tại hai con yêu mèo gây rối, thì thu hoạch hôm nay sẽ không ít ỏi đến vậy! – Mộ đứng trước mặt hắn, vẻ hối lỗi nhìn chiếc túi vải lép kẹp trong tay – Chỉ tinh luyện được bấy nhiêu đây.

– Hậu duệ của vua yêu mèo đích xác là có ít nhiều bản lĩnh hơn người. – Hắn cười nhạt, tiếp tục lật giở những cuốn sách trên chiếc giá cao lớn. Ánh đèn dìu dịu hắt xuống từ trần nhà trang trí hoa văn xoắn ốc, bao bọc lấy thân hình cao dong dỏng của hắn, nhưng lại không hề rọi bóng xuống sàn nhà, dù hắn bước tới chỗ nào cũng vậy.

Phòng sách của hắn rộng thênh thang, cao vòi vọi, còn lớn hơn cả một thư viện thực thụ. Tri thức trong toàn vũ trụ dường như đều được hắn cô đặc tại nơi này.

– Tại sao… chưa bao giờ anh nhìn tôi lấy một lần? – Mộ đuổi theo bước chân khoan thai của hắn, trong ánh mắt nhìn theo hắn không giấu nổi một nỗi thất vọng ngấm ngầm – Tôi thế này, không đẹp sao?

Hắn chẳng hề để ý tới cô ta, chỉ chăm chú giở đọc cuốn sách "Thuyết lượng tử của hệ nhiều hạt", vừa đọc vừa lắc đầu, đặt lại vào giá sách, rồi lại lấy cuốn "Lược sử thời gian", lại đọc, vẫn lắc đầu. Cho tới những cuốn như "Bàn về sự biến đổi của từ trường trái đất", "Hiện tại và tương lai sinh mệnh của vũ trụ", hắn chỉ liếc qua vài cái rồi khinh khỉnh quăng vào chỗ cũ, cất giọng lạnh lùng:

– Rác rưởi!

– Thước… – Mộ bước một bước lại gần, gọi tên hắn với vẻ không cam chịu.

– Gọi ta là chủ nhân, hoặc là thần Anubis! – Ánh mắt hắn không hề di chuyển, lạnh lùng gấp cuốn sách đang cầm trên tay lại – Hình dạng của cô bây giờ thế nào chẳng hề quan trọng. Những câu hỏi tầm thường này chỉ có giống người ngu xuẩn mới thốt ra, ta mong rằng sẽ không bao giờ còn nghe thấy từ miệng cô nữa.

Ánh sáng trong mắt Mộ dần trở nên ảm đạm. Cô ta đặt túi vải lên bàn, khẽ nói:

– Vâng, thưa chủ nhân!

– Ra ngoài đi! – Ngón tay trái của hắn vừa cử động, chiếc túi vải liền bay vào tay hắn. Hắn nhấc chiếc túi trên tay ước lượng, rồi nói – Tiếp tục cố gắng, chúng ta vẫn còn một chút thời gian. – Hắn bước tới phía trước quả địa cầu đặt lên giá sách, chầm chậm xoay tròn quả cầu lớn màu xanh lam – Ba Vương thẳng hàng… ha ha.

– Chủ nhân yên tâm! – Mộ lùi ra đến trước cửa, trong lúc quay người bước đi, lại nhìn vào khuôn mặt xoay nghiêng với những đường nét quyến rũ tuyệt vời của hắn, khuôn mặt đã hằn sâu trăn trở trong lòng cô ta cả trăm ngàn năm nay, bất giác lẩm bẩm một mình – Tôi cứ ngỡ rằng anh sẽ thích.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.11 - Chương 8: Chương 7

Tôi hôn mê quá nửa ngày trời, tới chập tối hôm sau mới tỉnh lại. Thương Đồng Khải gọi đầu bếp trong nhà cậu ta tới, bày nguyên một bàn đại tiệc toàn cao lương mỹ vị dành riêng cho người bệnh, khiến tôi xúc động tới mức vừa ăn vừa nước mắt giàn giụa, không ngớt lời khen ngợi con mèo này giàu đức độ lương tâm.

Cậu ta và Huyền cuối cũng đã tin tôi, tin rằng cô gái phàm nhân thất thều này chính là cô yêu cây xinh đẹp kiêu sa, giàu lòng nghĩa hiệp, điềm tĩnh mà nổi loạn, ngoài mặt lạnh lùng song ẩn tàng nhiệt huyết, chủ nhân của tiệm bánh ngọt Không Dừng.

Thương Đồng Khải nói rằng, trong đời mình, cậu ta rất hiếm khi nhớ được ánh mắt của ai đó, ngoài ánh mắt của cô yêu cây còn xấc xược và cao ngạo hơn cả cậu ta. Tuy tôi giờ đây diện mạo đã hoàn toàn đổi khác, nhưng cung cách nói năng, ánh mắt bất cần, vẫn có thể đối chứng.

Huyền rất phẫn nộ, nói rằng nhất định phải vằm cô ả Mộ yêu nghiệt đó ra, lấy lại mọi thứ cho tôi. Bây giờ, Thương Đồng Khải đã biết được thân phận thực sự của mình, bọn họ đang tìm cách tập hợp tất cả các lực lượng có thể vận động, để quyết một trận sống mãi với ả yêu nghiệt trong tiệm Không Dừng.

Đúng vậy, tiệm Không Dừng của tôi, từ một cửa tiệm bánh ngọt vô hại và hữu ích đã trở thành nấm mồ chôn của yêu quái, trong khi tôi hoàn toàn không hay không biết.

Đây là việc mà tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, đều không thể ngờ tới. Tôi ở rất gần nó, thậm chí thi thoảng còn đứng từ xa nhìn về phía nó, nhưng tôi không hề phát hiện ra bất cứ điều bất thường nào rõ rệt. Cho tới khi Thương Đồng Khải kể cho tôi nghe rằng, từ hơn mười ngày trước, mỗi khi tới nửa đêm, một màn sương mù màu xanh lam quái dị và một bầy quái điểu ồ ạt tràn ra từ một nơi nào đó, ngang nhiên vây bắt đủ loại yêu quái, ngay cả đồng loại của họ cũng không thoát nạn. Những con yêu mèo công lực thấp bị bắt đi đã lên tới vài chục. Cậu ta và Huyền bám theo chúng, thì phát hiện ra làn sương lam và lũ chim đầu lâu kia đều "bắt nguồn" từ tiệm Không Dừng của tôi.

Tai họa bất thình lình này khiến cho tất cả những yêu quái có chút linh lực đều cảm nhận một nỗi khủng khiếp đang ập đến gần, ngay cả Trương Đại Hà náu mình ở chỗ tôi cũng dự cảm được mối nguy hiểm, không dám bước chân ra ngoài. Duy chỉ có tôi là không hề có cảm giác gì.

– Nhưng việc này không hề trách cô. Cô vốn dĩ đã không thông minh cho lắm, huống hồ bây giờ lại mất hết pháp lực. – Thương Đồng Khải cuối cùng đã tìm được cơ hội "báo thù". Thằng nhóc chết toi! Tôi chẳng còn tâm trí đâu để cự cãi với cậu ta, vấn đề quan trọng nhất bây giờ chính là cửa tiệm Không Dừng của tôi. Cô ả Mộ điên khùng kia rốt cuộc đã làm ra những trò hay ho gì? Nếu như tai họa mà chúng tôi vừa phải trải qua đêm nay là do một tay cô ta dàn xếp, thì mục đích của cô ta là gì?

Huyền nãy giờ chỉ im lặng, ngồi chồm hỗm trên bàn ngẫm nghĩ. Là một con mèo thông minh, hắn bất ngờ quay đầu lại, nói với tôi:

– Trước khi hành động, phải chăng chúng ta nên lấy về cho cô thân phận thực sự? Bây giờ, ngay cả một con chim đầu lâu cô cũng không ứng phó nổi, thì thật hết sức rắc rối!

Thương Đồng Khải vò đầu thật mạnh, rồi hỏi:

– Cô hãy suy nghĩ thật kỹ xem, trong những người mà cô quen biết, liệu có ai có khả năng nhận được ra cô trong bộ dạng hiện nay và gọi được tên cô mà không cần người khác mách bảo?

– Nếu như có được người như thế, thì tôi đã chạy đi tìm từ lâu rồi! – Tôi thở dài. Có lẽ Cửu Quyết có thể thử, nhưng cái thằng cha quen ăn ở lông bông này, đợi tới lúc tìm ra được gã, chỉ e rằng bàn tay độc địa của Mộ đã hãm hại cả ngàn cả vạn sinh linh vô tội. Nhưng cho dù là Cửu Quyết, tôi cũng không mấy tin tưởng. Người có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ xa lạ mà nhận được ra một tôi thực thụ – một người đã biến mất vĩnh viễn, còn một người đã bặt tăm.

Vuốt ve cái vòng bình an vàng chạm vân rồng đã hai lần cứu tôi khỏi cơn nguy hiểm, mất đi rồi lại quay về, hơi ấm vẫn như còn phảng phất. Cái khuôn mặt lúc nào cũng ngạo nghễ bất cần, thi thoảng lại đầy vẻ dằn dỗi trẻ nít, và cái giọng suốt ngày quát nạt cãi vã của gã Ngao Xí kia, mỗi lúc một rõ nét trong trí não tôi.

Nếu tôi nhớ không nhầm, thì ngày thứ ba sau khi tặng cho tôi chiếc vòng bình an, Ngao Xí đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi. Vào buổi tối trước khi hắn biến mất, chúng tôi đã cãi vã một trận kịch liệt chưa từng thấy kể từ khi quen biết nhau.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 9: Chương 8

Kỳ thực, tôi và Ngao Xí đã quen biết nhau trong thế đối đầu sặc mùi thuốc súng.

Lần đầu gặp gỡ, hắn vẫn là một con rồng dữ ngang tàng bất trị, vì ham chơi mà gây họa cho nhân gian, còn tôi vẫn là một yêu cây nhỏ bé vừa mới có được hình người, theo bên cạnh Tử Miễu, ngây ngô bướng bỉnh. Tôi cười hắn xấu xí, hắn mắng tôi ngốc nghếch. Quan hệ giữa chúng tôi ngay từ lúc đó đã đối đầu chan chát không thể hòa giải. Khi đó, hắn sẵn sàng cho tôi một cái bạt tai mà chẳng hề thương hoa tiếc ngọc, còn tôi cũng đáp lễ lại hắn một cái tát không kém phần long trọng. Ánh mắt của chúng tôi chạm nhau giữa không trung cơ hồ muốn tóe lửa. Hắn nói, tôi là đứa con gái đầu tiên dám đánh hắn, hắn sẽ bắt tôi dùng cả cuộc đời bồi thường cho cú tát này.

Chuyện đời kỳ diệu, tôi không ngờ rằng, sự thực đã ứng nghiệm với câu nói đầy hằn học của hắn. Trong những năm tháng dài đằng đẵng sau đó, sau khi con người đã khiến tôi khắc cốt ghi tâm biến mất khỏi cõi đời, thì kẻ luôn ở sát bên tôi, đã chỉ còn Ngao Xí. Hắn ngoài miệng nói căm ghét tôi, nhưng lần nào cũng cứu tôi trở về từ bờ vực của cõi chết, giúp tôi hàn gắn lại linh hồn đã vụn vỡ theo cách của hắn. Hắn thường vừa mắng mỏ tôi, vừa dạy tôi đủ loại phép thuật hữu ích và trọng điểm tu luyện. Công bằng mà nói, tôi có thể có được đạo hạnh ngàn năm như hiện nay, Ngao Xí có công rất lớn. Hắn là thầy, là bạn, là địch thủ của tôi, nhiều thứ quan hệ đan xen phức tạp, nhưng chúng tôi vẫn không thể vượt qua được giới tuyến cuối cùng.

Trong mắt mọi người, chúng tôi lẽ ra phải là một cặp tình nhân. Nhưng trong lòng tôi, lại luôn phủ nhận, luôn từ chối. Mối quan hệ không thể định nghĩa này đã chắn ngang giữa hắn và tôi, qua bao nhiêu thế kỷ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Ngao Xí đã bắt chước thói quen của giống người, mỗi một năm lại tặng tôi một chiếc nhẫn cầu hôn, nói là chắc chắn có một ngày, tôi sẽ ngoan ngoãn đeo nó. Những chiếc nhẫn đủ mọi kiểu dáng xếp trong lẵng càng ngày càng nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ đeo lấy chiếc nào trong số chúng.

Thế nhưng Ngao Xí vẫn kiên trì với thói quen này. Tính cách của hắn dường như chưa bao giờ thay đổi, mãi mãi chỉ làm theo ý muốn và sự cố chấp của chính mình, không hề đếm xỉa xem tôi có muốn hay không. Tôi nghĩ, bản tính ngông cuồng và kiêu ngạo sâu tận xương cốt của hắn, có lẽ đã được tiếp sức bởi thân phận tôn quý bẩm sinh.

Đúng vậy, Ngao Xí hoàn toàn không phải là một con rồng dữ vốn được coi là yêu quái. Gọi hắn là rồng dữ, chỉ bởi vì hắn hành sự quá đỗi ngang ngược, tính tình quá đỗi ương ngạnh. Hắn vốn là cháu đích tôn của Đông Hải Long Vương, mang huyết thống hoàng tộc, cao quý vô song. Tộc rồng ở Đông Hải, không chỉ có sở trường phun nước phun lửa, mà còn có thể hàng yêu phục ma, trấn định một phương, thân phận tôn quý không thua kém gì thần Phật. Ngao Xí vốn dĩ có thể cưỡi mây bay khắp bốn biển, tiêu dao thiên hạ, thế nhưng lại bị một yêu cây bé nhỏ tầm thường như tôi níu giữ bước chân.

Có lẽ là một ngàn năm rồi, tôi không đếm nổi chúng tôi đã ở bên nhau bao lâu. Khi một số sự việc trở thành thói quen, ngay cả lãng quên cũng trở thành thói quen. Trong một ngàn năm đó, chúng tôi cãi vã vô số lần, duy trì thế xung khắc trong suốt một thời gian dài. Nhưng, cho dù tôi có phủ nhận thế nào đi chăng nữa, chúng tôi vẫn luôn nương tựa vào nhau mà sống.

Chúng ta căm ghét một người, thường bởi vì đôi bên quá giống nhau.

Chúng ta yêu quý một người, cũng bởi vì đôi bên quá giống nhau.

Nhưng có những lời, tôi không bao giờ có thể thốt ra khỏi miệng. Hắn cũng vậy.

Còn nhớ buổi tối hôm ấy, tôi dọn dẹp lại tủ quần áo, phát hiện ra thiếu mất một bộ váy, bộ váy bằng lụa màu xanh lục tôi luôn cất cẩn thận ở trong hộp gấm.

Đó là bộ váy đầu tiên mà Tử Miễu tặng cho tôi khi tôi vừa xuất hiện trên thế giới này với hình dạng con người.

Cho dù đã trải qua một quãng thời gian dài dằng dặc, nhưng từng sợi tơ trên bộ váy vẫn còn vấn vít những chuyện cũ của ngày qua, những ký ức không thể xóa nhòa, đau buồn mà tươi đẹp.

Thực ra, tôi không hề có ý gì khác, chỉ muốn giữ lại một chút kỷ niệm của người xưa. Đối với tôi, Tử Miễu là người dù đến chết tôi cũng không thể nào quên được, chỉ có điều tới giờ phút này, mối hoài niệm về anh trong tôi đã không còn liên quan gì tới tình yêu nữa. Nếu không có Tử Miễu, sẽ không có tôi. Không có Tử Miễu, Sa La vẫn là một cái cây đơn độc chỉ biết làm bạn với cô đơn trên đỉnh núi Phù Lung, ngay cả một cái tên cũng không có. Tử Miễu là hồi ức quý giá của tôi, tôi biết ơn anh ấy.

Bị mất bộ váy kia, cũng giống như mất đi quá khứ, cuộc đời của tôi đã bị cắt xén mà không còn nguyên vẹn. Lúc đó, tôi đã cảm thấy như vậy.

Tôi điên cuồng tìm kiếm, cả căn nhà gần như đã bị tôi dỡ tung, nhưng vẫn không tìm thấy. Cho tới khi Ngao Xí trở về, thản nhiên nói rằng hắn đã mua cho tôi cả một lô váy áo mới, thấy tủ quần áo chật quá, nên giúp tôi vứt bớt đi một số váy áo cũ kỹ, bao gồm cả hộp gấm kia.

Hắn lúc nào cũng vậy, chỉ độc đoán ý mình, thích quyết định mọi việc thay tôi.

Tôi gắng gượng kìm nén lửa giận chỉ chực vọt ra khỏi lồng ngực, đanh mặt lại, bảo hắn đi tìm lại cho tôi.

Hắn nói, đã vứt rồi, thì vứt quách đi cho xong, một bộ váy áo cũ mèm như thế, cứ để mãi ở đó mà không thấy chướng mắt à? Còn tìm làm quái gì nữa?

Tôi lại nhắc lại một lần nữa:

– Anh tìm ngay về cho tôi! – Khi nói ra câu này, ánh mắt tôi lại giống như hơn ngàn năm trước, khi tôi và hắn lần đầu tiên xung đột trực diện với nhau.

Hắn lặng đi một lát, rồi ngồi đánh huỵch luôn xuống ghế sô pha, nhún vai một cách bất lực, rồi nói với giọng điệu tưng tửng:

– Chỉ là một bộ váy rác rưởi, tôi quên mất đã quẳng chỗ nào rồi, hình như là thùng rác ở dưới nhà. Nhưng vừa nãy xe rác mới đi qua, hay là cô tự đuổi theo tìm thử xem?

Rác rưởi!

Lời nói và thái độ của hắn, cuối cùng đã khiến tôi nổi khùng triệt để.

Chúng tôi bắt đầu cãi vả, đủ mọi ngôn từ cay độc chọc thẳng vào chỗ hiểm của đối phương, ào ào tuôn ra từ miệng của hai kẻ chưa bao giờ chịu nhường nhịn nhau.

Hắn châm chọc tôi khó quên tình cũ. Gã đàn ông kia đã chết bao nhiêu năm nay rồi, mà còn nâng niu di vật của hắn ta như bảo bối, thật ngu ngốc đến khó tưởng tượng.

Tôi chửi hắn chỉ là một thằng thô lỗ, hiểu biết nông cạn, không hiểu thế nào là tình cảm, không biết tôn trọng, đã bao nhiêu năm qua mà chẳng có chút tiến bộ nào.

Xét theo lý thuyết chòm sao, tôi sinh ra dưới chòm sao Nhân Mã, vào thời điểm giá rét nhất giữa mùa đông, còn hắn thuộc chòm Sư Tử giữa mùa hạ nóng nực, đều là những chòm sao thuộc lửa, tính khí nóng nảy bạo liệt, nếu xung đột với nhau, khác nào lửa cháy chớp giật.

Cuối cùng, hắn chỉ vào mặt tôi quát lớn:

– Cô vẫn không quên được gã đàn ông đó?

Hóa ra, trong lòng hắn, lúc nào cũng nghĩ tôi như vậy.

Trái tim tôi đột nhiên đông cứng.

Uổng cho hắn đã ở bên cạnh tôi bao nhiêu năm qua, những ngày tháng sớm tối bên nhau thực là vô ích!

Hắn chưa bao giờ thực sự hiểu tôi.

Trong lúc giận dữ đến đỉnh điểm, tôi lại im lặng tuyệt đối.

Sau phút im lặng tạm thời, tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, tình cảnh giống hệt như khi chúng tôi lần đầu tiên đối mặt với nhau vào một ngàn năm về trước, nói với hắn bằng giọng nói điềm tĩnh nhất:

– Tôi căm ghét anh!

Hiển nhiên, hắn vẫn nhớ cảnh tượng ngày trước, vẫn nhớ ánh mắt lạnh lẽo như băng, không hề dối trá của tôi lúc đó.

– Cút! – Tôi xoay người quay về phòng ngủ, trước khi sập cửa, tôi nói mà không hề quay lại nhìn hắn lấy nửa con mắt – Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa. Vĩnh viễn!

Cánh cửa phòng đóng sầm lại, tôi không nghe thấy bất cứ phản ứng gì của hắn, và cũng không muốn nghe thấy.

Tôi căm ghét nhất là bị người khác hiểu lầm một cách độc đoán. Người khác có thể không hiểu tôi, thế nhưng, tại sao hắn lại có thể không hiểu tôi kia chứ?

Kết quả của cuộc xung đột này là những giọt nước mắt âm thầm của tôi và hai mươi năm bặt vô âm tín của hắn.

Tôi hiếm khi khóc, hắn cũng chưa bao giờ rời khỏi tôi quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Bởi một trận cãi vã mà sau này mới nhận ra là quá đỗi trẻ con, tôi và hắn đã bước lên hai con đường song song không bao giờ giao nhau.

Đối với yêu quái, khoảng thời gian hai mươi năm khác nào một chớp mắt. Thế nhưng, trong hai mươi năm mất đi Ngao Xí, mỗi một ngày, mỗi một tháng đối với tôi, chẳng khác nào những thước phim quay chậm.

Sau khi tôi bình tâm lại, ít nhiều cũng cảm thấy hối hận về hành động của mình hôm đó. Dù sao, sự che chở và bầu bạn của hắn đối với tôi, cùng những quan tâm thật lòng, quả thực không nên bị phủ định hoàn toàn chỉ vì một bộ váy.

Tôi đã dùng rất nhiều cách để tìm hắn, nhưng đều không thấy. Hắn như đã bốc hơi.

Tôi giận dữ vô cũng, tại sao lần này hắn lại nghe lời của tôi đến vậy? Tôi bảo hắn cút, hắn liền cút ngay, lại còn cút đến mất hơi mất dạng.

Những thứ mà Ngao Xí để lại, ngoài một tủ đầy váy áo, một rổ nhẫn kim cương ra, chỉ còn chiếc vòng mang nút bình an bằng vàng chạm vân rồng này.

Nhớ lại hôm chúng tôi cãi nhau, tôi đã giận dữ tới mức giật tung sợi dây nối với cái nút bình an, quăng ra ngoài cửa sổ. Nào ngờ hôm sau thức dậy, vật này lại nằm ngay ngắn trên cổ tay trái của tôi.

Tôi lại ném, nó vẫn cứ quay trở lại.

Nhất định là chiêu trò của Ngao Xí. Không biết hắn đã yểm phép thuật gì vào chiếc nút bình an. Tôi chẳng biết làm sao, đành phải để nó tiếp tục kêu leng keng trên cổ tay mình.

Giờ đây, tôi mới hiểu ra dụng ý hắn khi tặng vật này cho tôi.

Hắn từng nói, hắn sợ nhất là khi không có hắn bên cạnh, một kẻ ngốc nghếch như tôi sẽ bị yêu quái khác ăn thịt mất, mà như thế thì quá mất mặt!

Tôi cứ ngỡ rằng, tôi đã có công lực tu luyện ngàn năm, dù gì cũng được coi là cao thủ trong hàng yêu quái, về cơ bản không thứ gì có thể uy hiếp đến sự an toàn của tôi, nỗi lo lắng của hắn sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Nhưng tôi không ngờ được rằng, cho đến hôm nay, vẫn là gã Ngao Xí kia đã cứu sống "kẻ ngốc nghếch" là tôi bằng một biện pháp khác.

Nghĩ tới đây, tròng mắt tôi chợt đỏ hoe.

Thương Đồng Khải và Huyền không hiểu tại sao tôi lại thất thần như vậy, càng không hiểu khoảng khắc ngơ ngẩn của tôi là vì ai. Huyền giơ cái vuốt mèo ra trước mắt tôi, huơ qua huơ lại, gọi hồn vía tôi quay trở về.

– Tôi phải tới tiệm Không Dừng một chuyến! – Tôi dụi dụi mắt, thình lình đứng vụt dậy.

– Cô thì làm được gì? Việc do thám tình hình đã có người làm rồi! – Thương Đồng Khải nhìn ra ngoài cửa sổ – Có lẽ sắp về rồi đấy!

Một loáng sau, một con bướm đen rập rờn đôi cánh xinh đẹp với hoa văn màu lam sẫm, phấp phới đậu lên vai tôi.

– Xin lỗi, tôi cũng không có cách nào phá giải lời nguyền cho cô. Nếu không phải bọn họ nói cho tôi biết, thì tôi hoàn toàn không thể nhận ra cô. – Con bướm nói với vẻ bất lực – Cô cũng xui xẻo thật đấy, phải thành ra bộ dạng thế này.

Con bướm này, không phải Khô Nguyệt thì còn ai vào đây nữa.

– Anh tới rồi à… – Bỗng nhiên tôi không biết phải nói gì.

– Tôi đã nói, cô ả đó chắc chắn đã giở trò gì xung quanh ngôi nhà rồi, anh xem, tất cả những cuộc điện thoại gọi đến đều báo là số máy không ở trong vùng phủ sóng.

– Chẳng trách tôi gọi điện thoại cho cô mãi mà không liên lạc được, tới tiệm Không Dừng tìm thì chẳng khi nào cô có mặt trong tiệm.

– Bây giờ, người ở trong tiệm Không Dừng không phải là cô ấy, được chưa?

– Cũng không thể nói là hoàn toàn không phải, ít nhất cái hình dạng con người kia vẫn là của cô ấy.

– Cần phải lột da con mẹ đó ra!

– Như thế, chẳng phải sẽ biến thành đồng loại của anh ư?

– Trong tộc cốt yêu không có cái thể loại giở mánh khóe hại người như thế! Bớt động chạm tới chúng tôi đi!

Một người đàn ông giọng nói oang oang, thân hình cao lớn, toàn thân bị kính đen, khẩu trang, áo choàng dài bao bọc kín mít như một cái xác ướp từ ngoài cửa bước vào, theo sau anh ta còn có một bóng người cao dong dỏng, với mái tóc màu xanh lam vô cùng bắt mắt.

– Này, tỉnh rồi à? – Cửu Quyết bước tới, ngồi cạnh tôi, không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của tôi, thản nhiên sờ bừa tay lên trán tôi – Ồ, không sốt. Này yêu cây bé nhỏ, đúng là không thể nào khiến tôi yên tâm được.

Hành động đơn giản, giọng điệu quen thuộc, ánh mắt không có lấy một mảy may lạ lẫm hay khiên cưỡng của gã khiến cho cái tâm hồn mãi bồng bềnh

phiêu dạt chưa chịu quay về với tôi bất chợt trở nên vững vàng.

– Này yêu cây, cô không phải lo lắng. Cô ả ăn trộm bộ da của cô sẽ không đắc ý được mấy nỗi đâu! – Cố Vô Danh gỡ cặp kính đen xuống, đập bàn cái rầm, trong hai hốc mắt đầu lâu đen ngòm sâu hoắm như lóe ra ánh lửa bất bình. Tính khí của anh ta vẫn nóng nảy như vậy.

– Mọi người… – Tôi gắng hết sức để khiến mình điềm tĩnh như trước, nhưng vừa nhìn thấy mấy thằng cha đang vây xung quanh mình, tôi lại thấy sống mũi cay xè. Sự cảm động và yên tâm dồn dập trong lòng, dần dần khiến máu huyết tôi trở nên thổn thức.

Tôi biết rằng, tôi không chỉ có một mình.

– Lại còn sắp khóc nữa kìa… – Thương Đồng Khải kinh ngạc nhìn tôi, nói nhỏ – Trước đây, trên mặt cô ta lúc nào cũng thường trực một nụ cười giảo hoạt khiến người ta khó chịu!

– Thế này trông cũng đẹp mà… – Huyền nghiêng đầu nhìn tôi – Ít nhất là trông còn giống một con người bình thường biết vui buồn mừng giận.

Mấy gã còn lại đua nhau tỏ ra đồng tình.

– Mấy người… – Tôi vội vàng lau nước mắt, tiện tay cho gã Cửu Quyết đứng gần tôi nhất một đấm, xấu hổ quá mà thành giận, nói:

– Còn cười tôi, tôi sẽ băm các người ra!

– Bây giờ thì cô chỉ còn cách cầm dao thái rau mà băm vằm người khác thôi, chả còn lấy một chút pháp lực. Đúng là mất mặt! – Cửu Quyết chưa bao giờ ngại ngần phun vào mặt tôi những lời thâm độc, nhưng trước khi tôi nổi đóa, gã đã kịp đổi giọng, nói với mọi người – Các người đã bao giờ nghĩ rằng, càng có nhiều người nhận ra Sa La một cách bị động, thì người có thể chủ động nhận ra cô ấy sẽ càng ít, khả năng cô ấy giải được lời nguyền sẽ càng thấp?

Lời nói vừa buông ra, tất cả những người có mặt đều ngây người.

Đột nhiên, tôi sực nhớ ra một chuyện, bèn hỏi bọn họ:

– Tại sao mọi người lại cùng xuất hiện ở chỗ tôi? Tuy mọi người đều từng là khách của tiệm Không Dừng, nhưng mọi người lại không quen biết nhau. Hơn nữa mọi người nói rằng tiệm Không Dừng đã bị người ta giở trò, bất cứ tin tức gì của tôi đều không truyền đi được. – Tôi nhìn sang Thương Đồng Khải và Huyền, hỏi – Người đầu tiên biết được thân phận của tôi là các cậu. Trong lúc tôi bị ngất đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thương Đồng Khải lắc đầu khẳng định:

– Không phải là chúng tôi thông báo. Bọn tôi chẳng hề quen biết đám bạn tạp nham của cô!

Chưa kịp dứt lời, cậu ta đã bị Cố Vô Danh táng cho một đấm. Cố Vô Danh xoắn tai cậu ta mà nói:

– Con yêu mèo ranh con, ở đây ai cũng là tiền bối của ngươi, ăn nói cho cẩn thận!

Khô Nguyệt chấp chới đôi cánh, thả từ trên không trung xuống một lá thư đỏ rực rỡ, nói:

– Chúng tôi nhận được cái này.

Cửu Quyết, Cố Vô Danh cũng lấy ra những thứ giống hệt như vậy.

Tôi mở bì thư ra, bên trong là một thiệp mời đám cưới.

Tại sao lại là thiệp mời đám cưới? Tôi mở tấm thiệp phảng phất mùi hương ngọt ngào, đọc từng hàng chữ được in chìm trên nền giấy đỏ tươi.

Những dòng chữ khác tôi không để ý, tôi chỉ nhìn thấy…

Chú rể: Ngao Xí Cô dâu: Sa La Kính mời

Những con chữ thật là nhức mắt!

Tôi sắp kết hôn mà ngay cả bản thân tôi cũng không biết.

Đương nhiên, điều này vẫn không phải là quan trọng nhất. Điều quan trọng nhất là kẻ mà "tôi" phải kết hôn cùng – Ngao Xí!

Cái tên này, trong thời điểm hiện tại, đủ để khiến cho tình cảm chiến thắng lí trí.

Thời gian và địa điểm tổ chức hôn lễ ghi trên thiệp mời chính là mười hai giờ đêm ngày mai, tại biệt thự Đông Hải ở chân núi Phù Lung.

Phần cuối tấm thiệp, còn có một hàng chữ nhỏ: "Khách mời xin tập hợp tại cửa tiệm Mộ Thanh số 179 phố YY thành phố XX vào buổi trưa trước hôn lễ một ngày, người tiếp đón: Thương Đồng Khải – Huyền."

– Tôi xin thề, bọn tôi cũng đang rất đỗi băn khoăn về chuyện này! – Thương Đồng Khải nói – Cô tự dưng phải kết hôn, tôi và Huyền bỗng dưng trở thành người tiếp đón. Vừa giữa trưa, mấy gã này lốc chốc kéo tới tiệm Mộ Thanh, hỏi han loạn cả lên. Sau đó, đối chiếu khẩu cung mới hiểu ra, không biết chúng tôi đã bị ai đùa giỡn.

Sự việc phát triển mỗi một bất ngờ, tôi bất chợt nhớ tới ngày hôm qua, lá bài mà tôi lật lên là lá quỷ dữ.

Có lẽ, gã quỷ dữ chưa bao giờ lộ mặt này đúng là đang tiến dần từng bước về phía chúng tôi, mà không chỉ có chúng tôi, mà là toàn bộ thế giới chúng tôi đang sống.

Tôi nhìn ra bầu trời đang tối dần ngoài cửa sổ, nhưng lại nhìn thấy một quang cảnh hệt như ảo giác. Những đợt sóng ngầm xám đen kia đã nặng nề hơn so với trước, giương nanh nhe vuốt nuốt trọn những tia sáng cuối cùng còn rớt lại, song vẫn chưa chịu dừng, tham lam vô độ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 10: Chương 9

Tim tôi bỗng nhiên đập dồn dập, vô cùng khó chịu, tấm thiệp cưới trong tay bị vò tròn thành một nắm.

– Màu trời trông… đúng là quái dị không thể tả! – Khô Nguyệt đậu trước cửa sổ, rồi lại bay trở vào – Dường như tôi có một dự cảm kỳ quặc là ngày mai sẽ không thể nhìn thấy mặt trời lên! – Không chỉ anh ta, những người khác đều có cảm giác này. Tới cả một "người phàm" tạm thời như tôi cũng cảm thấy bất thường, huống hồ là những yêu quái có công lực không hề thấp như bọn họ.

Ngừng một lát, Khô Nguyệt nói tiếp:

– Tôi vừa tới tiệm Không Dừng, không phát hiện thấy bất cứ điểm gì bất thường. Những thứ quái quỷ xuất phát từ trong tiệm này, ban ngày dường như đã ẩn náu hoàn toàn. Tôi không nhìn thấy cô ả kia, chỉ có gã béo và gã gầy đang tranh ăn với nhau. Cuộc tàn sát xảy ra đêm qua, không để lại bất cứ dấu vết gì vào ban ngày.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

– Có thể tìm một nơi cho tôi trốn không? Đoàn thể của quý vị… thật hỗn loạn quá! – Tượng gỗ Trương Đại Hà từ nãy đến giờ vẫn thu lu trong góc, chỉ dám nghe mà không dám nói năng gì, lúc này thận trọng nhích tới, mặt mày nhăn nhó hỏi.

Cửu Quyết đưa mắt nhìn gã, rồi hỏi tôi:

– Cái tượng gỗ này chẳng lẽ là đồ chơi mới của cô à?

Đúng vậy, tôi vẫn chưa hỏi tới lai lịch của Trương Đại Hà. Trước đây vì duy trì kế sinh nhai, tôi đã thử đi tìm một người biết làm kẹo bông. Tôi còn cho rằng mình may mắn, chưa đi quá hai con phố đã nhìn thấy Trương Đại Hà đang bán kẹo bông bên lề đường. Khi đó, gã vẫn là một con người, chí ít là tôi đã tưởng lầm như vậy. Điều khiến tôi mừng rỡ hơn cả là bên chân gã có đặt một tấm biển "Tìm việc ngoài giờ". Tôi và gã đúng là sự kết hợp hoàn hảo. Quan trọng là gã đòi tiền công rất thấp, tôi hoàn toàn có khả năng chi trả.

Khi đó, đối với một kẻ vừa ngộ nạn như tôi, sự xuất hiện của gã thực sự là kỳ tích, khiến tôi khác nào chết đuối vớ được cọc, tôi chỉ biết vui mừng hớn hở, mà không hề nghĩ rằng, sự xuất hiện của Trương Đại Hà có phần hơi trùng hợp thái quá.

Tôi túm ngay lấy cổ Trương Đại Hà, đanh giọng hỏi:

– Thành thật nói cho tôi biết, sự xuất hiện của anh là ngẫu nhiên hay cố tình? Nói mau! Nếu không, tôi sẽ bảo bọn họ chẻ anh ra làm củi đun!

Tôi vừa nói xong, mọi người đều nhướng mày, Cửu Quyết còn bật cười phì, giơ ngón tay cái với tôi:

– Chậc chậc, thế này mới giống cô chứ!

– Tôi tôi tôi… tôi không biết… – Trương Đại Hà sợ hãi nên càng lắp bắp, khuôn mặt tượng gỗ màu nâu sậm dường như cũng rịn mồ hôi – Tôi đang ngủ ở dưới lòng đất… thì có người lôi tôi lên rồi biến thành hình người… bảo tôi đóng giả làm người bán kẹo bông rong, đợi cô tới tới tới tìm tôi… Bảo tôi chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày cho cô…

Quả nhiên là một âm mưu!

– Ai sai khiến ngươi tới! – Tôi túm lấy vai Trương Đại Hà, lắc thật lực.

– Tôi thực sự không biết! – Trương Đại Hà khóc lóc cầu xin – Cô tha cho tôi đi… Tôi chỉ biết là anh ta tài giỏi hơn tôi rất nhiều lần… Linh lực toát ra… vô cùng mạnh mẽ… Anh ta tàng hình… bảo rằng nếu tôi không làm theo lời anh ta, sẽ chẻ tôi ra làm củi đun… – Trương Đại Hà giơ bàn tay bằng gỗ cứng đơ ra, ấn khẽ lên trên bụng, từ bên mạng sườn gã bật ra một ngăn kéo ngầm có thể chứa đồ, rồi lấy ra một viên ngọc to bằng quả trứng bồ câu, run rẩy đưa cho tôi, nói – Đây là là là thù lao anh ta cho tôi… Tôi không dám lấy nữa… trả hết cho mấy người! Cầu xin các người hãy để tôi đi… Nhân lúc trời con sáng… Tôi sợ!

Cửu Quyết cầm lấy viên ngọc, quan sát kỹ lưỡng rồi nói:

– Đây chẳng phải là viên ngọc trai Đông Hải ngàn năm ư? Giá trị liên thành đấy!

Đông Hải? Tôi đập bàn. Ngao Xí… thằng cha này chắc chắn đang ở gần đây!

Thế nhưng, bọn Cửu Quyết đều nói rằng, không cảm nhận thấy gần đây có bất cứ trường khí nào có liên quan tới những giống vật khổng lồ trong tộc rồng Đông Hải.

Lẽ nào trực giác của tôi đã sai?

– Anh đi đi! – Tôi thả Trương Đại Hà ra, thế là gã ba chân bốn cẳng chạy biến ra khỏi tiệm Mộ Thanh.

Tôi đứng dậy, đập mạnh tấm thiệp cưới đã bị vo viên xuống mặt bàn, ngẩng lên nói:

– Một lễ cưới quan trọng thế này, làm sao tôi nỡ vắng mặt?

Tôi biết, dưới chân núi Phù Lung chưa bao giờ có căn biệt thự nào tên là Đông Hải. Tôi cũng biết rằng, hôn lễ này giống một bữa tiệc Hồng Môn hơn. Tôi còn biết rằng, đi chuyến này, tôi không còn đường quay lại nữa.

Nhưng, tôi nhất định phải tới tham gia hôn lễ "của tôi".

Mộ, và cả chủ nhân của cô, trận quyết đấu của chúng ta phải chăng đã sắp bắt đầu?

Cả anh nữa, Ngao Xí, nếu anh thực sự trở về, tại sao lại không chịu gặp tôi?

– Nếu muốn tới núi Phù Lung, chúng ta sẽ phải khởi hành nhanh chóng. Nơi đó rất xa! – Khô Nguyệt nhắc nhở.

– Được, cứ làm như vậy đi. Hãy ăn chút gì trước đã, sau đó lập tức xuất phát tới núi Phù Lung. – Tôi hít sâu một hơi, thần thái mang chút bi tráng của kẻ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 11: Chương 10

– Nếu sau này cô thực sự kết hôn, hãy hứa với tôi, tuyệt đối đừng nên tổ chức vào nửa đêm ngày đầu đông! – Cửu Quyết đứng trên đỉnh núi Phù Lung, vừa ca cẩm vừa hết xoa tay lại hà hơi, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Bây giờ vẫn là sáng sớm, tôi bảo Cửu Quyết đưa tôi lên đỉnh núi.

Đứng lặng hồi lâu ở nơi tôi đã quen thuộc như từng bộ phận trên cơ thể, những ngọn núi đã bắt đầu mang theo cái giá buốt thấu xương. Phong cảnh ở dưới chân, biển mây ở phía xa xăm, tâm trạng của tôi tĩnh lặng, bình yên như một mặt hồ không gợn sóng.

Tôi không ngừng bôn ba khắp chốn, đã quên bẵng mất đi cảm giác nguồn cội, cho tới khi quay trở lại nơi này.

Hang núi mà tôi đã từng chung sống với Tử Miễu, hoa Vô Sắc vẫn ở chỗ cũ, cành lá đung đưa, không hề thay đổi. Ngón tay tôi vuốt nhẹ lên ba mươi vết khắc trên vách đá phía ngoài hang.

Là dấu vết năm xưa tôi đã khắc lên vách đá để đếm thời gian.

Từ khi biến thành hình người, đến với thế giới này, ba mươi năm đầu tiên trong cuộc đời tôi đã trải qua ở đây. Khi đó, nơi này có ánh dương ấm áp, có bốn mùa xoay vần, còn có tiếng cười vui vẻ của tôi, bóng hình dịu dàng của Tử Miễu. Đương nhiên, còn có sự kề cận như bóng với hình của Ngao Xí.

Hoa đào còn đó, bóng người khác xưa.

Sự cô độc của một cái cây trong tôi đã kết thúc ở nơi này, nhưng sự cô độc của một Sa La lại bắt đầu ở nơi này.

Phải chăng đây chính là tuần hoàn?

– Thần thái của cô không giống như đi tham dự hôn lễ, mà giống như đi dự tang lễ. – Cửu Quyết khẽ cười sau lưng tôi – Cô mà tôi quen biết đâu phải là kẻ bi quan. Lẽ nào hình dạng thay đổi, tính tình cũng thay đổi?

Song tôi chẳng hề đôi co với gã, chỉ nói:

– Anh đưa tôi đến đây là được rồi. Buổi tối không cần đi cùng tôi!

Bữa cơm trước khi lên đường, đã bị tôi gián tiếp giở trò ám muội, Cửu Quyết ra tay, bỏ một vài thứ có lợi cho giấc ngủ vào đồ ăn của đám Thương Đồng Khải.

Nếu thực sự có việc gì không hay xảy ra, tôi mong rằng, người bị hại chỉ có một mình tôi.

Cửu Quyết không nói gì, quay người bước tới nơi cao nhất trên đỉnh núi, vươn vai một cái, không đồng ý cũng không phản đối, chỉ liếc nhìn đồng hồ, nói:

– Gần mười giờ sáng rồi, mà sao vẫn tối tăm như lúc tảng sáng thế nhỉ?

– Đã mười giờ rồi? – Tôi cứ ngỡ bây giờ còn rất sớm.

Những đám mây tôi đã nhìn ngắm cả trăm ngàn năm nay, không được ánh nắng chiếu rọi, mỗi một tầng mây đều giống như mặt biển dưới bóng đêm, cuồn cuộn những con sóng đen trắng hỗn độn. Tiếng gió vi vút và ánh sáng mờ nhạt đục ngầu xung quanh hiển nhiên sẽ làm sai lệch cảm nhận về thời gian của con người, đảo lộn ngày đêm.

Tại sao tới bây giờ mà trời còn chưa sáng?

Nhật thực ư? Không thể lâu tới vậy.

– Rất rất bất bình thường – Cửu Quyết lầm bầm, nghiêng đầu cười với tôi – Này yêu cây bé nhỏ, đêm nay dù cô có đồng ý hay không thì tôi cũng vẫn phải tới uống rượu mừng của cô.

Tiếng gió trở nên quái dị, những tiếng ù ù cuộn xoáy lên từ dưới chân núi, đợt sau lớn hơn đợt trước. Thoạt đầu, giống như tiếng khóc thút thít của trẻ con, về sau biến thành tiếng gào thét của cả một đám đông, khiến người ta nghe mà sởn gai ốc.

Tôi cúi nhìn chân núi hun hút không thấy đáy, nói với Cửu Quyết.

– Anh biết không, năm xưa ở đây có vô số người chết oan. Bọn họ coi tôi là cây thần có thể ban điều ước cho họ, bất chấp tất cả để trèo lên vái lạy tôi, hy vọng tôi sẽ ban hạnh phúc cho họ. Tôi khi đó cô đơn tới mức vô vị, rất thích thú được họ coi là thần tiên, tận hưởng cảm giác được sùng bái, đồng thời cũng nhìn thấy vô số già trẻ trai gái trong lúc trèo lên cây, trượt chân ngã xuống vực.

– Tôi biết! Tử Miễu từng kể với tôi. Đây cũng là nguyên nhân khiến anh ấy giữ cô ở lại bên mình để tu luyện. Nhưng cô cũng không cần bận tâm. Những người cô từng cứu giúp, đã nhiều hơn những kẻ mất mạng vì cô rất nhiều. – Cửu Quyết xoa xoa đầu tôi, nói.

Chúng tôi ngồi sánh vai trên một tảng đá lớn. Tôi dựa đầu lên vai Cửu Quyết. Hai chúng tôi cùng nhìn cảnh tượng giống như ngày tận thế ở trước mắt, giống như đang thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp nhất trên đời.

Bầu trời hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ sáng rạng. Gió càng thổi càng mạnh. Đất cát trên đỉnh núi bị thổi bay mù mịt, rơi rào rào xuống núi, phát ra những tiếng rắc rắc, giống như vô số con người bị vặn gãy cổ, khiến xương cốt vỡ tan thành mảnh vụn.

Màn đêm càng tới gần, mùi chết chóc càng nồng nặc.

Tôi móc lá bài tử thần trong túi áo ra, nhìn qua, rồi lại cất đi.

Tôi sẽ luôn mang theo nó.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 12: Chương 11

Khi đồng hồ trên tay Cửu Quyết chỉ đến vị trí không giờ, tôi và gã đã đứng trước tòa biệt thự khổng lồ ba tầng kia, nhìn thấy bốn chữ "Biệt thự Đông Hải" viết trên cánh cổng, bất giác đưa mắt nhìn nhau cười.

Khi chúng tôi tới vào buổi sáng sớm, chỗ này vẫn là một thung lũng hoang vắng không một bóng người. Chỉ trong mười mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, đã mọc lên một tòa biệt thự tráng lệ.

Đá hoa cương trắng muốt phủ kín xung quanh tòa kiến trúc, trong thời khắc ngày và đêm trộn lẫn hoàn toàn, cái khối đang nổi bật và sừng sững ở nơi này, giống như một núi xương trắng chồng chất lên nhau, lạnh lẽo rùng rợn. Hai chữ song hỷ dán trên hai cột đá cạnh cổng, rực rỡ có thừa, song vẻ hoan hỷ lại không đủ, chỉ khiến người ta liên tưởng tới một cô gái sắc mặt trắng bệch, nhưng lại có một đôi môi đỏ chót quá thể.

Trong cửa, có ánh đèn hắt ra, lúc thì trắng xanh, lúc thì vàng nhạt, màu sắc biến đổi liên tục, mơ hồ như có tiếng nhạc vẳng lên.

Tôi dỏng tai lên nghe, là khúc nhạc "Hoa đẹp trăng tròn".

Thật đúng là "cảnh đẹp" đi cùng với nhạc hay.

Cánh đồng đột ngột mở ra, chầm chậm trượt sang hai bên, người đứng sau cửa, dường như đã biết có "khách" đứng ở bên ngoài.

Một vài cô gái trẻ, hình dạng giống hệt nhau, mặc những bộ sườn xám đỏ rực rỡ giống y như nhau, nở một nụ cười nhiệt tình với tôi và Cửu Quyết, ngay cả giọng nói cũng giống hệt nhau.

– Chào mừng quý khách, xin mời đi lối này! Hôn lễ đã sắp bắt đầu!

Vừa mới bước qua, cánh cổng lập tức từ từ khép lại. Tiếng hai tảng đá dày nặng va đập vào nhau đủ để khiến tim người ta thụt xuống vài tấc.

Mấy cô gái dẫn dường, ai nấy cơ thể nhẹ nhõm khác thường, băng qua hành lang hai bên kết đầy hoa tươi, vừa đi vừa cười khúc khích. Cứ hai mét lại có một chiếc đèn tường hình thù tinh xảo, chụp đèn màu xanh lam chạm hình bàn xoay và lông vũ. Ánh sáng chiếu xuống bên dưới cây đèn, không phải từ bóng đèn, mà là từ những cây nến trắng.

Những cô gái mặc sườn xám không phải bước đi, mà là trượt đi trên mặt đất, hoặc có thể nói là bay lướt. Những đôi chân nhỏ xinh lồng trong những đôi giày cao gót đỏ rực, hơi nhón lên, gót chân không hề chạm đất.

Đi được gần năm phút, bọn họ dừng lại trước một cánh cổng cao lớn thiết kế theo phong cách Baroque.

– Khách quý đã tới! – Bọn họ chia thành hai hàng, mở cửa cho chúng tôi, cùng cất giọng hô vang.

Nói ra thực xin lỗi, chẳng hiểu sao khi nghe câu "Khách quý đã tới", tôi lại có cảm giác giống như tiếng hô gọi người vào viếng trong đám tang.

Cái mỏ quạ của gã Cửu Quyết nói cũng không sai. Tôi chẳng hề giống như tới tham gia hôn lễ, mà giống như dự tang lễ.

Đằng sau cánh cửa lớn, đèn đuốc rực rỡ, trên nền đá màu trắng, tất cả nội thất đều là màu đỏ. Bàn đỏ, ghế đỏ, bình hoa đỏ, tới cả bình rượu, ly rượu cũng là pha lê mờ màu đỏ. Trên sân khấu hình bán nguyệt ở chính giữa gian phòng, một ban nhạc đang biểu diễn. Đàn cello và sáo Trung Hoa, Đông Tây kết hợp, rộn rã hết cỡ. Thành viên của ban nhạc cũng không ngoại lệ, đồng loạt mặc lễ phục màu đỏ, cầm nhạc cụ màu đỏ.

Ánh mắt tôi dường như ngập chìm trong một biển máu.

Đúng vậy, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là màu đỏ, mà là màu máu.

Vô số "khách quý" tới trước chúng tôi đang dập dìu khiêu vũ trong phòng. Nam nữ, già trẻ, ai nấy ăn vận sang trọng, lộng lẫy hào nhoáng.

Bọn họ đều vô cùng hào hứng, mặt ai cũng tươi cười rạng rỡ, bước nhảy dìu dặt. Chẳng có ai thèm nhìn tới tôi và Cửu Quyết. Mọi người hoàn toàn chìm đắm trong đại dương hạnh phúc.

Trên hai bàn thức ăn dài dằng dặc kê dọc hai bên căn phòng, bày đầy ắp những món ăn và rượu đủ màu đủ vẻ, thịnh soạn đến xa xỉ. Những người phục vụ trẻ tuổi có khuôn mặt giống hệt nhau mặc áo sơ mi trắng và áo ghi lê màu đỏ, thắt nơ màu đỏ, thành thục và ân cần thêm thức ăn vào đĩa cho khách.

Trên tất cả các cánh cửa sổ đều dán chữ song hỷ, mỗi một nét bút đều chẳng ăn nhập gì với cái nơi quỷ quái đông không ra đông, tây chẳng ra tây, kim chẳng ra kim, cổ chẳng ra cổ, người chẳng ra người, yêu chẳng ra yêu này. Trên bức tường phía tây, có một màn hình gần như to bằng nguyên một bức tường, phát trực tiếp toàn bộ khung cảnh trong căn phòng. Những tà váy tung bay, khúc nhạc và tiếng cười trầm bổng, đan xen với nhau trong ống kính không ngừng xoay chuyển, dệt thành những tổ hợp kỳ quái.

Ánh mắt tôi dừng lại ở mé trái góc dưới màn hình, thầm giật mình kinh ngạc.

Ở chỗ giáp với sân khấu, có một bánh xe phải cao đến hai thân người, một nửa màu vàng kim, một nửa mài đen, chính giữa là một chiếc kim chỉ có hình dạng giống như một mũi tên. Chính giữa bánh xe, có một khối tinh thể nhiều màu rực rỡ trông giống như pha lê, tỏa sáng lung linh hết vòng này tới vòng

khác, lan khắp gian phòng lớn. Ngay bên dưới bánh xe đặt một chiếc cân đĩa chế tác vô cùng tinh xảo, trên đĩa cân và cán cân khắc những chữ tượng hình kỳ lạ. Dựa vào độ nhạy cảm bẩm sinh đối với vàng, tôi phán đoán rằng, chiếc cân này chắc chắc được làm bằng vàng ròng; Hơn nữa, nhìn cấu tạo và cách trang trí của nó, thì thấy rằng chiếc cân này có lịch sử lâu đời, chứ không phải món đồ trưng bày mới được làm ra.

– Yêu khí nồng nặc quá… – Cửu Quyết nhìn vào vật thể đang phát sáng bên trong bánh xe, húng hắng ho mấy tiếng vẻ khó chịu, khẽ cười – Đây là một hôn lễ không giống hôn lễ nhất mà tôi đã từng chứng kiến.

– Yêu khí… – Đương nhiên tôi không ngửi thấy, chỉ dẩu mỏ về phía đám khách khứa – Bọn họ có lẽ đều không phải con người.

Cửu Quyết lắc đầu:

– Bọn họ lại đều là con người. – Gã lại nhìn những người phục vụ và những cô gái mặc sườn xám chốc chốc lại băng qua đại sảnh nói – Những kẻ này mới không phải là con người, cô yêu cây ngốc ngếch ạ.

– Đương nhiên tôi biết mấy kẻ kia không phải con người. Làm gì có con người nào có thể lướt đi mà chân không chạm đất? – Tôi lườm gã một cái, rồi lập tức sững sờ vì câu nói của chính mình – Không phải con người, lại còn chân không chạm đất. Tôi bỗng sực nhớ tới một lời đồn đại. Rồi lại nhìn cái bánh xe cao lớn và chiếc cân. Chúng hoàn toàn không mang vẻ mỹ cảm của những "vật trang trí", chỉ hiển hiện một thứ công bằng hà khắc tới tàn khốc và áp lực khổng lồ. Đứng trước chúng, chợt có cảm giác như đẩy bản thân vào một cuộc phán quyết vô hình.

Một cảm giác vô cùng rõ rệt và kỳ quái.

Trong căn phòng này, mặc dù khắp nơi đều bày đầy những vật dụng xa hoa lộng lẫy, có rất nhiều đồ vật còn đẹp mắt hơn hai thứ này bội phần, nhưng chỉ cần hơi tinh mắt một chút, chắc chắn sẽ nhìn ra, ở đây, thứ gì mới thực sự là nhân vật chính.

Bánh xe, chiếc cân… những cô gái chân không chạm đất…

Tôi bỗng sực nghĩ tới một người. Thế nhưng, có thể chăng? Chẳng phải hắn ta luôn tồn tại với tư cách là người "của một thế giới khác" ư?

Tôi vô thức nắm chặt lấy cánh tay Cửu Quyết, đúng lúc định lên tiếng với gã, bỗng thình lình phát hiện ra trong đám đông có hai bóng người rất rất quen thuộc – gã béo và gã gầy, tay bưng hai đĩa thức ăn chắc chắn là vượt quá tải trọng, vừa ăn vừa cười hỉ hả. Mỗi khi có cô gái xinh đẹp nào đi qua bên cạnh, ánh mắt của gã gầy liền dính chặt lấy như keo con voi.

Hai thằng quỷ này làm gì ở đây thế nhỉ? Không biết đây là chốn hang hùm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 13: Chương 12

À phải rồi, hôm nay là lễ cưới của "Sa La". Cô chủ của chúng kết hôn, chúng có mặt là điều đương nhiên.

Hai gã này dường như cũng đã phát hiện ra tôi, vội sấp ngửa chạy lại, hồ hởi hỏi:

– Cô chủ cũng mời cô Mộ tới à? Hay quá! Coi như đã gặp được người quen!

Đối với hai gã này, hễ gái đẹp thì đều là người quen, điều này tôi biết tỏng. Chỉ có điều, bọn bay đúng là chết đến nơi rồi còn không biết!

Gã gầy nhìn Cửu Quyết đang đứng bên cạnh tôi, kinh ngạc hỏi:

– Ngài chẳng phải là chú Cửu Quyết sao? Tại sao lại không vào tìm cô chủ tôi? Lẽ nào ngài lo lắng nhân vật mới phải lẻ loi… – Hắn chỉ vào tôi, cười giả lả.

Tôi đập văng bàn tay khả ố của gã gầy xuống, giận dữ quát:

– Sao không cút ngay về tiệm Không Dừng của anh đi?

– Ồ, sao tự dưng lại thành ra đanh đá thế, trước đây cô hiền hòa lắm cơ mà… – Gã gầy ấm ức xoa xoa bàn tay vừa bị đập cho đỏ tấy.

Đúng lúc này, khúc nhạc "Wedding March" bất ngờ cất lên, đám đông reo hò vang dậy, vài cụm đèn lớn màu hoa hồng đồng thời chiếu lên sân khấu nãy giờ vẫn thiếu nhân vật chính.

Ánh đèn khiến mắt tôi chói lóa, tiếng vỗ tay khiến tim tôi thắt lại, toàn bộ sức chú ý của tôi đều tập trung vào cánh cửa đang từ từ mở ra bên trái sân khấu.

Đến lúc này, tôi mới ý thức được rằng, bộ váy cưới đích thực là thứ trang phục đẹp đẽ nhất trong cuộc đời người con gái.

Tôi ngẩn ngơ đứng ở nơi này, nhìn vào một "tôi" khác, đang được người đàn ông đã từng ở bên tôi suốt ngàn năm dịu dàng dắt tay, thong thả bước ra.

Bộ váy cưới trắng muốt, không có những chi tiết trang trí rườm rà, đơn giản mà tinh tế, thứ xa hoa duy nhất, chỉ có một sợi dây lưng mảnh mai nạm kim cương thắt ngang eo, toát ra một vẻ quý phái vừa nổi bật lại vừa không phô diễn. Thân hình mỹ miều dưới lớp váy cưới kia e thẹn nép sát vào người đàn ông bên cạnh, đi sau hắn chừng nửa bước nhỏ, dáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng tuyệt đối. Biểu hiện của cô ta thực khiến người ta vững tin rằng, cho dù trước mặt là vực sâu vạn trượng, chỉ cần có người đàn ông kia dắt tay, cô ta cũng sẵn sàng nhảy xuống, không chút chần chừ.

Bởi vì vững tin, bởi vì dựa dẫm.

Tâm tư này, không thể nào đóng giả.

Nhưng, người con gái đó là Mộ kia mà, lẽ nào cô ta đã cao thâm tới mức có thể "nội ngoại kiêm tu", ngay cả cảm xúc cũng có thể đóng giả như thật?

Hay là… giữa cô ta và Ngao Xí đã nảy sinh chuyện khuất tất gì mà tôi không biết?

Về điểm này, tôi vừa ngờ vực, lại có chút đau đớn như kim châm.

Thân hình hắn vẫn vươn cao rắn rỏi, bờ vai rộng lớn luôn khiến người ta liên tưởng tới dãy núi kiên cố nhất, vẫn thói quen hơi ngẩng cao đầu, ánh mắt luôn nhìn về một nơi cao hơn người khác. Vẻ mạnh mẽ và kiêu ngạo, hắn chưa bao giờ che giấu. Khuôn mặt vẫn luôn khiến tôi hoài nghi là tuyệt tác của thần tiên kia, vẫn anh tuấn hơn xưa, hoàn toàn cách tuyệt với thời gian, không nhận ra chút dấu vết phong sương, lại càng không có vẻ dãi dầu dâu bể.

Thứ duy nhất thay đổi, là hơi ấm.

Đứng cách xa hắn đến vậy, nhưng tôi vẫn cảm nhận được một cách thấm thía rằng, hắn đã không còn nồng ấm như xưa.

Đúng vậy, con rồng dữ trong ký ức của tôi, chính là vầng mặt trời thứ hai trong thế giới của tôi. Cách so sánh này tuy không được mỹ miều cho lắm, nhưng tôi cảm thấy rất chính xác. Cơ thể hắn quả thực sở hữu đầy đủ các nhân tố của vầng dương ngạo nghễ giữa trời cao, ấm nóng, rực rỡ, và mãnh liệt.

Hơi ấm, là dấu ấn của riêng Ngao Xí.

Trong những năm tháng sớm tối bên nhau, tôi thậm chí không cần mở mắt đã có thể nhận ra hắn đang tiến lại gần tôi, dựa vào làn hơi ấm phả vào trước mặt, song trên thực tế, ngoài tôi ra, không một ai khác có thể phát giác ra.

Trước đây tôi không hiểu, chỉ cho rằng đó là do mình quá đỗi căm ghét cái gã này, nên cơ thể mới có phản ứng kiểu "dị ứng".

Sao này, tôi mới hiểu ra, như thế gọi là giao cảm.

Người tôi đã đánh mất hai mươi năm nay, bây giờ ở ngay trước mắt tôi, khoác tay một người con gái khác.

Bọn họ đứng kề bên nhau, tình tứ nhìn nhau, trao cho nhau nụ cười rạng rỡ.

Hắn phát biểu trước quan khách, hoan nghênh sự có mặt của tất cả mọi người, làm chứng cho thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời họ. Giọng hắn sang sảng hồn hậu, lại lịch thiệp nhã nhặn, cảm xúc hết sức điêu luyện chuyên nghiệp, giống như trước đó đã diễn tập vô số lần, chỉ đợi tới ngày ra mắt mọi người một cách hoàn hảo.

Tôi không chịu thừa nhận người đàn ông đó là hắn, ngay từ đầu đã cực lực tìm lý do phủ nhận.

Hóa ra, tôi sợ hãi biết bao nếu người đó thực sự là hắn, tôi sợ hãi biết bao nếu hắn thề non hẹn biển với người khác.

Yêu cây ngàn năm, tự cho mình kẻ hơn người, ngỡ rằng mình từng trải vô số, có thể cười ngạo hồng trần, tất cả yêu hận tình thù, chẳng qua chỉ là mây khói thoảng qua, là thú vui nhạt nhẽo của người phàm.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Ngao Xí khoác tay người khác, tôi mới hiểu rằng, sự "tự tin" đã được xây dựng bao nhiêu năm qua, chẳng qua chỉ là chiêu trò lừa mình lừa người mà thôi.

Rốt cuộc, tôi vẫn là một cô gái "phàm tục" bị tình cảm trói buộc lý trí, chẳng có gì khác biệt so với bất cứ ai.

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh đang được giữ trên những ngón tay trói thon dài của hắn.

– Anh đợi em đeo chiếc nhẫn này đã hàng thế kỷ!

Tôi nghe thấy giọng nói thoáng vẻ nghẹn ngào của hắn, tôi nhìn thấy Mộ – cô gái giả dạng làm tôi kia, thẹn thùng đưa ngón tay ra.

Lẽ nào anh thực sự không phân biệt được cái người đang đứng trước mặt anh hoàn toàn không phải là Sa La mà anh yêu ư?

Tiếng vỗ tay của khách khứa lại càng vang dội, tiếng hoan hô nhấn chìm mọi thứ, ngay cả gã béo và gã gầy cũng xông lên trước sân khấu hò hét rối loạn.

Keng!

Chiếc nhẫn kim cương trong tay Ngao Xí đang chuẩn bị đeo lên ngón tay "cô dâu", đã bị một chiếc thìa sáng loáng đánh rơi xuống đất, lăn lông lốc xuống dưới sân khấu, biến mất tăm.

Toàn sảnh lặng bặt, tiếp đó lại òa lên rầm rĩ, mọi người lũ lượt quay đầu lại, nhìn xem là kẻ nào đã phá đám, lấy chiếc thìa làm ám khí, phá vỡ chuyện tốt lành đang diễn ra.

Có một thời gian tôi mê mẩn với trò ném phi tiêu, lại còn bốc đồng đăng ký tham gia cuộc thi cấp thế giới, lọt vào tới top 3, nhưng thành tích không liên quan gì tới pháp lực. Tôi tôn trọng tinh thần thể thao, nhất quyết thi đấu công bằng thực chất. Tuy đã rất lâu không chơi trò này, trình độ có hơi giảm sút, nhưng việc ném một chiếc thìa để đánh rơi một cái nhẫn, chẳng có gì khó.

Tôi không định tiếp tục chơi trò thi gan với bất kỳ ai. Sự việc từ lâu đã ngấm ngầm bùng phát, tất cả những điều bí ẩn đã sắp sửa nổ tung, nếu nhất định phải có một bên tuyên chiến trước, được thôi, để tôi!

Đối mặt với một loạt những sự việc và biến cố, sức chịu dựng của tôi đã đến cực hạn.

Con dao ăn sáng loáng xoay tròn một cách điệu nghệ trong tay, tôi ngẩng đầu, đón nhận những ánh mắt tìm kiếm của đám đông, và tiếp sau đó là những cái nhìn nghi hoặc. Tôi mỉm cười, nói:

– Đúng, chính là tôi làm!

Bọn họ bắt đầu bàn tán ầm ĩ, rất nhiều người còn nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

– Cô ả điên khùng này là ai?

– Người đâu mà kỳ quặc, phá hoại đám cưới của người ta!

– Thật đáng ghét, rõ ràng mọi thứ đang tốt đẹp!

Tôi bình thản bước về phía sân khấu, mọi người tự động dạt sang hai bên như trốn tránh một thứ bệnh dịch.

– Cô là ai? – Ngao Xí kéo cô dâu của hắn về phía sau lưng, chau mày hỏi tôi.

Tôi ngỡ rằng hắn chỉ quát lên một câu "Cô muốn chết à", sau đó nhảy vọt xuống tẩn cho tôi một trận tơi bời, như vậy mới giống hắn.

– Tại sao không đánh cho tôi một trận thừa sống thiếu chết rồi mới tra hỏi? Như thế này chẳng giống anh chút nào. – Tôi vênh mặt lên, cười mà nói với hắn – Lẽ nào kết hôn quả thực khiến cho con người ta trở nên chín chắn? Ngay cả Ngao Xí cũng không được ngoại lệ?

– Cô là ai? – Hắn bước lên một bước, đứng trên cao nhìn xuống tôi.

– Hãy cẩn thận… – Cô "Sa La" kia nắm lấy cánh tay hắn đầy vẻ quan tâm, đưa mắt nhìn tôi – Cô gái này lai lịch mù mờ, trong danh sách khách mời của em không có cô ta.

Ngao Xí vỗ nhẹ lên tay cô ta, rồi quay sang nói với tôi:

– Hôm nay là hôn lễ của tôi, tôi không muốn động thủ với ai. Trước khi tôi nổi giận, tốt nhất cô hãy đi ngay. Người đâu, tiễn khách!

Cô gái mặc sườn xám, bồi bàn, hai nam hai nữ lập tức lướt tới trước mặt tôi. Bốn người họ vây tôi vào chính giữa, khuôn mặt mang một nụ cười cứng nhắc, đưa tay về phía tôi.

– Từ từ đã! – Hắn bất ngờ kêu lên.

Tôi giật nảy trong lòng.

Hắn bước xuống sân khấu, tiến tới trước mặt tôi, rồi bất thình lình nắm lấy tay trái tôi, trong ánh mắt chỉ có sự xa lạ và căm ghét.

Tôi không nhận thấy sự mừng rỡ mà tôi đang mong đợi.

– Tại sao cô lại đeo vật này? – Hắn thô lỗ giật phăng chiếc vòng bình an chạm vân rồng trên cổ tay tôi xuống. Phút chốc, tôi đã biến thành một kẻ cắp vô liêm sỉ trong mắt hắn. Hắn hất mạnh tay tôi ra, quay lại bên cạnh cô dâu của mình, trách mắng:

– Em đúng là đồ buông quăng bỏ vãi, anh đã nói rồi, vật này rất quan trọng!

Hắn tự tay đeo chiếc vòng bình an cho cô ta.

Thế nhưng, vừa mới đeo xong, chiếc vòng bình an lập tức tuột khỏi tay cô ta, nút cài không hề bung, toàn bộ chiếc vòng giống hệt như không khí vô hình, xuyên qua cổ tay cô ta, không hề để lại một vết tích.

Hắn ngỡ rằng tại mình chưa khóa chặt, bèn đeo lại lần nữa, lại tuột, cứ như thế vô số lần, chiếc vòng bình an này, cô dâu của hắn không thể nào đeo được.

Từ rất lâu rồi tôi không hề rơi nước mắt, nhưng tôi không hiểu nổi tại sao từ khi nhìn thấy cảnh tượng này, nỗi đau đớn trong lòng lại không thể nào kìm nén, biến thành những giọt lệ nóng hổi, rưng rưng trong tròng mắt.

Ngao Xí ơi Ngao Xí, tại sao anh lại không bằng cả một chiếc vòng bình an? Ngay cả nó cũng biết, ai mới là chủ nhân thực sự, mà anh lại mặc tôi cho kẻ khác giày vò.

– Chiếc vòng bình an chạm vân rồng, cô ta không đeo được đâu. – Tôi gắng nuốt ngược nước mắt vào trong, không rơi nước mắt trước mặt kẻ thù là tông chỉ của tôi – Bởi vì cô ta chính là…

– Câm miệng! Nhất định là kẻ điên khùng này đã giở trò gì với chiếc vòng bình an! – Hắn cắt lời tôi một cách thô bạo, rồi ra lệnh cho thuộc hạ – Đuổi cô ta khỏi đây!

Cô gái mặc sườn xám và bồi bàn cùng xông lên, trong đó có hai bàn tay với những móng nhọn hoắt thậm chí còn cào trực tiếp lên mặt tôi. Tuy rằng đây không phải là thân thể của tôi, nhưng cái lối mạo phạm như thế này, tôi cũng không thể chấp nhận được.

Lẹt xẹt vài tiếng, tất cả những kẻ ngông cuồng muốn bắt lấy tôi, bàn tay đều rơi xuống đất.

Sự tức giận hoàn toàn có thể nâng cao chỉ số năng lượng của bản thân lên gấp bội. Con dao ăn trong tay tôi chính là một minh chứng tốt nhất. Với một khí thế như gió cuốn mây tàn, nó cắt phăng tất cả những móng vuốt ma quỷ đang lao tới.

Đừng trách tôi nóng nảy tàn nhẫn, chưa chi đã cắt đứt tay người khác. Những kẻ bị tôi chặt tay không phải là con người. Những bàn tay rơi xuống đất, chớp mắt đã hóa thành cát đen, tung tóe trên sàn nhà trắng tinh, sau đó chui tọt hết xuống những kẽ hở giữa các viên gạch, giống như đang đuổi theo đám bại binh tháo chạy. Bốn kẻ này chỉ liếc qua cổ tay rụt lủn của mình, rồi lại nhanh như chớp lao vào tôi.

Một đấm vào giữa ngực gã bồi bàn, lại xoay người tung một đá vào đầu của cô gái mặc sườn xám. Thế là, một kẻ giữa ngực hoác ra một lỗ lớn, còn kẻ kia đầu bay vọt đi cả mấy mét, chỉ còn trơ lại cơ thể, đổ ụp xuống thành một đống cát đen. Hai kẻ còn lại cũng có kết cục tương tự, bị Cửu Quyết nãy giờ vẫn nhàn tản đứng xem, giờ động thủ đánh thành vụn cám.

Ngao Xí dường như không ngờ được rằng tôi sẽ động thủ. Cô dâu của hắn khẽ kêu lên một tiếng, hoảng hốt mất một thoáng.

Hàng nhái vẫn cứ là hàng nhái. Cho dù cô có được cơ thể của tôi, pháp lực của tôi, thế nhưng, cô vĩnh viễn không thể học được sự mạnh mẽ khoáng đạt của tôi, sự dũng cảm từ trong huyết quản của tôi.

Hiệp thứ nhất, tôi đã thắng.

Đám khách khứa bật ra những tiếng kêu rú hoảng loạn, có người thậm chí còn gào lớn:

– Quái vật! Có quái vật!

Thế nhưng, ngón tay bọn họ lại không chỉ vào những kẻ vừa biến thành cát vụn, mà là chỉ vào tôi và Cửu Quyết.

Bàn ghế bị đám người bỏ chạy tán loạn xô đổ ngổn ngang, cả dãy bàn ăn cũng bị lật nhào, thức ăn và rượu văng đầy mặt đất. Buổi hôn lễ đã bị sự xuất hiện của tôi phá hỏng hoàn toàn.

Ngao Xí nổi giận bừng bừng, quát lớn:

– Bắt hai kẻ này lại!

Một đám đông những cô gái mặc sườn xám và những kẻ hầu bàn đột nhiên xuất hiện như những bóng ma, thậm chí tôi không nhìn rõ những kẻ này xông ra từ chỗ nào.

Đương nhiên, hành động của Cửu Quyết còn nhanh hơn nữa, lập tức kéo tôi ra sau lưng, hai tay bắt quyết, lầm rầm niệm chú, rồi thong thả hô lớn:

– Tan!

Cuồng phong, ẩn chứa hương rượu thơm nồng khác lạ, vụt ra từ lòng bàn tay gã, rít lên như hổ gầm rồng hú, lao vọt về phía kẻ địch. Thuộc hạ của Ngao Xí không kẻ nào may mắn sống sót. Khắp đại sảnh, phút chốc cát đen mù mịt, bẩn thỉu vô cùng.

Cửu Quyết thở phù một cái, nháy mắt với tôi:

– Về việc thanh toán cả lố, bây giờ chỉ có thể giao cho tôi.

– Good! – Tôi hiếm hoi lắm mới giơ ngón tay cái lên với gã, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra thần sắc của gã có chút bất thường. Tôi khẽ hỏi:

– Sao thế?

– Không sao! – Gã lắc đầu – Có lẽ vừa nãy ra tay hơi quá độ, bây giờ hơi váng đầu. Cô biết đấy, rất lâu rồi tôi không đánh hội đồng.

– Gã kia… – Anh ta đột nhiên hỏi – Đúng là Ngao Xí à?

Tôi không thể chỉ phán đoán bằng trực giác, tôi cần xác nhận bằng sự thực.

– Khí tỏa ra từ người hắn đích thực là "vương khí" riêng có của tộc rồng Đông Hải. – Cửu Quyết khẽ chau mày – Chỉ có điều, thứ này hình như là một vương khí… "chết".

– Hỗn xược!

Một tiếng gầm giận dữ khiến người ta kinh tâm động phách. Ngao Xí tung người nhảy vọt lên, nắm đấm sấm sét từ trên không giáng thẳng xuống đỉnh đầu Cửu Quyết.

Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện Ngao Xí và Cửu Quyết sẽ có ngày thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nhau. Hai người họ giao đấu kịch liệt, những chiêu thức được tung ra từ hai nguồn linh lực va chạm dữ dội giữa không trung. Trên sàn nhà, trên tường, vì cuộc chiến giữa họ mà xuất hiện hết lỗ hổng này tới khe nứt khác một cách oan uổng.

Nhưng tôi nhận ra, Cửu Quyết tấn công ít, phòng thủ nhiều, còn Ngao Xí, chiêu nào cũng muốn lấy mạng Cửu Quyết.

– Ái chà chà, này người đẹp Mộ ơi, đang yên đang lành cô lại tới sinh sự gì thế! – Gã gầy và gã béo thấy tình thế căng thẳng, bèn chạy tới kéo tôi sang một bên, mặt mày hoảng hốt – Nhìn xem, một đám cưới tốt đẹp đến thế, giờ thành ra cái gì thế này? Tốt xấu gì cũng là cô chủ nhà tôi, cô hãy nể mặt một chút chứ, đợi người ta cưới hỏi xong xuôi rồi hãy tính toán nợ nần có phải tốt hơn không?

Đúng là không thể chịu đựng nổi hai thằng cha đần độn này! Tôi đấm một phát vào giữa mặt gã gầy đang lải nhải liên hồi, chửi rủa:

– Các ngươi thì hiểu cái cóc gì! Cô ta đừng có hòng đám cưới!

– Có phải những người xinh đẹp thì tính khí đều tệ hại không nhỉ? – Gã béo chết khiếp trước cơn giận dữ của tôi, nem nép rụt vào sau lưng gã gầy.

Cửu Quyết dần dần rơi vào thế yếu, động tác mỗi lúc một chậm, tiếp chiêu mỗi lúc một thêm chật vật, trong lúc không kịp né tránh, bị Ngao Xí đấm trúng sườn trái, cả thân người đập thẳng vào cột đá hoa cương chạm hoa phía sau lưng, khiến cột đá to lừng lững là thế vỡ toang một mảng lớn, vụn đá bắn tung tóe, cây cột lung lay muốn đổ.

Cửu Quyết sắc mặt tái nhợt, ho rũ rượi một tràng, thậm chí chẳng còn đủ sức đứng dậy. Đây là tình cảnh thảm hại chưa từng có trong cuộc đời gã mà tôi từng nhìn thấy.

Nhưng, việc này thật bất thường. Pháp lực của Cửu Quyết cao cường hơn tôi, cho dù đối thủ có là tộc rồng Đông Hải, gã cũng chưa chắc đã kém cỏi hơn, không thể nào lại bại trận nhanh chóng đến vậy.

Cửu Quyết ngã gục, Ngao Xí trong mắt bừng bừng sát khí, chớp mắt đã tiến tới trước mặt Cửu Quyết, trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm một con dao găm sắc lạnh, đâm thẳng vào yết hầu Cửu Quyết.

Vào khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, Cửu Quyết đã dịch người sang bên cạnh. Con dao găm đâm thẳng xuống đất, ngập lút quá nửa.

– Dừng tay!

Trước khi Ngao Xí kịp rút con dao lên, tôi trở nên hung hãn như một con thú nhỏ, dùng tấm thân mảnh dẻ lao thẳng vào người hắn, khiến hắn loạng choạng ngã nhào.

– Anh điên rồi à? Anh ấy là Cửu Quyết! – Trước khi hắn kịp bò dậy, tôi xông thẳng đến, bất chấp tất cả đè lên người hắn, tì chặt khuỷu tay vào cổ hắn, nghiến răng mà rít lên – Anh mở to con mắt ra mà nhìn cho rõ! Ngao Xí, rốt cuộc anh đã trúng thứ tà gì?

– Tôi đếm đến ba, cô mau tránh ra. Tôi không ra tay với phụ nữ! – Hắn lạnh lùng nhìn tôi – Nhưng nếu cô cứ tiếp tục làm bừa, tôi sẽ biến cô thành tro bụi.

– Các người thật quá đáng! – Cô dâu nãy giờ vẫn đứng yên trên khán đài cuối cùng đã lên tiếng, với bộ dạng của một người bị hại.

Tôi nhìn thấy một biểu cảm dị dạng từ trên khuôn mặt của "tôi", không phải là phẫn nộ, không phải là lo lắng, mà là vẻ đắc ý bởi "đại nghiệp" nung nấu bấy lâu nay đã sắp hoàn thành.

Cô ta đứng một mình trên sân khấu, chỉnh sửa lại vạt váy hơi xộc xệch một cách chăm chút và thanh tao. Màu trắng tinh khôi như tuyết trên chiếc váy cưới của cô ta, dưới ánh đèn chao động, vẽ nên một vẻ cao ngạo và huyền hoặc như cách biệt với đời. Dưới chân cô ta, không còn là sàn nhà rải đầy những cánh hoa, mà là mặt đất mộc mạc và ấm áp dưới chân núi Phù Lung trong ký ức của tôi. Cô ta vẫn giống như trước đây, đứng cô độc nơi chính giữa, cho dù xung quanh có bao nhiêu người vây quanh, cũng vẫn là cây hòe nhỏ bé cô độc ấy, cây hòe khát khao được biến thành người khác.

Nếu cô ta đúng là cô dâu, thì cô ta không đủ vẻ lộng lẫy rạng ngời, cho dù cô ta có tươi cười hạnh phúc đến đâu chăng nữa.

– Các người thật quá đáng!

– Các người thật quá đáng!

Đám khách khứa nãy giờ chỉ rúm ró một bên, bỗng thi nhau lặp lại lời của cô ta, hết lần này tới lần khác, với đủ mọi giọng điệu, cao thấp thanh trầm, hình thành một bản hợp xướng hết sức khó nghe bên tai tôi. Khúc nhạc này chỉ có một điệu, chỉ có một câu, cũng chỉ có một thứ cảm xúc – tôi là quái vật, nên nhanh chóng diệt trừ!

Đám tân khách tiến về phía tôi, có người tiện tay nhặt dao dĩa trên mặt đất, có người nhặt lấy những ly rượu đã vỡ mất chân, mặc kệ cho những cạnh vỡ sắc lẹm đâm sâu vào trong tay, máu chảy ròng ròng cũng không để ý.

Tốc độ di chuyển của đám đông khá nhanh, dường như họ đã không còn là con người, mà là một bầy cá mập ăn thịt người đang săn mồi tập thể trong lòng đại dương.

Tôi cảm thấy sự chẳng lành.

Chỉ thoáng chốc thất thần, Ngao Xí đã hất tôi ngã nhào, giẫm một chân lên lưng tôi, lực đạo lớn đến nỗi xương cốt tôi muốn gãy vụn.

– Không được làm hại cô ấy! – Cửu Quyết loạng choạng đứng dậy, còn chưa kịp đến bên tôi, đã bị chưởng lực của Ngao Xí đánh trúng, bay ngược về phía sau như một bao cát. May sao gã béo xuất hiện vừa đúng lúc, làm tấm đệm thịt cho Cửu Quyết.

Gã gầy vọt ra từ trong đám đông giống như một con chuột chũi, rúc vào bên cạnh Ngao Xí, ôm chặt lấy chân hắn, hét lên:

– Ngao Xí đại nhân ơi, chi bằng hãy tha cho bọn họ đi! Tuy tội phá hoại hôn lễ vô cùng đáng giận, nhưng cũng không tới mức phải nặng tay với họ đến thế!

– Đúng đấy, đúng đấy, Ngao Xí đại nhân, ngài sắp trở thành chồng của cô chủ rồi, mà gã này là bạn thân của cô chủ, ngài hãy nể mặt mà tha mạng cho chú ấy. Có lẽ hôm nay chú ấy vui quá nên quá chén, mới gây ra chuyện hỗn loạn thế này! – Gã béo dìu Cửu Quyết đã rũ rượi không còn sức lực, luôn miệng cầu xin Ngao Xí, rồi lại quay đầu lại nói lớn với "Sa La" – Cô chủ, cô nói gì đi chứ, quan hệ giữa cô và chú Cửu Quyết chẳng phải rất tốt đẹp hay sao?

– Nếu đúng là bạn của ta, thì đã không phá hoại hôn lễ của ta. – Cô ta chỉ nói một câu.

Trong khoảng khắc này, tôi cảm thấy ăn năn vì trước đây chỉ nhăm nhăm cắt giảm tiền lương của gã béo và gã gầy. Trong thời khắc hiểm nghèo, hai gã chết nhát này dám đứng ra bênh vực, thật hiếm có.

– Từ lúc nào tới phiên các người lên tiếng?

Ngao Xí mắt đỏ ngầu sát khí, vì hai tên "không sợ chết" này mà lửa giận càng bốc thêm mấy phần, vung bàn tay về phía gã béo và gã gầy.

– Đừng… Đừng động đến bọn họ! – Tôi ra sức vẫy vùng dưới chân Ngao Xí, nhưng thậm chí không thể lật được người.

Một luồng ánh sáng trắng lóa, bao bọc xung quanh là những vật thể tựa máu loang, từ lòng bàn tay hắn xuyên thẳng vào tim của gã béo và gã gầy.

Hai gã cùng "hự" lên một tiếng, thân hình bỗng chốc co rúm lại, biến thành hai con giun giãy giụa hoảng loạn trên mặt đất, một béo, một gầy.

Đúng vậy, gã béo và gã gầy là hai con yêu quái giun đất tầm thường nhất mực, công lực chẳng có gì, không biết làm gì ngoài việc làm bánh ngọt và ngắm gái đẹp.

Ngao Xí đưa mắt lạnh lùng nhìn tôi, rồi đột nhiên thu chân lại, đá thẳng vào người tôi như đá một con chó chết. Sức mạnh khủng khiếp đẩy tôi trượt đánh vèo trên nền nhà, đâm ngã một lô xích xông những vị khách đi đầu tiên đang từng bước áp sát về phía bọn tôi.

Tôi kịp thời lăn người, tránh được chiếc dĩa suýt chút nữa đâm trúng mắt. Thế nhưng, nơi bắp chân vẫn nhói lên một cơn đau buốt – Một gã đàn ông cao lớn đã túm chặt lấy chân trái tôi, con dao ăn trong tay cắm ngập vào da thịt tôi.

– Các người thật quá đáng! – Gã đàn ông nắm chặt cán dao, vẫn lặp lại câu nói ấy.

Cơ thể này không thuộc về tôi, nhưng điều này hoàn toàn không cản trở cảm giác đau đớn lan truyền.

Tôi tung chân đá thẳng vào mặt gã, sức mạnh bị cơn đau kích thích, chốc lát đã khiến hắn ra gãy dập sống mũi. Hắn ôm lấy mũi, mặt mày be bét máu ngã ngửa xuống sàn.

– Các người thật quá đáng! – Những tràng hò hét đợt sau lớn hơn đợt trước tụ lại trên đầu tôi, dường như muốn chặn hết nguồn dưỡng khí mà tôi hít thở.

Cú đá của Ngao Xí đã tống tôi vào giữa đám người đã hoàn toàn phát cuồng một cách hoàn hảo, tôi bị bọn họ vây kín xung quanh. Ở đằng kia, tình cảnh của Cửu Quyết cũng chẳng hề khá khẩm hơn tôi, đám đông xông tới đã hoàn toàn nhấn chìm gã, chốc chốc lại có người ngã xuống, trên đầu hoặc trước ngực cắm dao ăn hoặc mảnh thủy tinh. Một người phụ nữ trung niên to béo bị hất tung lên giữa không trung, liền ngay sau đó là một con giun đất khổng lồ nhảy vọt lên cao, vung đuôi quật thẳng lên đầu bà ta – là gã béo.

Hai nắm đấm khó địch nổi bốn cái tay, huống hồ lúc này lại không chỉ là bốn trăm cái tay, sự yếu ớt bất thường của Cửu Quyết mỗi lúc càng thêm rõ rệt, cho dù có gã béo giúp sức, cũng chỉ là châu chấu đá voi. Bọn họ liều mạng đánh đấm, có ý đồ tiến lại gần chỗ tôi, nhưng không mấy hiệu quả.

Tôi len lỏi né tránh dưới rừng chân hỗn loạn, vũ khí trong tay họ tới tấp lao xuống người tôi như mưa rào. Tôi đánh, tôi đá, tôi đỡ, tôi vận hết tất cả bản lĩnh vốn có, nhưng cơ thể vẫn cứ chằng chịt thương tích. Váy áo của tôi đã sắp biến thành màu đỏ rực giống hệt như chữ "song hỷ" dán trên tường. Nếu không nhờ gã gầy giúp tôi giải quyết một nửa số đòn công kích, thì e rằng lúc này tôi đã trở thành một con nhím chết.

Đôi nam nữ đứng trên sân khấu nhìn ngắm chúng tôi đang giằng co giữa ranh giới sống chết giống như đang xem một vở kịch.

Tất cả vũ khí có thể dùng được gần như đã bị đám đông lấy hết. Tôi và gã gầy giống như con kiến đang chạy tháo thân trong kẻ hở, mỗi một tục đánh lui mười mấy kẻ ở gần chúng tôi nhất, gã gầy cắn chặt lấy cổ áo tôi, vụt một cái trượt ra ngoài vòng chiến từ một kẻ hở, tạm thời bỏ đám người điên cuồng kia lại sau lưng.

Ở đằng kia, gã béo cũng kéo theo Cửu Quyết đột phá vòng vây xông ra, cả hai đều đã mình đầy thương tích.

Chúng tôi chạy như điên về phía cổng, đằng sau, đám người đuổi tới mỗi lúc một gần.

Cánh cổng lớn màu trắng khép chặt đã gần trong gang tấc, chỉ có điều, một bóng người bé nhỏ đang đứng chặn phía trước.

Một bé gái cài nơ trên tóc, chừng bốn năm tuổi, hai bàn tay nắm chặt, cơ thể co rúm, đang khóc nức nở, vừa khóc vừa hét toáng lên:

– Mẹ ơi, con sợ, con sợ!

– Con người… – Cửu Quyết thoáng chau mày, nói – Cổng lớn đã bị kết giới phong tỏa, mau bế nó ra, tôi sẽ mở cửa.

Bé gái này là người duy nhất ở nơi này không gào lên "Các người thật quá đáng". Tôi vội chạy lại gần, bế nó lên, lùi lại sau lưng Cửu Quyết.

– Lùi lại thêm chút nữa! – Cửu Quyết quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt khẽ cười – Nếu vận hết sức lực vẫn không thể mở được cánh cổng này, thì cô hãy đập vỡ thực thân của tôi, bên trong có một viên nội đan, tuy nó không giúp được cho cô là bao, nhưng ít nhất có thể khiến cô mạnh mẽ hơn lúc này cả chục lần. Nhớ kỹ đấy!

– Cút đi! Nói năng linh tinh cái gì thế! – Lòng tôi chợt thắt lại, tôi quát lớn – Anh tập trung mở cổng cho tôi!

Cửu Quyết cười cười, quay người đi, hít vào một hơi thật sâu.

Bé gái nằm trong lòng ôm chặt lấy tôi, run cầm cập, vẫn khóc gọi mẹ.

– Nín đi nào, mẹ cháu chốc nữa sẽ tới tìm cháu! – Tôi vụng về vỗ lên lưng nó.

– Nói dối! – Đứa bé đột nhiên nín bặt, ngẩng đầu lên, bằng cái giọng non nớt của trẻ con, chầm chậm cất tiếng – Các người thật quá đáng!

Tôi giật bắn mình, lập tức thả tay buông đứa bé xuống.

Nó ngẩng khuôn mặt bé nhỏ lên, cười khanh khách với tôi, chạy thẳng đi, đứng ở một chỗ cách xa tôi, lắc lắc bàn tay đang nắm chặt, sau đó vẩy thật mạnh xuống.

Một luồng sáng rất khó nhận ra lóe lên trong tay cô bé. Lúc này, tôi mới nhìn thấy, thứ đang nắm chặt trong tay đứa bé là một sợi bạc không to hơn sợi tóc là mấy.

Trên đỉnh đầu tôi vang lên những tiếng kim loại vỡ tan, rơi đổ loảng xoảng, sau đó là tiếng nước chảy ào ào.

Tôi ngẩng phắt đầu lên, thấy trên trần nhà, ba sợi dây xích bằng kim loại treo chiếc đèn chùm khổng lồ màu hoa hồng hình chiếc bát đã đứt mất hai sợi, khiến cho "cái bát lớn" này chốc lát đã lộn ngược trở xuống một dòng chất lỏng màu hổ phách tỏa khí đen sì chảy thẳng xuống, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới trên đỉnh đầu tôi.

Trong dòng chất lỏng đang trút xuống như thác đổ, có vô số khuôn mặt người khủng khiếp đang chèn ép lẫn nhau, đang nhào lộn, những cái lưỡi thò ra từ trong miệng tõe ra thụt thò như lưỡi rắn.

Tôi sẽ bị nung chảy. Đây là ý nghĩ duy nhất. Nhưng chân tôi giống như bị dính chặt lên mặt đất, không thể nhúc nhích được một ly, cũng lại là trò quỷ của đứa bé gái kia.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, hai cái bóng vừa giống rắn lại vừa giống rồng, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt không hề nổi bật, bay vọt tới bên tôi, đan vào nhau thành một hình chữ thập khổng lồ quay vùn vụt trên đỉnh đầu tôi. Tất cả những chất lỏng đổ xuống đều bị hút vào trung tâm của hình chữ thập trong những tiếng ù ù không ngớt, không một giọt nào rớt xuống đất, lại càng không hề dính lên người tôi.

Chưa đây năm giây, trên đỉnh đầu không còn bất cứ động tĩnh gì, tôi ôm đầu ngồi trên nền nhà, chỉ nhìn thấy hai con giun đất khổng lồ rơi đánh oạch xuống trước mắt tôi, cơ thể bị ăn mòn thành một màu đỏ ối, từ trong ra ngoài không còn miếng thịt nào nguyên vẹn, khói đen ngùn ngụt bốc ra từ hai thân thể đã hoàn toàn không còn dấu hiệu của sự sống.

– Cô chủ, tôi muốn tăng lương!

– Cô chủ, không phải là tôi ăn vụng!

– Cô chủ, cô chẳng khác nào bà chằn!

– Cô chủ… Cô chủ…

Khuôn mặt của gã béo và gã gầy, và cả những giọng nói luôn khiến tôi chán ghét, bất chợt dội thẳng vào trí não tôi.

Gã béo và gã gầy, đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 1

✣ Rồng và Cây ✣

Không nếm vị đắng, sao có vị ngọt?

Đời người vốn dĩ là một cuộc hành trình đắng ngọt sóng đôi.

Khác chăng ở chỗ, người thì có bạn đồng hành, có tri kỷ, người thì không.

Người không có tình yêu, dù bên cạnh có đông vui náo nhiệt, vẫn không khỏi cô đơn.

Người có tình yêu, dù phiêu bạt chân trời, dầm sương dãi gió, cũng không hề đơn độc.

I.

Tôi không hề muốn khóc, cũng không thấy đau buồn, chỉ chậm chạp đứng dậy, khe khẽ nói một câu với đám truy binh phía sau, với hai "khán giả" đứng trên sân khấu:

– Các người đáng phải chết!

Mặt cô dâu hơi biến sắc, còn Ngao Xí đột nhiên trừng mắt giận dữ nhìn cô ta, nói khẽ:

– Cô dám…

Nếu không giết chết đôi nam nữ coi mạng người như cỏ rác kia, tôi càng đáng chết hơn.

Những vết thương trên người đã không còn có cảm giác đau đớn, sức mạnh mất đi cũng đã trở về. Tôi cần trạng thái như thế này, cho dù chỉ trong một phút.

Tôi đẩy Cửu Quyết đang tiến lại dìu tôi, quay đầu bước đi ngay.

– Đứng lại!

Đằng sau có người gọi tôi, không phải là Cửu Quyết.

Giọng nói cực kỳ bá đạo, không giận mà uy, không cho phép người nghe có bất kỳ chống đối.

Điều cốt yếu là, giọng nói này, tôi đã từng nghe suốt hơn một ngàn năm.

Tôi sững sờ quay đầu lại.

Thi thể của gã béo và gã gầy đã hóa thành một vũng nước trong vắt, bị một sức mạnh lạ lùng nào đó tập hợp lại, liên tục vun lên cao, cho tới khi chồng thành một hình người trong suốt.

"Roạt" một tiếng, một khe hở nứt ra từ trên đỉnh đầu, chạy dọc xuống dưới, giống như kéo một chiếc phéc-mơ-tuya, một thân hình cao lớn bước ra từ bên trong.

Mắt mũi, làn da, trang phục màu đen in chìm hoa văn rồng màu tím, cái đầu hơi ngẩng cao, mỗi một hành vi cử chỉ, cho tới mỗi một sợi tóc đều toát ra một vẻ cao ngạo khiến người ta choáng ngợp.

– Ngao… Ngao… – Một kẻ xưa nay vốn miệng lưỡi lanh lợi như tôi, lần đầu tiên lắp bắp.

– Ngao cái đầu cô! – Người đó túm lấy tay tôi, với một cử chỉ vẻ như thô bạo nhưng kỳ thực rất đỗi dịu dàng, kéo tôi vào trong lòng, trách mắng sa sả – Nếu như tôi không hiện thân, thì cô đã bị nấu chín nhừ mất rồi! Đúng là chẳng có cô gái nào ngốc được hơn cô! Từng ấy năm rồi, vẫn chẳng tiến bộ được chút nào!

Khắp gầm trời này, không một ai dám lên giọng mắng mỏ tôi như thế, cũng không một kẻ nào dám ôm tôi vào lòng một cách thân mật như thế. Duy chỉ có hắn.

Thế nhưng hình dạng của tôi lúc này… Tôi tiếp tục lắp bắp:

– Anh… anh quen tôi à?

– Ồ đúng rồi, tôi quên bẵng mất! – Hắn đưa hai tay khẽ véo lên hai má tôi giống như trêu đùa một đứa trẻ, mũi hắn gần như chạm vào mũi tôi – Chỉ có đồ ngốc như cô mới không nhận ra tôi, chứ tôi làm sao có thể không nhận ra cô? – Hắn thở dài một tiếng, rồi hét lên – Sa La.. Sa La… Sa La…

Tiếng gọi này, dường như tôi đã đợi cả ngàn năm.

Nhưng đây không phải là việc quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là người gọi tên tôi.

Hai tay hắn ôm chặt lấy tôi. Từ trong đôi mắt vẫn tuyệt đẹp như xưa đang trước mặt tôi, tôi đã nhìn thấy hình dáng của mình, cũng đã nhìn thấy hơi ấm sực như lửa, và cả sự quan tâm đã thiếu vắng bấy lâu nay.

Đúng rồi, đây mới là người tôi cần tìm, đây mới đúng là Ngao Xí của tôi.

Cơ thể được bao bọc trong hơi ấm và cảm giác an toàn tuyệt đối, linh hồn tựa như một đứa trẻ nít đang êm đềm nằm ở trong nôi, trong những cái đung đưa nhè nhẹ, hóa thành một trời sao sáng rực, bồng bềnh bay về một nơi xa.

Tất cả những thứ không thuộc về tôi, đang rời xa. Những thứ thuộc về tôi, đang trở lại.

– Váy cưới cũng đẹp đấy, nhưng không hợp với cô lắm. – Lời nhận xét khó tính của Ngao Xí đã kéo tôi đang thả hồn đến tận phương trời đẩu đâu quay trở lại.

Váy cưới?

Tôi cúi xuống nhìn. Bộ váy cưới trên người Mộ đã chạy lên người tôi, mà không đúng, đây vốn dĩ chính là cơ thể của tôi.

Lời độc chú mà tôi trúng phải đã hóa thành không khí nhờ tiếng gọi của Ngao Xí. Tôi đã trở về, yêu cây Sa La, hàng thật trăm phần trăm.

Tôi mừng rỡ sờ lên mặt mình, tiện tay nhặt lấy một chiếc đĩa bạc dưới đất lên, lật ngược lại, dùng đáy đĩa nhẵn bóng như gương hối hả soi khuôn mặt mình.

– Còn soi cái khỉ gì nữa! Soi thế chứ soi nữa cũng chỉ là một con yêu quái già khú đế! – Ngao Xí sốt ruột giằng lại chiếc đĩa, rồi lại quay sang Cửu Quyết nói – Chắc anh vẫn chưa chết được phải không? Không ngờ thượng tiên trên thiên giới cũng có lúc hình tượng thê thảm đến thế này, ha ha.

Cửu Quyết tuy sức tàn lực kiệt song vẫn giữ vững phong độ, nhắc nhở hắn:

– Biệt thự Đông Hải không phải là một nơi bình thường, có thể gây hỗn loạn bản tính của con người, và còn có thể hút lấy nguyên linh của những kẻ không phải người. Nếu không phải vậy, làm gì tới lượt một con rồng ranh con như anh cười nhạo tôi?

– Bị ân nhân cứu mạng cười nhạo cũng là đáng đời! – Ngao Xí lại cười gian xảo. Dường như hắn luôn như vậy, chỉ cần nhìn thấy người khác tức giận, liền nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đổ thêm dầu vào lửa.

Tôi không tức giận, tôi chỉ có một núi câu hỏi muốn hỏi hắn.

– Anh…

Lời còn chưa ra khỏi họng, đã bị Ngao Xí đưa tay bịt miệng.

– Bây giờ không phải là lúc để hỏi, sau này tôi sẽ giải thích sau.

Nói xong, hắn dắt tay tôi bước lên phía trước.

Lúc này tôi mới nhìn thấy, những tân khách vừa điên cuồng truy sát chúng tôi, giờ tất cả đều đờ đẫn đứng ngây tại chỗ, kẻ nào kẻ nấy đầu cúi gục, tay buông thõng, không nói năng cũng không động cựa.

– Những con rối đáng ghét!

Ngao Xí chỉ khẽ vung tay, giống như xua đi một con ruồi quấy rối, những kẻ chắn ngang đường đi của chúng tôi, lập tức bay văng đi giống như bầy ruồi thực, đổ ngã la liệt trên mặt đất.

– Bọn họ chỉ là những con người bị thao túng, đừng ra tay quá nặng. – Tôi nhìn những phụ nữ và trẻ nhỏ ngã rạp trên đất, gồm cả đứa bé gái vừa rồi muốn dồn tôi vào chỗ chết, nhắc nhở Ngao Xí.

– Cho nên tôi mới không biến chúng thành cá nướng! – Ngao Xí trừng mắt nhìn tôi.

"Bốp, bốp, bốp". Một tràng vỗ tay vang lên phía trước chúng tôi.

Nhân vật chính của đêm nay, "chú rể Ngao Xí" đang vỗ tay, vừa cười vừa bước về phía chúng tôi. Đằng sau hắn là Mộ váy áo đẫm máu, thương tích đầy mình. Thật là đáng tiếc, cái thân thể mà tôi trả lại cho cô ta, xem ra rất không lành lặn.

Hai Ngao Xí, nhìn từ vẻ ngoài, đúng là giống nhau y hệt. Đứng giữa hai người họ, tôi cứ ngỡ rằng đang đứng giữa hai tấm gương.

Mộ không nói không rằng, chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt mờ đục xám xịt.

– Muốn gặp mặt em, thực không dễ dàng. – Kẻ kia dừng lại cách chúng tôi ba bước, khẽ nở nụ cười, xem ra không hề có ý định tấn công – Trốn suốt hai mươi năm rồi phải không? Thật không dễ dàng.

Tôi cứ ngỡ rằng sự trầm lặng và nghiêm nghị tuyệt đối không có dính líu gì tới thể loại người như Ngao Xí. Nhưng hôm nay tôi phát hiện ra, không phải như vậy.

– Tôi biết xưng hô với anh thế nào đây? – Hắn thở dài – Thần Anubis? Ngao Thước? Hay là… anh trai thân yêu?

Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Hắn gọi con người đó là Ngao Thước, gọi là… anh trai? Chẳng lẽ lại ứng nghiệm với câu danh ngôn của tôi – những kẻ biến thái trong thiên hạ đều cùng một nhà?

– Trông chúng tôi rất giống nhau, đúng không? – Ánh mắt kẻ kia nhìn tôi đã hoàn toàn khác hẳn so với lúc trước, trở nên rất đỗi dịu dàng, chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Ngao Xí – Chắc chắn là hắn chưa từng kể với cô rằng, hắn có một anh trai song sinh.

– Tôi không có hứng thú với chuyện gia đình của người khác. – Tôi vẫn còn nhớ như in vừa rồi hắn ta đối xử với tôi như thế nào, lạnh lùng đáp lời.

– Ha ha, tôi rất thích kiểu con gái như cô, dũng cảm, lại hơi ngốc nghếch. – Hắn bất ngờ cười lớn – Đặc biệt là sự cao ngạo quật cường từ tận trong huyết quản, không chịu cúi đầu trước bất cứ việc gì, thật khiến người ta cảm động.

Ánh mắt của Mộ, hệt như ánh nến tắt phụt trước gió, tối sầm.

Tôi căm ghét thấu xương tủy việc bị một kẻ như thế này "khen ngợi", bèn quay mặt đi không thèm đếm xỉa tới hắn.

– Anh tiêu tốn biết bao nhiêu tâm huyết, bài binh bố trận hoành tráng đến thế này, ép tôi xuất hiện, lẽ nào chỉ để hàn huyên chuyện cũ? – Ngao Xí bất ngờ cao giọng, nộ khí bừng bừng, cắt ngang lời hắn.

– Hàn huyên chuyện cũ thì có gì không tốt? – Hắn không hề tức giận, bước về phía tôi.

Ngao Xí bước lên chắn giữa tôi và hắn, gằn từng chữ:

– Anh còn tiến lại thêm một bước, đừng có trách tôi!

– Vậy sao? – Hắn dừng lại, nụ cười dần tan biến – Phải chăng em vẫn muốn ra tay giống như một ngàn năm trước, lại cầm đao đâm xuyên qua tim ta?

Giữa hai đầu mày Ngao Xí nhíu lại thành những nếp nhăn sâu hoắm, đặc biệt là khi nghe tới câu "đâm xuyên qua tim", tôi rõ ràng cảm nhận thấy cơ thể Ngao Xí khẽ rùng lên một cái.

– Năm xưa, nếu không phải tại ta hồn phách không chỗ trú, thì người đàn ông đầu tiên bước vào cuộc đời cô sẽ không phải là Tử Miễu. – Hắn hơi xoay đầu qua, ngang ngạnh nhìn vào tôi đang đứng sau lưng Ngao Xí.

Câu nói này không khác gì một tiếng sét đinh tai, khiến tôi đột nhiên ngưng thở.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 2

Hắn ngẩng đầu lên, thở dài thườn thượt:

– Đúng vậy, nếu không phải lúc đó, ta đã chết dưới lưỡi đao của người em ruột, trở thành một u hồn phiêu dạt khắp nơi, chắc chắn ta sẽ ban hình người cho cô và mang cô đi trước khi Tử Miễu phát hiện ra cô.

– Anh bị ngộ độc thực phẩm rồi à? – Tôi gắng gượng cưỡng ép bản thân trấn tĩnh, không được hoang mang, không được nghe gã điên này nói xằng nói bậy.

– Khi cô còn là "cây thần" trên đỉnh núi Phù Lung, chắc chắn cô vẫn nhớ được có bao nhiêu người đã vì cô mà chết. – Dáng vẻ của hắn giống như đang kể lại một câu chuyện cổ tích xa xưa, với một giọng điệu êm đềm điềm đạm rất mực – Ta ở trên đám mây đối diện với cô, nhìn thấy cô chẳng mảy may bận tâm tới cái chết của những con người ngu ngốc, lúc nào cũng bình thản điềm nhiên, ta biết ngay rằng, ta đã tìm được bạn đời. Có lẽ cô chưa bao giờ thử nghĩ, trong suốt bấy nhiêu năm cô được sùng bái như vật thần, tại sao không hề có người từ Âm phủ tới gây phiền hà cho cô? Trong khi số người chết vì cô đông đảo đến vậy?

Tôi nhớ lại một câu Tử Miễu đã nói với tôi khi gặp tôi lần đầu tiên – Nếu còn tiếp tục làm bừa, thì Âm phủ tới bắt cô chỉ là việc sớm muộn.

Tôi ngỡ rằng anh chỉ hù dọa mình, bởi vì thực sự chưa hề có bất cứ kẻ nào tới tìm tôi gây rối.

– Bởi vì ta đã thay cô xử lý tất cả đám quỷ tốt đáng ghét tự cho mình là công bằng nghiêm minh tới từ cõi chết. Ta không muốn bọn chúng phá hỏng bản tính bẩm sinh cũng như vẻ đẹp của riêng cô. – Hắn tỏ ra tiếc nuối – Chỉ đáng tiếc, vẫn duyên phận không đủ. Người thực sự mang cô tới thế giới này không phải là ta. Khi ta quay lại núi Phù Lung, cô đã rời khỏi đó rất lâu rồi. – Hắn ngừng lời, dùng ánh mắt thâm trầm khác lạ nhìn kỹ tôi một lượt – Đáng tiếc hơn hết, đó là khi tôi tìm lại được cô, cô đã biến thành một thứ dung tục và vô dụng giống hệt như những sinh vật khác. Thật là khốn kiếp, cô đã bị Tử Miễu và những kẻ đã từng "giúp đỡ" cô hủy hoại hoàn toàn.

– Đồ thần kinh! Tôi không hiểu anh đang nói gì! – Tim tôi đập loạn xạ rối bời, nhưng trí não vẫn ra sức vận hành, muốn lần ra một đầu mối.

– Từ trước tới giờ em chưa hề kể lại những chuyện này cho cô ấy, phải không? – Hắn nhìn sang Ngao Xí, tặc lưỡi lắc đầu – Như thế là em không đúng rồi! Điều đầu tiên trong luật hôn nhân là phải chân thành với đối phương.

– Anh đã bị tôi xóa sổ, bị toàn bộ tộc rồng Đông Hải xóa sổ, bị toàn thế giới xóa sổ. – Ngao Xí đáp thẳng thừng – Một kẻ chưa bao giờ tồn tại, không có tư cách được tuyên truyền rộng rãi. Anh không được làm vấy bẩn hai chữ "chân thành". – Nói rồi, hắn cúi xuống khẽ nói với tôi – Về việc này, về sau tôi…

– Không cần giải thích! Anh không nói, chắc chắn là vì muốn tốt cho tôi, cần gì phải truy hỏi. – Tôi lườm hắn một cái – Có phải anh mới quen biết tôi ngày đầu tiên đâu.

Cái gã kia không nhịn được, vỗ tay đôm đốp:

– Quả nhiên là tâm ý tương thông, ta cũng thấy hơi cảm động rồi đấy. – Hắn hạ tay xuống, lập tức đổi giọng, chỉ vào những con người hệt như con rối ở xung quanh, nói – Ta muốn biết, các người có thể cảm động đến những con người kia giống như cảm động đến ta không?

Lời lẽ của gã điên này, tôi càng nghe càng chẳng hiểu nổi, buột miệng nói luôn:

– Ngươi cướp đi thực thân của ta trước, sau đó lại sai cô ả thủ hạ lừa lấy mất hình người của ta, rồi lại dùng sương độc và lũ chim đầu lâu bắt bớ yêu quái, bây giờ lại dụ chúng ta tập hợp đến căn biệt thự quỷ ám này, lẽ nào chỉ để chứng tỏ cho ta thấy ngươi vô vị và vô sỉ đến cỡ nào? Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?

– Ta chỉ không muốn không khí quá ư căng thẳng mà thôi. Trò chuyện tâm tình sẽ thấy thoải mái hơn. – Hắn vẫn thản nhiên như không – Còn nữa, đừng dùng từ "mục đích" để hình dung về ta, mà nên dùng từ "mong muốn", mong muốn của ta là gì? – Hắn quay đầu nhìn sang Ngao Xí – Em trai thân yêu, em hiểu rõ nhất.

– Không thể nào! – Ngao Xí dứt khoát – Cánh cửa dẫn tới bánh xe thời gian, anh đừng hòng mở ra! – Cái đầu lúc nào cũng ngẩng cao ngạo nghễ của hắn, lần đầu tiên hơi cúi thấp – Tại sao bao nhiêu năm đã qua rồi, anh vẫn không hề thay đổi? Lẽ nào, ngay cả việc mất đi tính mạng, cũng không đủ khiến anh tỉnh ngộ?

– Đó là bởi vì, cái thế giới này vẫn không hề cho ta nhìn thấy sự tiến bộ! – Trong mắt hắn khởi lên vẻ lạnh lẽo băng giá và niềm thất vọng sâu xa.

Hắn búng tay thật vang, màn hình tinh thể lỏng treo trên tường vốn đã nghiêng lệch, trên mặt chi chít những vết rạn bất ngờ bật sáng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 3

Chỉ là những mẩu tin thời sự của các vùng trên thế giới, được phát nối tiếp nhau.

Động đất, sóng thần, lũ lụt, những trận cháy rừng nghiêm trọng không thể dập tắt, núi lửa phun dữ dội nhấn chìm các thành phố, giết chết vô số người. Nơi nơi đổ nát hoang tàn, mặt đất nham nhở, xác người la liệt, người sống gào khóc thê thiết.

Tôi biết, những hình ảnh này không phải là ngụy tạo, đều là những sự việc đã thực sự xảy ra. Đặc biệt là trong mấy năm gần đây, những tin tức như thế này lại càng xuất hiện dày đặc.

Những hình ảnh trên màn hình lướt qua đáy mắt vô cảm của hắn. Hắn chỉ im lặng, rất lâu rất lâu sau mới quay đầu lại hỏi chúng tôi:

– Các người nhìn thấy những hình ảnh này, nhưng có nhìn thấy những thứ đằng sau chúng không?

Hắn bước tới trước mặt một người đàn ông phương Tây râu tóc hoa râm, mặc complet đi giày da, nhắm vào chính giữa tim ông ta, ngoắc ngoắc ngón tay. Một quả tim tươi sống vẫn còn đang đập ló ra khỏi cơ thể già nua, rơi vào lòng bàn tay hắn. Hắn bước tới trước chiếc cân, đặt quả tim lên đĩa cân bên phải, rồi lấy một cọng lông vũ đặt lên đĩa cân bên trái, kết quả vô cùng hiển nhiên, cán cân nghiên hẳn sang bên phải.

Hắn xoay chuyển bánh xe, chiếc kim chầm chậm dừng lại ở phía màu đen.

– Ha ha, quy tắc của thần Anubis là, người nào có trái tim nhẹ hơn cọng lông vũ, sau khi chết mới được phép lên thiên đường. Bánh xe vận mệnh cho thấy, kẻ này chỉ có thể xuống địa ngục! – Hắn phủi phủi tay, quăng quả tim sang một bên – Pan Stanley, người đứng đầu tập đoàn công nghiệp Stanley, nhà cung ứng vũ khí lớn nhất thế giới, cực kỳ hứng thú với việc buôn lậu vũ khí.

– Dừng tay!

Tôi nhảy ra định ngăn cản, nhưng bị Ngao Xí kéo lại:

– Cô không phải là đối thủ của hắn.

Lại thêm một quả tim nữa được đặt lên cán cân.

– Khalid Faisal, tỷ phú hàng đầu Trung Đông, cũng là nhà tài trợ cho mấy chục cái gọi là Viện nghiên cứu hóa sinh học. Những loại virus đang hoành hành trên toàn cầu hiện nay, có đến một nửa là sản phẩm của hắn, bao gồm cả loại thành công lẫn không thành công.

Quả tim thứ ba, quả tim thứ tư, rồi thứ năm…

– Junichi Yamamoto, chuyên gia vật lý hạt nhân thiên tài, từng được vô số quốc gia vĩ đại yêu thích chiến tranh hạt nhân tuyển dụng. Cho tới một ngày trước khi ta tới nơi này, vẫn đang tiến hành thử nghiệm tại một khu vực không có dân cư. Thế nhưng, khu vực không có dân cư đó, trước đây từng là một thôn làng trù phú.

– Kim Vạn Phong, liên tiếp ba năm liền lọt vào top 3 bảng xếp hạng những người giàu nhất thế giới, sở hữu khối tài sản kếch xù, sở thích lúc rảnh rỗi là chặt phá những khu rừng rậm để xây dựng khu công nghiệp, lại còn nhân dịp mọi người không hay biết, đổ các loại phế thải công nghiệp vào rừng núi, hoặc xuống biển. À, hắn còn rất thích săn bắn một lượng lớn động vật hoang dã, coi đó là niềm vinh quang.

Từng cái tên được hắn xướng lên, từng quả tim bị hắn khinh miệt quăng sang một xó, từng tội ác khiến người ta phải toát mồ hôi lạnh lần lượt được hắn xướng lên.

Hắn phủi tay:

– Thật đáng tiếc, không một quả tim nào nhẹ hơn cọng lông vũ. – Hắn cầm cọng lông vũ lên, thổi nó bay lên không trung – Bọn chúng muốn quá nhiều thứ, dục vọng quá lớn, thì trái tim sao có thể nhẹ nhàng? Loài người lúc nào cũng xấu xa như vậy.

– Việc nào ra việc đấy. Cho dù anh có giết hết toàn bộ người ở đây, ta cũng sẽ không để cho mong muốn của anh được thành hiện thực. – Ngao Xí bước tới trước mặt hắn, một thanh trường đao lóe ánh hào quang trắng lóa xuất hiện trong tay hắn – Nếu anh nhất định muốn ép ta, ta sẽ cho lịch sử tái diễn.

– Ta chỉ muốn ngươi mặt đối mặt với ta mà thôi. Ta sẽ không động thủ với ngươi, giống như năm xưa, ta hoàn toàn không phản kháng. – Trên mặt hắn, quả thực không nhìn thấy sát khí – Ngao Xí, ngươi là người em trai duy nhất của ta, còn nhớ năm xưa ngươi ham chơi, bị hòn đá thiêng trấn sơn của Sơn thần đè lên, là ta đã dùng móng vuốt cào bới suốt ba ngày ba đêm, xé cả tảng đá cứng rắn ấy thành mảnh vụn. Còn nhớ không, máu tươi của ta chảy ướt đẫm khắp người ngươi. Ta không muốn động thủ với ngươi, ngươi cũng chưa bao giờ muốn vậy, đúng không? Nếu không, thì ngươi đã không tránh mặt, không chịu gặp ta.

Giọng nói của hắn dịu dàng hệt như một khúc hát ru.

Bàn tay cầm đao của Ngao Xí đã run lên bần bật.

– Một ngàn năm trước, ta chẳng qua chỉ muốn lấy được chìa khóa ở chỗ anh họ Ngao Không. Ngươi biết đấy, muốn thay đổi, đương nhiên phải có hy sinh. Anh họ Ngao Không tốt bụng là thế, nên anh ấy sẽ không nề hà bỏ đi tính mạng. Tộc rồng Đông Hải chúng ta xưa nay luôn canh giữ bánh xe thời gian, chúng ta sở hữu được sức mạnh thay đổi cái thế giới rác rưởi này hơn bất cứ kẻ nào. Nhưng chúng ta lại không biết cách vận dụng nó. – Trên vầng trán hắn thoáng qua một tia bất lực – Ông nội vì cái chết của Ngao Không mà bắt ngươi chấp hành quy tắc của dòng tộc với ta. Tầm mắt của ông đúng là không được cao viễn cho lắm, nhìn nhận sự việc cũng thiếu sáng suốt, uổng cho ta luôn coi ông là thần tượng, còn tưởng rằng ông sẽ ủng hộ ta.

– Ăn nói hồ đồ! Anh thậm chí không hề có một mảy may hối hận? – Ngao Xí hiển nhiên đã nổi giận trước những lời nói của hắn, mũi đao thình lình chỉ thẳng vào giữa trán hắn, song đối phương thậm chí không hề chớp mắt lấy một cái.

Hắn mỉm cười nhìn lưỡi đao sắc bén của Ngao Xí, tiếp tục cất giọng đều đều như gió thoảng mưa bay:

– Lưỡi đao của ngươi đã biến ta từ một con rồng của tộc rồng Đông Hải thành một u hồn lang thang phiêu bạt. Khi đó, ta thực sự rất hoang mang bế tắc. Ta trôi dạt tới núi Phù Lung, ở lại đó rất lâu, suy ngẫm về phương hướng sau này. Ta đã chết, không thể quay trở về thế giới trước kia, biết làm thế nào đây? Ha ha, ngươi nói xem có trùng hợp không, hôm đó ta nhìn thấy thủ hạ của Diêm Vương truy sát một con quái vật mình người đầu sói, ta vốn dĩ rất sẵn lòng giúp đỡ người khác, nên đã giúp hắn che giấu hành tung. Hóa ra hắn là thuộc hạ của thần Anubis, từ chốn lưu đày xa xôi ngàn dặm lén lút trở về do thám động tĩnh của Âm phủ. Ta đã cùng hắn tới Ai Cập, gặp được vị "phiên vương" xui xẻo ấy. Hắn đã bị Diêm Vương đày ải tới chốn hoang vu kia đã quá lâu, hắn đã già rồi, nhưng điều đáng sợ hơn cả, là đã không còn ý chí chiến đấu nữa. Nhưng ta thì khác. Tuy ta đã chết, nhưng trong ta vẫn lưu giữ được sức mạnh của tộc rồng Đông Hải, tuy rằng đã khác với trước đây. Ta đã biến tên Anubis đấy thành một đống cát vụn dưới chân, rồi thay hắn cai quản vùng đất đó. Ta rất thích sự thay đổi, bao gồm cả việc biến bản thân từ hậu duệ vương thất của tộc rồng Đông Hải trở thành vị tử thần Ai Cập mà các người thường nhắc tới. Công việc này ta đã hoàn thành xuất sắc, các Pharaon rất tôn trọng ta. Và ta cũng sẵn lòng mang họ tới chốn cực lạc vĩnh hằng.

Tôi cảm thấy, nhà văn có sức tưởng tượng phong phú nhất trên thế giới cũng chưa chắc đã có thể hư cấu ra được một câu chuyện điên rồ đến vậy. Hắn quả nhiên là thần Anubis! Khi nhìn thấy hàng đàn chim đầu lâu, bánh xe vận mệnh và cán cân công lý, cùng những nam nữ thanh niên hòa thành cát đen, tôi đã từng nghĩ rằng, tất thảy những thứ này đều là biểu tượng của tử thần Anubis. Hắn có thể điều khiển những con chim đầu lâu sinh ra từ thi thể của người chết, đội quân của hắn đều do cát đen biến thành, và cả bánh xe cùng cán cân do hắn thao túng, lấy việc cân quả tim người bằng cọng lông vũ để quyết định tương lai của người chết, toàn bộ những việc này đều là thương hiệu độc quyền của tử thần Anubis.

Những chuyện liên quan tới Anubis, tôi cũng không biết được nhiều, chỉ nghe nói rằng đó là một con quái vật mình người đầu sói, ngay từ khi thế giới này vẫn chưa hoàn toàn thành hình, đã được Diêm Vương thời đó thu nạp làm thuộc hạ, chịu trách nhiệm dẫn dắt các linh hồn. Nhưng sau này, dã tâm lang sói của hắn mỗi ngày một lớn, thậm chí muốn cướp lấy chức vị của Diêm Vương, kết quả đã bị Diêm Vương tước đi quá nửa pháp lực, đày tới vùng sa mạc xa xôi, cũng chính là vùng Ai Cập ngày nay. Từ đó về sau, Anubis trở thành tử thần của Ai Cập, xuất hiện trong đủ loại truyền thuyết khác nhau. Không ai biết được rằng, Anubis chỉ là một phản thần của Diêm Vương.

Nhưng việc khiến tôi càng bất ngờ hơn nữa, đó là năm xưa gã này mưu phản bất thành, kết quả lại bị gã đàn ông đang đứng trước mặt tôi đây thay thế. Và gã đàn ông này, lại còn tự xưng là anh em song sinh cùng cha mẹ với Ngao Xí. Thật không thể tưởng tượng được!

– Vốn dĩ anh đã có cơ hội quay trở lại. – Thanh đao của Ngao Xí không hề có ý muốn hạ xuống – Nếu anh chịu yên ổn ở lại Ai Cập làm thần Anubis. Ngao Thước, tại sao anh vẫn không chịu an phận? Tại sao vẫn cố chấp với những ý nghĩ điên rồ của anh?

– Em trai thân mến, ta tin rằng làm việc thiện sẽ được báo đáp. – Hắn đột nhiên cười thành tiếng, kéo phắt Mộ nãy giờ vẫn bị hắn coi như người thừa vào trong lòng – Năm trăm năm trước, ta quay trở lại núi Phù Lung. Hắn liếc nhìn tôi – Ta tới đó là để tìm cô. Nhưng cô đã không còn ở đó. Ta nghỉ chân ở thung lũng dưới chân núi, nghe thấy tiếng khóc của cây hòe nhỏ đáng thương này, hóa ra nó vẫn luôn gọi chị Sa La là cô đấy. Nó đã kể cho ta nghe rất nhiều chuyện của cô, xem ra, nó quả thực đã cô đơn rất lâu rồi, không có lấy một người để trò chuyện. Điều quan trọng nhất là, ta biết được nó muốn được giống như cô – Hắn khẽ hôn lên má Mộ – Điều này đã khiến ta động lòng. Tuy rằng ta rất mong muốn người con gái ở bên cạnh là cô, nhưng chúng ta đã bỏ lỡ mất nhau rồi, thì méo mó có hơn không, mang theo cô bé này bên ta, giống như Tử Miễu đã làm với cô, thì nỗi tiếc nuối của ta cũng giảm bớt được phần nào.

Nghe thấy hắn cứ mở miệng là Tử Miễu này Tử Miễu nọ, tôi không thể kiềm chế nổi sự khó chịu trong lòng, quát lớn:

– Đừng có lôi Tử Miễu ra so sánh với ngươi! Thứ mà người "đào tạo" ra, chỉ là một con quái vật y hệt như ngươi! Các ngươi quả nhiên xứng đôi vừa

lứa.

– Không, không. Cô quá võ đoán rồi! – Hắn ta xua xua ngón tay với tôi, điềm tĩnh nói – Mộ không phải là quái vật, cô ấy vô cùng lương thiện, đặc biệt là đối với ta. Cô có biết hai trăm năm trước, ta chẳng may bị Diêm Vương tiền nhiệm phong ấn dưới tượng Nhân Sư, chính Mộ đã không nghỉ ngơi lấy một phút giây, liên tục thu thập linh hồn từ khắp nơi trên thế giới về cho ta, bỏ ra những một trăm tám mươi năm ròng rã mới có thể dùng sức mạnh của những linh hồn này mở phong ấn cho ta, khiến ta lại có được tự do. Cô có thể gọi một cô gái tốt như vậy là quái vật ư?

Nếu hắn quả thực là anh em song sinh với Ngao Xí, thì tôi không thể không khâm phục tài ăn nói của hắn, đúng là cao cường hơn Ngao Xí rất nhiều. Càng khiến tôi thán phục hơn nữa, chính là hắn lại có thể miêu tả về những lỗi lầm và tội ác của mình mà giống như đang ca ngợi những hành vi cao thượng bậc nhất trên thế gian, hơn nữa mặt không đổi sắc, bộ dạng rất đỗi chân thành.

Hắn đích xác là quái vật, từ thủ đoạn cho tới linh hồn.

– Ta đã nói với cô từ lâu rồi, ở lại núi Phù Lung mới là tốt nhất cho cô. – Tôi thất vọng nhìn Mộ đang vô cảm đứng đó, cảm nhận một cách sâu sắc rằng cô gái này thật quá ư bi thảm, ý nghĩ muốn dạy dỗ cho cô ta một bài học ra trò, dần dần biến mất trong tôi.

– Mộ, cô không phải là tôi. Tính tình, suy nghĩ của chúng ta, và cả cảnh ngộ của mỗi chúng ta đều không thể giống nhau, cô không thể trở thành tôi. – Tôi thở dài, thắc mắc – Tại sao nhất định phải trở thành tôi? Làm chính mình lại khiến cô khó chịu đến thế ư?

– Cô đã bao giờ ghen tỵ với những con chim bay trên trời chưa? Cô đã bao giờ ngưỡng mộ những con người có thể tự do đi lại chưa? Cô đã bao giờ khiếp sợ nỗi cô đơn vô cùng vô tận chưa? – Mộ ngước hàng mi dài cong vút lên – Nếu có, thì cô không có tư cách để dạy đời tôi. Cô chẳng hề sáng suốt hơn tôi là mấy.

Sự thù địch và oán hận mà cô ta dành cho tôi hằn sâu trong từng từ từng chữ mà cô ta thốt ra.

Được thôi, tôi cố gắng khiến tôi không trách cứ cô ta nữa. Đạo hạnh của cô ta thấp kém hơn tôi, và người mang cô ta đến với thế giới này lại là một gã đàn ông có linh hồn chẳng khác nào ác quỷ, một tử thần bị lưu đày. Gần mực thì đen.

Tôi bỗng sực nhớ tới cuốn sách "Bàn về mối nguy của cát cứ địa phương" mà tôi nhìn thấy trong tiệm Mộ Thanh trong lần đầu gặp cô ta, và cuối cùng tôi đã hiểu ra, tại sao cô ta lại có phản ứng quá khích đối với những sự thực lịch sử kiểu này. Đúng là đồ ngốc nghếch, lại toàn tâm toàn ý bất bình thay cho tên Anubis mạo danh kia, còn cam tâm tình nguyện sống dưới đôi cánh bịt bùng tăm tối của hắn.

Người ngoài cuộc có lẽ không thể hiểu nổi, nhưng tôi có thể.

Cô ta cũng chỉ là một cô gái, trong tim khắc sâu một chữ "tình", cam tâm bị thứ bùa chú có tên gọi là "tình yêu" thao túng. Giống hệt như tôi đối với Tử Miễu năm xưa, nếu như Tử Miễu bị kẻ nào hãm hại, có lẽ phản ứng của tôi còn điên cuồng hơn cả Mộ.

Đích xác là, tôi cũng chẳng sáng suốt hơn cô ta bao nhiêu, chỉ may mắn hơn một chút mà thôi. Vận mệnh đã cho tôi cơ hội để thể nghiệm sự điên cuồng, nhưng cũng ban cho tôi những người ngăn cản tôi đi thể nghiệm – Tử Miễu, Ngao Xí và tất cả những kẻ sau này được tôi coi là bạn.

Tôi không thể tưởng tượng, nếu cuộc đời tôi không có sự xuất hiện của những người này, thì tôi có còn là tôi bây giờ không?

Còn Mộ, thế giới của cô ta từ đầu tới cuối chỉ có một gã điên rồ kia, núp dưới cái danh nghĩa tình yêu.

Thế nhưng, cô bé ngốc nghếch, giữa cô và hắn, quả thực có "tình yêu" chăng?

Cô bất chấp tất cả vì hắn, nhưng trong ánh mắt của gã đàn ông này, tôi không hề nhận ra một thứ gì có liên quan tới tình yêu. Cho dù là nụ hôn hắn dành cho cô, chẳng qua cũng chỉ là phần thưởng của chủ nhân dành cho món đồ chơi mà thôi.

Chỉ vì ngưỡng mộ duyên phận giữa tôi và Tử Miễu, chỉ vì muốn trở thành một tôi khác, mà nhất định ở bên cạnh gã đàn ông này một cách hèn mạt đến vậy ư?

– Cô sẽ hại chết chính mình! – Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Tôi càng tỏ ý phủ định việc Mộ ở bên Ngao Thước, thì Mộ lại càng nép sát vào hắn, cười nhạt:

– Cô thật giả tạo. Năm xưa tôi cầu xin cô dẫn tôi đi, cô không thèm đếm xỉa, bỏ mặc tôi một mình ở lại nơi quỷ quái kia, tự sinh tự diệt, bây giờ lại đi lo lắng cho sự sống chết của tôi. Nếu tôi là cô, thì bây giờ đáng lẽ phải lo lắng cho bản thân trước đã. – Cô ta ngừng lời, đưa mắt liếc nhìn Ngao Xí – Nếu không phải là không ngờ được rằng Ngao Xí lại hạ tiện tới mức đó, chia mình làm hai trốn vào trong vỏ bọc của hai con giun đất, lừa gạt tất cả mọi người, thì làm sao tôi có thể sơ suất nhất thời, để cô thoát khỏi cơn kiếp nạn khi nãy? – Cô ta cười mỗi lúc một lớn – Cô có biết thứ chất lỏng màu hổ phách đó là gì không? Là chất độc được luyện thành từ những oan hồn lang thang trên nhân gian, không thể xuống địa ngục, cũng không thể lên thiên đường. Nó đủ sức biến một kẻ không có pháp lực như cô thành một vũng máu, giúp tôi sau này không còn phải nhìn thấy, không còn phải nghe thấy tiếng nói của đứa con gái giả tạo kinh tởm như cô nữa. Cô…

– Suỵt… – Ngón tay của Ngao Thước khẽ khàng đặt lên đôi môi kích động của Mộ. Hắn lắc đầu với cô ta:

– Chính là điểm này, đã khiến ta thất vọng.

Mộ sững người, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp đầy hoảng loạn, giống như một chú mèo bé bỏng sợ hãi bị bỏ rơi.

– Đã nói rồi, chỉ là diễn kịch mà thôi. Bọn họ không phải là kẻ thù, mà là những người bạn có thể giúp đỡ chúng ta. Thế mà cô lại giấu giếm, âm thầm muốn hủy diệt những người bạn của chúng ta. – Ngón tay hắn ta chầm chậm lướt trên gò má cô ta, thái độ không ra vui cũng chẳng ra giận – Ta không thích bị người khác phản bội, dù chỉ một lần. Mộ, trước đây cô rất nghe lời!

"Bịch"

Giữa nắm đấm của tôi và mặt Ngao Thước có một sự va chạm cực lớn, khiến gã đàn ông này ngã chúi xuống đất.

Hắn dám định nghĩa chúng tôi là "bạn bè"?

– Vô liêm sỉ! – Những lời nói, và cả thái độ của hắn đối với cô gái cận kề bên hắn đã khiến tôi giận dữ đến phát run, hoàn toàn không để ý rằng bộ váy cưới đang mặc trên mình đã rách toạc một mảng lớn bên vai phải vì cú đấm vừa rồi quá mạnh.

Miệng Ngao Xí hơi há hốc, rồi hắn lôi tôi sang một bên, nói:

– Việc đánh đấm cứ để cho tôi. Cô đang mặc váy cưới, đánh nhau trông khó coi lắm!

Cảm xúc của hắn lúc nào cũng sôi nổi như vậy, lúc nào cũng thích nói những lời không thích hợp trong những tình cảnh không thích hợp, vừa rồi còn mới thâm trầm điềm tĩnh đối thoại với anh trai, bây giờ đã quay sang chê bai tôi đánh nhau trông khó coi.

Đúng là anh em một nhà, hai con quái vật giống hệt nhau.

Ngao Thước lồm cồm bò dậy, day day cằm, cười nói:

– Đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi. Em trai thân mến, hãy giao thứ mà ta cần cho ta. Ta làm bao nhiêu việc thế này cũng chính là để đợi ngươi. Tim rồng, thân cây, ta đã có được một thứ, chỉ còn chờ chìa khóa của người thôi.

Hắn tiến từng bước về phía chúng tôi, sắc mặt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trong mỗi bước chân hắn tiến lại gần, tôi lại nhìn thấy một dục vọng đã chôn giấu suốt cả ngàn năm. Nó giống như một bàn tay, từng bước phá hủy mọi chướng ngại theo tính toán, cuối cùng sẽ bóp chặt lấy yết hầu của tất cả mọi người.

Khí thế của hắn, đúng là không hề thua kém Ngao Xí.

– Chẳng trách… "khí" của tộc rồng ở Đông Hải… trên người gã này là thứ khí chết… – Cửu Quyết há to miệng thở hổn hển như bị thiếu dưỡng khí, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lời còn chưa dứt, thân hình gã đã chao đảo, ngã gục xuống đất.

– Cửu Quyết! – Tôi kinh hãi, lao tới đỡ lấy gã, đột nhiên trước mắt tôi bừng lên vô số quầng sáng lớn nhỏ màu xanh lam, giống hệt như đám bong bóng xà phòng thổi ra trong tay một đứa trẻ tinh nghịch, ồ ạt bay về phía vật thể phát sáng ở bên trong bánh xe, vừa bay vừa rắc xuống những đốm sáng li ti tựa ánh sao. Nhưng, đây không phải là bong bóng xà phòng, mà là nguyên linh phát tán ra từ trong cơ thể của Cửu Quyết, là tính mạng của một yêu quái.

Tại sao đột nhiên lại thành ra thế này? Lẽ nào thương thế của gã lại nghiêm trọng đến mức đó? Không thể nào, gã Cửu Quyết này đã kinh qua trăm trận, cho dù có mất đi linh lực không thể vận ra phép thuật, thì thân thể cũng không đến nỗi yếu ớt đến độ này.

– Các người lại giở trò quỷ gì vậy? – Tôi gầm lên với Ngao Thước, vội vã đặt bàn tay lên trán Cửu Quyết, cấp tốc truyền linh lực của bản thân vào cơ thể gã, hy vọng có thể ngăn chặn quá trình sinh mệnh tiêu biến.

Vô dụng, hoàn toàn vô dụng. Cho dù tôi làm thế nào, những quầng sáng kia vẫn tiếp tục bay lên, vỡ tung, tốc độ chỉ tăng mà không giảm. Còn cơ thể của Cửu Quyết cũng đã dần dần trở nên trong suốt.

– Đến chết cũng không hối cải!

Lưỡi đao cuồng nộ trong tay Ngao Xí quét lên một luồng sáng trắng lóa như tuyết, chém thẳng xuống đỉnh đầu Ngao Thước.

Xoạt! Vết chém từ đỉnh đầu kéo dài xuống tận dưới chân hắn, chỗ hắn đứng sạt xuống thành một cái hố lớn.

– Ta đã nói sẽ không động thủ với ngươi, mặc cho ngươi đối xử với ta như thế nào.

Cơ thể Ngao Thước giống như hai mảnh ghép bị giật đứt thành hai nửa, rã rời đổ sập xuống. Trên khuôn mặt vụn vỡ, nụ cười quái đản không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung, ngưng đọng không nhúc nhích.

Tôi thấy gã đàn ông này biến thành một đống cát đen, xoáy tròn trên sàn nhà, không tháo chạy hay rời rã, mà là ung dung bay tản ra bốn phương tám hướng, rồi tan biến mất.

Mộ lách người vụt tới trước bánh xe, ngồi xuống, ngả đầu lên bánh xe, sắc mặt thanh thản, mái tóc dài bay tung, bộ váy áo nhuốm đẫm máu đỏ cùng với đám cát bụi đen đặc đang bay mù mịt xung quanh hợp thành một bức tranh diễm lệ.

– Cuối cùng thì ngươi vẫn ra tay! – Cô ta cười khúc khích chế giễu Ngao Xí – Thế nhưng, ngay cả anh trai mình ở đâu ngươi cũng không tìm thấy, thì biết làm thế nào đây?

Ngao Xí chau tít đôi mày, cánh tay cầm đao nặng nề rơi phịch xuống, khiến thanh trường đao cắm phập xuống nền đá rắn câng.

Hắn đã nổi giận thực sự.

Tôi biết hắn không hề nổi giận với Ngao Thước đã tàng hình, mà là nổi giận với chính mình.

Tôi không sợ bất cứ điều gì, chỉ sợ Ngao Xí tự suy sụp.

Ngao Thước toan tính quái đản, luôn tỏ nhường nhịn, nhưng kỳ thực, lại luôn dùng lời nói để đâm trúng vào chỗ hiểm của Ngao Xí. Giết người không dao mới là cảnh giới tối cao. Chỉ cần Ngao Xí tự mình rối loạn, Ngao Thước sẽ có cơ hội để tranh thủ sơ hở. Thật đáng căm hận!

Cửu Quyết hơi thở chỉ còn thoi thóp. Trước khi gã này tắt thở, tôi phải tìm ra cách cứu lấy gã.

Nguyên linh của gã vẫn đang liên tục bị hút vào trong bánh xe.

Tôi đứng dậy, nhưng lại thấy xây xẩm mặt mày, tất cả cảnh tượng trước mắt không ngừng chao đảo. Tôi ra sức chớp mắt, lắc đầu, điều hòa hơi thở, mới hơi đứng vững lại được, cơn chóng mặt cũng đỡ dần. Một cảm giác không an lành lại vụt thoáng qua trong tâm trí.

Tôi len lén nhìn xuống tay phải của mình, chợt phát hiện có những đốm sáng bé xíu đang lọt ra ngoài, bay về phía chiếc bánh xe, giống như nguyên linh của Cửu Quyết.

Tôi vội nắm chặt lấy cánh tay, giả bộ như không có chuyện gì, bước tới trước mặt Ngao Xí, cầm lấy bàn tay vẫn luôn nắm chặt của hắn. Chỉ một động tác nắm tay rất đỗi bình thường giữa nam và nữ, nhưng tôi chưa bao giờ chủ động với hắn. Đây là lần đầu tiên.

Hắn quay đầu lại, nhìn thẳng vào tôi với một biểu cảm phức tạp.

– Tôi không hiểu rõ những chuyện quá khứ giữa anh với gã anh trai khốn nạn kia. – Tôi chưa bao giờ mỉm cười một cách rất đỗi tự nhiên với hắn như lúc này – nhưng tôi tin những việc anh làm đều rất là đúng.

Đôi mắt vốn dĩ luôn kiêu ngạo và ngang ngạnh kia, dường như phản chiếu cả một khoảng trời vụt sáng.

Trong ánh mắt chúng tôi nhìn nhau, lần đầu tiên không còn là sự đối đầu sấm sét, mà là sự đồng lòng cùng chung hoạn nạn.

Mà dịu dàng một lần thì đã sao? Chẳng ai mất đi miếng thịt nào, đúng không?

Chúng tôi trước đây, không ai hiểu được điều này. Hy vọng bây giờ hiểu ra vẫn chưa quá muộn.

– Cô… – Ngao Xí nín nhịn rất rất lâu, cuối cùng đã mở miệng – Cô… giẫm lên chân tôi rồi!

Tôi liền cúi xuống, chân trái của tôi đang ngang ngược bá chiếm quá nửa mu bàn chân của hắn.

A… Tôi vội vàng rụt chân lại, cái gã này, đúng là chỉ làm người ta cụt hứng, chẳng mấy khi có được không khí lãng mạn như vừa rồi.

– Hắn ở đâu? Ánh mắt Ngao Xí lập tức biến đổi, hệt như tia chớp tóm chặt lấy Mộ – Hãy trả lời tôi, tôi sẽ không làm hại cô!

– Ngươi có ối thời gian để tìm ra anh ấy! – Mộ không hề sợ hãi trước sự thúc bách của Ngao Xí, vừa cười vừa liếc nhìn tôi – Nhưng ta nhắc nhở ngươi, tuy ngươi có thời gian, nhưng cô ta thì không còn mấy nữa. Cả cái gã tóc xanh lam đang nằm trên mặt đất, cùng với đám bạn chồn cáo của các ngươi.

Cả tôi và Ngao Xí cùng kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 4

– Hãy mở to mắt nhìn cho kỹ xung quanh các ngươi đi! – Mộ giơ cánh tay lên, vạch vào không trung.

Sàn nhà, trần nhà, bị bàn tay cô ta "xóa" sạch hoàn toàn. Bàn ghế, đèn nến, những con người nằm la liệt trên đất, bao gồm cả chúng tôi, bỗng chốc trôi bồng bềnh giữa không trung trong trạng thái không trọng lượng.

Ngẩng đầu lên, mây đen từ bốn phía ùn ùn kéo tới, lớp này xô lớp khác, liên tục không ngừng, che lấp cả bầu trời thành một bức tường bất tận không có lấy một kẽ hở, không cho bất cứ tia sáng nào lọt qua. Hóa ra, thứ mà tôi nhìn thấy trên bầu trời trước đó hoàn toàn không phải là ảo giác.

Cúi xuống, toàn cảnh núi Phù Lung thu trọn trong tầm mắt. Núi non trùng điệp, đá lạ suối tuôn. Chỉ có điều, tất cả những chi tiết tạo nên bức tranh này đều chỉ có một màu duy nhất – đen, chỗ đậm chỗ nhạt, sáng tối đan xen, lúc phân lúc hợp, khiến ngọn núi Phù Lung rất đỗi thân thuộc với tôi giờ hiện ra trước mắt với một diện mạo hoàn toàn xa lạ.

Đứng trong cái thế giới này, tôi khác nào một hành tinh bé nhỏ lọt thỏm trong hố đen, yếu ớt và bất lực. Nếu không phải bên cạnh tôi có Ngao Xí ôm chặt ngang lưng, tôi đã sắp rơi vụt xuống từ cái nơi trên không chạm trời dưới không bén đất này. Cảm giác chèn ép không thể nào khắc chế, giống như một sợi thừng thít chặt lấy chân tôi, liên tục kéo tôi xuống vực sâu vô hạn.

– Đẹp đấy chứ? – Mộ rất đỗi tự hào với mọi thứ trước mắt – Không chỉ có nơi này, mà toàn bộ thế giới, trong giờ phút này đều giống như vậy. Một sự thống nhất hài hòa chưa từng có! Chủ nhân khá là hài lòng về sức mạnh mà các người đã cống hiến ra.

– Chúng tôi?

Tôi choàng tỉnh từ trong cơn kinh tâm động phách. "Các người" mà Mộ vừa nói tới, phải chăng là những yêu quái bị bọn chúng bắt bớ, cùng với nguyên linh mà Cửu Quyết mất đi? Sáng nay trên đỉnh núi, cả tôi và Cửu Quyết đã phán đoán nhầm thời gian… Hóa ra, ánh sáng mặt trời đã bị cái "thế giới" này hoàn toàn chặn lại ở bên ngoài.

Vừa mới nghĩ tới đây, một cơn váng vất lại tấn công tôi, dữ dội hơn hẳn khi nãy. Trước ánh nhìn mịt mờ xây xẩm, có những bóng đen rơi như mưa từ trên không xuống, thấm lên mái tóc, gò má, tứ chi của tôi. Bỏng rát, từ thoáng qua đến dữ dội, bùng phát trên từng centimet da thịt, tựa như vô số những lưỡi dao mỏng dính đang cứa đứt thịt da tôi từng chút một. Đầu tôi nặng trịch, trong đầu dường như có một bàn tay đang ra sức đào bới ra phía ngoài, nhất quyết muốn tách đôi đầu tôi ra.

Mồ hôi lạnh tuôn chảy như mưa, tôi không thể đứng vững, đến cánh tay của Ngao Xí cũng không giữ được tôi đang trượt ngã một cách mất kiểm soát. Những đốm sáng lọt ra từ trong cơ thể mỗi lúc một dày đặc, hoàn toàn không còn khống chế nổi.

– Sa La! Sa La! – Hắn khuỵu gối xuống đất, ôm chặt lấy tôi đang toàn thân run rẩy, nghiến răng nghiến lợi lay lắc tôi thật mạnh.

Tôi không muốn khiến hắn lo lắng, nhưng tôi không thể nói nên lời. Nỗi đau đớn như ngàn mũi tên xuyên thấu qua tim đang dần dần đóng chặt mọi dấu hiệu của sự sống trong tôi.

Những bóng đen ấy vẫn đang rơi xuống, giống như những con trùng chui rúc vào từng lỗ chân lông, thời gian càng dài, đau đớn càng khủng khiếp.

Mộ vuốt ve vật thể phát sáng trong bánh xe, cười nói:

– Sức mạnh của thần Anubis, cộng thêm "chất dinh dưỡng" tinh khiết đậm đặc được luyện từ nguyên linh của vô số yêu quái, đã tạo thành vương quốc Chiểu Ảnh, là mồ chôn của ánh mặt trời, là miền cực lạc của vong linh. Tất cả mọi yêu quái ở trong vương quốc Chiểu Ảnh đều sẽ bị cảm nhiễm sức mạnh của nơi này, khiến nguyên linh tiêu tán, không thể trốn thoát, giống như những kẻ đáng thương bị rơi xuống đầm lầy. Để chờ đợi thời khắc ba ngôi sao Diêm Vương, Hải Vương, và Thiên Vương che khuất mặt trời, bọn ta đã chuẩn bị mất hai mươi năm. Trên thế gian có chín nghìn tám trăm tám mươi ba loài yêu quái, mỗi loài đều phải bắt lấy một số, hơn nữa còn phải âm thầm tiến hành không được để người khác phát hiện, đúng là phức tạp vô cùng. Đấy là chưa kể có những tiểu yêu công lực quá thấp, sản phẩm luyện được từ chúng quá ít ỏi. Nhưng những yêu quái pháp lực cao như các người thì lại khác, chỉ cần một con, đã rất hiệu quả. Ha ha!

Trong giọng nói của Mộ tràn đầy một niềm thống khoái đã bị kìm hãm quá lâu, nay mới được giải tỏa. Tuy phần lớn nội dung, tôi nghe không hiểu lắm, nào là vương quốc Chiểu Ảnh, nào là ba ngôi sao che khuất mặt trời, tôi còn chưa bao giờ nghe nói tới.

– Vương quốc Chiểu Ảnh? – Tiếng gầm của Ngao Xí khiến màng nhĩ tôi lùng bùng – Cô nói các người đã tạo ra vương quốc Chiểu Ảnh?

– Đúng thế, dẫu rằng chỉ có một tiếng đồng hồ, cũng đủ để khiến lũ yêu quái đáng ghét và giả tạo kia vĩnh viễn tiêu biến.

Tôi không nhìn thấy bộ dạng của Mộ, nhưng có thể tưởng tượng được cái vẻ "sung sướng" của cô ta trong lúc này.

– Nếu ngươi chịu nghe lời, bằng lòng giao trái tim của ngươi ra, vương quốc Chiểu Ảnh sẽ lập tức biến mất. Đây là lời hứa mà chủ nhân dành cho ngươi. – Cô ta thần thái ngạo nghễ, giống như một nữ vương khinh thường tất thảy – Nhưng nếu ngươi đồng ý, thì hãy chuẩn bị đưa ma cho Sa La của ngươi, và cả đám bạn yêu quái ngu xuẩn của các ngươi, thậm chí là toàn bộ yêu quái trong thiên hạ.

Giao ra… trái tim của Ngao Xí?

Bánh xe thời gian… Chìa khóa… Tim rồng thân cây…

Những lời Ngao Thước vừa nói, những từ ngữ rời rạc hỗn loạn, vang lên ù ù bên tai tôi.

Hắn sai Mộ lừa lấy mất thực thân của tôi, bây giờ lại ép Ngao Xí giao nộp trái tim?

Cảm giác đau đớn mỗi lúc càng thêm kịch liệt, nhưng ngược lại, lại khiến đầu óc của tôi bỗng trở nên thông suốt.

– Ngao Xí! Không được đưa! Không được phép đầu hàng! – Tay tôi giữ thật chặt lấy Ngao Xí, móng tay gần như cắm ngật vào da thịt hắn.

Mắt tôi rõ ràng đang mở, nhưng tại sao tôi lại không nhìn thấy mặt hắn?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 5

Lúc này, bên cạnh tôi chợt vang lên mấy tiếng huỳnh huỵch trầm trầm, dường như có thứ gì đang rơi từ trên không trung xuống, trong mớ âm thanh hỗn loạn, có tiếng mèo gào rú, có tiếng xương cốt va chạm nứt vỡ răng rắc, còn có tiếng cánh bướm đập phần phật.

– Tôi đã bảo anh chạy nhanh chân lên, tới sớm hơn thì đã không bị nhốt ở ngoài cửa!

– Ngươi là mèo, còn ta chỉ là một bộ xương, làm sao mà nhanh bằng ngươi được!

– Tôi bảo để tôi chở anh, anh lại không chịu!

– Ai lại để một con bướm bé xíu cõng cơ chứ! Nói ra lại chẳng bị cười cho mất mặt!

Là… là bọn Thương Đồng Khải! Tôi đã ngửi thấy rõ mùi của bọn họ.

– Bọn họ đến muộn, bị nhốt ở ngoài cửa biệt thự không vào được. Thấy bọn họ nhiệt tình quá, không cho họ vào thì thật bất lịch sự. – Trong bóng tối, giọng nói bình thản của Mộ biến thành một con quái thú hung dữ, hùng hục cày xới trong trái tim hoảng loạn của tôi.

Nỗi đau đớn vẫn tiếp tục tăng lên, sau khi mấy vị khách không mời kia xuất hiện, lớp da của tôi dường như đã bị bóc rời khỏi máu thịt, tiêu biến mất tăm.

– Tại sao trên người anh lại phun ra quầng sáng?

– Anh cũng thế!

– Tôi… tôi hình như không thở nổi nữa…

– Chóng mặt quá, toàn thân dường như bốc lửa! Đau chết mất!

Chẳng mấy chốc, tôi nghe thấy tiếng bọn họ đổ vật xuống đất.

– Ngươi vẫn còn thời gian để lựa chọn. – Tiếng bước chân của Mộ tiến lại gần, mỗi một bước chân đều mang khí thế đắc thắng, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay – Ngao Xí, dùng một quả tim của ngươi, đổi lấy người con gái mà ngươi yêu thương, còn cả bạn bè, và tất cả những yêu quái còn sống sót trong thiên hạ, ngươi không hề chịu thiệt. Không cần thiết phải vứt bỏ tính mạng của các ngươi để đánh đổi lấy thế giới của giống người ti tiện.

Ngao Xí im lặng.

Tôi không biết Ngao Thước và Mộ muốn giở trò gì với thế giới hiện tại, nhưng tôi biết, Ngao Xí không được phép đồng ý, cuộc giao dịch này không được phép thực hiện!

– Không được! – Tôi nắm chặt lấy tay Ngao Xí, sống chết không chịu buông ra.

– Ngươi hãy nhìn bộ dạng của Sa La mà xem, cô ta đau đớn khổ sở đến nhường nào. Trong vương quốc Chiểu Ảnh, đám yêu quái sẽ có cảm giác ra sao, hẳn ngươi biết rõ. – Lúc này, chắc chắn là Mộ đang dùng ánh mắt tràn đầy thương hại "thương cảm" cho tôi để lung lạc Ngao Xí.

Đúng vậy, tôi đang đau đớn đến sống không bằng chết, nhưng tôi không kêu rên lấy một tiếng. Tôi không muốn Ngao Xí nghe thấy.

– Nếu cô ấy có bề gì, ta sẽ bắt cô chết chung!

Câu trả lời của Ngao Xí, đơn giản dứt khoát.

Có tiếng gầm rú và một luồng khí mãnh liệt dị thường bùng phát bên cạnh tôi, có ánh lửa bừng bừng chiếu sáng đôi mắt tối sầm của tôi.

Tôi nghe thấy Mộ khẽ rên lên một tiếng, sau đó có tiếng vật nặng rơi phịch trên mặt đất, và thứ mùi cháy khét.

Tiếp đó là tiếng kêu thét kinh hoàng của tôi. Một hàm răng cứng ngắc lạnh lẽo ngậm vào thắt lưng tôi, quăng tôi bay vọt lên, rơi xuống một cơ thể phủ đầy những vảy. Tôi nhắm chặt mắt, bên cạnh tôi liên tiếp rơi xuống những thứ kỳ dị, có thứ mềm mềm lông lá, có thứ rắn đanh lạnh toát, có thứ tỏa ra hương thơm rượu dìu dịu. Đây là…

Có một vật nhỏ xíu phấp phới hạ xuống vai tôi. Giọng nói quen thuộc nhưng yếu ớt của Khô Nguyệt vang lên:

– Là chúng tôi…

Còn chưa kịp phản ứng, tôi bỗng cảm thấy cơ thể chợt nhẹ bẫng, cả người bay vọt lên không trung với một tốc độ chưa từng có, lao thẳng lên trời.

– Nắm chắc! – Bên dưới thân người tôi vang lên giọng nói của Ngao Xí, vọng lên qua lớp vảy dày cộm, tôi cảm nhận thấy một mạch máu đầy sức sống đang đập dồn dập.

Đôi mắt mờ nhòa của tôi dường như lại nhìn thấy con rồng dữ ẩn hiện trong mây, ngang ngược bất trị như lần đầu tiên chúng tôi gặp gỡ.

Tôi ôm chặt lấy gã rồng dữ đó, tì sát gò má nóng bừng bừng lên lớp vảy của hắn, cảm thấy dễ chịu vô chừng, ngay cả cơn đau đớn giày vò cũng giảm bớt đi rất nhiều, cảm giác nhẹ nhõm trong khoảng khắc lại khiến tôi thấy buồn ngủ.

Tôi mơ màng hỏi:

– Đi đâu…

– Đi tìm mặt trời! – Giọng nói của hắn chưa bao giờ dịu dàng đến thế – Không được ngủ, nói chuyện với tôi!

– Mặt trời… sẽ nướng chín tôi thành heo quay. – Tôi cười – Thế nào là vương quốc Chiểu Ảnh… Mộ hình như rất đắc ý.

– Cứ mỗi một ngàn năm, ba ngôi sao Diêm Vương, Hải Vương, và Thiên Vương sẽ xếp thành một đường thẳng trong vòng một tiếng đồng hồ. Từ trường đặc biệt mà chúng tạo ra sẽ tạm thời ngăn cản ánh sáng mặt trời chiếu xuống thế giới của con người. Nếu trong một tiếng đồng hồ này, có kẻ nào đó tôi luyện cô đặc nguyên linh của tất cả các loài yêu quái đã thu nhập được từ trước, rồi tìm một nơi mang nặng từ trường âm tính, đồng loạt thả những sức mạnh này ra, kết hợp với ba ngôi sao Diêm Vương, Hải Vương, và Thiên Vương trong vũ trụ, thì thế giới của chúng ta liền biến thành thứ mà cô đang nhìn thấy bây giờ, không chỉ mất đi ánh sáng, mà còn phá hủy hoàn toàn sự cân bằng và quy luật sinh tồn vốn có của thế giới. Cô cũng có thể coi nó là một loại virus, bao trùm toàn thế giới, nhưng đối tượng lây nhiễm là yêu quái. Trong cái "vương quốc virus" này, yêu quái sẽ dần dần mất đi pháp lực, cuối cùng sẽ bị sức mạnh của vương quốc Chiểu Ảnh thiêu đốt thành tro bụi. – Hắn càng nói càng giận dữ – Thứ phép thuật tạo thành vương quốc Chiểu Ảnh là thứ cấm kỵ. Ba ngàn năm trước từng có một kẻ tu đạo muốn dùng phương pháp này để giết hết yêu quái trong thiên hạ, kết quả là không thể thành công, ngược lại còn bị yêu quái và thiên giới liên minh tiêu diệt, nghe nói đến xương cốt cũng không còn. – Hắn ngừng lại một lát, chợt cười thành tiếng – Rất thú vị phải không? Kỳ thực cái gọi là cân bằng sinh thái, không chỉ nói về con người và động vật. Nếu yêu quái chết sạch không còn một mống, thì thế giới này cũng sẽ không được yên ổn. Người thông minh đều hiểu rõ điều này, cũng sẽ nỗ lực đến cùng để duy trì sự cân bằng đó. Cho nên, bất cứ kẻ nào tạo ra vương quốc Chiểu Ảnh, đều rất đáng chết.

Ngao Xí thao thao tràng dài, nhưng tôi chỉ hiểu vài đoạn ngắt quãng, rằng Ngao Thước và Mộ lùng bắt yêu quái chính là nhằm xây dựng một vương quốc chết chóc khiến toàn bộ yêu quái phải đồng thời tuyệt diệt. Thế nhưng, mục đích của Ngao Thước hiển nhiên không phải là tiêu diệt yêu quái.

– Anh trai của anh muốn tiêu diệt toàn bộ yêu quái trong thiên hạ? – Tôi nghe theo lời hắn, cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, không để bản thân ngủ thiếp đi, dẫu rằng tôi đã mệt rũ rượi.

– Thứ hắn muốn tiêu diệt không phải là yêu quái, mà là loài người, toàn bộ loài người. – Ngao Xí trầm ngâm một lát – Nhưng tôi hoàn toàn không ngờ được rằng, hắn vẫn kiên trì trong suốt một thời gian dài đến vậy, hơn nữa còn đặt cược một ván bạc quá lớn. Tính toán đủ đường, tất cả chỉ là để ép tôi phục tùng.

– Tôi nghe hắn nhắc tới chìa khóa của… bánh xe thời gian… đó là cái gì? – Cái từ khóa được Ngao Thước nhắc tới không chỉ một lần kia chính là mối nghi hoặc lớn nhất của tôi.

– Bánh xe thời gian ẩn giấu ở tầng sâu nhất trong lòng trái đất, khống chế sự vận hành của thời gian trên toàn bộ thế giới. Đây là một thiết bị quan trọng mà từ xưa tới nay luôn được tộc rồng Đông Hải chúng tôi canh giữ, không cho phép bất cứ kẻ nào thay đổi. – Giọng nói của Ngao Xí trở nên trầm nặng – Kẻ đó, từ nhỏ đã khác người. Hắn đọc rất nhiều sách, rất nhiều, rất nhiều, còn thường xuyên đi ra thế giới bên ngoài, đã đi là đi bặt nhiều ngày. Mỗi lần trở về, sắc mặt hắn đều rất đỗi khó coi, nói rằng thế giới ấy quá ư bẩn thỉu, nói rằng loài người là thứ rác rưởi cực kỳ ti tiện và ghê tởm. Hắn nói, nếu như dùng thời gian để thanh lọc triệt để thế giới này, khiến cho giống sinh vật con người kia tiêu biến triệt để, chắc chắn hắn sẽ xây dựng nên được một vương quốc hoàn hảo, giống như Đông Hải của chúng tôi, cao quý phồn vinh, sạch sẽ thanh khiết. – Hắn thở dài, nói tiếp – Bánh xe thời gian được phong kín trong chín tầng kết giới, chỉ có một chiếc chìa khóa duy nhất có thể mở được. Và chìa khóa này được đặt ở trong tim của các thế hệ người canh giữ; cũng chỉ có người được lựa chọn làm người canh giữ mới có thể đi qua con đường dẫn tới bánh xe thời gian. Ngoài người canh giữ ra, nếu có kẻ nào liều lĩnh xông vào, cho dù có cướp được chìa khóa, cũng không còn tính mạng để sử dụng. Bởi vì trước khi hắn tới được kết giới, đã bị những sức mạnh đối lập giữa ánh sáng và bóng tối, cực âm và cực dương tràn ngập trong đường hầm nghiền nát như tương. Thế nhưng, cho dù là như vậy, năm xưa hắn vẫn bất chấp tất cả để đoạt lấy chìa khóa trong tim rồng.

“Tim rồng, thân cây, ta đã có được một thứ.” – Tôi đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của câu nói này.

Thực thân của tôi được máu của Diêm Vương bảo vệ, có thể biến thân cây thành thuyền, an toàn đi tới bất cứ không gian nào. Ngao Thước không phải là người canh giữ bánh xe thời gian, nếu hắn không muốn bị biến thành thịt xay trước khi tiếp cận được bánh xe thời gian, thì trước hết phải tìm được một “phương tiện giao thông” có thể bảo vệ hắn bình an đi qua con đường đó. Chẳng trách hắn đã phải dốc hết tâm lực nhằm cướp lấy thực thân của tôi. Trên thế gian này, duy chỉ Diêm Vương là không bị bất cứ không gian nào cản trở, song hắn đương nhiên không dám động tới Diêm Vương, chỉ có thể ra tay với tôi. Kẻ này quả đúng là đã đê tiện lại to gan lớn mật, cả đời chỉ biết lập mưu tính kế, chỉ vì cái bánh xe thời gian mà chúng tôi thậm chí chưa từng nhìn thấy.

– Để lấy được chìa khóa, hắn đã giết người, đúng không? – Tôi nhớ đến người anh họ mà hai anh em đã nhắc tới. Và chuyện này có lẽ chính là nguồn căn gây ra tâm bệnh của Ngao Xí.

– Năm đó, người thừa kế chìa khóa là anh họ Ngao Không của chúng tôi. Còn kẻ kia đến nằm mơ cũng muốn đi tới chỗ cất giữ bánh xe thời gian, cho nên hắn đã nhân cơ hội ông nội tôi dẫn thân tín ra ngoài tuần tra, đã nhẫn tâm giết chết Ngao Không vì mắc bệnh mà không thể lên đường. Trước khi hắn kịp moi tim anh ấy, đã bị tôi giữa đường trở về bắt gặp – Ngao Xí im lặng hồi lâu, dường như vết sẹo lâu năm vừa bị từ từ cậy vảy đau đớn thấm thía – Việc này đã khiến toàn bộ Đông Hải trên dưới đều phẫn nộ. Ông nội tôi hạ lệnh, giết không tha…

Câu chuyện của hắn đột nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng thở dài sườn sượt.

Không phải tôi, cũng không phải bất cứ người nào bên cạnh tôi.

Tiếng của Ngao Thước.

Tên rồng dữ thực thụ trong tộc rồng Đông Hải, tên Anubis xuất quỷ nhập thần, bước tới từ một nơi chúng tôi không nhìn thấy. Tiếng bước chân của hắn không có phương hướng, lúc thì vọng từ trên không trung xuống, lúc lại vòng quanh bên cạnh.

– Ta vẫn luôn ngỡ rằng người sẽ ra tay với ta là người khác. Thế nhưng, không phải ai khác, mà chính là ngươi.

Cái bóng của Ngao Thước, từ xa tiến lại gần, dần dần hiện rõ trước mắt tôi. Cái gã có ngoại hình giống hệt như Ngao Xí, bọn họ đã từng là tình thân máu thịt, thiên hạ vô song, mà giờ đây lại phải đối đầu sinh tử, một mất một còn. Tôi nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, thực sự không nhận ra một mảy may oán hận, mặc dù ngoài miệng hắn không ngừng nhắc lại tấn bi kịch nhiều năm về trước.

Đáng lẽ tôi không thể nhìn thấy Ngao Thước, nhưng sự xuất hiện của hắn, căn bản không cần phải chứng thực bằng mắt. Rõ ràng hắn đã dung hòa bản thân vào trong toàn bộ vương quốc Chiểu Ảnh, thẩm thấu vào trong ý thức của chúng tôi. Mỗi một tấc bóng tối đang lan tỏa ở nơi này, mỗi một luồng khí lướt qua, đều là hóa thân của hắn.

– Ngươi muốn mang theo bọn chúng liều mạng xông ra khỏi chốn này ư? – Hắn “bước” tới một chỗ gần chúng tôi nhất – Việc gì phải hành hạ bản thân như vậy, ngươi thừa biết cách này là không thể. Đây là vương quốc Chiểu Ảnh của ta, sức mạnh của nó, ngay cả bản thân ta cũng thấy kinh ngạc.

– Chẳng có gì đáng kinh ngạc. Anh chỉ đang lợi dụng sinh mạng của người khác một cách hèn hạ mà thôi, bao gồm cả sinh mạng của Mộ, kẻ vốn coi anh là người quan trọng duy nhất. – Ngao Xí bay lên với tốc độ mỗi lúc một nhanh – Anh đã hy sinh một lượng lớn những tiểu yêu tầm thường, để giúp anh xây dựng nên cái thế giới khiến ta căm ghét này, rồi lại dẫn dụ lũ ngốc đang ngồi trên lưng ta tới đây, để cái vương quốc bẩn thỉu này có thể hấp thụ được linh lực của đám yêu quái công lực cao cường, giúp anh duy trì và củng cố cái thế giới bóng đêm này. Quả đúng là anh đã tận dụng rất triệt để. Thế nhưng ngay cả một cô gái trung thành nhất mực với anh, mà anh cũng không chịu buông tha.

– Mộ? Cô ta làm sao rồi? – Lời nói của Ngao Xí khiến tôi bất giác cảm thấy lo lắng cho cô gái vừa độc ác vừa ngu ngốc kia.

– Thân thể cô tan biến, bởi vì nguyên linh của yêu quái sẽ bị vương quốc Chiểu Ảnh hấp thụ như một thứ thức ăn. Nó càng hấp thụ được nhiều nguyên linh, thì càng duy trì được lâu, càng không thể bị đột phá. Cùng với sự bành trướng của vương quốc này, số yêu quái chết đi sẽ càng thêm đông đảo. Mộ cũng là một yêu cây giống như cô, cô bị tổn thương như thế nào, thì cô ta cũng y như vậy. Cô ta cũng giống hệt như cô, đang dùng nguyên linh của bản thân để nuôi dưỡng cho một nấm mồ yêu quái hắc ám.

Không thể nào!

Tôi không thể tin rằng cơ thể cô ta cũng đang phải chịu đựng nỗi đau đớn kịch liệt như tôi. Bởi vì tôi hoàn toàn không cảm nhận thấy cô ta có bất cứ dấu hiệu suy sụp nào, ngược lại, cô ta vẫn “tràn trề sức sống” đến thế kia mà.

Trừ phi… cũng giống như tôi không muốn để cho Ngao Xí phát giác ra nỗi đau đớn của tôi, cô ta cũng đang vận ra một sự kiên nghị quá mức tưởng tượng, để giả vờ bản thân hoàn toàn bình thường.

– Ta rất thích nghe hai người trò chuyện. Nó khiến ta nhớ lại những ngày tháng trước đây. Mỗi khi ngươi bị cha đánh đòn, đều kể lể đủ điều với ta cả nửa ngày trời, giống như bây giờ. – Hình bóng của Ngao Thước bồng bềnh trong không trung, từ một cái bóng biến thành rất nhiều cái bóng, bao vây bốn xung quanh – Thế nhưng, khi ngươi ra tay giết ta, ngươi lại im lặng từ đầu đến cuối.

Tôi cảm giác rõ rệt cơ thể Ngao Xí co rút kịch liệt, một vài hình ảnh nhạt nhòa như những bức ảnh cũ kỹ xuyên qua mạch máu, xuyên qua lớp vảy dày, lọt vào trong trí não tôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 6

Đó là một vách đá dựng đứng, chàng trai tay cầm trường đao, câm lặng đứng trước thi thể một con rồng vảy tím khổng lồ.

Hoa tuyết bay mờ mịt đầy trời, phủ kín lên cặp sừng rồng trên mặt đất, trông giống như những cành cây khô trắng bạc. Đôi chân của chàng trai, và cả thanh trường đao trong tay, đều chôn sâu trong tuyết.

Ánh chớp lóe sáng, tiếng sấm vang lên, mưa gió trút xuống xối xả. Mặt đất chốc lát đã ngập nước, sau đó hóa thành băng.

Chàng trai đã đứng đó bao lâu? Có lẽ đã ba ngày ba đêm.

Tôi nhìn thấy, bình minh và bóng đêm đã thế chỗ cho nhau ba lần sau lưng hắn, giống như đoạn quay nhanh trong phim ảnh.

Mưa cũng đổ liền ba ngày.

Cho tới khi hắn bỏ đi, mới đột ngột ngừng bặt. Mây tan, tuyết tạnh.

Ngao Xí chưa bao giờ khóc. Chí ít là từ sau khi tôi quen hắn, chưa bao giờ.

Nhưng trận mưa suốt ba ngày ba đêm hôm ấy, tôi biết, đó là nước mắt của hắn.

Nỗi đau thương cùng cực, tới nay cũng chưa thể nguôi ngoai.

Tự tay giết chết anh ruột, khiến hắn dằn vặt tới tận bây giờ.

Đây chính là tâm bệnh trong lòng Ngao Xí, chính là nguyên nhân khiến hắn luôn tránh mặt, không muốn tiếp tục đối đầu trực diện với Ngao Thước, và cũng chính là vết thương nhức nhối mà Ngao Thước luôn thẳng tay chọc ngoáy vào.

Đột nhiên, tôi bỗng thấu hiểu một cách thực sự cái con người kiêu căng cao ngạo, không coi bất cứ ai ra gì, từng một thời buông thả bản thân ngang ngược tác loạn kia.

Tim ai cũng là máu thịt, tim ai cũng đã từng mềm yếu.

Khoảng khắc "giao cảm" giữa tôi và Ngao Xí khiến tôi càng ôm hắn chặt hơn nữa, tôi đã hoàn toàn không còn cảm thấy nỗi đau đớn trên cơ thể. Điều tôi lo lắng lúc này, chỉ có Ngao Xí.

– Người biết không, thực ra ta chưa bao giờ muốn làm hại bất cứ ai. Ta là một người lương thiện, ta mong muốn rằng cái thế giới mà tộc rồng Đông Hải chúng ta bảo vệ có thể được hoàn hảo giống như chúng ta mong đợi, mọi người tương thân tương ái với nhau. Đây là lý tưởng của ta. – Ngao Thước giống như một chiếc bóng in trong đáy nước, chập chờn lay động bay tới bên tai Ngao Xí – Nhưng càng như thế, vấn đề nảy sinh lại càng nhiều hơn vấn đề được giải quyết. Em trai, đáng lẽ ngươi phải hiểu rõ ta hơn bọn họ. Bởi vì chúng ta là cặp anh em sinh đôi duy nhất trong tộc rồng Đông Hải. Ta hy vọng ngươi sẽ giúp ta, giúp ta quét sạch bọn ký sinh trùng là con ngươi đáng lẽ không nên tồn tại trên thế giới. Ta bảo đảm, thế giới mới sẽ không có thiên tai, chiến tranh, sẽ không có tất cả những hành vi xấu xa ác độc liên quan tới dục vọng ích kỷ. Lật đổ thế giới hiện tại, lý tưởng của ta sẽ trở thành hiện thực. Đối với loài người luôn khiến ta thất vọng, cái chết chính là sự khởi đầu mới.

– Ngươi điên rồi! Đồ điên! Đồ điên! Thế giới này chưa bao giờ xấu xa bại hoại như ngươi nói! – Cơn giận dữ trong tôi đã không còn kiềm chế nổi, không chỉ bởi vì những lời lẽ cố chấp thiên kiến của tên ác ma này, mà hơn thế nữa, bởi vì hắn không ngừng lợi dụng tình cảm của Ngao Xí. Tôi gào lên thật lớn, phản bác lại hắn – Ngươi đã đọc nhiều sách vở đến thế, đáng lẽ phải biết đến câu nói "trong lòng thiện, chỉ nhìn thấy thiện; trong lòng ác, chỉ nhìn thấy ác". Bản thân ngươi tâm lý méo mó dị dạng, lại còn liên lụy tới người vô tội, sát hại cả người thân. Thứ đáng phải diệt trừ, không phải ai khác, mà chính là ngươi! Lý tưởng của ngươi ư? Cái lý tưởng chó má! Ngay cả thứ xứng đáng được trân trọng nhất ở ngay trước mắt, ngươi còn không nhìn thấy, mà còn mặt mũi nói về lý tưởng với người khác? Đồ ếch ngồi đáy giếng, tội của ngươi đáng chết vạn lần!

Sau một hồi im lặng kéo dài, từ phía dưới vẳng lên tiếng cười của Ngao Xí:

– Hình như lâu lắm rồi cô chưa chửi bới ai như vậy. Hay lắm, tôi lại nhìn thấy được cô thời trẻ.

– Ha ha, cô lại sai rồi! – Ngao Thước vẫn thản nhiên nhìn tôi, cười lạnh lẽo – Cô có biết ta muốn tới chỗ bánh xe thời gian làm gì không?

Tôi ngẩn người. Tôi chỉ biết rằng, hắn coi việc hủy diệt thế giới này, tiêu diệt tất cả loài người là "lý tưởng". Lẽ nào hắn muốn nổ tung bánh xe thời gian,

khiến toàn bộ thế giới rơi vào hỗn loạn?

– Về căn bản ta không cần phải làm gì cả! – Hắn nhún vai, đưa ngón tay vẽ trong không trung một con số – 100 – Ta chỉ cần đẩy nhanh bánh xe thời gian về phía trước một trăm năm, nước sẽ không ra nước, nhà sẽ không còn nhà, nơi nơi chiến tranh tàn phá, động đất lũ lụt, môi trường sinh thái bị phá hủy hoàn toàn sẽ khiến bọn chúng sa vào tuyệt địa. Con người luôn cho mình là chúa cứu thế của thế giới, nhưng thực ra chúng chỉ là những tế bào ung thư vô tri. Một trăm năm sau, chắc chắn bọn chúng sẽ tự hủy diệt trong tay của chính mình. Ta chỉ giúp chúng rút ngắn quá trình đó mà thôi. Yêu cây, cô có dám nói rằng, thế giới này chưa bao giờ khiến cô thất vọng? Nếu như đã là một đống rác rưởi, thì tại sao lại không dọn dẹp cho quang đãng?

Hắn dốc tận tâm cơ, chỉ vì muốn đẩy toàn bộ thế giới này lên phía trước một trăm năm…

Thế nhưng, lần này, tôi lại không nghĩ rằng hắn đang nói những lời điên khùng.

Sự thực, nếu con người vẫn không biết cảnh tỉnh trước rất nhiều sự việc, không biết sửa đổi sai lầm, thì một trăm năm sau, e rằng sẽ thực sự là ngày tận thế.

– Các người vẫn không hiểu được ta! – Cái bóng của Ngao Thước từ từ lùi về phía sau, rồi tan biến – Bay nhanh quá đấy! Ngao Xí, thứ mà ngươi nợ ta, tại sao lại không chịu trả lại cho ta?

– Khốn kiếp… – Ngao Xí nghiến răng kèn kẹt, nói với tôi – Ngồi cho vững, tôi phải bay nhanh hơn một chút nữa. Nơi này thành hình chưa lâu, vẫn có chỗ mỏng yếu. Sức mạnh của hắn đến từ bóng tối, chỉ cần ánh mặt trời chiếu vào, dù chỉ là một tia nắng mong manh, cái vương quốc Chiểu Ảnh quái đản này sẽ lập tức tan vỡ. Nếu như hắn đã hoàn toàn dung hợp bản thân với chốn này, thế thì xin lỗi, hắn sẽ lại chết thêm lần nữa!

Ngao Xí bay càng nhanh, cảm giác đau đớn trên người tôi càng giảm bớt, cả thị lực cũng bắt đầu hồi phục. Còn cái lũ sống dở chết dở bên cạnh tôi cũng đã có dấu hiệu hồi sinh. Tôi đoán rằng, vật thể phát sáng bên trong bánh xe chính là nguyên linh của tất cả những yêu quái đã bị Ngao Thước và Mộ bắt đi, cũng là nguồn năng lượng chính để tạo dựng nên cơ sở của cái vương quốc ma quái này. Cách xa cái thứ đó, tình trạng của chúng tôi sẽ khá hơn.

Nhưng…

– Bay nhanh quá đấy… Nhanh quá… Ha ha, rất tốt, rất tốt…

Cái giọng nói tựa ma quỷ của Ngao Thước chỉ lặp lại một câu, bao vây lấy chúng tôi như thủy triều, trở đi trở lại.

Bóng tối xung quanh bị ánh sáng rừng rực như lửa phát ra từ cơ thể Ngao Xí xé toang, để lại sau lưng chúng tôi những vệt sáng kéo dài, bên trong lấp lánh sắc vàng sắc tía, rực rỡ chói lóa. Nếu không phải màu sắc đó sáng lóa quá mức, thì vệt sáng này sẽ là một dòng sông sao mênh mang sánh ngang với dải Ngân Hà. Suốt dọc đường đi, có vô số những "ngôi sao" được bao bọc trong ánh sáng tía, rụng rơi lả tả theo sự di chuyển của chúng tôi, mỗi một ngôi sao đều quẹt vào bóng tối tạo thành những chiếc đuôi rực rỡ, bay về chốn xa xăm.

Cảnh tượng tuyệt đẹp tới mức rung động tâm hồn, cho dù có phải chết ngay bây giờ, cũng không hối tiếc.

Chỉ có điều, một nơi như thế này, cũng có mưa ư?

Có vài giọt nước ươn ướt bắn lên mặt tôi. Tôi sờ lên mặt mình, không phải ảo giác, đúng là mưa thực.

Thế nhưng, "giọt mưa" trên tay tôi, tại sao lại có màu đỏ?

Tôi hoảng hốt ngồi thẳng dậy, cúi đầu nhìn xuống, Tấm váy cưới trắng tinh trên người tôi, quá nửa đã bị nhuộm thành màu đỏ rực. Sắc đỏ trên vạt váy còn loang loáng ướt rượt, cùng với mùi tanh ấm của máu tươi.

Những giọt máu li ti ứa ra từ mỗi một chiếc vảy trên người Ngao Xí, khiến lớp vảy màu tím của hắn đã đổi sang màu khác. Hắn càng bay nhanh, sự ma sát giữa cơ thể và không gian xung quanh lại càng thêm ghê gớm. Làm gì có "ngôi sao" màu tím nào với chiếc đuôi tuyệt đẹp quét trong không trung, rành rành là những chiếc vảy rồng lấp lánh ánh tía bị giật tróc khỏi thân hình, lả tả rơi xuống.

Ngao Xí không hề hé răng một tiếng, chỉ cắm đầu cắm cổ bay thẳng về phía trước.

– Ngao Xí… anh… – Tôi nhìn hai bàn tay ướt đẫm máu tươi, chết lặng trong chốc lát, rồi hét lên thật lớn – Dừng lại! Anh dừng lại ngay!

– Câm ngay! – Ngao Xí thô lỗ ngắt lời tôi – Nếu cô mắc chứng sợ máu, thì nhắm mắt lại cho tôi! Lúc này không được làm phiền tôi!

– Bay đi nào, bay nhanh hơn chút nữa. Xem thử ngươi có thể mang bọn chúng ra khỏi đây trước khi máu rồng chảy kiệt hay không. Ngao Xí, ngươi cũng tốt bụng giống hệt như ta, không những bay đi với một tốc độ có thể xé nát bản thân, lại còn bỏ ra một phần chân nguyên để bảo vệ cho cái đám đang ngồi trên lưng không bị lực ma sát và lực cản khổng lồ tổn hại. Nếu trên đời này người nào cũng tốt bụng giống như hai anh em ta, thì việc gì ta phải động đến bánh xe thời gian?

Cái giọng nói đàng băm vằm cả ngàn vạn lần kia vẳng lại từ bốn phương tám hướng, liên tục lặp lại như tiếng vọng.

– Ngao Xí! – Tôi vừa cuống quýt vừa giận dữ, đấm mạnh lên người hắn – Dừng lại! Dừng lại ngay cho tôi! Nếu còn bay nữa, anh sẽ biến thành một đống thịt xay đấy!

– Nếu tôi dừng lại, phải biến thành đống thịt xay chính là các người. – Hơi thở của Ngao Xí đã gấp gáp hơn nhiều so với vừa nãy – Tôi sẽ không tiếp nhận ý kiến của cô đâu. Còn đánh tôi nữa… ông đây sẽ đánh chết cô! Ngồi yên!

Phía trước, không có điểm tận cùng, tôi không biết điểm tận cùng ở nơi nào. Nhưng Ngao Xí vẫn cố chấp bay về phía trước.

Máu của hắn tuôn ra mỗi lúc một nhanh. Bên dưới mỗi chiếc vảy bong ra, là một đám máu thịt bầy nhầy. Lúc này, người đau đớn không phải là hắn, mà là tôi.

– Anh có thể cõng tôi bay được bao xa? – Tôi sợ hãi tới bật khóc – Dừng lại đi! Coi như tôi cầu xin anh, được không?

– Bay tới lúc tôi chết, cũng phải quẳng các người về nơi có ánh mặt trời. – Ngao Xí thở dốc, nhưng vẫn cười – Hay lắm, lần đầu tiên trong đời, cô đã mở miệng cầu xin tôi.

Phía trước, thấp thoáng hiện ra một đốm sáng trắng lờ nhờ to bằng nắm đấm, lúc ẩn lúc hiện, phiêu diêu bất định, yếu ớt như một ánh đèn có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Giọng của Ngao Xí vụt phấn chấn:

– Là chỗ đó! Nơi yếu ớt nhất của vương quốc Chiểu Ảnh! Tôi đã tính toán thời gian, bây giờ vừa đúng giữa trưa, xuyên thủng chỗ đó, sẽ nhìn thấy ánh mặt trời!

Chúng tôi càng lại gần, "ngọn đèn" đó càng lớn hơn. Tôi đã nhìn thấy một thứ giống như lớp màng mỏng trùm phủ bên trên, đang phập phồng như hít thở.

– Ngao Xí, anh không thể bay tiếp được nữa! – Cửu Quyết vừa phục hồi chút ít nguyên khí, bò tới bên cạnh tôi, kiên quyết nói với hắn – Cách xa cái bánh xe kia, tình trạng của chúng tôi đã khá hơn nhiều rồi. Chúng ta hãy nghĩ cách khác để rời khỏi nơi này. Nơi này chỉ tồn tại sức mạnh âm tính, tuy anh không phải yêu quái, sẽ không bị "lây nhiễm", nhưng tộc rồng Đông Hải các anh là loài chí dương chí dương, nếu tiếp tục bay với tốc độ khủng thế này, hai cực âm dương va chạm kịch liệt, anh sẽ chết thật đấy!

– Cửu Quyết, ngươi đúng là càng già càng lắm điều! – Hắn vẫn không giảm tốc, chỉ khe khẽ nói với tôi – Xin lỗi, chính sự trốn tránh đáng chết của tôi đã liên lụy tới cô. Nếu như tôi chết thật, hẳn là thi thoảng cô sẽ nhớ tới tôi một chút. Ha ha.

Chết…

Tôi chưa từng nghĩ rằng Ngao Xí sẽ chết. Một kẻ luôn luôn ngạo nghễ nhìn đời, hừng hực sức sống, ánh sáng và lửa là những thứ dồi dào nhất trong sinh mệnh của hắn, một con rồng dữ quật cường dũng mãnh đến thế, làm sao có thể dính dáng gì tới cái chết?

Nếu như hắn chết thực…

Khi gặp phải những yêu quái cao tay hơn, ai sẽ tới cứu tôi?

Những khi buồn chán, tôi biết đấu khẩu cãi vã với ai để giết thời gian?

Những khi buồn bực, còn ai vừa mắng mỏ tôi vô dụng, vừa mang tới cho tôi đủ thứ quà cáp quái lạ khắp thế gian, để chọc cho tôi cười?

Nếu Ngao Xí chết rồi, còn có ai bầu bạn cùng tôi tiếp tục đi qua một ngàn năm nữa?

Tôi cố ghìm nước mắt, đanh giọng nói:

– Được, tốt nhất anh hãy chết ngay đi! Anh chết rồi, tôi sẽ lập tức kết hôn với người đàn ông khác!

– Cô dám! – Ngao Xí gầm lên như phản xạ có điều kiện, hoàn toàn là bộc phát.

– Cái gì mà chết với chóc, nghe thê lương quá. Này cô chủ, điềm tĩnh lại hung hãn mới giống cô mà tôi quen biết.

Một con sư tử đực bờm bay lồng lộng, toàn thân vàng rực, cõng theo một cô gái mắt tròn, mặt tròn, giẫm lên những luồng khí đỏ rực cuồn cuộn như mây, từ sau lưng đuổi tới, chạy song song với chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 7

Kenvin? Liêu?

Tất cả chúng tôi đều hoa mắt trước ánh vàng kim chói lọi tỏa ra từ con nhân sư vàng rực rỡ.

– Xin lỗi, chúng tôi ở khá xa nên tới muộn mất một chút. Còn chưa tới được nơi cử hành hôn lễ, đã phát hiện ra thế giới biến đổi, thật không ngờ lại có kẻ tạo ra vương quốc Chiểu Ảnh gây tai họa cho yêu quái trong toàn thiên hạ. – Khuôn mặt sư tử của Kevin bừng bừng phẫn nộ, rồi sau đó lại thở phào, nói với tôi – Nhưng may mắn là tộc nhân sư vàng chúng tôi nổi danh là thần tốc, nếu không, chắc chắn không thể đuổi kịp mọi người.

– Các người…

Kevin nháy mắt với tôi:

– Vị Bộ bây giờ sống rất tốt. Tôi nợ cô một món nợ ân tình.

– Tôi không cần anh trả nợ ân tình, anh đã trả thù lao cho tôi. – Tôi không biết anh ta định làm gì, nhưng tôi rất sợ anh ta sẽ biến thành một Ngao Xí cố chấp thứ hai. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn bất cứ một kẻ nào trong số những người bên cạnh tôi có gì bất trắc. Nhưng tôi cũng khá là thắc mắc, tại sao Kevin hình như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của vương quốc Chiểu Ảnh, mà rõ ràng anh ta cũng là yêu quái.

Liêu thông minh đã nhận ra vẻ lo lắng và hoài nghi trong ánh mắt tôi, bèn chỉ vào mình, nói:

– Kẻ không phải là yêu quái ở đây không chỉ có con rồng kia, tôi cũng không phải yêu quái. Bản lĩnh lớn nhất của hạt ngân hạnh, chính là tương phản với chết chóc. Tuy đạo hạnh của tôi không cao lắm, nhưng sức mạnh của tôi chí ít có thể bảo vệ con sư tử này trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ. – Nói rồi, cô mím miệng cười – Bọn chúng có thể tạo ra một vương quốc Chiểu Ảnh, thì chúng ta cũng có thể thử tạo ra… một vương quốc ánh sáng.

Nói xong, cơ thể Liêu chợt thu nhỏ lại, biến thành một hạt ngân hạnh tròn trĩnh, nhảy lên khỏi lưng Kevin, rơi vào trong miệng anh ta.

– Liêu, cô điên à? – Tôi hét lớn.

– Tôi không định ăn thịt cô ấy, như thế này mới có thể phát huy tối đa ưu thế hợp tác của hai chúng tôi. – Kevin thận trọng ngậm hạt ngân hạnh vào trong miệng, hít sâu một hơi, rồi sải chân lao về phía trước, chỉ hai ba bước đã vượt qua Ngao Xí, phóng đi vùn vụt như bay, toàn thân tỏa hào quang rực rỡ, hào hùng tiến bước, tựa như một vầng dương khác vừa cháy rực trong bóng đêm.

Đúng lúc này, luồng khí bốn xung quanh bỗng nhiên sùng sục cuộn trào như nước sôi, cơn chấn động khủng khiếp dường như muốn lật nhào chúng tôi trong không trung.

– Em trai thân yêu của ta luôn luôn là một anh hùng. Đã là như vậy, tại sao các ngươi lại khăng khăng phá hoại đức tính này của nó? Lũ đại yêu quái tự phụ các ngươi, cho dù không muốn cống hiến chút sức lực cho vương quốc Chiểu Ảnh của ta, thì ít nhất cũng nên ngoan ngoãn làm khán giả mới đúng.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của Ngao Thước, vô số khuôn mặt, dày đặc xếp chồng lên nhau, giống như hàng loạt bức tường thành khổng lồ vô biên vô tận, kín bưng không một kẽ hở, thình lình xuất hiện bên cạnh chúng tôi, mỗi một khuôn mặt đều mang một biểu cảm giống hệt nhau, nói những lời giống hệt nhau, trông khủng khiếp dị thường. Từ khắp trên dưới phải trái, từ tất cả những góc độ tôi có thể nhìn thấy được, chúng lao về phía chúng tôi. Trong tình cảnh này, chúng tôi giống như bị rơi vào một không gian kín mít. Những bức tường khắp trên dưới trái phải liên tục dồn ép vào giữa, nếu không thể thoát thân, chúng tôi sẽ trở thành thịt nghiền.

Kevin đang phi như bay buộc phải phanh gấp. Những bức tường vây đã chặn mất đường đi của anh ta.

– Tránh ra! – Ngao Xí đuổi tới, há miệng phun ra một ngọn lửa rừng rực, thiêu đốt bức tường mặt người, khiến nó rú lên từng hồi những tiếng kêu quái đản. Rồi hắn lại quất mạnh đuôi, lao thẳng cánh vào cái khoảng cháy xém đó, chốc lát vết nứt đã chạy chằng chịt. Lại một cú đâm nữa, đã thành một lỗ hổng toang hoác.

– Ngao Thước! Ngươi mở miệng là nói không đành lòng động thủ với ta, nhưng lại bày ra một cạm bẫy to lớn nhường này, mang Sa La và Cửu Quyết ra làm lá chắn cho mình, dùng sự an nguy của người khác để bức ép ta tự kết liễu. Hai mươi năm nay, kẻ không dám đối đầu với ta chính là ngươi! Ngươi chính là một tên hèn nhát sợ thua cuộc! – Ngao Xí lớn tiếng mắng chửi, nhằm thu hút sự chú ý của bức tường mặt người kia.

Kevin cúi thấp đầu, lao qua lỗ hổng, đột phá vòng vây.

Thế như, từ xung quanh rìa lỗ hổng, thình lình mọc ra vô số sợi tơ màu trắng dính chằng chịt như tơ nhện, tựa như những sợi tóc bạc trắng tuyệt vọng trên đầu một người đàn bà sầu oán. Chúng không ngừng lan rộng, vươn dài, một nửa quay lại cuốn lấy cổ Ngao Xí, một nửa đuổi theo Kevin.

– Cút ngay đi cho ta!

Tôi cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh kinh người, tung mình khỏi lưng Ngao Xí, đạp lên đầu hắn nhảy vọt ra ngoài, ôm chặt lấy cả đám tóc trắng đang truy sát Kevin, ra sức kéo chúng ngược trở lại.

Một bên lao lên phía trước, một bên kéo mạnh về sau, trong lúc giằng co, mớ tóc trắng dai bền như sợi thép cứa sâu vào da thịt tôi.

Tôi không cảm thấy đau đớn, vì tâm trí không còn để vào bản thân, mà đã để vào người khác.

Tôi sống chết co kéo đám sợi tóc trắng đang ôm trong lòng, không chịu buông tay. Đúng, tôi là một yêu cây tu luyện ngàn năm, từng trải sự đời, thiên hạ vô song, cho dù bây giờ chỉ còn thoi thóp hơi tàn, nhưng tôi vẫn là một Sa La hung dữ, một bà chủ vô địch. Mớ tóc trắng còn con này, sao có thể làm khó dễ được tôi!

Biện pháp tự kỷ ám thị thật là hiệu quả, nhắm nghiền mắt, nghiến chặt răng, tiếp tục kiên gan, tôi không cho phép nó làm hại bất cứ người bạn nào của tôi.

Vài tiếng lựt phựt, tôi nghe thấy những sợi tóc đứt lìa.

Thương Đồng Khải và Huyền ở phía sau tôi, vừa giằng giật vừa cắn xé những sợi tóc trắng, móng tay đứt gãy, máu phun trào, lưỡi bị cắt phăng một mẩu, nhưng hoàn toàn không bận tâm, chỉ một mực đồng tâm hiệp lực với tôi.

Ngao Xí dùng thân mình bịt chặt lỗ hổng, không cho phép có thêm sợi tóc trắng nào mọc ra làm loạn, tình hình của hắn còn thảm hại hơn chúng tôi, dường như bị vô số những con rắn độc màu trắng bò khắp toàn thân, con nào con nấy hừng hực phẫn nộ như muốn rứt đứt từng mảng thịt trên người Ngao Xí.

Tôi nhìn thấy Cửu Quyết bên cạnh Ngao Xí, sắc mặt vẫn trắng bệch, những quầng sáng vẫn liên tiếp chạy ra khỏi cơ thể, nhưng thanh kiếm trên tay vẫn loang loáng tựa cầu vồng, vô số sợi tóc trắng bị chém đứt thành tro bụi. Bên cạnh đó, Cố Vô Danh đã đứt lìa một cánh tay, nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới việc anh ta dùng cánh tay còn lại giao đấu với đám tóc trắng.

Còn có Khô Nguyệt, tuy là một yêu quái đã mất đi hình người, chẳng mấy khác biệt so với những con bướm thông thường, yếu ớt tới mức chỉ một cơn gió đã bị thổi bay, nhưng anh ta vẫn không ngừng đập đôi cánh mỏng manh, vươn những cẳng chân mảnh dẻ bám lấy một sợi tóc trắng đang lao về phía mắt Ngao Xí, dốc sức giằng nó đứt lìa.

Kỳ thực, mỗi người chúng tôi đáng ra đều đã gục ngã từ lâu, nhưng tất cả chúng tôi đều không chịu, cho dù đã đạt tới giới hạn của bản thân.

Có lẽ trong mắt của một kẻ như Ngao Thước, bỏ cuộc hay kiên trì, kết quả cũng như nhau, nhưng tôi vẫn lựa chọn cái thứ hai. Cho dù thua, cho dù chết, cũng vẫn phải hiên ngang cao ngạo.

Tôi nghĩ rằng, trên thế giới này, kỳ thực có rất nhiều người giống như chúng tôi, luôn giữ vững sự kiên trì và dũng cảm của bản thân, không chịu thỏa hiệp, không chịu gục ngã.

Mạt Bạch cũng vậy, Lương Vũ Đống cũng vậy, Bách Lý Vị Bộ cũng vậy, Lý Chuẩn cũng vậy, Tô Thu Trì cũng vậy, và còn rất nhiều, rất nhiều những kẻ đã từng xuất hiện trong cuộc đời tôi.

Yêu quái cũng vậy, con người cũng vậy, chính bởi vì trên thế gian này vẫn còn rất nhiều những Mạt Bạch, rất nhiều những Bách Lý Vị Bộ, rất nhiều những chúng tôi, tôi mới có lòng tin để chỉ thẳng vào mặt Ngao Thước mà nói rằng hắn đã sai lầm, nói rằng thế giới này vẫn có giá trị tồn tại của nó, và cả niềm hy vọng thay đổi.

Trong chúng ta, ai cũng đã từng thất vọng, ai cũng đã từng bị tổn thương, nhưng đời người vốn dĩ là như vậy, sự hoàn hảo tuyệt đối chỉ có trong cổ tích. Nhưng, mỗi một người đều có cơ hội để không khiến bản thân phải hối tiếc.

Chỉ cần sống một cách đàng hoàng vì bản thân mình, chỉ cần nỗ lực phấn đấu vì những người quan trọng trong cuộc đời mình, thì bản thân việc đó đã là một sự hoàn hảo.

Sức lực của tôi, quả thực đã cạn kiệt rồi.

Những sợi tóc trắng mỗi lúc một nhiều, một sợi trong số đó hung hãn cuốn chặt lấy cổ tôi.

Tôi không sợ chết, chỉ hy vọng rằng trước khi chết, có thể nói ra được một câu chưa bao giờ thốt nổi thành lời với một người nào đó.

Những sợi tóc trắng thật là tàn độc… thít chặt tới mức cổ tôi muốn đứt lìa, mắt tôi đã không còn nhìn rõ, bên tai lúc là tiếng của Thương Đồng Khải và Huyền, lúc lại là tiếng cười biến thái của Ngao Thước, lúc lại là tiếng Ngao Xí thét gọi tên tôi…

Đằng xa vẳng lại những tiếng ầm ù, nhưng không phải là tiếng sấm, là một tiếng sư tử gầm đã xa xôi trong trí nhớ, một sức mạnh xuyên suốt đất trời.

Mắt tôi đã vượt qua đêm đen, đã nhìn thấy một chùm ánh sáng, giống như hình ảnh đầu tiên mà tôi nhìn thấy khi mới chào đời trên đỉnh núi Phù Lung, những tia sáng vàng kim rực rỡ, xoáy tròn xuyên qua lớp lớp mây giăng, chiếu rọi lên cơ thể tôi. Một cơn gió tuyết vừa ngưng tạnh, xung quanh tôi, chỉ có ấm áp, ấm áp, ấm áp…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 8

– Há miệng!

Tôi nhăm nhăm chiếc thìa đựng đầy những thuốc.

Ngao Xí cao ngạo ngoảnh mặt đi:

– Không uống!

– Được thôi! – Tôi buông bát xuống, lấy trên bàn một ly sinh tố kem hương vani – Cái này thì sao?

Nếu không phải trên người cuốn bông băng kín mít, thì cái gã giống hệt như cái xác ướp biết thở kia đã nhảy bật xuống giường rồi. Hắn mê mẩn đến phát cuồng món sinh tố kem hương vani do tôi tự tay pha chế theo công thức bí mật.

– Tôi uống! – Hai mắt hắn phát sáng xanh lè như mắt sói.

– Thế thì há miệng ra! – Tôi đặt ly sinh tố kem xuống, bưng cái bát ăn cho trẻ con lên – Uống thuốc trước, rồi sinh tố kem sau. Không thương lượng, không đàm phán.

Hắn căm hờn trừng mắt nhìn tôi, miễn cưỡng há miệng ra.

Chỉ một ly sinh tố kem hương vani liền có thể khiến một con rồng dữ ngông cuồng ngang ngược trở nên ngoan ngoãn nghe lời – con đường dẫn đến trái tim của người đàn ông phải đi qua dạ dày, câu nói này quả thật không sai.

Từ trong tiệm Không Dừng lại tỏa ra hương thơm ngọt ngào đã vắng mặt lâu nay. Nồi cháo bát bảo gạo nếp tuyệt phẩm đun nóng trong nhà bếp đang sôi sùng sục. Bây giờ không còn gã béo và gã gầy cho tôi sai khiến nữa, nên từ khi chúng tôi quay về tiệm Không Dừng, tất cả đồ ăn thức uống đều do tôi tự tay nấu lấy.

Thành thực mà nói, không có hai gã người làm kia, tôi cảm thấy không quen.

– Nhanh lên, sinh tố kem, sinh tố kem! – Ngao Xí đã ngoan ngoãn uống hết thuốc, cuống quýt giục giã tôi.

– Hôm nay tinh thần của anh cũng khá đấy chứ. – Tôi xúc một thìa sinh tố kem, nhưng không vội đưa vào miệng hắn – Như vậy có nghĩa là anh đã có thể trả lời câu hỏi của tôi.

– Những gì cần nói tôi đều đã nói rồi, cô còn muốn biết gì nữa? – Mắt Ngao Xí vẫn dính chặt vào tay tôi – Mau đút cho tôi!

– Câu hỏi thứ nhất, tại sao hai mươi năm về trước lại không từ mà biệt? – Bàn tay cầm thìa của tôi cố tình huơ qua huơ lại trước mặt Ngao Xí, nhưng không chịu cho hắn ăn – Trả lời xong sẽ được ăn một thìa.

– Cô đúng là mụ đàn bà độc ác! – Hắn giống như một con khỉ mắc chứng tăng động, bực bội vật qua vật lại trên giường – Người canh giữ bánh xe thời gian cũng cần phải thay đổi luân phiên nhằm đảm bảo chất lượng. Tôi là cháu đích tôn của ông nội, ông sai người tới tìm tôi, muốn giao lại trọng trách này lại cho tôi. Hơn nữa ông còn đích thân nói với tôi rằng, Ngao Thước đã trở về, với một thân phận và sức mạnh hoàn toàn khác trước. Hắn đã tuyên bố, lần này trở về, thề sẽ phải lấy bằng được chìa khóa tim rồng. Ông nói rằng, ông đã từng tìm thầy tư tế của tộc rồng để bói quẻ, quẻ nói rằng sự trở về của Ngao Thước là tai họa của toàn Đông Hải và cả thế giới. Kết quả của quẻ bói cho thấy, chỉ có tôi mới có thể ứng phó. Thầy tư tế còn nói "Hai mươi năm ẩn tránh, nổi giận bởi hồng nhan. Chỉ thấy mây đen cháy, bạn tới ánh dương tràn" gì đó, tôi chẳng hiểu có nghĩa gì, tóm lại là chỉ cần tôi tiếp tục kế nhiệm chức trách canh giữ bánh xe thời gian, ẩn náu hai mươi năm, tuyệt đối không được chạm mặt Ngao Thước, thì đại họa sẽ có thể vãn hồi. Tuy tôi rất bực mình với lão già lắm điều ấy, nhưng tôi cũng biết cái miệng thối của thầy tư tế nói đâu là trúng đấy, tính ra thì tôi cũng chưa cống hiến được gì cho tộc rồng Đông Hải, dù sao thì tôi cũng nhờ ăn cơm Đông Hải mà khôn lớn, lần này coi như một lần trả đủ tiền cơm vậy. Tôi nhận lời với ông già, cũng có nghĩa là trong hai mươi năm sau, tôi không thể xuất hiện với thân phận Ngao Xí nữa. Cho nên…

– Cho nên anh cố tính vứt mất tấm áo lụa xanh của tôi, lại còn nói ra những lời quá đáng, chính vì anh biết chắc rằng với tính khí của tôi, tôi sẽ xua đuổi anh đi. Như vậy, anh vừa hay có thể lặn mất tăm một cách danh chính ngôn thuận, mà không khiến tôi ngờ vực! Ngao Xí, anh được lắm, từ lúc nào tài diễn xuất của anh lại điêu luyện đến thế? – Tôi tiếp lời hắn, hậm hực giật lấy chiếc thìa ngay trước mắt hắn, tống vào miệng mình, cố tình nhai nhồm nhoàm một cách khoa trương để che giấu đi một sự thực rằng bản thân đang chực khóc.

Chỉ vì một chiếc chìa khóa tim rồng, vì sự trở về của một gã điên, mà hai chúng tôi đã phải phân ly hai chục năm ròng.

– Cô còn ăn cướp cả sinh tố kem của bệnh nhân? Thật không gì độc ác bằng lòng dạ đàn bà! Độc ác nhất đời… – Hắn tức lồng lộn, nhưng vừa nhìn thấy tôi tròng mắt đỏ hoe, hắn bèn sững lại, im lặng hồi lâu, mới nói – Thực ra… sau khi nhận lời làm người canh giữ bánh xe thời gian, tôi luôn cảm thấy bất an. Tôi sợ rằng vĩnh viễn sẽ không thể quay về bên cô với thân phận Ngao Xí nữa. Nếu tôi thực sự không thể quay về, tôi muốn cô căm ghét tôi cho tới chết. Tôi biết, đối với người mà cô căm ghét, cô sẽ quên hắn rất nhanh.

Một thìa sinh tố kem được tọng một cách thô bạo vào miệng hắn. Đầu bên kia, tôi đỏ hoe con mắt, không nói năng gì.

Hắn sung sướng chóp chép miệng, quay trở lại với bản mặt vô lại vốn có, cười hì hì:

– Này, bị tôi cảm động rồi phải không? Lại còn sắp khóc nữa đấy! Tôi cũng cảm thấy mình thật là vĩ đại!

– Câu hỏi thứ hai, tại sao về sau lại biến thành gã béo và gã gầy mai phục bên cạnh tôi? Mà chết tiệt, lại còn giả dạng ra bỉ ổi đến thế, kín kẽ đến thế? – Tôi lườm hắn một cái, hỏi tiếp.

– Cô hỏi hai câu, đối bằng hai thìa sinh tố kem! – Hắn liếm mép – Suốt mười chín năm đầu, tôi hầu như ở lì bên trong kết giới của bánh xe thời gian, đúng là buồn chán khủng khiếp. Nhưng năm nào tôi cũng trở về thăm cô, có lúc biến thành một con muỗi, có lúc biến thành một chậu hoa hướng dương, à, có lúc tôi còn biến thành chuột máy tính. Nhưng tôi biết là khứu giác của cô rất nhạy, nên lần nào tôi cũng không dám nấn ná quá lâu, sợ cô phát hiện ra. Thẳng thắn mà nói, trong thời gian này, biểu hiện của cô rất xuất sắc, hoàn toàn có thể tự chăm sóc bản thân. Coi như đã không phụ công tôi dạy dỗ.

– Gượm đã! – Tôi trợn trừng hai mắt, thình lình ngắt lời hắn – Anh có bao giờ biến thành những thứ đại loại như chai sữa tắm hay chưa, nói mau!

– Xì! Những nữ yêu người đẹp dáng chuẩn hơn cô cả trăm lần tôi còn chẳng thèm nhìn. – Hắn bĩu môi.

– Thế anh trở lại làm gì, chi bằng cứ chết quách ở trong cái bánh xe thời gian của anh đi, tôi còn được bình yên! – Tôi chỉ muốn trét thẳng đám sinh tố kem lên mặt hắn.

– Vì tôi nhớ cô!

Hắn đột ngột bật ra một câu. Một câu nói chẳng có gì đặc biệt, lại còn cải lương nữa, mà trước đây, bất kỳ một ai trong hai chúng tôi, dù đánh chết cũng chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng.

Tôi ngây người, mặt đỏ ửng.

– Tuy rằng tìm khắp từ đầu đến chân cô chẳng có được mấy ưu điểm, – Hắn bổ sung rất kịp thời – nhưng tôi thích cô cãi nhau với tôi, thích cái điệu bộ cô nhảy dựng lên khi bị tôi chọc giận, thích sự to gan mà vụng về của cô, trông vẻ ngoài thì lạnh lùng vô tình, song kỳ thực lòng dạ lại mềm oặt như kẹo bông. Tóm lại, nếu cô không ở bên cạnh tôi, thì cuộc sống của tôi sẽ thiếu vắng rất nhiều niềm vui. Dù sao, khoảng thời gian hai mươi năm cũng chỉ còn lại một năm, cho nên tôi phân chia nguyên linh thành hai nửa, ẩn giấu trong hai con yêu giun đất, hóa thân thành gã béo và gã gầy. Như vậy, không những có thể cả ngày trêu tức cô, còn có thể sống một cuộc sống nhẹ nhõm dưới một thân phận khác. Thật vui vẻ biết mấy! Cô biết đấy, yêu quái giun đất còn được gọi là rồng đất, nó sống dưới lòng đất, suốt đời hấp thụ vô số tinh hoa của đất, yêu khí đậm đặc hàng đầu trong giới yêu quái, đủ để che lấp hoàn toàn hai nửa mùi của tôi, không một ai có thể phát hiện ra được. Chỉ cần tôi không để lộ thân phận, thì tôi vẫn chưa vi phạm lời hứa. Nếu không phải là Mộ thực sự có ý muốn giết chết cô, thì tôi vẫn có thể tiếp tục làm gã béo gã gầy, sống thênh thênh vui vẻ. – Trong lúc nói, trên khuôn mặt hắn tràn đầy một vẻ hoài niệm về quá khứ, rồi hét toáng lên – Này, sinh tố kem!

– Ăn, ăn, ăn, ăn cho chết đi! – Tôi xúc hai thìa to tướng hất vào miệng hắn – Đồ khốn kiếp, rõ ràng việc gì cũng nhìn thấy, khi Mộ cướp mất thân phận, cướp mất thực thân của tôi, mà anh vẫn giả bộ như không biết gì? Anh thản nhiên nhìn tôi ở tiệm Mộ Thanh chịu đói chịu khát, phải bói bài Tarot để sống qua ngày, mà anh vẫn tiếp tục sống ung dung vui vẻ. Thậm chí tôi bị Ngao Thước dụ tới biệt thự Đông Hải, mà anh vẫn còn đóng kịch. Hay là nhất định phải đợi tới lúc gay cấn nhất, nhất định phải đợi tới lúc tôi chỉ còn lại nửa cái mạng, anh mới chịu xuất hiện?

– Không được đổ oan cho tôi! Chiếc vòng bình an tôi để lại cho cô đã cứu cô hai lần đấy! Cô có biết con rồng vàng trong đó là gì không? Là cả một trăm năm đạo hạnh của tôi đấy! Chỉ là để cho cô sử dụng trong khi cấp bách! Còn cả gã tượng gỗ Trương Đại Hà, nếu không phải tôi bỏ tiền thuê hắn cho cô sai vặt, thì ngay cả tiền mua mì ăn liền cô cũng không kiếm được! – Ngao Xí hết sức bất bình giải thích, sau đó lại thở dài – Nhưng tôi thừa nhận, tôi có ý muốn né tránh. Nếu có thể, không bao giờ tôi muốn giao đấu với Ngao Thước. Thảm cảnh năm xưa khi hắn chết dưới đao của tôi, tới tận bây giờ tôi vẫn không thể nào quên được. Chỉ cần tôi nhất quyết không xuất hiện, chúng tôi sẽ không phải đối địch với nhau thêm một lần nữa. – Trên mặt Ngao Xí hiện ra một nụ cười đau khổ rất hiếm hoi – Nhưng tôi đã nhanh chóng phát hiện ra, suy nghĩ đó thực vô cùng đáng chết. Có những người, dù có né tránh kiểu gì cũng không thể không chạm mặt. Càng không dám đối diện, lại càng phải đối diện. Hắn lấy cô làm mồi nhử, đẩy cô vào đường cùng, chỉ vì muốn ép tôi xuất hiện. Nếu quả thực cô có chuyện gì sơ sẩy, hẳn tôi sẽ phải giày vò cả cuộc đời vì sự trốn tránh hèn hạ của mình. Nhưng cũng may mà cô mạng lớn.

Suy nghĩ thật sự của hắn quả nhiên đúng như những gì tôi dự đoán.

Chẳng biết là lòng dạ ai mềm oặt như kẹo bông! Hứ!

– Tôi không còn câu hỏi nào nữa.

Tôi phát hiện, đáp án mà tôi muốn biết, kỳ thực không cần hắn phải trả lời. Bởi vì những gì hắn nghĩ, tôi đều hiểu cả.

Hiện tượng này bắt đầu từ khi nào vậy nhỉ?

– A! – Hắn há miệng thật to, con mắt dán vào phần sinh tố kem còn lại.

Chẳng khác nào một đứa trẻ.

Nhìn đứa trẻ to xác này, tôi bất giác nhớ tới con rồng dữ Đông Hải bạo liệt, kiêu ngạo mà ngông cuồng ngoan cố, giương vuốt ngẩng đầu, nói cái gì mà dù có cõng tôi bay tới chết, cũng phải mang tôi đi khỏi.

Cái gã biến thái nhân cách phân liệt này, sao lại có thể tập trung tất cả mọi thứ không thể cùng tồn tại trên thế gian này vào mình một cách hoàn hảo đến

vậy?

Tôi khẽ cười bó tay, dịu dàng đút cho hắn từng thìa, từng thìa cái món mà hắn yêu thích nhất.

Từ trận kiếp nạn sinh tử ấy tới nay, đã hơn một tháng. Ngao Xí sống, tôi sống, mấy gã kia cũng đều sống cả. Tuy chúng tôi đều bị thương, nhưng chỉ có Ngao Xí là nặng nề nhất, chí ít cũng phải làm xác ướp thêm nửa tháng nữa. Trong thời gian này, tiệm Không Dừng của tôi biến thành một bệnh xá tạm thời, còn tôi trở thành y tá nghiệp dư, lại học được cách làm đủ mọi loại đồ ngọt, ngày ngày chăm sóc hắn đến chân tay túi bụi. Tôi càng bận cuống quýt, hắn càng vui vẻ. Hơn nữa, không chỉ là món sinh tố kem hương vani, mà thực ra, chỉ cần là đồ ăn tôi tự tay nấu, bất kể là thứ gì, có ngon hay không, hắn đều ăn rất nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.12 - Chương 9

Hình như đã sắp tới lễ Giáng sinh rồi, ngoài cửa sổ đã thấy hoa tuyết bay bay. Tôi bước tới trước cửa sổ nhìn ra, thế giới bên ngoài đẹp đẽ biết mấy. Tuy vẫn là con phố nhỏ yên tĩnh ấy, vẫn là những con người qua lại vội vã ấy.

Ngao Xí đang ngủ say sưa mãn nguyện, ngáy vang như sấm.

Tôi đắp chăn cho hắn, khẽ khàng đi ra khỏi phòng.

– Này…

Sau lưng, Ngao Xí bất chợt bật ra tiếng gọi như mê sảng.

Tôi dừng bước.

– Thứ tốt đẹp nhất, kỳ thực luôn ở ngay bên cạnh, chỉ là cô không nhìn thấy!

Một câu nói mê không đầu không cuối… Tôi cười.

– Đồ ngốc, tôi đã nhìn thấy từ lâu rồi! – Tôi thầm nhủ trong lòng.

Thế nhưng, vừa bước ra khỏi cửa phòng, tôi liền bắt gặp ba khối lông lá bù xù đang giằng co hỗn loạn với nhau, tranh cướp một gói cá tuyết khô. Một hạt ngân hạnh tròn xoe như chiếc bánh trôi nhảy tưng tưng bên cạnh, thích thú xem trò vui.

Màu trắng: Thương Đồng Khải; màu đen: Huyền; màu vàng: Kevin…

Trong thời gian này, về cơ bản tôi đã quen với cảnh tượng đó.

Thương tích của mấy gã đều đã lành hẳn, chỉ có điều cần nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa mới có thể biến lại hình người, nên chúng dứt khoát ở lại luôn trong tiệm không đi nữa. Xui xẻo hơn cả là Kevin, vì cơ thể anh ta đã thu nhỏ lại còn bé hơn cả hai con yêu mèo, ít nhất cũng phải nửa năm nữa mới có thể hồi phục nguyên hình.

Người chúng tôi cần phải cảm ơn nhất, chính là anh ấy.

Ngay cả tôi cũng không hề hay biết, hóa ra tổ tiên của nhân sư vàng đều là những sinh vật sống trên mặt trời, là những đứa con của mặt trời đích thực, cho dù hậu duệ đã di cư tới trái đất, song họ vẫn giữ được khả năng triệu hiệu ánh mặt trời.

Kevin đã tiêu hao cả một nửa sinh mệnh, cộng thêm sức sống mạnh mẽ bẩm sinh của hạt ngân hạnh Liêu, đã bảo vệ anh ta đột phá tầng tầng lớp lớp rào cản của vương quốc Chiểu Ảnh, dẫn ánh mặt trời cứu mạng chiếu tới, triệt để đập tan cái "lý tưởng" của Ngao Thước, khiến vương quốc Chiểu Ảnh của hắn trở thành một bọt bóng vỡ toang.

Tôi còn nhớ rằng, vào lúc cái vương quốc ma quỷ ấy tiêu biến, cũng với tiếng gầm thét tuyệt vọng của Ngao Thước, hình như, còn có tiếng khóc gào của Mộ…

Ánh nắng, một thứ rất đỗi bình dị của ngày thường, nhưng vào thời điểm đó đã cứu vớt chúng tôi, không đúng, là cứu vớt toàn thế giới.

Là một con người, cũng là một yêu quái sống trong thế giới này, có lẽ chúng ta thực sự cần phải trân trọng những tia nắng tuyệt đẹp ấy, không được để cho nó lại có một ngày biến mất bởi sai lầm của bất cứ kẻ nào.

Ba gã kia vẫn mải miệt tranh giành. Sự hiện diện của bọn họ khiến tôi có cảm tưởng tiệm Không Dừng đã biến thành một vườn thú.

Tuy nhiên, ồn ào sôi động, cũng rất tuyệt.

Bước tới vườn sau, Cố Vô Danh tay cầm xẻng đang cãi cọ với cây hòe vừa mới được trồng tại đó không lâu. Cửu Quyết ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, cũng chẳng khuyên can, ngược lại còn hớn ha hớn hở vừa nghe cãi vã vừa uống rượu vang, trong tay còn cầm một cuốn tạp chí lá cải. Khô Nguyệt đậu trên cuốn tạp chí, đọc rất chăm chú.

– Thả ta ra! Ta không muốn ở lại nơi này! Các ngươi là một lũ khốn nạn! – Giọng của cây hòe nghe như tiếng của một cô gái đang tức giận.

Cái vị không hề hoa mắt, cây hòe đó chính là Mộ.

Khi vương quốc Chiểu Ảnh sụp đổ, Ngao Thước cùng với "lý tưởng" chưa hoàn thành của hắn đã bị những tia nắng chiếu vào thiêu đốt thành vài tia khói đen. Hắn vốn là linh hồn, kỵ gặp ánh dương, cho dù đã trở thành thần Anubis, thì bản thân sức mạnh của gã tử thần bị lưu đày này cũng chỉ có thể hiển hiện vào ban đêm, không dám đối đầu với ánh nắng. Mà bản thân vương quốc Chiểu Ảnh cũng tối kỵ ánh mặt trời. Con đường mà Ngao Thước đi theo, thực chất chính là con đường "thấy sáng là chết" theo đúng nghĩa đen.

Lý tưởng của một người, nếu như biến thành sự cố chấp dị dạng, sẽ là một thảm họa vô cùng khủng khiếp.

Và một người nếu luôn hướng tới những thứ gọi là cao nhất, xa nhất, thì ngược lại, ngay cả thứ ở gần nhất bên mình cũng không thể nhìn thấy.

Nếu Ngao Thước có thể nhìn thấy, thì kết cục của hắn đã không phải như vậy.

Nếu như đối với hắn, thế giới này thực sự là rác rưởi, thì tình cảm anh em của Ngao Xí đối với hắn, sự tôn thờ thủy chung của Mộ dành cho hắn, được coi là thứ gì?

Một kẻ tới những thứ quý giá ở ngay bên cạnh cũng không thể nhận ra, thì còn thấy được "lý tưởng" cao xa đến đâu?

Về Ngao Thước, tôi chỉ có thể nói, hắn là một gã điên bi kịch.

Nhưng càng bi kịch hơn nữa, là có người vẫn tưởng nhớ khôn nguôi gã điên đó.

Người đã giúp hắn làm vô số việc, đã giúp hắn phạm vô số sai lầm, thậm chí tới nguyên linh của chính mình cũng cam tâm tình nguyện dâng hiến, ủng hộ cho cái vương quốc Chiểu Ảnh của hắn, là Mộ, tới tận bây giờ vẫn không thể chấp nhận sự thực là Ngao Thước đã tiêu tan. Cô ta vẫn trút toàn bộ tội lỗi lên đầu tôi.

Sau khi vương quốc Chiểu Ảnh tan biến, tôi nhìn thấy cô ta đang thoi thóp dưới chân núi Phù Lung, nguyên linh của cô ta đã bị hút mất quá nhiều, đừng nói tới duy trì hình người, mà ngay cả việc sống sót cũng hết sức khó khăn.

Tôi phong ấn Mộ vào thực thân của cô ta. Chỉ có như vậy, cô ta mới có cơ hội sống, rồi tĩnh tâm dưỡng sức thêm vài trăm năm nữa, có lẽ cô ta sẽ trở lại được hình dáng xinh đẹp như xưa.

Cô ta luôn miệng mắng chửi tôi. Tôi mặc cho cô ta trút giận.

Tuy nhiên, tôi đã nhờ Cố Vô Danh chuyển thực thân của Mộ từ núi Phù Lung tới vườn sau của tiệm Không Dừng.

Để không làm tổn hại tới rễ của cây hòe bướng bỉnh này, Cố Vô Danh đã dùng xẻng thận trọng đào quanh gốc của cô ta nguyên một ngày trời.

– Sa La, cô vẫn giả tạo y như vậy! Tôi là người muốn lấy mạng cô, mà cô lại muốn cứu tôi! Thả tôi ra, cho dù có hồn bay phách tán cũng chẳng sao! Tôi không muốn sống! Tôi căm ghét cuộc sống cô độc này!

Cành lá của cây hòe rung lên kịch liệt, mỗi một phiến lá rơi xuống đều là sự tuyệt vọng của Mộ.

– Cô vẫn chưa thực sự hiểu được thế nào là cô độc. – Tôi mỉm cười đứng trước mặt cô ta, nâng bình nước lên tưới cho cô ta. Nước trong bình không phải là nước máy bình thường, mà là nước sương thiêng Khô Nguyệt lấy về cho tôi – Mang cô tới cạnh tôi, đích thực là xuất phát từ mong muốn ích kỷ của tôi, bởi vì thi thoảng tôi sẽ muốn kể cho người khác nghe những chuyện quá khứ của tôi, về sự cô độc và tuyệt vọng, về tâm trạng khi người quan trọng nhất rời xa mình. Cô biết đấy, tôi khá là lắm lời, mấy gã ở cạnh tôi chưa chắc đã muốn nghe tôi lải nhải, cho nên, thỉnh thoảng tôi sẽ kể cho cô nghe chuyện của tôi. Dù sao cô cũng chẳng có tay chân, cũng không chạy được. Ha ha!

– Đợi đến khi tôi phục hồi được cơ thể tự do, tôi vẫn sẽ giết chết cô! – Mộ giận dữ gào lên.

– Thế thì cô phải chịu khó tĩnh dưỡng, nếu không, tới lúc đó, cô cũng vẫn không thắng nổi tôi. – Tôi làm mặt quỷ với cô ta, rồi nói – Hãy làm chính mình đi! Tình yêu chân chính không phải là miễn cưỡng biến đổi bản thân, mà là trong mắt nhau, sẽ nhìn thấy con người chân thực nhất của đối phương.

Mộ trầm lặng hồi lâu, "hừ" một tiếng, không thèm đếm xỉa tới tôi nữa.

Con nhóc này, đúng là quá giống tôi.

Không biết thời gian trăm năm có đủ để tôi dẫn dắt cô ta "đi vào chính đạo"?

Nể tình tôi và cô ta là đồng loại, lại còn là đồng hương, thử một lần cũng chẳng hề gì.

Trong vườn có thêm một cái cây biết chửi bới, kể cũng thú vị.

Kết quả như thế này, đã được coi là tuyệt vời nhất.

Tôi lặng lẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.12 - Chương 10

Một khi cuộc sống trở nên sôi động, thời gian sẽ trôi đi vùn vụt.

Chớp mắt đã tới lễ Giáng sinh.

Sáng tinh mơ, tôi vẫn còn say giấc, đã bị những tiếng gõ cửa uỳnh uỳnh đánh thức.

Tôi tóc tai rũ rượi bước tới trước cửa, hỏi:

– Ai?

– Tôi! – Cái giọng oang oang của Ngao Xí vang lên ngoài cửa.

– Gì thế? – Tôi ghét nhất là những kẻ phá đám giấc ngủ nướng của tôi.

– Chúng ta kết hôn đi!

Ơ… Chuyện gì thế này?

Tôi gục đầu vào cánh cửa, mi mắt rũ xuống, suy nghĩ hồi lâu trong cơn ngái ngủ.

Chúng ta kết hôn đi…

Chúng ta kết hôn đi…

Chúng ta kết hôn đi…

Ôi quỷ thần ơi, thật là một câu nói chấn động, không những khiến tôi hoàn toàn tỉnh ngủ, lại còn tặng kèm cơn chập mạch thần kinh.

Trong cửa, ngoài cửa, im lặng hoàn toàn.

– Cho tôi ba lý do! – Rất lâu rất lâu sau, tôi lên tiếng.

– Thứ nhất, ngoài tôi ra không ai thèm lấy cô. Thứ hai, ngoài cô ra cũng chẳng có ai thèm lấy tôi. Thứ ba, anh yêu em! – Ngao Xí trả lời một cách thần tốc, tựa như buột miệng phun ra chẳng hề suy nghĩ.

Đúng là những lý do cầu hôn đáng ăn đòn nhất và cũng thẳng thừng nhất trong lịch sử…

Tôi vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc, nước mắt cứ ầng ậc trong tròng mắt, nụ cười bên khóe môi cứ như bị co co, muốn kìm lại mà không thể kìm nổi.

– Còn không mở cửa, anh đạp cửa đấy! – Ngao Xí bắt đầu bực bội.

Tôi hít thở sâu đến n lần, rồi đanh mặt lại, giật toang cánh cửa ra.

Một tràng những tiếng hò reo náo động đập thẳng vào trước mặt, lại còn hàng nắm sợi màu rực rỡ từ trên trời rơi xuống.

Đứng phía trước cái lũ người đầu đội mũ Giáng sinh, Ngao Xí một tay cầm chiếc hộp nhung, một tay giữ một chiếc nhẫn.

– Đây là chiếc áo lụa xanh của em. – Hắn trao chiếc hộp nhung vào tay tôi – Nếu em nghĩ rằng anh còn lăn tăn vì vật này, thì em đã quá coi thường anh rồi. Tấm lòng của lão gia đây còn bao la hơn cả vũ trụ kia. Ngược lại, anh luôn cảm ơn Tử Miễu. Nếu không có anh ta, thì hôm nay anh lấy đâu ra vợ mà cưới?

– Tôi đã nói là tôi đồng ý cưới anh chưa? – Cái gã này vẫn cứ ngang ngược như vậy, vẫn cứ thích quyết định thay cho người khác, thực đáng ghét!

Ngao Xí bất chợt kéo ngay lấy bàn tay phải của tôi lên, chẳng nói chẳng rằng lồng luôn chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp úp.

– Ba giây, nếu em không phủ nhận thì anh coi như em đã thừa nhận. Toàn bộ quần chúng có mặt đều có thể làm chứng. – Hắn nghiêm túc tuyên bố với tôi.

Tôi hóa đá ngay tại chỗ…

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Trong đầu tôi lại đang nghĩ rằng – Cái gã này, tại sao lại có thể… đáng yêu đến thế?

Đúng vậy, trong giây phút này, những thứ khác đều đã không còn quan trọng. Mà quan trọng là, chúng tôi đã đánh mất hai mươi năm thời gian. Những ngày tháng tiếp sau, tôi không muốn rời xa con rồng dữ này nữa. Từ đây về sau, mỗi một ngàn năm của yêu cây, đều phải ở bên anh!

Điều này cần có lý do không! Cần!

Lý do chỉ có một – Ai cũng cần phải thành thực đối mặt với tình cảm của chính mình, bao gồm cả chính tôi.

Cuối cùng, tôi đã cười thành tiếng, kiễng chân hôn nhẹ lên má Ngao Xí, nói:

– Được thôi, em đã thừa nhận!

Thoạt tiên, hắn ngây ra một thoáng, tiếp đó thở phào một cái thật dài, ôm ghì tôi vào lòng, hai mắt rưng rưng một niềm xúc động vô hạn độ.

Không một vòng tay của bất cứ ai có thể vững chãi được như hắn. Nhịp tim của hắn đã thực sự hòa tan vào trong huyết quản của tôi. Tôi ý thức được rằng, từ nay về sau, tôi vĩnh viễn không thể nào đá hắn ra khỏi cuộc đời mình được nữa.

Trong sách viết về các chòm sao nói rằng, Sư Tử và Xạ Thủ, duyên lành bảy kiếp, hẳn chúng tôi cũng được coi là một ví dụ không quá tệ?

Những suy nghĩ hỗn loạn ngọt ngào bị đánh thức bởi những ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên.

Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. Đôi mắt nhỏ dài kia, tôi đã nhìn cả ngàn năm, mà cảm quan thẩm mỹ vẫn chưa hề thấy chán. Vẻ thâm tình trong đáy mắt hắn, ánh nhìn chăm chú không lời, khiến khuôn mặt tôi đỏ ửng.

Hắn nở một nụ cười dịu dàng nhất trong lịch sử, hơi hé mở đôi môi.

Tim tôi đập cuồng loạn, lẽ nào tiết mục cầu hôn còn có màn thứ hai?

Tuy nhiên, tôi lập tức biết được rằng, hắn hé môi không phải là muốn làm gì đó với tôi, mà là quay đầu lại, đắc ý khoe khoang với đám yêu quái rỗi hơi ở sau lưng:

– Thấy chưa! Tôi đã cược là cô ấy sẽ đồng ý mà! Gói cá tuyết khô duy nhất kia là của tôi rồi nhé! Mấy người nhận thua đi!

Một gói đựng thực phẩm làm một cú bay đẹp mắt giữa không trung, được Ngao Xí mặt mũi hơn hớn đưa tay bắt lấy.

Cửu Quyết nhún vai:

– Được thôi, cá tuyết khô và cô chủ tiệm, đều thuộc về anh!

Trong phòng lại dậy lên tiếng hoan hô điếc tai, dải màu phấp phới. Thương Đồng Khải lại còn vác tới một chiếc kèn Vuvuzela, thổi ông ổng về phía chúng tôi.

Tôi thực sự lo lắng rằng cái nóc mái của tiệm Không Dừng sẽ bị chấn động mà sập xuống.

– Hay quá, cuối cùng thì cô chủ tiệm Sa La đã lấy được chồng!

– Mẫu dạ xoa từ nay rửa tay gác kiếm ở nhà nấu cơm thôi!

– Các người muốn chết phải không?

Trong tiệm Không Dừng rối tinh rối mù.

Sau đó, bè lũ yêu quái này bỏ ra cả một tuần lễ để bàn bạc xem hôn lễ của tôi và Ngao Xí nên tổ chức thế nào, hết sức nhiệt tình, vô cùng nhiễu sự.

Thời gian vùn vụt như nước chảy.

Ngày mai đã là hôn lễ.

Chập tối, tiệm Không Dừng đã được bọn chúng trang trí thành một thế giới màu hồng, khắp nơi dán đầy hình mũi tên xuyên tim, khắp mọi nơi!

Sau bữa tối, cả đám ngồi trước lò sưởi chuyện trò rôm rả, mấy thằng cha chết tiệt vừa nhìn tôi và Ngao Xí, vừa thậm thụt thì thào, chốc chốc lại còn bật cười vài tiếng gian xảo.

Chốc lát sau, Cửu Quyết cầm lại hai tờ giấy, lần lượt nhét vào tay tôi và Ngao Xí, nói:

– Ý kiến của quần chúng là, bởi vì cô chủ tiệm là cô gái vĩ đại nhất mà chúng tôi từng gặp trong đời, hạnh phúc suốt đời của cô ấy là việc mà chúng tôi quan tâm nhất. Cho nên, để kiểm chứng xem hai người có phải là một cặp trời sinh hay không, xin mời cả hai hãy tự viết ra lời mình muốn nói nhất với đối phương lên giấy. Chỉ cần hai người viết giống nhau, dù chỉ là một chữ, chúng tôi sẽ cho hai người kết hôn. Còn nếu…

– Biến đi! Cho dù không có chữ nào giống nhau, chẳng lẽ các người muốn cướp dâu à? – Ngao Xí giận dữ trừng mắt lườm Cửu Quyết.

– Viết mau, viết mau! Không được từ chối!

Đúng là một lũ vừa chán ngắt vừa lì lượm.

Được thôi, viết thì viết.

Lời tôi muốn nói nhất là gì nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi cầm bút viết hai chữ, sau đó đưa tờ giấy cho Cửu Quyết.

Ngao Xí cau có nguệch ngoạc đại vài nhát, rồi ném cho Cửu Quyết.

Nhìn cái thứ chúng tôi viết ra, Cửu Quyết cười toáng lên, gật đầu như bổ củi:

– Chà chà, quả nhiên là vợ chồng đồng tâm!

Cả đám bu cả lại xem. Nội dung trên hai tờ giấy giống hệt nhau, đều là hai chữ:

Vô song

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 11: KẾT

Vào ngày hôn lễ, ánh dương muôn dặm, tới cả tiếng chim hót buổi ban mai cũng ngập tràn hoan hỷ. Thế nhưng, cái bè lũ vui mừng hớn hở đang định xông vào làm loạn tân phòng đã phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng – chú rể mất tích, cô dâu cũng mất tích.

Trên chiếc bàn kê sát cửa sổ trong phòng khách – vị trí mà tôi thường ngồi nhất, hai tách trà Phù Sinh, hơi ấm vẫn còn, dưới đáy tách trà, có chặn một tờ giấy, nội dung như sau:

Bỏ qua hôn lễ, thẳng tới trăng mật. Trông nom Không Dừng, cẩn thận củi lửa. Đừng làm phiền!

Ký tên: Rồng – Cây

Giấc mộng phá rối mà bè lũ yêu quái đã ủ mưu sẵn sàng đã bị chúng tôi đập vỡ tan tành không hề thương tiếc… A men.

Bây giờ, chúng ta hãy dời ống kính khỏi những bộ mặt bi thảm của đám người mưu ma chước quỷ kia.

Trong sa mạc Ai Cập, Ngao Xí dắt tay tôi, tôi dắt một con lạc đà cao lớn, bước khoan thai dưới ánh tà dương.

Những đồi cát mịn màng vàng rực rỡ, nhấp nhô chạy dài trong tầm mắt chúng tôi, dùng những mảng màu đơn giản nhất tạo nên một bức tranh hùng vĩ nhất.

Đi mãi, đi mãi, tôi chợt giở thói nhõng nhẽo:

– Đi không nổi nữa! Anh cõng em đi…

– Em khùng à? Con lạc đà lù lù ngay bên cạnh, còn đòi anh cõng? – Hắn trừng mắt nhìn tôi.

– Lạc đà là chồng em hay anh là chồng em? – Tôi nâng cao âm lượng.

– Là anh… Haizzz… Đành vậy. – Hắn khom người xuống, chỉ lên lưng mình – Lên đi!

Tôi mừng rỡ nhảy lên, cười sung sướng đến lạ.

– Em có một câu hỏi muốn hỏi anh, khi anh biến thành gã béo và gã gầy, tài nấu nướng tuyệt vời, lẽ nào…

– Thực không dám giấu giếm, ông xã của em, vừa giỏi ngoại giao lại tài bếp núc, biết sửa máy tính biết đánh côn đồ! Chỉ tại em trước đây không chịu nghiêm túc tìm hiểu về anh chút đỉnh, chỉ biết chơi trò cãi vã đối đầu với anh! Hừm!

– Bây giờ thì em đã hiểu… Ờ… vậy thì sau này quyền nấu cơm sẽ bàn giao toàn bộ cho anh nhé!

– Quên đi nhé! Mỗi người một ngày, không ai chịu thiệt!

– Được rồi được rồi… À này, chúng ta cũng mở một cửa tiệm ở Cairo nhé, bán kem, thế nào?

– Em tạm dừng chân một lát được không, bây giờ đang là kỳ trăng mật đấy! Chỉ cần mở tiệm, không biết lại gặp phải những kẻ quái đản nào nữa.

– Ờ… À, đúng rồi, em có một câu mà cứ quên mãi chưa nói với anh.

– Gì thế?

Những tia nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn hắt lên khuôn mặt tôi, đôi môi nóng bỏng của tôi kề sát vành tai nóng bỏng của hắn, thì thầm:

– Xin lỗi, em yêu anh!

Câu nói này, đã bị chôn vùi từ rất lâu, rất lâu, hy vọng nó sẽ vĩnh viễn giữ nguyên giá trị.

Phải rồi, cái cửa tiệm nhỏ tên gọi Không Dừng ấy, đã đóng cửa vĩnh viễn. Cô chủ tiệm tên gọi Sa La kia, chẳng còn biết tăm hơi, giang hồ đồn đại là bị trai dụ đi mất rồi. Tiệm Không Dừng ngày nay đã biến thành quán trọ và nơi tụ tập của một đám yêu quái. Những người qua đường thi thoảng còn ngửi thấy hương thơm ngọt ngào tỏa ra từ bên trong. Trong những khách hàng năm xưa của tiệm, có kẻ vẫn kể lể với người khác rằng bánh ngọt của tiệm ngon lành ra sao, cô chủ tiệm xinh đẹp song cổ quái thế nào, hai gã người làm một béo một gầy trông đần độn và thô thiển biết mấy.

Nhưng điều được nhắc tới nhiều nhất vẫn là một loại trà của tiệm Không Dừng, đắng vô cùng vô tận, nhưng sau vị đắng là một vị ngọt sâu xa.

Một loại thức uống giàu ý vị.

Tách trà đó có một cái tên lạ lùng – Phù Sinh.

Không nếm vị đắng, sao có vị ngọt?

Đời người vốn dĩ là một cuộc hành trình đắng ngọt sóng đôi.

Khác chăng ở chỗ, người thì có bạn đồng hành, có tri kỷ, người thì không.

Người không có tình yêu, dù bên cạnh có đông vui náo nhiệt, vẫn không khỏi cô đơn.

Người có tình yêu, dù phiêu bạt chân trời, dầm sương dãi gió, cũng không hề đơn độc.

Tôi nghĩ, mình không cần phải bôn ba không dừng nữa, bởi vì, tôi đã tìm thấy nơi tôi muốn dừng lại nhất. ^_^

Hết

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 1: Vào chuyện

Tôi là một yêu cây

thích nghe kể chuyện, cũng thích kể chuyện,

Sở dĩ tôi thích thế giới này,

bởi vì có những con người đã dùng tình yêu và oán hận,

nỗi đau và niềm vui

viết nên câu chuyện,

những người có tình yêu.

Sa La Song Thụ

✣ Vào chuyện ✣

BẢY ĐÊM

Tôi là một yêu cây, sinh ra vào một ngày tháng chạp tuyết bay trắng trời, trên đỉnh núi Phù Lung.

Một năm trước, tôi mở một tiệm bánh ngọt ở một thành phố tên gọi Vong Xuyên. Cửa tiệm có cái tên rất kỳ quặc – Không Dừng.

Là chủ tiệm, tôi thích nhất là uống trà với những vị khách đặc biệt. Tách trà có tên gọi Phù Sinh, là thức uống đặc biệt của riêng tiệm Không Dừng. Nước trà xanh biếc như ngọc, hương thơm thanh khiết, đắng trước ngọt sau.

Trong những chiều tràn trề ánh nắng, hoặc những đêm chi chít ánh sao, tôi ngồi đối diện với khách, nhìn họ uống tách trà này, lắng nghe họ chậm rãi kể lại câu chuyện của mình, yêu hận tình thù, bể dâu chìm nổi, đều được giãi bày trong khoảng thời gian một tách trà.

Tiệm bánh ngọt Không Dừng, sau khi mở được một năm, đã tạm thời đóng cửa. Bởi vì cô chủ tiệm đi lấy chồng.

Cái gã suốt ngày cằn nhằn mắng mỏ ở bên tôi, đại danh Ngao Xí, là hạng dữ dằn nổi tiếng trong tộc rồng Đông Hải, cháu đích tôn của Long Vương.

Chúng tôi là vợ chồng, vừa kết hôn, đang trong kỳ trăng mật.

Lúc này, ánh nắng chói chang, trong sa mạc Sahara dằng dặc cát vàng, cái gã này lúc thì ca cẩm cát lọt vào trong giày, lúc thì than vãn nắng gắt quá thể, lúc lại lầm bầm rằng tôi quá phiền hà. Thấy tôi chẳng đếm xỉa gì đến hắn, hắn liền om sòm chửi bới con lạc đà đần độn phía sau. Mấy ngày trước, chúng tôi vừa mới chào từ biệt tượng Nhân Sư Sphinx, đến giờ tôi vẫn còn hơi nhớ nhớ món Kofta thơm nức mũi trong một quán ăn nhỏ ven bờ Hồng Hải. Nhưng bây giờ, hình như chúng tôi đã lạc đường.

Đương nhiên, chúng tôi không phải con người, chỉ cần muốn, chúng tôi có thể lập tức đi tới bất cứ nơi đâu. Nhưng tôi và Ngao Xí đã giao hẹn trước, chúng tôi sẽ đi khắp thế giới giống như những cặp vợ chồng con người bình thường. Lạc đường cũng chẳng có gì đáng ngại, không chừng còn gặp được phong cảnh tuyệt vời hơn nữa.

Dưới vòm trời xanh nhạt trong veo, những cồn cát cao thấp nhấp nhô trải dài ngút tầm mắt. Ánh nắng đã biến những hạt cát mịn màng thành thứ sắc màu mà tôi yêu thích nhất, một màu vàng kim rực rỡ tràn trề trong mắt. Nếu chúng là những núi vàng thật thì tốt biết bao!

Ngoài chúng tôi, suốt dọc đường đi không một bóng người. Chúng tôi hoàn toàn không hay biết lúc này đã đi tới nơi nào của Sahara. Vượt qua một cồn cát, chỉ có một cồn cát khác. Ngao Xí còn suýt chút nữa bị một con bọ cạp đốt trúng. Hắn giận điên người, lập tức đuổi theo hướng con bọ cạp vừa bỏ chạy, nói rằng không nướng chín con vật độc địa này lên ăn thì thực có lỗi với lương tâm.

Cái gã này lúc nào cũng nóng nảy như vậy. Tôi thở dài, lẽo đẽo chạy theo hắn.

Khi tôi dắt lạc đà vượt qua một cồn cát cao nhất, tôi đã chết lặng. Trên bãi đất trống bên dưới cồn cát, thình lình hiện ra một mái lều cực lớn màu trắng, tựa như một đóa hoa nở xòe từ trong cát. Bên ngoài căn lều buộc sáu con lạc đà. Ngao Xí cũng quên bẵng mất nhiệm vụ đuổi theo con bọ cạp, hai mắt sáng rỡ lên nhìn vào ngôi lều.

Có lẽ là những nhà buôn đi ngang qua? Tôi đoán. Dù thế nào đi nữa, có người thì sẽ có đồ ăn và nước uống. Chúng tôi đã đi suốt một ngày trời, cần một nơi để nghỉ ngơi, ngôi lều xuất hiện quá là đúng lúc.

Chúng tôi bước về phía ngôi lều. Còn chưa tới được trước lều, đã có một người tay cầm ấm nước, chui từ bên trong ra, tấm khăn trùm đầu màu đen thẫm che khuất quá nửa khuôn mặt, chiếc áo choàng đen rộng thùng thình phất phơ trong gió. Vừa nhìn thấy chúng tôi, kẻ này đã mở miệng hỏi ngay:

– Người qua đường phải không?

Gã nói tiếng Trung!

– Phải! – Tôi đáp.

– Mau vào đây ngồi một lát! – Gã bỗng trở nên phấn chấn khác thường, vội vàng vẫy tay với chúng tôi.

Tôi cười:

– Vâng, cảm ơn!

Đang định bước đi, Ngao Xí đã kéo giật tay tôi, giận dữ lườm tôi rách mặt:

– Em tắc mũi rồi à?

Căn lều kia phảng phất tỏa ra yêu khí.

– Có giống yêu quái nào mà anh không xử lý được? – Tôi le lưỡi với hắn.

– Cũng phải! – Hắn nhướng mày, tỏ ra thích thú với câu trả lời.

Trong sa mạc mênh mông, không gặp được con người, thì gặp đồng loại cũng tốt. Huống hồ, tôi không hề cảm nhận được bất cứ ác ý nào từ trong căn lều.

Bước vào trong lều, mới phát hiện ra bên trong thực sự là một thiên đường thu nhỏ. Nước sạch, đồ ăn ngon, thứ gì cũng có. Ở góc lều còn bày mấy chậu cây phát lộc tốt bời bời rất đẹp mắt, tô điểm thêm một vẻ mướt xanh thanh mát hiếm hoi.

Ngoài cái gã mặc áo choàng đen vừa mời chúng tôi vào, bên trong còn có năm kẻ ăn vận giống hệt nhau đang ngồi, toàn bộ đều không nhìn rõ mặt, ai nấy đều giấu mình thật kỹ dưới tấm khăn trùm đầu và lớp áo choàng đen, người thì đọc sách, người thì nghịch Ipad, còn có người đang cầm chiếc máy tính không biết đang tính toán cái gì.

Bọn họ không hề tỏ ra ngạc nhiên vì sự xuất hiện của chúng tôi, ai cũng chào hỏi chúng tôi một cách thân thiện.

Tôi ngấm ngầm đặt tên cho bọn họ, áo đen số một tới số sáu.

– Chúng tôi từ phương Đông tới nơi này buôn bán. – Áo đen số một đưa cho chúng tôi một cốc nước.

– Buôn bán? Ở cái nơi khô cằn trơ trụi này? – Ngao Xí uống nước ừng ực – Đừng nói là tới đây bán cái cây phát lộc đấy nhé.

– Không, không! – Áo đen số một hạ thấp giọng – Chúng tôi tới là để tìm thành Bảy Đêm.

– Thành Bảy Đêm? – Tôi chưa từng nghe thấy địa danh này.

– Không giấu gì các vị, ngay dưới nơi này – Áo đen số một giậm giậm chân xuống đất – chính là tòa thành Bảy Đêm của nữ hoàng Ila nước Ai Cập cổ đại.

Tôi cảm thấy kiến thức lịch sử của mình không đến nỗi tệ, nhưng quả tình chưa bao giờ nghe nói tới nữ hoàng Ila của Ai Cập cổ đại.

– Chúng tôi tới để buôn bán với nữ hoàng. – Áo đen số hai lên tiếng, vẫn vùi đầu vào quyển sách chẳng buồn ngẩng lên, giọng nói khàn đặc – Nữ hoàng rất thích nghe kể chuyện, nếu gặp người kể chuyện hay, bà ta chắc chắn sẽ thưởng cho vàng ròng. Nếu kể không hay, lập tức giết chết tại chỗ! Bà ta đã cho xây một tòa thành Bảy Đêm tráng lệ vô song ở vùng sa mạc này, cất giữ toàn bộ số vàng ròng của mình trong đó. Sau khi bà qua đời, tòa thành Bảy Đêm cũng biến mất. Nhưng nghe đồn, mấy ngàn năm trở lại đây, linh hồn của nữ hoàng vẫn lảng vảng trong thành Bảy Đêm, chờ đợi một người có thể giúp bà ta mở lại tòa thành.

– Mở lại? – Ngao Xí hoàn toàn không tin vào một truyền thuyết hoang đường cỡ này, châm biếm – Lẽ nào các vị đang ngồi đây chờ đợi linh hồn của nữ hoàng từ dưới đất chui lên, ôm theo tòa thành Bảy Đêm gì đó trong lòng, để trao đổi lấy cây phát lộc của các vị?

– Anh đừng có nhắc đi nhắc lại đến cây phát lộc nữa, được không! – Áo đen số ba bỏ chiếc Ipad xuống, bực bội nói – Cũng chẳng ngại nói cho hai người biết, muốn thành Bảy Đêm tái hiện, cần phải đem bảy câu chuyện ra trao đổi với linh hồn của nữ hoàng. Nếu bảy câu chuyện này khiến bà ta hài lòng, bà ta sẽ khiến cho tòa thành đầy vàng ấy xuất hiện trở lại trên mặt đất. Khi đó, anh có muốn không phát tài cũng khó!

Nghe những lời của đám người áo đen, tôi cũng bán tín bán nghi, nhưng câu cuối cùng của họ đã điểm trúng tử huyệt của tôi – vàng! Nguyên một tòa thành chất đầy vàng ròng!

– Tiết lộ một chuyện quan trọng như vậy cho chúng tôi, các vị không sợ chúng tôi giết người diệt khẩu, sau đó độc chiếm cả đống vàng ư? – Tôi nửa đùa nửa thật.

– Cô tưởng rằng bọn tôi muốn kể cho các người lắm à? – Áo đen số bốn lạnh lùng nói – Bọn tôi vốn dĩ có bảy người, nhưng cái gã thứ bảy ấy vì sợ hãi mà đã bỏ cuộc giữa chừng! Theo truyền thuyết đã nói, mỗi một người chỉ có thể kể một câu chuyện! Bọn tôi đã đợi ở đây ba ngày trời, mới đợi được hai người. Nói trắng ra, bọn tôi muốn kéo các người nhập bọn, để gom cho đủ bảy câu chuyện!

– Tại sao nhất định phải đợi ở nơi này? – Tôi cười – Các vị hoàn toàn có thể gọi điện thoại tìm một đồng bạn khác tới!

– Đợi được mấy người đó đến nơi thì thời gian đã không còn kịp nữa! – Áo đen số năm nôn nóng – Cách bảy năm mới có một cơ hội để giao dịch với nữ hoàng, chính là ngày hôm nay, ngày trăng tròn! Bắt đầu từ tối nay, liên tiếp bảy đêm, mỗi đêm kể một câu chuyện. Sau khi kể xong, nếu nữ hoàng hài lòng, chúng ta sẽ có thể nhìn thấy thành Bảy Đêm!

– Thế nếu bà già ấy không hài lòng thì sao? – Tôi gãi đầu.

Áo đen số sáu lập cập nói:

– Thế thì… tất cả chúng ta đều sẽ giống như tòa thành Bảy Đêm của bà ta, biến mất khỏi mặt đất.

Cả căn lều lặng bặt.

Một lúc lâu sau, tôi đột ngột vỗ tay, cười lớn:

– Thật thú vị!

Tất cả mọi người đều giật bắn mình trước hành động của tôi, áo đen số một hỏi:

– Cô không sợ à?

– Tôi thích nhất là nghe kể chuyện, trước đây thi thoảng cũng kể chuyện cho người khác nghe. Chi bằng chúng ta hãy đánh cược một phen, xem xem có thể khiến nữ hoàng điện hạ tặng cho chúng ta tòa thành đầy vàng ấy hay không! – Tôi búng tay đánh tách – Cứ làm thế đi!

Ngao Xí lôi tôi sang một bên, giận dữ nói:

– Chẳng may truyền thuyết này là thật, mụ nữ hoàng khốn kiếp kia bắt em xuống đất đi làm nữ tỳ, thì anh sẽ không đi cứu em đâu đấy!

– Em thấy nữ hoàng sẽ thích anh hơn đấy, trông anh đẹp trai cao ráo thế này cơ mà. – Tôi cười hi hí gian xảo – Yên tâm đi, dù sao chúng ta cũng đã lạc đường, chẳng có đồ ăn thức uống, con đường phía trước mù mịt, thời gian lại có thừa, ở lại nơi này bảy ngày thì đã sao? Anh sợ à?

– Sợ cái con khỉ! Cái con bé này ăn nói thật khó nghe! – Ngao Xí buông tay ra – Được, anh ở lại, chơi cùng em.

Thế là, chúng tôi bỗng dưng trở thành thành viên của nhóm giao dịch với nữ hoàng, quyết định ở lại trong căn lều màu trắng.

Theo quy định, bắt đầu từ đêm nay, hằng đêm, mỗi người trong số chúng tôi sẽ kể một câu chuyện. Tôi và Ngao Xí tới sau cùng, nên câu chuyện của đêm thứ bảy sẽ do tôi kể. Cái gì? Tại sao lại không bảo Ngao Xí kể? Việc này ấy mà, tốt nhất là đừng trông mong gì vào hắn. Tất cả tài nói năng của hắn từ lâu đã mai một trong cãi vã và ca cẩm.

Thời gian bảy ngày vùn vụt trôi như cát chảy, tôi đứng bên ngoài căn lều, phóng mắt nhìn ra bốn phía, phát hiện ra rằng cảnh về đêm trên sa mạc lại tuyệt đẹp hơn hẳn so với rất nhiều nơi khác, khắp nơi là một vẻ thâm u bí hiểm khác hẳn ban ngày, hệt như một cô gái bí ẩn, mạng che kín mặt không để lộ hình dung, càng không nhìn rõ, lại càng muốn theo đuổi. Bầu trời nơi đây cũng không phải một màn đen kịt, mà là một màu lam thẫm lộng lẫy lại thâm trầm, điểm xuyết những đốm sao chỗ dày chỗ thưa, đẹp tới mức khiến người ta chỉ muốn giơ cánh tay ra, dường như chỉ cần khẽ chạm từ xa, sẽ lập tức bị kéo vào trong giấc mơ tuyệt diệu nhất…

Lúc này, từ trong lều bay ra mùi thơm quyến rũ của thức ăn. Có người thò đầu ra hét toáng lên khi gọi tôi vào ăn cơm. Ừm, không cà kê dây muống nữa, hỡi bữa tối, ta tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 2: DẪN

✣ Áo cưới ✣

DẪN

Mức độ thịnh soạn của bữa tối khiến tôi cũng phải cảm động.

Sau khi cơm no rượu say, áo đen số một tự pha cho mình một tách cà phê, ngồi xuống chính giữa căn lều, trước khi bắt đầu kể chuyện, gã bất chợt quay qua hỏi tôi:

– Cô vừa kết hôn phải không?

Tôi gật đầu.

– Mặc áo cưới chưa?

Tôi lắc đầu:

– Một ngày sau khi chúng tôi quyết định kết hôn, đã cùng nhau lên đường rồi.

– Thế thì thật đáng tiếc. Con gái ai cũng nên mặc một lần. – Gã nhún vai, ngồi lại cho ngay ngắn. – Các vị, câu chuyện mà tôi kể chính là câu chuyện nói về bộ áo cưới. Nếu có gì trùng hợp, chỉ hoàn toàn là ngẫu nhiên.

– Xin rửa tai lắng nghe! – Tôi ợ hơi một cái, nằm sấp người trên tấm đệm mềm mại, chờ xem cái gã quái đản này có thể kể ra một câu chuyện thế nào.

Gã hắng giọng:

– Trong viện bảo tàng của một thành phố…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 3: Chương 1

– Không ai có thể mặc bộ áo cưới này, không một ai…

Ông Tần làm việc ở văn phòng của viện bảo tàng đang vuốt ve tủ kính trưng bày sáng choang không một mảy bụi nằm ở góc trong cùng của phòng triển lãm số 3, thẫn thờ nhìn vào bên trong, lẩm bẩm một mình.

Một màu đỏ thạch lựu tươi tắn xuyên qua lớp kính kiên cố, phản chiếu trong đáy mắt đã gần như mờ đục của ông.

Sắc màu đỏ, dịu dàng như nước, rực rỡ như lửa.

Là một bộ áo cưới thời cổ.

Bên trên là chiếc áo cổ cao bằng lụa mỏng dệt kim tuyến thêu hoa, bên dưới là chiếc váy có hai mươi tư nếp gấp, trên vạt váy được đính ngay ngắn những vật trang sức hình tròn tinh xảo được chế tác từ lưu ly trong suốt, bên ngoài khoác một tấm áo the mộc dài chạm đất, điểm đạm nằm trên chiếc giá áo bằng gỗ trinh nam. Màu đỏ thạch lựu chói chang của áo và váy được khoác lên lớp the mỏng manh, tạo nên một vẻ hư ảo mơ màng, thực giống như người thiếu nữ đang chờ xuất giá, e thẹn nép vào góc khuất, nôn nóng mà dè dặt nhìn trộm người trong mộng, lớp rèm châu lay động, che khuất dung nhan, song không che được hai vệt mây hồng ửng trên đôi gò má.

Đích thực là một bộ áo cưới lộng lẫy tuyệt vời. Tin chắc rằng bất cứ cô gái nào nhìn thấy nó cũng đều dấy lên một niềm ao ước ngọt ngào là được khoác nó lên người.

“Áo cưới của phụ nữ quý tộc thời Nam Tống, khai quật tại công trường số 2 phía bắc ngoại ô thành phố Vong Xuyên năm 1977.”

Trên tấm biển giới thiệu trắng toát, dòng chữ màu đen giới thiệu sơ lược về lai lịch của bộ váy áo.

Nó đáng ra là món cổ vật quý giá nổi bật nhất trong viện bảo tàng, nhưng vì năm chữ “Đây là vật phỏng chế” ở dưới cùng tấm biển, mà đã phải nằm oan

ức ở nơi xó xỉnh nhiều năm.

Quân Tụ Hàn cầm chiếc chổi lông gà, hờ hững phe phẩy chiếc tủ trưng bày bên cạnh, ánh mắt bất giác cứ nhìn về phía ông Tần, cùng với mục tiêu mà ông ta đang nhìn chăm chú.

Hôm nay là ngày thứ bảy Quân Tụ Hàn tới làm việc ở viện bảo tàng. Là một nhân viên văn phòng bình thường, công việc của cô chẳng mấy bận rộn, chỉ là sắp xếp tài liệu, bảo quản đồ trưng bày, tiếp đón khách tham quan, lặp đi lặp lại một cách đơn điệu ngày này qua ngày khác. Và sự thực, là một viện bảo tàng chẳng mấy quy mô nằm ở ngoại ô một thành phố nhỏ, khách tham quan hàng ngày có thể nói là chỉ lác đác vài mống. Cư dân nơi đây dường như rất ít người hứng thú với lịch sử, họ thà ngồi trong quán trà đánh mạt chược cũng chẳng buồn tới viện bảo tàng để cảm hoài quá khứ. Thời điểm đông đúc nhất của viện bảo tàng chính là trước sau lễ Quốc khánh, bởi vì sẽ luôn có giáo viên dẫn một nhóm học sinh tới nơi này để bổ sung cho kiến thức ngoại khóa.

Do đó cũng không khó hình dung, thu nhập của viện bảo tàng chẳng có bao nhiêu. Nếu chỉ trông vào tiền vé vào cửa, e rằng thế nào cũng có ngày chẳng còn đủ tiền mua nước tẩy rửa. Cũng may là chính quyền thành phố hàng năm đều rót cho một chút kinh phí còm cõi, viện bảo tàng mới có thể duy trì tới ngày nay.

Trước khi Quân Tụ Hàn tới đây, vị trí của cô ta đã thay đổi nhiều người. Chẳng có mấy người trẻ tuổi chịu ở lại cái nơi nghèo khó này quá ba tháng. Cái hào khí sẵn sàng cống hiến để bảo vệ lịch sử rực rỡ của Tổ quốc những ngày mới đến, cuối cùng đã bại dưới gót giày của hiện thực vô tình.

Bây giờ, cả viện bảo tàng chỉ có năm nhân mạng. Ngoài giám đốc viện bảo tàng và nhân viên bảo vệ, chỉ còn ba người làm việc trong văn phòng. Tới cả lao công cũng thuê theo giờ để tiết kiệm chi phí. Và sĩ số của văn phòng sẽ biến thành hai trong tương lai gần. Ông Tần sắp nghỉ hưu. Tuần này sẽ là bảy ngày cuối cùng ông làm việc ở viện bảo tàng.

– Bác Tần, tài liệu trong tủ hồ sơ của bác đã sắp xếp xong cả chưa? Có cần cháu giúp không? – Quân Tụ Hàn bước tới bên cạnh ông Tần, nhớ tới tủ hồ sơ cũ kỹ đã bị ông xào xáo tới lộn tùng phèo.

Nghe cô hỏi vậy, ông Tần khẽ đẩy gọng kính đã bạc màu trên sống mũi lên, mỉm cười cảm kích:

– Không cần đâu, cũng đã thu dọn gần xong rồi.

Nói xong, ông quay đầu lại, ánh mắt tiếp tục lưu luyến trên sắc đỏ thạch lựu.

Tạ Phi tới đây trước Quân Tụ Hàn hai tháng từng thầm thì với cô rằng, ông Tần yêu quý bộ áo cưới giả hiệu này một cách bất thường. Rất nhiều đêm sau khi viện bảo tàng đóng cửa, cô ta đã nhìn thấy ông Tần đứng thẫn thờ trước tủ trưng bày với tư thế y hệt như vậy, lẩm bẩm một mình.

Ánh mắt đó, chỉ có ở một kẻ si tình.

Mỗi lần nói tới đây, Tạ Phi luôn kết thúc bằng một tràng cười châm biếm.

Mấy hôm trước, khi chỉnh lý hồ sơ, Quân Tụ Hàn nhớ rằng, trong mục "tình trạng hôn nhân", ông Tần điền là "độc thân", là chưa kết hôn hay đã ly dị, chẳng thể biết được. Cô cũng không hào hứng với việc soi mói đời tư của người khác. Huống hồ, cô luôn cảm kích và tôn trọng ông Tần. Khi cô đang đau đầu nhức óc tìm việc làm, đúng một ngày trước khi bị bà chủ nhà chợ búa tống cổ ra đường, ông Tần đã gọi điện thoại tới báo tin trúng tuyển, cứu cô trong cơn nguy cấp. Ngay ngày hôm đó, cô liền xách theo ít hành lý đơn giản, tìm tới viện bảo tàng. Nghe cô bối rối trình bày về hoàn cảnh khốn đốn hiện tại, ông Tần lập tức giao cho cô một chiếc chìa khóa, nói rằng từ nay cô hãy tạm thời ở trong văn phòng, trong gian phòng nhỏ có một chiếc giường gấp, cố gắng chịu đựng một thời gian, đợi khi tìm được nhà thì chuyển đi sau.

Trong cái thời đại khủng hoảng lòng tin này, Quân Tụ Hàn dè dặt cầm lấy chiếc chìa khóa màu trắng bạc, trịnh trọng cúi rạp người cảm ơn ông Tần, tự đáy lòng trào dâng một niềm ấm áp đã vắng mặt từ lâu.

Có việc làm, còn có chỗ ở miễn phí, Quân Tụ Hàn cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả công việc cô phải phụ trách, bất kể là phức tạp hay đơn giản, ông Tần đều chỉ bảo tận tình. Không chỉ trong công việc, mà thấy cô bị viêm họng, bất chấp thời tiết oi bức, ông đã tìm tới một tiệm thuốc ở rất xa mua thuốc giúp cô, còn ôm tới cho cô một tấm chăn dày hơn, nói rằng ban đêm trong viện bảo tàng lạnh lẽo, đắp chăn ấm mới không bị cảm lạnh. Biết cô kinh tế khó khăn, ông còn gặp riêng giám đốc viện bảo tàng, xin ứng trước lương tháng này cho cô.

Đối với một tiền bối, một cấp trên tốt bụng lại tận tâm như vậy, Quân Tụ Hàn kiên quyết không nói nửa lời thị phi sau lưng ông.

Cô không muốn ông nghỉ việc, ít nhất là đừng quá nhanh như thế này.

– Bác Tần… – Quân Tụ Hàn ngẫm nghĩ một lát, rồi lấy hết dũng cảm cắt ngang ánh nhìn mê mải của ông Tần vào bộ áo cưới. Có một vài câu hỏi, cô muốn biết được đáp án trước khi ông rời khỏi nơi này.

Ông Tần xoay nghiêng mặt qua, ánh đèn phản chiếu trên mắt kính, biến thành hai mảng sáng lóa che khuất đôi mắt ông.

– Bác có thể kể cho cháu nghe câu chuyện về bộ áo cưới được không? – Cô hỏi câu mà mình muốn hỏi nhất.

Im lặng hồi lâu.

– Nó đang chờ đợi!

Khóe miệng ông Tần hơi nhếch lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn giãn ra thư thái, giống như mảnh đất hoang vu vừa bừng nở một đóa hoa.

Quân Tụ Hàn chưa từng nhìn thấy biểu cảm đó ở ông.

– Chờ đợi?! – Cô ngẩn người – Chờ cái gì kia?

Bàn tay ông Tần chầm chậm dịch chuyển trên mặt kính, hơi nóng từ lòng bàn tay phả lên lớp kính một làn khói trắng mờ mờ, rồi biến mất trong chớp mắt.

– Hạnh phúc!

Một cảm giác thanh thản như trút bỏ gánh nặng, lập lờ giữa hai con chữ ngắn ngủi.

– Oi bức quá, e rằng đêm nay sẽ mưa to. Đi ngủ nhớ đóng cửa sổ cho kỹ. Bác về đây.

Ông Tần cầm chiếc ô đang gác dưới đất lên, dường như không nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Quân Tụ Hàn, nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, rồi lại lưu luyến liếc nhìn bộ áo cưới.

– Giao nó cho cháu đấy. – Trước khi đi, ông nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ đầy suy tư – Ngày kia, Thất tịch[1], có mưa không nhỉ?!

[1] Tức ngày mùng 7 tháng 7 Âm lịch, là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trong truyền thuyết, được coi là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc. (Nd)

Miệng Quân Tụ Hàn hơi há ra, cho tới khi bóng của ông Tần khuất sau cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 4: Chương 2

Cả núi câu hỏi tắc lại trong cổ họng, giống như bị nút kín, không thể thốt thành lời.

Khóa cửa bảo tàng xong, bước trên nền đá hoa cương chằng chịt vết rạn, tiếng bước chân của Quân Tụ Hàn vang vọng trong phòng triển lãm không một bóng người.

Đóng cửa văn phòng, cô bắt đầu bận rộn với vài việc vặt.

Dòng nước nóng từ phích giữ nhiệt cẩn thận chảy rí rách vào trong bát, mùi thơm của mỳ ăn liền lan tỏa theo làn hơi nghi ngút.

Xé một gói nhỏ, lắc khe khẽ, nước sốt chìm vào trong nước, loang thành một mảng nâu sậm. Những mảnh rau sấy khô xanh trắng đan xen nổi lên trên, chầm chậm xoáy tròn.

Bữa tối hôm nay cũng là do ông Tần cung cấp. Trong tủ của ông còn cất trữ nửa thùng mì gói hiệu Đầu Bếp Khang, đều tặng lại cho Quân Tụ Hàn. Cô vốn định từ chối, nhưng ông nói ông sắp đi rồi, mấy gói mì ăn liền này chẳng thể nào mang đi được, không ăn cũng lãng phí, huống hồ cũng chẳng phải là thứ đáng giá gì cho cam.

Vài phút sau, mở nắp bát ra, khuấy đảo những sợi mỳ mềm mại, Quân Tụ Hàn lật giở kẹp hồ sơ cũ kỹ màu xanh lam trước mặt.

Trong kẹp hồ sơ là những đoạn giới thiệu sơ lược về toàn bộ những vật trưng bày lưu trữ trong bảo tàng và những bài viết có liên quan đăng trên báo chí. Nghe nói, toàn bộ những tư liệu này đều do một tay ông Tần chỉnh lý. Hôm qua ông giao chúng cho Quân Tụ Hàn, nói rằng tuy chẳng giúp ích gì nhiều nhưng lúc rảnh rỗi giở ra xem cũng hay.

Quân Tụ Hàn xóc một gắp mỳ đưa vào miệng, vừa nhai vừa thảnh thơi lật xem tựa như đọc truyện.

Đồ vật có giá trị trong bảo tàng không có mấy, thi thoảng có một hai món đồ được xếp loại cổ vật cấp 1, theo ghi chép trong tài liệu, chúng cũng đã kịp thời được các đơn vị cấp trên "tiếp quản" từ lâu. Nói một cách đơn giản, những vật trưng bày trong viện bảo tàng Vong Xuyên đều là những thứ không đáng tiền. Quân Tụ Hàn nghĩ tới hệ thống bảo vệ mỏng yếu và thái độ hờ hững của vị giám đốc bảo tàng, thì đoán rằng hẳn mấy kẻ chuyên ăn trộm đồ cổ cũng chê bai nơi này nghèo nàn mà chẳng thèm ghé thăm.

Lai lịch của mọi đồ vật lưu giữ tại đây đều được ông Tần ghi chép tường tận. Dưới mỗi bức ảnh là những hàng chữ viết tay thanh thoát đều đặn, trông rất

đẹp mắt.

Khi trong bát chỉ còn sót lại nửa bát nước, ngón tay của Quân Tụ Hàn chợt dừng lại những trang cuối cùng.

Là tư liệu về bộ áo cưới. Khác với những nội dung trước đó, nó không có ảnh kèm theo, chỉ có một bức vẽ nhỏ được bọc kín trong một tờ giấy bóng kính. Trên nền giấy Tuyên[2] cũ kỹ ngả vàng là những nét vẽ màu điêu luyện. Bộ áo cưới trong bức tranh giống y hệt với bộ áo cưới bày trong tủ kính, điểm đạm "đứng" trên một tảng đá xanh lớn, vô số ngọn cỏ mơn mởn đâm ra qua kẽ đá, giống như những đứa trẻ tinh nghịch đang quan sát thế giới bên ngoài.

[2] Một loại giấy cao cấp sản xuất tại Tuyên Châu tỉnh An Huy. (Nd)

Chỉ là một bộ váy áo, nhưng tuyệt đẹp đến mức tựa như mang trong mình sự sống; một niềm kỳ vọng tha thiết trong tư thế ngóng về nơi xa, tỏa ra từ bức vẽ, thấm vào trong lòng Quân Tụ Hàn.

Là do ông Tần vẽ ư? Nếu đúng là như vậy, cô thật kinh ngạc trước tài hoa của ông.

Lời giới thiệu về bộ áo cưới gần như giống hệt với lời giới thiệu trên tấm biển. Ông Tần không viết thêm chi tiết gì hơn. Lật giở trang tiếp theo, một bài viết được cắt từ báo ra với tựa đề "Áo cưới ngàn tuổi, một sớm thành tro. Thợ may khéo léo, phục chế như xưa" đã thu hút sự chú ý của cô.

Đặt đũa xuống, đang định đọc kỹ, cánh cửa văn phòng thình lình bị đẩy tung.

– Điện thoại, điện thoại! Có phải tớ quên điện thoại ở đây không?

Tạ Phi vội vã chạy xộc vào, giật mạnh ngăn kéo bàn làm việc của cô ta, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

– May mà vứt ở văn phòng! – Cô ta vỗ vỗ ngực, nhìn chiếc điện thoại đời mới nhất phải tích cóp mấy tháng trời mới mua được, nói với Quân Tụ Hàn – Vừa rồi tớ còn tưởng bị trộm nẫng mất rồi chứ, sợ thót cả tim, báo hại tớ giữa đường phải xuống xe quay lại.

– Lần sau chú ý vào nhé! – Quân Tụ Hàn rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta đang đổ mồ hôi lút mặt – Lau mặt đi!

Đón lấy tờ khăn giấy chấm lên trán, ánh mắt Tạ Phi dừng lại trên bài báo Quân Tụ Hàn đang đọc, bất giác nổi hứng, hỏi:

– Cậu đang đọc cái này à?

– Trước đây cậu đọc rồi à? – Quân Tụ Hàn không nghĩ rằng một đứa làm việc qua loa đại khái như Tạ Phi lại có hứng thú đọc những tài liệu cũ kỹ kiểu này.

Tạ Phi nhảy lên ngồi trên bàn làm việc của Quân Tụ Hàn, ra vẻ đàn chị:

– Cái này còn cần phải đọc à? Cậu vào sau, rất nhiều chuyện chị Hứa đã kể với tớ, cậu không biết được đâu.

Chị Hứa là một phụ nữ trung niên với mái tóc cắt ngắn ngang mang tai. Ngày đầu tiên Quân Tụ Hàn tới nhận việc, cũng chính là ngày chị Hứa xin nghỉ hưu vì lý do sức khỏe. Vị trí của cô hiện tại chính là chỗ trước đây chị Hứa từng ngồi.

– Chị ấy có kể chuyện gì về bộ áo cưới này không? – Quân Tụ Hàn hỏi.

– Đương nhiên là có! – Tạ Phi gật đầu, rồi lập tức trừng mắt nhìn cô với vẻ hoài nghi – Sao, không phải cậu định nối gót cái ông Tần khùng đấy chứ, muốn trở thành kẻ mắc chứng cuồng váy áo thế hệ thứ hai của bảo tàng Vong Xuyên chắc?

– Nghiêm túc đi! – Quân Tụ Hàn xị mặt – Đúng là tớ rất tò mò.

– Được rồi, được rồi, không đùa nữa. – Tạ Phi nhảy xuống khỏi mặt bàn, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, chỉ vào bức vẽ – Cái này á, nghe nói năm xưa do đích thân ông Tần vẽ đấy!

Hóa ra, đúng là tác phẩm của ông Tần.

– Bộ áo cưới này, vốn đáng lẽ cũng có đồ thật. – Tạ Phi lại tiết lộ một tin tức cũ kỹ rất giá trị, bộ dạng nôn nóng của Quân Tụ Hàn khiến cô ta dương dương một cảm giác tự hào như giáo sư giảng bài cho sinh viên, giọng kể bất giác cũng trở nên sôi nổi – Năm xưa, tại công trường số 2 phía bắc ngoại ô thành phố Vong Xuyên đã phát hiện được một quần thể mộ cổ. Từ một ngôi mộ trong số đó, đã khai quật được một cỗ quan tài bằng gỗ khảm hoa văn vàng. Sau đó, cỗ quan tài được chuyển tới viện nghiên cứu khi đó trực thuộc viện bảo tàng. Sau khi nhân viên nghiên cứu bật ván quan tài, phát hiện ra bên trong có một bộ áo cưới lộng lẫy như mới, khiến mọi người kinh ngạc xuýt xoa, cứ ngỡ rằng đã tìm ra được món đồ cổ thuộc hàng báu vật quốc gia. Thế nhưng, khi họ thận trọng nhấc bộ áo cưới ra khỏi cỗ quan tài, thì một sự việc cực kỳ quái dị khiến bọn họ phải hối hận tột cùng đã xảy ra.

– Đã xảy ra chuyện gì? – Quân Tụ Hàn vô thức dịch sát chiếc ghế lại, mắt nhìn không chớp.

– Hề hề! – Tạ Phi làm ra cái vẻ của một nghệ nhân kể chuyện hàng đầu, tự cười một mình, nói – Không ai ngờ được rằng, khi bộ áo cưới vừa mới nhô ra khỏi mép quan tài, trong chớp mắt đã biến thành tàn tro màu đen ngay trên tay họ, bay tán loạn khắp xung quanh. Tất cả những người có mặt đều chết lặng, sau đó bắt đầu cảm thấy lo sợ cho sự nghiệp tương lai của mình. Sự kiện phát hiện ra báu vật ở công trường số 2 trước đó đã được lưu truyền rộng

rãi, cấp trên cũng rất quan tâm. Bây giờ, không những chưa nghiên cứu được một mảy may, mà còn giương mắt để cho báu vật quốc gia hóa thành tro bụi một cách khó hiểu ngay trong tay mình, làm gì còn ai ăn ngon ngủ yên cho được? Ngày hôm sau, sự việc đã đến tai cấp trên. Cổ vật vô duyên vô cớ bị hủy hoại, người chịu tội đương nhiên là những nhân viên công tác đã tham gia vào vụ việc, người thì bị đuổi việc, người thì bị cảnh cáo. Ngay cả báo chí cũng đăng tin về vụ việc chẳng mấy hay ho này. Tuy những người đó quả tình là oan uổng, nhưng họ cũng không có cách nào giải thích được nguyên nhân khiến bộ áo cưới ra tro. Cuối cùng, chỉ đưa ra một lý do khiên cưỡng "niên đại lâu năm, chất liệu vải bị ôxi hóa nghiêm trọng" để giải thích cho sự việc này.

– Cổ vật thật đã bị hủy hoại, một báu vật hiếm có nhường này… Chắc vì thế nên bảo tàng mới tiến hành phục chế để làm kỷ niệm… – Quân Tụ Hàn gật đầu, vẻ như có điều nghĩ ngợi.

Tạ Phi xua tay rối rít, nói:

– Hiện vật phục chế này là do ông Tần làm đấy!

Tim Quân Tụ Hàn giật nảy lên một nhịp.

– Ông Tần tới bảo tàng làm việc một ngày sau hôm bộ áo cưới được khai quật. Tuy ông ấy chỉ là một nhân viên bình thường, không tham gia vào "sự kiện áo cưới", nhưng đầu đuôi sự việc, ông ấy cũng biết không ít. Một hôm, ông ấy chủ động đề xuất với bảo tàng rằng, ông muốn làm một vật phục chế giống y hệt như đồ thật. Một bộ áo cưới cổ xưa hiếm có đến vậy, để làm kỷ niệm cho người đời sau cũng tốt. Bảo tàng đã đồng ý. Thế là, có người nhìn thấy ông Tần ôm một đống vải màu đỏ thạch lựu dày cộm, chui vào trong phòng bảo quản tàn tro của bộ áo cưới thật, không ăn không uống, suốt ba ngày trời không ra khỏi cửa. Trong thời gian đó, có người đến kiểm tra, đứng yên bên ngoài cánh cửa khóa trái, chỉ nghe thấy tiếng kéo lách cách, và một thứ mùi cháy khét lẹt. Ba ngày sau, ông Tần ôm bộ quần áo cưới hoàn toàn giống y chang đồ thật đi ra… Như vậy, mới có được hiện vật phục chế mà chúng ta nhìn thấy bây giờ!

Nghe xong, đám mây nghi hoặc trong lòng Quân Tụ Hàn đã có chút sáng tỏ.

Tình yêu của ông Tần đối với bộ áo cưới, có lẽ giống như tình yêu của người họa sĩ đối với tác phẩm hội họa, thậm chí là tình yêu của người mẹ với đứa con…

Thứ tình cảm riêng có của con người đối với những thứ có liên quan tới bản thân, đôi lúc mãnh liệt đến mức người khác không thể nào hiểu nổi, bản thân cũng không thể nào hiểu nổi.

– Cậu đã biết những chuyện này, sao lại lúc nào cũng châm chọc bác Tần sau lưng thế? – Quân Tụ Hàn nửa đùa nửa thật trách móc Tạ Phi – Đó là tác phẩm mà tự tay bác ấy vất vả làm ra kia mà.

– Thế thì cũng chẳng phải đến mức cả ngày trò chuyện với một bộ quần áo như một kẻ cuồng si như thế, trông mà chết khiếp lên được ấy! – Tạ Phi tưng tửng đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ, sau đó vẫy tay chào Quân Tụ Hàn – Muộn rồi, nếu không đi ngay, sẽ chẳng còn xe về thành phố nữa. Hôm nay kể cho cậu bao nhiêu chuyện như thế, hôm nào cậu phải mời tớ ăn cơm trả công đấy nhé! Bye!

Tạ Phi vội vội vàng vàng cất điện thoại đi, xoạc cẳng chạy ào ra khỏi cửa.

– Đừng chạy nhanh thế, sàn nhà trơn đấy!

Nhìn cái đứa kém mình hai tháng tuổi, làm việc nói năng lúc nào cũng hấp tấp vội vàng, Quân Tụ Hàn lắc đầu.

Tạ Phi vừa chạy vừa thần tốc bấm phím điện thoại, gửi tin nhắn vẫn luôn là một sở thích lớn của cô ta.

Ra tới cổng, cô thình lình đâm thẳng cánh vào một người.

Tạ Phi đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn lên:

– Bác Tần?

– Ồ, là cô Tạ à? – Ông Tần rũ rũ chiếc ô còn chưa xếp gọn – Về muộn thế? Bên ngoài có mưa rồi đấy!

– Không sao, cháu có mang theo ô! – Tạ Phi rút chiếc ô gấp từ trong cái túi xách to tướng ra, vừa kéo khóa túi vừa hỏi – Bác Tần, sao bác lại quay lại thế?

Ông Tần khẽ đẩy gọng kính lên, ánh đèn từ trên cổng hắt xuống, vừa vặn chiếu lên đôi mắt kính.

– Có chút việc vẫn chưa làm xong.

Khóe miệng ông hiện lên một nụ cười hiếm hoi, giống như hạt mưa rơi lên mặt kính, không màu, lạnh ngắt, chớp mắt đã chảy loang mất hình thù.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 5: Chương 3

Mưa thật rồi, hạt mưa còn to hơn cả hạt đậu, đập rào rào lên khung cửa sổ.

Quân Tụ Hàn đóng chặt toàn bộ cửa sổ, kéo rèm xuống. Trong phòng oi nồng, cô bật chiếc quạt nhỏ đặt ở trước giường.

Tấm chăn mà ông Tần chuẩn bị cho cô, đêm nay đã trở thành dư thừa, được xếp lên chiếc ghế gấp ở góc tường.

Cô tắt đèn, sờ soạng nằm xuống chiếc giường nhỏ trải chiếu. Trong bóng tối, cô lặng lẽ lắng nghe tiếng mưa gió ngoài cửa sổ, và cả tiếng cánh quạt xoay vòng.

Khép mắt lại, nhưng lòng chưa khép được. Khuôn mặt của ông Tần, bộ áo cưới đỏ rực rỡ, cứ lượn vòng như đèn cù trước mắt cô, lúc mờ lúc tỏ, đan xen lẫn lộn. Tiếng mưa gió bên tai, dần dần bị tiếng ù ù đều đều của cánh quạt thay thế, trở thành một khúc hát ru rất hữu hiệu.

Tấm chiếu được thân nhiệt ủ đến nóng giãy dưới cơ thể, không biết từ khi nào đã trở nên lạnh ngắt, dường như có thanh thép lạnh đang vươn dài ra trên chiếu, sau đó chạy lên bám sát trên mặt da cô, rồi chầm chậm xâm nhập sâu vào trong máu thịt xương tủy.

Có cơn gió lướt qua, cuốn theo mùi thơm của cỏ.

Lặng lẽ phả vào trong mũi không một tiếng động, rồi trong tích tắc hóa thành một mùi tanh sặc sụa, mùi máu tươi vừa mới phun ra từ cơ thể, trong hơi nóng ấm gieo rắc một sự tuyệt vọng chết chóc.

Tiếng vó ngựa rầm rập từ xa vọng lại, giày xéo lên tấm màng nhĩ mỏng manh. Thảo nguyên mù mịt đất bụi không ngừng chao đảo điên cuồng, cuộc chém giết hung tàn đang mở rộng tới cực hạn trong vô hình, tựa như muốn hủy diệt cả bầu trời bao la lững lờ mây trắng.

Lưỡi đao sáng trắng lạnh người chém ngang từ trên không xuống, máu vẽ thành một đường vòng cung hoàn mỹ giữa không trung, chiếc thủ cấp với cặp mắt trợn trừng lăn lông lốc mấy vòng, sau khi để lại một đường parabol cũng hoàn mỹ y hệt, rơi xuống dưới hỗn loạn vó ngựa.

Một đôi mắt lạnh băng đang nhìn trân trối vào lưỡi đao loang lổ máu tươi.

Dây cương ghìm chặt, con chiến mã đen tuyền dựng vó trước lên không, hí vang rồi dừng lại, trên lưng ngựa, chàng trai mang bộ chiến giáp tướng quân, giương đao ngạo nghễ.

Vù!

Mũi đao thình lình dựng đứng lên, chỉ thẳng về phía trước, vẻ uy nghi và mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

Bầu trời đã đổi sắc, tiếng sấm ì ùng dập dồn ập tới, những tia chớp sáng chói rạch toang tầng mây dày nặng, luồng khí chết chóc xuyên suốt đất trời, binh mã đầy mình giáp trụ ồ ạt lao tới từ bốn phương tám hướng, hỗn chiến, chém giết, đao kiếm va nhau tóe hoa lửa chói chang, bắn tung tứ phía rồi vụt tắt. Người ngã xuống từ trên lưng những con ngựa chiến đâm sầm vào nhau. Trên thảo nguyên khói lửa mịt mù, liên tục có thêm hết thi thể này tới thi thể khác với đủ mọi tư thế khác nhau, bị vó ngựa giày xéo thành những đống máu thịt bầy nhầy.

Một tiếng nổ rền vang, khói lửa ngùn ngụt bốc đến tận trời, chớp mắt đã biến cả thảo nguyên thành biển lửa. Dưới ánh lửa cuồn cuộn, tiếng thét cuồng nộ của người, tiếng hí thảm thiết của ngựa, từ từ tắt dần, chỉ còn lại thanh đao vẫn còn nguyên hàn khí, cố chấp và hiên ngang chỉ về phía trước, tuyệt không có ý quay đầu.

Ánh mắt không chút cảm xúc, chỉ có giết chóc, dật dờ như gió. Tấm chiến bào đen thẫm bốc cháy, tung bay trong khói lửa, che khuất một đôi mắt khác, kinh hoàng và bi thương…

Ánh sáng không biết từ đâu rơi xuống, dịu dàng bao phủ lên một giọt nước mắt long lanh trong suốt, rớt xuống từ một đám mây mềm mại nhất, thình lình rửa sạch những đám mây đen nhuốm đẫm máu tanh. Cuộc chiến tàn khốc bi tráng, chớp mắt đã bị ném về một nơi thẳm xa không còn trông thấy.

Tất cả những hơi hướng có liên quan tới chết chóc, đều ngưng lại trong khoảnh khắc này.

Quân Tụ Hàn cô độc đứng dưới vòm trời, ánh mắt mơ màng đuổi theo những giọt nước mắt đang chầm chậm rơi xuống, bất giác chìa tay ra, để nó dừng lại trong lòng bàn tay.

Giọt nước mắt không hề trong suốt, bên trong dường như có một khung trời khác.

Cô cúi thấp xuống, giống như một đứa bé hiếu kỳ, nôn nóng muốn nhìn rõ bên trong giọt lệ bé tí xíu kia đang ẩn giấu vật gì.

Trước ánh nhìn chăm chú, cái thế giới phản chiếu bên trong giọt lệ dần dần mở rộng…

Một cô gái, khoác trên người sắc đỏ rực rỡ, trong gió nhẹ cuốn mưa phùn, đang dõi mắt nhìn về phía xa xăm.

Dưới chân cô, giẫm lên một tảng đá xanh to lớn, sắc cạnh rõ nét, trầm mặc và vững chãi gánh đỡ trọng lượng của cô, dùng thân thể xù xì thô kệch của mình, giúp cô có thể phóng tầm mắt tới nơi xa hơn nữa.

Thảo nguyên bất tận kéo dài trước mắt, một dải xanh non mơn mởn dưới bầu trời xám xịt.

Những đốm sáng nhỏ li ti nhảy nhót trên xiêm y của cô, tiếng lanh canh trong trẻo xuyên qua màn mưa mỏng mảnh, cảnh sắc đơn điệu nhuộm lên một vẻ trong suốt tựa pha lê.

Không nhìn rõ mặt cô, thậm chí tới thân người, cũng chỉ là những đường nét lờ mờ. Nhưng, hạnh phúc, niềm hạnh phúc riêng có khi chờ đợi một người trở về, dâng lên trong lòng cô, vô cùng rõ nét. Trái tim rộn ràng, hơi thở gấp gáp của cô, tất cả đều chân thực đến vậy.

Chiến hỏa, tướng quân, cô gái, bản thân, dần dần chồng chéo lên nhau…

"Đùng!"

Một tiếng sấm chợt nổ rền.

Quân Tụ Hàn dựng người lên, ngồi bật dậy khỏi giường.

Trên trán ngứa râm ran, là một dòng mồ hôi lạnh ngắt đang từ từ bò xuống.

Một giấc mơ thật quái lạ…

Cô khẽ thở gấp, kéo khăn phủ gối lên lau vết mồ hôi.

Ngoài cửa sổ vẫn sấm rền chớp giật, còn trong phòng lại bao trùm một bầu oi bức rất ngột ngạt. Cây quạt nhỏ không biết đã bãi công từ bao giờ, cánh quạt màu xanh lam đã lười nhác đứng im.

Quân Tụ Hàn bước xuống giường, ấn mạnh vào công tắc của cây quạt, vô ích. Lại ấn tiếp, cánh quạt vẫn không nhúc nhích. Cô đành phải chán nản bỏ cuộc, quay lại nằm xuống giường.

Một người trước nay luôn rất dễ ngủ như cô, lần đầu tiên đã phải nếm trải nỗi khổ sở của chứng mất ngủ. Trong lúc lăn qua lăn lại, không những hoàn toàn không thấy buồn ngủ, mà những cảnh tượng rời rạc lộn xộn trong giấc mộng lại mỗi lúc càng thêm rõ nét, nối tiếp nhau hiện lên trong đầu cô giống như một thước phim.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ là mệt mỏi do mất ngủ. Quân Tụ Hàn bỗng nhiên cảm thấy một cơn đau nhói nhè nhẹ âm thầm chạy vào trong tim. Cô bất giác đưa tay lên ôm lấy ngực.

Đổi sang tư thế nằm ngửa, cô ngỡ rằng như thế sẽ dễ chịu hơn chút ít, nhưng cơn đau buốt giống như bị cây kim cực mảnh không ngừng đâm chọc vào tim vẫn không hề giảm bớt.

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, bèn ngồi dậy một lần nữa, bật đèn lên, định ra ngoài rót một ly nước.

Soạt… Soạt…

Vừa bước tới trước cửa, Quân Tụ Hàn chợt nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng lật giở giấy tờ chầm chậm.

Cánh cửa tạm bợ đóng bằng ván gỗ mỏng dính trước mặt, gần như không có tác dụng cách âm.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã là mười hai rưỡi nửa đêm.

Giờ này, còn có ai ở văn phòng nữa?

Nhìn qua khe cửa ra ngoài, chỉ thấy một màn đen kịt, bên ngoài không hề bật đèn.

Ai lại đêm hôm khuya khoắt đi giở sách trong một văn phòng tối mịt mùng như vậy?

Một ánh chớp lóe qua, ánh sáng chói gắt chiếu lên mặt Quân Tụ Hàn trắng bệch.

Có khi nào là trộm không?

Nhưng văn phòng căn bản chẳng có thứ gì đáng giá, có tên trộm ngu ngốc nào lại tới viếng thăm?

Đúng lúc cô đang do dự không biết có nên xông ra hay không, tiếng giở sách đã dừng lại.

Quân Tụ Hàn áp tai lên cánh cửa nghe ngóng thêm một lúc nữa, sau khi xác nhận bên ngoài đã không còn động tĩnh, liền tiện tay cầm lấy cây chổi cán cứng đằng sau cánh cửa, hít thật sâu, nghiến răng, rồi đột ngột giật mạnh cánh cửa ra.

Một màu thạch lựu đỏ tươi xuyên suốt bóng đêm, bao trùm lấy mắt cô.

Quân Tụ Hàn lùi liền mấy bước, loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

Bộ áo cưới luôn được khóa chặt trong tủ kính, đang đứng thẳng như một con người giữa cửa. Vạt váy trống trải đang khe khẽ phất phơ trên khoảng không cách mặt đất nửa thước.

Cảm giác bị một ánh nhìn lạnh toát trói chặt thật vô cùng rùng rợn, Quân Tụ Hàn kinh hoàng tới mức quên bẵng cả việc la hét.

Có lẽ là một giây, có lẽ là một thế kỷ. Khái niệm thời gian trong đầu Quân Tụ Hàn đã hoàn toàn hỗn loạn.

Nhưng, trong cơn kinh hãi, lại có một niềm đau đớn và tiếc nuối không hề ăn nhập, vụt hiện rồi vụt biến.

Cô không nhớ nổi vị khách không mời ngoài cửa đã bỏ đi, hoặc biến mất lúc nào, chỉ nhớ có một vạt the mỏng phất qua trước mặt, ngưa ngứa và lạnh lẽo. Ngay sau đó, cô nhìn thấy sắc đỏ thạch lựu kia yêu kiều xoay mình trong không trung, lướt đi như ngọn gió.

Quân Tụ Hàn giơ tay bụm lấy miệng, cưỡng ép bản thân trấn tĩnh lại, sau đó bò lồm cồm bằng cả chân lẫn tay ra ngoài cửa, với tay bật sáng ngọn đèn trần bên ngoài.

Ngoài cánh cửa ra vào luôn đóng chặt đã bị đẩy ra, vẫn đang đung đưa cọt kẹt, mọi thứ vẫn như bình thường.

Quân Tụ Hàn cắn chặt môi, chạy ào ra, đóng sập cánh cửa lại, sau khi khóa trái, còn kéo một chiếc ghế chèn thật chặt, rồi mới khe khẽ thở hắt ra.

Cô bước tới trước bàn làm việc, ngồi phịch xuống. Ánh mắt chưa hết kinh hoàng của cô dừng lại trên kẹp tài liệu màu xanh đã bị mở ra. Cái màu đỏ kinh tâm động phách ấy một lần nữa đập vào trong mắt.

Còn nhớ trước khi đi ngủ, rõ ràng cô đã gập kẹp hồ sơ lại cất gọn gàng vào trong tủ.

Quân Tụ Hàn lập cập nâng kẹp tài liệu lên, chợt kinh ngạc phát hiện ra, trên bức tranh của ông Tần đã có thêm hai hàng chữ nhỏ:

Lòng chàng có thiếp,

Lòng thiếp có chàng.

Hận này dằng dặc,

Thề chẳng tiêu tan.

Những con chữ màu đỏ như chu sa, thanh thoát tuyệt vời, nhưng niềm oán hận và tuyệt vọng thấu lộ ra ngoài con chữ, ồ ạt ập vào Quân Tụ Hàn tựa như biển dâng núi sập. Cơn đau buốt trong lồng ngực dường như có dấu hiệu tăng thêm.

Quân Tụ Hàn mệt rã lại thêm đau đớn, nằm gục xuống mặt bàn.

Mưa gió sấm chớp không hề có vẻ muốn ngưng, những hạt mưa dày đặc đập mạnh lên cửa sổ, ánh chớp nhằng nhịt lóe lên từng chốc. Quân Tụ Hàn đã ngủ lịm đi, thi thoảng lại cắn chặt môi dưới, chau tít đôi mày, khuôn mặt phờ phạc lúc mờ lúc tỏ trong ánh chớp…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 6: Chương 5

Ting tang, tinh tang.

Những nốt nhạc lanh lảnh nhảy nhót trong gió.

Ánh sáng từ lưng trời xuyên qua lớp lưu ly trắng muốt không màu, xoay tròn trên vạt váy đỏ tươi phấp phới, hương thơm thoang thoảng lan tỏa khắp bốn bề.

Phía sau, những ngọn cỏ ngậm đầy sương xanh mướt um tùm như ngọc bích trải dài. Một tảng đá xanh gồ ghề, lặng yên tận hưởng sự ôm ấp của cỏ xanh và mặt đất.

Những đồi dốc cao thấp trập trùng, khiến khoảng giao tiếp giữa bầu trời và mặt đất được kéo dài thành một vòng cung tự nhiên khoáng đạt.

Giữa đất trời, dường như chỉ tồn tại một cõi bình yên này…

Bốp! Một cái tát tai thật vang, phá vỡ tan tành vẻ tĩnh mịch thơ mộng ban đầu.

– Muốn đi thì đi đi! – Đôi mắt cố ghìm dòng lệ của cô gái, tuyệt vọng trong ánh nước long lanh – Đành coi như… ta và chàng chưa từng quen biết!

Phía đối diện, tấm áo bào đen thẫm tả tơi cuốn tung trong gió, vết máu đỏ sậm ẩn trên bộ giáp sắt tỏa ánh lạnh lẽo dưới lớp áo bào, bàn tay to lớn với vết sẹo đã lên vảy, nắm chặt thanh trường đao chuôi nạm kim tuyến ngang lưng.

– Quân vương hạ lệnh, bề tôi phải phục tùng. Kiếp này, chúng ta buộc phải đôi nơi.

Giọng nói đều đều của chàng trai, kéo theo một sự im lặng dài dằng dặc.

– Ta nói, đợi chàng khải hoàn sau cuộc chiến này, ta nhất định sẽ khoác áo cưới đợi chàng ở đây. – Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, thanh khiết như nước tuyết tan, một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành chỉ vì một câu nói của chàng mà phải nhợt nhạt trong nét cười thê lương vô cùng tận. – Vậy mà giờ đây, áo cưới như mới, lòng người khác xưa. Ha ha, vương mệnh và ta, cuối cùng vẫn là ta bại trận… Chàng đi đi!

Một tiếng thở dài nặng nề, thế giới rực rỡ sắc màu, trong chớp mắt đã nhuộm thành một màn xám đục u uất.

Chàng trai lấy ra từ trong người ra một chiếc bình sứ nhỏ bé màu trắng chạm hoa nổi, do dự mân mê trong bàn tay rộng lớn thô ráp như tờ giấy nhám.

– Tử Thanh Lương mà nàng yêu thích nhất. – Nút bình màu đỏ vẫn được mở ra, một hương thơm sực nức, ngọt ngào quyến rũ đến mức khiến người ta tâm trí mê loạn. Giọng chàng trai bắt đầu khàn đi, chàng nghiến răng nói – Đây là bình rượu cuối cùng ta ủ cho nàng. Uống xong, từ nay nàng và ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ngón tay mảnh mai dừng lại giữa không trung, nhưng chỉ là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ chớp mắt đã nắm lấy chiếc bình sứ trong tay, ngửa cổ, dòng chất lỏng không màu chảy vào trong chiếc miệng nhỏ xinh đỏ mọng, cần cổ thanh thoát trắng ngần không ngừng phập phồng nuốt xuống.

Thứ được nuốt vào, là rượu hay nước mắt, lúc này chẳng ai còn phân biệt nổi.

Chiếc bình rỗng không được dốc ngược xuống, không còn một giọt.

– Chàng có thể đi được rồi! – Ánh mắt trống rỗng vô hồn chiếu vào khuôn mặt chàng trai, bàn tay đang cầm chiếc bình bỗng dưng nới lỏng – Giữa ta và chàng, từ giờ hệt như bình rượu này, hoàn toàn trống không.

Chiếc bình rơi xuống mặt đất, không vỡ, trong lúc lăn đi lông lốc, đè rạp những ngọn cỏ vô tội, dừng lại bên dưới một tảng đá xanh nãy giờ vẫn âm thầm quan sát tất thảy.

Bàn tay to lớn khoát mạnh, vạt áo bào bay thốc sang một bên, thân hình cao lớn quay đi, sải bước về hướng ngược lại, trong tiếng gió vù vù, không hề để lại một chút lưu luyến, chỉ còn một hàng dấu chân giẫm nát tâm can.

Sau khi bóng dáng chàng mất hút vào trong thảo nguyên xanh rợp mênh mông, toàn bộ mọi sức lực đều tan biến.

Cô gái ngồi rũ rượi trên tảng đá xanh, bàn tay chống đỡ cơ thể áp chặt lên mặt đá lạnh băng, khẽ run rẩy.

– Áo cưới, chỉ mặc vì một mình chàng.

Những giọt nước mắt đã ngưng đọng, đã vòng quanh trong mắt hồi lâu, cuối cùng đã tuôn rơi, chảy thành một vệt mờ mờ trên tảng đá.

Vạt váy đỏ tươi ủ ê rủ xuống mặt đất, trùm lên cỏ xanh, trùm lên sự sống.

– Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng… – Tiếng cười khe khẽ vọng lên văng vẳng, rồi đột ngột im bặt – Đáng tiếc, hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan.

Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan.

Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan.

Tám con chữ như lời thần chú ma mị xói thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong trí não Quân Tụ Hàn. Trong những ảo ảnh đảo điên, bất chợt nhìn thấy cô gái ngồi trên tảng đá xanh, đau đớn ôm lấy ngực, rạp người lên tảng đá, những móng tay yếu ớt bấu chặt vào khe đá, như muốn gãy rời bất cứ lúc nào.

Cảm giác đau đớn quen thuộc giằng kéo những dây thần kinh mong manh nhất. Người đau đớn không chỉ có nàng ấy, mà còn cả bản thân Quân Tụ Hàn. Bộ áo cưới đỏ rực, mỹ nhân tuyệt sắc, thảo nguyên bất tận, đã bị cắt xé tan tành thành vô số mảnh vụn trong tiếng niệm chú lúc xa lúc gần. Ký ức duy

nhất còn sót lại là một khuôn mặt tuyệt đẹp, và một bóng dáng đoạn tuyệt ra đi, cùng với nỗi đớn đau tương tự trong tâm khảm.

Quân Tụ Hàn thình lình mở choàng mắt.

Mồ hôi dọc sống lưng bị cơn gió lọt qua cửa sổ thổi vào, lạnh tới thấu tim.

Mình lại nằm mơ nữa ư?

Cô hoảng hốt quan sát mọi thứ xung quanh, tìm kiếm và xác nhận tất cả những khung cảnh và đồ vật quen thuộc, sợ hãi mình lại bị rơi vào một cơn ác mộng khác.

Bàn ghế, giá sách, chiếc điện thoại đặt lệch, chiếc khăn lau vắt trên cửa, cộng thêm cái véo thật mạnh lên mu bàn tay, Quân Tụ Hàn xác nhận mình đã tỉnh khỏi giấc mơ kỳ quái.

Nỗi đau đớn vẫn còn nguyên trong ngực, nhưng, hình như không tới mức khó chịu đựng như trước đó. Cô đứng lên, đóng cửa sổ, rồi lại ngồi xuống trước bàn làm việc, ánh mắt không còn biết hướng về đâu nhìn trân trân vào bức vẽ.

Khuôn mặt con gái, đôi tay nuột nà, dần dần nổi lên trên bộ áo cưới trống không, giống như có một cao nhân đang cầm bút điểm xuyết từng đường nét tinh xảo.

Quân Tụ Hàn chớp mắt thật mạnh, làm gì có khuôn mặt hay bàn tay nào, bộ áo cưới vẫn đơn độc trên tảng đá và vạt cỏ, chờ đợi một cách cố chấp.

Thời gian nhích từng chút một, Quân Tụ Hàn chẳng còn thấy buồn ngủ. Một người không bao giờ nhớ được những giấc mơ như cô, không ngờ lại nhớ được rành rọt khuôn mặt của cô gái trong mơ. Cho dù chỉ nhìn thoáng qua vài lần, nhưng nếu như cô ta thực sự xuất hiện giữa đám đông, Quân Tụ Hàn chắc chắn có thể lập tức nhận ra ngay. Song, cô nhớ được cô gái, nhưng không nhớ được chàng trai kia. Hay nói chính xác hơn, cô không hề nhìn thấy diện mạo của chàng trai, dù rằng khoảng cách rất gần, gần tới mức có thể nhìn thấy vết thương trên bàn tay anh ta, nhưng vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt.

Tại sao vậy?

Theo đuổi một giấc mơ kỳ lạ, một hành động thật hoang đường và nực cười. Quân Tụ Hàn biết rõ điều này, nhưng vẫn không thể khống chế nổi sự tò mò của bản thân. Một sự rối loạn không thể nào giải thích đã hoàn toàn chiếm lĩnh trong cô.

– Tụ Hàn! Tụ Hàn! – Tiếng gọi dịu dàng có đôi phần lo lắng vang lên bên tai.

Quân Tụ Hàn chầm chậm mở mắt ra, trong mông lung, khuôn mặt ông Tần chập chờn phía trước, bên cạnh còn có một bóng người thấp béo.

Giám đốc?

Quân Tụ Hàn mắt còn ngái ngủ vội ngồi vụt dậy, căng thẳng và bối rối nhìn hai người họ. Kim giờ của chiếc đồng hồ báo thức cổ lỗ trên bàn làm việc đang chỉ vào mười giờ sáng.

Mình đã ngủ thiếp đi? Lại còn ngủ đến giờ này?

– Tụ Hàn, cháu không sao đấy chứ? – Giám đốc bảo tàng vốn dĩ lúc nào cũng nghiêm nghị đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cô – Nếu ốm thì đừng cố gượng, bác có thể cho cháu nghỉ ốm.

– Giám đốc, cháu không sao! – Quân Tụ Hàn đứng lên, hoảng hốt xua tay, không phải sợ nghỉ ốm, mà cô chỉ sợ bị nghỉ dài dài. Đang lúc khó khăn, cô nhất quyết không thể để mất công việc này.

Giám đốc ngờ vực nhìn xoáy vào cô một hồi lâu, rồi lẩm bẩm:

– Môi đã tím tái thế kia…

– Đúng là cháu không sao cả! – Quân Tụ Hàn bước vội tới trước mặt giám đốc, gắng sức bặm môi để nặn ra chút hồng hào, nói – Chỉ là mấy hôm trước cháu bị cảm nhẹ, chắc tại tối qua uống thuốc cảm nên cháu ngủ li bì đi mất. Giám đốc, cháu xin lỗi, lần sau cháu sẽ không thế nữa.

– Không phải bác trách mắng gì cháu, chỉ có điều, nếu đúng là cháu thấy không khỏe, nhất định không được giấu, đến lúc nghiêm trọng sẽ không hay cho tất cả mọi người. – Vị giám đốc lắc đầu bước ra cửa, rồi lại ngoảnh đầu nói với ông Tần – Anh Tần, lát nữa tôi phải lên tỉnh họp, ngày kia mới về, anh hãy để ý đến Tụ Hàn, đừng để xảy ra chuyện gì. Còn nữa, Tạ Phi sao vẫn chưa đến? Anh gọi điện cho nó xem sao! Con bé này càng ngày càng vô tổ chức vô kỷ luật!

Ông Tần cười ha hả, đáp lời:

– Giám đốc, trước khi anh tới tôi đã gọi điện cho nó rồi. Nó bảo buổi tối hôm nọ, trên đường về nhà bị trẹo chân, đang ở nhà tĩnh dưỡng.

Khuôn mặt béo tròn của giám đốc từ trắng chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển sang trắng, trước khi chắp tay sau lưng bước ra khỏi cửa, bực dọc ném lại một câu:

– Lần nào trốn việc cũng bịa chuyện đau chỗ này sai chỗ nọ! Lần này đợi cô ta đi làm lại, tôi mà không đuổi việc cô ta thì tôi sẽ viết lộn ngược tên mình! Hừm!

Ông Tần dõi theo cái dáng đi hậm hực của giám đốc xa dần, cười nói:

– Con bé Tạ Phi này rắc rối to rồi! Giám đốc không nổi giận thì thôi, chứ đã nổi giận là vô cùng đáng sợ.

Nếu là ngày thường, giám đốc thề thốt viết ngược tên mình, Quân Tụ Hàn chắc chắn sẽ bấm bụng cười thầm, nhưng bây giờ cô chẳng thể nào nhếch mép nổi.

– Sắc mặt cháu trông tệ hơn hôm qua đấy. – Ông Tần nhìn vẻ mặt phờ phạc trắng bợt của cô, lo lắng – Hay là đi khám bệnh xem, nếu đúng là bị cảm lạnh chưa đỡ.

– Cháu vẫn ổn… vẫn ổn… – Quân Tụ Hàn mệt mỏi ngồi rũ xuống ghế, vô cùng ảo não – Ngủ trong giờ làm việc, chỉ mong giám đốc không để bụng.

Ông Tần bước tới rót một cốc nước nóng, đặt xuống trước mặt cô:

– Không đâu! Chà, cũng tại bác cả. Sáng nay bác tới, thấy cháu ngủ say quá, không nỡ gọi cháu dậy, không ngờ giám đốc cũng tới.

Cô cầm lấy cốc nước nóng ấm, đôi môi khô khốc vừa chạm vào miệng cốc, lập tức khựng lại, giơ tay túm chặt lấy ông Tần:

– Đêm qua cháu mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ! Còn nữa, hôm qua cháu kể với bác là nhìn thấy bộ áo cưới sống dậy, còn cả kẹp tài liệu dán bài báo viết về bộ áo cưới bác đưa cho cháu nữa, hôm trước rõ ràng xuất hiện thêm bốn câu thơ rất quái dị, viết bằng bút lông, cái gì mà hận này dằng dặc thề chẳng tiêu tan, rõ ràng là có, nhưng tối hôm qua cháu xem lại, những dòng chữ đã hoàn toàn biến mất! Cháu không nói dối đâu!

– Tụ Hàn, cháu bình tĩnh lại đi! – Ông Tần cúi người xuống, đặt tay lên trán cô, chau mày – Cháu sốt rồi! Trán nóng quá!

Ông cho rằng những lời lẽ do quá kích động mà trở nên lộn xộn không đầu không cuối của cô là nói nhảm?

– Cháu không bị ốm, cũng không nói nhảm! – Cô bỗng nhiên bực bội, giật mạnh tay ông Tần xuống, chỉ ra bên ngoài cửa – Bộ áo cưới có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề! Bác hãy tin cháu!

Ông Tần không biết làm sao, đẩy gọng kính lên theo thói quen, chậm rãi nói:

– Bộ áo cưới là do bác tự tay làm. Nếu có vấn đề gì, đáng ra bác phải là người rõ hơn ai hết. Tụ Hàn, cháu ốm rồi, đừng bướng bỉnh nữa, hãy theo bác đi khám bệnh.

Quân Tụ Hàn chuyển từ bực bội sang tức giận, một cơn phẫn uất và ấm ức lạ lùng nhộn nhạo trong cơ thể hồi lâu mà không tìm được nơi phát tiết, cuối cùng đã biến thành một tiếng thét lớn thô bạo chưa từng có trong cuộc đời cô:

– Cháu không đi!!!

Có lẽ vì lâu nay đã quen với một Quân Tụ Hàn bình dị lễ độ hiền lành, nên thái độ của cô lúc này khiến ông Tần thoáng sững sờ.

Sau đó là khoảnh khắc bối rối và im lặng ngắn ngủi.

– Bác Tần,… cháu xin lỗi. – Hàng mi run rẩy của Quân Tụ Hàn che khuất đôi mắt đỏ hoe, đôi môi mấp máy – Cháu không cố ý… Tự nhiên cháu thấy rất bực bội…

– Ha ha, bác nghĩ cháu cần yên tĩnh một lát. – Ông Tần cười cười độ lượng, bước tới bàn làm việc của mình, mở ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc cảm đang uống dở, đặt xuống trước mặt Quân Tụ Hàn – Bác ra ngoài làm việc đây, hôm nay cháu cứ ở lại trong này nghỉ ngơi cho khỏe. Nhớ uống thuốc đấy, nếu thấy không ổn, vẫn phải theo bác tới bệnh viện!

Quân Tụ Hàn không phản đối nữa, khẽ gật đầu, nói:

– Cảm ơn bác…

Ngoài cửa sổ, mơ hồ có một tia nắng hạ lọt vào, rọi lên sống lưng lạnh ngắt của cô, rồi từ từ xuyên vào trong cơ thể, trong lúc hòa tan, bóc tách từng lớp chướng ngại vật đang bao bọc lấy trái tim, một cảm giác thúc bách như có thứ gì đó sắp sửa phun trào.

Hình như cô đã quên mất một điều gì đó, nhưng cơ thể của cô, suy nghĩ của cô đang tự động nhớ lại một cách mất kiểm soát.

Ngồi thẫn thờ trong văn phòng nguyên một ngày trời, cô không hề động đũa tới bữa cơm trưa ông Tần mang tới.

Nhìn màn đêm dần dần buông xuống, ông Tần cầm hộp cơm nguội ngắt lên, lo lắng nói:

– Ít nhiều gì cháu cũng phải ăn một chút chứ.

– Cháu không đói!

Cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ không buồn quay đầu lại. Một vài ngôi sao nôn nóng đã nhảy lên bầu trời, đua nhau nhấp nháy.

– Tụ Hàn…

– Bác Tần, bác về trước đi, cháu rất ổn, bác không phải lo lắng. Cháu chỉ hơi mệt thôi. – Cô ngắt lời ông Tần.

Người không chịu tin kiểu gì vẫn sẽ không tin, nói nhiều cũng vô ích. Cô đã dập tắt mọi ý nghĩ muốn người khác tin những điều mình nói là thật.

Ông Tần nhìn cái bóng nghiêng nghiêng trầm lặng của cô, thở dài:

– Được rồi, bác về trước đây, có việc gì nhớ gọi điện cho bác!

– Chào bác! – Cô thì thầm.

Ông Tần thu dọn đồ đạc của mình, bước ra đến cửa, lại xoay nghiêng mặt lại, khóe miệng mỉm cười:

– Hẹn gặp lại vào ngày Thất tịch.

Đúng rồi, mai là ngày Thất tịch, lễ tình nhân truyền thống.

Đối với một người cô độc, lễ Thất tịch chẳng hề có ý nghĩa gì.

Thất tịch… áo cưới…

Bất chợt lại liên tưởng tới bộ xiêm y khiến người ta vô cùng khó chịu kia, Quân Tụ Hàn cười buồn bã, cơn đau buốt cả ngày không phát tác giờ lại bắt đầu hoành hành trong tim.

Cô đau đớn rên rỉ, cơ thể co rúm trên ghế, run lên bần bật.

Cơ thể càng đau đớn, đầu óc lại càng tỉnh táo. Cảnh tượng trong giấc mơ đêm qua, đôi mắt của cô gái, bàn tay của chàng trai, thậm chí cả hoa văn trên chiếc bình sứ trắng, đều hiện ra mồn một trước mắt, không giống như giấc mơ, mà giống như hiện thực.

Trời ơi, mình đã trúng phải thứ bùa ngải gì thế?

Quân Tụ Hàn ngã vật xuống đất, bất lực nhìn lên trần nhà, chỉ mong cho cơn đau đớn đang dùi nát trái tim mau chóng tiêu tan, hoặc là khiến bản thân lập tức ngừng thở, không phải tiếp tục chịu đựng nỗi đau đã vượt quá ngưỡng chịu đựng này thêm nữa.

Đồng hồ báo thức tích tắc chuyển động, chiếc kim giờ màu đỏ dần dần nhích tới con số mười hai.

Cơn đau đớn cuối cùng đã âm thầm rút lui, nhưng Quân Tụ Hàn lại không dám tùy tiện cử động, nằm thêm một chốc rồi mới khó nhọc bò dậy.

Lau đi lớp mồ hôi rịn đầy khuôn mặt, cô bưng cốc nước lên, uống liền một hơi cạn sạch.

Cảm giác mát lạnh đầy kích thích từ thực quản lan tỏa khắp toàn thân, tinh thần cô nhờ thế mà tỉnh táo.

Lắc lắc đầu, cảm giác khó chịu trong cơ thể lúc này đã tan biến sạch không. Mọi nỗi đớn đau, tức giận, ấm ức, đều quay trở về bình tĩnh.

Thậm chí, cô còn cảm thấy hơi đói.

Bỗng nhiên, một hồi chuông ngắn ngủi vang lên trong túi xách.

Còn ai lại gửi tin nhắn vào giờ này nhỉ?

Bạn bè của Quân Tụ Hàn vô cùng ít ỏi, chưa bao giờ có ai nhắn tin cho cô vào thời điểm này.

Với lấy túi xách, móc điện thoại ra, ánh mắt cô bỗng đờ ra kinh ngạc.

Cái tên Tạ Phi đập ngay vào mắt, dòng tin nhắn bên dưới chỉ vẻn vẹn tám chữ: “Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan”.

Bàn tay Quân Tụ Hàn lẩy bẩy, suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất.

Không chút do dự, cô lập tức bấm máy gọi lại cho Tạ Phi.

Đã đổ chuông.

Nhấc máy đi chứ!

Quân Tụ Hàn nôn nóng hét thầm trong dạ.

– Tôi tiễn người đi, xa ngoài ngàn dặm…

Tiếng hát mơ hồ vẳng lại từ hành lang ngoài cửa.

Quân Tụ Hàn thót tim. Cô biết Tạ Phi là fan ruột của Châu Kiệt Luân, bài hát "Xa ngoài ngàn dặm" chính là nhạc chuông điện thoại mà cô ta yêu thích nhất.

Không hề nghĩ ngợi, cô chạy lao ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang tối mịt, khúc nhạc chuông "Xa ngoài ngàn dặm" lặp đi lặp lại hết hồi này tới hồi khác, càng tiến gần tới phòng trưng bày số 3, âm thanh càng vang rõ.

Quân Tụ Hàn giơ cao điện thoại, vội vã bước về phía tiếng nhạc dưới ánh đèn lờ mờ, chạy thẳng tới phòng triển lãm trống không.

Cuối cùng, bước chân của cô dừng lại trước bộ áo cưới. Ánh đèn nghèo nàn từ trên nóc hắt xuống một bên của tủ trưng bày, những đốm sáng li ti nhấp nháy hỗn loạn. Dưới ánh sáng nhập nhòa, bộ xiêm y màu đỏ bên trong đột nhiên như có được hơi hướng của con người, im lặng đứng đó, im lặng quan sát, im lặng ngóng chờ…

– Tôi tiễn người đi, xa ngoài ngàn dặm…

Tiếng chuông điện thoại réo rắt bên tai. Quân Tụ Hàn tắt cuộc gọi, mắt nhìn chằm chằm vào phía sau chiếc tủ trưng bày, vào mảng tường được phủ kín dưới tấm rèm nhung kim tuyến dài chấm đất.

Trên bức tường có một chiếc tủ âm rất lớn, ông Tần nói, trước kia, chỗ đó dùng để đựng hồ sơ. Sau khi viện bảo tàng được sửa sang, chiếc tủ tường đã trở thành nơi chứa đồ lặt vặt.

Tiếng chuông điện thoại, không nghi ngờ gì nữa, phát ra từ chính chiếc tủ tường này.

– Tạ Phi… – Đôi môi trắng bệch của Quân Tụ Hàn bàng hoàng lắp bắp, do dự một lúc, cô mới vươn đôi tay run rẩy vén bức màn lên, kéo lấy tay nắm bằng sắt lạnh băng nhô ra trên chiếc tủ tường.

Kẹt!

Tiếng cửa mở nặng nề chấn động cả gian phòng lớn.

Ánh mắt sợ hãi và nghi hoặc của Quân Tụ Hàn lọt thỏm vào trong khoang tủ phủ dày bụi bặm, rồi lập tức hóa đá…

Trong khoảng không gian rộng rãi cao hơn một thân người, thân hình mảnh mai của Tạ Phi đang dang ngang hai tay, giống như một con rối giật dây treo lơ lửng trên không cách đáy tủ chưa đầy nửa thước. Đôi mắt đánh màu khói của cô ta tuy vẫn mở tròn, nhưng lại hoàn toàn không có thần thái, mờ đục vô hồn nhìn về phía trước. Điện thoại của cô ta nằm chéo ở một góc tủ, đèn hình nền trên màn hình vẫn còn chưa tắt.

Quân Tụ Hàn bụm chặt lấy miệng, giật lùi lại phía sau theo phản xạ.

Đột nhiên, gót chân cô chạm vào mũi chân của một người khác. Trong cơn kinh hoàng, còn chưa kịp quay đầu lại, Quân Tụ Hàn chỉ cảm thấy sau gáy nhói lên một cảm giác đau buốt thấu tim, giống như bị một cây kim dài đâm xuyên qua hộp sọ, ngoáy sang hai bên, rạch toang đầu cô thành mảnh vụn.

Mọi thứ trước mắt bắt đầu đảo điên hỗn loạn, Quân Tụ Hàn ngã phịch xuống đất. Trong khoảnh khắc ý thức vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cảnh tượng cuối cùng mà cô nhìn thấy, là bộ áo cưới đang đứng im lìm trong tủ trưng bày bỗng thản nhiên xuyên qua lớp kính dày cộp, mang theo nụ cười mờ nhạt khó hiểu, chầm chậm bay tới chỗ mình…

Xiêm y cũng biết cười ư?!

Câu hỏi cuối cùng bật ra từ trong trí não Quân Tụ Hàn trước khi rơi vào hôn mê.

Sắc đỏ thạch lựu lộng lẫy, dễ dàng nuốt trọn toàn bộ ánh nhìn…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 7: Chương 6

Bụi đất trộn lẫn với những vụn cỏ héo vàng bay tán loạn trong không trung, bao trùm toàn bộ sườn núi nhô lên giữa thảo nguyên.

Hai người đàn ông đang đứng ngược chiều gió, mình mặc áo cổ tròn một tím, một đỏ, đều đội mũ mang hài, lưng thắt đai da, mắt khép hờ, nâng tay áo rộng che ngang nửa khuôn mặt, trong thời tiết tệ hại bụi bay mờ mắt, khó nhọc nhìn chăm chăm vào một thung lũng chẳng có gì đặc biệt bên dưới sườn dốc.

Vài ba tên lính vạm vỡ tay cầm cuốc xẻng, căng thẳng đào bới chỗ đất dưới chân. Chỗ họ đứng đã trở thành một hố sâu hình chữ nhật, bùn đất màu vàng đen lẫn lộn đã đắp cao như trái núi nhỏ bên miệng hố, một cỗ quan tài bằng gỗ sơn đen vẽ hoa văn vàng nằm im lìm bên cạnh.

– Đường đường là công chúa, mà kết cục lại là vùi xác chốn đồng hoang. – Người áo đỏ tuổi vẻ còn khá trẻ, tiếc nuối thở dài – Hoàng thượng dường như quá tuyệt tình…

Người áo tím lớn tuổi hơn một chút, cứ như nghe phải một chuyện nghiêm trọng phạm vào cấm kỵ, vội nghiêm giọng mắng khẽ:

– Nói năng cẩn thận! Hoàng thượng không phải là người mà ngươi và ta có thể tùy tiện bình phẩm! Cẩn thận cái mũ ô sa của ngươi!

Người áo đỏ tỉnh bơ như không, nói:

– Chỉ dựa vào một câu trong triều có yêu nghiệt của quốc sư, mà giết hại con gái ruột của chính mình. Công chúa có tội gì? Chẳng qua là bẩm sinh có khả năng dị biệt, dự đoán được chuyện tương lai mà thôi. Tôi thấy tên yêu đạo kia mới càng giống mối họa gây hại đến triều đình xã tắc!

– Ngươi… Ôi trời… – Người áo tím sắc mặt chợt trắng bệch, lập tức giậm chân thình thịch, dùng cách này để phát tiết những cảm xúc đã dồn nén bấy lâu, cuối cùng lắc đầu than thở – Sai là sai ở chỗ công chúa không nên nói ra những lời đại kỵ như Lâm An bị xâm chiếm, hoàng thượng bị bắt làm tù binh. Hoàng thượng vốn đã coi người con gái này là thứ lạc loài, ban cho tòa điện nhỏ ở chốn hoang vu đã coi như là ân huệ cực lớn. Ngày nay chiến hỏa ngút trời, quân ta bại nhiều thắng ít, lại thêm quốc sư ở bên cạnh xúi bẩy, nên hoàng thượng đương nhiên tin chắc rằng mầm họa của vận nước chính là công chúa điện họa, phải giết chết công chúa mới có thể diệt trừ tai họa, chỉnh đốn triều cương. Còn trẻ như vậy… thật đáng thương…

Im lặng hồi lâu, người áo đỏ lại bật ra hai tiếng, cười lạnh nhạt, nói:

– Bậc cửu ngũ chí tôn xử tử một cô công chúa cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng việc gì lại phải dùng đến thủ đoạn hạ tiện này, lén lút ra tay? Nước nhà sắp mất, không phải vì công chúa, mà là vì hôn quân…

– Những lời này nói với ta thì không sao! Để người khác nghe thấy, dù ngươi có mười cái đầu cũng không đủ chém đâu! – Người áo tím cảnh giác nhìn khắp xung quanh, rồi mới nói tiếp – Công chúa bẩm sinh tài lạ, trong mắt hoàng thượng không khác gì loài yêu nghiệt, sợ nhiều hơn hận! Không phái người mà công chúa tin tưởng nhất đi, chỉ e rằng sự việc không thành lại còn chọc giận công chúa, gây thêm lắm chuyện phiền hà.

– Ha ha, người công chúa tin tưởng nhất… Cái tên Thiên Vũ tướng quân kia, tôi đã từng ngỡ rằng hắn là bậc anh hùng chân chính hiếm có trong triều đình… – Người áo đỏ hạ tay áo xuống, phủi bụi bặm bám trên mặt, rũ mạnh với vẻ khinh miệt – Không ngờ lại là giống xấu xa vô tình, tự tay chuốc rượu độc cho người mình yêu thương. Đại trượng phu là giả, ngụy quân tử mới là thật.

– Than ôi, thôi đừng nói nữa! – Người áo tím vỗ lên vai người áo đỏ, nhìn lên bầu trời đang dần ảm đạm – Chỉ trách hồng nhan bạc phận. Vào đêm Thất tịch, một mình vùi xác đất vàng… Công chúa điện hạ, kiếp sau xin đừng vào hoàng thất, hãy đầu thai vào chốn thường dân.

Bầu trời như bị hắt lên dòng mực đậm đặc, thấp thoáng có hai ngôi sao không ngừng nhấp nháy, cố gắng tiến lại gần nhau. Chớp mắt nhìn lại, mới biết chỉ là ảo giác. Trên vòm trời mênh mang mờ mịt làm gì có một đốm sao, tối sầm tới tuyệt vọng.

Ngọn gió đêm vừa mới suy yếu, đã có chiều lớn mạnh lên. Hai người quay lưng lại, né tránh đám bụi đất vụn cỏ đáng ghét, cúi thấp đầu, khoanh tay không nói.

Rất lâu sau, từ dưới thung lũng có kẻ thở hồng hộc chạy lên sườn dốc, khom người trước họ bẩm báo:

– Đại nhân, mộ huyệt đã đào xong!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi đi theo tên lính xuống thung lũng.

Ánh lửa đuốc phập phù trong gió, chiếu lên những khuôn mặt lem luốc nhễ nhại mồ hôi.

Người áo tím nhìn cỗ quan tài màu đen sắp bị hòa tan vào bóng đêm với ánh mắt phức tạp. Do dự chốc lát, rồi chậm chạp lấy từ trong ngực áo ra một hộp gấm nhỏ xíu, mở hộp, lấy ra một tờ giấy nhỏ màu vàng nhạt.

– Làm đi! Hoàng thượng đã căn dặn như vậy, chúng ta buộc phải tuân theo. – Người này đưa tờ giấy vàng cho người áo đỏ thần sắc đang đờ đẫn – Lời của quốc sư, hoàng thượng coi như lời phán của thần tiên. Ngươi và ta đều không nên làm trái "ý trời".

Người áo đỏ đón lấy tờ giấy vàng, nụ cười châm biếm lập lòe trong ánh đuốc.

– Bùa phong ấn yêu quái… Thiên hạ còn việc gì hoang đường, nực cười hơn chuyện này không? Họ thực sự sợ hãi công chúa biến thành yêu quái, đội mồ sống dậy ăn thịt họ ư? Nếu đã sợ tới mức ấy, trước đây hà cớ gì phải ra tay tàn độc?

– Dán lên nắp quan tài đi, đừng nhiều lời nữa! – Người áo tím vẻ hơi tức giận vì sự thẳng thắn bạo miệng của người kia.

Người áo đỏ bực bội "hừ" một tiếng, phất mạnh tay áo đi về phía cỗ quan tài.

Còn chưa kịp tới gần, thình lình một luồng gió ma quái lạnh như băng sương, mạnh như đao kiếm lao vụt ra từ dưới mộ huyệt mới đào, thổi tắt tất cả đèn đuốc, xông thẳng tới cỗ quan tài.

"Rầm" một tiếng đinh tai, nắp quan tài đang đóng chặt đột ngột giật gãy tung tất cả đinh sắt cắm sâu vào gỗ, bật lên dựng đứng, sau đó đổ ngửa xuống vạt đất bùn phía sau. Một luồng sáng xanh mờ pha lẫn màu trắng lóa phun thẳng lên từ cỗ quan tài, cuộn vòng phía trên tựa như xoáy nước, bao kín lấy toàn bộ cỗ quan tài. Trong đêm tối, cảnh tượng trông ma quái đến rùng rợn.

Thấy vậy, những người có mặt không ai không tái mặt kinh hoàng. Hai tên lính nhát gan còn co chân định bỏ chạy.

– Đứng lại cho ta! – Người áo tím dù sao cũng là người lớn tuổi, cơn khiếp hãi ập đến thình lình vẫn chưa đến nỗi che mờ lý trí. Ông ta giận dữ nhìn hai tên lính chuẩn bị đào ngũ – Không có lệnh của ta, kẻ nào dám tự ý rời khỏi đây, giết không tha!

– Sư phụ… – Bàn tay cầm tờ giấy vàng của người áo đỏ hơi run rẩy, đờ đẫn quay đầu lại – Việc này…

Người áo tím im lặng không nói, trầm tư một lát, rồi giật phắt lấy tờ giấy vàng trong tay đối phương, trấn tĩnh lại, sát bước về phía cỗ quan tài.

– Cẩn thận! – Người áo đỏ sợ ông ta xảy ra chuyện, cuống quýt chạy theo.

Càng tới gần cỗ quan tài, lồng ngực hai người càng phập phồng dữ dội.

Chỉ còn cách một bước chân, người áo tím vừa như an ủi học trò, lại vừa như an ủi chín mình, lẩm nhẩm:

– Chúng ta và công chúa vốn không thù không oán, cho dù có thành oan hồn, nàng ấy cũng không đến nỗi hạ độc thủ với chúng ta.

Cơn gió ma quái dần dần ngừng lại, bên cạnh cỗ quan tài, xuất hiện hai khuôn mặt được luồng sáng chiếu rọi, dùng vẻ nghiêm trang tột độ để che lấp đi nỗi hoang mang trong lòng.

– Công chúa… – Hồi lâu sau, hai người đồng thanh gọi khẽ.

Nằm trong quan tài chính là người con gái nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành kia, mình mặc bộ áo cưới lộng lẫy, ánh hồng lên khuôn mặt đã không còn huyết sắc, hàng mi dài phủ lên mí mắt mỏng manh tới mức có thể nhìn rõ nhưng mạch máu nhỏ li ti dưới làn da, một giọt gì sáng trong đang lóng lánh nơi khóe mắt, giống như giọt lệ.

Hai người đứng ngoài quan tài tựa như bị một sức mạnh lạ kỳ đập thẳng vào những sợi thần kinh mong manh nhất.

– Công chúa điện hạ… Vi thần biết người không cam tâm. Nhưng sự việc đã tới nước này, chi bằng người hãy…

Người áo tím vịn tay vào mép quan tài, lời "khuyên nhủ" chân thành còn chưa nói hết, đã tự động câm bặt.

Người áo đỏ nhìn thấy cảnh tượng khi đó, khiếp đảm lùi liền ba bước…

Người con gái nằm trong quan tài chợt mở bừng mắt, cặp mắt đen tuyền không chút thần thái chiếu ra một ánh nhìn lạnh lẽo tuyệt vọng, nhìn thẳng lên trời.

"Choang" một tiếng giòn tan, như tiếng thủy tinh rơi vỡ. Khuôn mặt của nàng, cùng với tất cả những bộ phận lộ ra ngoài không khí, đột nhiên chạy đầy những vết nứt dọc ngang chằng chịt, giống như đồ sứ bị đập rạn.

Một luồng sức mạnh còn khủng khiếp hơn lốc xoáy vọt ra từ chính giữa quan tài, giống như vòi rồng, cuốn lấy những luồng sáng xanh xunh quanh, vặn thành vòng xoáy, và cơ thể rạn nứt của cô gái cũng bị sức mạnh khổng lồ này hút lên, tách rời khỏi bộ áo cưới, chớp mắt đã vỡ tan thành vô số đốm trắng còn nhỏ hơn hạt bụi, bay lồng lộng trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, dần dần phai đi màu sắc, hòa thành một thể với không khí, sau cùng chỉ còn lại một làn khói xanh tựa như sương mù, lao vụt vào trong bộ áo cưới trống không dưới đáy quan tài.

Cỗ quan tài bắt đầu rung lắc lên xuống, mặt đất bị dập thành những dấu vết mỗi lúc một thêm rõ nét.

Nỗi oán hận ngùn ngụt ập tới từ bốn phương tám hướng khiến người ta tức ngực, người áo tím hoảng sợ giật lùi, tay ôm chặt lấy ngực, gầm lên:

– Người đâu, mau đóng nắp quan tài lại!

Đám binh sĩ không dám trái lệnh, liều chết chạy xúm lại, nhấc nắp quan tài lên, "rầm" một tiếng đóng lại.

Người áo tím thừa thế xông lên, nhanh tay dán ngay tờ giấy vàng trong tay lên chính giữa nắp quan tài, rồi lập tức nhảy tránh sang bên cạnh.

Những con chữ ngoằn ngoèo như rồng bay phượng múa trên tờ giấy vàng chợt rọi ra những tia sáng màu đỏ máu, hắt lên toàn bộ cỗ quan tài, nhuộm thành một màu đỏ thẫm, giống như được quét lên một lớp máu chưa khô hẳn.

Cỗ quan tài hệt như một con cá đang giãy giụa trong cơn hấp hối, vẫn rung lắc một cách không cam chịu, bên trong dường như còn vang ra tiếng gõ đập rầm rầm.

Đám binh lính kinh hoàng đến mức rúm lại với nhau thành một đám, chỉ có hai vị mà họ gọi là đại nhân kia vẫn muốn giữ thể diện, nên cố gồng mình đứng yên.

Cỗ quan tài rung lắc, sườn núi câm lặng, tạo thành một sự đối lập ma quái nhất.

Cho đến tận khi một góc chân trời ló ra vài ngôi sao mờ nhạt, tinh thần của những người trên mặt đất đã sắp tới giới hạn vỡ bờ, cỗ quan tài sau khi nặng nề rơi xuống một lần nữa, đã im lìm, lá bùa dán trên nắp quan tài đã không còn tông tích, chỉ lưu lại một dấu vết mờ mờ vuông vắn trên nắp ván gỗ đã khôi phục màu sắc ban đầu.

Lại chờ đợi thêm một hồi nữa, sau khi xác định cỗ quan tài đã thực sự "an phận", người áo tím quệt mồ hôi lạnh trên trán, quát đám thuộc hạ:

– Còn ngây ra đó làm gì, mau hạ quan tài xuống huyệt! Nhanh lên!

Đám binh sĩ vừa kinh hãi vừa mệt mỏi không dám chậm trễ, vội vã nhúc nhích đôi chân mềm nhũn, dịch tới trước cỗ quan tài, đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại chần chừ không dám động vào.

– Lũ khốn kiếp! Còn chần chừ cái gì? – Người áo tím nổi giận – Còn không nhanh hành động, các ngươi sẽ đầu lìa khỏi xác!

Đám lính run lên lẩy bẩy, nghiến răng nghiến lợi, dồn sức nhấc cỗ quan tài lên, nhanh chóng bước tới huyệt mộ, đặt cái thứ đã khiến bọn họ sợ tới gần vỡ mật vào chính giữa.

Đuốc được thắp sáng trở lại, đất đá mù mịt, cuốc xẻng vùn vụt lên xuống. Đám binh sĩ điên cuồng lấp đất xuống huyệt mộ.

Cỗ quan tài đen trũi dần biến mất dưới lớp đất dày.

Mộ huyệt sâu hoắm đã bị lấp thành bình địa trong thời gian cực ngắn.

– Đại… đại nhân… – Tên lính cầm đầu chạy tới bên cạnh người áo tím, chỉ vào vạt đất đã bằng phẳng, lắp ba lắp bắp – Cái đó… đã… đã được…

Lời còn chưa kịp dứt, từ vạt đất bằng phẳng vừa được vùi vào vật khác chợt vọt lên một trận cuồng phong, cuốn theo toàn bộ đất cát còn chưa được lèn chặt phía trên, ném thẳng lên không trung, rồi lại rào rào rơi xuống, bắn ra tứ phía.

Á!

Từ trong đám binh lính bật ra những tiếng la hét kinh hoàng.

Người áo tím và người áo đỏ lúc này đã mặt mày trắng bệch đưa mắt nhìn nhau, rồi sải bước về phía ngôi mộ.

Nhìn thấy vạt đất dị thường kia, sắc mặt hai người họ cùng trở nên nghiêm trọng hơn bất cứ lúc nào.

Trên mặt đất đen vàng hỗn loạn, đất đá rơi xuống xếp thành tám con chữ rành rành:

"Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan."

Đứng đờ đẫn hồi lâu, người áo tím quay người lại, chỉ nói một câu:

– Chúng ta về!

Đám binh sĩ giống như được đại xá, ném phăng cuốc xẻng trong tay, cũng chẳng còn để tâm tới lễ tiết chủ tớ trước sau, người nào người nấy ba chân bốn cẳng chạy khỏi thung lũng. Đằng sau, hai vị đại nhân của họ cũng đang khấp khểnh chạy theo.

Quân Tụ Hàn dụi mắt thật mạnh. Tất cả mọi việc vừa xảy ra, cô đều chứng kiến tận mắt không sót cảnh nào.

Cúi xuống nhìn thảm cỏ và đất bùn ẩm ướt đang giẫm dưới chân, lại nhìn thảo nguyên mênh mông đang chìm trong bóng tối xung quanh, cô đứng thẫn thờ như kẻ mất hồn.

Đây là đâu? Những người vừa nãy là ai?

Tiếng bước chân rầm rập cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, bên cạnh đột nhiên lao vụt đến mấy người lính sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, ngay sau đó, lại chạy tới hai người đàn ông một áo tím, một áo đỏ mà cô vừa nhìn thấy.

Là bọn họ? Bọn họ từ đâu chạy tới đây?

– Này, mấy người chờ đã!

Quân Tụ Hàn vội vã xoay nghiêng, vung tay ra chụp lấy người áo tím chạy sau cùng.

Thế nhưng, bàn tay cô lại xuyên qua cánh tay của đối phương.

Quân Tụ Hàn ngây người nhìn sững vào bàn tay chỉ bắt được vào không khí, không đủ can đảm để đuổi theo, mắt trợn trừng nhìn đoàn người dần dần biến mất ở phía trước.

– Ai… Tôi… đang ở đâu?

Không phân biệt được phương hướng, chân không nhấc nổi lên, cô đứng trơ trọi trên sườn núi, lẩm bẩm một mình, bị trói chặt trong cơn tuyệt vọng bị vứt bỏ. Trên đỉnh đầu, vầng trăng ẩn mình hồi lâu giờ mới ló ra nửa mặt.

Từ sau lưng, đột nhiên lướt tới một luồng sáng chập chờn, giống như vô số ngọn nến bị gió thổi, một làn khói đàn hương mờ mịt âm thầm lan tỏa trong bóng sáng lắt lay.

Ngoảnh đầu, bên dưới mái hiên cong vút, bốn chiếc đèn lồng màu trắng tỏa ra thứ ánh sáng trong ngần đẹp mắt, một ngôi đình bát giác lan can phỉ thúy dát vàng chạm hoa văn, những tấm rèm the mỏng tang trắng muốt như tuyết nhẹ nhàng buông rủ tứ bề, được buộc lại bằng dây lụa đỏ, dịu dàng phất phơ. Một lư hương đen tuyền đặt chính giữa đình, khói nhạt nghi ngút, che mờ hai bóng người phía sau. Bên ngoài ngôi đình, một vùng kỳ hoa dị thảo không rõ tên gọi đang khoe hương đua sắc, khiến cho ánh trăng diễm lệ như dòng bạc chảy trên mặt đất cũng trở nên nhợt nhạt.

Cảnh tượng thế này, lẽ ra phải là cảnh sắc thần tiên khiến người ta phải kinh ngạc, thế nhưng trong mắt Quân Tụ Hàn, lại chẳng khác gì âm tào địa phủ.

Một giới tuyến vô hình đã chia đôi thế giới cô đang nhìn thấy thành hai nửa. Trước mặt cô là cảnh trăng tròn hoa thắm trong đình; đằng sau cô là cánh đồng hoang vu bất tận bụi cuốn mù mịt. Giống như hai bức tranh chẳng liên quan gì với nhau, mỗi bức xé lấy một nửa, ghép lại cùng nhau, còn cô đang đứng trên đường ghép giữa chúng, tiến lên không được, lui lại không xong.

– Đây là thứ hoàng thượng bảo ta giao lại cho tướng quân.

Trong đình, có người lên tiếng. Từ sau làn khói mỏng manh, bước ra một người đàn ông chân trần, búi tóc xổ tung, vạt áo mở xéo. Khuôn mặt mờ nhòa, nhìn kiểu gì cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ có chiếc bình sứ trắng hắn đang cầm trên tay là không những nhìn thấy rõ ràng, mà còn vô cùng quen mắt.

Rõ ràng là ở rất xa, nhưng Quân Tụ Hàn lại có ảo giác như gần ngay trước mắt, giống hệt như cảnh tượng nhìn thấy dưới thung lũng vừa nãy.

Làn khói đang lững lờ bay lên bị vạt áo bào đen phất qua, bay tán loạn ra tứ phía. Trong bóng tối, hình bóng cao lớn kia vươn tay ra, nhưng khi chỉ còn cách chiếc bình sứ trắng nửa phân, lại ngần ngừ khựng lại.

Vài tiếng cười lạnh nhạt lướt qua.

– Trước nay cứ ngỡ Thiên Vũ tướng quân là bậc hào kiệt biết lấy biết bỏ, không ngờ lại mềm lòng chỉ vì ả công chúa yêu nghiệt.

Người bị chế giễu kia không nói năng gì, bàn tay vẫn bất động tại chỗ.

– Đứa con gái ấy không chết, triều đình ta khó chấn thiên uy. Nếu tướng quân trừ đi mối họa hại này cho hoàng thượng, thiết nghĩ những tháng ngày sau này, tiền đồ như gấm. – Người chân trần lắc đầu tiếc nuối – Hoàng thượng từng tiết lộ với ta, từ lâu đã có ý gả công chúa thứ bảy mà người sủng ái nhất cho tướng quân. Mối lương duyên nhường đó, lẽ nào lại không sánh được với một con yêu nghiệt bị vứt bỏ bên ngoài?

Bàn tay bị ánh đèn lồng nhuộm thành trắng bệch, khẽ nhúc nhích.

– Hơn nữa, hiện nay khắp trên dưới trong ngoài đều biết nước ta có yêu nghiệt, lê dân bách tính khốn khổ vì chiến tranh, nếu tướng quân còn dính dáng tới ả yêu nữ kia, danh tiếng bị hủy là chuyện nhỏ, nếu khiến long nhan nổi giận, thậm chí gây họa đến vận nước, thì hậu quả lại càng…

– Đủ rồi!

Nắm đấm bên dưới bộ chiến giáp sáng loáng xiết chặt, kêu lên răng rắc.

– Ha ha. Hai con đường, ngả nào là con đường chết, ngả nào là con đường vinh hoa phú quý, tướng quân là người thông minh, hẳn là hiểu rõ hơn ai hết. Bình Tử Thanh Lương này, tướng quân có nhận hay không?

Chiếc bình sứ sáng bóng sôi lên ùng ục trong tay hắn, trên thân bình lóe lên thứ ánh sáng khiêu khích.

– Bên trong… hạ thứ độc gì?

Bàn tay kia cuối cùng đã nắm lấy chiếc bình.

– Hạc Đỉnh Hồng do hoàng thượng ban. – Trên khuôn mặt nhạt nhòa, dường như có nụ cười đắc ý – Thế nhưng ta thấy vẫn chưa đủ.

Một túi gấm nhỏ xíu được móc ra từ trong ngực áo, những chấm xanh lục li ti rơi xuống lòng bàn tay chằng chịt đường chỉ, giống như một thứ lá cỏ bị nghiền nát.

– Cỏ thủy mãng, người nào ăn phải, trong vòng ba ngày, đau tim cho đến chết. Sau khi chết cũng không thể vào vòng luân hồi, cộng thêm bùa chú của ta, ả yêu nữ này sẽ bị giam dưới đất đời đời kiếp kiếp. Cả ta và ngài đều không cần lo lắng sau khi ả chết lại sinh sự tác quái, ha ha, sạch sẽ triệt để.

Ngón tay chợt lỏng, bình sứ tuột khỏi tay.

– Đi đi! – Tay áo rộng phất lên, người chân trần ra bài đuổi khách – Yêu nữ bản tính đa nghi, không tiếp xúc với người lạ, duy chỉ tướng quân mới có thể đảm nhiệm việc này, tốt nhất đừng làm hoàng thượng phải thất vọng.

Khói tỏa từ lư hương dần dần dày đặc. Mặt người, ngôi đình, hoa cỏ giống hệt như lời kẻ kia vừa nói, bị vùi lấp sạch sẽ triệt để.

Quân Tụ Hàn rũ rượi ngồi thụp xuống đất, cơn đau đớn trong tim quặn lên từng đợt.

Trong màn khói đã trở thành sương mù, đột nhiên có người bước ra, lao vùn vụt về phía cô.

Là hắn?

Cái kẻ đã cho cô gái uống rượu trên thảo nguyên, vừa rồi mới nhận chiếc bình sứ từ tay người chân trần, nhưng lại chưa bao giờ nhìn rõ mặt.

Cho dù đến thời khắc này, đối diện ngay với hắn, Quân Tụ Hàn vẫn không nhìn thấy diện mạo của hắn. Giữa bọn họ đã có một luồng sức mạnh dị thường gây nhiễu loạn.

Kẻ này cách cô mỗi lúc một gần, đã sắp sửa lao thẳng vào cô.

Quân Tụ Hàn muốn né tránh, nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời.

Đúng vào khoảnh khắc hai người đâm sầm vào nhau, một luồn khí sắc lẹm nặng nề xuyên thẳng qua cơ thể Quân Tụ Hàn, lực va đập cực lớn khiến cô ngã lăn ra đất, rồi lăn lông lốc xuống theo sườn dốc.

Trong lúc trời đất quay cuồng, cảm giác sợ hãi choán ngợp tâm trí…

Mình sẽ cứ thế lao thẳng xuống, cho tới khi rơi xuống địa ngục.

Quân Tụ Hàn huơ cánh tay một cách bất lực, cầu mong có người nào đó kéo cô lên.

Nước mắt của cô gái, tấm áo bào đen bay phần phật của chàng trai, và còn những vụn lá cỏ xanh lục rơi ra từ túi gấm, hòa lẫn với màn đêm thảo nguyên chao đảo đất trời, theo nhau vụt hiện trước mắt cô…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.13 - Chương 8: Chương 7

Ứng với sự cầu cứu hãi hùng trong lòng cô, một bàn tay thô ráp lạnh băng đã nắm lấy cổ tay Quân Tụ Hàn, chấm dứt sự rơi ngã vô cùng tận trong trạng thái gần như hôn mê.

Cơ thể cuối cùng đã dừng lại ở một nơi nào đó, dưới lòng bàn tay là một cảm giác ẩm ướt mềm xốp.

Quân Tụ Hàn mở mắt, một khuôn mặt thấp thoáng nhạt nhòa, dần dần hiện rõ.

– Bác Tần?

Khi cô đã hoàn toàn nhìn rõ con người trước mặt, toàn bộ cơ thể giống như được chích một liều doping tăng lực, cô mừng rỡ ngồi bật dậy, chụp ngay lấy cánh tay ông Tần, do xúc động quá mức mà trở nên nghẹn ngào – Là bác sao? Đúng là bác phải không?

– Tụ Hàn, là bác đây! – Ông Tần vẫn hiền hòa như mọi ngày, khẽ đẩy gọng kính lên, cúi xuống nhìn những ngón tay đang run lẩy bẩy của cô – Sao cháu lại… sợ hãi tới mức này?

Nước mắt ầng ậc trong tròng mắt Quân Tụ Hàn, cô ra sức lắc đầu thật mạnh:

– Cháu đã mơ một giấc mơ rất dài… Một cơn ác mộng khủng khiếp… Cháu nhìn thấy dốc núi trên thảo nguyên, còn cả quan tài áo cưới… và cả ngôi đình…

Những lời mô tả lộn xộn đứt quãng của cô chợt ngừng bặt khi ánh mắt cô chuyển từ người ông Tần trước mặt sang cảnh vật xung quanh.

Quân Tụ Hàn cứ ngỡ mình sẽ nhìn thấy bức tường loang lổ trong phòng làm việc và những tủ hồ sơ cũ kỹ, bởi vì một ông Tần bằng xương bằng thịt đang ngồi sờ sờ trước mắt đủ để chứng minh cô đã tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng kia mới phải.

Thế nhưng, trước mắt cô vẫn là thảo nguyên mênh mông bất tận, và cả bầu trời mờ mịt không phân biệt nổi là ngày hay đêm.

Ông Tần cũng giống như cô, đã trở thành một nhân vật trong "thế giới" này.

Quân Tụ Hàn rụt tay lại như bị điện giật, run rẩy nói:

– Bác Tần… Sao… sao bác lại ở trong giấc mơ của cháu? Không phải, chắc chắn ông không phải là bác Tần!

– Ngươi không nằm mơ đâu! – Ông Tần vuốt lại tay áo đã bị Quân Tụ Hàn nắm cho nhăn nhúm, đứng lên, mỉm cười nhìn về phía xa – Đây là nơi ngươi đáng ra phải trở lại từ lâu. Thiên Vũ tướng quân!

Quân Tụ Hàn ngây người nhìn ông Tần, lắp bắp như một kẻ đần:

– Bác… bác nói gì vậy?… Bác đang gọi… gọi ai?

Giọng ông Tần rất trầm nhưng không hề khàn đục, bốn chữ "Thiên Vũ tướng quân" cô nghe mồn một bên tai.

– Ha ha, Thiên Vũ tướng quân, tôi đã từng ngỡ rằng hắn là bậc anh hùng chân chính hiếm có trong triều đình…

– Trước nay cứ ngỡ Thiên Vũ tướng quân là bậc hào kiệt biết lấy biết bỏ, không ngờ lại mềm lòng vì một ả công chúa yêu nghiệt.

Lời nói của người áo đỏ, người đàn ông chân trần vẫn như văng vẳng bên tai.

– Quay người lại nhìn xem! – Ông Tần chỉ về phía sau cô.

Quân Tụ Hàn lập cập quay đầu lại, một tấm bia mộ sơ sài bằng đá đen cắm trước một nấm đất chỉ hơi nhô lên, trên bia đề chữ:

Tống triều Thiên Vũ tướng quân Quân Tụ Hàn chi mộ

– Một vị tướng quân bách chiến bách thắng như ngươi e rằng có nằm mơ cũng không ngờ được lại bị thủ hạ bán đứng trong trận chiến cánh đồng Ngàn Dặm, chết dưới loạn đao của quân Kim? – Ông Tần khinh miệt liếc xéo tấm bia mộ – Đáng tiếc, hoàng thượng tới thân mình còn lo chưa xong, nên ngay cả một tang lễ long trọng cũng chẳng thể nào ban được cho ngươi.

Quân Tụ Hàn nhảy dựng dậy, nhìn tấm bia mộ mà toàn thân đẫm mồ hôi lạnh, bước chân bất giác lùi lại phía sau, lẩm bẩm:

– Không thể nào… không thể nào!

Một mảnh gương tròn bé nhỏ kịp thời chìa ra trước mặt cô.

Mắt to mày rậm, môi mỏng mũi cao, một khuôn mặt sạm nâu màu nắng, góc cạnh rõ nét.

Người trong gương, còn đâu là cô gái mắt thanh mày tú, da trắng ửng hồng? Một khuôn mặt đàn ông vô cùng xa lạ nhưng cũng rất đỗi quen thuộc đang co rúm vì sợ hãi trong gương.

Quân Tụ Hàn hét lên một tiếng, đập văng mảnh gương đi, cuống quýt sờ lên mặt mình, cũng nhờ đó mà càng khẳng định được rằng, tất cả những biến đổi xuất hiện trên cơ thể là trăm nghìn lần xác thực.

Đôi bàn tay to lớn, thô kệch, đầy những vết chai sần, mái tóc búi gọn trên đỉnh đầu, và cả cái thân hình cao lớn rắn rỏi, tất cả mọi đặc điểm đều thể hiện rõ ràng ràng, cơ thể này đã không còn thuộc về một cô trước đây nữa…

– Đây là ai? La ai? – Quân Tụ Hàn túm chặt lấy ông Tần, khóc không thành tiếng, hỏi – Sao cháu lại biến thành bộ dạng này? Thiên Vũ tướng quân gì? Cháu không phải là Thiên Vũ tướng quân, cháu là cháu! Bác Tần, bác hãy nói cho cháu biết!

Nụ cười của ông Tần biến mất, ông lạnh lùng gạt hai bàn tay tuyệt vọng của Quân Tụ Hàn xuống, nói:

– Có những ký ức không bao giờ có thể xóa bỏ, cho dù ngươi có luân hồi cả trăm ngàn kiếp.

Ký ức, luân hồi, Quân Tụ Hàn không thể nào hiểu nổi. Việc cô có thể làm được bây giờ, chỉ là cắn chặt lấy môi, đau đớn lắc đầu quầy quậy, dùng phương pháp vô vọng nhất để bắt bản thân tin rằng đây chỉ là một giấc mơ quái đản.

– Tất cả mọi thứ ngươi vừa nhìn thấy, đám binh lính đào huyệt mộ, người đàn ông trong ngôi đình giữa vườn hoa, đều không phải là mơ. Đó là những ký ức đã ngủ vùi trong ngươi rất lâu. – Ông Tần bỏ kính xuống, lấy tay áo lau mắt kính đã mờ nhòa – Ta giúp ngươi đánh thức chúng dậy.

– Cháu không hiểu! Một chữ cũng không hiểu! – Quân Tụ Hàn đau khổ ôm đầu, như muốn phát cuồng trong cơn hoảng loạn – Bác Tần, cháu là Tụ Hàn đây! Bác hãy nhìn cho rõ! Cháu không phải là tướng quân gì hết, không phải, không phải! Tại sao bác lại dùng trò hề này để đối phó với cháu? Cháu đâu làm gì có lỗi với bác?

– Người mà ngươi có lỗi, không phải ta, mà là một người khác. – Ông Tần bỗng bước sấn lên, ấn ngón tay trỏ giữa trán Quân Tụ Hàn – Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng. E rằng tướng quân đã không nhớ nữa. Đừng nói là một câu này, mà ngay cả dáng hình của người đã từng kề vai áp má, không chừng cũng đã quên rồi. Ha ha, nếu không thì tại sao trong giấc "mơ", ngươi không bao giờ nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của chủ nhân bộ áo cưới ấy?

Trên trán tựa như có một luồng điện chạy xẹt qua, kích thích toàn bộ những dây thần kinh của Quân Tụ Hàn, muốn lôi bật ra những thông tin đã bị quên lãng từ lâu đang ẩn nấp bên trong.

– Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng.

– Phải, ta quyết không phụ nàng.

– Đợi chàng khải hoàn về triều, thiếp nhất định sẽ khoác áo cưới đứng đợi chàng ở đây.

– Quân tử nhất ngôn! Ngày Thất tịch năm sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm thê tử!

Giọng nữ dịu êm trong trẻo, giọng nam trầm ấm kiên định, lẩn khuất vọng ra từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể. Trước mặt, bỗng nhiên xuất hiện hình bóng của một nam một nữ đang ngồi kề vai bên nhau trên tảng đá xanh. Vầng trăng rắc lên người họ thứ ánh sáng thanh khiết ngọt ngào.

Chớp mắt, cảnh tượng này đã vụt biến mất, trước mắt lại là thảo nguyên hoang lạnh, ngoài Quân Tụ Hàn và ông Tần ra, không còn tồn tại một sự sống nào khác.

Rung động, yêu thương, nhớ nhung, dằn vặt… tất cả những cảm xúc cô chưa từng trải nghiệm, lần lượt trỗi dậy trong tim, rồi thứ lưu lại, ngoài những cảnh tượng mỗi lúc càng thêm rõ nét, chỉ còn lại nỗi đau đớn khó lòng chịu đựng.

– Ta từng tưởng rằng, công chúa đã tìm được hạnh phúc. – Ông Tần đeo kính lên, đôi mắt đằng sau cặp kính không còn mờ đục như trước, mà đã trong sáng thêm chút ít – Nhìn thấy nàng vui vẻ nhảy múa ca hát trước mặt mình, ta thầm nghĩ, cái cô gái đáng thương luôn không thấy nét cười, cô đơn lầm lũi quẩn quanh giữa ngôi điện sơ sài và thảo nguyên vắng lặng kia, cuối cùng đã biến mất. Thật tuyệt…

Quân Tụ Hàn gắng gượng đứng thẳng người lên, ngỡ ngàng nhìn ông Tần đang chìm đắm trong những hồi ức đẹp đẽ.

– Còn nhớ cảnh tượng nàng ấy khoác bộ áo cưới đỏ tươi, đứng trên vai ta mong ngóng ngươi trở về. – Ông Tần lộ ra một nụ cười ngây thơ mãn nguyện như một đứa trẻ – Tới tận bây giờ, ta vẫn không quên được niềm phấn chấn và hạnh phúc ẩn tàng trong tình yêu sâu nặng mà nàng ấy đã truyền sang cho ta. Ha ha, chỉ có những người có tâm hồn thuần khiết nhường đó, mới có thể khiến ta đồng cảm.

– Ông… ông rốt cuộc là ai?

Giọng nói của Quân Tụ Hàn bỗng trở nên trầm nặng khàn đục. Cô hoặc có lẽ nên gọi là anh, nhìn ông Tần điềm nhiên như đang kể chuyện với ánh mắt đầy ngờ vực và kinh hãi.

Trước câu hỏi của anh, ông Tần như không nghe thấy, vẫn tiếp tục kể:

– Ta cứ ngỡ rằng nàng ấy sẽ mang theo bộ áo cưới mà chỉ có nàng mới xứng đáng để khoác lên người kia, mang theo niềm hạnh phúc mà nàng mong đợi, đi tới cuối cuộc đời. Nhưng không ngờ ta đã lầm. Nàng đã đợi được người ấy trở về, nhưng lại không đợi được niềm hạnh phúc mà nàng nhận định. Không chỉ thế, mà nàng còn phải nhận về một đạo bùa chấm dứt sinh mệnh.

Cơ thể Quân Tụ Hàn lạnh toát từng hồi.

Chiếc bình sứ trắng lấp lóe thứ ánh sáng lạnh lẽo như băng nhảy nhót không ngừng trong trí não.

Ông Tần đảo mắt, nhìn thẳng vào anh với ánh mắt trầm lặng và bén nhọn.

– Dù cho ngươi không nhớ những chuyện trước đây, thì sau khi xem xong những "phân đoạn" kia, chắc hẳn cũng biết bản thân đã làm ra những trò gì?

– Ông… Tôi… – Quân Tụ Hàn nghẹn giọng. Tất cả những gì nhìn thấy trong "giấc mơ", chỉ cần không phải kẻ đần, đều có thể dễ dàng xâu chuỗi chúng thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Chàng trai vì cái gọi là "tiền đồ gấm vóc", trước sự xúi bẩy dụ dỗ của kẻ khác, đã hạ độc người con gái từng thề non hẹn biển với mình… – Một câu chuyện chẳng lấy gì làm ly kỳ, thậm chí có phần cải lương.

Thế nhưng, khi nhân vật chính trong câu chuyện chính là người nghe kể chuyện, thì lại là một thứ cảm nhận không thể mô tả bằng lời.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 9: Chương 8

– Ngươi rõ ràng biết chất độc trong rượu là cỏ thủy mãng, vậy mà vẫn đưa bình rượu vào tay công chúa, trơ mắt nhìn nàng uống… – Ông Tần buông thõng hai tay, hơi run rẩy – Trái tim ngươi có phải bằng máu thịt không?

Chuyện xưa, hối hận, chớp mắt sầm sập ùa về như sóng dữ nhấn chìm, khiến Quân Tụ Hàn nghẹt thở, hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

Tất cả mọi hoài nghi, trong thoáng chốc đã hoàn toàn tiêu biến.

– Công chúa có thể dự đoán tương lai, nhưng lại chưa bao giờ dự đoán cho chính mình. – Ông Tần cười đau khổ – Như vậy cũng tốt. Nếu sớm biết trước mình sẽ có kết cục như vậy, thì niềm hạnh phúc ngắn ngủi trước đó cũng chẳng hề tồn tại… Cô gái thông minh nhất trên thế gian chính là nàng ấy, cô gái ngốc nghếch nhất trên thế gian cũng là nàng ấy. Không ngờ lại gặp phải một gã đàn ông như ngươi!

– Câm miệng! – Một Quân Tụ Hàn đang trong cơn bàng hoàng ngơ ngác, thình lình giáng mạnh nắm đấm xuống đất bùn, đôi mày nhíu chặt. Lời nói của ông Tần dường như đã kích thích đến những sợi thần kinh dễ bị kích động của anh. Những "phân đoạn" chỉ có Quân Tụ Hàn "trước đây" mới biết được, đang vùng vẫy thoát ra khỏi ký ức đã bị phong tỏa quá lâu.

– Không phải thế! – Anh lắc đầu cuồng dại, nắm đấm giáng túi bụi xuống mặt đất đã lõm thành một cái hố nhỏ trước mặt – Không phải thế!

Ông Tần nhìn những hành động bất thường đột ngột của anh, lạnh lùng nói:

– Sớm biết có ngày hôm nay, năm xưa hà cớ phải tuyệt tình đến vậy?

Ông ngỡ rằng Quân Tụ Hàn đang hối hận.

Hồi lâu sau, Quân Tụ Hàn chậm chạp bò dậy, trong đôi mắt sâu thẳm đã bớt vẻ hoang mang, thêm phần tang thương, vẫn còn đó sự tiếc nuối và hối hận, thế nhưng, lại có thể dễ dàng nhận ra rằng, trong tiếc nuối và hối hận lại ẩn sâu một sự bất đắc dĩ.

Quân Tụ Hàn lúc này dường như đã biến thành một người khác hẳn so với vừa rồi. Trong linh hồn, cái cô gái hoảng sợ trước sự biến đổi của bản thân và cảnh tượng khác thường trước mắt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một Thiên Vũ tướng quân lưng đao yên ngựa, máu nhuộm sa trường…

– Bình Tử Thanh Lương kia, chính là ta tận mắt nhìn nàng ấy uống – Ánh mắt Quân Tụ Hàn nhìn chăm chăm về một hướng hồi lâu, rồi mới chầm chậm quay trở lại, nhìn thẳng vào mặt ông Tần đầy thù địch – Thế nhưng, bình rượu ấy, trước đó ta đã giữ lại một nửa.

Trong mắt ông Tần lướt qua một tia kinh ngạc, song không nói gì.

– Thần làm bề tôi, quân vương có lệnh, ta phải phục tùng. Từ nhỏ gia huấn đã là như vậy. – Quân Tụ Hàn bình tĩnh một cách chưa từng thấy, bình tĩnh như thể đang kể chuyện của người khác – Trận chiến trên cánh đồng Ngàn Dặm, ông thực sự cho rằng ta đã trúng cái quỷ kế vụng về của tên gian tế đó ư? Lũ chó Kim binh hùng ngựa khỏe ồ ạt tấn công, mà viện binh của quân ta lại chần chừ không tới, ha ha, toàn quân bị tiêu diệt cũng là điều ta đã liệu trước.

– Tại sao phải giữ lại một nửa bình Tử Thanh Lương? – Ông Tần không hề muốn bàn luận về cuộc chiến đã bị vùi lấp hoàn toàn dưới lớp bụi thời gian, chỉ muốn biết mục đích của hành động đó.

Quân Tụ Hàn cười, khóe miệng khẽ nhếch lên, đượm vẻ thê lương:

– Hoàng thượng muốn nàng chết, nếu giữ lại tính mạng cho nàng, thì ta bất trung. Nàng là người ta yêu thương, nếu tận tay lấy mạng nàng ấy, thì ta bất nghĩa.

– Ngươi… – Giọng ông Tần hơi lạc đi vì giận dữ, xông thẳng tới, túm lấy cổ áo Quân Tụ Hàn – Cái giống vô tình vô nghĩa nhà ngươi, ngươi… ngươi vẫn chọn cách tận trung với tên hôn quân đó?

Quân Tụ Hàn không hề phản ứng, để mặc cho ông Tần trút giận.

– Để lại một nửa bình Tử Thanh Lương… là dành cho ta. – Thân thể anh lắc lư trước sự co kéo của ông Tần – Ta nợ nàng một mạng, một niềm hạnh

phúc. Nếu vĩnh viễn không thể luân hồi, dù trên trời hay xuống đất, ta cũng cam tâm ở bên nàng. Sống không được bên nhau tới bạc đầu, thì làm một đôi vợ chồng oan hồn cũng tốt. Sau trận chiến cánh đồng Ngàn Dặm, ta ngỡ rằng cuối cùng đã có thể trút bỏ mọi ràng buộc để đi theo nàng. Thế nhưng… ta uống cùng một thứ rượu mà nàng đã uống, tại sao…

Quân Tụ Hàn không nói tiếp nữa, bởi anh thực sự không hiểu nổi, rõ ràng mình đã uống thứ rượu pha có thủy mãng giống như công chúa, mà tại sao vẫn luân hồi mấy kiếp, khiến cho nguyện vọng được vĩnh viễn ở bên người mình yêu sau khi chết phải tan thành hư không.

Ông Tần nới lỏng đôi tay phẫn nộ, nhìn thẳng vào mắt Quân Tụ Hàn:

– Sự thực đúng là như vậy ư?

Quân Tụ Hàn đáp lại ánh mắt ngờ vực của ông ta không chút e dè:

– Nếu không, ông hãy cho ta một lý do khiến ta phải nói dối?

– Oan nghiệt… đúng là oan nghiệt… – Ông Tần rũ rượi buông thõng hai tay – Cỏ thủy mãng sau khi hòa vào trong nước, độc tính chỉ giữ được trong bảy ngày. Nếu đúng là ngươi đã uống thứ rượu độc mà công chúa uống, thì đến lúc đó, độc tính của cỏ thủy mãng đã tiêu tan. Chất độc mà ngươi trúng phải, chỉ là Hạc Đỉnh Hồng sót lại trong rượu mà thôi.

Quân Tụ Hàn lặng người.

Chỉ vì bảy ngày, anh và nàng đã để vuột mất nhau mấy trăm năm, còn nàng, lại càng phải âm thầm chịu đựng nỗi khổ sở khó diễn tả bằng lời và nỗi giày vò không phải của con người qua bao nhiêu tháng năm đằng đẵng.

Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan.

Phải tuyệt vọng bế tắc tới mức nào, mới khiến nàng thốt ra những lời như vậy.

Quân Tụ Hàn chưa bao giờ căm hận bản thân như lúc này, cho dù biết rằng tất cả những việc này chỉ bắt nguồn từ một sự hiểu lầm bi thảm.

Phải chăng vận mệnh chỉ thích những trò chơi khăm kiểu này? Gặt hái lấy niềm vui bỡn cợt từ trong sự tiếc nuối và đau thương của người khác?

Quân Tụ Hàn câm lặng.

– Rốt cuộc ông là ai? Trong trí nhớ của ta, chưa bao giờ xuất hiện ông. – Hồi lâu sau, anh ngước mắt, lãnh đạm nhìn ông Tần, người đã đánh thức anh dậy từ trong giấc ngủ vùi mờ mịt.

Ông Tần cười, cúi xuống nhặt một hòn đá nhỏ trên mặt đất, tung hứng như đang nghịch ngợm:

– Công chúa đặt cho ta một cái tên, "Thanh"[3] Bấy lâu nay, ngoài ta ra, nàng ấy không hề có bạn. Ta thích nàng ấy ngồi lên vai ta, chống cằm nhìn về phương xa, thực sự cảm nhận được niềm vui nỗi buồn của nàng. Công chúa chưa bao giờ biết được rằng, tảng đá xanh hình thù xù xì thô kệch dưới chân mình, lại có tai, có mắt,… có trái tim.

[3] Nghĩa là màu xanh. (Nd)

Thanh… Tần?! Đá xanh… Bác Tần?

Quân Tụ Hàn đột nhiên nhớ đến tảng đá xanh to lớn bình thản nằm trên thảm cỏ xanh, luôn bị coi là vật làm nền trong bức tranh mà bị bỏ quên.

Nàng từng đứng trên tảng đá đợi chờ hạnh phúc, và cũng giã từ cuộc sống trên tảng đá…

Người làm bạn với nàng từ lúc sống tới khi chết, lại là một tảng đá không biết nói năng.

– Ngươi là yêu quái? – Quân Tụ Hàn hỏi thẳng thừng.

– Nếu ta tu luyện thành yêu quái sớm hơn thì đã tốt. – Ông Tần tiếc nuối thở dài, chìm vào trong hồi ức đau thương của chuyện xưa – Nhìn thấy đám binh lính khiêng công chúa ra đi, ngươi vĩnh viễn không thể nào biết được, khi đó, ta cuống quýt và oán hận biết nhường nào. Ta hận rằng mình chỉ là một yêu tinh đá bé nhỏ, đừng nói tới hình người, mà ngay cả di chuyển cũng không được, lại càng không thể cướp lại công chúa. – Ông nghiến chặt hàm răng, ngẩng mặt nhìn trời – Từ đó về sau, ta gắng chịu đựng mọi khổ nạn cùng cực, quyết tâm tu luyện. Ta thề sẽ có ngày tu luyện thành hình người, tìm lại công chúa!

Lời này vừa thốt ra, Quân Tụ Hàn đột nhiên nhớ lại sự việc xảy ra khi khai quật bộ áo cưới mà Tạ Phi đã kể.

– Bộ áo cưới trong bảo tàng… không phải là vật mô phỏng, đúng không?

Ông Tần vẫn nhìn lên bầu trời xám đen lẫn lộn, cười khan:

– Gã yêu nhân quốc sư lo sợ oan hồn công chúa sẽ tìm hắn báo thù, không chỉ đưa cho ngươi thứ cỏ thủy mãng nhằm ngăn cản nàng ấy luân hồi, mà còn

dùng bùa chú phong ấn công chúa trong quan tài. Ta đã thử rất nhiều lần mà không thể nào phá được. Cho tới ba mươi năm trước, đám người của viện bảo tàng phát hiện ra huyệt mộ, những con người ngờ nghệch này làm bừa mà phá được phong ấn, nhưng cũng hủy hoại luôn bộ áo cưới bị phong ấn khống chế.

– Ông ôm một đống vải đỏ vào phòng, chỉ là để che mắt mọi người… Ông không hề may một bộ áo cưới mới, mà là dùng năng lực phi thường của mình để khôi phục bộ áo cưới đã hóa thành tro? – Quân Tụ Hàn huy động những ký ức mà mình có được trong lúc này, phán đoán.

Ông Tần thu lại ánh mắt đang nhìn lên bầu trời, bỏ kính xuống, dụi mắt:

– Linh hồn của công chúa từ lâu đã hợp thành một thể với áo cưới. Để khôi phục bộ áo cưới, ta không tiếc mất đi một trăm năm đạo hạnh. Chỉ cần công chúa có thể trở về, cho dù ta có biến thành người phàm, từ từ già nua rồi chết đi, cũng chẳng hề gì.

Chớp chớp đôi mắt đã đỏ sọng, đeo lại chiếc kính đã được lau sáng bóng, ông Tần ôm ngực ho khù khụ, khiến lưng ông thêm còng xuống, trông lại càng già nua.

– Ta nghĩ ngươi không thể ngờ được rằng, trước khi chết, công chúa đã nguyền rủa ngươi, cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp, tên họ của ngươi đều không thay đổi. Quân Tụ Hàn, ba chữ này chính là dấu tích nàng đã in lên người ngươi. Nhất định sẽ có ngày nàng tìm được ngươi. – Ông Tần khẽ đấm lên ngực, mỉm cười thư thái – Cuối cùng, trước ngày Thất tịch năm nay, ta đã tìm được ngươi về cho công chúa.

Lúc này, Quân Tụ Hàn mới nhớ ra, trong những bộ hồ sơ xin việc mà mình đã gửi đi trước đó, không hề có bộ nào được gửi tới viện bảo tàng. Cuộc điện thoại "cứu mạng" thông báo tin tuyển dụng của ông Tần, chẳng qua chỉ là một âm mưu dụ mình vào bẫy mà không khuấy động nghi ngờ. Thật không thể không khâm phục tính toán chu toàn của ông ta, và cả sự cố chấp kiên gan suốt mấy trăm năm.

– Ông… và cả nàng ấy… – Quân Tụ Hàn tới giờ vẫn không thể quên được khoảnh khắc khi đẩy tung cánh cửa vào cái đêm hôm ấy, bộ xiêm y tuyệt mỹ nhìn chằm chằm vào mình với cái nhìn lạnh lẽo. Từ việc bí mật "lừa" mình tới viện bảo tàng một cách kín đáo, rồi lại cố ý tỏ ra thân thiết để loại trừ mọi cảnh giác trong mình, thì mục đích của ông Tần, e rằng không chỉ đơn giản là đánh thức ký ức của Quân Tụ Hàn trỗi dậy.

– Theo kế hoạch đã định, ông tính làm gì ta? – Quân Tụ Hàn hỏi ông ta với thái độ trấn tĩnh khác thường.

– Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng. – Ông Tần bước tới trước mặt anh – Thứ mà công chúa uống phải là cỏ thủy mãng, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ. Vứt bỏ cái gọi là nỗi khổ trong lòng đi, trước sau ngươi vẫn nợ nàng ấy một mạng!

Quân Tụ Hàn chỉ cảm thấy trong đầu ong ong mất một lúc. Nỗi đau đớn khủng khiếp đã lâu chưa xuất hiện lại dội lên kịch liệt trong tim, anh lảo đảo ngã xuống đất, kiệt sức nằm ngửa nhìn trời, sắc xám mênh mông phản chiếu trong đáy mắt.

– Ông đã cho ta ăn thứ đó lúc nào vậy?

Anh không một chút oán hận, mà ngược lại còn thấy nhẹ nhõm như đã hoàn trả được món nợ cũ nhiều năm.

– Gói rau khô trong mỳ ăn liền đã bị ta tráo đổi. – Ông Tần đáp.

Nghe vậy, Quân Tụ Hàn bật cười, lẩm bẩm:

– Thật thông minh…

Ông Tần đột nhiên bước lên phía trước, quỳ xuống, khẽ cắn môi, nói:

– Chất độc của cỏ thủy mãng không phải là không thể giải được. Trong vòng ba ngày, ngươi vẫn có cơ hội cứu lấy tính mạng của mình.

Quân Tụ Hàn chậm chạp quay đầu sang, đờ đẫn nhìn ông Tần:

– Ông cảm thấy ta không đáng chết ư? Lúc này lại muốn cứu ta?

– Nếu những điều ngươi nói là sự thực. – Ông Tần mặt không chút cảm xúc – Phương pháp duy nhất để giải độc cỏ thủy mãng, chính là trong vòng ba ngày tìm lấy một thế thân. Chỉ cần cho thế thân uống loại cỏ độc này, thì ngươi sẽ vô sự. Ta đã nhốt Tạ Phi ở trong viện bảo tàng, vốn dĩ định dùng cô ta để thăm dò ngươi…

– Tạ Phi… Thăm dò? – Quân Tụ Hàn chống tay ngồi dậy, nhìn ông Tần như nhìn quái vật.

– Chúng ta chỉ muốn xem thử, giống như năm xưa ngươi đã vì tiền đồ gấm vóc mà hy sinh công chúa, bây giờ sau khi ngươi biết mình trúng độc phải chăng sẽ chọn cách hy sinh người khác để bảo toàn tính mạng cho mình. Nếu như ngươi chọn mạng sống…

– Ta đã chết rồi! – Quân Tụ Hàn ôm ngực, ngắt lời ông Tần, mỉm cười – Không phải thăm dò nữa. Năm xưa ta vì trung quân mà phải hy sinh nàng, việc này chẳng hề khác biệt so với lựa chọn tiền đồ gấm vóc. Dù sao ta cũng đã nợ nàng. Hãy thả Tạ Phi ra, việc này không liên quan tới cô ấy.

Nói xong, Quân Tụ Hàn lại nằm xuống đất, giống hệt như một người chết, mắt thẫn thờ nhìn lên bầu trời, không buồn chớp.

Bỗng nhiên thấy mệt mỏi. Trái tim đã bị vô số cảm xúc cực đoan vồ xé đến thương tích dọc ngang, trong niềm hối hận ngấm ngầm nhưng thấu đến xương

tủy, càng đập càng chậm dần.

Yêu người, giết người… Mình đã được ai yêu thương, và đã thực lòng yêu thương ai?

Hay có lẽ, bản thân mình chưa từng yêu ai, mà trong dòng chảy thời gian vùn vụt, chỉ quan tâm tới sự được mất của bản thân, quan tâm tới việc mình có phải là một "anh hùng" trung quân ái quốc hay không, mà lãng quên đi quá khứ một cách ích kỷ.

Đôi mắt tuyệt đẹp chuyển từ kỳ vọng sang tuyệt vọng, xuất hiện trong hư không. Niềm phẫn nộ và bi ai dần phai nhạt, một giọt nước mắt nhỏ xuống.

Cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp, Quân Tụ Hàn vẫn cứ là Quân Tụ Hàn. Khi bản thân cũng căm hận chính mình, còn có thể làm gì được nữa?

Nếu còn có thể gặp được nàng, chỉ muốn nói một lời xin lỗi.

– Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng.

– Phải, ta quyết không phụ nàng.

– Đợi chàng khải hoàn về triều, thiếp nhất định sẽ khoác áo cưới đứng đợi chàng ở đây.

– Quân tử nhất ngôn! Ngày Thất tịch năm sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm thê tử!

Những lời nói đã trầm tích trong ký ức rất xa xôi, lại vang lên bên tai, vô cùng xa lạ, rất đỗi quen thuộc.

– Nhưng ở đâu? Không tới gặp ta ư? Tại sao từ đầu tới cuối, nàng vẫn không chịu xuất hiện… Còn oán trách ta ư?

Đây là câu nói cuối cùng của Quân Tụ Hàn trước khi nhắm mắt.

Trong lúc đó, màu xám xịt trên bầu trời từ từ tan biến, hai ngôi sao dần dần sáng lên, dần dần xích lại gần nhau…

– Không phải nàng không xuất hiện… Nàng vẫn luôn chờ đợi ngươi…

Dưới màn đêm, có tiếng người cất lên…

Đã qua nửa đêm từ lâu, hôm nay, là ngày Thất tịch.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 10: Chương 9

Quân Tụ Hàn mất tích.

Ông Tần cũng mất tích.

Tạ Phi được phát hiện nằm bất tỉnh trong chiếc tủ tường mở toang, vẫn còn sống.

Viện bảo tàng lâu lắm rồi chưa náo nhiệt như vậy. Xe cứu thương, xe cảnh sát, những người hiếu kỳ, đều đổ tới.

Ông giám đốc cuống quýt như con kiến bò trên chảo lửa, thân hình ục ịch như quả bóng lăn đi lăn lại trong viện bảo tàng, ứng phó với sự hỗn loạn thình lình ập xuống.

Sở Cảnh sát lại có thêm một vụ án mất tích không manh mối, chỉ ông trời mới biết khi nào sự thực mới lộ diện.

Viện bảo tàng vốn lặng lẽ như một mặt ao tù, chỉ trong một đêm đã bị bao trùm trong bầu không khí sặc mùi thần bí. Quảng đại quần chúng thành phố Vong Xuyên lại có thêm một chủ đề mới trong lúc trà dư tửu hậu.

Nhiều tháng sau, lễ quốc khánh.

Một người mẹ trẻ dắt theo cậu con trai đang ngậm kẹo mút, nhàn tản dạo bước trong phòng trưng bày số 3 của viện bảo tàng.

– Con nhìn này, đây là cái bát thời Tam Quốc. Thời Tam Quốc cách chúng ta hơn ngàn năm lịch sử đấy!

– Cái này gọi là đồ gốm ba màu thời Đường, một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Cũng chẳng quan tâm xem cậu con có hiểu được hay không, người mẹ vẫn hào hứng giảng giải cho nó nghe về mọi đồ vật trong phòng triển lãm.

Bước chân của họ dừng lại trước bộ áo cưới ở góc phòng.

Ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của người mẹ dán chặt vào đó hồi lâu.

– Áo cưới của phụ nữ quý tộc thời Nam Tống. Chà chà, đẹp quá đi mất! Con trai đây mới gọi là tác phẩm nghệ thuật! Con nhìn xem, nền văn hóa truyền thống của chúng ta thật vĩ đại!

Cậu bé liếm cây kẹo mút, hồn nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào bộ xiêm y tuyệt đẹp đỏ rực rỡ như mới bên trong tủ kính.

– Mẹ ơi! – Cậu bé liếm mép, giật ngón tay người mẹ, nói – Cái chị mặc bộ váy áo trong tủ kính xinh quá, lại còn giẫm lên một tảng đá to nữa!

– Chị? Tảng đá? – Người mẹ nhìn vào bên trong, chỉ có một chiếc giá áo bằng gỗ trinh nam trơn bóng đang nâng đỡ bộ váy áo.

– Trẻ con làm sao lại nói dối nhỉ? – Người mẹ trừng mắt nhìn cậu con, kéo tay cậu bỏ đi, trách mắng – Về sau, nhìn thấy gì thì nói cái đó, không được nói bừa! Biết chưa?

Bóng đèn mới thay sáng hơn cái cũ rất nhiều. Thời gian bị ánh đèn xáo trộn. Chiếc tủ kính trong suốt dưới ánh đèn sáng trưng, trở nên long lanh hơn bao giờ hết, tựa như mang theo sức sống, thu hút mọi ánh nhìn.

Trong bộ áo cưới, không còn là chiếc giá áo bằng gỗ trinh nam nặng nề tử khí nữa, mà là một người con gái điềm tĩnh như nước, khóe miệng hơi mỉm cười, nhẹ nhàng giẫm lên một tảng đá xanh, cặp mắt trong veo tựa pha lê nhìn đăm đăm về phía trước. Ánh đèn rọi lên những giọt lưu ly trên vạt váy, phản chiếu một dung nhan kiều diễm.

Người mặc áo cưới là ai?

Có lẽ là Quân Tụ Hàn lòng đầy hối hận, có lẽ là nàng đã chờ đợi hàng trăm năm.

Thế nhưng, những điều này đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là, bên trong lớp áo cưới, đã có thêm một linh hồn lẽ ra phải trở lại từ lâu.

Lòng chàng có thiếp,

Lòng thiếp có chàng.

Trong thiếp có chàng,

Trong chàng có thiếp.

Mãi không luân hồi,

Mãi không ly biệt…

Nếu như áo cưới cũng có cảm xúc, thì lúc này, hẳn là nó đang mỉm cười. Và còn tảng đá nằm bên dưới, cũng đang mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 11: KẾT

– Đây chẳng phải là câu chuyện khiến người ta vui vẻ. – Tôi ngồi thẳng dậy, thủng thẳng nói.

– Nhưng tôi kể rất hấp dẫn, đúng không? – Áo đen số một không đồng ý – Cô xem, cô và anh chồng nghe tôi kể chuyện mà không hề thấy buồn ngủ chút nào.

Ngao Xí "hừ" một tiếng:

– Anh kể một câu chuyện bi thảm như thế cho một đôi vợ chồng mới cưới đang hạnh phúc tràn trề nghe, là có dụng ý gì?

– Chẳng có dụng ý gì cả! – Áo đen số một lắc đầu – Đây vừa hay là lời chúc phúc của tôi.

– Cái này cũng gọi là chúc phúc? – Tôi phá lên cười lớn – Nghe mà lòng ruột tôi sắp tan nát đến nơi.

– So với cô gái đó, hai người hạnh phúc quá còn gì. Ít nhất đã không bỏ lỡ một khoảng thời gian nào. – Áo đen số một chậm rãi nói – Mãi không luân hồi, mãi không ly biệt, hai người có lẽ sẽ làm được.

Mãi không luân hồi, mãi không ly biệt… Tôi và Ngao Xí đưa mắt nhìn nhau, có lẽ chúng tôi sẽ thực sự làm được?!

– Anh nghe được câu chuyện này từ đâu vậy? – Tôi hỏi – Hay anh cũng là một người trong cuộc?

– Tôi chỉ là một kẻ nhàn tản thi thoảng thích dạo quanh các bảo tàng, tình cờ nghe được mà thôi. – Áo đen số một đáp.

– Hy vọng nữ hoàng thích câu chuyện này của anh. – Tôi cười cười – Không thì bảy đêm sau, chúng ta sẽ phải dắt tay nhau biến mất khỏi trái đất.

– Tôi có lòng tin – Áo đen số một nắm chặt tay.

Tôi thò đầu ra khỏi lều. Màn đêm vẫn mịt mùng, cồn cát im lìm tĩnh mịch. Đêm trên sa mạc, có người yêu thương mình bên cạnh, có quái nhân kể chuyện, có đồ ăn thức uống đề huề, khiến tôi cảm thấy quyết định ở lại là đúng đắn!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 1: DẪN

✣ Dạ xoa ✣

DẪN

Thời gian ban ngày trôi qua vùn vụt. Tôi và Ngao Xí đua cưỡi lạc đà, cược rằng thua một lần thì sau khi kết thúc kỳ trăng mật, sẽ phải rửa bát một năm.

Đám áo đen không chơi cùng chúng tôi, tất cả rúc ở trong lều ngủ thẳng cẳng, kẻ nào kẻ nấy đều lười chảy thây.

Nhưng, tôi không thể không thừa nhận món thịt cừu xiên nướng do bọn họ chế biến vô cùng ngon miệng! Cộng thêm thứ rượu vang thượng hạng, khiến cho cái đêm thứ hai sắp tới trở nên hết sức tuyệt vời.

Khi tôi còn chưa kịp lau sạch vết mỡ dính trên khóe miệng, thì áo đen số hai đã móc từ trong túi ra một con ốc biển, đặt xuống giữa chúng tôi.

– Anh định kể chuyện về cô gái ốc biển à? Tôi thấy cái chuyện cũ rích kiểu này, nữ hoàng điện hạ sẽ không thích đâu! – Tôi cầm cái món đồ chơi mang những hoa văn tuyệt mỹ trời sinh ấy lên, vô thức áp vào bên tai, tiếng gió biển miên man vẳng lên dìu dặt.

– Sai! – Áo đen số hai giật lại con ốc biển – Câu chuyện tôi sắp kể, là Dạ Xoa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.14 - Chương 2: Chương 1

Cơ thể nhẹ bẫng, bởi vì thiếu một cái chân. Cánh tay nặng trịch, bởi vì đang cầm một thanh trường kiếm dài ba thước. Trên lưỡi kiếm sáng xanh lạnh lẽo, là những vết cắt san sát, giống như một bộ răng, bộ răng của loài thú hung dữ nhất.

Đường Trạch nằm sấp trên tấm gỗ màu đen, trôi nổi trên mặt biển êm đềm giống như một phiến lá khô, hơi thở yếu ớt và hổn hển. Chút sức lực còn lại, toàn bộ đều tập trung vào tay phải.

Anh đã không còn ý thức, nhưng, bản năng lại khiến anh nắm chặt lấy thanh kiếm trong tay. Nước biển phía sau, một mảng đỏ sậm.

Dòng máu tím đen phun vọt ra tứ phía, cùng làn nước biển xanh thẫm với những ngọn lửa vàng rực rỡ cuốn quanh như rắn thình lình vọt dậy, vút thẳng lên trời, khiến cho nửa vầng trăng khuyết phải sợ hãi nép sau làn mây. Trên đầu sóng ngọn gió, con thuyền lớn màu đen lắc lư chao đảo, sóng gió đập thẳng vào khoang thuyền. Trên boong thuyền, dòng máu đen đặc mặc sức chảy tràn lan như một dòng sông, mấy chục thi thể chồng chéo lên nhau hỗn loạn, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là những xúc tu giống như bạch tuộc, có cái vẫn còn co giật theo phản xạ thần kinh.

Trên hai cột buồm, mỗi bên có một bóng người đang đứng vững vàng, sừng sững bất động trong sóng gió.

– Giao ra đây, nếu không ngươi sẽ giống như bọn chúng!

Thanh kiếm của Đường Trạch chỉ xuống đống thịt bầy nhầy bên dưới, mái tóc xanh biếc bết lại thành từng lọn.

Đầu bên kia cột buồm, dung nhan đoan trang kiều diễm của một cô gái nhạt nhòa sau màn nước biển cuộn trào. Ngoài khuôn mặt, toàn thân cô đều là làn da đen kịt, bao phủ dưới lớp vảy cá, lấp lóa ánh sáng bóng nhẫy.

– Ha ha!

Cô gái cười lạnh lùng, nới lỏng "hai tay" có lớp màng như chân vịt đang giữ chặt lấy cột buồm, chỉ dùng chân treo ngược cơ thể lên cột buồm, há miệng nhả ra một viên ngọc vấn vít khí tía, giơ tay bắt lấy, rồi lập tức tung người nhảy vụt xuống biển.

Vào khoảnh khắc trước khi cô rơi xuống nước, một câu nói vang lên lanh lảnh:

– Ngươi, sẽ gặp quả báo!

Một xoáy nước khổng lồ sùng sục vọt lên từ nơi thẳm sâu dưới đáy biển, con thuyền lớn giống như một con kiến nhép, bắt đầu xoay tít, những tiếng nứt vỡ khủng khiếp vang lên tứ bề. Chưa đầy vài giây, con thuyền đã nứt đôi thành hai nửa, bị sức mạnh từ tâm xoáy lôi tuột xuống đáy biển sâu.

Đường Trạch tung người nhảy vọt lên cao. Dựa vào bản lĩnh của anh, thoát thân khỏi một con thuyền sắp bị chìm quả thực quá đỗi đơn giản.

Nhưng, anh có thể thoát khỏi con thuyền, nhưng lại không thể thoát khỏi làn sóng vô hình lao vụt theo sau. Đó là cái lạnh giá cực độ đủ để đóng băng toàn thế giới, một sức mạnh không thuộc về bất cứ giống người nào.

Con quỷ biển ngàn năm đã dùng tính mạng của chính mình để hoàn thành đòn báo thù mang tính hủy diệt.

Mặt biển trong vòng mười dặm chớp mắt đã kết thành băng.

Đường Trạch bị giam giữa không trung. Vì không tránh né kịp, chân trái anh đã bị kẹt lại trong một cột băng khổng lồ.

Luyến tiếc cái chân thì phải bỏ mạng.

Loại băng vĩnh cửu mà quỷ biển dùng nguyên đan để tạo thành còn kiên cố hơn cả núi băng Nam Cực. Trừ phi tìm được máu tươi của hàng trăm con quỷ biển tưới lên, nếu không, nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ tan chảy.

Đường Trạch vung kiếm lên…

Hai loại máu có màu sắc hoàn toàn khác nhau dung hòa pha trộn trên lưỡi kiếm của anh, tạo thành một thứ màu quái đản.

Không còn sức lực để tỏ ra tiêu dao như trước, nhẹ nhàng nhảy băng băng như chim yến trên mặt biển, Đường Trạch ôm lấy mảnh vỡ của con thuyền, đành phải chọn cách trôi nổi…

– Em đợi anh trở về, đợi anh mang theo nó cùng trở về! Em đợi anh!

Giọng ai đang ong ong văng vẳng bên tai?

Là cô ấy chăng? Người con gái đang khổ sở chờ đợi trên đất liền ở bên kia biển.

Đúng rồi, chính mình đã hứa với cô ấy, nhất định sẽ quay về, mang theo thứ mà cô ấy muốn.

Thế nhưng, trở về… Làm sao để trở về đây?

Cơ thể Đường Trạch mỗi lúc càng thêm giá lạnh…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 3: Chương 2

Chất lỏng âm ấm, xộc lên mùi hôi tanh lợm giọng chầm chậm chảy từ đầu lưỡi vào trong cơ thể.

Từng tế bào sắp bị đông cứng dần dần hồi tỉnh trong một sự ấm áp khó chịu.

Đường Trạch nhấc mi mắt nặng trịch lên, một bóng đen ngược sáng mờ mờ ảo ảo in vào tầm mắt.

Khạc!

Trong phổi dường như đã chảy vào thứ gì đó không nên chảy vào, mùi tanh nồng nặc khiến anh bị sặc, ho dữ dội.

Lúc này, Đường Trạch mới nhìn rõ, thứ vừa phun ra từ miệng mình không chỉ là nước bọt, mà còn những giọt máu lẫn với nước bọt. Trước ngực anh ướt đẫm một mảng, vạt áo trắng đã đổi sang màu đỏ tươi.

Luồng hơi nóng phì phò thô bạo phụt thẳng vào mặt anh. Ngẩng đầu lên lần nữa, một khuôn mặt nhem nhuốc bùn đất và bẩn thỉu kề sát mặt anh, một mái tóc rối bù như rơm lay động trong gió, đuôi tóc chốc chốc lại quét lên trán và mũi anh, bốc lên một thứ mùi khó ngửi.

Bàn tay mọc đầy những chiếc móng dài ngoẵng đen sì, hoặc có lẽ là giống vuốt hơn, nâng một chiếc lá cây rất dày đã được cuộn thành hình phễu, bên trong vẫn còn đọng lại ít chất lỏng đỏ tươi, khẽ sóng sánh.

– Ngươi là cái giống gì!

Đường Trạch hét lớn, thẳng tay đẩy bật đôi tay trước mặt đi, kéo lê bên chân đứt lùi lại đằng sau, theo phản xạ lần tìm thanh trường kiếm luôn gắn với mình như hình với bóng.

Ánh mắt hoảng loạn nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa, một vài ngọn núi cao ngất mịt mờ đứng san sát trong màn sương mỏng, dưới chân núi cỏ dại phủ rợp, đá tảng khấp khểnh chồng chéo, lại có nhiều hang đá cao tới mấy chục mét, xếp thành một hàng thẳng tắp từ chân núi tới bờ biển, trông không giống như hang đá tự nhiên, mà giống như được đào thành.

Đằng sau, tiếng sóng vỗ ì oạp mỗi lúc một lớn dần. Đường Trạch quay đầu lại nhìn, bầu trời và mặt biển nối liền với nhau thành một đường mờ mịt, chẳng thể nào phân biệt được phương hướng.

– Kiếm đâu? Kiếm của ta đâu? – Đường Trạch gầm lên giận dữ, hai tay cào bới loạn xạ lên mặt đất, nỗi đau đớn kịch liệt ở phần chân đứt đã trở nên tê dại.

Kẻ kia vẫn ngồi chồm hỗm tại chỗ, bất động nhìn Đường Trạch đang gần như hóa điên, hồi lâu sau, mới đứng dậy, quay người bước sang bên phải, tiến lại gần một thân cây to lớn cong vẹo.

Hình dáng chẳng có gì khác biệt so với con người bình thường, lại còn rất mảnh mai, giống như con gái, quanh người quấn mảnh lông thú màu đen, trước ngực đeo một chuỗi ngọc tròn xoe, trắng muốt trong veo như ngọc mỡ dê. Cánh tay và bắp chân đều để lộ ra ngoài, đi chân trần, trên làn da cáu bẩn bám đầy bùn đất và rác rưởi.

Đường Trạch đến lúc này mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của kẻ này, trái tim bỗng nảy lên dồn dập không thể nào áp chế.

Ánh mắt anh di chuyển theo đối phương.

Nằm dưới gốc cây là một con hươu, phần cổ đỏ loang một mảng, bốn vó chốc chốc còn co giật.

Đường Trạch đã biết thứ mình vừa uống khi nãy là gì.

"Con người" kia bước tới chỗ cách con hươu không đầy một mét, lấy từ bên dưới lớp lá khô ra thanh kiếm mà Đường Trạch đã đánh mất.

Quay trở lại, "keng" một tiếng ném thanh kiếm xuống cạnh anh.

– Ngươi là cái giống gì? Đây là nơi nào? – Đường Trạch vội chộp lấy vũ khí của mình, chỉ thẳng vào "con người" đang im lặng nhìn anh.

Thế nhưng, cánh tay anh đã không còn đủ sức giữ vững thanh trường kiếm nặng như đá tảng này nữa. Cái sức nặng quen thuộc từ lâu, lúc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh.

Keng!

Cánh tay anh rã rời thõng xuống. Thanh trường kiếm rơi xuống đất, đập vào đám đá tảng lởm chởm, tia lửa bắn tóe.

Không những không nhấc nổi kiếm lên, mà ngay cả thứ năng lực dị thường dùng để phân biệt giống sinh vật đứng trước mặt kia là con người hay yêu ma cũng đã tiêu biến hoàn toàn.

"Người kia" bước tới bên anh, khom lưng xuống nâng cánh tay anh lên, kéo anh về phía hang đá.

Vóc dáng tuy mảnh mai nhỏ nhắn, nhưng sức lực lại lớn mạnh đến kinh ngạc, xem ra có lẽ sánh ngang với sức lực của hai người đàn ông bình thường.

Đường Trạch vận hết sức lực, vẫn không thể nào giãy ra được.

Muốn vung kiếm lên, nhưng không nhấc nổi.

Anh chưa bao giờ ngờ được rằng mình sẽ rơi vào cảnh thê thảm đến mức này. Chàng trai phi phàm trừ yêu diệt ma chỉ trong chớp mắt trước kia, giờ đây đã rời khỏi anh mỗi lúc một xa…

Đường Trạch là một pháp sư trừ yêu chuyên nghiệp, nhưng chỉ làm việc cho duy nhất một chủ – tập đoàn Đồ Môn, những kẻ hừng hực dã tâm, thề sẽ thâu tóm toàn bộ huyết mạch kinh tế toàn cầu trong tay mình.

Tuy nhiên, anh lại không hề thừa nhận thân phận "làm thuê" của mình. Chủ tịch tập đoàn Đồ Môn, một lão già tóc bạc phơ phơ đã sắp xuống lỗ, trong buổi tiệc một năm về trước, đã chính miệng tuyên bố thông tin về hôn lễ của cháu gái mình và kẻ "làm thuê" là anh.

Lễ Giáng sinh năm nay sẽ là ngày anh rước vị hôn thê về dinh. Chính cô gái nhan sắc mỹ miều, nhưng ốm yếu bệnh tật ấy đã đích thân chọn ngày tổ chức hôn lễ.

Cô sinh ra đã mắc phải căn bệnh quái lạ, cứ tới mùng một hôm rằm là không thể thở được, đau đớn tới mức chỉ muốn chết luôn cho xong. Những bác sĩ nổi tiếng trên khắp thế giới mà ông nội cô đã tìm tới đều bó tay hết cách. Dùng đủ mọi thiết bị máy móc tân tiến, mới miễn cưỡng duy trì được sự sống cho cô tới năm mười bảy tuổi. Cho tới lúc đó, một vị Lạt Ma đã nói với ông nội cô rằng, bệnh của cô chỉ có thể dùng nguyên đan của yêu ma trong thiên hạ cho vào thuốc, mới có thể lấy độc trị độc, bảo toàn tính mệnh. Bằng không, sẽ không sống được qua tuổi mười tám.

Và thế là, một bản hợp đồng dài hạn đã được đặt trước mặt Đường Trạch. Từ lúc đặt bút ký hợp đồng tới nay, đã hơn bốn năm. Vì cô, số yêu ma chết dưới kiếm của anh trong mấy năm nay đã nhiều không đếm xuể. Nguyên đan của chúng dễ dàng bị anh đoạt lấy, cuối cùng biến thành một vị "thuốc quý" trong bát thuốc của vị hôn thê.

Truy sát con quỷ biển sống ở nơi thẳm sâu của biển Tây Hải là "nhiệm vụ" cuối cùng của anh trước khi kết hôn. Bệnh tình của vị hôn thê, gần đây dường như lại có dấu hiệu trầm trọng hơn, nguyên đan của đám tiểu yêu tầm thường đã không đủ để đáp ứng, anh buộc phải tìm những yêu ma có đạo hạnh ngàn năm trở lên cho cô.

Quỷ biển ngàn năm là lựa chọn tốt nhất.

Vậy mà, anh đã thất bại.

Anh cứ ngỡ rằng quỷ biển sẽ ngoan ngoãn giao nguyên đan ra. Những yêu quái đẳng cấp như nó, cho dù mất đi nguyên đan cũng sẽ không mất mạng. Chúng vẫn có thể tiếp tục giữ lại thân xác của mình, sống như một con người bình thường trên thế gian, dần dần già lão.

Hóa ra yêu ma cũng biết thế nào là thà chết không chịu khuất phục. Sau khi tận mắt chứng kiến đồng loại từng kẻ một bỏ mạng dưới lưỡi kiếm điên cuồng của anh, nó thà tự hủy hoại thân xác của mình, dồn nén tất cả oán hận vào trong viên nguyên đan đã dùng tính mạng để kích nổ, quyết không để cho Đường Trạch được như ý…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 4: Chương 3

Da thịt mài lên đá sỏi thô ráp nóng rát và đau xé, Đường Trạch rũ rượi và vô vọng bị đối phương kéo thẳng tới một hang đá.

– U u… Ư ư…

Mặt đất bỗng dưng rung lắc một hồi. Những tiếng gầm gào hỗn loạn từ trong lòng hang bắt đầu tập hợp lại, giống như những đứa trẻ mới tập nói đang

bập bẹ những từ đơn lộn xộn, nhưng chất giọng ồm ồm đáng sợ hơn nhiều.

Hai sinh vật có hình thù gần giống như cái kẻ vừa cho anh uống máu hươu, nhưng cơ thể lại to hơn gấp đôi, chạy vọt ra từ trong hang đá, trước ngực cũng đeo một chuỗi "dây chuyền trắng" to tướng gần như tương tự, da đen như than, bên dưới mái tóc bị gió thổi rẽ ra là khuôn mặt xấu xí, dị hợm với ngũ quan vuông vức như dao gọt, đặc biệt là chiếc mũi, to bạnh như củ tỏi, phì phò phả ra những luồng hơi nóng trắng mờ, đang phập phồng phấn khích. Cái miệng rộng ngoác tới tận mang tai, nước dãi chảy thành dòng bên mép, dường như đã đánh hơi thấy mùi của món ăn ngon tuyệt nhất trên đời.

Nhìn vào ánh mắt hung dữ và tham lam của bọn họ, hoặc có thể gọi là bọn chúng, Đường Trạch có ngốc nghếch tới đâu cũng hiểu ra rằng, mục tiêu mà chúng nhắm tới chính là mình.

Trong chớp mắt, những móng tay sắc nhọn như dao đã khua khoắng ngay trước mặt, mỗi một cử động đều thấm đẫm cái khao khát muốn xé xác anh ra. Đường Trạch yếu ớt vung cánh tay lên che chắn.

– Gừ!

Một tiếng gầm trầm đục vang lên bên cạnh.

Kẻ kia vụt xoay người, chụp ngay lấy bàn tay khổng lồ đang vươn tới trước ngực Đường Trạch, hất mạnh ra ngoài. Lập tức, con quái vật to xác kia không kịp kêu lên một tiếng, đã bay vọt về phía sau, đâm sầm vào một tảng đá to khiến nó nứt toác. Còn chưa kịp định thần, kẻ này lại tung người nhảy vọt lên như một con khỉ, hạ xuống đằng sau tên đồng bọn còn lại, cắn luôn vào tai của hắn, giật mạnh một cái, rứt đứt phăng một nửa miếng thịt.

– Ư ư!

Tên bị thương ôm lấy tai, rú lên thảm thiết nhảy sang một bên.

Đường Trạch kinh ngạc nhìn "con người" đang hơi cúi lom khom, chuẩn bị sẵn sàng cho đợt tấn công thứ hai.

Thứ ngôn ngữ không thuộc về con người bật ra từ miệng của "con người" đó, khá dịu dàng nhỏ nhẹ, khác một trời một vực so với tiếng gầm gừ giận dữ vừa rồi. Tuy nhiên, giọng nói dù không lớn, nhưng sự uy nghiêm và ý cảnh cáo trong ngữ khí lại vô cùng rõ rệt.

Hai gã xui xẻo vừa bị trọng thương tiếc rẻ liếc nhìn Đường Trạch thêm một cái, rồi hậm hực bỏ đi.

Đường Trạch vừa thoát khỏi kiếp nạn, ngồi rũ rượi trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn vị "ân nhân cứu mạng" của mình, cất giọng khản đặc hỏi thêm một lần nữa:

– Bọn chúng là ai? Nơi này… là nơi nào?! Ngươi có hiểu ta đang nói gì không? Ngươi là ai?

Ân nhân của anh ngồi thụp xuống, nhặt lấy một cành cây nhỏ ở bên cạnh, vụng về nguệch ngoạc trên mặt đất.

Đường Trạch khó nhọc nhích lại gần, nhìn hồi lâu, mới nhận ra cái thứ đối phương vừa vạch trên mặt đất là một chữ "Niệm" méo mó.

Thật cảm tạ trời đất, hóa ra kẻ này nghe hiểu tiếng người.

– Ngươi tên là Niệm? – Anh hỏi với ý thăm dò.

Đối phương khẽ gật đầu, rồi lại tiếp tục nguệch ngoạc.

– Núi Ngọa Hư… Nơi này tên là núi Ngọa Hư? – Đường Trạch quay đầu nhìn ngó xung quanh – Hai kẻ kia… là đồng bạn của ngươi?

Niệm lại gật gật đầu, vứt cành cây đi, rồi lại lôi Đường Trạch dậy, đi tới một hang động ở giữa.

Trong hang nồng nặc thứ mùi ẩm mốc do quanh năm không có ánh nắng chiếu vào, còn sặc sụa một thứ mùi khó ngửi riêng có của chất hữu cơ bị phân hủy, chẳng có đồ đạc gì, chỉ thấy một góc phòng bên trong cửa hang có một đống dày cỏ khô chồng xếp ngay ngắn, được ép rất chặt, bên trên còn hằn rõ vết lõm.

Nơi này là nhà của Niệm?!

Niệm lôi Đường Trạch lên trên đống cỏ, rồi quay người sải bước ra khỏi hang.

Một chốc sau, Niệm đã quay lại, trên vai vác một cái đùi lớn của giống muông thú nào đó, trong tay còn cầm một nắm cỏ xanh nở những bông hoa li ti màu tím.

Niệm quăng cái đùi tới trước mặt Đường Trạch rồi ngồi xuống, nhét nắm cỏ vào miệng, nhai nhóp nhép một hồi, sau đó nhổ phụt vào lòng bàn tay, rồi chẳng nói chẳng rằng, bôi luôn đám cỏ nát nhừ trộn lẫn nước bọt lên chỗ chân cụt của Đường Trạch.

Một cảm giác bỏng rát như thiêu đốt tâm can dội lên từ vết thương, kèm thêm cơn ngứa ngáy kịch liệt.

Đường Trạch cắn chặt răng, cố không kêu lên thành tiếng, mồ hôi túa ra đầy trán, nhỏ xuống tong tỏng.

Niệm đứng bên cạnh, điềm nhiên nhìn Đường Trạch ôm lấy vết thương, đau tới chết đi sống lại.

– Đáng chết…

Đường Trạch ôm lấy bên chân cụt, ngã vật xuống đệm cỏ.

Anh ngỡ rằng mình sẽ đau tới chết, thế nhưng, dần dần, cơn đau đớn thấu tim gan lại có vẻ dịu bớt, trên vết thương dường như cuốn lên một luồng gió mát lạnh, như có một bàn tay nhỏ bé khe khẽ vuốt ve, mỗi lúc càng thêm dễ chịu. Mọi đau đớn, mọi thương tích, đều dần dần tiêu tan trong cái vuốt ve kỳ lạ ấy.

Đường Trạch lau đi mồ hôi trên trán, thở hắt ra một hơi dài, rồi ngồi dậy, nhìn xuống vết thương.

Cái đám máu thịt bầy nhầy trước đó đã được thay thế bằng một lớp da thịt mới mọc ra, tuy nhẵn thín trông rất xấu xí, nhưng sự biến đổi này đủ để khiến Đường Trạch cảm thấy kinh ngạc và sung sướng.

Niệm đưa tay chọc lên vai anh, rồi chỉ vào cái đùi trên mặt đất.

– Ngươi… muốn ta ăn?

Đường Trạch phỏng đoán ý của Niệm.

Niệm gật đầu, bước lên phía trước, lôi lấy một góc trên cái đùi, khẽ rứt một cái đã xé ra được một miếng thịt nạc, quăng vào trong lòng Đường Trạch.

Mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào khứu giác của anh. Dù đang đói cồn cào, nhưng anh thực sự không thể nào bắt chước cái kiểu ăn sống nuốt tươi giống như người nguyên thủy ăn lông ở lỗ được.

Đường Trạch ngẩng lên, bối rối nhìn Niệm.

Lúc này, anh mới nhìn rõ bộ dạng của Niệm. Những đường nét ẩn bên dưới lớp đất bùn cáu bẩn khác biệt quá nhiều so với hai tên đồng loại, đôi mắt không có vẻ tham lam hung hãn như chúng, trong đôi con ngươi trong veo veo, lại có thể nhận ra vẻ vô tri ngây thơ như một đứa trẻ sơ sinh.

Nếu như rửa sạch lớp cáu ghét đen sì ấy đi, có lẽ hắn sẽ là một thiếu niên, hoặc là một thiếu nữ thanh tú!

Đúng vậy, tới tận lúc này, Đường Trạch vẫn không thể xác định được giới tính của Niệm, với thân hình mảnh mai nhỏ nhắn nhưng sức khỏe vô biên.

Niệm dường như không hiểu được ánh mắt của Đường Trạch, ấn ngay miếng thịt nạc đang cầm trên tay vào bên miệng anh.

Thứ chất lỏng mằn mặn tanh nồng chạm vào môi Đường Trạch. Một người đã quen ăn bít tết rượu vang như anh, lúc này lại buồn nôn trước thứ mùi nguyên thủy dã man nhất đời này.

Thấy anh không hề có hứng thú với món thịt, Niệm tỏ vẻ khó hiểu. Có lẽ trong mắt Niệm, đây là món mỹ vị tuyệt vời.

– Các người… thường ngày đều ăn đồ sống nguyên thế này à? – Đường Trạch giơ miếng thịt nạc lên, hỏi.

Niệm nghiêng đầu, tỏ ý xác nhận.

Đường Trạch ngoảnh nhìn xung quanh. Cạnh cửa hang có xếp lù lù một đống cành cây khô và mấy hòn đá nhẵn nhụi.

– Giúp tôi mang cành cây và đá lại đây! – Đường Trạch chỉ về phía đó, thử nói với Niệm.

Niệm quay người, đi về phía tay anh chỉ, liền một lúc ôm tất cả những thứ Đường Trạch yêu cầu quay trở lại, đặt xuống trước mặt anh.

Đường Trạch lết xuống khỏi đệm cỏ. Không còn bị cảm giác đau đớn giày vò, cơ thể anh cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Anh ngồi dưới đất, nhanh chóng kê vài tảng đá xếp thành một cái bếp, bẻ cành cây đặt vào bên trong, sau đó phủi tay rồi chìa ngón trỏ của bàn tay trái ra, chỉ thẳng vào chính giữa đống cành cây khô, nhắm mắt lầm rầm.

Anh hy vọng mình vẫn còn khả năng nhóm được lửa lên, cho dù chỉ là một đốm lửa nhỏ xíu thôi cũng được.

Thế nhưng, hồi lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì. Khả năng đặc biệt trong cơ thể anh đã hoàn toàn biến mất trong đòn báo thù liều mạng của quỷ biển.

– Không có lửa… – Đường Trạch cười nhăn nhó, thu tay về.

Niệm không nói không rằng đi ra khỏi hang. Một lát sau, cầm theo hai hòn đá nhỏ màu trắng quay lại.

Cạch! Cạch! Cạch!

Những tiếng va đập liên hồi vang lên từ hai hòn đá trong tay Niệm, tia lửa bắn tứ tung.

Một làn khói xanh ngoằn ngoèo bay lên từ đống cành khô.

Niệm thận trọng thổi khẽ, một ngọn lửa nhỏ bắt đầu bùng lên.

– Ngươi… – Đường Trạch có phần kinh ngạc, rồi lập tức cười nói với Niệm – Ngươi thật tài giỏi!

Niệm không có phản ứng gì, chỉ cẩn thận chăm chút cho ngọn lửa, cho tới khi nó cháy lên rừng rực.

Làm xong xuôi mọi thứ, Niệm đứng sang một bên, im lặng nhìn Đường Trạch.

Đường Trạch cầm lấy một cành cây to và dài hơn hẳn, xuyên vào miếng thịt, sau đó đặt lên ngọn lửa, chầm chậm quay tròn.

Mùi tanh sực dần dần biến mất, miếng thịt tươi non đã nhỏ mỡ xuống đống lửa xèo xèo, hương thơm sực nức rất riêng biệt bắt đầu lan tỏa, tràn ngập trong khắp lòng hang.

Niệm ngồi thụp xuống, ánh lửa hắt lên mặt nó đỏ hồng, cổ họng nó trồi lên thụt xuống, dường như đang nuốt nước bọt.

Đoán là đã chín, Đường Trạch đưa miếng thịt lên mũi, ngửi ngửi, thử cắn một miếng nhỏ. Nước thịt ngon ngọt lập tức bao trùm toàn bộ các gai vị giác trên mặt lưỡi.

Niệm thần người nhìn Đường Trạch, và cả miếng thịt trong tay anh.

Nhìn thấy thần thái của Niệm lúc này, Đường Trạch đành phải dừng việc thưởng thức lại, vừa thổi, vừa xé lấy một nửa miếng thịt, đặt xuống trước mặt Niệm.

– Ăn đi, thịt phải ăn như thế này mới ngon.

Niệm không để tâm đến miếng thịt còn nóng bỏng, chỉ hai miếng đã nuốt gọn miếng thịt trong tay xuống bụng.

Nó liếm mép, quay lại mang nguyên cả tảng đùi còn lại tới, xé thành từng miếng, rồi đặt xuống trước mặt Đường Trạch, chỉ chỉ vào đống lửa.

Đường Trạch lập tức hiểu ý, bèn cười rồi lần lượt xiên que vào từng miếng thịt, đảm đương chức đầu bếp tạm thời.

Ánh lửa rừng rực, mùi thịt nướng sực nức, trong hang đá âm u lạnh lẽo đã có thêm chút hơi hướng khác hẳn.

Niệm ăn rất khỏe. Có lẽ nó nằm mơ cũng chưa từng nghĩ được rằng, chỉ cần thêm một công đoạn, thịt sống đã trở thành mỹ vị.

Trên mặt đất lại dội lên những con chấn động nghe có vẻ quen quen.

Đường Trạch cảnh giác nhìn ra phía ngoài.

Vài cái bóng khổng lồ đang ngó ngoáy ngoài cửa hang.

Niệm đứng dậy, chạy ra cửa hang, dùng thứ ngôn ngữ chỉ có bọn họ mới hiểu để trò chuyện với mấy cái bóng kia, chốc chốc lại ngoái nhìn Đường Trạch.

Sau đó, Niệm dẫn theo cả một đám đồng bọn sải bước tới chỗ Đường Trạch.

Tim Đường Trạch chợt thắt lại.

Thế nhưng, nỗi lo sợ của anh đã lập tức được chứng minh là thừa thãi. Lần này, mục tiêu của bọn chúng không phải là anh, mà là miếng thịt đang nướng thơm tưng bừng trên tay anh.

Niệm lấy thịt chín đã được Đường Trạch nướng xong, lần lượt phân phát vào tay đồng bọn, ra hiệu bảo chúng ăn.

Trong hang động chốc lát đã ồn ào những tiếng nhai nhóp nhép.

Sau đó là một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Cái đám to xác kẻ nọ đưa mắt nhìn kẻ kia, cuối cùng đều đổ dồn ánh mắt vào Đường Trạch.

Lần này, Đường Trạch đã không còn cảm thấy ý giết chóc.

Cái đám to xác kia chí cha chí chóe bàn tán một hồi, rồi hè nhau chạy ùa ra khỏi hang.

Đường Trạch chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thì mỗi gã đã vác theo một con thú chết đã lột da ồ ạt xông vào.

Nhìn đống thịt sống chất cao như núi trước mặt, và những gã quái thai đang hào hứng nhảy nhót tưng tưng phía sau, Đường Trạch đã hiểu chúng muốn gì.

Anh thở phào, sau đó giống như một đầu bếp chuyên nghiệp, dưới sự hỗ trợ của Niệm, bắt đầu một bữa tiệc xiên nướng thịnh soạn có phần quái đản.

Đường Trạch không phải là kẻ ngốc. Anh hiểu rằng nếu không tuân theo ý muốn của những gã kia, thì bản thân rất có thể một lần nữa lâm vào mối nguy hiểm bị xé tan xác.

Theo quan điểm của anh, giống vật nào thân hình càng to lớn, dáng vẻ càng hung dữ, thì đầu óc lại càng đơn giản. Chọc giận bọn chúng rất dễ dàng, làm vừa lòng bọn chúng cũng rất dễ dàng.

Sau khi trôi dạt tới núi Ngọa Hư, Đường Trạch đã trải qua ngày đầu tiên trong khói xông và lửa táp.

Tuy nhiên, việc anh "bỏ nghiệp võ theo nghiệp đầu bếp" đã mang lại thu hoạch không tồi.

Phi vụ ngoại giao thịt nướng đơn giản đã giúp Đường Trạch có được môi trường sống an toàn tại núi Ngọa Hư, chí ít là "cư dân" nơi này đã không còn ai coi anh là thức ăn nữa, mà coi anh là một nhân tài hữu dụng có thể chế ra các món ăn tuyệt hảo, thái độ đối với anh đã có sự thay đổi về chất.

Tuy Đường Trạch vẫn không hiểu được ngôn ngữ của những gã quái dị nửa người nửa ngợm kia, nhưng nhờ vào cách ra hiệu bằng tay và động tác đơn giản, dần dần anh đã có thể giao tiếp được với chúng, và cũng biết được rằng, trước khi anh tới nơi đây, những kẻ này đã sống cuộc sống chẳng khác gì người nguyên thủy. Bọn chúng tuy biết nhóm lửa, nhưng tác dụng duy nhất của lửa đối với chúng chỉ là để đốt đuốc thắp sáng. Thực là lãng phí của giời.

Thế là, anh dạy chúng cách bắc bếp, cách sử dụng lửa một cách thực sự, cách dùng lửa nấu chín thức ăn. Và vũ khí mà anh coi trọng nhất, thanh trường kiếm, dường như cũng đã quên mất thân phận của chính mình, đảm nhiệm những công việc như chặt cây, chẻ củi.

Những thường thức đơn giản nhất trong cuộc sống đã khiến những kẻ lông lá đen sì kia như giành được báu vật.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.14 - Chương 5: Chương 4

Thời gian thấm thoắt, loáng cái mười mấy ngày đã vùn vụt trôi qua. Ngoài năng lực đặc biệt, toàn bộ các chức năng trên cơ thể Đường Trạch đều đã hồi phục như trước.

Hôm nay, anh âm thầm rời khỏi cái đám "King Kong" đang ngồi quây tròn ăn uống nhồm nhoàm kia. Anh thầm gọi bọn chúng như vậy, bởi anh luôn cảm thấy rằng, chỉ có con đười ươi sức mạnh siêu việt trong bộ phim đó mới có thể sánh kịp với đám người nguyên thủy này.

Chống cây gậy gỗ thô sơ, anh tập tễnh đi ra bờ biển, nơi anh đã tỉnh lại, đăm chiêu nhìn ánh mặt trời rực rỡ tỏa xuống mặt sóng dập dờn.

Núi Ngọa Hư, biết được nơi này là núi Ngọa Hư cũng có ích gì?! Đại dương mênh mông, nơi này chỉ là một hòn đảo đơn độc, cách tuyệt với đời.

Muốn trở về thế giới của mình, thế nhưng, nơi đâu mới là đường về?

Đằng sau vẳng lại những tiếng lạo xạo rõ mồn một, có người đang giẫm lên lá khô tiến về phía anh.

Đường Trạch không quay đầu lại, chỉ thất thần nhìn vào cái khoảng mênh mông trời biển một màu.

Sống lưng anh bị chọc mạnh một cái.

Đường Trạch quay mặt lại, nhìn thấy Niệm đứng ở sau lưng, khuôn mặt ngây ngô, biểu cảm cũng ngây ngô.

Những ngày này, Niệm luôn ở bên anh, một số công việc tay chân nặng nhọc cần tới sức khỏe đều do một tay Niệm đảm đương. Đường Trạch nên cảm ơn nó. Không có Niệm, có lẽ anh đã vùi thây bụng cá từ lâu.

Anh mỉm cười với Niệm, cũng không cần biết nó có hiểu được không, chỉ về phương xa, hỏi:

– Niệm, cậu có biết thế giới bên ngoài không?

Niệm lắc đầu, ánh mắt ngẩn ngơ.

– Đó là nơi hoàn toàn khác với núi Ngọa Hư. Nhà cao san sát, xe cộ như mắc cửi, nơi nơi sực nức mùi nước hoa, còn có thế giới cổ phiếu, ha ha. – Đường Trạch bật cười, bao chuyện đã qua vụt hiện trước mắt.

Niệm vẫn ngơ ngác như thế.

– Bỏ đi, có nói cậu cũng không hiểu được. – Đường Trạch vỗ vỗ lên vai Niệm – Tìm tôi có việc gì?

Lúc này, Niệm mới kéo lấy tay anh, lôi anh đi về phía trái núi.

– Sao thế? – Đường Trạch không thể không bước đi nhanh hơn để theo kịp tốc độ của Niệm.

Họ cứ thế đi thẳng tới chân núi cách hang động nơi họ ở rất xa. Một khoảnh đất rộng rãi hình lục giác được quây xung quanh bằng những tảng đá xanh to lớn hiện ra trước mắt. Còn chưa lại gần, Đường Trạch đã cảm nhận được một không khí trang nghiêm khác hẳn với thường ngày.

Lũ "King Kong" của núi Ngọa Hư đã được huy động toàn thể, ngồi quây thành một mảng đen sì sì bên trong khoảnh đất. Trên tảng đá lớn màu đỏ thẫm đã được đánh bóng nằm chính giữa khoảnh đất, ngồi chễm chệ một tên "King Kong" thân hình còn to lớn hơn nữa, đỉnh đầu phơ phất nhúm lông đỏ rực như ngọn lửa. Bộ lông thú màu vàng kim quấn quanh người hắn và chuỗi hạt kếch xù đeo trên cổ, tất tần tật đều thể hiện được địa vị cao quý của hắn.

Một tiếng hú lớn chấn động đến tận trời bật ra từ miệng gã khổng lồ, khí thế long trời lở đất.

Tiếng hú vừa vang lên, đám người bên dưới nhất loạt khom lưng cúi đầu, hai tay đan chéo thành hình chữ thập trước ngực, vẻ cực kỳ cung kính.

Niệm kéo Đường Trạch ngồi vào trong đám.

Lúc này, mấy gã ngồi ở hàng đầu tiên lần lượt bước lên, xếp thành một hàng ngay ngắn trước mặt "tóc đỏ", rồi lần lượt từng người tiến lên xì xà xì xồ một tràng dài với hắn giống như báo cáo công việc.

Tóc Đỏ khẽ gật đầu, ánh mắt uy nghiêm chốc chốc lại quét qua đám thần dân phía dưới.

Đột nhiên, hắn gạt tên thuộc hạ chắn trước tầm mắt ra, chỉ cái móng tay dài ngoằng sắc nhọn vào Đường Trạch đang ngồi bên mé phải, miệng bô lô ba la gì đó, vẻ như đang hỏi thuộc hạ tại sao núi Ngọa Hư lại có thêm một kẻ lạ mặt.

Đường Trạch vô cùng căng thẳng.

Thế là bọn thuộc hạ vội vội vàng vàng ghé tai rì rầm với Tóc Đỏ, thậm chí còn có kẻ không biết mò ở đâu ra một miếng thịt hươu nướng còn bốc khói đặt xuống trước mặt hắn, rồi chỉ vào Đường Trạch quàng quạc một thôi một hồi.

Tóc Đỏ bán tín bán nghi nhét miếng thịt vào miệng.

Chốc lát, khuôn mặt xấu xí của hắn vụt hiện sắc xuân.

Đường Trạch thở phào một cái, cảm giác căng thẳng đã giãn ra.

Tóc Đỏ ăn một mạch hết bay cả tảng thịt hươu, liếm liếm mép ra chiều thèm thèm, rồi chỉ vào Đường Trạch, tỏ ý bảo anh lại gần.

Niệm đẩy vào anh, muốn anh mau mau bước lên.

Đường Trạch do dự một thoáng, rồi đi tới trước mặt Tóc Đỏ.

Tóc Đỏ quan sát anh kỹ lưỡng từ đầu tới chân, sau đó chỉ vào ngực anh, hỏi tên thuộc hạ đứng bên cạnh.

Đường Trạch không hiểu ý của Tóc Đỏ.

Sau khi nghe thuộc hạ trả lời, Tóc Đỏ ngẫm nghĩ một lát, rồi rút ra vài hạt từ chuỗi vòng cổ kếch xù trên cổ, nhét vào tay Đường Trạch, rồi chỉ chỉ lên cổ anh, lại xì xồ mấy tiếng, hình như muốn bảo anh đeo chúng lên cổ.

Không biết Niệm đã xuất hiện bên cạnh anh từ lúc nào, mừng rỡ đón lấy những viên ngọc từ tay Đường Trạch, rồi rút ra một sợi dây thừng nhỏ ở trước bụng, lần lượt xỏ vào từng hạt, đeo lên cổ Đường Trạch.

Đây là phần thưởng do anh đã thay đổi cuộc sống của bọn họ ư?

Đường Trạch nhìn mấy cái hạt màu trắng không nhỏ hơn quả trứng gà là mấy trước ngực mình, viên nào viên nấy sáng bóng trong suốt, giống như có dòng nước chảy quanh bên trong, trông đẹp tuyệt vời.

Hóa ra, núi Ngọa Hư cũng phải mở cuộc "hội nghị toàn dân" cơ đấy.

Quay về chỗ ở, Đường Trạch hồi tưởng lại phen hoảng vía vừa rồi.

Trong những ngày này, anh luôn ở trong cùng một hang với Niệm, dù bản thân anh cho rằng vết thương đã lành hẳn, nhưng hàng ngày Niệm vẫn mang về cỏ thuốc tươi, tiếp tục đắp lên vết thương cho anh, và còn kiếm cho anh một tấm lông thú mới tinh, để anh có thể ngủ ngon giấc trong hang đá lạnh lẽo.

Đường Trạch nghĩ, nếu có cơ hội, anh nhất định sẽ báo đáp tận tình.

Nằm trên đệm cỏ, Đường Trạch đang suy nghĩ lan man, bỗng một con chuột nghênh ngang chui ra từ khe nứt trong lòng hang, chạy vụt qua phía sau gáy anh.

Đường Trạch quơ tay theo phản xạ, chẳng kịp để ý thứ nằm trong tay chỉ là một nắm cỏ khô, ném thẳng về phía con chuột.

Con chuột đương nhiên chẳng sợ gì thứ ám khi mềm oặt ấy, chớp mắt đã biến mất tăm.

Thế nhưng, ở chỗ vừa giật nắm cỏ khô, tay Đường Trạch lại chạm phải một vật không cứng không mềm.

Anh xoay người qua, bới gạt mấy cái, một cuốn sách bìa da màu xanh gáy đóng chỉ trông có vẻ cổ xưa đã nằm trong tay anh.

Ở cái nơi man dại này, sao lại có sách được?

Đường Trạch ngồi bật dậy, nhờ vào bó đuốc trên đỉnh đầu, mở cuốn sách ra.

Sau khi mở ra, anh mới phát hiện, cuốn sổ ố vàng ẩm mốc này hoàn toàn không thể gọi là sách, mà chỉ là một cuốn sổ tay viết đầy những dòng chữ bằng bút lông.

Cũng may, nét chữ tuy cổ xưa, nhưng vẫn tạm coi là ngay ngắn rõ ràng.

"Lạc vào núi Ngọa Hư đã hơn một tháng, ngày nào mới được trở về?"

Đường Trạch đọc lần lượt từng dòng chữ.

"Ăn không ngon, ngủ không yên, ngóng về quê nhà, nhớ tới vợ ta. Kiếp trước gây nghiệp chướng gì, kiếp này lại chịu quả báo? Sinh ra làm người, cả ngày lại bạn cùng giống thú, ăn thịt sống uống máu tanh, uổng phí bao năm đọc sách thánh hiền, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Càng đọc, Đường Trạch càng cảm thấy sự tình kỳ quặc.

"Lấy vợ như thế, không ra người, không ra thú, phúc chăng? Họa chăng? Không có người vợ này, hẳn đã sớm tan thây dưới vuốt sắc. Có vợ thế này, sớm tối đối mặt, sao mà chịu nổi."

"May sao bé Niệm không giống mẹ nó, cũng an ủi ít nhiều. Bế đứa con bé bỏng, nhìn biển sâu mênh mông, bao giờ mới được trở về? Bao giờ mới được trở về?"

"Hôm nay trời yên gió lặng, là thời điểm tốt để ra biển. Lúc này không đi, còn đợi khi nào? Chỉ không nỡ rời bé Niệm…"

Đường Trạch gấp cuốn sổ lại.

Với vào trí thông minh của anh, chẳng hề khó để liên kết những lời lẽ rời rạc trong cuốn sổ này thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Nhìn khắp vùng núi Ngọa Hư, làm gì có ai có thể viết ra được những dòng nhật ký nửa cổ nửa kim lưu loát đến nhường này? Chủ nhân của cuốn nhật ký, lời nào cũng nhắc tới bé Niệm, lại suy ngẫm chi tiết về những mô tả trong đó, thì có đến tám chín phần là nhiều năm về trước, có một người đàn ông vô tình lưu lạc tới núi Ngọa Hư, không những không bị ăn thịt, mà còn lấy một con cái trong đám "King Kong" làm vợ, còn sinh ra Niệm.

"Không giống mẹ nó…" – Đường Trạch chợt hiểu ra, lẩm bẩm:

– Chẳng trách hình dáng khác hẳn với những kẻ khác.

Nhìn ra bên ngoài, bình thường giờ này Niệm đã trở về, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng.

Đường Trạch chột dạ, nhét cuốn sổ tay vào túi áo, tập tễnh đi ra ngoài hang.

Thời tiết đêm nay rất đẹp. Phóng mắt nhìn ra xa, màn sương mù trắng mờ luôn che phủ đỉnh núi suốt ngày đêm cũng đã nhạt đi không ít. Trên bầu trời cũng không còn là mảnh trăng lưỡi liềm e ấp, một mặt trăng tròn vành vạnh đang mãn nguyện và hào phóng dãi ánh bạc tràn trề mặt đất.

Trong những hang đá khác, vẳng ra từng hồi tiếng ngáy như sấm dậy.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì ngủ, về điểm này, lũ quái vật ở núi Ngọa Hư dường như cũng có chút hình bóng con người, giữ được phương thức sinh hoạt chất phác nhất chỉ thấy ở nhân loại.

Đường Trạch men theo con đường mòn, đi về phía cánh rừng đối diện với hang đá.

Trong rừng có một đầm nước tự nhiên, trong đó chứa đựng nguồn nước ngọt hiếm hoi, chưa bao giờ khô cạn. Toàn bộ núi Ngọa Hư đều dựa vào nó để duy trì nguồn nước uống hàng ngày. Niệm có vẻ rất yêu thích nơi này. Rất nhiều lần, Đường Trạch nhìn thấy nó thẫn thờ ngồi một mình bên đầm nước.

Có lẽ nó lại tới chỗ đó.

Đường Trạch đoán vậy, rồi đi về phía đầm nước.

Quả nhiên, còn chưa lại gần, anh đã nghe thấy tiếng nước rào rào, âm thanh rất lớn, giống như có người đang khuấy động.

Bên bờ đầm, một thân hình mảnh mai đang đứng đấy, trong tay nắm chặt một chiếc xiên nhọn được đẽo từ cành cây, lao vun vút xuống mặt nước, khiến bọt nước bắn tung lên từng mảng.

Đường Trạch bước thật khẽ khàng, đi tới đằng sau một gốc cây lớn ở gần đầm nước nhất.

Bóng người kia đúng là Niệm, nó đang xiên cá.

Đường Trạch nhìn thấy nó gỡ từ chiếc xiên xuống một con cá lớn đang quẫy đành đạch không ngừng, vảy cá trắng bạc lấp loáng ánh nước dưới trăng.

Nhìn con cá đang quẫy mình, Đường Trạch sực nhớ ra mấy hôm trước mình có nói bâng quơ rằng lâu lắm chưa được ăn cá nước ngọt.

Cái tên Niệm này, thế mà lại nhớ được lời than thở thoáng qua của mình, đêm hôm khuya khoắt chạy tới đầm nước bắt cá.

Nhìn cái bóng hình bé nhỏ đang bận bịu dưới ánh trăng, trong lòng Đường Trạch bỗng thoáng qua một cảm giác khác lạ.

Anh bước ra khỏi gốc cây, cố ý tạo ra tiếng động.

Niệm đang sung sướng cầm lấy con cá to, đột ngột nghe thấy tiếng bước chân, trượt tay một cái, con cá rơi tõm luôn xuống nước. Niệm hoảng hốt, hẫng chân một cái, toàn thân bỗng mất thăng bằng, giống như con cá vừa trốn thoát, ngã bổ chửng xuống nước.

– Niệm!

Đường Trạch vội vàng "chạy" tới, cái chân què khiến anh suýt chút nữa ngã nhào.

– Đưa tay cho tôi! – Anh bò rạp bên bờ đầm, vươn tay về phía Niệm chỉ còn ngoi được cái đầu lên khỏi mặt nước.

Niệm ngẩng lên nhìn anh, nhưng không đưa tay ra, mà tự bơi vào bờ, thoăn thoắt trèo lên.

Niệm toàn thân ướt sũng, liên tục vẩy bộ tóc giống như một con cún con, khiến vụn nước bắn đầy lên mặt Đường Trạch.

Có lẽ những giọt nước trên tóc nhỏ liên hồi xuống mặt khiến Niệm khó chịu, nó đưa tay xoa lấy xoa để trên mặt.

Đường Trạch nhìn Niệm, nỗi kinh ngạc mỗi lúc một dâng đầy trong mắt.

Niệm, té ra là một cô gái.

Cho dù cô có đôi tai nhọn hoắt như tai sói, nhưng trên khuôn mặt đã được nước gột sạch cáu ghét, là một làn da trắng mịn chỉ có ở người con gái, cùng với đôi mắt to tròn, sống mũi thanh thanh thẳng tắp, và đôi môi hồng ửng từ bên trong ra.

"Quần áo" mà Niệm mặc vốn chẳng dày dặn gì, bị nước thấm ướt, toàn bộ lớp lông thú bình thường luôn lồng phồng giờ dính bết vào da, toàn bộ những đặc trưng nữ tính dễ dàng lộ ra dưới ánh trăng trong vắt.

– Cậu… – Đường Trạch cảm thấy đầu óc mình chắc chắn là hỏng hóc mất rồi, ở cùng nhau suốt bao nhiêu ngày qua, mà chẳng hề phát hiện ra cái gã nhỏ con sức khỏe vô biên này là một cô gái.

Niệm hình như chẳng hề có chút vẻ xấu hổ như những cô gái bình thường trước bộ dạng của mình lúc này. Cô thản nhiên bước sang một bên, nhấc chiếc túi da dưới đất lên, đưa vào tay Đường Trạch.

Mấy con cá tươi vẫn đang bật tanh tách trong túi.

– Niệm… – Đường Trạch nhìn cô, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ nhìn thấy những giọt nước khẽ rung rinh trên hàng mi dài của cô.

– Cá… ăn… – Niệm nghiêng đầu chỉ vào chiếc túi da, miệng phát ra những từ đơn ngọng nghịu. Gần đây, Đường Trạch hễ có thời gian rảnh liền dạy cô học nói. Niệm học rất chăm chỉ, tuy thành quả không mấy rõ rệt.

Túi da rơi phịch xuống đất. Đường Trạch đột ngột kéo Niệm vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Có một thứ cảm giác đã mất đi quá nhiều năm, anh gần như quên bẵng.

Hồi còn bé xíu, anh bị ốm nặng, muốn ăn canh cá. Mẹ anh đã bán đi chiếc nhẫn mà bà yêu quý nhất, chạy tới một nơi rất xa xôi, mua cá tươi về nấu canh cho anh.

Thật tươi ngon quá đỗi, cả đời anh cũng không thể quên được hương vị đó.

Sau khi mẹ anh đột ngột lâm bệnh qua đời, Đường Trạch bị chủ nhà tống cổ ra đường, từ đó lưu lạc khắp nơi, nếm đủ mọi khổ nhục. Đừng nói là canh cá, đến xương cá cũng chẳng có phần anh.

Sau khi trở thành pháp sư trừ yêu cho tập đoàn Đồ Môn, chuyện đánh nhau tới vỡ đầu chảy máu với người ta chỉ vì một bát cơm thừa đã trở thành lịch sử tuyệt đối. Anh bảo người giúp việc mua về loại cá đắt tiền nhất, mời đến đầu bếp hàng đầu nấu thành canh cho anh ăn. Nhưng dù đầu bếp có cố gắng bao nhiêu, cũng không thể giúp anh tìm lại được hương vị của bát canh cá năm nào.

Điều này đã trở thành mối hoài nghi, và cũng là nỗi hối tiếc lớn nhất trong lòng Đường Trạch.

Thế nhưng vừa nãy, từ cái túi da sặc sụa mùi cá tanh, anh đã ngửi thấy thứ hương vị đã biến mất, cũng là thứ hương vị mà bản thân đã khao khát tìm lại bấy nhiêu năm qua.

Là hương vị gì? Canh cá, hay là thứ gì khác? Ngay cả bản thân Đường Trạch cũng không thể lý giải được.

Niệm ở trong vòng tay anh, cảm xúc trên nét mặt không có sự thay đổi lớn, chỉ có điều cặp mắt lúc nào cũng mở tròn, giờ đây hơi khép lại, hàng mi dài phủ rợp, che khuất ánh mắt của cô.

Một lúc lâu sau, Đường Trạch buông cô ra, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc này đêm đã về khuya, song Đường Trạch không hề buồn ngủ, chỉ muốn trò chuyện với người ở bên mình.

– Niệm, cô có biết tôi làm nghề gì không? – Anh ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng vẫn sáng trong như cũ, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười mỉa mai – Tôi nhận tiền, giết yêu quái thuê cho người ta, sau đó cướp lấy nguyên đan của chúng. Trên thanh kiếm của tôi, đều là máu của yêu quái.

Niệm ngồi sát vào anh, cùng anh ngửa mặt ngắm trăng, dường như chẳng hề nghe anh nói.

Đường Trạch khẽ cười, cũng chẳng bận tâm xem cô có hiểu hay không, đem tất cả mọi chuyện chất chứa trong lòng, lần lượt kể ra.

Một người con gái không biết nói năng, không biết phụ họa, có lẽ là người nghe tốt nhất.

Cuối cùng, anh kéo tay Niệm, hỏi:

– Muốn cùng tôi đi xem thế giới bên ngoài không? Cùng tôi rời khỏi núi Ngọa Hư!

Niệm quay mặt sang, nhìn vào mắt anh.

– Niệm, cô là con gái của con người. Cô giống như tôi, đều không thuộc về nơi này. Chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, được không? – Đường Trạch xoay nghiêng người qua, chỉ về phía biển sâu xa xăm – Nhìn thấy chưa, đầu bên kia của biển mới là thế giới của tôi và cô.

Bàn tay của Niệm, rút khỏi tay anh.

– Niệm… – Anh thoáng ngạc nhiên.

Niệm đứng lên, bỏ anh lại, đi ra khỏi rừng.

Đường Trạch nhìn theo bóng cô, ngỡ ngàng không hiểu…

Những ngày tháng sống trên núi Ngọa Hư, đơn điệu và bình lặng. Bất giác, Đường Trạch lại đã trải qua hơn mười ngày đêm nữa.

Còn Niệm, dường như không còn gần gũi với anh như trước. Hàng ngày, cô ra ngoài từ sáng sớm, tối mịt mới về, không biết đang bận việc gì.

Đường Trạch không chỉ quan tâm Niệm đang nghĩ gì, mà điều anh quan tâm hơn nữa, chính là làm thế nào để rời khỏi hòn đảo cô quạnh này.

Phía bên kia bờ biển, còn có một lễ cưới vào ngày Giáng sinh đang chờ anh.

Sự việc trọng đại này, anh đã chờ đợi rất lâu rồi.

Nhưng, Đường Trạch vô thức sờ lên bên chân què của mình. Anh lúc này, còn có thể phong lưu đĩnh đạc đứng trước mặt cô như trước, ôm lấy cô cùng khiêu vũ trong điệu Waltz mà bản thân chẳng hề thích thú nữa không?

Hít sâu một hơi, Đường Trạch chán chường ngửa người nằm xuống mặt đất mềm chi chít cỏ thấp, hoang mang nhìn những con hải âu thi thoảng vụt qua bầu trời.

Sau gốc cây cổ thụ cách đó không xa, một cái đầu nhỏ xíu len lén rụt trở vào, rồi im lặng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.14 - Chương 6: Chương 5

Từ sáng tinh mơ hôm nay, bầu trời đã giăng kín lớp sương mù dày đặc, mặt biển nổi lên những cơn gió lạnh cắt da.

Đường Trạch không đi ra ngoài, ở lì trong hang, hờ hững lật giở cuốn sổ tay, chỉ mong tìm được cách để rời khỏi núi Ngọa Hư từ trong đó, nhưng không hề có. Anh không biết được chủ nhân của cuốn sổ tay này cũng chính là cha của Niệm, cuối cùng có rời khỏi núi Ngọa Hư hay không. Nhìn vào những dòng chữ run rẩy ngả nghiêng ở trang cuối, xem ra người đàn ông này ít nhất cũng đã từng thử rời khỏi nơi đây.

Đúng lúc anh đang bần thần nâng cuốn sổ trên tay, thì Niệm trở về, trong tay cầm một gói nhỏ được bọc bởi lá cây.

Đặt cuốn sổ xuống, Đường Trạch nhìn Niệm đang bước từng bước lại phía mình.

Mở gói lá ra, bên trong có hai viên bi màu đen to bằng đầu ngón tay út, được bao bọc trong một thứ mùi nồng nặc quái dị.

Niệm đưa viên bi tới trước mặt Đường Trạch, ra hiệu cho anh nuốt vào.

– Niệm, đây là cái gì? – Đường Trạch rất lấy làm lạ. Sức khỏe của anh đã hồi phục hoàn toàn, không cần uống thêm bất cứ loại thuốc nào nữa.

Niệm đưa tay lại gần hơn nữa, dường như nhất định bắt anh phải nuốt.

Đường Trạch nhìn vào khuôn mặt cô, trên đó đã dính đầy bùn bẩn đen quánh, khuôn mặt thật sự dưới ánh trăng đêm ấy lại một lần nữa bị che kín không còn dấu tích, chỉ còn nhìn thấy một đôi mắt to tròn.

Thế nhưng, ánh mắt của Niệm, có chút khác lạ so với bình thường.

– Cô muốn tôi nuốt cái này? – Đường Trạch ngần ngừ nhìn hai viên bi chẳng hề có chút cảm tình kia – Tại sao phải nuốt nó?

Hai tia sáng hung hãn mà anh chưa bao giờ nhìn thấy vụt chiếu ra từ trong mắt Niệm. Thình lình, bằng một động tác cực nhanh cực mạnh, cô bóp chặt lấy cằm Đường Trạch, ép anh há miệng, rồi tống viên bi vào.

Viên bi rắn đanh vừa chạm vào lưỡi đã tan thành nước, nhanh chóng trôi xuống họng, không cho anh một mảy may cơ hội nhả ra.

Niệm buông tay, Đường Trạch ôm lấy cổ họng, một vị đắng quái đản xộc thẳng lên khiến anh chảy cả nước mắt.

– Cô… cô…

Đường Trạch ngã lăn xuống đất, đau đớn ôm chặt lấy ngực, chỉ cảm thấy thực quản như có lửa thiêu đốt, mỗi lúc một dữ dội, tựa hồ muốn thiêu cháy toàn bộ cơ thể anh ra tro.

Niệm đang làm gì thế? Đã ép anh uống cái gì?

Anh muốn túm lấy Niệm hỏi cho rõ ràng, nhưng đầu lưỡi giống như bị dán chặt, tứ chi cũng không thể điều khiển được nữa, sức lực dần dần thoát khỏi từng kinh mạch.

Ý thức mỗi lúc một thêm mờ mịt. Niệm ở trước mặt, từ một biến thành hai, rồi lại từ hai biến thành vô số. Ánh mắt thăm thẳm vẽ thành một đường nét chập chờn vô định trước mặt anh, xuyên qua giữa ấn đường…

Thế giới của Đường Trạch, chớp mắt chìm vào bóng tối…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 7: Chương 6

Oàm oạp… oàm oạp…

Tiếng nước vỗ liên hồi kích thích thính giác của Đường Trạch, giúp anh đánh thức dậy từng chút hiện thực từ trong cơn mê man.

Anh chậm chạp mở mắt ra. Bầu trời xanh thẳm tỏa nắng dịu dàng, nhưng vẫn khiến anh chói lóa mà nhắm nghiền mắt lại.

Bàn tay quờ quạng loạn xạ, sờ thấy một tấm gỗ rắn chắc, và cả thanh trường kiếm luôn gắn liền với anh như mạng sống.

Đường Trạch bỗng giật nảy mình, ngồi bật dậy, sau cảm giác chếnh choáng trong chốc lát, anh phát hiện ra mình đang nằm phơi trên một vật thể quái dị vừa giống thuyền vừa giống xuồng ba lá, vững vàng lướt nhanh trên mặt biển.

Chuyện gì thế này?

Đường Trạch vò đầu thật mạnh, muốn cố gắng vá víu lại khoảng trống trong trí nhớ.

Thế nhưng, vô ích. Từ khi anh nuốt hai viên bi ấy tới giờ, tất cả mọi ý thức trong khoảng thời gian đó đã hoàn toàn biến mất.

Đột nhiên, ánh mắt vô tình nhìn xuống phía dưới của anh, bỗng đông cứng trong khoảnh khắc.

Bên chân cụt của anh đã "mọc" trở lại.

Đường Trạch chỉ muốn móc con mắt mình ra để kiểm tra cho kỹ lưỡng.

Thế nhưng, thị giác cộng thêm xúc giác, tất cả mọi trắc nghiệm đều cho Đường Trạch thấy rằng, cẳng chân cụt của anh thực sự đã mọc lại, anh bây giờ chẳng khác gì trước đây, là một con người hoàn toàn lành lặn.

Trời ơi, việc này làm sao có thể?

Đường Trạch sờ nắn chiếc "chân mới" của mình, tựa như ngây dại.

Viên thuốc… Lẽ nào là hai viên thuốc mà Niệm đã bắt mình nuốt?

Chắc chắn là vậy, chắc chắn là vậy. Niệm luôn chăm sóc mình chu đáo, cô ấy sẽ không hại mình.

Từ hoang mang nghi hoặc tới mừng rỡ phát cuồng, Đường Trạch chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét thật lớn.

Thế nhưng, một người từ lâu đã quen với việc kìm nén cảm xúc như anh, cuối cùng vẫn cưỡng ép bản thân trấn tĩnh lại. Bởi vì trong khoảnh khắc sung sướng, anh cũng đồng thời phát hiện ra rằng, con "thuyền gỗ" thô sơ mà mình đang ở trên, không hề được lắp bất kì vật truyền động nào, cả mái chèo cũng không, nhưng tại sao nó vẫn lao đi vùn vụt, giống như có một đôi tay khỏe mạnh đang âm thầm đẩy nó đi.

Đột nhiên, Đường Trạch quay phắt đầu lại.

– Niệm!!!

Lần này, anh đã không thể kìm nén được cảm xúc nữa, hét lớn đến thất thanh.

Trong làn nước biển dưới đuôi con thuyền, nhô lên nửa thân trên của Niệm. Nhìn vào đôi vai chốc chốc lại nhô lên của cô, thì biết rằng sở dĩ con thuyền có thể chuyển động được, hoàn toàn là nhờ vào cô.

– Niệm! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Đường Trạch hoang mang bò tới đuôi thuyền, anh vẫn chưa quen với việc đứng dậy trên chiếc chân mới.

Niệm không trả lời, chỉ hơi quay sang bên cạnh thở phì ra. Nước biển mặn mòi vạch thành hai vệt nước đều đặn bên người cô.

– Niệm! Nói cho tôi biết, chân của tôi, và cả bây giờ nữa, rốt cuộc cô đang làm gì vậy? – Đường Trạch gần như gầm lên.

Niệm vẫn không trả lời. Trong mắt cô, dường như chỉ tồn tại một việc duy nhất là đẩy thuyền tiến lên.

Đường Trạch gục đầu xuống, hoàn toàn bất lực trước Niệm.

Không biết lại trôi qua bao lâu nữa, cũng không biết đã tới vùng biển nào, nhìn vào vị trí của mặt trời, đoán rằng đã giữa trưa. Tốc độ của con thuyền đột nhiên chậm lại.

– Bố… đi… – Niệm khó nhọc mở miệng – Mẹ… đuổi… Thuyền chìm… Bố mẹ… không còn…

– Cái gì? – Từ những từ đơn rời rạc của cô. Đường Trạch bỗng lờ mờ hiểu ra câu chuyện năm xưa.

– Ngọa Hư… của tôi… không phải… của anh. – Niệm tiếp tục nói, giống như một đứa trẻ mới bập bẹ – Anh… đi…

– Niệm! – Đường Trạch vươn tay ra khỏi mạn thuyền, chụp lấy vai Niệm – Mấy ngày gần đây, cô luôn bận rộn, lẽ nào con thuyền này là do cô làm cho tôi?

Niệm gật đầu, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào anh.

Đường Trạch càng nắm chặt lấy cô, nói:

– Đi với tôi! Đừng quay về núi Ngọa Hư nữa!

Niệm lắc đầu, mắt vẫn không nhìn vào anh.

Lúc này, từ đằng xa có tiếng động cơ ì ầm tiến lại gần, một con tàu hiện đại đích thực xuất hiện ở phía trước.

Ánh mắt của Niệm chiếu về phía con tàu.

Cô buông tay khỏi con thuyền, gỡ bàn tay to lớn đang giữ chặt vai mình.

– Đi…

Đôi mắt to tròn của Niệm cuối cùng đã nhìn vào khuôn mặt Đường Trạch, nhưng, chỉ dừng lại vỏn vẹn một giây.

Sau đó, cô khẽ hít vào một hơi, cả thân người từ từ chìm vào trong biển…

Mái tóc đen dài nổi bồng bềnh trong nước, như một đám mây.

Một tay vẫn chới với trong không trung, Đường Trạch nhìn đám "mây" chìm xuống mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một nhạt nhòa, cuối cùng theo chủ nhân của nó biến mất trong lòng biển mênh mông…

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rã rời, bàn tay của Đường Trạch rũ rượi buông thõng xuống mạn thuyền, hồn phách dường như đã rời khỏi thân xác, đi theo một thứ mà chính anh cũng không thể hình dung, chìm xuống đáy biển xanh thăm thẳm…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.14 - Chương 8: Chương 7

Ba năm sau!

– Tổng giám đốc! Đại sư mời ngài!

Cánh cửa kính khép chặt từ từ hé mở, một người cao lớn mặc áo đen bước ra từ bên trong, khẽ cúi người trước Đường Trạch đang buồn bã ngồi hút thuốc trên ghế sô pha.

Đường Trạch dụi tắt điếu thuốc, sửa sang lại bộ vest hơi có vệt nhăn, đứng dậy.

Ba năm trước, một con tàu du lịch đã cứu được anh trong lúc đang hôn mê.

Lễ cưới, vẫn được tổ chức vào ngày Giáng sinh như đã định. Cô dâu trong hôn lễ, cười rạng rỡ hơn bao giờ hết. Và điều quan trọng nhất là, cô xem ra khỏe mạnh hơn bất cứ lúc nào.

Vị Lạt Ma kê đơn thuốc cho cô năm xưa, năm nào cũng tới tập đoàn Đồ Môn thăm bệnh nhân đặc biệt này. Khi Đường Trạch đang khổ sở vì không mang được thứ mà vị hôn thê mong đợi trở về, ông ta đã lấy chuỗi hạt mà Đường Trạch luôn đeo trên cổ xuống, bảo Đường Trạch lấy ra một viên mài thành bột, cho cô uống.

Đến lúc đó, bệnh tình của cô đã được trị tận gốc, trong ba năm không còn tái phát.

Còn vị Lạt Ma mang đi mất một viên, trong ba năm nay không hề quay lại tập đoàn Đồ Môn.

Lão chủ tịch đã qua đời một năm sau hôn lễ của họ. Vợ Đường Trạch trở thành người thừa kế duy nhất của toàn bộ sản nghiệp, bổ nhiệm Đường Trạch làm tổng giám đốc mới.

Từ thời khắc đó, Đường Trạch chính thức từ bỏ nghề pháp sư trừ ma, thuận lợi điều hành tập đoàn Đồ Môn với địa vị hàng đầu thế giới.

Tuy khả năng đặc biệt của Đường Trạch vẫn chưa được khôi phục, nhưng anh không còn vì thế mà canh cánh không yên. Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, Đường Trạch gần như đã có được cả thế giới.

Bản thân Đường Trạch cũng nghĩ như vậy. Tất cả mọi thứ trước đây đã không còn quan trọng nữa, có thể chôn vùi tất thảy.

Ngày hôm kia, vị Lạt Ma đã biệt tích ba năm đột nhiên xuất hiện, như thường lệ tới ở căn biệt thự tại ngoại ô mà tập đoàn Đồ Môn đã bố trí riêng cho ông ta, và chuyển lời cho Đường Trạch, yêu cầu anh tối nay tới biệt thự gặp ông ta.

Bước tới trước cánh cửa khép kín hờ, Đường Trạch dừng lại một thoáng. Anh chẳng hề có cảm tình với lão Lạt Ma gầy xác lúc nào cũng vải đen cuốn kín mặt kia, cho dù lão ta có là ân nhân cứu mạng của vợ anh.

Hít vào một hơi, anh bước dứt khoát vào bên trong, khẽ đằng hắng một tiếng, để thông báo với người bên trong rằng anh đã tới.

– Đã ba năm không gặp rồi, Đường Trạch! – Lạt Ma xoay lưng lại với anh, đứng trước cửa sổ sát nền rộng lớn, giọng nói rè rè phá tan vẻ đẹp của dòng ánh trăng chảy tràn mặt đất – À, không đúng, bây giờ phải gọi cậu là tổng giám đốc mới phải.

– Đại sư khách khí rồi! – Đường Trạch cười xã giao – Đại sư đi một mạch ba năm, giờ lại đột nhiên xuất hiện, không biết có việc gì sai bảo?

Lạt Ma quay người lại, bước tới trước mặt Đường Trạch, móc từ trong người ra hạt vòng mà năm xưa ông ta đã lấy đi:

– Cùng ta đi tới nơi anh đã lấy được vật này!

Trái tim Đường Trạch dường như bị giáng một đòn cực mạnh, những mảnh ký ức đã nhạt nhòa bỗng lại hiện về.

– Tại sao? Hạt vòng này có gì kỳ diệu? – Đường Trạch gắng gượng trấn tĩnh, hỏi.

– Nó không phải là hạt ngọc bình thường, nó tên là Cốt Đột. – Cặp mắt Lạt Ma trợn trừng hết cỡ, những nếp nhăn sâu hoắm như khe rãnh nơi khóe mắt dường như cũng giãn ra rất nhiều – Trong khắp thiên hạ, chỉ bọn họ mới có…

– Cốt Đột? – Đường Trạch đờ đẫn nhắc lại.

– Cùng ta tới chỗ đó! – Lạt Ma chụp cứng lấy Đường Trạch vốn cao hơn lão một cái đầu – Ngày mai lập tức đi ngay!

Đường Trạch bỗng thấy khó chịu, gạt mạnh tay Lạt Ma ra, chỉnh sửa lại chiếc cà vạt đã lệch sang một bên, nói:

– Xin lỗi, tôi không thể tìm ra nơi đó. Tôi cũng không muốn tới đó thêm lần nữa!

– Không cần cậu phải tìm, ta có thể tìm được. Ta chỉ cần cậu đi cùng ta! – Lạt Ma có vẻ nổi giận thực sự – Nghe đây, mọi thứ ngày hôm nay của cậu là do ta gián tiếp mang lại. Nếu cậu không chịu nghe theo ta, thì… hậu quả tự mình gánh lấy!

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Đường Trạch.

Khi một kẻ đã quen với việc dùng kiếm giải quyết mọi việc lại cất giấu thanh kiếm suốt ba năm trời, thứ mất đi không chỉ là kiếm khí ở người, mà cùng với đó, có lẽ còn là nhuệ khí của bản thân.

Đường Trạch không ưa lão Lạt Ma này, phần lớn là vì sợ lão.

Đường Trạch nghiến chặt răng, cuối cùng đã chọn cách gật đầu.

Trong mắt Lạt Ma có nét vui cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 9: Chương 8

Chập tối hôm sau, một con thuyền cũ chẳng có gì bắt mắt xuất phát từ bến cảng.

Trên thuyền chỉ có mười một người, gồm Lạt Ma, Đường Trạch và chín gã đàn ông áo đen, thuộc hạ của Lạt Ma.

Sau khi đi được một lúc, Lạt Ma bước tới mũi thuyền, lấy viên Cốt Đột ra, đặt vào lòng bàn tay, rồi các ngón tay của bàn tay còn lại xoay vòng quanh nó, miệng niệm chú liên hồi.

Lớp ngoài cùng của viên ngọc đã bị sức mạnh của các ngón tay lăn mài mòn, những vật chất màu trắng nhỏ mịn như cát bong ra từng lớp một, xoáy tròn bay lên, chớp mắt đã biến thành một vòi rồng nhỏ xoáy tít với tốc độ kinh hồn trong bàn tay lão.

– Lại đây! – Lạt Ma ngoảnh đầu lại, liếc nhìn Đường Trạch đang đứng cách đó không xa.

Đường Trạch bước lại gần, Lạt Ma đưa mắt ra hiệu cho gã áo đen đứng cạnh.

Gã áo đen lập tức rút ra một cây kim vàng dài chừng mười phân, kéo tay trái của Đường Trạch lên, đâm cây kim vào lòng bàn tay anh, rồi nhanh chóng rút ra, động tác hết sức lẹ làng.

Đến khi Đường Trạch kịp hoàn hồn, cây kim vàng đã ở trong tay Lạt Ma. Trên cây kim lúc này đã chạy ngoằn ngoèo những hoa văn màu đỏ máu, trông như dây mây.

– Ông đang làm gì thế? – Đường Trạch nhìn giọt máu nhỏ ứa trong lòng bàn tay, có phần tức giận.

Lạt Ma không nói gì, chỉ đặt cây kim vào trung tâm của "vòi rồng".

Một luồng sáng vàng rực chói mắt đột ngột bắn vọt lên, cùng với một tràng những tiếng gầm rít ma quái. "Vòi rồng" bị luồng sáng cắt thành vô số đốm trắng, bay lên giữa không trung, xoáy tròn vài vòng, rồi nhất loạt rơi xuống biển.

Đường Trạch vươn người ra khỏi thuyền nhìn xuống mặt biển. Một vật hình sợi dây màu đỏ thẫm viền vàng ẩn hiện dưới làn nước, chạy thẳng tắp về phía trước, giống như mũi tên chỉ phương hướng trên đường cái, chỉ cho bọn họ một con đường dài không biết dẫn tới nơi nào…

– Ha ha, đi theo sợi dây vàng này, sẽ nhanh chóng tìm ra bọn chúng. – Lạt Ma đắc ý vuốt ve chuỗi tràng hạt lồng trên cổ tay. Gió biển thổi vào tấm áo bào nặng nề của lão, khiến nó bay phần phật không ngừng.

– Đại sư, mong ngài nói rõ cho tôi biết – Đường Trạch cố gắng kìm nén nỗi nghi hoặc và tức giận trong lòng – mục đích của một loạt những hành động này là gì? Đã là bạn đồng hành cùng hội cùng thuyền, tôi nghĩ tôi cần phải biết.

Lạt Ma phá lên cười ha hả, vỗ lên vai Đường Trạch, nói:

– Việc ta làm, đối với ta, với cậu, thậm chí đối với rất nhiều người trên thế giới, đều là việc tốt đẹp lớn lao.

Đường Trạch chau tít đôi mày, không nói gì.

– Ở ngoài biển sâu có một bộ tộc, tên gọi là Dạ Xoa. – Lạt Ma lần chuỗi tràng hạt – Bọn chúng không phải người, không phải thú, cũng không phải yêu ma, sống tách biệt với thế giới. Viên ngọc Cốt Đột mà cậu mang về, chính là thứ nguyên đan chỉ riêng Dạ Xoa mới có, cũng là loại nội đan duy nhất trên thế giới không cần phải nuôi dưỡng trong cơ thể. Mỗi khi có một Dạ Xoa chào đời, Cốt Đột cũng được sinh ra đồng thời với nó, sau đó được đeo trên cổ, cùng trưởng thành với chúng.

– Dạ Xoa… – Trước mặt Đường Trạch chợt hiện lên một khuôn mặt tầng tầng cáu ghét, và dáng hình mảnh dẻ dưới ánh trăng…

– Ông trời đối với cậu không bạc, lại khiến cậu có duyên gặp được bọn họ. – Đôi mắt Lạt Ma nheo lại như sợi chỉ – Con Dạ Xoa đã tặng Cốt Đột cho cậu, nhìn vào kích cỡ của Cốt Đột, xem ra cũng phải hơn ngàn tuổi. Ha ha!

– Cốt Đột… – Chuyện cũ ồ ạt ùa về, Đường Trạch bất giác sờ lên chân trái của mình, lẩm bẩm – Lẽ nào Cốt Đột có thể khiến chân cụt mọc lại?

– Chân cụt mọc lại? – Lạt Ma cụp mắt xuống nhìn vào chân trái của Đường Trạch – Chân trái của cậu năm đó từng bị cụt?

Đường Trạch hít sâu một hơi, thẳng thắn trả lời:

– Năm đó tôi truy sát quỷ biển, bị băng vĩnh cửu sinh từ nguyên đan của nó trói chặt lấy chân trái, bất đắc dĩ phải chặt bỏ mới có thể thoát thân. Nhưng sau đó…

– Ha ha, cho nên mới nói là cậu có phúc dày. – Lạt Ma đột ngột cười lớn ngắt lời anh, rồi lập tức im bặt, túm chặt lấy cánh tay Đường Trạch – Cốt Đột của Dạ Xoa là báu vật trên thế gian, chỉ cần còn lại một hơi thở, thì dù bệnh có nặng tới mức nào, cũng bất kể là mắc phải chứng nan y quái lạ gì, chỉ cần uống được Cốt Đột, chắc chắn sẽ khỏi hoàn toàn.

– Thật sao? – Đường Trạch ngỡ ngàng nhìn Lạt Ma.

– Đương nhiên là thật. Vợ của cậu không phải là một bằng chứng sống sờ sờ đấy ư? Ngoài Cốt Đột, Dạ Xoa còn có một tác dụng hiếm hoi khác… Hờ hờ… – Lạt Ma cười vài tiếng khô khốc, không nói tiếp nữa.

Đường Trạch cũng chẳng có tâm trạng nào gặng hỏi thêm. Chỉ riêng những lời mô tả về Cốt Đột của Lạt Ma đã đủ để anh suy nghĩ miên man rất lâu, rất lâu.

– Cậu từng tiếp xúc với Dạ Xoa, trong máu của cậu còn lưu giữ ký ức, cộng thêm thần chú ta đã yểm vào Cốt Đột, như vậy, sợi dây vàng này sẽ dẫn chúng ta tới quê hương của Dạ Xoa. Lúc đó… – Nếp nhăn trên khóe mắt Lạt Ma càng giãn ra nhiều hơn so với đêm qua.

– Lúc đó? Lúc đó thì sao? – Đường Trạch chột dạ.

Lạt Ma buông lỏng bàn tay đang nắm lấy anh, nhìn về bầu trời xa xăm, nói:

– Khi chúng ta sở hữu được thứ báu vật có thể quyết định sinh mệnh của vô số người, cậu cho rằng, sẽ có bao nhiêu người sẵn sàng phủ phục dưới chân chúng ta? Lúc đó, thứ mà cậu có được không chỉ là một tập đoàn Đồ Môn, mà cậu sẽ sở hữu toàn bộ thế giới. Ha ha, trên đời này có quá nhiều kẻ sợ chết, chỉ cần có thể khiến bọn họ thoải mái sống tiếp, bất cứ giá nào bọn họ cũng sẵn lòng trả cho cậu. Hiểu ý của ta chứ?

Đường Trạch im lặng, chỉ cảm thấy máu huyết trong người bắt đầu sục sôi.

Chỉ sở hữu một tập đoàn Đồ Môn, có lẽ đúng là không đủ.

Đường Trạch nhớ lại thuở nhỏ, những đứa trẻ con nhà giàu thẳng chân đá đổ bát cơm thừa canh cặn mà mình phải khó khăn lắm mới xin được, giẫm đạp lên cơ thể mình, khinh miệt cười nhạo:

– Thằng oắt hèn mạt như mày còn chẳng bằng một con chó hoang. Cút đi cho xa, thế giới này không thuộc về mày!

Anh lại nhớ tới lão già chủ tịch đã từng nói với tâm phúc của lão rằng:

– Nếu không phải vì hắn có thể tìm được nguyên đan về cho Sa Sa, nếu không phải Sa Sa có ý với hắn, thì một kẻ có xuất thân như hắn, làm sao xứng đáng được đặt chân vào tập đoàn của chúng ta? Hắn hoàn toàn không thuộc về thế giới của chúng ta.

Anh lại nghĩ đến mấy năm nay, có những kẻ trước mặt thì tỏ ra cung kính, nhưng sau lưng lại thì thào bàn tán:

– Nếu không núp váy đàn bà, thì hắn có tài cán gì mà leo lên được địa vị hôm nay? Có khác gì một thằng trai bao, thật là làm trò hề cho thiên hạ. Giới thượng lưu chúng ta không ngờ lại để cho loại người này vớ một mẻ béo bở.

Nụ cười lạnh lùng và chua chát hiện trên khóe môi Đường Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 10: Chương 9

Ba ngày, con thuyền của bọn họ đã lênh đênh trên biển ba ngày trời.

Chập tối ngày thứ ba, sợi dây vàng vẫn luôn dẫn đường cho họ cuối cùng đã dừng lại trước một bờ biển chìm khuất trong sương trắng.

Khi bàn chân Đường Trạch vừa chạm lên mảnh đất lồi lõm mấp mô này, những ký ức đã chôn vùi bấy lâu, trong khoảnh khắc đồng loạt thức dậy, ồ ạt xộc vào trí não của anh như nước thủy triều…

Những đỉnh núi trùng điệp nối liền, những hang động cao lớn, rừng cây với đầm nước ngọt… Núi Ngọa Hư, vẫn không hề đổi khác so với ba năm về trước.

– Nơi này quả nhiên ẩn khuất, chẳng trách bao nhiêu năm nay, người từng gặp được Dạ Xoa vô cùng ít ỏi. – Lạt Ma đứng trên một tảng đá lớn, phóng mắt nhìn khắp xung quanh, trong giọng nói khàn đục không giấu nổi niềm hưng phấn.

Những kẻ đi cùng còn chưa kịp định thần sau khi chứng kiến cảnh sắc độc đáo nơi đây, thì đột nhiên, mấy gốc cây cổ thụ ngàn năm cách đó không xa bỗng rung lắc dữ dội, hai bóng đen cao lớn nhảy vọt ra từ sau gốc cây, gầm thét lao về phía bọn họ.

Đường Trạch đưa tay lần thanh kiếm theo phản xạ, thế nhưng lúc này mới nhớ ra, anh đã cất kỹ thanh kiếm vào trong mật thất từ lâu.

Đối diện với cuộc tấn công bất ngờ, Lạt Ma không hề hoảng hốt.

Hai gã áo đen đứng bên cạnh cùng móc từ trong tay áo ra một cuộn gì sáng lóng lánh trông như sợi dây, nhanh nhẹn tung lên không trung. Hai tấm lưới bạc dày sin sít bỗng chốc hiện hình. Giữa chúng dường như có lực hút, sau khi quấn vào nhau mấy vòng, hai tấm lưới đã hợp thành một thể.

Hai gã áo đen nhảy vọt lên cao, mỗi người cầm một đầu lưới, chân đạp lên không khí như đi trên đất bằng.

Hai bóng đen, hai chú "King Kong" trong mắt Đường Trạch trước kia, cũng là "Dạ Xoa" theo lời Lạt Ma, không hề có chút đề phòng trước hành động của hai gã áo đen, vẫn chạy phăm phăm không chút sợ hãi, múa may bộ móng sắc một cách phô trương, tấn công những kẻ xâm phạm trên không trung. Có lẽ trong đầu óc bọn chúng, trong cái thế giới thuộc về chúng nơi này, hoàn toàn không cần phải "đề phòng". Chúng chính là duy nhất, là đế vương.

Đầu óc của bầy Dạ Xoa này thật quá đỗi giản đơn. Quan điểm của Đường Trạch một lần nữa được xác thực.

Bọn chúng đầu óc đơn giản với Đường Trạch, có thể đổi về món thịt nướng thơm phức; bọn chúng đơn giản với những kẻ áo đen, thì thứ đổi về lại là hủy diệt.

Tấm lưới bạc tinh xảo chắc chắn từ trên không bủa xuống, trói gọn hai con Dạ Xoa vào trong, dễ dàng như dính một con ruồi.

Nút thắt giữa các mắt lưới thình lình mọc ra những gai bạc dài mấy tấc, cắm sâu vào cơ thể hai con Dạ Xoa lúc này đã không thể cựa quậy.

Móng vuốt của hai con Dạ Xoa bám chặt vào mắt lưới, trợn trừng đôi mắt thô lố, ánh mắt đau đớn xuyên thẳng ra ngoài, chiếu vào Đường Trạch đang đứng ở bên cạnh.

Một thoáng kinh ngạc vụt lên trong cặp mắt đã tụ máu đỏ bầm của chúng.

– Ư ư!

Tiếng gầm thét của chúng đã đổi sang rên rỉ.

– Các người… – Trong lòng Đường Trạch chợt dấy lên một cảm giác quái lạ.

Còn chưa kịp nói dứt câu, lại có hai gã áo đen nữa tung người nhảy vụt lên bên cạnh chúng, mỗi gã cầm một con dao găm mỏng như tờ giấy, đâm thẳng vào mục tiêu trong lưới.

Phập!

Động tác của hai gã đối xứng một cách dị thường, hai cánh tay gạt mạnh sang ngang, một kẻ sang trái, một kẻ sang phải.

Hai luồng sáng bạc lóe lên song song.

Máu, phun vọt ra từ yết hầu của Dạ Xoa. Đường Trạch tận mắt nhìn thấy tấm lưới bạc sạch tinh trước thân người chúng nở xòe ra từng đóa hoa đỏ thẫm, mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc càng dày đặc, cuối cùng biến thành một dòng sông máu ướt đầm…

Rầm!

Hai cơ thể khổng lồ đổ phịch xuống đất.

Hai gã áo đen khẽ vung tay. Tấm lưới mở ra, những chiếc gai bạc trên lưới cũng đồng loạt biến mất không tăm tích.

Cơ thể của Dạ Xoa co giật dữ dội. Máu phun ra ồ ạt từ những lỗ nhỏ chi chít trên cơ thể, nhanh chóng đọng thành một vũng máu quanh người chúng.

Lạt Ma lúc này mới thong thả bước lại gần, cúi nhìn hai con quái vật đang thoi thóp dưới chân, rồi khom lưng xuống, thuận đà giật phăng lấy chuỗi vòng Cốt Đột trắng muốt trên cổ chúng. Tuy chủ nhân toàn thân đẫm máu, nhưng vì chuỗi ngọc quá sáng quá bóng, không một chấm máu nào bám được lên trên.

– Tốt quá! – Lạt Ma giơ hai chuỗi ngọc lên, khẽ đung đưa trước mặt, rồi hai mắt lim dim, ánh sáng trong đôi mắt rừng rực hơn bất cứ lúc nào – Vừa bước chân lên đã thu hoạch được từng này, ha ha ha.

Trong tai Đường Trạch lùng bùng tiếng cười của lão. Nhìn hai con Dạ Xoa đang nằm dưới đất, và đôi mắt còn chưa kịp khép của chúng, anh bỗng thấy hơi xây xẩm.

– Nhớ lấy, điểm trí mạng của chúng chính là yết hầu, không khác gì so với con người. – Lạt Ma dương dương đắc thắng, vỗ lên vai Đường Trạch – Tuy bọn chúng sức khỏe phi thường, nhưng chỉ cần gặp phải loại lưới bọn ta đã chuẩn bị riêng cho chúng… Ha ha, thì bắt chúng dễ dàng như trở bàn tay!

Nói xong, lão đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ.

Một thanh trường kiếm sắc bén mới tinh được đưa tới trước mặt Đường Trạch.

– Ta biết cậu quen dùng kiếm. – Lạt Ma mỉm cười, chỉ về phía trước – Ở đó, còn có nhiều chiến lợi phẩm hơn nữa. Cậu không muốn sao?

Có muốn không?

Muốn cái gì?

Ngọc Cốt Đột!

Hay là thứ khác?

Đầu Đường Trạch ong ong ù đặc, rối bù hỗn loạn.

Thế nhưng, tay anh, cuối cùng vẫn nắm lấy đốc kiếm lạnh băng.

Lạt Ma lại cười khan hai tiếng, lựa chọn của Đường Trạch khiến lão hài lòng.

Đoàn người tiến về phía trước.

Ánh mắt đầy mâu thuẫn của Đường Trạch đang vô thức tìm kiếm một bóng hình.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu vang lên những tiếng loạt soạt. Đoàn người vội ngẩng lên, chỉ thấy một bóng đen vụt ngang qua tán cây khổng lồ trên đầu họ, nhảy xuống phía sau tảng đá lớn ở đằng xa rồi biến mất tắm.

Lạt Ma và đám tay chân đưa mắt ra hiệu cho nhau, sau đó vẫn thản nhiên như không, tiếp tục bước lên phía trước.

Đường Trạch rớt lại phía sau bọn họ. Anh muốn đi nhanh hơn một chút, nhưng đôi chân lúc này dường như không còn thuộc về mình, một luồng sức mạnh cứ kéo anh về phía sau, về phía con đường vừa đến.

Trên đường đi, không còn nhìn thấy những Dạ Xoa khác.

Lạt Ma đứng trước những hang đá, nhờ vào ánh tà dương còn rơi rớt, quan sát bốn xung quanh.

Ngoài tiếng sóng biển, núi Ngọa Hư tĩnh mịch hơn hẳn bình thường.

– Những con khác… – Lạt Ma lần tràng hạt, lầm bầm.

Còn chưa dứt lời, mặt đất dưới chân đã bắt đầu rung lên dữ dội. Cảm giác này, Đường Trạch không hề xa lạ, chỉ là hôm nay, mức độ chao đảo ghê gớm hơn nhiều so với ba năm trước.

Những tiếng hú rợn người, trước tiên là một chỗ, chớp mắt đã thành hai chỗ, cuối cùng, khắp núi đâu đâu cũng dội lại những âm thanh còn khủng khiếp hơn cả tiếng hổ báo gầm rống.

Bọn họ đã phát hiện ra?!

Lòng bàn tay lạnh băng của Đường Trạch bỗng rịn mồ hôi.

Quả nhiên, trong hang, trên sườn núi phía sau hang, và cả trong khu rừng đằng sau họ, hàng trăm Dạ Xoa lớn nhỏ hung hãn xông ra.

Kẻ cầm đầu đương nhiên không hề xa lạ với Đường Trạch, chính là gã tóc đỏ từng tặng anh chuỗi ngọc Cốt Đột. Mấy năm không gặp, cơ thể hắn dường như lại to lớn thêm một chút, nhúm tóc đỏ trên đỉnh đầu cũng đã dài hơn, bay tung ngược gió.

Mười một người bọn họ bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

Tim Đường Trạch bắt đầu đập loạn xạ. Anh còn nhớ cảnh bầy Dạ Xoa dễ dàng bắt giết các loài mãnh thú trong núi. Tuy vừa rồi đã có hai con Dạ Xoa bỏ mạng trong tay Lạt Ma, nhưng đó chỉ là hai con.

Đối mặt với cả bầy Dạ Xoa, bọn họ nắm được bao nhiêu phần thắng?

Mặt đất mỗi lúc càng chấn động kịch liệt, Lạt Ma vẫn điềm tĩnh như cũ, chỉ có chuỗi tràng hạt trong tay xoay xoay mỗi lúc một nhanh.

– Giết!

Chuỗi tràng hạt đột ngột dừng lại trên tay Lạt Ma, lão bật ra một tiếng khô khốc.

Tám gã thuộc hạ áo đen lập tức nhảy vọt ra tứ phía, bốn tấm lưới bạc rộng lớn xuất hiện giữa không trung, hai gã cầm một tấm, mỗi nhóm chọn một hướng, vùn vụt bay về phía đám Dạ Xoa đang ồ ạt lao lên.

Bốn tấm lưới lớn, dưới sự điều khiển của tám con người, dễ dàng thay đổi kích thước, chóp mắt đã mở rộng ra thành những tấm lưới khổng lồ, chỉ cần một tấm đã thừa sức trói chặt hai mươi "con mồi".

Dạ Xoa xưa nay không dùng tới vũ khí, cho dù phải đối phó với giống dã thú hung ác đến đâu, chúng cũng tay không lâm trận. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, bọn chúng vĩnh viễn sẽ không hiểu được rằng, loài dã thú hung ác nhất trên đời, không phải là sài lang hổ báo trong núi Ngọa Hư, mà là con người.

Trong chốc lát, ánh bạc sáng lòa tứ phía. Chém giết, được thực hiện một cách thong dong trong tiếng gào rú thê thảm của bầy thú bị trói chặt; máu tươi phun thành vô số những đóa hoa khổng lồ rực rỡ giữa không trung, rồi lần lượt điêu tàn trên lưới bạc.

Mặt trăng ló ra non nửa mặt, ánh trăng hắt xuống trong mắt Đường Trạch cũng giống hệt như tấm lưới đã đổi màu, đỏ rực một mảng.

Là ánh trăng đã đổi màu, hay là đôi mắt anh đã đổi màu?

Thanh kiếm của Đường Trạch ngây dại chống trên mặt đất.

Bỗng nhiên, một con Dạ Xoa chưa bị bắt nhảy vọt lên từ một chỗ không xa, hạ xuống sát sau lưng Đường Trạch.

Cho dù đã rất lâu rồi anh không động thủ, thế nhưng, từng là một pháp sư trừ yêu tài giỏi nhất, độ nhạy bén và bản năng phản kích vốn có vẫn chưa hề mất đi.

Anh thụp người xuống, né tránh bộ vuốt sắc nhọn quét ngang qua lưng, thuận thế tung một cú đá ngược vào bụng dưới đối phương.

Dạ Xoa loạng choạng, lui liền mấy bước, rồi lại liều mạng xông tới.

Đường Trạch đã xoay người lại, đối đầu trực diện với Dạ Xoa.

Trong luồng gió đang ập tới, sặc một khí thế chết chóc muốn xé nát đối phương thành mảnh vụn.

Thế nhưng, vào khoảnh khắc bộ vuốt Dạ Xoa sắp bổ tới trước mặt Đường Trạch, trong mắt nó lại vụt qua một tia sáng khác thường, bàn tay đang lao tới chợt do dự.

Dạ Xoa vẫn nhớ người đàn ông không vung kiếm đang đứng trước mắt mình, chính là con người năm xưa đã ngồi trước khói xông lửa cháy nướng thịt cho bọn chúng.

Đường Trạch đương nhiên không hiểu được ánh mắt của một con Dạ Xoa man dại. Khoảnh khắc con Dạ Xoa do dự, đối với anh, chỉ có một ý nghĩa duy nhất, là bản thân đã có được cơ hội phản kích tuyệt diệu.

Tay vung, kiếm hạ, vẫn ung dung như ba năm về trước.

Một vết rạch xuất hiện chính giữa yết hầu con Dạ Xoa, không chệch một ly.

Con Dạ Xoa đứng khựng tại chỗ như một pho tượng, vẫn giữ nguyên tư thế ngần ngừ.

Vết thương, toác ra, máu tươi, phun trào.

Đối thủ như một tòa tháp sắt, nặng nề đổ ngửa xuống đất, cát bụi bay thốc lên mù mịt.

Đường Trạch bước lại gần, nhìn vào đôi mắt vẫn ngoan cường mở trừng của Dạ Xoa, bàn tay đưa về phía chuỗi Cốt Đột trước ngực nó, bỗng khựng lại nửa chừng.

– Phong độ vẫn như xưa! – Lạt Ma nãy giờ vẫn đứng ở một bên quan sát, vỗ tay với Đường Trạch, nhưng lại mỉa mai – Dám giết nhưng lại không dám lấy chiến lợi phẩm mà cậu đáng được hưởng ư?

Đường Trạch liếc nhìn lão một cái, bàn tay giật mạnh, đoạt lấy chuỗi Cốt Đột trên cổ con Dạ Xoa còn thoi thóp hơi tàn.

– Như vậy mới giống cậu. – Lạt Ma gật đầu tán thưởng.

Lúc này, từ phía trước vọng lại vài tiếng rú thảm thiết, thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn họ – không phải tiếng của Dạ Xoa, mà là tiếng hét kinh hoàng của con người.

Những mảnh cơ thể bị xé toang bay tứ tung, máu tươi phun vọt như suối, trong khoảnh khắc đã vẽ nên một bức tranh quái đản dưới ánh trăng, sau đó rơi tung tóe trên mặt đất, chóp mắt đã bị nhấn chìm trong dòng máu Dạ Xoa ngoằn ngoèo trong các kẽ đá như một dòng sông.

Thủ lĩnh của Dạ Xoa, đứng trên tảng đá lớn nhô trên mặt đất, thở hồng hộc như trâu, trên cơ thể còn quấn quanh tấm lưới bạc đã bị xé toang, từ đầu đến

chân cắm chi chít những gai bạc mảnh nhọn hoắt. Bộ lông thú màu vàng kim buộc trên cơ thể nó đã bị nhuộm lên một màu đỏ rùng rợn, gần như không thể nhận ra màu sắc ban đầu.

Máu, không còn phân biệt được xuất xứ, có thể là của chính nó, cũng có thể là của con người vừa bị nó xé xác tan tành, nhỏ xuống tong tỏng theo những nhúm lông dính bết.

Ánh mắt của Lạt Ma vụt biến, gã thủ hạ duy nhất còn lại bên cạnh lão, lại càng run lên cầm cập không kiềm chế nổi.

Sự hung hãn và sức mạnh vượt quá mức tưởng tượng của Tóc Đỏ đã bóp nát mộng tưởng tốc chiến tốc thắng của bọn họ.

Tám gã áo đen đã trở thành một đống thịt vụn phế phẩm, văng vãi tung tóe trên mặt đất.

– A… a… a!

Tóc Đỏ nhìn thi thể của đồng loại ngổn ngang la liệt dưới chân, ngửa mặt lên, điên cuồng gầm rú.

Đau đớn, phẫn nộ, bi thương, dường như đã khiến cả vùng núi Ngọa Hư chấn động đến vỡ toác.

– Đại sư… – Gã áo đen lùi liền mấy bước – Chúng ta… hay là hãy mau chóng rời khỏi đây, tình thế không được ổn lắm.

Nói rồi, cái kẻ ban nãy vừa bước lên bờ với khí thế bừng bừng, lập tức quay người chạy như điên theo hướng ngược lại.

– Sợ chết là bản tính trời sinh của con người. – Lạt Ma chẳng thèm nhìn gã lấy một cái, cánh tay khẽ rung lên, một con dao găm nhỏ xíu đã nằm trong bàn tay, rồi ném ngược về phía sau – Nhưng, không phải vì ngươi sợ mà sẽ không phải chết.

Huych!

Kẻ bỏ chạy ngã lăn xuống đất.

Con dao găm đã xuyên qua giữa lưng gã.

Trước hành động của Lạt Ma, Đường Trạch không hề tỏ ra mảy may kinh ngạc. Anh chỉ liếc nhìn đối phương một cái, khẽ cười.

Thật kỳ lạ, Đường Trạch lúc này chỉ muốn cười, bất kể là đối diện với thứ gì.

Tại sao? Bản thân anh cũng chẳng thể nói ra được nguyên nhân.

Ngoài mặt cười, nhưng trong lòng lại như bị kim châm…

– Tên này, để bọn ta đích thân giải quyết vậy. – Lạt Ma lồng chuỗi tràng hạt vào cổ tay, bước về phía Tóc Đỏ.

Nhưng, lão đột nhiên khựng lại.

Đằng sau cơ thể to lớn như một trái núi của Tóc Đỏ, chầm chậm bước ra một bóng người, gầy gò, nhỏ bé, chân khập khiễng, bước đi có phần nặng nhọc. Vẫn mái tóc dài rối tung, đôi tai nhọn hoắt, trên mình quấn một tấm lông thú màu đen đẫm máu tươi, trên vai cũng dính một mảnh lưới bạc rách nát, những chiếc gai bạc lộ ra bên ngoài cơ thể, sáng lên lấp lóe như pha lê.

Ánh trăng tỏa xuống, chiếu sáng một đôi mắt tròn xoe, trong veo như nước.

Đường Trạch ngưng thở mất vài giây.

Một cái tên đã từng quen thuộc, dần dần hiện rõ trong tâm khảm.

Khẽ vung tay, một vật tròn tròn đang cầm trên tay con người nhỏ bé này bay vọt lên.

Vật này lăn lông lốc một hồi, rồi dừng lại cách Đường Trạch không xa.

Là cái đầu của một gã áo đen nào đó, đôi mắt kinh hoàng tới tận lúc chết vẫn không thể nào nhắm lại.

– Vẫn còn con cá lọt lưới… – Lạt Ma nhìn cái "gã" nhỏ thó bùn đất bê bết kín mặt kia, trong chốc lát, bỗng bị một nỗi sợ hãi khó hiểu chặn đứng bước chân.

Trên người con Dạ Xoa này, không nhìn thấy sự đau đớn, không nhìn thấy sự phẫn nộ, không nhìn thấy sự buồn thương, cũng không nhìn thấy tư thế tấn công bất chấp tất cả.

Cô giống như một người ngoài cuộc, thờ ơ quan sát những thi thể trước mắt, và cả Đường Trạch đang đứng đối diện.

– Niệm!

Thanh kiếm trên tay Đường Trạch, "xoảng" một tiếng roi xuống đất.

Đáng lẽ anh phải sớm nghĩ ra, chỉ dựa vào một mình Tóc Đỏ, muốn xé xác tám con người trong khoảng thời gian ngắn ngủi đến vậy là không hề dễ dàng. Cảnh tượng Niệm vì cứu anh mà tấn công hai tên đồng bọn năm xưa vẫn mồn một trước mắt. Cô gái mang dòng máu pha trộn giữa con người và Dạ Xoa ấy, rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu sức mạnh trong cái thân hình mảnh dẻ kia?

Đường Trạch không thể ước lượng được, và cũng không muốn ước lượng, anh thậm chí còn không dám nhìn cô thêm lần nữa.

– Còn ngây ra làm gì? Giải quyết xong bọn chúng, là chúng ta đã có thể trở về? – Lạt Ma chợt quát lớn, rồi lại nheo mắt lại – Chỉ một bước này nữa thôi, chúng ta sẽ xây dựng thành công thế giới của chúng ta!

Vừa dứt lời, Lạt Ma lập tức đạp mạnh xuống đất, nhảy vút lên cao mấy thước, bàn tay khẽ động, rút từ trong chuỗi tràng hạt trên cổ tay ra một sợi thép màu bạc mảnh như sợi tóc, hung hãn lao thẳng về phía Tóc Đỏ.

Tóc Đỏ đang trong cơn giận dữ tột độ đương nhiên không chịu tỏ ra kém thế, dốc hết sức tàn, trước khi máu trong người chưa chảy cạn, múa vuốt lao lên đón đầu Lạt Ma.

Soạt!

Sợi thép mềm dẻo quấn chặt lấy hai bộ vuốt sắc đang lao về phía Lạt Ma.

Tóc Đỏ không thèm bận tâm tới sợi dây thép. Vừa rồi nguyên một tấm lưới được đan từ ngàn vạn sợi bạc còn không thể trói được nó, thì chỉ một sợi "tóc" cỏn con kia, có gì đáng sợ?!

Thế nhưng, bộ óc đơn giản Tóc Đỏ đâu thể ngờ rằng, sợi dây mỏng manh này của Lạt Ma, cộng thêm thần chú của lão, có uy lực lớn hơn cả mười tấm lưới rộng.

Cảm giác đau đớn khủng khiếp như toạc xương bùng phát trên cổ tay Tóc Đỏ. Nó cứ ngỡ rằng vẫn có thể giống như đối phó với tấm lưới khi nãy, chỉ cần vận toàn bộ sức mạnh, là có thể giật đứt sợi dây dài đáng căm hận kia. Thế nhưng, lần này, nó càng ra sức, sợi dây thép lại càng thít sâu hơn. Da thịt, kinh mạch, bị cứa đứt từng lớp từng lớp một.

Tóc Đỏ muốn dùng hàm răng sắc cắn đứt cổ Lạt Ma, thế nhưng lão Lạt Ma xảo quyệt chỉ lơ lửng trên không, không chịu hạ xuống đất, giữ một khoảng cách an toàn tuyệt đối với Tóc Đỏ. Trừ phi Tóc Đỏ có bản lĩnh đi trên không khí như đạp đất bằng giống lão, nếu không, đừng nghĩ tới việc chạm vào người lão.

Tóc Đỏ đã quen với việc ỷ vào sức mạnh khổng lồ, vẫn vọng tưởng có thể giằng ra khỏi sợi dây thép đang trói lấy nó.

Chỉ cần vận thêm chút sức lực nữa, bàn tay của Tóc Đỏ sẽ bị cứa đứt rời.

Lạt Ma cười nhạt, lại niệm một câu thần chú, sợi dây thép bỗng chốc dài hẳn ra, cuốn thành một vòng tròn trên không trung, cuối cùng tròng trúng vào cổ Tóc Đỏ.

Lạt Ma giật mạnh, sợi thép lập tức thít chặt lại.

Đột nhiên, một bóng đen nhảy vọt lên khỏi mặt đất, xông vào Lạt Ma.

Thấy tình thế bất ổn, Lạt Ma một tay nắm chặt sợi thép, một tay rút ra con dao găm sáng loáng, nhắm thẳng vào người đang lao đến, ném ra thật mạnh.

– Niệm! – Đường Trạch hét lớn – Đừng!

Con dao bay vụt đi với một tốc độ phi phàm, vạch thành một đường thẳng trắng lóa trong không trung. Nhưng phản ứng của Niệm còn nhanh hơn, một cú xoay người lanh lẹ, con dao đã bay xẹt qua bên mình cô.

Không ai ngờ được rằng, Niệm là một con Dạ Xoa biết bay.

Chớp mắt, Niệm đã hạ xuống bên cạnh Lạt Ma, hai tay chụp mạnh lấy vai lão, rồi há miệng cắn phập vào cổ lão.

Phụt! Một dòng máu mang theo hơi nóng phun ra qua kẽ răng của Niệm.

– Á!!! – Lạt Ma không kịp tránh, đau đớn gầm lên điên dại, giận dữ hét ầm – Đường Trạch!

Đường Trạch ngẩng đầu, im lặng không nói một lời, giương mắt nhìn mọi chuyện đang xảy ra trên không trung.

Có lẽ Lạt Ma đã đau tới mức lú lẫn đầu óc, nên quên bẵng mất rằng Đường Trạch đã không còn là pháp sư trừ yêu có thể tung mình bay cao trăm thước như trước, giờ đây anh đã không còn năng lực đặc biệt nào nữa.

Và sự thực là, cho dù lúc này Đường Trạch có được năng lực đó, anh cũng sẽ không ra tay.

Lúc này, anh rất muốn lão Lạt Ma chết đi, chết trong tay Niệm.

Thấy Đường Trạch không phản ứng gì, Lạt Ma đành phải nới lỏng bàn tay đang kéo sợi dây thép, quặt ngược tay lại định chụp lấy cánh tay Niệm. Nhưng động tác của Niệm vẫn luôn nhanh hơn lão một bước, đã khóa chặt được cổ tay lão. Chỉ nghe hai tiếng "răng rắc" khô khốc, xương tay của Lạt Ma đã bị Niệm bóp vỡ vụn.

Trên trán Lạt Ma rịn ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Chỉ nghe lão rên lên một tiếng, cơ thể rung bần bật dữ dội mấy hồi, co giật như một con gà rù, miệng trào bọt trắng. Cuối cùng, cái đầu luôn tỏ ra "ngoan cường" đã từ từ gục xuống, máu tươi từ cổ tuôn trào ướt đẫm toàn thân.

Niệm nhấc bổng lão lên, lắc lắc, dường như thứ đang nằm trong tay cô không phải là một con người, mà chỉ là một con cá chết.

Cô buông tay, Lạt Ma rơi phịch xuống đám đá vụn như một đống bùn nhão.

Niệm hạ xuống mặt đất, đưa chân đá vào người Lạt Ma.

– Niệm! – Đường Trạch lo lắng cho cô tới mức lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng đã có thể yên tâm, sải bước chạy đến bên cô – Cô… tôi…

Niệm chẳng buồn nhìn anh lấy một cái, bước thẳng tới bên Tóc Đỏ đang nằm vật trên đất thoi thóp thở, cẩn thận tháo sợi dây thép cuốn quanh cổ hắn ra.

Lúc này, Đường Trạch mới kinh ngạc phát hiện ra rằng, sở dĩ Niệm đi lại nặng nề bởi vì đã mất đi một cẳng chân trái. Một khúc gỗ được mài đẽo qua loa buộc bên dưới đầu gối cô.

– Chân của cô bị sao vậy? – Đường Trạch kéo tay Niệm, hỏi gấp.

Niệm gạt tay anh ra, không rời mắt khỏi đồng bọn đang nằm trên mặt đất.

Thương thế của Tóc Đỏ rất trầm trọng, trên người dường như không còn một chỗ nào lành lặn, những lỗ thủng do gai bạc tạo ra đã không thấy chảy máu nữa, có lẽ là do vết thương đã se miệng, cũng có lẽ là không còn máu để chảy. Tóc Đỏ lúc này chỉ thở hắt ra, không còn thấy hít vào.

Niệm thử kéo cánh tay Tóc Đỏ lên, nhưng Tóc Đỏ không hề nhúc nhích, chỉ nghe hắn rên vài tiếng ư ử trong cổ họng, sau đó khó nhọc nhấc cánh tay lên, ngón tay chỉ đúng vào Đường Trạch lúc này đang bối rối không biết làm gì.

Lẽ nào hắn muốn Niệm giết chết mình?!

Ý nghĩ này vụt lên trong đầu Đường Trạch, nhưng rất nhanh đã bị chính anh phủ định.

Ánh mắt Tóc Đỏ nhìn vào anh, không hề có một chút sát khí.

Run khẽ vài cái, Tóc Đỏ đã dốc cạn chút sức lực cuối cùng, cánh tay nặng nề rơi phịch xuống, đầu từ từ ngoẹo sang một bên…

Niệm đẩy mạnh vào cánh tay Tóc Đỏ, cất lên thứ ngôn ngữ chỉ có Dạ Xoa mới hiểu.

Thế nhưng, Tóc Đỏ không còn trả lời cô nữa.

Nó đã chết, giống như những đồng loại đang nằm la liệt xung quanh, đã vĩnh viễn nhắm mắt trong cuộc thảm sát này.

Niệm đứng dậy, đờ đẫn quay đầu, đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Núi, cây, đá, và cả thi thể của đồng loại, đều chìm nghỉm trong tĩnh lặng tuyệt đối. Cơn gió phả tới trước mặt trộn lẫn mùi máu tanh nồng nặc, thổi tung mái tóc rối bù của cô. Những viên Cốt Đột trên cổ, theo nhịp phập phồng của lồng ngực, phát ra những tiếng lanh canh khe khẽ.

Đường Trạch đứng thẫn thờ tại chỗ, không biết mình nên nói gì, nên làm gì. Thủ phạm gây ra mọi tội ác đang bày trước mắt, không phải là Lạt Ma, không phải là lũ người áo đen, mà là anh.

Hồi lâu, Niệm tập tễnh bước về phía Đường Trạch.

– Anh… đi…

Cô chỉ nói với anh hai tiếng, dứt khoát như dao chém đá.

– Niệm… Cô… cô hãy nghe tôi nói… – Đường Trạch nắm lấy tay cô.

– Đi… – Niệm rút tay ra, nhìn về con đường sau lưng Đường Trạch.

– Nói cho tôi biết, chân của cô bị sao vậy? – Hít phải cơn gió đêm sặc sụa mùi máu tanh tưởi, nhìn cô thương tích đầy mình, trái tim Đường Trạch chợt đau quặn.

– Đi… – Niệm từ đầu tới cuối không hề nhìn Đường Trạch, chỉ lặp lại một tiếng duy nhất.

– Niệm, tôi… – Đường Trạch chưa nói dứt lời, mặt bỗng biến sắc, hét lên – Cẩn thận!

Anh vung tay đẩy Niệm bật ra ngoài.

Nhưng, vẫn cứ chậm một bước.

Một luồng sáng đen kịt như mực vọt từ sau lưng lại, bắn trúng vào Niệm, dễ dàng xuyên qua đầu cô, rồi lao vọt qua giữa hai chân mày.

Dòng máu nhỏ chầm chậm ứa ra từ trán Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 11: Chương 10

Bầu trời mặt biển, ánh trăng đá núi, trong mắt cô, hòa thành từng dải từng dải rực rỡ sắc cầu vồng, lúc mờ lúc tỏ, quấn quýt vào nhau, bay lồng lộng kín trời, dâng đầy trong mắt cô. Trong chốn mịt mờ, có một người đang đứng, không nhìn rõ hình thù, chỉ có mái tóc màu xanh lục tung bay dưới ánh trăng…

Đường Trạch ôm chầm lấy Niệm đang ngã xuống, hoàn toàn không đếm xỉa tới vô số gai bạc vẫn cắm chi chít trên khắp cơ thể cô.

– Niệm! Niệm! Tỉnh lại! Tỉnh lại đi! – Anh lắc thật mạnh người con gái trong lòng, không cho cô nhắm mắt.

Niệm thở hắt ra một hơi dài, ánh mắt chiếu lên khuôn mặt Đường Trạch, chậm rãi thốt ra hai chữ:

– Không… hận…

Đường Trạch lặng người.

Không hận… Lời Niệm nói, lúc nào cũng đơn giản như vậy, nhưng luôn khiến anh không thể nào đoán biết.

– Niệm! Niệm! Đừng ngủ, hãy nói chuyện với tôi! – Cánh tay anh mỗi lúc một nặng, cơ thể Niệm cứ chìm mãi xuống, đôi mắt từ từ khép lại. Đường Trạch kinh hoàng, hét lên thật lớn, lay lắc liên hồi.

– Cá… Trăng…

Giọng nói của Niệm đã vô cùng yếu ớt, giống như mê sảng, khóe miệng, khẽ mỉm một nụ cười hiếm hoi…

Một người chưa bao giờ cười, đã dùng một cái mỉm cười để định hình cho thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình…

– Niệm…

Đường Trạch ngồi rũ rượi trên mặt đất, ôm lấy Niệm đã trút hơi thở cuối cùng, đờ đẫn nhìn về một nơi nào đó trong không trung.

Một tràng tiếng ho vang lên sau lưng anh.

Có người bò dậy trên đá vụn.

Tiếng đá lăn lạo xạo đã kéo Đường Trạch từ trong trạng thái thất thần trở về với hiện thực. Anh ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Lạt Ma vừa nãy đã tắt thở, giờ đang lảo đảo đứng dậy.

Phù!

Lão Lạt Ma bộ dạng vô cùng thảm hại, nhổ mấy hạt vòng màu đen từ trong miệng ra, cười hai tiếng khô khốc.

– Con Dạ Xoa ngu xuẩn, lại vọng tưởng đấu pháp với ta, hừ!

Đường Trạch nhẹ nhàng đặt Niệm xuống, đứng lên, bước về phía Lạt Ma.

– Cậu và con Dạ Xoa kia giao tình cũng tốt đấy nhỉ! – Tấm khăn bịt mặt của Lạt Ma rơi xuống quá nửa, để lộ ra những vết sẹo gớm ghiếc giống như bị lửa thiêu.

Đường Trạch không đáp lời, tiếp tục bước về phía lão, nắm đấm dần siết lại.

Lạt Ma điềm nhiên nhìn Đường Trạch đang tiến về phía mình, nói:

– Ta biết cậu đang nghĩ gì. Nhưng ta khuyên cậu tốt nhất nên bỏ ý nghĩ đấy đi.

Khi còn cách lão ta không đầy hai mét, Đường Trạch dừng bước, lạnh lùng nhìn đối phương.

– Nếu là người thông minh, thì nên tiếp tục làm đồng minh với ta – Lạt Ma bước tới trước mặt Đường Trạch, giơ cổ tay đã đứt lìa lên, chỉ vào những thi thể nằm la liệt trên mặt đất – Nhìn thấy chưa? Thế giới thuộc về chúng ta, đang nằm trên chính cơ thể bọn chúng! Không chỉ có Cốt Đột mà chính cơ thể bọn chúng cũng là báu vật hiếm có.

Đường Trạch im lặng, nhưng trong mắt lại xuất hiện thêm một tầng nghi vấn.

– Hề hề! Cốt Đột là linh dược trị bách bệnh. Còn cơ thể của Dạ Xoa cũng là linh dược. – Lạt Ma đưa mắt nhìn xuốn chân của Đường Trạch – Chính cậu cũng là người được hưởng lợi từ nó.

– Ông nói gì? – Đường Trạch nghe ra ẩn ý trong lời nói của lão, liền vặn hỏi.

– Dạ Xoa là một bộ tộc rất thần kỳ. Cho dù bọn chúng có chết đi, thi thể cũng phải mất hàng trăm năm mới bị phân hủy. Và các bộ phận trên cơ thể chúng có thể cấy ghép lên cơ thể của bất cứ con người nào có nhu cầu, hơn nữa, còn có thể hòa hợp hoàn toàn với cơ thể mới một cách cực kỳ nhanh chóng, hoàn hảo cứ như là mới mọc. – Lạt Ma càng nói càng hào hứng nhìn vào chân trái của Đường Trạch – Chân trái của cậu, chỉ dựa vào Cốt Đột sẽ không thể nào mọc trở lại được. Chắc cậu đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra rồi chứ? Ha ha…

Lời của Lạt Ma chẳng khác gì một tiếng sét nổ bên tai Đường Trạch.

Chân trái của anh đã "mọc" ra, nhưng chân trái của Niệm lại…

Trời ơi…

Đường Trạch bóp mạnh vào chân trái, cảm giác tê buốt như điện giật chạy dọc từ lòng bàn chân lên tới tận đỉnh đầu.

Phịch! Đường Trạch ngã ngồi xuống đất.

Lạt Ma chẳng hề để tâm tới phản ứng của Đường Trạch, vẫn thao thao nói tiếp:

– Cậu nhìn xem, chúng ta đã có được những gì? Thi thể của hàng trăm con Dạ Xoa. Cậu nói xem, sau này sẽ có bao nhiêu người tới cầu xin chúng ta cho họ một cánh tay hoặc một cẳng chân? Này anh bạn trẻ, nơi này chẳng phải núi Ngọa Hư gì hết, mà chính là kho báu của chúng ta! Cậu nắm quyền quản lý tập đoàn Đồ Môn, việc bí mật vận chuyển những con Dạ Xoa này trở về, sẽ chẳng có gì khó khăn cả.

Những câu cuối cùng của lão, Đường Trạch đã không còn nghe thấy nữa. Bàn tay anh vẫn không rời khỏi cẳng chân trái, dường như muốn bóp nát nó.

Lạt Ma bước tới bên cạnh anh, cười nhạt:

– Bọn chúng chỉ là loài động vật người không ra người, thú không ra thú, chỉ biết tồn tại trên đời theo phương thức dã man nhất. Chúng hoàn toàn không biết đến tình cảm, chỉ là giống động vật ngu si. Cho nên, cậu không cần tỏ ra xúc động như vậy, càng không cần tự trách bản thân về những việc đã làm. Tốt nhất hãy nhìn cho rõ con đường tương lai, đó mới là điều quan trọng nhất.

– Ha ha… – Đường Trạch từ từ đứng dậy, đưa bàn tay lạnh toát quệt đám mồ hôi đã túa đẫm hai bên tóc mai, cười nhăn nhó – Có lẽ… ông có lý. Xưa kia tôi lưu lạc tới nơi này, suýt chút nữa bị bọn chúng xé xác làm thức ăn. Chúng chỉ là những động vật man dại tới cả tiếng người cũng không biết nói…

– Hô hô, cậu hiểu được thì tốt. Giống động vật cấp thấp nhưng lại có tác dụng cao cấp này, sự tồn tại của chúng trên đời chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là phục vụ cho nhu cầu của những người như chúng ta. – Lạt Ma đắc ý cười lớn – Cậu và ta hợp tác, cộng thêm bầy Dạ Xoa này, ha ha, chỉ cần con người vẫn quý trọng tính mạng của họ, chỉ cần họ vẫn sợ hãi cuộc sống không có chân tay, thì từ nay về sau, trên đời này không có thứ gì mà chúng ta không giành lấy được.

– Ừ! – Đường Trạch thở dài, sau đó gật gật đầu, ngoái nhìn về phía bờ biển – Cơ thể Dạ Xoa to lớn như thế, con thuyền của chúng ta có lẽ không chở được bao nhiêu.

– Hô hô, không sao, chở mấy con nhỏ hơn về trước, sau đó cậu hãy điều động một con tàu lớn, chúng ta sẽ quay trở lại lần nữa. – Lạt Ma tỏ ý bảo anh không cần lo lắng, sau đó nhìn vào cổ tay đã đứt lìa của mình, nói:

– Sau khi trở về, ta sẽ nhanh chóng có được một bàn tay mới, ha ha.

Đường Trạch bước tới bên thi thể của Tóc Đỏ, hỏi:

– Trước tiên hãy thu thập tất cả Cốt Đột của chúng lại. Gã này là thủ lĩnh, Cốt Đột của nó là to nhất. Năm xưa chính nó đã đưa Cốt Đột cho tôi.

– Ừ, thu tất cả Cốt Đột lại mang về trước. – Lạt Ma gật đầu.

Đường Trạch cúi xuống, giật sợi dây nhỏ xỏ Cốt Đột đeo trên cổ Tóc Đỏ mấy lần, nhưng không thể nào giằng đứt được.

Anh ngước mắt nhìn sang bên cạnh, bên thi thể của Niệm là thanh trường kiếm mà Lạt Ma đã đưa cho anh.

Anh bước lại gần, nhặt kiếm lên, quay trở lại bên Tóc Đỏ, lẹ làng vung một kiếm, sợi dây đứt làm hai đoạn, Cốt Đột thuận lợi rơi vào tay anh.

– Cầm lấy! – Đường Trạch giao Cốt Đột vào tay Lạt Ma, nói – Còn rất nhiều, tôi qua đằng kia. Hành động nhanh lên một chút, tôi không muốn lưu lại nơi này thêm nữa.

Lạt Ma cười ha hả:

– Chia nhau ra làm đi!

Nói đoạn, Lạt Ma quay người đi về phía Niệm.

Nhưng, lão vừa quay người, lập tức phát giác đằng sau có sự khác thường, một cơn gió sắc lẹm quét thẳng đến sau gáy.

Lão cảm thấy có điều không ổn, lập tức cúi thụp xuống theo phản xạ, định né tránh mối nguy hiểm khiến lão phải kinh sợ trong lòng.

Thế nhưng, động tác của lão đã không nhanh bằng Đường Trạch sau lưng.

Thời gian bỗng chốc như quay ngược lại rất nhiều năm về trước, trở về cái thời khí thế lẫy lừng, trảm yêu vô số, anh lại biến thành một pháp sư trừ yêu diệt ma kiếm đã vung là yêu quái vong mạng khi xưa, chỉ một chiêu đã tiễn kẻ địch xuống địa phủ.

Cơ thể của Lạt Ma đã bất động, trên phần gáy lộ ra ngoài, xuất hiện một đường thẳng rất mảnh.

Rất nhanh, đường thẳng này nhanh chóng mở rộng, trở thành một vết cắt ngay ngắn.

Máu tươi phun trào như suối, đầu của Lạt Ma lìa khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất, cái thân hình lùn tịt cũng đổ vật xuống.

Cái đầu dính đầy bụi đất, trợn trừng một cặp mắt phẫn nộ và ánh nhìn oán độc, có lẽ là muốn dành cho Đường Trạch, thế nhưng giờ đây, chỉ có thể bất lực chiếu lên bầu trời…

– Nếu có thể, ta muốn ngươi chết trong tay những kẻ mà ngươi gọi là động vật ngu si kia!

Ném kiếm đi, Đường Trạch quay lại bên Niệm, khẽ khàng nhổ từng chiếc gai cắm trên người cô.

– Xin lỗi… Xin lỗi… – Anh lẩm bẩm.

Không chỉ đối với Niệm, mà là đối với toàn bộ vùng núi Ngọa Hư, anh đều cảm thấy hối lỗi tột cùng.

Bầy Dạ Xoa đầu óc đơn giản kia, Đường Trạch chỉ giúp chúng nướng chín thịt, mà chúng đã mang những viên Cốt Đột vô giá tặng cho anh. Còn Niệm, không những cứu sống anh, mà còn phải trả một cái giá quá lớn để đem lại cho anh một cơ thể hoàn chỉnh…

Không hận…

Cuối cùng, Đường Trạch đã hiểu được câu "không hận" mà Niệm thốt ra trước khi nhắm mắt có ý nghĩa gì.

Thế giới của Dạ Xoa quá đỗi giản đơn. Có lẽ trong mắt chúng, anh mãi là một anh chàng tốt bụng đã giúp chúng nướng thịt trong lửa táp khói xông. Trong trí não của chúng, không hề có những khái niệm như "lợi ích", "mục đích" chỉ có trong thế giới con người. Bọn chúng lại càng không thể hiểu được, kết cục của núi Ngọa Hư ngày hôm nay hoàn toàn là do một mình anh ban tặng. Bọn chúng không phải là không oán hận, mà là hoàn toàn không biết rằng, cần phải căm hận anh.

Yêu và hận ở chúng, quá ư thuần khiết.

Niệm đã đúng. Cô chỉ muốn Đường Trạch đi khỏi. Nơi này không phải là thế giới của anh. Sự xuất hiện vô tình của anh, đáng lẽ nên kết thúc bằng sự ra đi vĩnh viễn. Thế nhưng, anh đã làm gì thế này?

Đường Trạch rất muốn khóc, nhưng nước mắt không thể chảy ra.

Nước mắt dường như đã đông cứng trong cơ thể, và cả máu huyết cũng đã ngừng lưu chuyển, trong thời khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 12: Chương 11

Trời đã sáng. Ánh nắng ấm áp bao phủ khắp núi Ngọa Hư.

Đường Trạch tay cầm bó đuốc, lặng lẽ đứng trước những thi thể Dạ Xoa chất thành một đống.

Chốc lát sau, ngọn đuốc bay vọt lên cao, rồi rơi xuống đống thi thể.

Bùng!

Ngọn lửa rần rật bốc lên tận trời.

Toàn bộ dầu máy trên thuyền, Đường Trạch đã dốc hết lên cơ thể chúng.

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt anh đỏ bầm.

– Xin lỗi!

Ném lại một câu này, anh quay người bước về phía khu rừng có đầm nước ngọt.

Mặt nước tĩnh lặng, thi thoảng có một hai bọt nước sủi lên.

Niệm nằm trên bờ, bùn đất bám trên cơ thể đã được gột rửa sạch sẽ. Ánh nắng xuyên qua tán lá, thả những đốm sáng lung linh trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của cô.

Đường Trạch cắm cúi đào đất ở cái nơi mà năm xưa họ đã ngồi kề vai bên nhau.

Vừa đào, anh vừa mỉm cười, nói với Niệm:

– Bộ dạng cô khi bắt cá, trông thật buồn cười!

Hàng mi dày của Niệm phủ rợp lên làn da mịn màng, khe khẽ lay động trong cơn gió sớm, tựa như đang đáp lại tiếng cười của anh.

Đường Trạch đổ toàn bộ Cốt Đột trên người vào trong hố, lấp lại cẩn thận.

Làm xong mọi việc, anh bước tới bên Niệm, ngồi xuống, ôm cô vào lòng, thẫn thờ nhìn về phía trước.

Không đi nữa, không bao giờ đi nữa!

Truyền thuyết về Dạ Xoa, nên do chính anh kết thúc.

Anh thầm nhủ trong lòng.

Coi như chuộc tội chăng? Hình như không phải.

Không phải là không đi, mà không biết sẽ đi về đâu.

Thế giới, nơi nào mới là thế giới của ngươi?

Đường Trạch tự hỏi mình.

Không biết đã qua bao lâu, một âm thanh bỗng văng vẳng bên tai…

Đường Trạch, chẳng nơi nào là thế giới của ngươi, bởi vì từ lâu, ngươi đã đánh mất chính mình!

Ha ha…

Đường Trạch ôm chặt cơ thể giá lạnh của Niệm, mỉm cười…

Ánh nắng lặng lẽ dịch chuyển, đống lửa bên ngoài cánh rừng vẫn bốc cháy ngùn ngụt. Sóng biển xô vào những tảng đá bên bờ, không phút nào ngừng nghỉ.

Trái đất vẫn quay, người ở bên kia bờ biển, vẫn sống như thường nhật. Tất cả mọi thứ đều không có gì khác.

Nếu có một ngày, bạn chẳng may lưu lạc tới một đảo hoang trên biển, có lẽ bạn sẽ nhìn thấy một ông lão tóc trắng phơ phơ, ôm một cô gái xinh đẹp có đôi tai nhọn hoắt ngồi dưới ánh trăng; có lẽ bạn sẽ nhìn thấy một bộ xương trắng, đổ gục trước một hang đá cao lớn; có lẽ bạn chẳng nhìn thấy gì cả, mà chỉ có những ngọn núi và tảng đá câm lặng, lắng nghe người bên cạnh nó kể lại những truyền thuyết như thực như hư…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 13: KẾT

Nghe xong câu chuyện này, tách trà của tôi đã nguội ngắt.

– Đường Trạch có còn ở trên hòn đảo đó không?

Tôi bất chợt muốn biết tình hình hiện tại của người đàn ông đó.

– Không biết. Đã rất lâu rồi tôi không đến núi Ngọa Hư. Chỗ đó chẳng có gì hay ho cả. – Áo đen số hai lắc đầu.

Tôi cầm con ốc biển lên, đặt bên tai, trong đó, dường như có tiếng người thầm thì.

– Nếu tôi nhớ không lầm, Bồ Tùng Linh cũng từng viết một câu chuyện về Dạ Xoa, nhưng kết cục của nó có hậu hơn nhiều.

– Khi sự lựa chọn khác nhau, thì kết cục đương nhiên cũng khác nhau. – Áo đen số hai nhìn con ốc biển – Cái này tặng cho hai người làm quà gặp mặt. Tôi nhặt nó ở bờ biển nơi đó đấy.

Ngao Xí giằng phắt lấy con ốc biển, nói:

– Sao nào, dùng cái này để nhắc nhở bọn tôi cuộc sống có sóng gió lựa chọn phải thận trọng à?

– Không, đây cũng là chúc phúc. – Áo đen số hai chỉ vào hắn và tôi – Hai người đã không dừng lại lúc cần phải ra đi, cũng không ra đi lúc cần phải dừng lại, tôi nghĩ sau này cũng sẽ không.

– Được, tôi nhận món quà này! – Tôi cười khúc khích, cầm lấy con ốc biển cất đi, vươn vai một cái, ngáp dài rồi dựa vào người Ngao Xí, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, có tiếng sóng biển, có ánh trăng lấp loáng, còn có cô gái với đôi tai nhọn hoắt, mà tình yêu và oán hận của cô chính là thứ báu vật thuần khiết nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 1: DẪN

✣ Ma ong ✣

DẪN

Cưỡi lạc đà chạy đua quả thực là một trò hay có lợi cho sức khỏe và tinh thần. Nhờ có trò này, để tôi tính xem nào, về cơ bản trong vòng một trăm năm nữa tôi sẽ khỏi cần rửa bát. Ngao Xí chửi mắng thậm tệ quân đoàn lạc đà của hắn, song lại bị bọn chúng phun nước bọt hôi rình đầy mặt.

Tuy chẳng có hoa thơm bướm lượn, sơn thủy hữu tình, chỉ một sa mạc đơn điệu, cũng đã vô cùng vui vẻ. Không nhớ rõ trước đây có ai đó, có thể là chính tôi, từng nói rằng – đi đâu không quan trọng, quan trọng là đi cùng ai.

Ngọn nguồn của tất cả mọi niềm vui vẻ và thú vị, dường như đều nằm trong câu nói này.

Đêm nay, tới lượt áo đen số ba kể chuyện. Trong toàn bộ đám áo đen, gã số ba hình như là người gầy nhất, lại lúc nào cũng lom khom cái lưng, cứ như chỉ muốn dùng cả chân lẫn tay để đi lại, trông cực xấu.

Gã nhét mình vào trong một đống đệm mềm êm ái, nửa nằm nửa ngồi như kẻ không xương, trong miệng phát ra những tiếng "vo vo vo".

– Hâm à! Kêu cái quái gì thế?

Ngao Xí quơ một quả táo ném thẳng về phía gã. Áo đen số ba giơ tay bắt gọn, cười hi hi, nói:

– Các vị cảm thấy âm thanh vừa rồi là tiếng gì?

– Không phải là muỗi thì là ong. – Tôi đáp.

– Là ong mật. – Áo đen số ba búng tay đánh tách – Nào, vậy thì tôi sẽ kể chuyện về ong mật! Nữ hoàng điện hạ vạn phúc!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 2: Chương 1

Cơn mưa sầm sập điên cuồng trút xuống từ tầng mây đen kịt, những giọt mưa rát rạt xuyên qua tầng tầng lá trúc, vô tình đập xuống mình một người đàn ông đang chạy cuống cuồng trong rừng trúc, tấm áo mưa rách bươm quấn quanh một thân hình nhỏ bé, được anh ta ôm chặt trong lòng.

Người đàn ông rất trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi, mái tóc rối bù ướt đẫm dính bết trên trán. Anh ta vừa chạy vừa nói với đứa bé trong lòng:

– Ninh Nhi, đừng sợ… Bố đưa con đi khám bác sĩ… Con sẽ không sao đâu…

Muốn chạy nhanh trên con đường núi lầy lội bùn đất, không phải là việc dễ dàng. Người đàn ông trượt chân, lăn lông lốc theo sườn dốc xuống một khe sâu. Cho tới khi anh ta bị nước mưa phủ mờ ánh mắt, định thần lại từ cơn quay cuồng, chẳng thèm để tâm tới vết thương do đá cứa đang chảy máu ròng ròng trên cánh tay, lập tức vạch áo mưa ra, cuống cuồng gào lớn:

– Ninh Nhi… con không sao chứ? Không sao chứ?

Khuôn mặt bé nhỏ bên dưới lớp áo mưa trắng bệch như tờ giấy, cặp môi nhỏ khe khẽ mấp máy, hàng mi dài đóng chặt trên đôi mắt khép, mặc cho người đàn ông gọi thế nào cũng vẫn im lìm, bộ váy hoa xanh lam trên người ướt sũng nước mưa.

– Ninh Nhi… Đừng con… Đừng bỏ bố! – Người đàn ông như đã phát điên, ôm đứa con gái đã tắt thở từ lâu lên, hối hả áp mặt lên vầng trán lạnh ngắt của cô bé, gào lên như đứt từng khúc ruột – Ninh con ơi! Tỉnh dậy đi! Hãy nhìn bố đi con! Tỉnh dậy đi con!

Nước mắt của người đàn ông hòa lẫn với nước mưa, bầu trời trên đỉnh đầu và bầu trời trong lòng, từ giây phút này, đều sụp đổ, vỡ vụn.

Một tiếng nổ long trời, bùng lên trong tầng mây dày nhất, một tia sáng vàng chói mảnh như sợi tóc giáng thẳng từ trên trời xuống, cọ xát vào không khí, cháy bùng lên thành những vệt như ngọn lửa, lao xuống chỗ hai cha con đang phủ phục dưới mặt đất với tốc độ vùn vụt tựa sao băng.

Người đàn ông đang ngập chìm trong nỗi đau khổ cùng cực, không hề phát giác ra hiện tượng khác lạ trên bầu trời, chỉ trong chớp mắt, mơ hồ cảm thấy dường như có một quả bóng khổng lồ nổ tung trên đỉnh đầu, một áp lực quái lạ giật mạnh trái tim anh ta xuống dưới, ngay sau đó là một luồng sáng vàng chói đến lóa mắt xuyên vào trong ngực của bé gái đang nằm trong lòng. Chớp mắt, từ trong thi thể của cô bé lan tỏa ra một quầng sáng nhàn nhạt như ánh nắng bình minh, ấm áp bao trọn lấy thân xác đã không còn sự sống.

Cặp mắt non nớt đã nhắm nghiền hồi lâu chầm chậm mở ra, đôi đồng tử vô thần dần dần có lại thần thái. Cổ họng bé gái phập phồng, đôi môi nhỏ mấp máy phả ra một hơi thở dài đã bị kìm nén quá lâu.

– Ninh Nhi… – Người đàn ông kinh ngạc và mừng rỡ nhìn đứa con gái vừa sống lại, ôm ghì cô bé vào trong lòng, vừa khóc vừa cười – Con đã tỉnh rồi! Con khỏe rồi! Ninh Nhi của bố!

Cô bé chớp chớp mắt, đôi mắt đen láy không sáng long lanh như trước, khuôn mặt vẫn còn trắng bệch đầy vẻ hoang mang. Cô bé giơ tay đặt lên vai anh ta, đẩy mạnh một cái. Người đàn ông bị cô bé đẩy văng đi mấy thước, ngã nhào xuống đất.

– Ninh Nhi… Con… – Người đàn ông không dám tin rằng cô con gái bé nhỏ yếu ớt của mình lại khỏe đến vậy.

Cô bé không hề nhìn đến người bố, cứ như anh ta chỉ là một người xa lạ. Hít một hơi thật sâu, cô bé có phần ngỡ ngàng đưa mắt nhìn ngó xung quanh, rồi lảo đảo chạy đến đầu bên kia khe núi.

– Ninh Nhi! Con định đi đâu? – Người đàn ông nén đau bò dậy, đuổi theo ôm lấy con gái.

Cô bé chỉ hất nhẹ tay một cái, người đàn ông đã ngã sõng soài xuống bùn lầy, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Anh ta gắng gượng mở cặp mắt đã mờ nhòa bùn nước, nhìn theo cái bóng bé xíu đang chạy thục mạng về phía trước, gào lên tuyệt vọng:

– Ninh Nhi! Quay lại đi! Bố ở đây mà!

– Đừng tốn sức vô ích, ngươi chạy không thoát đâu!

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên phía trên đầu người đàn ông. Anh ta ngoảnh đầu nhìn, sau lưng anh không biết từ lúc nào đã có một người đàn ông đứng đó, chiếc mũ lá rộng vành che kín đôi mắt một cách hoàn hảo, tấm áo gió màu đen đường nét đơn giản nhưng thẳng thớm, lấp lóe sáng xanh trong màn mưa.

Chưa đợi người đàn ông kịp phản ứng với vị khách không mời vừa xuất hiện sau lưng, một con dao găm tinh xảo màu vàng kim đã xé toang màn mưa, soạt một tiếng cắm phập vào sống lưng cô bé.

– Á! – Một tiếng rú thảm thiết vang lên, cô bé ngã gục xuống, cơ thể đau đớn co giật trên mặt đất khấp khểnh lạnh băng.

– Ngươi làm cái gì thế? – Người đàn ông vô cùng giận dữ. Anh ta xô mạnh người áo đen ra, hoảng hốt lao tới trước mặt con gái, kinh hoàng bế thốc cô bé lên, định rút con dao găm ra. Nhưng, bàn tay anh ta vừa chạm vào con dao, liền bị một cơn đau buốt thấu tim gan hất văng ra, trên bàn tay xuất hiện một vết thương dài. Vì vết thương hình thành quá chóng vánh, nên dòng máu còn chần chừ dưới lớp da vài giây rồi mới chầm chậm ứa ra.

– Bỏ cô ta xuống, không được động vào con dao găm! – Người áo đen bước tới trước mặt anh, lạnh lùng nói – Cô ta không phải là con gái của anh. Con gái anh đã chết rồi!

– Nói bậy! – Người đàn ông giận dữ nắm chặt bàn tay, hai cánh tay càng ôm chặt lấy bé gái hơn nữa – Nó là Ninh Nhi của ta! Con gái của ta! Ông điên rồi à, tại sao lại đâm nó? Nó còn bé bỏng thế này!

Nói rồi, anh ta bất chấp tất cả nắm lấy con dao găm, nhưng đổi lại chỉ là thêm một lần đau đớn, thêm một vết thương, còn con dao vẫn không hề suy suyển một ly.

– Đây không phải là con dao găm bình thường – Người áo đen chụp lấy cổ tay anh ta, nghiêm giọng nói – Động vào nó thêm một lần nữa, đôi tay này của anh coi như bỏ đi!

– Đồ điên! Đồ điên! – Khuôn mặt người đàn ông méo xệch trong cơn giận dữ tột độ, nước mắt tràn ra giàn giụa – Tôi chỉ còn một mình Ninh Nhi! Tôi chỉ còn một mình con bé thôi! Nó là tất cả của tôi, là lý do duy nhất để tôi sống tiếp! Có lúc… có lúc tôi cứ ngỡ rằng mình đã mất nó, nhưng ông trời lại trả lại nó cho tôi! Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào làm hại nó nữa, tuyệt đối không cho phép!

– Nó không phải là con gái của anh! – Người áo đen càng cao giọng, dường như muốn thức tỉnh người đàn ông đang phát cuồng – Nó chỉ là một con yêu quái lén chui vào trong thi thể của con gái anh!

Người đàn ông cố chấp lắc đầu quầy quậy, càng ôm chặt lấy con gái:

– Tôi không nghe thằng điên nói bậy! Con bé là con gái tôi! Là con gái tôi!

Lời còn chưa dứt, anh ta đã lấy hết sức bình sinh hất tay người áo đen ra, rồi bất ngờ quỳ sụp xuống, vừa dập đầu vừa cầu khẩn:

– Cầu xin ông hãy tha cho con gái tôi! Con bé là người thân duy nhất của tôi! Duy nhất!

Máu tuôn ra từ dưới bàn tay đang chống xuống đất của anh ta, hòa với nước mưa đang chảy, thành một mảng đỏ đục ngầu, tiếng dập đầu bình bịch vang lên không dứt.

Đối mặt với sự khẩn cầu của một người cha tuyệt vọng, người áo đen im lặng không nói.

– Đã bị thương… nhốt trong thân xác con người, có lẽ không có vấn đề gì…

Hồi lâu, ông ta mới lẩm bẩm một câu, rồi ngồi thụp xuống nắm lấy con dao găm mình đã phóng ra, rút mạnh. Một vết thương sâu hoắm xuất hiện trên tấm lưng gầy gò của cô bé. Thấy vậy, ông ta lầm rầm tụng niệm, một tay đặt lên vết thương, làm động tác như đang kéo thứ gì đó ra ngoài, tay kia vung con dao găm sắc bén lên áp sát vào lưng cô bé, gạt mạnh xuống, rồi thuận đà túm một cái trong không khí, động tác dứt khoát nhanh như chớp xẹt.

Một tiếng kêu rú thảm thiết bật ra từ miệng cô bé, sau đó im bặt hoàn toàn.

– Ninh Nhi… – Người đàn ông cuống quýt lắc mạnh người cô bé, gầm lên với người áo đen – Ngươi đã làm gì con bé?

Người áo đen không nói năng gì, đứng dậy, móc ra từ trong túi áo ra một túi gấm nhỏ trông rất đẹp đẽ tinh xảo, bàn tay đang nắm chặt đưa vào miệng túi, rồi mở ra, dường như đang bỏ thứ gì đó vào bên trong. Vào khoảnh khắc ông ta thắt chặt miệng túi, những đốm sáng li ti màu xanh lam bay ra khỏi túi, rồi lập tức biến mất trong màn mưa.

– Nó không sao! – Người áo đen chìa chiếc túi gấm ra trước mặt người đàn ông, đôi môi mỏng mím chặt, sắc lẹm như lưỡi dao – Nếu anh muốn chung sống bình yên với nó, thì hãy giữ kỹ vật này. Nếu về sau, nó có bất cứ biểu hiện gì bất thường, chỉ cần bóp mạnh chiếc túi gấm, nó sẽ ngoan ngoãn trở lại.

Người đàn ông đưa tay lên mũi con gái, thấy hơi thở của cô bé quả thực đã ổn định hơn nhiều so với vừa nãy, thì cũng yên tâm trở lại, nhìn người đàn ông áo đen kỳ quặc đang đứng trước mặt, rồi hỏi với một giọng đầy nghi hoặc và cảnh giác:

– Rốt cuộc ông là ai?

– Thợ săn! – Người áo đen ném chiếc túi gấm vào trong lòng anh ta rồi lại móc ra một chiếc khăn tay màu trắng, tìm lấy một viên đá đen dưới đất, viết một vài chữ lên chiếc khăn, gấp kỹ lại, cũng ném luôn cho anh ta – Giữ gìn cẩn thận hai vật này, nhớ kỹ đấy!

Nói xong, người áo đen quay đi, đạp chân lên một hòn đá nằm bên khe núi, nhẹ nhàng nhảy vọt lên không trung, chớp mắt đã biến mất trong màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.15 - Chương 3: Chương 2

Đứa bé này, lớn lên chắc hẳn sẽ là một cô gái xinh đẹp! – Đào Ngang nhìn chăm chú vào khuôn mặt dễ thương của bệnh nhân nhỏ tuổi.

Đó là một khuôn mặt mịn màng tới mức tưởng như chạm tay vào là ứa nước, mái tóc ngắn ngang cổ đen và mềm mại, mang vẻ óng ả tự nhiên, xòe ra đều đặn trên gối; hàng mi dài và dày như cánh quạt êm ả phủ rợp trên đôi mắt đang mở hé, cặp đồng tử dưới hàng mi xanh thăm thẳm hệt như sắc màu của một mặt biển trong xanh nhất – một màu sắc vô cùng hiếm thấy! Nhìn lâu vào đôi mắt ấy, ánh nhìn tựa như tảng đá rơi vào trong nước, cứ tự nhiên chìm hút xuống. Sắc xanh tuyệt đẹp hiếm có kia, bất chợt khiến Đào Ngang sực nhớ tới một giấc mơ mà anh thường gặp gần đây…

Ánh dương rực rỡ khắp trời, từ màu vàng kim biến thành màu lam thẫm, đáy biển và bầu trời tựa như đã hoán đổi vị trí cho nhau. Trong khoảng bao la vô tận, vài cụm lông vũ bông xốp lững lờ bay, vui tươi và tự do phiêu diêu lên cao với một dáng vẻ tuyệt mỹ như khiêu vũ.

Ánh mắt Đào Ngang rời khỏi đôi mắt cô bé, khẽ nhíu mày, bởi vì vẻ trắng bệch thiếu hồng hào trên khuôn mặt, và đôi môi nhỏ chốc chốc lại mím chặt lại vì khó chịu điều gì, chợt khiến anh thấy xót lòng.

– Nghe nói Lưu Vũ đã nhập viện từ rất lâu, nhưng trong bệnh án không ghi lại thời gian nhập viện, nên chúng tôi cũng không biết chính xác tuổi của cô bé. – Cô y tá Bình vừa thu dọn thuốc trong xe đẩy, vừa nói với vẻ thương cảm – Cô bé này thật đáng thương, vừa mới nhập viện đã mắc bệnh máu trắng mạn tính, sau khi thực hiện ca phẫu thuật ghép tủy sống, cứ tưởng rằng cô bé có thể bình phục rồi xuất viện, nhưng kiểm tra lại phát hiện ra nội tiết tuyến yên của cô bé có hiện tượng bất thường, toàn bộ cơ thể ngừng phát triển. Cho tới bây giờ, vẻ ngoài của cô bé xem ra vẫn không quá tám tuổi.

– Tại sao trong bệnh án không ghi rõ thời gian nhập viện và số tuổi thực của bệnh nhân? – Đào Ngang nghi hoặc hỏi.

Cô Bình lắc đầu, trả lời một cách ái ngại:

– Bệnh án gốc của Lưu Vũ đã bị thất lạc, bệnh án lập lại sau đó đã thiếu mất hai mục này. Nguyên nhân cụ thể là gì, tôi cũng không được biết. Khi tôi tiếp nhận Lưu Vũ, tình trạng của cô bé đã y hệt như thế này. Tôi chỉ biết có vậy.

– Ai là bác sĩ điều trị chính của cô bé? – Đào Ngang hỏi tiếp.

– Là viện trưởng! – Vừa nhắc tới hai chữ viện trưởng, sắc mặt y tá Bình lập tức trở nên rạng rỡ – Nghe nói hồi trước, sau khi cô bé được bố mẹ đưa tới bệnh viện, bố mẹ nó đều biến mất tăm, chỉ hàng tháng gửi khoản viện phí cao ngất ngưởng vào tài khoản của bệnh viện, chứ chưa bao giờ thấy tới thăm con gái. Dù sao thì tôi cũng chưa gặp họ lần nào. Không biết là cái loại bố mẹ gì nữa! – Cô ta bĩu môi khinh khỉnh, nói tiếp – Viện trưởng của chúng tôi thấy cô bé thực đáng thương, không những đích thân làm bác sĩ điều trị chính, thường ngày cũng chăm chút rất ân cần, còn căn dặn chúng tôi phải quan tâm nhiều hơn tới cô bé, cố gắng để nó có cảm giác như có gia đình, có người thân.

Đào Ngang không nói gì, chỉ lục lọi trong trí não những ký ức về vị viện trưởng này. Trong ấn tượng của anh, viện trưởng là một người đàn ông trung niên vô cùng phong độ, phía sau cặp kính sáng bóng là một đôi mắt thông tuệ và hiền hòa. Tính tới giờ, họ mới chỉ có duyên gặp mặt một lần. Vào ngày đầu tiên khi anh tới bệnh viện Vĩnh Phục công tác, theo quy tắc của bệnh viện, anh đã tới phòng viện trưởng chào hỏi, trò chuyện xã giao với nhau vài câu.

– Bác sĩ Đào, tôi còn phải đi thay băng cho người khác, tôi đi trước nhé! – Cô Bình chào Đào Ngang, rồi lại kéo anh sang bên cạnh, thì thầm – Chuyện tôi quên không khóa phòng, để Lưu Vũ chạy ra ngoài vừa nãy, cậu tuyệt đối đừng nói với ai khác nhé, nếu không tiền thưởng tháng này của tôi coi như đi tong! Viện trưởng đã đặc biệt căn dặn chúng tôi rằng, nếu trong phòng bệnh không có người, nhất định phải khóa cửa thật kỹ. Lưu Vũ dù sao cũng là một đứa trẻ đặc biệt, nó mà chạy ra ngoài, ngộ nhỡ xảy ra việc gì, thì phiền phức lắm đấy.

– Ha ha, yên tâm, tôi sẽ không nói đâu. – Đào Ngang cười – Cô mau đi làm việc đi, tôi trông cô bé một lúc rồi cũng đi luôn đây.

– Ừ! – Cô Bình vô cùng cảm kích, đẩy chiếc xe ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi chắc chắn y tá Bình đã đi khuất, Đào Ngang bèn đóng cửa lại, nụ cười trên khuôn mặt dần dần biến mất. Anh móc từ trong túi quần ra một chùm chìa khóa, nắm lấy quả cầu trông như pha lê to bằng ngón tay cái móc trên đó, những quầng sáng màu đỏ nhạt từ quả cầu lan tỏa từng đợt như thủy triều, nhuộm đỏ ngón tay Đào Ngang, từ trong tâm của quả cầu dội ra từng đợt rung động khe khẽ rất đều đặn.

Anh ấn nhẹ các ngón tay trái lên đỉnh quả cầu, miệng lầm rầm tụng niệm một câu gì đó, ánh sáng và sự rung động lập tức biến mất, nó lại trở về với hình dạng của một quả cầu pha lê trang trí hết sức bình thường.

– Cuối cùng cũng đã tìm thấy… – Anh thu chùm chìa khóa lại, lẩm nhẩm, vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Anh khẽ khàng bước tới bên giường bệnh, nghiêng đầu quan sát Lưu Vũ ngay từ đầu đã coi như anh không hề tồn tại. Cô Bình nói rằng, đứa trẻ này hầu như không bao giờ nói năng, giống như đang sống ở một thế giới khác.

Đôi mắt của Đào Ngang và đôi mắt của Lưu Vũ, cùng tồn tại trong một không gian, nhưng không hề giao nhau. Ánh mắt của đứa bé, trầm lặng lạnh lẽo, cố ý tách biệt khỏi tất cả những thứ muốn tiếp cận chúng.

Đào Ngang vén vạt áo blu lên, rất tự nhiên ngồi xuống đất, giữ thẳng người, lúc này, góc nhìn của anh vừa hay đối diện với khuôn mặt của Lưu Vũ đang nằm nghiêng trên giường. Có lẽ độ cao này là thích hợp nhất để cho một người lớn trò chuyện với một đứa trẻ.

– Anh tên là Đào Ngang. – Anh nhìn Lưu Vũ mỉm cười, tự giới thiệu.

Nửa khuôn mặt của Lưu Vũ chìm dưới chiếc gối bông mềm mại, cặp mắt xanh ngưng đọng trong bầu không khí tĩnh mịch, ánh nhìn như xuyên thấu qua Đào Ngang, rơi vào một phương vô định nào đó.

– Em bao nhiêu tuổi rồi? – Anh không để tâm đến phản ứng của đứa trẻ, tiếp tục thân thiện hỏi han.

Lưu Vũ vẫn hoàn toàn không chút phản ứng, chỉ có hai hàng mi dày chớp chớp vài cái một cách vô thức.

Đào Ngang gãi gãi đầu, im lặng một lúc lâu, rồi hỏi:

– Em thích những khóm hoa phấn dưới sân phải không?

Anh còn nhớ một tiếng trước, sau khi dùng cơm trưa xong, anh đang ngồi nghỉ bên dưới giàn nho trong vườn hoa bệnh viện, có một con ong mật bay qua trên vạt hoa phấn đang kỳ nở rộ phía trước giàn nho. Ánh mắt biếng nhác của anh nhìn theo đường bay của con ong, tới trước một ô cửa sổ trên tầng ba của tòa nhà khu điều trị bên trái. Vệt nắng xuyên chênh chếch qua lớp kính trong suốt, một chiếc bóng bé xíu đơn độc xuất hiện sau khung cửa, những đường nét lờ mờ in trên đó, phảng phất như được phủ lên một màn xanh lam nhàn nhạt, rồi lập tức biến mất. Có lẽ đó chỉ là một ảo giác, nhưng vào khoảnh khắc ánh mắt của anh chạm vào bóng người đó, anh cảm giác đằng sau lớp kính dường như có một đôi mắt tuyệt vọng.

Chính bởi cảm giác lạ lùng này, anh đã đi thẳng vào khu điều trị. Phía trước khung cửa sổ cuối cùng tại hành lang tầng ba, anh nhìn thấy một bệnh nhân nhỏ tuổi đang kiễng chân nhìn ra bên ngoài – Lưu Vũ.

Nghe thấy lời này, một cơn xao động rất khó phát giác vụt qua trong đáy mắt Lưu Vũ.

– Ngày mai anh sẽ hái mấy bông hoa phấn cho em chơi nhé! – Đào Ngang ngồi dưới nền nhà giống như một đứa trẻ to xác ngây thơ, vừa nói vừa khoa chân múa tay – Hoa phấn rất thú vị, rút nhị của nó ra có thể làm bông tai đấy, khá nhiều bé gái đều thích chơi trò này. – Nói rồi, anh dừng lại một lát, đôi tay buồn bã hạ xuống, khẽ cười – Em gái anh cũng rất yêu hoa phấn. Hồi đó, nó cũng tầm tuổi em bây giờ…

Đôi môi Lưu Vũ khe khẽ mấp máy mấy cái.

Biểu cảm thoáng qua này không lọt khỏi mắt Đào Ngang. Anh vẫn bình thản như không, đưa ra câu hỏi với giọng thương lượng:

– Hay là, ngày mai anh đưa em ra vườn hoa, để em tự tay hái hoa phấn, tranh thủ lúc này đang đúng mùa hoa nở, thế nào?

Nụ cười trong sáng không vương một chút mưu toan trên khuôn mặt anh đã nhuộm lên một tầng ánh nắng mà mắt thường không thể nào nhìn thấy trong căn phòng âm u nhợt nhạt. Dường như, anh mới chính là đứa trẻ đang khao khát được ra ngoài chơi đùa. Trong mắt anh ánh lên niềm vui chân thực và chút ít mãn nguyện.

Sau một hồi lâu im lặng, hàng mi của Lưu Vũ càng rủ xuống thấp hơn, giọng nói non nớt mong manh giống như những hạt thủy tinh yếu ớt không may chạm phải nhau:

– Không cần…

Cô bé quay mặt, càng vùi sâu hơn vào trong gối.

Đào Ngang sững người. Tuy rằng đã bị từ chối, nhưng anh lại mừng rỡ vô cùng. Kỳ thực, mục đích của anh không phải là khiến cô bé đồng ý, mà chẳng qua chỉ muốn dẫn dắt cô bé phá bỏ rào cản với thế giới bên ngoài mà thôi. Nó chịu nói chuyện với anh, dù chỉ là hai chữ, cũng đáng mừng lắm rồi.

– Tại sao, lại không cần? – Đào Ngang không định bỏ qua cơ hội để giao tiếp với đứa bé.

Lưu Vũ không chịu mở miệng nữa, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt lấy mép chăn, cơ thể càng cuộn tròn lại.

Đào Ngang nhìn chăm chăm vào cô bé hồi lâu, chầm chậm đưa tay ra, thận trọng đặt lên vầng trán chẳng mấy ấm nóng của nó.

Có lẽ do bẩm sinh quá trầm lặng, hoặc có lẽ là chẳng thèm phản ứng, mà Lưu Vũ không hề có ý phản đối cử chỉ thân mật nho nhỏ này, vẫn nằm im bất động để mặc cho hơi ấm từ bàn tay anh thẩm thấu vào trong cơ thể, thậm chí còn nhắm mắt lại như cũng thấy ít nhiều dễ chịu.

– Phòng bệnh này đáng lẽ không phải là nơi em ở.

Hồi lâu, Đào Ngang thu tay về, thì thầm với vẻ xót thương và buồn bã.

Cánh cửa khép hờ "kẹt" lên một tiếng rồi mở ra, vị viện trưởng đã nhiều ngày không gặp khoan thai bước vào.

Thấy vậy, Đào Ngang vội vàng đứng dậy, cất lời chào viện trưởng với vẻ hơi bối rối.

– Cậu là… – Viện trưởng đẩy gọng kính lên, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra – À, là cậu Đào mới tới đúng không?

– Vâng, cháu là Đào Ngang. – Đào Ngang tránh sang một bên, nói – Vừa rồi tình cờ đi qua, gặp cô Bình, thấy cô ấy vừa lấy thuốc vừa ôm đống hồ sơ, cháu liền giúp cô ấy mang đồ tới phòng bệnh này.

Viện trưởng cười, gật gật đầu:

– Cậu mới tới, rảnh rỗi cũng nên thường xuyên thăm thú các phòng bệnh, rất có ích cho việc tăng thêm kinh nghiệm công tác.

Nói rồi, ông bước tới bên cạnh Lưu Vũ, thân mật xoa đầu cô bé, nhỏ nhẹ hỏi han có khó chịu chỗ nào không. Cô bé trả lời ngắn gọn bằng một giọng nói rất yếu ớt mà chỉ có viện trưởng mới nghe thấy được. Xem ra, giữa hai người họ có một sự hòa hợp mà người khác không thể chạm tới.

– Viện trưởng… – Đào Ngang ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định bước tới bên viện trưởng, hỏi – Có thể hỏi bác vài câu được không?

Viện trưởng quay đầu nhìn anh, rồi lại ngoảnh sang nói với Lưu Vũ:

– Cháu ngủ một lát đi, hai tiếng sau bác sẽ kiểm tra kỹ cho cháu. – Nói xong, ông ra hiệu cho Đào Ngang đi theo ông ra ngoài phòng bệnh.

Đứng ở hành lang, viện trưởng tiện tay khép cửa lại, hỏi Đào Ngang:

– Cậu hỏi đi!

– Nghe nói, Lưu Vũ là một đứa trẻ bị bỏ rơi?

Viện trưởng gật đầu:

– Đúng thế, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy. Bố mẹ cô bé hàng tháng đều gửi một khoản tiền viện phí lớn vào tài khoản của bệnh viện.

– Chỉ có vậy thôi? – Đào Ngang chau mày – Họ chưa từng tới thăm Lưu Vũ?

– Đúng vậy! – Viện trưởng ái ngại nói – Từ sau khi Lưu Vũ nhập viện, bố mẹ nó chưa bao giờ xuất hiện. Đúng là khá bất thường.

– Có thể liên lạc được với bố mẹ cô bé không? – Đào Ngang đột nhiên hỏi một câu, rồi lập tức giải thích – Sao lại có thể quẳng con mình ở đây rồi chẳng thèm ngó ngàng gì tới? Lẽ nào chúng ta không thể thử nghĩ ra cách gì hay sao?

– Thực sự là không còn cách nào! – Viện trưởng lắc đầu – Bệnh viện cũng đã thử liên lạc với họ, nhưng địa chỉ và số điện thoại họ để lại trước đây đều là giả. Tôi cũng không thể nào hiểu được hành vi của họ.

– Ra là vậy… – Đào Ngang có chút thất vọng, rồi lại sực nhớ tới bệnh án của Lưu Vũ, lại nói – Còn tuổi của Lưu Vũ nữa, nghe nói, trong bệnh án lại không hề ghi rõ.

– Ồ, đây là thiếu sót của chúng tôi. Trước kia, khi viện trưởng cũ tại nhiệm, công tác quản lý của bệnh viện khá là lỏng lẻo. – Viện trưởng trả lời với vẻ bất lực, rồi hỏi – Lưu Vũ là một bệnh nhi đặc biệt, chắc là cô Bình đã kể cho cậu nghe về bệnh tình của cô bé?

Đào Ngang gật đầu.

– Từ trước đến nay tôi vẫn luôn tích cực tìm kiếm nguyên nhân khiến cơ thể cô bé không phát triển được, hy vọng có một ngày, nó có thể khỏe mạnh rời khỏi nơi đây. – Nói tới đây, viện trưởng dường như sực nhớ ra điều gì, giọng nói bỗng trở nên gấp gáp – Về việc của Lưu Vũ, lần sau chúng ta nói tiếp nhé. Tôi có hẹn với người ta, phải đi ngay.

– Vâng, chú cứ đi đi! – Đào Ngang tỏ vẻ áy náy – Thật ngại vì đã mất thời gian của chú.

– Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ hiếm có ai quan tâm và chu đáo với bệnh nhân được như cậu. – Viện trưởng vỗ lên vai anh.

Đào Ngang liếc nhìn cánh cửa phòng đang đóng, cười khẽ:

– Cô bé đáng lẽ không nên thuộc về những nơi như phòng bệnh.

Viện trưởng hơi sững sờ, rồi lập tức tỏ vẻ tán đồng:

– Sau này, trong công việc có vấn đề gì, cứ tới tìm tôi. Một đứa bé như cậu, tôi mới gặp lần đầu tiên.

Cái bóng cao ráo của viện trưởng vội vã biến mất ở đầu kia của hành lang. Đào Ngang gãi gãi đầu. Từng này tuổi rồi, hiếm khi bị người khác gọi là "đứa bé" này "đứa bé" nọ nữa, cảm giác hình như cũng khá hay ho.

Sau khi chắc chắn viện trưởng đã đi khỏi, Đào Ngang lại trở vào phòng Lưu Vũ. Cô bé đã nhắm mắt lại, giống như đang ngủ. Đào Ngang bước lại gần, khẽ khàng nhặt lấy một sợi tóc rụng trên gối cô bé, sau đó đi ra khỏi phòng.

Nhìn đồng hồ, đã là hai giờ rưỡi chiều, trên hành lang trước đó còn vắng lặng, giờ đã có thêm không ít bệnh nhân hoặc người nhà ra ngoài đi lại. Đang đi, Đào Ngang bất giác ngoảnh lại nhìn, phòng bệnh của Lưu Vũ nằm ở cuối cùng của tầng này, chẳng có ai đi về phía đoạn đường cụt không có lối thông đó.

Nơi đó không hề có một rào cản hữu hình, nhưng lại có một ranh giới vô hình, cách ly hoàn toàn gian phòng bệnh số 127, nơi chỉ có một bệnh nhi tên là Lưu Vũ.

Xuống dưới tầng, đi ra khỏi tòa nhà khu điều trị, khi băng qua vườn hoa, ánh mắt Đào Ngang vô thức dừng lại trên khóm hoa phấn đang nở rực rỡ. Hai bé gái chừng sáu, bảy tuổi đang cười rộn rã đứng trước khóm hoa, trên tay mỗi bé đều cầm hai bông hoa phấn, bứt lấy nhụy hoa dài và mảnh như sợi tóc, rồi móc lên tai, điệu đà lúc lắc đầu, khiến những quả cầu màu trắng ở cuối nhụy hoa lắc qua lắc lại, giống như vừa đeo lên cho mình một chuỗi bông tai đẹp nhất.

– Anh ơi, hoa phấn nở hoa, anh hái cho em đi!

– Anh ơi, xem em làm bông tai từ hoa phấn này!

– Anh ơi, em đeo bông tai em tự làm đấy, đẹp không?

Một giọng nói thơ ngây và quen thuộc chợt vang vọng lại từ một không gian hư vô nào đó tựa như nước tràn về, va đập trong đáy lòng vốn tĩnh lặng của Đào Ngang.

Hồi nhỏ, mỗi khi đầu hạ, em gái anh rất thích chạy tới ven bức tường bao sau nhà, hái lấy hai bông từ cụm hoa phấn mọc ở chân tường, rồi thận trọng rút từ chính giữa những cánh hoa ra vòi nhụy dài mảnh với phần cuối là một quả cầu nhỏ xíu rất dễ thương, rồi dính lên dái tai của mình, cố ý lắc lư cái đầu bé nhỏ khiến nhụy hoa đung đưa qua lại, giống hệt như hai bé gái đang đứng trước mặt anh.

Nếu không có cái đêm mười bảy năm về trước, thì nụ cười của em gái đáng lẽ vẫn sẽ lớn lên, sẽ trưởng thành cùng cô bé, mà không vĩnh viễn trở thành một phần ký ức của anh…

Một con ong mật nhỏ vo ve lượn trên khóm hoa rồi bay đi. Đào Ngang lắc lắc đầu, thu lại những suy nghĩ miên man, tiếp tục đi về phía tòa nhà chính của bệnh viện.

Đào Ngang không đi theo đường lớn, mà đi tắt qua con đường nhỏ rải sỏi hai bên trồng đầy vạn niên thanh. Chưa đi được mấy bước, những tiếng ồn ào từ đầu bên kia con đường bỗng vọng đến bên tai Đào Ngang.

– Xét nghiệm máu rồi thì đã sao, kết quả tương thích thì đã sao? – Một người đàn ông trung niên gầy quắt mặc áo bệnh nhân đang ngồi vắt chân trên chiếc ghế đá đằng sau con đường nhỏ, mặt mũi cau có nói oang oang vào điện thoại – Tủy sống mà có thể tùy tiện rút ra được à? Chẳng may xảy ra sự cố gì, trách nhiệm lớn như thế ai sẽ gánh vác? Một đứa trẻ mới vài tuổi đầu, cái mạng của nó có đáng tiền hơn cái mạng của tôi không? Tôi không đời nào lại làm cái việc như hiến tặng tủy sống đâu! Nói cho bệnh viện biết, tôi từ chối, đừng làm phiền tôi nữa! Còn nữa, nếu bọn họ dám tiết lộ chuyện này cho báo chí, tôi sẽ cho bọn họ sống không được yên thân!

Nói xong, người đàn ông trung niên thở phì phì ngắt điện thoại quăng cho một thanh niên mặc áo vest đứng bên cạnh.

– Tổng giám đốc Tào… – Người thanh niên hết sức thận trọng nhắc nhở – Trước đây ngài đã xuất hiện trước truyền thông vô cùng rầm rộ, kêu gọi mọi người cùng tới bệnh viện xét nghiệm máu, cống hiến một phần sức lực cho những bệnh nhân mắc bệnh máu trắng cần được thay tủy sống, bây giờ…

– Cậu thì hiểu cái quái gì? – Người đàn ông giận dữ trừng mắt nhìn anh ta – Trước đây tôi làm như vậy, chỉ là để nâng cao hình tượng của tôi, rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của tập đoàn chúng ta! Ai mà biết được tủy sống của cái đứa bé sống dở chết dở ấy có đúng là tương thích với tôi hay không?

– Vâng vâng… – Người thanh niên khá run sợ trước giọng điệu của người đàn ông trung niên, gật đầu như bổ củi.

Đào Ngang lạnh lùng nhìn lướt qua hai kẻ đó, rồi im lặng cất bước đi tiếp.

Là một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành huyết học của học viện y học hàng đầu trong nước, Đào Ngang đã từ chối lời mời chào của một bệnh viện lớn trong thành phố, chủ động tới bệnh viện Vĩnh Phục công tác. Việc này, đối với một bệnh viện tuyến hai ở ngoại thành, tiền thân chỉ là một trạm xá, chắc chắn là một tin tức không bình thường. Sự chú ý của đồng nghiệp dành cho anh từ khi anh tới nhận việc đến nay chưa bao giờ giảm, lại thêm Đào Ngang là một anh chàng cao ráo khôi ngô, khi khoác lên người chiếc áo blu trắng tinh không một mảy bụi, nổi bật vẻ điềm tĩnh chín chắn, đã cộng thêm cho anh một phong thái rất đặc biệt. Sự xuất hiện của anh đã khiến các nữ đồng nghiệp độc thân trong bệnh viện làm việc nhiệt tình gấp mấy lần bình thường. Văn phòng khoa huyết học số 2 từ đó cũng trở nên hết sức rộn ràng, oanh qua yến lại dập dìu không ngớt.

Đối diện với sự tò mò của đồng nghiệp và ánh mắt cuồng nhiệt của các đồng nghiệp nữ, Đào Ngang luôn cười trừ cho qua chuyện. Ngoài những lời hỏi thăm xã giao bắt buộc ra, anh rất hiếm khi la cà tán dóc khi rảnh rỗi như những đồng nghiệp kỳ cựu, mà hễ có thời gian, anh thường ngồi trong văn phòng đọc tài liệu và sách chuyên ngành. Là một bác sĩ mới tới làm việc được hai tuần, Đào Ngang vô cùng chăm chỉ đi theo chủ nhiệm khoa, qua lại các phòng bệnh, nhằm đặt nền móng vững chắc cho việc chính thức nhận công tác vào tháng sau. Biểu hiện của anh đã từng khiến tất cả các đồng nghiệp phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Thế nhưng, Đào Ngang vốn dĩ chưa bao giờ đi muộn về sớm, từ tuần trước tới nay đã liên tiếp đi làm muộn bảy lần, thậm chí tới cả việc trực cuối tuần cùng tìm đủ mọi cách nhờ người thay thế. Chủ nhiệm khoa ngày càng tỏ ra khó chịu với anh. Trước những "tật xấu" gần đây của anh, đồng nghiệp ngoài thái độ ngạc nhiên, cũng lời ra tiếng vào không ít. Nhưng Đào Ngang cứ như không có chuyện gì, hàng ngày vẫn bình thản làm đúng phận sự của mình. Đám y tá tinh mắt lại có máu bà tám, vào một buổi trưa, đã bắt gặp anh hái một bó hoa phấn trong vườn hoa, sau đó mặt mũi tươi cười đi vào khu điều trị.

Tóm lại, hàng loạt những hành vi của Đào Ngang ngày càng bị mọi người coi là dở hơi. Hỏi anh, thì anh hoặc chỉ cười mà không đáp, hoặc là lảng sang chuyện khác, khiến mọi người cũng phải bó tay.

Hôm nay, Đào Ngang lại hái một bó hoa phấn, đi vào phòng số 127 trên tầng ba khu điều trị.

Cô Bình vừa cho Lưu Vũ uống thuốc xong, đang định đi ra thì gặp Đào Ngang. Liếc nhìn bó hoa trong tay anh, cô ta bèn chép miệng nói:

– Bác sĩ Đào này, người biết thì biết rằng cậu đang chăm sóc một cô bé không hề quen, nhưng người không biết lại tưởng rằng bệnh nhân phòng này là con gái của cậu đấy! Cậu thật quá tận tình với Lưu Vũ!

Đào Ngang ngượng nghịu gãi đầu, nói:

– Cô bé này nằm một mình ở đây thật đáng thương, dù sao dạo này tôi cũng không bận, rảnh rỗi thì tới thăm nó thôi.

– Được rồi được rồi, không làm phiền cậu cống hiến tình yêu thương nữa! – Cô Bình le lưỡi với anh, đi ra khỏi phòng bệnh.

Lưu Vũ vẫn giống như thường ngày, mắt khép hờ nằm trên giường, cơ thể co quắp giống như con mèo con bị ốm, nhìn đăm đăm về phía trước.

– Lưu Vũ, nhìn xem, hôm nay hoa phấn đẹp tuyệt vời! – Đào Ngang lại ngồi bệt xuống đất, chìa bó hoa tới bên gối của Lưu Vũ. Hương thơm thanh khiết như có như không phảng phất trong bầu không khí giữa hai người.

Hàng mi dày của Lưu Vũ khẽ lay động, đôi con ngươi xanh biếc tuyệt đẹp từ từ chuyển động, ánh nhìn dừng lại trên những đóa hoa.

– Ồ? – Đào Ngang chợt mở to mắt, nhìn một vật bé xíu xuất hiện giữa những bông hoa xúm xít – Sao lại có con ong mật ở trong này nhỉ?

Một con ong mật nhỏ bé tỉnh bơ bò trên cánh hoa như chỗ không người. Vừa rồi khi hái hoa, Đào Ngang hoàn toàn không để ý có một con ong mật đang đậu bên trong. Con ong này cũng thật to gan, hoa đã hái xuống mà nó vẫn không chịu bay đi.

Nhìn kỹ lại lần nữa, hóa ra đôi cánh của con ong không hiểu tại sao đã bị mất một bên.

– Em cứ nằm im đã nhé! – Đào Ngang dường như e sợ con ong sẽ đốt Lưu Vũ, vội vàng rụt tay về, đứng dậy cầm bó hoa đi về phía cửa sổ.

Lúc này, Lưu Vũ vốn dĩ luôn im lìm như tượng đá chợt nhỏm người dậy, mở miệng hét lên – Đừng làm nó bị thương!

Đào Ngang thoáng kinh ngạc ngoảnh đầu lại, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với cô bé:

– Cô bé ngốc, anh sẽ không làm nó bị thương, anh thả nó vào bồn hoa bên ngoài cửa sổ.

– Đừng! – Lưu Vũ vẫn không chịu – Nó không bay được, sẽ chết!

– Thế thì phải làm thế nào nhỉ? – Đào Ngang bước trở lại, băn khoăn nhìn sinh mệnh bé nhỏ trong tay – Lẽ nào muốn anh phẫu thuật cho nó, lắp cho nó một chiếc cánh giả?

Lưu Vũ cúi xuống, lấy từ trong ngăn kéo ra một vỏ hộp thuốc, mở ra, nói:

– Đưa nó cho tôi!

Đào Ngang làm theo ý cô bé, cẩn thận rũ con ong đứt cánh rơi vào trong hộp.

Lưu Vũ đặt chiếc hộp xuống bên cạnh gối, nắp hộp cũng không buồn dậy, nhìn ngắm con ong trong hộp, trong đôi mắt to tròn của cô bé thoáng qua một vẻ dịu dàng hiếm thấy.

– Em muốn nuôi nó làm thú cưng à? – Đào Ngang lại ngồi xuống, nói đùa – Lưu Vũ đúng là một cô bé khác thường, ha ha.

Lưu Vũ không đáp lại anh tiếng nào, chỉ nhìn con ong mật trong hộp.

Thấy cô bé như vậy, Đào Ngang chẳng hề để bụng, tiếp tục trò chuyện với cô bé bằng một giọng điệu vui vẻ, từ chuyện hoa phấn tới chuyện thời tiết, từ chuyện thời tiết tới những món ăn mà anh đã ăn hôm nay. Thế nhưng trong suốt cuộc nói chuyện, Lưu Vũ vẫn không rời mắt khỏi chiếc hộp bên cạnh gối. Với cô bé, Đào Ngang cũng chẳng khác gì không khí.

– Em… sợ anh, hay là… không tin anh? – Sau khi độc diễn hồi lâu, Đào Ngang cắm bó hoa phấn vẫn cầm trong tay vào lọ hoa nhỏ đặt trên mặt tủ, bất ngờ hỏi một câu.

Ánh mắt Lưu Vũ hơi lóe lên một thoáng chốc, không nói gì, cơ thể vô thức co rúm lại chặt hơn nữa.

– Anh sẽ không để em phải ở mãi nơi này. – Đào Ngang cười, xoa đầu cô bé, nhưng dưới nụ cười là một vẻ nghiêm túc thực sự – Hãy tin anh, rồi có một ngày em sẽ được khỏe mạnh rời khỏi nơi đây, tự do bay lượn giống như những con ong mật kia.

– Nó đã gãy mất cánh, làm sao còn tự do? – Lưu Vũ nhướng mắt lên, cặp mắt xanh biếc đến nao lòng ánh lên một vẻ chín chắn rất không hợp với lứa tuổi của cô bé.

Đào Ngang có phần kinh ngạc, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lưu Vũ vùi sâu mặt xuống gối, không nói thêm gì nữa.

Không khí trong phòng bệnh im ắng tới mức có thể nghe rõ tiếng cây kim rơi xuống đất. Những đóa hoa phấn vẫn rực rỡ trong lọ, là chút màu sắc tươi tắn duy nhất trong phòng, đang cố gắng xóa đi cái ngột ngạt khó tả.

Đào Ngang lại đứng dậy, cầm chiếc hộp bên gối của Lưu Vũ lên, để con ong mật vào lòng bàn tay.

– Anh… làm gì vậy? – Lưu Vũ ngồi bật dậy, giữa cặp chân mày hơi chau lại lộ rõ vẻ thù hằn.

Đào Ngang không trả lời cô bé, chỉ nhẹ nhàng úp bàn tay còn lại lên con ong mật, nhắm mắt lầm rầm mấy câu chẳng ai nghe hiểu. Những vệt sáng màu lục nhạt từ từ tỏa ra giữa những kẽ tay, trong đó lơ lửng những đốm sáng lung linh như ánh sao trời, giống như trong lòng bàn tay anh đang nắm giữ một viên đá quý đẹp nhất thế gian.

Chốc lát sau, anh mở bàn tay ra, con ong mật gãy một bên cánh trong tay anh, giờ đã mọc ra một chiếc cánh mới tinh, đang chấp chới muốn thử bay lên.

Đôi mắt Lưu Vũ, lần đầu tiên mở to hết cỡ.

Đào Ngang bước tới trước cửa sổ, đẩy cửa kính, thò tay ra ngoài. Con ong mật lập tức đập cánh bay lên, sau khi lượn vài vòng trong không trung, bèn tung tăng bay về phía xa.

Quay trở lại bên giường Lưu Vũ, anh đặt ngón trỏ lên trước miệng, nói:

– Suỵt! Phải giữ kín bí mật này! Chỉ có hai người chúng ta biết thôi nhé!

Lưu Vũ nhìn anh có phần đờ đẫn, gật gật đầu.

– Bị gãy cánh cũng có thể bay trở lại, chỉ cần em tin anh. – Trước khi rời phòng bệnh, Đào Ngang ngoảnh lại cười với Lưu Vũ, nụ cười rạng rỡ như một vệt nắng tháng sáu.

Lưu Vũ nhìn theo bóng anh, ánh mắt hồi lâu vẫn chưa thể thu về.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 4: Chương 3

Ngày hôm sau, Tiểu Khương, anh bạn đồng nghiệp ngồi bàn đối diện với Đào Ngang, cầm hộp cơm lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi Đào Ngang, hỏi:

– Dạo này cậu đang làm cái trò gì thế? Đi muộn về sớm, lại còn trốn trực cuối tuần? – Nói rồi, lại hạ thấp giọng xuống – Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu cậu không sửa đổi, chủ nhiệm sẽ nổi giận thật đấy!

– Ừ! – Đào Ngang vẫn chậm rãi nhai cơm, mắt dán vào tờ báo chẳng buồn ngước lên.

– Này, tôi nói nghiêm túc đấy! Cậu đừng có tưởng chủ nhiệm chỉ là con hổ giấy, hồi trước có một tay mới tới… – Tiểu Khương thấy ý tốt của mình chẳng được đoái hoài, lại càng sốt ruột, nhưng chưa nói hết câu, đã bị tiếng bấm còi inh ỏi ngoài cửa sổ cắt ngang.

Bãi đậu xe nằm ở cổng bệnh viện. Bệnh viện quy định rõ, xe đi vào không được bấm còi trong khuôn viên bệnh viện, để tránh làm ồn ảnh hưởng tới bệnh nhân. Thế mà lúc này lại có những mấy hồi còi liên tiếp, ngang ngược không coi quy định của bệnh viện ra gì, phá vỡ tan tành bầu không khí yên tĩnh nơi đây.

Đào Ngang và Tiểu Khương cùng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ – ba chiếc Mercedes Benz màu đen nối đuôi nhau xuất hiện bên dưới tòa nhà. Chiếc xe đi đầu nôn nóng bóp còi, thúc giục một chiếc Volkswagen Polo đằng trước mau chóng nhường đường.

– Nhân vật lớn cuối cùng cũng đã xuất viện… – Trên mặt Tiểu Khương lộ vẻ khinh bỉ.

– Nhân vật lớn? – Đào Ngang nhìn đoàn xe đã đi xa – Ai vậy?

– Thì tổng giám đốc Tào Minh Huy của tập đoàn Minh Huy chứ ai, gầy đét như con khỉ. Mấy hôm trước còn cờ giong trống mở xuất hiện trên báo chí, hô hào mọi người cùng đi xét nghiệm máu để quyên tặng tủy sống. – Tiểu Khương cúi xuống nhét miếng thịt viên vào miệng, nói tiếp – Nói là bị ung thư dạ dày, đã từng khám chữa ở rất nhiều bệnh viện danh tiếng, chẳng giải quyết được gì, đại khái là còn nước còn tát, mới tới cái bệnh viện nhỏ của chúng ta, lại còn chỉ định đích danh viện trưởng làm bác sĩ điều trị chính, nói cái gì mà nếu chữa khỏi bệnh, thì mỗi năm ông ta sẽ tặng cho bệnh viện mười triệu tệ để làm quỹ nghiên cứu. Nếu chữa không khỏi, thì bệnh viện Vĩnh Phục đừng hòng có cơ hội tiếp tục tồn tại.

Đào Ngang khẽ cười:

– Thế thì có vẻ ông ta đã hồi phục rồi?

Tổng giám đốc Tào… Đào Ngang lập tức chắp nối lai lịch của kẻ này với người đàn ông trung niên giận dữ cự tuyệt quyên tặng tủy sống trong vườn hoa trưa hôm ấy.

– Có lẽ là vậy. Tôi nghe cậu đồng nghiệp phụ trách về ca đó nói rằng hôm nay hắn xuất viện. Viện trưởng đích thân làm bác sĩ mổ chính, thuận lợi cắt bỏ bộ phận bị ung thư, không phát hiện thấy di căn. – Tiểu Khương nói – Coi như thằng cha này mạng lớn. Nghe nói tất cả những bệnh viện hắn từng tới trước đây đều có chung một kết luận là ung thư giai đoạn cuối, chỉ có thể điều trị cầm chừng. Tới chỗ chúng ta, lại nhặt về được cái mạng.

– Ha ha, chứng tỏ nơi càng nhỏ lại càng là ngọa hổ tàng long! – Đào Ngang nghĩ tới viện trưởng, một con người từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ thông thái như ông ấy, đương nhiên sẽ khác hẳn những bác sĩ tầm thường, có thể giúp người ta cải tử hoàn sinh cũng không phải chuyện lạ. Chỉ có điều, nếu một doanh nhân lớn mang trên mình vô số hào quang được đông đảo mọi người trọng vọng như hắn, sau lưng lại làm ra cái chuyện thấy chết không cứu, vậy mà vẫn nhặt về được cái mạng, thì ông trời quả là hậu đãi hắn quá lắm.

– Viện trưởng của chúng ta không chỉ là người nhân hậu, mà y thuật cũng giỏi hết chỗ chê! – Nói tới đây, Tiểu Khương càng thêm hào hứng – Cậu có biết một họa sĩ tên là Hà Vạn Niên không?

Đào Ngang gật đầu:

– Họa sĩ vẽ tranh sơn dầu rất nổi tiếng, nghe nói tranh của ông ấy mỗi bức có giá thị trường lên tới hàng triệu tệ.

– Không chỉ có vậy, ông ta còn sở hữu công ty quảng cáo và bất động sản, xét về tài sản, có lẽ không hề thua kém lão Tào kia. – Tiểu Khương nhớ lại – Còn nhớ hơn hai năm trước, khi đó tôi cũng vừa mới tới, đã nghe nói con người nổi tiếng này đang ở trong bệnh viện chúng ta. Lúc đó tôi còn không chịu tin, bèn cầm theo tờ tạp chí có đăng bài phỏng vấn Hà Vạn Niên tới phòng bệnh của ông ta ngó nghiêng, kết quả là người ta còn tưởng tôi tới xin chữ ký kia đấy. Sau đó nghe nói ông ấy mắc bệnh ung thư xương, lúc nhập viện tình hình đã rất xấu, nhưng không ngờ chỉ một tháng sau khi làm phẫu thuật ở viện ta, ông ấy đã hoàn toàn bình phục.

– Thật à? – Đào Ngang có phần kinh ngạc – Ai mổ chính? Lại là viện trưởng?

– Còn ai vào đây nữa! – Trong mắt Tiểu Khương ánh lên vẻ ngưỡng mộ – Sau khi phẫu thuật, viện trưởng đích thân vạch ra toàn bộ phác đồ điều trị cho

Hà Vạn Niên, nói chung là chỉ trong vòng một tháng, Hà Vạn Niên đã khoẻ mạnh xuất viện. Sau này, viện trưởng của chúng ta và Hà Vạn Niên đã trở thành bạn bè. Ông ấy thường mời viện trưởng tới tham gia triển lãm tranh, hay ăn cơm… Nghe nói ông ấy còn muốn tặng một căn biệt thự cho viện trưởng để báo đáp ơn cứu mạng, nhưng đã bị viện trưởng từ chối, và yêu cầu ông ấy quyên góp số tiền ngang với trị giá của cả biệt thự cho Hội chữ thập đỏ.

– Ồ… – Sự kính trọng của Đào Ngang đối với viện trưởng lại tăng thêm vài phần, rồi anh lại nói – Nhưng, tôi nhớ là khoảng nửa năm trước, trên báo đăng hẳn một bài trên trang nhất, viết là Hà Vạn Niên đã bị chết đuối trong bể bơi tại nhà riêng khi bơi vào buổi sáng.

– Đúng vậy, khi đó, đây cũng được coi là một tin chấn động. Bởi vì ông ta chết quá đột ngột, người nhà họ Hà vì phân chia tài sản mà tranh chấp ầm ĩ. – Tiểu Khương thở dài có phần tiếc nuối – Xem ra số mệnh thực vô thường, cứ tưởng rằng Hà Vạn Niên đã thoát khỏi tai kiếp, không ngờ vẫn cứ phải mất mạng.

Đào Ngang cười khẽ, trong lòng bất chợt dấy lên chút cảm giác bất thường.

Từng ngày qua đi, tiếng ve vang vang trong những tán ngô đồng xanh mướt, nhắc nhở mọi người rằng mùa hè nóng bức đã tới. Phòng trọ mà Đào Ngang thuê chỉ cách bệnh viện một con phố. Từ trên ban công tầng bảy nhìn sang, tòa nhà bệnh viện quét sơn trắng toát được hắt lên lớp màu đỏ nhạt dưới ánh hoàng hôn tháng sáu.

– Đã chết rồi?

Đào Ngang gác hai tay lên thành lan can, dáng vẻ thảnh thơi nhàn nhã, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Một con chim mình trắng đuôi xanh chấp chới đôi cánh, đậu xuống trước mặt anh. Nhìn vào đầu chim, không thấy mỏ chim, mắt chim, mà là một khuôn mặt người ngũ quan ngay ngắn!

Con quái vật mình chim mặt người vẻ tiếc nuối lắc đầu với Đào Ngang, cất tiếng nói rất sõi:

– Chính xác! Suốt mấy tuần liền, ngày nào ngài cũng dùng sức mạnh của thần chú để gọi tôi, sai khiến tôi, tôi có thể không liều cái mạng già này đi điều tra cho ngài được ư? Mẹ của Lưu Vũ mười năm trước đã mắc bệnh qua đời, còn tung tích của bố cô bé, tôi quả thực không điều tra ra được. Ngài cũng biết đấy, tóc của nữ giới trong loài người chỉ lưu giữ thông tin của người mẹ, trên tóc của nam giới mới có thông tin của người bố. Tôi cũng bó tay rồi. Dù sao thì theo trực giác của tôi, bọn họ không có mấy khả năng là những người giàu có đến mức tháng nào cũng đều đặn gửi một khoản tiền lớn cho con gái chữa bệnh.

– Nếu như vậy, thì kẻ năm xưa đã đưa Lưu Vũ nhập viện là ai? – Đào Ngang chau tít đôi mày, nhìn con quái điểu – Ngươi hãy tìm cách điều tra rõ cho ta!

– Tôi chẳng có cách nào cả! – Con quái điểu bối rối đập đập cánh, giống như một người đang dang tay bất lực – Tuy loài chim Mất Tích chúng tôi có biệt hiệu là nhân viên tình báo hàng đầu trong giới yêu quái, nhưng ngài cũng biết đấy, yêu lực của chúng tôi có hạn. Lần này giúp ngài điều tra được tung tích mẹ của Lưu Vũ, đã tổn hại nghiêm trọng tới nguyên khí của tôi. Manh mối ngài cung cấp cho tôi quá ít ỏi, tôi chỉ có thể giúp ngài tới đây thôi!

– Thôi được, ta biết ngươi đã tận lực. – Đào Ngang thở dài, móc từ trong túi áo ra một chiếc túi vải tỏa ánh hào quang màu vàng nhạt, ném trúng giữa lưng con chim Mất Tích – Tiền của ngươi, thù lao gấp đôi!

Quái điểu cười toe toét như hoa, rối rít:

– Trong tất cả những khách hàng tôi gặp, ngài là người hào phóng nhất! Nhưng tôi chỉ sợ sau này không có cơ hội kiếm được tiền từ ngài nữa. Bây giờ, đám thợ săn kia kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng tàn bạo, bất kể là yêu quái tốt hay xấu, nhất loạt đuổi cùng giết tận. Ngày mai tôi phải dẫn vợ con di cư tới một nơi rất xa, ngài cũng hãy tự bảo trọng.

– Thợ săn… – Đào Ngang cười nhạt, rồi nhìn thẳng vào con chim Mất Tích, nói – Ta phải cảm ơn ngươi đã tích cực giúp đỡ ta mới đúng. Nếu không có tin tình báo mà ngươi cung cấp, ta đã không thể tìm được cô ấy nhanh đến vậy. Từ giờ về sau, ngươi phải hết sức cẩn thận đấy! Mau đi đi!

– Vâng! – Con chim Mất Tích gật đầu lia lịa, rồi lại như sực nhớ ra điều gì, bèn gọi với theo Đào Ngang đang chuẩn bị quay vào trong nhà – À đúng rồi, trong lúc điều tra tung tích của cha mẹ Lưu Vũ, tôi đã vô tình phát hiện ra một số sự việc kỳ quặc liên quan tới bệnh viện của ngài.

– Ồ? – Đào Ngang dừng bước – Chuyện gì?

– Trong kho chứa đồ trên tầng áp mái của bệnh viện, tôi nhìn thấy một vài tư liệu liên quan tới Lưu Vũ.

– Ngươi chui vào kho chứa đồ của bệnh viện để làm gì? – Đào Ngang ngờ vực hỏi – Cụ thể là ngươi đã phát hiện ra cái gì?

– Chà, chỉ trách tôi xui xẻo, hôm đó lại đụng đầu một tên thợ săn khốn kiếp, truy sát tôi suốt dọc đường, may mà lúc đó đang bay qua trên bệnh viện của ngài, nên tiện thể chui vào ẩn nấp luôn. Ngài biết đấy, mùi thuốc sát trùng có thể che lấp yêu khí của chúng tôi. – Con chim Mất Tích vẫn chưa hết sợ hãi, nói tiếp – Tôi vừa hay chui vào đúng kho chứa đồ trên tầng áp mái, nhưng tư thế hạ cánh hơi kém, đâm đổ một dãy giá để đồ, khiến đám hộp giấy chất trên giá rơi xuống đất, bung ra rất nhiều tài liệu. Tôi nhìn thấy có một tờ dán ảnh của Lưu Vũ, còn có một vài tài liệu dán ảnh của các danh nhân, phú hào nổi tiếng. Ngài bảo có kỳ quặc không, sao tài liệu lại cất ở trong kho chứa đồ kia chứ! Tiếc là tôi một chữ bẻ đôi không biết, chẳng hiểu những tư liệu đó viết cái gì.

Đào Ngang ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật gù:

– Ta biết rồi, yên tâm, ta sẽ xử lý việc này. Ngươi hãy mau đi đi, nếu lại bị bọn thợ săn phát hiện thì phiền phức đấy!

Nói rồi, anh vẫy tay với nó, sau đó đi thẳng một mạch vào trong nhà.

Trong bầu không bên ngoài ban công lóe lên một quầng sáng xanh biêng biếc, cuốn thành một vòng tròn tuyệt đẹp, bao bọc lấy con chim Mất Tích. Cặp cánh của nó vừa dang ra, quầng sáng liền thu hẹp lại, nhanh chóng co thành một đốm sáng nhỏ xíu rồi biến mất.

Đầu giờ chiều ngày hôm sau, Đào Ngang như thường lệ mang một bó hoa phấn tới phòng Lưu Vũ.

Sau sự kiện con ong mật, thái độ của Lưu Vũ đối với anh đã dần dần đổi khác. Mỗi khi anh mang hoa tới phòng bệnh thăm cô bé, khuôn mặt vốn dĩ lúc nào cũng như chìm trong lòng biển thẳm sâu nhất chợt vụt lên một sắc màu tươi tắn trong khoảnh khắc. Chỉ có Đào Ngang mới có thể hiểu được, cái sắc màu tươi tắn đó gọi là hy vọng.

Tuy rằng Lưu Vũ vẫn kiệm lời như trước, nhưng khoảng cách như bức tường băng ngăn cách giữa hai người những buổi đầu đang dần dần tan chảy.

Vừa bước vào phòng, Đào Ngang đã nhìn thấy Lưu Vũ đứng trước cửa sổ, ngón tay nhẹ nhè di trên lớp kính, đôi mắt xanh thẳm hút hồn đang thẫn thờ nhìn những con chim bay qua bên ngoài khung cửa.

– Lưu Vũ! – Đào Ngang vui vẻ chìa bó hoa phấn ra trước mặt cô bé – Em xem này, hôm nay màu hoa tuyệt đẹp hơn hẳn!

Màu đỏ sống động của hoa phấn phản chiếu lên khuôn mặt trắng mịn của Lưu Vũ, khiến vẻ bệnh tật của cô bé cũng bớt đi vài phần. Nhìn những đóa hoa, trong mắt cô bé có một thoáng mừng rỡ, song chớp mắt lại vụt biến mất.

Con ong mật ngoài cửa sổ đã bay đi. Lưu Vũ buông tay xuống ôm gối ngồi trước bệ cửa sổ.

Đào Ngang đặt bó hoa trước mặt cô bé, cẩn thận rút lấy vòi nhụy của một đóa hoa, rồi nhẹ nhàng đung đưa quả cầu nhỏ xinh xắn, khẽ nói:

– Trước đây, em gái anh rất thích lấy nhụy hoa phấn làm bông tai. Ha ha, các cô bé đều thích làm đẹp.

Lưu Vũ cầm một bông hoa phấn lên, khẽ xoay xoay trên các ngón tay, trong đôi mắt xanh lam dường như có một màn sương mờ mịt, ngăn cản ánh mắt thăm dò của người ngoài.

– Hái nó xuống, nó sẽ chết rất nhanh! – Hồi lâu, giọng nói thơ ngây của Lưu Vũ chầm chậm thốt ra từ đôi môi non nớt – Tôi yêu chúng, không muốn chúng phải chết.

– Cô bé ngốc! – Đào Ngang xoa đầu Lưu Vũ theo thói quen – Chúng sẽ không chết đâu. Mùa này năm sau, lại sẽ nở ra những bông hoa y hệt thế này. Sinh mệnh luôn tuần hoàn như vậy đó.

– Chẳng phải sinh mệnh chỉ có một lần thôi ư? – Lưu Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Đào Ngang. Nói xong, ánh mắt của cô bé lại hướng ra ngoài cửa sổ, dừng lại ở vườn hoa bên dưới, nơi đó một bé gái mặc quần áo bệnh nhân đang chơi đùa vui vẻ với bố mẹ. Khóe miệng cô bé hơi nhếch lên, nụ cười thấp thoáng như làn nước suối băng qua – Bên ngoài, thật tuyệt!

– Em cũng có thể giống như họ. Đợi em bình phục, anh sẽ lập tức dẫn em đi khỏi đây! – Đào Ngang nắm lấy bàn tay bé nhỏ lạnh ngắt của cô bé, đưa mắt nhìn những người đi qua đi lại bên ngoài cửa sổ, cùng với tất cả những phong cảnh chân thực mà Lưu Vũ khó lòng chạm tới – Em sẽ trở về với thế giới thực sự thuộc về em. Hãy tin anh!

– Thật không? – Lưu Vũ nhìn anh, ánh mắt hai người đã giao nhau một cách thực sự đúng nghĩa.

– Anh xin thề! – Thái độ của Đào Ngang chưa bao giờ trang trọng như vậy – Anh sẽ dẫn em tới nơi vui vẻ nhất để chơi cho thỏa thích. Nơi đó không có những bức tường và trần nhà đáng ghét, chỉ có sự khoáng đạt vô cùng tận. Nơi đó có rất nhiều chim chóc và hoa cỏ, em muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, tùy thích!

Im lặng nhìn nhau chốc lát, trong đáy mắt Lưu Vũ chợt dâng đầy những tia hy vọng, trở nên long lanh hơn bao giờ hết, dẫu rằng chỉ trong một giây ngắn ngủi.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, cô bé lại rụt tay về, rồi giấu bàn tay phải ra sau lưng một cách vô thức, dường như e sợ Đào Ngang lại chạm vào mình.

Đào Ngang cứ ngỡ rằng giữa họ đã gây dựng được lòng tin hiếm hoi, lúc này không khỏi ngỡ ngàng trước hành động của cô bé.

– Không được… động vào tay tôi! – Lưu Vũ mấp máy môi, khó nhọc thốt ra mấy từ, trong vẻ không vui còn có chút gì như bất đắc dĩ.

– Được, anh sẽ không chạm vào nữa. – Đào Ngang thần ra một thoáng, rồi cười bình thản như không có chuyện gì. Nhìn vào khuôn mặt kém vui của cô bé, anh lại lấy từ trong túi áo ra một cuốn sổ tay bìa nhựa có in hình chú cún con, mở nó ra, để lộ ra những trang giấy đã hơi ố vàng bên trong, vừa xem vừa nói – Cuốn sổ này là của em gái anh. Trước đây, nó rất thích vẽ nguệch ngoạc vào đây.

Đào Ngang nghiêng nghiêng mặt, trong đôi mắt ngập tràn yêu thương và hoài niệm. Những ngón tay anh chầm chậm lật giở cuốn sổ, cười mà nói:

– Đây là chú cún mà con bé vẽ… Đây là bươm bướm này… Ha ha… – Ngón tay anh dừng lại trên một trang giấy – Còn đây, là bông hoa phấn do nó vẽ.

Anh chìa cuốn sổ tay ra trước mặt Lưu Vũ, chỉ vào bông hoa phấn được vẽ bằng bút dạ màu hồng, nét vẽ non nớt ngây ngô, nói:

– Em xem này, ở trong đây, đóa hoa mãi mãi không bao giờ khô héo.

Lưu Vũ chăm chú nhìn vào bông hoa trên tờ giấy, vẻ mặt dịu dàng như một sợi lông vũ mềm mại nhất.

– Em gái anh… – Cô bé ngước mắt lên, muốn nói song lại ngập ngừng.

Sắc mặt Đào Ngang đờ đẫn trong phút chốc, rồi chậm rãi nói:

– Nó đã rời xa anh mười bảy năm rồi. Bố của anh vì bận công việc nên khi con bé sốt cao vẫn bỏ nó mà đi. Buổi tối hôm đó, trời mưa gió sấm chớp, anh khi ấy vẫn còn rất nhỏ, đã cõng nó tới bệnh viện… – Anh gắng gượng hết sức để giữ cho mình bình tĩnh, giống như đang kể câu chuyện của một người khác – Nhưng đã quá muộn, anh đã không cứu được con bé. Bác sĩ nói, trong lúc nó mê sảng vẫn còn gọi tên bố và tên anh.

Đào Ngang sắc mặt lạnh băng, đấm mạnh lên bệ cửa sổ.

Lưu Vũ không có mấy phản ứng trước lời kể và thái độ của anh. Cô bé chỉ cầm lấy cuốn sổ, chỉ vào một trang trong đó, nói:

– Cô ấy giống như hoa phấn, vẫn sống trong này!

Ngón tay trắng bệch dừng lại trên một trang giấy, trên đó vẽ một cô gái đáng yêu với bím tóc đuôi gà, một tay cầm tay một người đàn ông cao lớn để râu, một tay cầm tay một chú bé. Bên dưới bức tranh còn có dòng chữ nguệch ngoạc: "Bố, anh, Tiểu Hy mãi mãi bên nhau".

Trái tim Đào Ngang tựa như được một bàn tay ấm áp dịu dàng khẽ vuốt qua. Anh vừa cười vừa đưa tay lên sờ gáy, nói:

– Vốn dĩ đưa cuốn sổ này ra là muốn làm cho em vui, kết quả lại là em an ủi anh. Em quả là một cô bé thú vị.

Lưu Vũ trả cuốn sổ tay cho anh, nói:

– Anh, là người tốt!

Đào Ngang ngẩn người, rồi cười mà nói:

– Em quen anh chưa bao lâu, mà đã chắc chắn thế à?

Lưu Vũ không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, chỉ nói:

– Anh không giống bọn họ!

– Bọn họ? – Tim Đào Ngang chợt thắt lại – Bọn họ là ai?

Lưu Vũ chau mày, đôi môi càng mím chặt hơn.

Đúng vào lúc đó, Lưu Vũ bỗng bật ra một tiếng rên đau đớn, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu nhanh chóng vã ra đầy trán, hai cánh tay ôm chặt lấy cơ thể run lẩy bẩy.

– Sao thế? – Đào Ngang cuống quýt hỏi.

– Không… không sao… – Lưu Vũ khẽ lắc đầu, đôi môi cắn chặt tới bật máu – Một chốc… sẽ khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 5: Chương 4

Quả nhiên, khoảng một phút sau, khuôn mặt méo xệch vì đau đớn của cô bé đã dần dần giãn ra, cơ thể cũng ngừng cơn run rẩy bất thường.

Đào Ngang rút tờ khăn giấy, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cô bé, hỏi:

– Em thường bị như thế này à?

– Vâng… – Lưu Vũ gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu – Anh… về đi, đừng hỏi nữa, tôi rất mệt.

– Được, em nghỉ ngơi đi. Anh đi đây! – Nói xong, anh ngoái đầu nhìn ra cánh cửa phòng khép hờ. Qua khe cửa, chợt lờ mờ thấy có bóng người lướt qua.

Đào Ngang vội bước ra mở cửa. Ngoài hành lang, ngoài mấy cô y tá và bệnh nhân đang đi lại, không có bất cứ nhân vật khả nghi nào.

Đêm hôm đó, Đào Ngang chủ động yêu cầu đổi ca trực với Tiểu Khương. Tiểu Khương đang âu sầu vì phải trực ca đêm không thể lỉnh đi hẹn hò với bạn gái, nghe vậy thì mừng húm, rối rít cảm ơn rồi biến luôn.

Bệnh viện vào ban đêm yên tĩnh một cách dị thường. Cậu đồng nghiệp cùng ca trực với Đào Ngang nhân cơ hội đi kiểm tra các phòng bệnh đã nhót sang phòng cấp cứu, lê la tán tỉnh hai em y tá mới tới. Trong văn phòng chỉ còn lại một mình Đào Ngang ngồi giở tài liệu.

Kim đồng hồ đã nhích qua mười hai giờ đêm. Đào Ngang đi kiểm tra một lượt các phòng bệnh trở về, phát hiện cậu đồng nghiệp vẫn chưa quay lại, ngọn đèn trắng xanh trong văn phòng chiếu xuống bộ dao phẫu thuật khoa ngoại bày ở bên cạnh, hắt thành những vệt sáng quái dị và sắc lẹm trên tường, khiến người ta nhìn mà tự dưng sởn tóc gáy.

Đào Ngang đóng cửa văn phòng lại, băng qua hành lang vắng tanh, thi thoảng lắm mới có một hai y tá qua lại, rảo bước về phía thang máy. So với những bệnh viện lớn trong thành phố, bệnh viện Vĩnh Phục không có đông bệnh nhân, cứ tối lại là yên ắng hệt như ở trong một thế giới khác.

Hôm nay Đào Ngang ở lại trực đêm chẳng phải là để thể hiện lấy thành tích, mà anh muốn nhân cơ hội này đi kiểm chứng sự việc quái lạ mà con chim Mất Tích đã kể.

Anh đã dò hỏi biết được, bệnh viện quả thực có một kho chứa đồ quanh năm bỏ bẵng, nằm ngay trên tầng áp mái của tòa nhà văn phòng nơi anh làm việc.

Trong thang máy, Đào Ngang phát hiện ra nút bấm lên tầng áp mái rõ ràng mới hơn hẳn so với nút bấm lên các tầng khác. Xem ra, bình thường rất ít người lên tầng này.

Bước ra khỏi thang máy, ánh đèn yếu ớt trên trần khiến cái bóng nhạt nhòa của Đào Ngang kéo lê thê trên mặt đất. Tại tầng này có một phòng họp đa chức năng khá lớn, còn có một phòng triển lãm, trưng bày các thành tích của bệnh viện; những phòng còn lại như phòng đọc sách báo, phòng hoạt động cho nhân viên nội bộ, về cơ bản là từ khi Đào Ngang tới bệnh viện, chưa thấy mấy đồng nghiệp đặt chân đến đấy.

Bước qua những gian phòng khóa kín, Đào Ngang đi thẳng tới khu chứa đồ ở cuối hành lang, liền sát với nhà vệ sinh.

Căn phòng đã bị khóa, nhưng nhanh chóng được Đào Ngang dùng chìa khóa vạn năng đã chuẩn bị sẵn mở ra. Bước vào phòng, trong bóng tối, một mùi ẩm mốc phảng phất xộc thẳng vào trước mặt.

Đào Ngang lấy đèn pin bỏ túi ra, cẩn thận tránh những xô nhựa nghiêng đổ và đám cây lau nằm ngổn ngang dưới chân, theo lời con chim Mất Tích đã nói, bước về phía dãy giá sắt đặt ở sát tường.

Vài hộp giấy cũ kỹ cạnh dài chừng hai thước rơi lộn xộn bên dưới giá sắt đã rỉ sét loang lổ, một tập giấy chi chít những chữ thò ra phần mép xoăn tít bên dưới nắp hộp đã bung một nửa, dưới chùm sáng của chiếc đèn pin, lờ mờ thấy có bụi bặm bốc lên.

Đào Ngang mở nắp hộp, lấy ra xấp giấy được buộc lại bằng sợi dây mảnh, lần lượt giở xem. Mấy trang đầu của xấp tài liệu đều là những thứ đại loại như kỷ yếu hội nghị. Nhìn vào ngày tháng, đã là mười mấy năm về trước. Cứ thế giở được mười mấy trang, ánh mắt Đào Ngang bất chợt vụt sáng…

Một tấm ảnh 3×4 được dán ngay ngắn trên một tờ khai. Người trong ảnh đích xác là Lưu Vũ. Ánh mắt của Đào Ngang lướt xuống theo tờ giấy có đề hai chữ "bệnh án", càng đọc, sắc mặt anh càng sa sầm xuống.

Họ tên: Lưu Vũ Giới tính: Nữ Tuổi: 8 Thời gian nhập viện: Ngày 23 tháng 10 năm 1998.

Lẽ nào đây chính là bệnh án gốc đã bị thất lạc của Lưu Vũ? Suy đoán theo thông tin trong tờ khai, thì tuổi thực của Lưu Vũ đã là 18 – Đào Ngang thầm tính toán.

Tiếp tục nhìn xuống bên dưới, là những ghi chép về bệnh tình của Lưu Vũ, xem ra không có gì bất thường. Là ai đã cất nhầm bệnh án của Lưu Vũ vào nhà kho? Đào Ngang ngờ vực tiếp tục lật giở những tài liệu bên dưới. Quả đúng như lời con chim Mất Tích đã nói, anh lập tức phát hiện ra hàng loạt những tờ khai có dán ảnh của những người nổi tiếng. Trong những người này, có những cự phú hàng đầu trong nước, có những nghệ sĩ tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí còn có một chính trị gia cốt cán của nước láng giềng, và Hà Vạn Niên vừa chết đuối nửa năm về trước. Những tờ khai này không phải là bệnh án, nội dung ghi chép chỉ là tên tuổi, thời gian nhập viện và nguyên nhân mắc bệnh, còn có thời gian xuất viện của họ. Nhìn vào đó, có thể thấy rằng khi mới nhập viện, họ đều mắc phải những chứng nan y đe dọa tới tính mạng, có người còn mắc bệnh vô phương cứu chữa, nhưng sau thời gian điều trị từ một đến ba tháng ở bệnh viện Vĩnh Phục, họ đã bình phục hoàn toàn và xuất viện.

Phía sau mỗi một tờ khai còn dán kèm một bài viết cắt ra từ báo. Những bài báo đã ố vàng, nội dung đều viết về những người nổi tiếng này sau khi bình phục và xuất viện được nửa năm tới một năm, không chết vì tai nạn giao thông thì cũng chết đuối trong khi bơi lội; người đen đủi nhất phải kể tới vị chính khách của nước láng giềng, đang tắm bỗng lên cơn đau tim đột ngột, mà chết chìm một cách vô duyên trong bồn tắm. Giở tới trang cuối cùng, Đào Ngang chợt sững người, vì bệnh nhân trong tờ khai này, chính là Tào Minh Huy vừa xuất viện chưa lâu. Sự khác biệt duy nhất là đằng sau tờ khai của ông ta không kèm thêm bài báo đưa tin thiệt mạng.

Những thứ này thực sự khiến người ta cảm thấy quái lạ. Ai lại đem cất chúng ở đây?

Đào Ngang suy nghĩ tới bần thần, mà không phát hiện ra cái giá sắt sau lưng đang âm thầm biến đổi…

Bề mặt đen sì đầy vết rỉ sét bỗng nhiên tan chảy, tựa như sáp nến gác trên đống lửa, lặng lẽ và nhanh chóng nhỏ giọt xuống, tích tụ thành một đám sương mù đen đặc có hình xoắn ốc. Chỉ trong vòng không đầy ba giây, toàn bộ giá sắt đã hoàn thành quá trình tan chảy rồi tập hợp lại thành một vật trông lòng thòng như con rắn, có đường kính khoảng hai mươi xăng ti mét. Lúc này, nó giống hệt như một con mãng xà đang rình rập chờ mồi trong bóng tối, uốn éo thân hình một cách ma quái, âm thầm trườn về phía Đào Ngang đang ngẩn ngơ ở phía trước.

Đào Ngang đang chăm chú đọc tài liệu, đột nhiên cảm thấy sau cổ ập đến một luồng khí lạnh buốt thấm sâu vào huyết mạch. Trong khoảnh khắc ấy, tín hiệu nguy hiểm trí mạng đột ngột nổ bùng trong từng sợi thần kinh của Đào Ngang.

Đào Ngang quăng vụt xấp tài liệu đi, thuận đà lộn nhào sang một bên, nép vào dưới bức tường bên cạnh, một luồng khí lạnh lẽo song lại kèm theo hơi bỏng rát lao vọt qua sát sạt bên tai trái anh. Trong bóng tối, Đào Ngang nhìn thấy rõ ràng một chùm sáng màu cam sậm giống như tia hồng ngoại lóe qua, "vút" một tiếng "cắm phập" vào chiếc gầu hót rác bằng nhựa và cái bồn rửa tay cao gần nửa thân người đang nằm ngả nghiêng, chớp mắt, cái đống thủ lù này "toẹt" một cái sạt luôn xuống hóa thành một vũng nước nhớp nháp không rõ màu sắc, đông cứng bất động trên nền nhà.

Đào Ngang hít ngược một hơi khí lạnh, nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn pin rơi trên mặt đất, ngoảnh đầu lại nhìn; hóa ra ở chỗ giá sắt khi nãy, đã mọc ra một con mãng xà đang ngỏng cao đầu. Nhưng nhìn kỹ lại, thứ đó không phải là con rắn thật, mà chỉ là một vật quái dị quanh mình bọc lớp sắt cũ nát, được một tầng khí đen bao phủ. Tại vị trí của "đầu rắn" mở ra một cái miệng trông như lưỡi cưa, con mắt độc nhất to bằng hạt bạch quả nằm ở chính giữa bên trên cái miệng, chiếu ra ánh nhìn hung hãn và ghê rợn về phía Đào Ngang. Trong cái miệng rộng ngoác, thấp thoáng một đốm sáng màu cam thẫm, lúc ẩn lúc hiện, giống như một chiếc máy phóng đạn sống, sẵn sàng khạc lửa vào kẻ địch bất cứ lúc nào. Chùm sáng hủy diệt khi nãy, chắc chắn là phát ra từ đây.

Quả nhiên, Đào Ngang còn chưa thở ra dứt hơi, con rắn quái dị đã quay đầu lại, miệng ngoác rộng tới mức đủ để gãy toạc xương hàm, một chùm sáng sắc lẹm nhắm đúng giữa đầu Đào Ngang phóng tới.

Thấy tình hình bất ổn, Đào Ngang vội vàng ngã rạp xuống sàn, ôm đầu lăn tới khoảng trống bên cạnh.

Quả là một luồng yêu khí nồng nặc khiến người ta muốn chết sặc! Đào Ngang dựng ngược đôi mày kiếm, nhanh chóng rút lấy con dao lò xo nhỏ chế tác thành hình thập tự giá rất tinh xảo từ chùm chìa khóa đeo ngang thắt lưng, ấn vào nút bấm màu bạc ở chính giữa, lưỡi dao mỏng dính lập tức bật ra, chớp mắt đã hóa thành một vệt sáng trắng bạc mảnh như sợi tóc, đâm thẳng lên không trung một đường thẳng tắp và dữ dội, giống như một thanh kiếm mảnh trong tay cao thủ lão luyện, vẽ nên làn kiếm quang lóa mắt trong không gian tối tăm.

Tia sáng chết chóc lại một lần nữa nhắm thẳng vào tim Đào Ngang, đâm tới cơ thể anh với một quyết tâm không chịu bỏ cuộc. Lần này, Đào Ngang không né tránh, mà vung món vũ khí trong tay lên, ngưng thần quan sát thật kỹ lưỡng, khi tia sáng chỉ còn cách anh gang tấc, thanh kiếm chợt chém ra! Chỉ nghe "keng" một tiếng vang vọng, hai tia sáng một bạc một cam va thẳng vào nhau trong không trung, hoa lửa bắn mù mịt, vẽ thành những đường nét hỗn loạn và dữ dội trong không trung. Khuôn mặt của một người một yêu lúc mờ lúc tỏ trong những tia sáng không ngừng chớp tắt, cảnh tượng đó, không thể không nói là một màn rùng rợn đến quái đản.

Tia sáng mà con rắn phun ra đã bị thanh kiếm sắc bén của Đào Ngang chém thành hai nửa, "vù" một tiếng tách đôi sang hai bên, kéo theo những tiếng xì xì ghê tai, rồi tan biến trong không khí.

Thấy vũ khí của mình dường như chẳng có mấy tác dụng với Đào Ngang, con rắn quái đản bèn sập miệng lại, vặn vẹo cơ thể, nhấc cái đuôi sắt thô kệch lên, quật mạnh vào đầu Đào Ngang. Cái đuôi dài phải đến một mét ấy quét tới đâu cuộn gió theo tới đó, thổi thốc những thùng giấy, đồ vật tạp nhạp cản đường, khiến chúng bay tung lên, sau đó rơi bình bịch xuống sàn nhà.

Thấy vậy, Đào Ngang vội tung người nhảy vọt lên, né tránh cái đuôi khổng lồ nguy hiểm, đồng thời, trong lúc lơ lửng trên không, tung chân đạp mạnh lên tường, đột ngột xoay người, nhanh nhẹn vung kiếm đâm thẳng xuống đỉnh đầu con quái vật với tốc độ sấm sét, sau đó gầm lên một tiếng hung hãn, dồn tất cả sức mạnh toàn thân xuống đôi tay và vũ khí, nắm chặt đốc kiếm rạch thẳng về phía sau. Hào quang trắng lóa tỏa ra từ thân kiếm và chất dịch đen quánh phụt lên từ cơ thể con quái vật tạo thành một sự đối lập rõ rệt. Trong hai dòng sắc màu đan xen rối loạn, Đào Ngang đã xả đôi con quái xà từ đầu tới đuôi.

Nhìn con quái vật nằm thõng thượt như đống bùn nhão dưới sàn nhà hoàn toàn không còn vẻ hung hãn ban đầu, từ trong cơ thể đã bị phanh đôi, ồng ộc trào ra chất dịch bẩn thỉu đặc quánh. Đào Ngang vừa mới thở phào được nửa chừng, thì bất ngờ đám dịch lỏng đen quánh vừa chảy ra lại dường như sống dậy, chia thành hai bên, nhanh chóng vọt tới cái xác đã bị rạch đôi của con rắn, chớp mắt đã phủ kín lên toàn bộ vết cắt, giống như trát vữa lên bức tường bị thủng, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến hai mảnh thi thể vô dụng khôi phục thành hai con mãng xà hoàn chỉnh, đồng thời uốn éo thân mình, dựng đứng lên khỏi mặt đất, con mắt độc nhất trên đầu hằn học trợn trừng nhìn vào con người suýt chút nữa đã khiến nó tan tành xác pháo. Hai cái miệng đồng thời há hoác, hai luồng sáng màu cam sậm đan xen với nhau thành hình chữ thập, lao thẳng tới Đào Ngang với lực sát thương mạnh gấp đôi.

Yêu quái rồi? Đào Ngang thầm kêu lên trong dạ. Vung tay hạ kiếm, chém rụng chùm sáng đang thốc tới. Hai con rắn quái đản vừa thành hình đương

nhiên không chịu bỏ cuộc, vừa tiếp tục phun ra chùm sáng, vừa đồng thời quẫy đuôi một cách hết sức ăn ý, cùng lao tới tấn công Đào Ngang, nhất quyết dồn anh vào thế trước sau đối địch không kịp trở tay.

Đào Ngang lúc này đã hiểu rằng, nếu tiếp tục ra tay chém đôi con quái vật, sẽ chỉ khiến cho phân thân của nó càng nhiều hơn nữa.

Trong lúc né tránh và phản đòn, Đào Ngang vắt óc tìm kiếm một phương pháp hiệu quả hơn để giải quyết con quái vật, ánh mắt anh vô tình quét qua bức tường phía sau hai con rắn.

Trên bức tường trắng xóa, ánh kiếm phản chiếu chùm sáng của chiếc đèn pin đang nằm trên sàn nhà, hắt lên cái bóng của Đào Ngang và con rắn quái dị đang quấn rối vào nhau. Trong những hình ảnh vô cùng hôn loạn lại có thêm một cái bóng đáng ra không nên xuất hiện.

Đào Ngang vừa giao chiến với con quái xà, vừa tranh thủ liếc nhanh về phía bức tường lần nữa, xác nhận rằng trên đó đã có thêm một bóng người, tuy không nhìn rõ mặt, chỉ là một cái bóng đen sì, nhưng chỉ cần hơi chú ý, đã có thể nhận ra rằng, cánh tay của cái bóng đang vung vẩy với một bộ dạng quái dị và nhịp nhàng; lại cộng thêm trước mặt anh là con yêu quái rối do con người điều khiển nhờ vào linh lực bùa chú, có khả năng tái sinh, Đào Ngang đã đoán được rằng, bóng người trên tường kia mới chính là hung thủ.

Nếu cứ tiếp tục giao đấu không ngừng nghỉ thế này, chẳng hề có lợi gì cho anh. Lúc này, ánh mắt cấp bách của Đào Ngang chợt bắt gặp một thùng nhựa màu trắng đặt ở góc phòng, bên trên viết hai chữ "Dầu chuối", anh chợt nảy ra một ý. Sau khi né tránh được một đợt tấn công nữa của con rắn dữ, anh vọt tới góc tường, xách theo cái thùng, nhảy vọt đến trước bức tường ma quái kia, mở nắp hắt nguyên cả thùng dầu chuối lên tường. Mùi dầu chuối điếc mũi chốc lát đã sặc sụa khắp gian phòng.

Lúc này, cái đuôi của hai con quái xà đã lại quất về phía Đào Ngang. Anh lanh lẹ né người, nhảy vọt đi cách bức tường khoảng ba mét, giơ thanh kiếm mảnh trong tay lên, nhắm thẳng vào bóng người trên tường, tay phải đẩy mạnh vào đốc kiếm. Lưỡi kiếm lóe lên ánh bạc chói mắt, tới cả không khí nơi nó lao qua cũng xẹt đầy tia lửa, "rẹt" một tiếng đâm thẳng vào tường. Chốc lát, lớp dầu chuối trên bức tường đã bị tia lửa châm cháy, lửa bốc rừng rực, khóa chặt bức tường trong biển lửa.

Một tiếng rên mơ hồ nhưng đau đớn bật ra từ trong bức tường, cái bóng vốn dĩ không nên xuất hiện đã biến mất, còn hai con mãng xà hung hãn đúng vào khoảnh khắc chuẩn bị tung ra một cú tấn công mới vào Đào Ngang, cũng thình lình biến mất tăm không cần đến một bước đệm, chỉ để lại một đống mạt sắt đen kịt rơi rụng tơi bời.

Ánh lửa rọi lên khuôn mặt không chút cảm xúc của Đào Ngang. Anh chỉ tay vào bức tường, quát lớn:

– Về! – Một luồng sáng bạc bay vụt ra từ bức tường rực lửa, quay lại trong tay anh. Ánh sáng bạc tan biến, thanh kiếm mảnh hiếm thấy khi nãy, lại trở về với hình dạng một con dao lò xo chẳng có gì nổi bật.

Đào Ngang còn chưa kịp thu lưỡi dao lại, từ ngoài cửa đã dội vào những tiếng la hét ầm ĩ, tiếng đập cửa dồn dập vọng lên từng chập:

– Này này! Mở cửa ra! Ai ở bên trong đấy? Mau mở cửa ra!

Đào Ngang nhìn đống tài liệu đã bị dịch nhầy của con quái xà và tia lửa bắn ra phá hủy thành những đống tro ướt nhem nhuốc, thì khẽ chau mày, rảo bước tới trước cửa sổ tại tường bên, tiện tay nhấc một chậu hoa cũ bên dưới lên, đập vỡ lớp kính, rồi đẩy bật cánh cửa ra. Sau đó, anh chạy ra mở cánh cửa phòng đã bị anh khóa trái.

Năm người bảo vệ, có lẽ là toàn bộ lực lượng bảo vệ trực đêm hôm nay, sau khi nghe thấy những tiếng động khác thường vọng ra từ kho chứa đồ, đã đồng loạt tập hợp trước cửa phòng, ai nấy lăm lăm dùi cui, sắc mặt nghiêm trọng như sắp lao vào một trường kịch chiến. Theo sau bọn họ còn có một vài bác sĩ và y tá.

– Có trộm! – Không để cho đám bảo vệ kịp mở miệng, Đào Ngang đã cướp lời, chỉ vào trong phòng hổn hển nói – Tôi đi kiểm tra phòng bệnh quay về, phát hiện có một tên trộm đang trộm đồ trong văn phòng tôi, tôi đuổi theo hắn lên tới tận đây, thì thằng cha đó trốn vào trong nhà kho, còn hắt dầu chuối lên người định đốt chết tôi. Nhưng hắn không đánh lại tôi, nhân lúc rối loạn đã nhảy qua cửa sổ bỏ trốn, các anh hãy mau đuổi theo!

Nghe vậy, đám bảo vệ lập tức chia làm hai nhóm, một nhóm vội vàng chạy tới chỗ đối diện với cửa sổ nhà kho tìm kiếm, nhóm còn lại cùng với đám y bác sĩ đi tìm bình cứu hỏa mang vào nhà kho dập lửa. Một đêm yên lành bỗng chốc trở nên náo loạn.

Sau đó, nhóm bảo vệ đuổi theo tên trộm quay lại, nói rằng vì nhà kho ở tận cùng của hành lang, bên ngoài cửa sổ ngoài một ban công chìa ra, không còn đường nào khác để chạy, tên trộm hẳn đã trượt xuống theo đường ống nước thoát thân. Với tư cách là nhân chứng duy nhất tận mắt chứng kiến kiêm người bị hại, Đào Ngang tự nhiên đã trở thành đối tượng cần được bảo vệ nghiêm ngặt. Hầu như tất cả các nữ bác sĩ, y tá trực đêm sau khi biết được chiến tích dũng cảm đánh trộm của Đào Ngang, đều viện đủ lý do tìm tới phòng làm việc của anh, cô này tặng anh ly cà phê nóng để định thần, cô kia mang tới đồ ăn ngon mừng anh thoát nạn, khiến cho Đào Ngang dở khóc dở cười. Nghe tin trong bệnh viện có trộm, những bệnh nhân có thể đi lại được cũng hoảng hốt chạy ùa ra khỏi phòng bệnh, tụ tập thành đám ở hành lang bán tán xôn xao, nghe ngóng tin tức khắp nơi rầm rĩ khiến đám y bác sĩ không thể không huy động toàn lực tất tả chạy đi trấn an bọn họ, khuyên họ mau quay về phòng nghỉ ngơi. Bệnh viện Vĩnh Phục về đêm lâu lắm rồi mới được náo nhiệt như vậy.

Cứ thế rối rít tít mù cho tới tận sáng sớm, cảnh sát nhận được tin báo liền tới khám nghiệm hiện trường, sau khi xác nhận bệnh viện không có tổn thất gì về người và tài sản, đã dẫn Đào Ngang và hai tay bảo vệ có mặt đầu tiên tại hiện trường xảy ra vụ án tới đồn cảnh sát viết tường trình. Tới khi Đào Ngang lê cơ thể rã rời quay về bệnh viện, đã là hơn mười giờ sáng.

Là một anh hùng dũng cảm chống kẻ gian, sau khi Đào Ngang quay về bệnh viện, một lực lượng đồng nghiệp còn đông đảo gấp đôi tối qua lũ lượt kéo

tới phòng anh hỏi thăm, tiếng người ra rả không dứt bên tai khiến Đào Ngang đầu đau như búa bổ, nhưng anh vẫn phải bày ra vẻ mặt tươi cười để đáp lại thiện ý của mọi người. Tất cả mọi người đều tin rằng, cái bộ dạng mệt mỏi rũ rượi của anh, là do đã tiêu hao thể lực thái quá khi đánh nhau với tên trộm. Không ai ngờ được rằng, cái thứ mà anh phải giao đấu đêm qua hoàn toàn không phải là lũ trộm đạo, mà một con yêu quái rối hàng thật trăm phần trăm!

Tuy nhiên, trong lúc tiếp đón những đồng nghiệp không hề hay biết chân tướng sự việc, Đào Ngang bỗng phát giác ra, người thân thiết với anh nhất là Tiểu Khương lại không hề xuất hiện. Anh chàng này sau khi đổi ca trực cho mình tối qua, cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy mặt mũi đâu. Trên bảng thời gian biểu công tác có ghi rất rõ, hôm nay không phải ngày nghỉ luân phiên của cậu ta.

Đào Ngang lịch sự tiễn từng người tới thăm hỏi, đặc biệt là các đồng nghiệp nữ ra về, sau đó ra vẻ vô tư cười nói với anh đồng nghiệp ngồi ở bàn khác:

– Cái anh chàng Tiểu Khương này bị cô người yêu dùng keo siêu dính dính chặt lại rồi hay sao ấy nhỉ, tự dưng hôm nay lại bỏ việc. Trong khi một người đáng lẽ phải được nghỉ ngơi như tôi lại vẫn kiên trì bám trụ ở đây.

– Người yêu cậu ta ba tháng trước đã sang tỉnh khác công tác rồi, có muốn dính cũng không dính được! – Anh đồng nghiệp nhún vai, nói – Không biết thằng cha này lại chạy đi đâu chơi bời rồi.

– Sang tỉnh khác? – Đào Ngang thầm giật chột. Còn nhớ tối qua rõ ràng Tiểu Khương đã nói với anh rằng, muốn đổi ca trực để đi gặp bạn gái.

Vừa nghĩ tới đây, Tiểu Khương mặt mày uể oải bước vào trong phòng, trên bàn tay phải còn quấn đầy bông gạc.

– Ha ha, vừa nhắc tới cậu thì cậu đã xuất hiện. – Đào Ngang thản nhiên chào hỏi Tiểu Khương như không có chuyện gì.

Tiểu Khương đi thẳng tới trước mặt anh, mặt mày hớt hải hỏi:

– Tôi vừa tới bệnh viện đã nghe mọi người nói tối qua cậu đánh nhau với trộm! Cậu không sao chứ? Không bị thương chứ?

– Tôi không sao. Để thằng trộm đó chạy mất tiêu rồi. – Đào Ngang mỉm cười lắc đầu, mắt nhìn xuống tay phải của Tiểu Khương – Mà hình như cậu trông còn tệ hại hơn cả tôi thì phải, tay cậu sao lại bị thương thế?

– Chậc, tối qua bất cẩn mới ra thế này, thôi đừng nhắc tới nữa, đúng là xui tận mạng! – Tiểu Khương nhìn xuống tay mình, hậm hực nói.

Đào Ngang gật gật đầu, không hỏi thêm nữa, chỉ có điều nhìn vào những ngón tay đỏ tấy và hơi rộp nước của Tiểu Khang đang thò ra ngoài, có thể đoán rằng gã này đến tám phần là bị bỏng lửa.

Tiểu Khương… Đào Ngang thầm lẩm nhẩm cái tên này, ánh mắt mang theo niềm nghi hoặc ngấm ngầm thi thoảng lại quét về phía gã thanh niên tướng mạo bình bình, không có điểm gì đặc biệt, chẳng có gì khiến người ta phải chú ý kia.

Tiếng ve ngoài cửa sổ mỗi lúc một rền rĩ, ánh nắng tưng bừng đã xua đi lớp mây mù do cơn kinh động nho nhỏ tối qua gây ra. Đào Ngang vẫn bình thản như không, tiếp tục công việc của mình, nhưng mây mù trong lòng lại tích tụ tầng tầng lớp lớp.

Hết giờ làm, Đào Ngang lê tấm thân mệt mỏi rã rời ra khỏi bệnh viện. Vừa ra khỏi cổng, điện thoại bỗng đổ chuông. Nhìn vào số gọi đến, có vẻ như là một số máy bàn nào đó trong bệnh viện.

– A lô! – Anh nhấc máy.

– Anh… sao rồi? – Một giọng nói non nớt cất tiếng hỏi rụt rè.

Đào Ngang ngẩn người. Giọng nói này, không phải là Lưu Vũ thì còn ai nữa?

– Anh rất ổn, linh kiện toàn thân vẫn đầy đủ! – Đào Ngang cười, trả lời bằng giọng nói vô cùng nhẹ nhõm như mọi khi.

– Tối qua, anh gặp trộm à? – Trong giọng nói của Lưu Vũ, vẻ lo lắng và ngờ vực đan xen – Đúng là có trộm à?

Đào Ngang im lặng nửa giây, rồi lại cười và nói:

– Đúng là có trộm, còn là một tên trộm rất ghê gớm! Nhưng em yên tâm, trộm cướp có ghê gớm đến mấy cũng không đánh lại được anh đâu. Hắn bị anh dọa cho chạy mất dép rồi, không chừng còn bị thương nữa đấy!

Xe cộ hai bên đường lao qua vun vút, những người đang vội vã về nhà, dáng vẻ tất bật, cái ồn ào chỉ có nơi thành thị, vào thời khắc này, lại hoàn toàn tiêu biến ở đầu dây bên kia, trong một quãng im lặng còn kéo dài hơn nữa.

– Anh… đừng xảy ra chuyện gì, được không? – Rất lâu sau, Lưu Vũ mới lên tiếng, giọng nói mỗi lúc càng hạ thấp.

Trái tim Đào Ngang bất chợt nhói đau:

– Cô bé ngốc, anh sẽ không có chuyện gì đâu! – Anh ngẩng đầu nhìn ráng chiều đỏ rực, cố gắng khiến cho giọng mình trở nên trong trẻo giống như sắc trời – Nếu anh có chuyện gì, thì ai sẽ dẫn em ra ngoài rong chơi ở nơi vui vẻ nhất? Ha ha.

Lưu Vũ không đáp lời. Sau một hồi im lặng rất lâu, đã gác máy.

Đào Ngang cầm điện thoại trên tay, hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

– Sai lầm buộc phải chấm dứt ở mình…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.15 - Chương 6: Chương 5

Sự kiện giữa đêm đuổi trộm đã trôi qua được một tuần. Mọi thứ trong bệnh viện vẫn như cũ, nề nếp trật tự. Trong khoảng thời gian này, Đào Ngang luôn đặc biệt lưu tâm tới nhất cử nhất động của cậu đồng nghiệp Tiểu Khương. Thế nhưng, lại chẳng phát hiện được bất cứ đầu mối nào mà anh đang tìm kiếm.

Đào Ngang che giấu rất kỹ mục đích thật sự của việc mình tới bệnh viện làm việc, và quyết tâm mang theo cái bí mật ấy xuống mộ, giữ kín suốt đời. Kỳ thực, cho dù anh có nói ra, cũng chẳng ai chịu tin.

Đào Ngang cười gượng, nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Thứ duy nhất khiến anh cảm thấy vui vẻ, chính là cô bé Lưu Vũ kia, mà có lẽ không nên gọi là cô bé nữa, cô gái ấy nhờ sự quan tâm của Đào Ngang, dần dần đã có được nụ cười.

Thế nhưng, mỗi lần đối diện với đôi mắt tuyệt đẹp với sắc xanh thăm thẳm như mặt biển kia, Đào Ngang lại không thể nào kìm nén được nỗi thương xót trong lòng… và cả sự ăn năn.

Nếu không phải vì lần sơ suất ấy, Lưu Vũ lẽ ra đã có một bầu trời tự do, chứ không phải giống như bây giờ, là một bệnh nhân tội nghiệp, suốt ngày bị giam chân trong phòng bệnh kín bưng.

Anh dựa người lên lưng ghế mềm mại, liếc ngang lên ngô đồng xanh bên ngoài cửa sổ, cùng những cụm hoa phấn nằm không xa dưới gốc cây, dần dần, mí mắt anh trĩu xuống…

Trên đỉnh núi hoang vu, một con dao nhỏ sáng loáng hình thập tự giá quăng dưới đất, đơn độc tỏa sáng lấp lánh trong đống bùn đen.

– Nhặt lên! – Một giọng nói nghiêm khắc nổ bùng trong bầu không khí loãng.

– Con không muốn! – Một đứa bé kiên quyết từ chối bằng giọng nói non nớt – Con không muốn giống như bố! Con ghét bố! Ghét bố!

– Con nhất định phải nhặt nó lên! Nếu không, con chắc chắn sẽ trở thành một thằng hèn! – Giọng nói trầm nặng thêm mấy phần.

– Con thà làm một thằng hèn cũng không muốn giống như bố!

Trong ánh sáng nhạt nhòa, khuôn mặt của đứa bé không ngừng run rẩy trong nước mắt và sự bi phẫn.

Một tiếng thở dài thườn thượt, giống như trút ra toàn bộ những tiếc nuối và bất lực trong suốt cuộc đời. Bầu không khí bao trùm quanh núi, màu sắc mỗi lúc càng thêm tối tăm, tối tăm như một vũng mực đặc quánh, lại giống như sự u ám nguy hiểm tỏa ra từ một vực sâu không thấy đáy cùng, chia cắt toàn bộ thế giới thành vô số mảnh vụn, rồi nuốt chửng từng mảnh một…

Đào Ngang mở choàng mắt trong đầm đìa mồ hôi lạnh.

Quệt những giọt mồ hôi trên trán, dốc thẳng tách cà phê đã nguội tanh vào cổ họng, Đào Ngang thở hắt ra một hơi, dần dần lấy lại trạng thái bình thường.

Lúc này, Tiểu Khương đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Đào Ngang liền nói:

– Vừa rồi tình cờ gặp người trong văn phòng bệnh viện, bảo tôi thông báo cho cậu, hai giờ chiều tới phòng viện trưởng, viện trưởng có việc tìm cậu.

– Viện trưởng tìm tôi? – Đào Ngang gãi gãi đầu, hỏi – Cậu có biết là việc gì không?

– Làm sao tôi biết được! – Tiểu Khương ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói – Chẳng phải tuần sau toàn bộ các cơ quan y tế trong tỉnh sẽ tổ chức một buổi diễn

thuyết quy mô lớn hay sao, bệnh viện chúng ta cũng cử người tham gia. Tôi nghĩ, viện trưởng tám phần là muốn cử cậu đi đấy!

– Cử tôi đi? – Đào Ngang cười nhăn nhó, nhớ lại hồi đi học, đừng nói tới việc diễn thuyết trước đám đông, ngay cả trong giờ học cũng chưa từng giơ tay phát biểu. Cử mình đi tham gia diễn thuyết, chẳng phải là chuyện đại nực cười hay sao?

Buổi chiều, ngồi trong văn phòng rộng rãi tiện nghi của viện trưởng, Đào Ngang ngần ngừ nhìn xấp bản thảo diễn thuyết trên tay, nói:

– Viện trưởng, bệnh viện chúng ta nhân tài đông đảo, nhất định phải cử cháu đi à?

Vẻ mặt nhăn nhó của anh khiến viện trưởng phá lên cười lớn, nói:

– Chủ đề của buổi diễn thuyết lần này chính là sáng tạo, nên tôi mới dự định cử một nhân viên mới như cậu đại diện cho bệnh viện Vĩnh Phục chúng ta. Đây cũng là một cơ hội rèn luyện quý báu.

– Nhưng… – Đào Ngang chỉ tay vào tập bản thảo – Phát biểu trước bao nhiêu người như vậy, cháu sợ rằng mình sẽ không thể ứng phó nổi.

– Không sao đâu! – Viện trưởng trấn an – Bản thân tôi đã giúp cậu chỉnh sửa xong xuôi, chỉ cần cậu đọc cho thuộc, lúc lên sân khấu cứ tỏ ra tự nhiên đĩnh đạc, đừng căng thẳng, nói ra những nội dung này giống như trò chuyện là được. Cuộc diễn thuyết này có tác dụng nhất định trong việc nâng cao hình tượng của bệnh viện ta. Giao nhiệm vụ này cho cậu, tôi tin vào con mắt nhìn người của mình.

Đào Ngang cầm tập bản thảo, đưa mắt liếc xuống trang giấy dày đặc những chữ. Nội dung không nằm ngoài những thứ như "Bệnh viện chúng tôi những năm gần đây đã áp dụng kỹ thuật mới này, đưa thiết bị mới nọ"; "Là một lương y, đối với bệnh nhân không chỉ cần có một trái tim yêu thương như từ mẫu, mà càng phải cần đến những tri thức mới, kỹ thuật mới để chắp thêm đôi cánh cho chúng ta, để chúng ta có thể bay cao hơn, xa hơn trong hành trình dài nhằm đánh bại bệnh tật".

Nhìn những câu văn kiểu công thức như thế này, Đào Ngang chỉ cảm thấy đau đầu.

– À, buổi diễn thuyết này có giới hạn về thời gian, mỗi người chỉ được phép phát biểu trong năm phút. – Viện trưởng bỗng sực nhớ ra điều này, bèn nói – Thế này đi, bây giờ tôi đang rảnh, cậu hãy đọc bản thảo một lượt, tôi sẽ giúp cậu bấm giờ, tiện thể xem xem giọng nói của cậu có đủ diễn cảm hay không.

– Hả? Đào Ngang thảng thốt nhìn vị viện trưởng nhiệt tình – Phải đọc thật ạ?

– Mắc sai lầm bây giờ dù sao cũng tốt hơn là mắc sai lầm trên bục diễn thuyết. – Viện trưởng gật đầu nói.

Đào Ngang không còn cách nào khác, đành phải hắng giọng, miễn cưỡng đọc từng con chữ trong bản thảo.

Chật vật đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Đào Ngang mới được phép rời khỏi phòng viện trưởng. Nhìn những chỗ được viện trưởng dùng bút đỏ khoanh lại biểu thị cần phải lên giọng nhấn mạnh, anh chỉ muốn khóc.

Ba ngày sau, tiếp theo sự kiện bệnh viện có trộm, trong phòng của Đào Ngang lại diễn ra một màn hài kịch khác.

Cô người yêu đi công tác ngoại tỉnh của Tiểu Khương chẳng hiểu nguyên cớ gì mà đột nhiên đi suốt đêm lộn trở về, kéo theo cả vali hành lý tới bệnh viện, tìm Tiểu Khương cãi vã khóc lóc ầm ĩ. Nghe cả nửa ngày trời, mọi người mới vỡ lẽ, thì ra gã Tiểu Khương kia nhân lúc người yêu đi vắng, đã lén lút hẹn hò với cô bạn gái quen trên mạng, trong lúc nấu bữa tối tình yêu cho cô nàng, chẳng may bị bỏng tay. Người yêu cậu ta không biết moi được thông tin từ đâu, lập tức quay về tìm cậu ta tính sổ. Hai người cãi cọ náo loạn cả văn phòng, cho tới khi bảo vệ cưỡng chế mời họ tới phòng bảo vệ, thì toàn thể khoa Huyết học số 2 mới được yên bình trở lại.

– Hê hê, tôi cứ băn khoăn cái tay Tiểu Khương kia tại sao tối hôm đó tự dưng lại đổi ca trực với cậu, hóa ra là đi ăn vụng. – Đám đồng nghiệp xì xầm hỉ hả trước tai họa của Tiểu Khương – Đáng đời! Người yêu cậu ta nổi tiếng là ghê gớm. Phen này thì cậu ta lãnh đủ!

Đào Ngang cười cười, im lặng thu dọn đám đồ đạc ngổn ngang trên bàn làm việc. Về chuyện tình cảm của người khác, anh không có hứng thú. Anh chỉ hiểu ra một điều duy nhất, đó là Tiểu Khương mà anh vẫn nghi ngờ, từ giờ trở đi đã không còn giá trị nghi vấn nữa. Manh mối lại bị đứt.

Buổi chiều, Đào Ngang trong lòng nặng trĩu, lại đi kiểm tra một vòng khu nhà điều trị như thường lệ. Vừa xuống tới sảnh lớn của tòa nhà chính còn chưa kịp bước chân ra khỏi thang máy, một giọng nói oang oang đã vọng tới trước mặt.

– Cái gì? Anh bảo anh Ngưu nằm ở phòng nào? Nghe không rõ! Bệnh viện này có hai tòa nhà, tôi không biết là ở tòa nào? – Một người đàn ông trung niên ăn mặc có vẻ quê mùa, cầm một chiếc điện thoại cục gạch, tay trái xách một chiếc túi du lịch cáu bẩn, đang nhìn ngang ngó dọc trong sảnh.

Cô gái chịu trách nhiệm hướng dẫn trong sảnh thấy vậy, vội vàng chạy tới nhắc nhở ông ta nói nhỏ một chút, và hỏi xem ông ta có cần giúp gì không.

– Tôi muốn tìm người! Cố Tam Ngưu! Hôm qua bảo là bị viêm phổi, đưa tới bệnh viện này! – Người đàn ông vội vàng cúp điện thoại, khoa chân múa tay nói với cô gái.

Đào Ngang lắc đầu, cất bước tiến ra bên ngoài. Lúc này, cánh cửa của một chiếc thang máy khác kính coong mở ra. Đào Ngang còn chưa kịp bước được hai bước, sau lưng lại vọng đến cái giọng ông ổng của người đàn ông trung niên kia:

– Ồ! Đây chẳng phải là bác sĩ Trịnh Trực đấy ư?

Đào Ngang dừng bước, tò mò quay đầu lại nhìn, người vừa được người đàn ông kia gọi là bác sĩ Trịnh Trực chính là viện trưởng vừa bước ra khỏi thang máy. Ai cũng biết viện trưởng họ Vương, người đàn ông kia chắc hẳn đã nhận nhầm người.

Viện trưởng liếc nhìn người đàn ông sắc mặt đầy vẻ kích động, khẽ đẩy gọng kính lên, nét mặt chuyển từ bình thản sang ngỡ ngàng:

– Xin lỗi, tôi không phải họ Trịnh. Có lẽ anh nhận nhầm người rồi!

– Nhận nhầm người? – Người đàn ông trợn trừng mắt, săm soi viện trưởng từ trên xuống dưới, rồi quả quyết nói – Không thể nhầm được! Cặp mắt của tôi nổi tiếng là cú vọ đấy! Rõ ràng là anh chính là bác sĩ Trịnh Trực mà! Hai mươi năm trước, anh làm bác sĩ ở trạm xá thôn Tiểu Hà huyện Vụ, con trai tôi bệnh nặng gần chết, chính anh đã cứu sống nó, làm sao tôi có thể nhận nhầm được!

Viện trưởng khó xử nhìn người đàn ông, nói:

– Xin lỗi, đúng là anh đã nhận nhầm người rồi. Tôi không phải họ Trịnh, cũng chưa bao giờ tới huyện Vụ. Tôi còn có việc gấp, tôi đi trước đây!

Nói xong, viện trưởng vòng qua người đàn ông, bước nhanh ra bên ngoài. Nhìn thấy Đào Ngang đứng ở phía trước, thì lịch sự gật đầu với anh, không quên căn dặn:

– Cuối tuần là phải diễn thuyết rồi đấy, cậu hãy cố gắng chuẩn bị cho chu đáo!

– Vâng, cháu biết rồi! – Đào Ngang vội đáp.

Người đàn ông nhìn theo bóng viện trưởng xa dần, băn khoăn dụi dụi mắt, lẩm bẩm:

– Quái nhỉ, lẽ nào mình nhận nhầm người thật à? Không thể nào, ngoài việc có già đi một chút, ông ta trông chẳng khác gì hai mươi năm về trước, vẫn đẹp trai như vậy… – Nói rồi, ông ta vừa gãi đầu, vừa theo cô nhân viên đi về phía tòa nhà khu điều trị.

Những lời này, Đào Ngang nghe không sót một chữ. Nhìn nét mặt của người đàn ông đầy vẻ oan uổng, còn vừa đi vừa không ngừng phân trần với cô nhân viên là mình tuyệt đối không nhìn nhầm người!

Huyện Vụ, thôn Tiểu Hà. Đào Ngang lẩm bẩm hai địa danh này, khuôn mặt bỗng nhiên biến sắc.

Đào Ngang xin nghỉ phép hai ngày, nói rằng nhận được điện thoại của họ hàng, phải quay về thành phố xử lý chút việc gấp.

Chập tối ngày hôm sau, nơi Đào Ngang có mặt, không phải là đại lộ náo nhiệt trong thành phố, mà là con đường nhỏ mù mịt bụi đất ở thôn quê. Những chiếc máy kéo lấm lem dầu mỡ khói đen sì rề rà chạy qua trước mặt, những người nông dân gánh theo rau dưa hoa quả qua lại trên đường, oang oang kể chuyện cười với nhau, thi thoảng còn có một hai con chó có lông vàng lông trắng sủa ông ổng chạy qua. Hoàn toàn là một bức tranh phong cảnh nông thôn rất thuần túy.

Đào Ngang không quay về thành phố, mà từ sáng sớm đã nhảy xe khách đường dài tới huyện Vụ cách thành phố bảy giờ xe chạy.

Theo sự chỉ dẫn của người bản địa, Đào Ngang đi thẳng theo con đường này đến dưới gốc hai cây ngân hạnh cao lớn, sau đó rẽ trái đi thêm chừng mấy trăm mét nữa, leo lên một triền dốc, lập tức thấy ngay trước mặt là một tấm bia đá đặt xiêu vẹo trong bùn lầy dưới cây cột điện, trên bia khắc ba chữ "Thôn Tiểu Hà".

Anh thở phào, móc điện thoại ra bấm số:

– Cậu khẳng định ở thôn Tiểu Hà huyện Vụ hai mươi năm về trước đích xác có một bác sĩ tên là Trịnh Trực chứ?

– Này ông bạn học ơi, tớ chính là công an hộ tịch cự phách đấy, cậu bảo tớ điều tra giúp, tớ dám không tra cứu cẩn thận được à? Còn nữa, theo ghi chép trong tài liệu, hai mươi năm trước, ông Trịnh Trực này dẫn theo vợ và con gái tới làm bác sĩ ở trạm xá thôn Tiểu Hà, nhưng hai năm sau, Trịnh Trực đã ly hôn với vợ. Dì ba tôi từng sống ở ngay thôn bên cạnh kể rằng, bà vợ chê ông ta làm bác sĩ chẳng kiếm được mấy tiền, đã bỏ đi theo một con buôn giàu có. Đứa con gái luôn sống cùng ông ta. Nhưng mười lăm năm trước, Trịnh Trực và con gái đã rời khỏi thôn Tiểu Hà, không ai biết họ đi đâu.

– Cậu đã tìm ra địa chỉ ngôi nhà cũ của Trịnh Trực cho tớ chưa?

– Đương nhiên là tìm ra rồi, nhưng khu đất đấy đã bị quy hoạch thành đất lâm nghiệp, nhà cửa trên đấy sắp bị phá dỡ hết, cư dân đều đã di dời tới nơi khác, cậu muốn tìm thì phải mau lên.

Rất nhanh, Đào Ngang gác máy, đi vào thôn Tiểu Hà theo địa chỉ cậu bạn cung cấp, bước thẳng về phía tây thôn.

Quả nhiên, đúng như cậu bạn học cũ đã nói, trên bức tường bao cũ nát của thôn Tiểu Hà đã viết đầy những chữ "giải tỏa" to tướng bằng vôi trắng. Những ngôi nhà xây gạch lợp ngói kiểu dáng na ná nhau nằm lộn xộn, có căn cửa chính cửa sổ mở toang hoác, thoạt nhìn đã biết rất lâu rồi không có người ở.

Một vài người phụ nữ nhặt phế liệu cõng trên lưng những sọt tre to tướng đi qua trước mặt Đào Ngang, đua nhau liếc nhìn vị khách lạ mặt quần áo chỉn

chu này, ghé tai thì thầm với nhau. Một người trong số đó nhìn chằm chằm hồi lâu vào chai nước khoáng còn hơn nửa đang cầm trong tay anh.

Thấy vậy, Đào Ngang bèn chìa chai nước cho chị ta, nói:

– Cầm lấy đi! – Rồi anh lại nhìn về phía trước, hỏi – Có phải trong thôn Tiểu Hà có một rừng trúc không?

Người đàn bà mừng rỡ đặt vội chai nước vào trong sọt, rồi thuận tay chỉ sang phía bên phải trước mặt, đáp lời – Chính là ở đó, cứ đi thẳng sẽ tới! – Nói xong, chị ta lại trợn mắt nhìn Đào Ngang, kinh ngạc hỏi – Cậu muốn tới đó à?

– Đúng vậy, có vấn đề gì không? – Đào Ngang nhìn sắc mặt khác thường của chị ta, vội hỏi. Cậu bạn học cũ bảo anh rằng, nơi Trịnh Trực từng sống nằm ở tận cùng thôn Tiểu Hà, liền kề với một rừng trúc.

– Rừng trúc đó không được sạch sẽ! Nghe nói ở đó có một con yêu rắn. Mười mấy năm trước, gia súc của các hộ trong thôn bị chết, xác tự dưng biến mất một cách khó hiểu. Nhưng chỉ mấy ngày sau, mọi người lại thấy những con vật đã chết ấy sống lại trong rừng trúc, thật đáng sợ! – Chị ta kể lại với một biểu cảm sinh động.

– Có chuyện như vậy à? – Đào Ngang không hề tỏ ra sợ hãi, còn cười mà nói – Chết rồi lại sống dậy, mọi người không coi đó là chuyện tốt đẹp ư? Tại sao lại nói là đáng sợ?

– Cậu không biết đấy thôi, những con vật sống lại ấy, không đầy bảy ngày sau, đều lần lượt chết hết, hơn nữa bộ dạng lúc chết vô cùng khủng khiếp, con nào con nấy mắt trợn trừng thô lố, toàn thân cứng đờ như đá tảng! Phỉ phui, xui xẻo! – Người đàn bà nhổ mấy bãi nước bọt xuống đất, vừa đi tiếp vừa ngoái đầu lại cảnh cáo Đào Ngang – Dù sao, nếu cậu muốn tới đó, tôi khuyên cậu nên cẩn thận. Người già trong thôn đều nói, những con vật này đã bị con yêu rắn hút mất linh hồn, sau đó thả chúng trở lại để hại người!

Đào Ngang cười, gật gật đầu, không nói gì.

Đi theo hướng người đàn bà vừa chỉ, Đào Ngang dễ dàng tìm ra được một khu nhà nhỏ tường trắng ngói xám. Bên ngoài căn nhà, từng khóm trúc đung đưa nghiêng ngả trong gió chiều, cành lá lào xào không ngớt. Cách căn nhà mấy chục mét, một rừng trúc rậm rạp đến ánh sáng cũng không thể lọt qua, thình lình hiện ra trước mắt.

Đào Ngang đẩy khẽ cánh cổng, ổ khóa sắt trên cổng lập tức rơi xuống theo tay nắm cửa gãy rời. Anh bước vào sân nhà. Một bầy chim sẻ đang tìm thức ăn trên mảnh sân trống trải lập tức vỗ cánh bay tan tác. Sau khi những tiếng đập cánh phành phạch biến mất, thì ngoài tiếng gió thổi và tiếng lá trúc xào xạc bên ngoài, trong sân nhà không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Đào Ngang đứng giữa sân, nhìn hai gian nhà lợp ngói nằm song song nhau, trầm ngâm một thoáng, rồi đẩy cửa gian nhà trông lớn hơn chút ít.

Cảnh tượng nhìn thấy trước mắt không khác mấy so với dự đoán của anh. Trong nhà chỉ có đồ đạc cũ kỹ phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, tấm gương đặt trên mặt tủ đã bị bụi phủ lấp vẻ sáng bóng ban đầu, bộ ấm chén màu trắng bày ngay ngắn trên mặt bàn đã biến thành màu xám, bờ tường loang lổ bong tróc, chỗ nào cũng đầy vết lở lói do hơi ẩm ăn mòn.

Dường như chẳng có ai thèm nhân lúc nhà vắng chủ mà tiện tay nhặt nhạnh. Lẽ nào bởi vì nơi này liền kề với khu rừng trúc bị đồn đại là có yêu quái rắn, khiến cho những người kia chỉ nghe đã sợ? Đào Ngang nhìn quanh tứ phía, phán đoán sơ bộ như vậy.

Đào Ngang lần lượt mở từng cái tủ, tìm kiếm kỹ lưỡng tất cả ngóc ngách trong nhà. Ngoài một vài bộ quần áo cũ và mấy thứ đồ linh tinh vô dụng, không phát hiện thấy bất cứ vật nào có giá trị đối với anh. Anh đóng cửa tủ quần áo lại, rồi bước tới trước chiếc giường gỗ vẫn trải chăn đệm. Đôi gối đặt trên giường vẫn hiện rõ hình thêu một đôi uyên ương bằng chỉ đỏ. Anh lật chăn, vừa phẩy phẩy lớp bụi bay lên, vừa cúi xuống ấn bàn tay xuống mặt giường, dịch chuyển từng chút một xuống dưới. Rất nhanh, tay anh dừng lại phía đuôi giường sát với bờ tường – bàn tay đã chạm vào một vật lồi lên rõ rệt.

Đào Ngang vội vàng lật ga giường và lớp rơm trải bên dưới lên, cùng với thứ mùi ẩm mốc xộc lên, anh lôi ra được một khung ảnh bằng kính viền gỗ kích thước khoảng 9×12.

Mang chúng ra chỗ sáng nhìn, trong khung là bức ảnh đen trắng chụp một gia đình ba người trông có vẻ rất hạnh phúc. Người phụ nữ ở bên trái trẻ trung xinh đẹp, tươi cười bế đứa con gái chừng sáu, bảy tuổi. Người đàn ông trẻ tuổi khuôn mặt sáng sủa điển trai, dịu dàng ôm lấy vai vợ. Cô bé ngồi giữa họ buộc hai bím tóc nhỏ xíu, bên dưới lớp tóc mái cắt ngang lông mày, đôi mắt to tròn long lanh ánh lên vẻ thông minh hoạt bát khác thường.

Ánh mắt có phần kinh ngạc của Đào Ngang nhìn xuống góc phải bên dưới bức ảnh. Một dòng chữ nhỏ viết bằng bút mực – Vợ yêu Tiểu Ngô, con gái yêu Ninh Nhi, bình an mạnh khỏe, gia đình hòa thuận muôn năm. Chữ ký chỉ là một chữ "Trịnh".

Người phụ nữ trong bức ảnh, Đào Ngang không quen biết, nhưng người đàn ông, rõ ràng chính là phiên bản trẻ tuổi của viện trưởng, mắt mũi mồm miệng đều giống y chang. Và cô bé ở giữa họ, ngoài kiểu tóc không giống ra, diện mạo như đúc ra cùng một khuôn với Lưu Vũ.

Con gái yêu Ninh Nhi… Bệnh nhi Lưu Vũ… Hai con người lẽ ra phải tồn tại ở hai thời điểm khác nhau, với hai thân phận khác nhau, lúc này lại dần dần trùng khít lên nhau.

Vị bác sĩ nông thôn Trịnh Trực hai mươi năm trước, viện trưởng của bệnh viện Vĩnh Phục hai mươi năm sau, người đàn ông này không ngờ lại giấu mình kỹ lưỡng tới vậy, báo hại mình phải uổng công đi không biết bao nhiêu đường vòng!

Đào Ngang lấy tấm ảnh ra, cất vào trong ví, quay người đi ra ngoài. Có được chứng cứ này, anh đã biết rõ bước tiếp theo mình sẽ phải làm gì.

Bước ra khỏi cửa, anh đưa mắt nhìn gian nhà nhỏ hơn một chút ở bên cạnh. Bước lại gần, Đào Ngang phát hiện ra cửa sổ của gian nhà này toàn bộ đã được bịt kín mít bằng thứ vải dầu rất dày và không thấm nước, từ bên ngoài không thể thấy được bên trong. Hơn nữa, trên tay nắm cửa đều được gia cố bằng dây thép, còn lủng lẳng một ổ khóa đồng cực lớn.

Đào Ngang phải tốn mất mấy phút mới mở được ổ khóa này bằng chìa khóa vạn năng. Vừa đẩy cửa ra, một mùi thối rữa và mốc meo ập thẳng tới trước mặt, nồng nặc đến phát buồn nôn.

Anh bịt mũi, bước vào trong, đưa mắt nhìn. Trong gian nhà chỉ có một chiếc giường nhỏ bằng gỗ, và hai giá sách được đóng thủ công đặt dựa vào tường, nhưng đồ bày trên giá lại không phải là sách vở, mà là một dãy chậu hoa cũ kỹ, sứt mẻ. Đất trong chậu đã khô cứng thành từng cục, hoa cỏ trồng trong chậu chỉ còn vài sợi rễ khô quắt ló ra ngoài. Bên dưới giá sách còn lại có ba cái rương quần áo bằng gỗ long não kiểu dáng cũ kỹ xếp san sát nhau. Tất cả đều bị khóa.

Đào Ngang ngồi thụp xuống phía trước ba chiếc rương, mùi thối rữa lúc này lại càng nồng nặc hơn vừa nãy. Anh đoán rằng, nguồn gốc của mùi hôi thối trong toàn bộ gian nhà chính là mấy chiếc rương.

Anh gắng gượng chịu đựng cái mùi ghê tởm khiến anh tức thở, dùng chìa khóa vạn năng cẩn thận mở ổ khóa sắt trên một chiếc rương, sau đó, mở nắp ra.

Một đống xương trắng sắp xếp ngay ngắn theo trật tự hiện ra trước mắt Đào Ngang.

Anh bóp chặt lấy mũi, dùng chìa khóa cẩn thận khều lật những khúc xương. Rất nhanh, anh xác định được rằng đây không phải xương người, mà là của một loài động vật họ mèo. Sau đó, anh lại lần lượt mở hai chiếc rương còn lại ra, bên trong cũng đựng đầy xương động vật, có chim, có chó.

Tuy chỉ là xương động vật, nhưng hơi hướng chết chóc phả ra từ đó còn khiến người ta ghê sợ hơn cả mùi thối rữa của bản thân chúng.

Những lời nói của người đàn bà nhặt rác vừa nãy đột nhiên lại văng vẳng bên tai – những con vật chết rồi sống lại, rồi lại thình lình chết thảm và còn cả những cự phú danh nhân đã tới bệnh viện Vĩnh Phục chữa trị bệnh nan y, cuối cùng lại lần lượt chết vì tai nạn; những bài báo đưa tin chết chóc được cất giữ, toàn bộ chen chúc trong trí não Đào Ngang. Anh cố gắng sắp xếp lại những manh mối hỗn loạn, dần dần, anh chợt ngộ ra một điều gì đó.

Đào Ngang lùi ra khỏi gian phòng, bước khỏi khu nhà phủ kín mây mù nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.15 - Chương 7: Chương 6

Vầng dương đã lặn xuống dưới đường chân trời, chân mây chỉ còn sót lại một vệt đỏ rơi rớt. Cái nóng thiêu đốt ban ngày đã tan gần hết, gió đêm vừa thổi, lại mang đến chút ớn lạnh sởn da gà.

Đào Ngang đứng trên đám đất bùn bên ngoài khu nhà, nhìn đồng hồ, lúc này đã là bảy giờ mười phút tối, còn một chốc nữa trời mới tối hẳn. Anh băn khoăn nếu mình đi nhanh hơn chút nữa, liệu có thể ra khỏi thôn Tiểu Hà trước khi trời tối, tới huyện lị bắt chuyến xe cuối quay về thành phố hay không.

Đang định cất bước, rừng trúc bên cạnh chợt vọng ra một tràng những tiếng lào xào gấp gáp, dường như trong đó có người đang vội vã đi nhanh mà va vào cành trúc. Cùng lúc đó, một cái bóng trắng toát xuất hiện lờ mờ bên rìa tầm nhìn của anh.

Đào Ngang quay phắt sang nhìn về phía rừng trúc, quả nhiên trông thấy một cái bóng trắng vút qua, chớp mắt đã chìm nghỉm trong rừng trúc rậm rì.

– Ai? – Đào Ngang vô thức quát lên một tiếng, lập tức chạy vào rừng trúc đuổi theo.

Những thân trúc đan xen chằng chịt đã biến cái thế giới trước mặt Đào Ngang thành một mê cung. Anh vừa gạt những lá trúc rủ xuống che khuất tầm nhìn, vừa đuổi theo phương hướng trong trực giác. Bước chân vội vã giẫm lên con đường mòn phủ đầy sỏi đá và lá rụng, liên tục phát ra những tiếng lạo xạo, nghe hết sức chối tai trong thôn làng tĩnh mịch.

Mức độ rộng lớn của rừng trúc đã vượt khỏi sức tưởng tượng của Đào Ngang. Anh cứ thế đuổi cho đến tận một con đường núi rộng hơn con đường mòn vừa đi qua chút ít, nhìn về đằng trước, cái bóng trắng dường như lại vụt hiện lên. Anh lập tức chạy một mạch theo con đường núi, cho tới trước một khe núi lởm chởm đá tảng, anh bỗng đột ngột dừng bước.

Trên một tảng đá lớn cách anh chưa đầy vài mét, viện trưởng đang thảnh thơi ngồi đọc báo.

Nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Đào Ngang, ông ta bỏ tờ báo xuống, đẩy gọng kính lên theo thói quen, xoay nghiêng mặt sang cười cười với Đào

Ngang.

– Cậu Đào, không khí nơi này trong lành hơn ở thành phố nhiều, phải không?

– Ha ha, làm phiền ông phải đích thân bám theo tôi, thật ngại quá đi mất! – Đào Ngang cười, án binh bất động.

Viện trưởng bỏ kính xuống, nhìn ngắm phong cảnh phía trước, nói:

– Mười lăm năm không trở lại nơi này, vẫn không có gì đổi khác.

– Phong cảnh không đổi, lòng người khác xưa. – Đào Ngang không hề sợ hãi, bước tới bên cạnh ông ta, thu lại nụ cười, lạnh lùng nói – Cho dù ông không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ tới tìm ông, Trịnh Trực!

Viện trưởng nhìn anh, ánh mắt không có lấy mảy may kinh ngạc, vẫn giống hệt như trước, một vị trưởng bối hiền từ và thông tuệ nhất mực, mỉm cười với Đào Ngang.

– Giao đôi cánh của ma ong ra đây! – Đào Ngang đi thẳng vào đề, chìa tay ra trước mặt viện trưởng – Đó không phải là thứ thuộc về ông!

– Giao cho cậu? – Viện trưởng hỏi ngược lại.

– Đúng! – Đào Ngang dứt khoát.

– Tại sao cậu lại khẳng định đôi cánh ấy ở chỗ tôi? Đã mười bảy năm trôi qua rồi! – Nụ cười của viện trưởng dần dần biến mất. Ông ta đứng dậy, quan sát Đào Ngang với ánh mắt lạnh lùng – Cậu có quan hệ gì với người thợ săn mười bảy năm về trước?

– Tôi không ngu ngốc như ông tưởng đâu. Ông nghĩ rằng tôi không hề hay biết chân tướng của chuyện xảy ra mười bảy năm về trước ư? – Đào Ngang cười nhạt – Trong cái buổi chạng vạng mưa gió mịt mùng, mười bảy năm về trước, ông bế đứa con gái đang mắc bệnh nặng đi cấp cứu ở bệnh viện tại huyện ly, kết quả là trượt chân trên đường núi lầy lội, ngã lăn xuống khe núi, sau khi định thần lại mới phát hiện ra con gái mình… Ninh Nhi, đã tắt thở.

Viện trưởng đột nhiên mím chặt môi, vò nát tờ báo đang cầm trong tay, móng tay bấm thủng cả tờ báo.

– Lúc này, một con yêu quái đang bị thợ săn truy sát, chính là ma ong, rơi từ trên không trung xuống, trốn vào cơ thể của con gái ông để lánh nạn, ông lại lầm tưởng là con gái mình sống lại. Khi người thợ săn đuổi tới muốn giết chết ma ong, ông đã liều mạng ngăn cản. Thợ săn thấy ông một lòng bảo vệ con gái, đã động lòng trắc ẩn, không nhẫn tâm hủy hoại hy vọng của ông, nhưng ông ta lại e sợ con ma ong nghe đồn hay hãm hại con người sẽ gây bất lợi cho ông, nên đã dùng con dao găm Kim Tịnh của mình cắt đứt đôi cánh của ma ong và giao cho ông. Có được đôi cánh này, khác nào nắm được thần chú vòng kim cô trong tay, chỉ cần bóp mạnh đôi cánh trong túi gấm, cơ thể của ma ong sẽ đau đớn đến không thể chịu nổi. Đồng thời, pháp lực của ma ong cũng nằm trong đôi cánh. Không có cánh, nó sẽ mất đi khả năng tự do bay lượn, và càng vì sợ hãi nỗi đau đớn khủng khiếp mà không bao giờ dám làm trái lại mệnh lệnh của người nắm giữ đôi cánh, và sẽ trở thành con rối mặc cho kẻ đó thao túng. – Đào Ngang bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn nhìn xoáy vào bộ mặt tái nhợt của viện trưởng – Có lẽ, ban đầu ông cũng không hề hay biết dụng ý thực sự của thợ săn khi giao chiếc túi gấm cho ông. Nhưng sau này, ông không chỉ phát hiện ra, mà còn lợi dụng thứ bảo bối tình cờ có được kia theo cách của riêng mình, phát huy tối đa tác dụng của nó! – Nói tới đây, lông mày anh dựng ngược, chỉ vào mặt viện trưởng, chất vấn – Gần mười năm nay, những cự phú và người nổi tiếng đã bí mật tới bệnh viện Vĩnh Phục chữa bệnh, ai cũng chết bất đắc kỳ tử sau khi chữa khỏi bệnh không lâu. Việc này, chắc chắn đều là nhờ phúc của ông, và… con ma ong bị ông thao túng!

Bàn tay viện trưởng bỗng nới lỏng, tờ báo bị gió cuốn lên, là là bay xuống khe núi. Ông ta ngước đôi mắt chốc lát đã vằn đầy tia máu, miễn cưỡng tỏ ra trấn tĩnh nhìn Đào Ngang, gượng gạo cười mà nói:

– Ha ha, chuyện của mười bảy năm trước, cậu nói ra cứ như đích thân cậu đã trải qua. – Ngay sau đó, ông lập tức đổi giọng, một vẻ khinh miệt và thỏa mãn đầy biến thái chưa thấy bao giờ lóe lên trong đáy mắt – Còn những kẻ được gọi là cự phú nổi tiếng kia, bọn chúng vốn dĩ đã phải chết, ta tặng thêm cho chúng nửa năm tuổi thọ, đã là ân huệ cực lớn rồi. Ha ha, bọn chúng cứ tưởng rằng, có tiền sẽ mua được mọi thứ. Thế nhưng, trong mắt ta, tiền của bọn chúng không thể mua được lương tâm và tính mạng cho chúng.

Nghe thấy vậy, Đào Ngang lại bước thêm một bước lại gần ông ta. Người đàn ông trung niên từng một thời phong độ phi phàm, lãnh đạo cả một bệnh viện, lúc này đột nhiên lại suy sụp và tuyệt vọng như một con thú cùng đường, Đào Ngang túm lấy cổ áo ông ta, hỏi dồn:

– Nói, sao ông lại biết được bí mật trên người ma ong, và còn biết lợi dụng nó?

Viện trưởng gắng sức gỡ đôi tay như hai gọng kìm của Đào Ngang ra, chỉnh lại cổ áo đã bị Đào Ngang nắm đến nhăn nhúm với vẻ mặt đờ lại, mắt nhìn xuống khe núi, như tự nói với mình:

– Hôm đó, sau khi ta đưa Ninh Nhi về nhà, mọi triệu chứng bệnh tật trên cơ thể nó đã biến mất, khiến ta sung sướng không kể xiết. Thế nhưng, một thời gian sau, ta phát hiện ra Ninh Nhi đã thay đổi hoàn toàn so với trước đây, cả ngày không nói không rằng, tới cả một tiếng bố cũng không chịu gọi. Đáng sợ nhất là, con bé liên tiếp hơn mười ngày trời không ăn không uống, song lại chẳng hề hấn gì. Hơn nữa, có một đêm, nó len lén vào phòng của ta, định ăn trộm chiếc túi gấm để trong tủ, nhưng không ngờ vừa cầm chiếc túi gấm lên, cơ thể nó đã bắn vọt ra xa, ngón tay bị bỏng đến đỏ tấy. Sau cơn hoảng hốt, ta mới nhớ ra, quái nhân áo đen ngoài việc đưa cho ta chiếc túi gấm, còn cho ta một chiếc khăn tay có viết chữ, nhưng vì trước đó ta quá xúc động, nên chưa hề mở nó ra xem. – Nói tới đây, ánh mắt của viện trưởng hấp háy không ngừng, giống như đang hồi tưởng lại những thứ không hề muốn nhớ.

– Trên khăn tay viết gì? – Đào Ngang truy hỏi.

– Con gái đã chết, ma ong nhập thân, nắm chặt đôi cánh, giữ được bình an. – Viện trưởng cười buồn bã – Lúc đó ta mới hiểu ra, người áo đen không hề hù dọa ta, đúng là ta đã gặp phải yêu quái. Hóa ra trên đời có loài yêu quái tên là ma ong. Thực sự, ta lúc đó vô cùng mâu thuẫn. Là một bác sĩ, nhìn thấy con gái mình chết đi rồi lại sống dậy, lý trí cho ta biết điều này là không thể. Cứ thế rất lâu sau, ta mới chấp nhận sự thực là con gái mình chỉ còn lại phần thân xác, Ninh Nhi trước mắt ta chỉ là một con yêu quái mượn xác hoàn hồn mà thôi.

– Ông không sợ hãi mà bỏ chạy ư? – Đào Ngang lạnh lùng nhìn ông ta.

Viện trưởng ôm đầu, đau khổ lắc mạnh:

– Ta đã từng nghĩ tới việc chạy trốn. Nhưng ta lại không thể bỏ được con bé. Tuy nó chỉ là yêu quái, nhưng thân thể của nó lại là đứa con gái mà ta yêu thương nhất. Ta đã không bỏ đi, làm như Ninh Nhi vẫn còn sống, ta cho nó ăn cơm, uống nước, dạy nó học chữ. Thế nhưng, ta đã cố gắng hết sức, mà nó vẫn không hề có phản ứng gì với những tình cảm ta đã bỏ ra, ánh mắt nó nhìn ta vẫn đầy sợ hãi, thậm chí là thù hằn. Cứ như vậy trong một năm ròng. Nó suốt ngày ở lỳ trong nhà, không chịu đi đâu. – Nói tới đây, trong mắt ông ta bỗng lóe lên những tia sáng khác thường – Một hôm, ta đi khám bệnh trở về, phát hiện ra những cây hoa dành dành đã chết héo từ lâu bên ngoài cửa sổ phòng Ninh Nhi đột nhiên sống lại, nở hoa đầy cành, tỏa hương ngào ngạt. Càng khiến ta kinh ngạc hơn nữa là khi bước vào trong phòng Ninh Nhi, ta phát hiện nó đang bế một con mèo con nô đùa. Mà đó là một con mèo vô chủ, mò vào nhà ta nửa đêm hôm trước, lúc đó miệng đã sùi bọt trắng đứng còn không vững, nhiều khả năng đã ăn nhầm bả chuột, không còn cách nào cứu chữa. Sáng sớm hôm đó, khi ta ra khỏi nhà, con mèo đã nằm thoi thóp dưới chân tường, với tình trạng đó, không thể cầm cự được tới quá buổi trưa.

– Nhưng khi ông trở về, phát hiện ra con mèo lại hoàn toàn vô sự, cứ như chưa hề bị trúng bả. – Khi nói câu này, nét mặt Đào Ngang không hề kinh ngạc, chỉ có vẻ nghiêm khắc nặng nề.

– Đúng vậy! – Viện trưởng gật đầu – Ta là một bác sĩ, những tri thức mà ta có được không thể nào giải thích cho hiện tượng mà ta nhìn thấy. Ta truy hỏi con bé, bắt nó nói cho ta biết sự thực. Ban đầu, nó không chịu hé răng nửa lời. Ta không còn cách nào khác, bèn lấy túi gấm ra, làm theo cách của người áo đen, bóp mạnh một cái. Nó lập tức ngã gục xuống đất, đau đớn đến toàn thân run rẩy, luôn miệng cầu xin ta dừng tay. Sau đó, nó mới kể với ta, nó là một thành viên trong yêu tộc ma ong, tên là Lưu Vũ. Ma ong, giống hệt như ong mật, có chiếc nọc có thể đốt người, chỉ khác ở chỗ nọc của chúng mọc trên ngón trỏ của bàn tay phải, có thể châm vào cơ thể sinh vật sống và tiêm chất độc vào. Nếu châm nọc vào cơ thể sống, sẽ khiến đối phương mất mạng trong tích tắc, nhưng nếu châm vào xác chết hoặc vật thể sắp chết, lại có tác dụng cải tử hoàn sinh. Tuy nhiên… – Viện trưởng bỗng nghiến chặt răng, không nói tiếp nữa.

– Tuy nhiên, những sinh vật được nọc độc của ma ong cải tử hoàn sinh, tính mạng sẽ không duy trì được bao lâu, sau một thời gian nhất định sẽ chết bất thình lình vì nội tạng suy kiệt, hơn nữa, bộ dạng lúc chết vô cùng khủng khiếp. – Đào Ngang giúp ông ta nói tiếp – Sau khi phát hiện ra bí mật này, ông còn tới nhà dân làng lấy trộm xác gia súc đã chết, bắt Lưu Vũ lần lượt chứng minh cho ông xem, cho tới khi ông hoàn toàn tin vào sự thần kỳ này. Sau đó, ông dẫn Lưu Vũ rời khỏi đây, mượn lấy khả năng đặc biệt của cô ấy, ép buộc cô ấy giúp ông giết chết những cự phú không tiếc tiền bạc để mong cứu vớt tính mạng, thỏa mãn cái tâm lý biến thái của ông!

– Không phải thế! Cậu hoàn toàn chẳng hiểu gì hết! – Viện trưởng đột nhiên nổi giận, đấm mạnh xuống tảng đá lớn, máu tươi tứa ra qua kẽ ngón tay – Bọn chúng đều đáng chết! Làm giàu bất nhân, ngấm ngầm làm ra những việc xấu xa bỉ ổi. Cái gã tỷ phú bất động sản họ Ngô kia, chỉ vì tiền mà bớt xén vật liệu xây dựng, trường học xây cho bọn trẻ trong huyện, trong tường không hề có cốt thép. Trong trận động đất bảy năm về trước, cả trường đổ sập, biết bao nhiêu đứa trẻ đã phải chết oan uổng! Còn cả cái tên Hà Vạn Niên kia nữa, bản tính háo sắc, ngay cả đứa bé mới mười lăm tuổi cũng không chịu buông tha. Ha ha, lẽ nào bọn chúng đều không đáng chết? Ta nhìn thấu tâm lý sợ chết của đám người cặn bã ấy, nên quyết định dùng khả năng đặc biệt của Lưu Vũ, làm chút việc tốt cho đời. – Trên mặt viện trưởng bỗng lộ ra vẻ đắc ý – Mười lăm năm trước, ta biết chúng ta không thể tiếp tục ở lại thôn Tiểu Hà nữa, bởi vì ngoại hình của Lưu Vũ không có bất cứ biến đổi gì, hơn nữa, mắt nó dần dần biến thành màu xanh lam. Tin đồn về yêu quái rắn ngày càng lan rộng trong thôn, nên ta đã dẫn nó rời khỏi thôn Tiểu Hà, thay tên đổi họ, đi sang tỉnh khác. Sau hai năm lưu lạc, ta đã quay về thành phố Vong Xuyên, vừa hay gặp lúc bệnh viện Vĩnh Phục mới xây dựng, ta bèn xin vào làm bác sĩ. Sau khi công tác ở bệnh viện ba năm, cũng chính là mười năm về trước, ta lúc đó đã được thăng chức làm phó viện trưởng, bèn thuê một cặp vợ chồng đóng giả là bố mẹ của Lưu Vũ, mang con bé tới bệnh viện, còn ta đích thân làm bác sĩ điều trị chính cho nó, làm giả bệnh án và tất cả thông tin của nó. Lưu Vũ đã dùng năng lực đặc biệt của nó để tạo ra các hiện tượng giả giống như mắc bệnh máu trắng cho mình. Để che giấu được kín kẽ, ta còn đích thân làm một cuộc phẫu thuật cấy ghép tủy sống cho nó. Cho nên tất cả mọi người trong bệnh viện đều chưa bao giờ hoài nghi về thân phận thực sự của Lưu Vũ. – Ông ta cười nhạt – Và kế hoạch của ta cũng có thể được triển khai an toàn từ đó.

Màn đêm đã hoàn toàn phủ kín thôn Tiểu Hà. Trong khe núi tĩnh lặng, dội lại tiếng gió thổi u u. Khuôn mặt Đào Ngang chìm khuất trong bóng tối, chỉ nghe thấy giọng nói đang cố kìm giận dữ của anh.

– Vĩnh Phục chỉ là một bệnh viện nhỏ, làm sao ông có thể dẫn dụ những khách hàng cỡ bự này tới được?

– Rất đơn giản. Con người đều có bản năng sinh tồn, phần đông mọi người đều có tâm lý có bệnh thì vái tứ phương. Ta chỉ cần viết một bức thư nặc danh, những kẻ giàu có mắc bệnh nặng nan y kia tự nhiên sẽ tìm tới bệnh viện của ta. Vì muốn sống tiếp, bọn họ sẽ không bỏ qua một tia hy vọng nào. – Viện trưởng cười khan mấy tiếng châm biếm – Thật đáng tiếc, đã mười năm rồi, ta mới "chữa trị" được cho sáu bệnh nhân như vậy. Nhìn bọn chúng rối rít cảm ơn xuất viện, tâng bốc ta như một vị thần, lại còn bỏ ra những khoản tiền kếch xù để hậu tạ, ta vô cùng sung sướng. Ta phát hiện ra, con người sau khi bị chích nọc độc, thời gian phát độc là từ nửa năm tới hai năm. Những kẻ này sau đó đều chết rất khó coi, không phải chết do suy hô hấp trong lúc lái xe mà gây tai nạn giao thông, cũng vì phát bệnh tim mà chết đuối. Hô hô, đúng là quá khoái trá, lại không khiến người khác nghi ngờ. Kỳ thực, tất cả những gì ta cần làm với bọn chúng, chỉ là sau khi chích thuốc mê, bảo Lưu Vũ châm ngón tay vào động mạnh cổ của chúng. Còn của cải bất nghĩa của chúng, toàn bộ đều được ta quyên tặng cho những người cần đến, cũng coi như là tích phúc thay cho chúng.

– Ha ha, ông chỉ mong cho tất cả những kẻ giàu có trên khắp thế giới đều mắc bệnh nan y, đều tới tìm ông, đúng không? – Ánh mắt sắc bén của Đào Ngang xuyên qua bóng tối, dường như muốn chọc thẳng vào mạch máu của đối phương – Ông tưởng rằng ông là một bác sĩ vĩ đại, trừ gian diệt ác,

cướp của nhà giàu cứu giúp người nghèo ư? Ông nhầm rồi, ông không phải! Ông chỉ là một tên ác ma, dùng cách uy hiếp một yêu quái không có sức phản kháng để làm ra hàng loạt những việc xấu xa đùa giỡn với mạng người! Lý do khiến ông làm ra tất cả những việc này, chính là vì ông vẫn canh cánh trong lòng chuyện vợ ông năm xưa đã vứt bỏ chồng con, chạy theo người đàn ông giàu có! Ông lúc nào cũng căm hận vợ ông cực độ. Mối hận này mười mấy năm qua chưa bao giờ nguôi ngoai. Ông lại càng thống hận người đàn ông đã cướp mất vợ mình, cũng căm hận bản thân khi xưa tại sao không thể giàu có. Hàng loạt những mối hận này đã vùi lấp lương tri và lý trí của ông. Ông trút giận lên những người giàu có mắc bệnh nan y kia, kỳ thực, chính là đã tưởng tượng họ thành gã đàn ông năm xưa quyến rũ vợ ông.

Đôi tay thõng thượt của viện trưởng bỗng năm chặt lại. Trên bầu trời không biết từ bao giờ đã hiện ra một mảnh trăng lưỡi liềm, ánh trăng bàng bạc hắt lên một khuôn mặt trắng bệch với đôi mắt đỏ vằn tia máu.

– Không! – Viện trưởng điên cuồng gầm lên một tiếng, chụp lấy ngực áo Đào Ngang hét lớn – Ta là người tốt! Nếu ta là người xấu, thì bao nhiêu năm qua, Lưu Vũ đã có vô số cơ hội để giết chết ta! Cô ta biết rằng, tất cả những gì ta làm đều là đúng!

– Đối với kẻ quanh năm dùng nỗi đau đớn tột độ để uy hiếp và hạn chế sự tự do của mình, còn muốn lợi dụng mình để giết người, cô ấy có thể cho rằng ông là người tốt được sao? – Đào Ngang phá lên cười ha hả – Hôm đó, khi Lưu Vũ nói rằng, tôi không giống như bọn họ, tôi truy hỏi cô ấy "bọn họ" là ai, cô ấy đột nhiên đau đớn đến không thể chịu đựng nổi. Ngẫm ra, chắc là đúng lúc đó viện trưởng vô tình đi ngang qua, nghe thấy chúng tôi nói chuyện, nên đã mời cô ấy im miệng, đúng không? Từ lúc đó, ông đã bắt đầu nghi ngờ động cơ thực sự của tôi. Đêm đến, khi tôi tới nhà kho tìm manh mối, ông đã lợi dụng pháp lực từ đôi cánh của ma ong, điều khiển con yêu rối định lấy mạng tôi. Đáng tiếc là bản lĩnh điều khiển yêu quái của ông không đủ, chỉ hai con yêu rối tầm thường kia thì làm gì được tôi? – Đào Ngang ngừng lời, cố ý ra vẻ bỗng dưng sực tỉnh, nói – À phải rồi, tôi quên chưa nói với ông, độc tố của ma ong không có tác dụng với người sở hữu đôi cánh của nó. Nếu nó có tác dụng, thì ông đã mất mạng trong tay Lưu Vũ lâu rồi. Ông thực sự tưởng rằng vì cô ấy thấy ông là người tốt nên mới không giết ông ư? Nực cười thật đấy, ha ha.

– Cậu… – Viện trưởng mồ hôi túa ra như mưa, bàn tay vô thức đặt lên trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.15 - Chương 8: Chương 7

Roẹt, một vệt kiếm quang vạch thành một đường vòng cung sắc bén và đẹp mắt giữa không trung. Thanh kiếm của Đào Ngang đã thình lình tuốt khỏi vỏ, chỉ còn cách yết hầu của viện trưởng không quá nửa tấc.

– Giao đôi cánh ra đây! – Đào Ngang lạnh lùng ra lệnh – Tôi không phải là ma ong, ông chẳng có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp tôi. Nếu không muốn chết ở nơi rừng núi hoang vu này, lập tức giao nó ra đây!

Viện trưởng cụp mắt nhìn xuống mũi kiếm, sau khoảnh khắc đờ đẫn, bỗng phá lên cười sằng sặc.

– Ha ha, Đào Ngang, cậu nhiều lời đến vậy, mục đích vẫn không ngoài việc muốn cướp lấy đôi cánh của ma ong từ trong tay ta? Từ khi biết được nọc độc của ma ong có thể cải tử hoàn sinh, đôi cánh của ma ong có yêu lực siêu phàm, cậu cũng động lòng rồi? Tới lúc này mà cậu còn không chịu thừa nhận, còn muốn tiếp tục giả bộ chính nghĩa? – Ông ta gằn giọng nhấn mạnh câu cuối cùng.

– Tôi nhắc lại một lần nữa, giao nó ra đây! – Mũi kiếm của Đào Ngang lại tiến gần thêm một phân nữa – Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ ba.

– Được, ta đưa cho cậu! – Viện trưởng ngẫm nghĩ một lát, rồi móc từ túi áo trong ra một chiếc túi gấm thêu chỉ tơ ngũ sắc, đưa tới trước mặt Đào Ngang.

Đào Ngang đang định đón lấy chiếc túi, bất chợt sau lưng vang lên một giọng nói sợ sệt:

– Anh muốn lấy đôi cánh của tôi ư?

Đào Ngang nãy giờ vẫn vô cùng điềm tĩnh, lúc này chợt giật thột trong lòng, vội quay đầu lại nhìn. Lưu Vũ trong bộ quần áo bệnh nhân trắng toát, đang chầm chậm bước ra từ sau tảng đá núi cao lớn nhọn hoắt, một làn sương phủ mờ mịt trên đôi mắt xanh lam, trên khuôn mặt thanh tú phảng phất vẻ đau buồn.

– Lưu Vũ… Em cũng ở đây ư? – Đào Ngang kinh ngạc, rồi lập tức nhớ ra cái bóng trắng vừa dụ mình vào trong rừng trúc.

– Tôi rất sợ! – Lưu Vũ bước tới bên cạnh anh, đôi lông mày mảnh mai mỗi lúc càng nhíu chặt, đôi môi nhỏ xíu không ngừng thầm thì – Tôi rất… rất sợ.

Không đợi Đào Ngang lên tiếng, Lư Vũ bất ngờ ôm chầm lấy anh, bàn tay nhỏ bấu chặt lên ngực anh.

Trong khoảnh khắc đó, Đào Ngang cảm nhận rất rõ ràng sự run rẩy và hoảng sợ truyền sang từ cơ thể Lưu Vũ, và cả nỗi tuyệt vọng.

– Lưu Vũ… Em…

Anh còn chưa kịp dứt lời, cặp mắt luôn sáng rực đột nhiên cứng đờ, hay nói chính xác hơn, toàn bộ cơ thể anh đã bị một sức mạnh kỳ lạ làm đông cứng tại chỗ.

Lưu Vũ buông tay ra, im lặng vòng ra trước mặt Đào Ngang, ngẩng đầu nhìn người đàn ông từng ngày từng ngày hái hoa phấn cho mình, đôi mắt xanh lam thăm thẳm không nhìn thấy đáy.

Đào Ngang từ từ cúi đầu xuống, đưa tay giật tung vạt áo sơ mi, đờ đẫn nhìn vào chấm đỏ nhỏ xíu xuất hiện trước ngực, một vệt sáng màu xanh lam chảy xuống theo chấm đỏ.

Một cảm giác rã rời khó lòng chế ngự chạy thẳng từ gót chân tới tận đỉnh đầu. Chân Đào Ngang bỗng nhiên mềm nhũn, "phịch" một tiếng khuỵu một gối xuống đất, thanh kiếm mảnh đang chĩa thẳng vào yết hầu viện trưởng cũng rơi thõng xuống.

– Lưu Vũ… – Anh quay mặt sang, không hề giận dữ, không hề ngạc nhiên, chỉ hỏi – Em chẳng may châm trúng người anh, phải không?

Lưu Vũ lặng lẽ lắc đầu, móc từ trong túi ra một chiếc máy Mp3, bật mở. Một đoạn hội thoại vang lên rõ mồn một:

– Tôi không hiểu cậu đang nói gì! – Giọng của viện trưởng.

– Giao đôi cánh cho tôi! Tôi vất vả lắm mới tìm được tới đây, chính là vì vật này.

– Không được, tôi mới là người bảo quản đôi cánh. Đào Ngang, tôi không cần biết cậu đã dùng cách gì để tìm được tới đây, nhưng vật này không thể giao cho cậu được! Cậu muốn dùng nó để làm gì?

– Tôi muốn lợi dụng cô ta để giúp tôi đối phó với kẻ khác. Giao cho tôi!

– Không được!

– Vậy thì đừng trách tôi không khách khí. Viện trưởng, các người cứ chờ mà xem.

Tách, Lưu Vũ tắt chiếc máy Mp3, khuôn mặt nhỏ bé như bao phủ một màn sương giá, chỉ nói một câu:

– Tôi đã tin tưởng anh như thế…

– Đoạn… đoạn ghi âm này từ đâu ra? – Đào Ngang nổi giận, quay ngoắt đầu lại nhìn viện trưởng đã lùi sang một bên. Lúc này, khóe miệng ông ta đã hiện lên nụ cười của kẻ chiến thắng cuối cùng.

Giọng nói trong đoạn ghi âm đích xác là của chính anh, thế nhưng anh đã nói ra những lời chết người đấy với viện trưởng lúc nào?

Đào Ngang đầu óc rối bời, bất chợt sực nhớ tới buổi tập thuyết trình trong văn phòng viện trưởng hôm ấy, và nội dung của bài diễn thuyết dài lê thê… trong lòng anh chợt bật ra một phán đoán liều lĩnh.

– Trình Trực, không ngờ ông lại lén lút ghi âm khi tôi đọc bài thuyết trình, sau đó cắt ghép, tạo thành nội dung mà ông muốn, để lừa gạt Lưu Vũ! Ông đúng là một con cáo già xảo quyệt! – Đào Ngang nghiến răng chịu đựng cảm giác đau buốt mỗi lúc càng thêm dữ dội trong cơ thể, giận dữ mắng chửi viện trưởng.

Hàng mi dài của Lưu Vũ khẽ giật lên một cái.

– Ha ha, cậu không ngờ rằng một ông già như ta lại có thể thao tác thành thục phần mềm cắt ghép âm thanh, đúng không? – Viện trưởng lại trở về với vẻ ung dung điềm tĩnh trước đó, cười mà nói với Đào Ngang theo kiểu bề trên – Người trẻ tuổi vẫn cứ là người trẻ tuổi, kiểu gì cậu cũng không thể nào ngờ được ta còn có chiêu này. Bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi, nọc độc của Lưu Vũ sẽ nhanh chóng lấy mạng cậu. Sau cái hôm đứng ngoài phòng bệnh nghe được những lời trò chuyện giữa hai người, ta đã biết rằng, nếu tiếp tục để cậu ở lại đây, sẽ là một mối họa vô cùng to lớn. Ta tự thấy mình không có đủ bản lĩnh giết chết cậu, nên đành phải mượn tay Lưu Vũ. – Nói tới đây, trong mắt ông ta bỗng lóe hung quang, đanh giọng nói – Chỉ cần có đôi cánh của ma ong trong tay, thì nó sẽ phải nghe lời ta. Bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp nó đi, bất cứ kẻ nào cũng không thể cản trở hành động vĩ đại trừ hại cho dân của ta! Đào Ngang, ta không cần biết cậu có lai lịch thế nào, hễ là người cản đường ta, đều phải chết! Những kẻ như ngươi, lòng dạ đều xấu xa như nhau, giống như con đàn bà đê tiện năm xưa, và những gã lắm tiền đáng chết, chẳng có gì khác biệt. Những kẻ như các ngươi chết càng nhiều, thì thế giới càng sạch sẽ.

Nói rồi, trong mắt ông ta bỗng chảy xuống hai hàng nước mắt. Trịnh Trực cắn chặt răng, nói:

– Nếu không phải con đàn bà đê tiện đó ham tiền tới mờ mắt, vứt bỏ bố con ta, thì Ninh Nhi đã không chết! Con bé sẽ được trưởng thành khôn lớn trong sự chăm sóc của ta…

– Ông là đồ súc sinh… – Đào Ngang lúc này mặt đã xanh mét, bỗng nghiến răng, tay trái giữ chặt lấy vết thương trước ngực, ngoảnh đầu nhìn sang Lưu Vũ, lắc đầu – Anh… chưa bao giờ lừa gạt em!

Nói xong, anh ngã vật xuống đất, tắt thở.

Lưu Vũ đứng ngây tại chỗ như một tảng đá. Hồi lâu sau, cô mới chầm chậm quay đầu lại, nhìn viện trưởng, đờ đẫn hỏi:

– Ông nghe thấy không? Anh ấy nói anh ấy không lừa gạt tôi!

Viện trưởng lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Lưu Vũ lúc này mới định thần lại, sụp người bên cạnh Đào Ngang, chật vật nâng anh lúc này đã như một xác chết dậy, gào lên kinh hoàng:

– Đào Ngang, anh hãy tỉnh lại đi, tỉnh lại đi! Anh từng hứa với tôi, anh sẽ không để cho bản thân xảy ra chuyện cơ mà!

– Bị nọc độc của ngươi đâm thẳng vào cơ thể, hắn còn sống được hay sao? – Viện trưởng bước tới trước mặt họ, giơ chân đá vào người Đào Ngang, sau đó thảnh thơi thở phào một hơi, nói với Lưu Vũ – Theo ta đi về! – Sau đó lạnh lùng liếc xéo cô một cái, nói tiếp – Cũng may có hắn nhắc nhở ta, ngươi dù sao cũng là một con yêu quái. Ta vốn dĩ muốn đối xử tử tế với ngươi giống như con gái, nhưng xem ra không cần thiết phải làm như vậy. Từ nay về sau, nếu ngươi nghe lời, giữa chúng ta vẫn có thể chung sống bình yên, nếu không… – Ông ta không nói hết câu, quay người bỏ đi.

Thế nhưng, còn chưa bước được hai bước, ông ta chợt cảm thấy trên yết hầu như có một luồng khí lạnh vụt qua, còn kèm theo một mùi máu tanh ngòn ngọt – một vệt sáng trắng lòa sắc lẹm đã xuyên thẳng vào sau cổ ông ta.

Ông ta cúi xuống, nhìn mũi kiếm thò ra bên ngoài yết hầu, và cả những giọt máu tươi đang tí tách nhỏ xuống, miệng há hốc. Hai giây sau, thân hình ông ta đổ vật xuống đất như một đống bùn nhão.

– Con cáo già có xảo quyệt đến đâu cũng không thắng được thợ săn. – Đào Ngang khó nhọc chống đỡ cơ thể, nở một nụ cười yếu ớt, sau đó quay sang, nói đùa với Lưu Vũ đang chết lặng – Tài phóng phi tiêu của tôi không ai bì kịp, phóng kiếm cũng vậy!

– Đào Ngang… Anh… Anh… – Lưu Vũ nhìn chàng trai mà cô tưởng rằng đã chết, trong đôi mắt xanh lam vui buồn lẫn lộn.

– Lại đây, đỡ tôi qua đó! – Đào Ngang chỉ vào thi thể của viện trưởng.

Lưu Vũ vội vàng gắng hết sức đỡ lấy anh, hai người loạng choạng bước tới bên cạnh cái xác của viện trưởng.

Đào Ngang quỳ xuống, khó nhọc lật xác viện trưởng lên, móc lấy chiếc túi gấm từ trong áo ông ta, ngại ngùng nói với Lưu Vũ:

– Ha ha, chiếc túi gấm này là bảo bối của nhà tôi, chuyên dùng để giam giữ yêu quái. Bất cứ yêu quái nào đụng vào nó đều bị đánh văng đi.

– Nhà anh? – Lưu Vũ ngờ vực chớp chớp mắt.

Đào Ngang gật đầu, nói:

– Người đã truy sát và cắt bỏ đôi cánh của cô mười bảy năm về trước chính là cha tôi. Ông ấy là một thợ săn chuyên nghiệp chuyên lùng giết yêu quái. – Trong đáy mắt anh dấy lên một sự tiếc nuối khôn nguôi – Vào đúng hôm cha tôi truy sát cô, em gái Tiểu Hy của tôi đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Quả là… một sự trùng hợp rất kịch tính.

Lưu Vũ sững sờ.

– Năm đó, cha tôi tin theo lời đồn đại, ngỡ rằng tộc ma ong thường làm hại con người, nên đã truy sát họ khắp chân trời góc bể. Ngờ đâu, tin đồn này chỉ là do bọn thuật sĩ bất lương cố ý tung ra, là cái cớ mà bọn chúng vin vào đó để thuê thợ săn thanh trừng yêu quái hại người, và còn trả cho các thợ săn khoản thù lao hậu hĩnh, yêu cầu họ giao lại thi thể của ma ong cho bọn chúng tập trung tiêu hủy, nhưng thực chất lại là lợi dụng đôi cánh của ma ong chế tạo thành đan dược có khả năng nâng cao năng lực bùa chú. – Đào Ngang thở dài – Cha tôi hành sự luôn xốc nổi, căm ghét cái ác như kẻ thù, vì tin đồn này, đã giết chết không ít đồng loại của cô. Nhiều năm sau, sau khi chân tướng sự việc bại lộ, cha tôi khi đó đã mắc bệnh nặng, vô cùng hối hận vì việc làm của mình năm xưa. Vốn dĩ tôi không chịu tha thứ cho ông ấy trong suốt cuộc đời này, tôi không thể quên được những tổn thương mà ông ấy đã gây ra cho hai anh em chúng tôi. Tôi không theo ông ấy học phép thuật, tôi lựa chọn học ngành y, mục đích chính là để bảo vệ những người quan trọng trong lòng tôi. Cho dù sau đó, ông ấy có bắt ép thế nào, tôi cũng cự tuyệt kế tục sự nghiệp thợ săn của ông ấy. Tôi không muốn trở thành người giống như ông ấy. Nhưng đến lúc lâm chung, ông ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện năm xưa đã cắt bỏ đôi cánh của cô, sau đó giao cho tôi một đạo bùa có thể giúp tôi tìm ra cô, căn dặn tôi nhất định phải tìm được cô, trả lại đôi cánh cho cô. Tôi không thể từ chối, và sự hối hận thực lòng của ông ấy cũng khiến cho lòng oán hận của tôi đối với ông ấy phải lung lay.

Nói xong, anh khó nhọc móc chiếc điện thoại trong túi quần ra, lúc lắc quả cầu nhỏ trông như pha lê treo trên đó, cười mà nói:

– Cái này không phải là móc chìa khóa. Bên trong nó có chứa một đạo bùa, trong đạo bùa có vết máu của cô vương lại trên con dao găm của cha tôi năm xưa. Nếu như đạo bùa này ở gần cô, nó sẽ phát sáng để nhắc nhở cho tôi.

– Thế giới rộng lớn đến vậy, dựa vào một đạo bùa chỉ phát sáng khi đến gần tôi, anh muốn tìm ra tôi cũng chẳng phải dễ dàng… – Lưu Vũ thẫn thờ nhìn anh, vẻ mặt phức tạp hơn bao giờ hết.

Đào Ngang lắc đầu cười:

– Chắc là cô có biết trong đồng loại yêu quái của cô, có một loài chim Mất Tích mình chim đầu người. Loài yêu quái này cả ngày chỉ làm việc thăm dò thông tin cho người khác. Để nhanh chóng tìm ra cô, tôi đã thuê một con chim Mất Tích, cho nó ngửi qua mùi máu của cô, dùng khả năng đặc biệt của nó có thể xác định vị trí đại khái của cô, chính là ở trong bệnh viện Vĩnh Phục thành phố Vong Xuyên. Cho nên, tôi mới tới nơi này, lúc nào cũng mang theo đạo bùa bên người, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra cô trong bệnh viện. Cũng may, chẳng mất bao lâu, tôi đã gặp được cô, ha ha!

Lưu Vũ cúi gục đầu, một giọt nước mắt màu xanh lam rớt xuống mu bàn tay Đào Ngang, rất lâu sau mới bật ra vài lời bấn loạn:

– Tôi đã hại anh rồi… Tôi đã không tin anh… Ông ta dùng đoạn ghi âm giả để lừa tôi…

– Việc này không thể trách cô, là do nhà họ Đào chúng tôi nợ cô. Sai lầm mà chúng tôi đã phạm phải, đương nhiên sẽ phải do chúng tôi bù đắp. – Đào Ngang khó nhọc đưa tay lên, xoa đầu cô, nói – Nào, quay lưng lại đây. Cha tôi đã cắt mất đôi cánh của cô, bây giờ chỉ có tôi mới có thể nối cánh lại cho cô.

Nhìn Đào Ngang lúc này đã kiệt sức, nhưng vẫn lo an ủi mình, Lưu Vũ cắn chặt môi dưới, chầm chậm quay người lại.

Đào Ngang gắng gượng ngồi thẳng dậy, mở sợi dây buộc trên miệng túi gấm, nhón từ trong đó ra một cụm ánh sáng màu xanh lam đẹp tới mê hồn, sau đó cắn rách đầu ngón trỏ tay phải, dùng máu vẽ ra một đạo bùa trên lưng Lưu Vũ, rồi nhanh chóng ấn khẽ cụm ánh sáng bên tay trái vào chính giữa đạo mùa, miệng lầm rầm tụng niệm.

Lưu Vũ chỉ cảm thấy sau lưng như có lửa đốt, tiếp sau đó là một cảm giác lạnh buốt thấu xương ập thẳng vào cơ thể. Cái xác thân mà cô đã trú ngụ gần hai mươi năm nay tựa như bị hai luồng sức mạnh nóng lạnh đan xen xé toạc.

Vút! Những tia sáng màu lam thẫm tỏa ra từ lưng Lưu Vũ như một vầng hào quang, khiến bầu trời trên đầu họ chốc lát đã bị nhuộm thành màu nước biển. Trong khoảnh khắc đó, ngay cả mảnh trăng trên bầu trời cũng như chìm xuống đáy biển sâu, biếc xanh quyến rũ.

Lưu Vũ chỉ cảm thấy trước mắt dường như mở ra một cánh cửa rộng thênh thang, một bàn tay lớn ấm nóng bắt lấy phần linh hồn đã bị giam giữ quá lâu, bay lên vùng trời mênh mông nhất.

Vô số những đốm sáng li ti trắng xanh xen kẽ lả tả rơi xuống giữa trời, giống hệt như sao băng, dịu dàng đáp xuống người Đào Ngang.

Anh ngẩng đầu, nhìn cô gái tóc dài toàn thân lung linh một làn ánh sáng xanh lam tuyệt đẹp, đang phấp phới đôi cánh kiêu sa giữa không trung, trông như nàng tiên đến từ một thế giới khác, bất giác nở một nụ cười hân hoan.

– Bây giờ… cô đã có thể tới bất cứ nơi đâu cô muốn… – Đôi môi trắng bệch của Đào Ngang khó nhọc nhếch lên. Anh hy vọng bản thân cô có thể luôn giữ được nụ cười này – Nhưng, hãy nhớ kỹ… không được đốt người, đừng bao giờ… Ong mật đốt người, bản thân nó cũng phải chết…

Lưu Vũ vừa thoát khỏi thân xác con người tự do bay lượn, chầm chậm hạ xuống từ trên không trung, nước mắt lã chã ôm lấy Đào Ngang:

– Tôi hứa với anh, sẽ không đốt người, sẽ không bao giờ đốt người nữa… Nhưng còn anh thì sao? Còn việc anh đã hứa với tôi? Anh đã nói sẽ dẫn tôi tới một nơi vui vẻ nhất, để tôi muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu tùy thích!

– Tôi… sẽ đưa cô đi… nhất định… – Đào Ngang đưa tay lên, khẽ xoa lên đầu Lưu Vũ, giống như hồi trước – Chỉ có điều, bây giờ tôi thấy hơi mệt, khi nào tôi tỉnh dậy, tôi sẽ dẫn cô đi…

Đôi mắt dường như mỗi lúc một nặng trĩu, cơ thể mỗi lúc một nhẹ, anh mệt mỏi giống như sóng biển từng đợt ùa về.

Cha ơi, việc cần phải làm, con đã làm xong rồi. Bàn tay Đào Ngang từ từ thõng xuống, triền đất rắn đanh dưới lưng, lúc này như bỗng hóa thành lớp bọt biển êm ái, mỗi một tấc đất dường như đang thì thầm với anh, hãy ngủ đi, đã đến lúc anh phải ngủ rồi.

Nước mắt của Lưu Vũ ngưng đọng trên khuôn mặt. Cô ôm lấy Đào Ngang, lắc thật mạnh:

– Đào Ngang, không được ngủ! Tỉnh dậy đi! Tôi sẽ mang anh đi tìm người giải độc! Nhất định sẽ cứu sống anh!

– Phạm phải sai lầm, mà vẫn có thể sửa chữa, cha và tôi đều rất vui… Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã nghĩ tới Tiểu Hy… Cô và nó thật giống nhau… Vô cùng đáng yêu… – Đào Ngang đã không thể mở mắt ra được nữa, chỉ lẩm bẩm như nói mê – Tôi lại nằm mơ… mơ thấy bầu trời đổi chỗ cho mặt biển, vô số những sợi lông vũ tuyệt đẹp vờn bay trong gió… Lưu Vũ, những sợi lông vũ kia chắc là cô phải không? Cô luôn khát khao được tự do như chúng… Thật tuyệt vời, tôi đã trả lại tự do cho cô…

– Đừng nói nữa… – Lưu Vũ đau đớn lắc đầu, khép đôi cánh lại, cuốn lấy cơ thể đang dần dần lạnh ngắt của Đào Ngang.

Một cuốn sổ nhỏ rơi ra từ trong áo Đào Ngang, được gió đêm lật giở soàn soạt. Ánh mắt của Lưu Vũ xuyên qua màn nước mắt, nhìn sững vào bức tranh ở trang cuối cùng…

Một khóm hoa phấn đỏ rực rỡ đang khoe sắc dưới bầu trời xanh đầy mây trắng. Trên bầu trời, một chàng trai mặc áo trắng đang dắt tay một cô bé mắt xanh mang đôi cánh nhỏ trên mình, tươi cười bay lượn trong không trung…

– Anh sẽ dẫn em tới nơi vui vẻ nhất để chơi cho thỏa thích. Nơi đó không có những bức tường và trần nhà đáng ghét, chỉ có khoáng đạt vô cùng tận. Nơi đó có rất nhiều chim chóc và hoa cỏ, em muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, tùy thích!

– Anh nhất định sẽ dẫn em đi… nhất định!

Những tiếng nói xa xăm, vui tươi như một tia nắng trời rực rỡ nhất, đã phá tan lớp mây mù dày đặc nhất dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.15 - Chương 9: KẾT

– Câu chuyện này dài quá! – Áo đen số ba kể tới khô rát cổ họng, quơ lấy bình nước uống ừng ực.

– Lưu Vũ kể chuyện này cho anh à? – Tôi hỏi.

– Không biết! – Áo đen số ba lắc đầu – Là một con ong mật kể cho tôi nghe. Năm đó, tôi ngủ gật trong một khóm hoa dại trên núi, có con ong mật đậu trên một bông hoa, không ngờ nó lại biết nói chuyện! Tôi hỏi nó có phải là tới đây lấy mật hoa không, nó bảo không phải, nó chỉ là một con ong thích bay khắp nơi cùng với người bạn đời của mình.

– Bạn đời?

– Nó nói thế. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy một mình nó thôi! – Áo đen số ba quệt miệng – Nó kể xong câu chuyện, liền bay đi mất. Lúc đầu tôi còn tưởng rằng nó sẽ đốt tôi ấy chứ!

Tôi cười:

– Đốt anh thì nó cũng sẽ chết. Đời nào nó lại làm việc ngu ngốc ấy nữa?

– Cho nên cô cũng phải học tập nó đi! – Áo đen số ba chọt vỗ lên vai tôi – Tục ngữ có câu, nọc ong vàng chưa độc, độc nhất dạ đàn bà…

Gã còn chưa nói dứt lời, đã bị tôi cho một đấm ngã bò càng.

– Cho dù tôi có nọc, cũng sẽ chỉ đốt những loại người nói năng bừa bãi như anh! – Tôi giơ nắm đấm lên, hậm hực nói.

Ngao Xí rất tử tế đỡ gã dậy, hạ thấp giọng nói:

– Cậu vẫn chưa lấy vợ phải không? Chả trách… Không sao đâu, cứ đốt mãi rồi sẽ quen thôi, anh đây đầy mình kinh nghiệm!

– Ngao Xí! – Tôi chân mày dựng ngược.

– Anh ra ngoài đi vệ sinh! – Hắn lập tức biến ra khỏi lều.

Cái gã đáng chết này, lúc nào cũng khiến tôi dở cười dở mếu.

Nếu em đốt anh chết thật, biết lấy ai đi cùng em tới chân trời góc biển đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 1: DẪN

✣ Kính ✣

DẪN

Áo đen số bốn là người trầm lặng nhất trong cả đám áo đen, cũng là người lùn nhất. Nghe giọng nói, hóa ra lại là một cô gái.

Trên người áo đen số bốn có một thứ mùi không giống với những áo đen khác, lạnh một cách khác thường, khiến cho bất cứ sinh vật có thân nhiệt nào cũng không dám tùy tiện tới gần.

Câu chuyện đêm nay bắt đầu ở trước một đống lửa.

Không thể không nói rằng, việc áo đen số bốn di chuyển bối cảnh kể chuyện từ trong lều ra ngoài trời là vô cùng sáng suốt. Nghe một kẻ như thế này kể chuyện, lại có một đống lửa ấm áp sáng rực để cân bằng, thật không gì thích hợp hơn thế.

Ngoài ra, áo đen số bốn không hề dài dòng văn tự, không vòng vo lấy một câu, không đẩy đưa dẫn dắt, chỉ nhìn ngọn lửa nhảy nhót, chậm rãi vào chuyện…

– Việc cô yêu tôi, chẳng liên quan gì tới tôi!

Giọng nói lãnh đạm dần tan biến vào trong màn đêm bất tận, hương thơm đặc biệt của rượu Gruner Veltliner âm thầm lắng đọng trong gian phòng.

Ngoài cửa sổ, có tiếng chuông đồng hồ văng vẳng dưới bầu trời u tịch lạnh giá, vang vọng và trong trẻo.

Một tiếng thở dài não nuột, thoảng qua giữa những tiếng chuông đồng hồ, nụ cười và niềm thê lương trong đó, là ngang nhau.

Trong khoảng khắc này, năm cũ và năm mới giao thoa trong niềm hạnh phúc của số đông và sự cô quạnh của số ít người…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 2: Chương 1

Tư Đồ Nguyệt Ba ôm vai Chung Húc, cùng ngắm phong cảnh.

Từ trên ngọn tháp phía bắc nhà thờ Sveti Stefan nhìn ra xa, toàn cảnh thành phố Vienna đều được thu vào tầm mắt. Trong vẻ phồn hoa của một thành phố cổ kính, thi thoảng cũng xen kẻ những tòa kiến trúc hiện đại, phong cách hoàn toàn tương phản càng làm tôn lên vẻ đẹp của nhau.

– Tuyệt đẹp! – Chung Húc tấm tắc khen ngợi, hào hứng lắc lắc cánh tay Tư Đồ Nguyệt Ba – Anh ơi, chúng mình ở lại đây chơi thêm vài ngày nữa nhé!

– Chơi thêm vài ngày nữa? – Tư Đồ Nguyệt Ba cố tình tỏ ra thờ ơ nhìn ra bên ngoài, trên mặt đầy vẻ khiêu khích – Hay là thôi đi! Vienna thì có gì hay ho đâu, ngoài nhà cửa ra cũng chỉ là nhà cửa, làm gì có lịch sử lâu đời được như Ai Cập, làm gì có phong cảnh đẹp được như Ai Cập, làm gì có sông Nile…

Chung Húc đấm vào ngực chồng, đanh mặt lại:

– Không được bắt chước giọng em! Em chẳng phải đã nghe theo lời anh, tới Vienna trước rồi đấy thôi!

Tư Đồ Nguyệt Ba phá lên cười, càng ôm vợ chặt hơn.

Vienna là điểm dừng chân đầu tiên trong chuyến du lịch trăng mật của họ. Ban đầu, Chung Húc khăng khăng đòi tới Ai Cập trước, nhưng đã bị Tư Đồ Nguyệt Ba phủ quyết, lý do là khu vực châu Phi nên là điểm đến cuối cùng, nếu không, ngay từ đầu đã bị cháy nắng trông như kem đánh răng Ông Tây Đen, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng khi chụp ảnh. Bàn qua bàn lại, cuối cùng Chung Húc vẫn nghe theo ý anh, tới kinh đô âm nhạc nổi tiếng thế giới này trước. Quả đúng như lời Tư Đồ Nguyệt Ba đã nói trước khi tới đây – "Tới đó, em sẽ bị nó hút hồn", đến thành phố này chưa đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ, những nhà thờ pha trộn giữa phong cách kiến trúc Gothic và Roma cầu kỳ tinh xảo, những đại lộ ngắm cảnh sạch tinh tuyệt đẹp, những quán cà phê xuất hiện khắp nơi, thậm chí là cả bức tượng nữ thần và đài phun nước trước tòa nhà thị chính, vẻ đặc sắc diệu kỳ của một xứ sở xa lạ đã dấy lên trong Chung Húc sự hiếu kỳ cực độ và lòng ngưỡng mộ sâu xa, lại càng cảm thấy một thành phố xinh đẹp nhường này đáng để cô ở lại thêm vài ngày.

– Muộn rồi, mình về thôi! -Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn vệt nắng vàng rực biếng nhác phía chân trời, kéo Chung Húc vẫn đang hào hứng tràn trề về phía thang máy – Sabrina chẳng phải đã nói, tối nay còn muốn mời em ăn món bánh nho chế biến theo công thức bí mật độc nhất vô nhị hay sao?

Chung Húc ngẩn ra một thoáng, dường như cô đã quên bẵng mất việc này, rồi vội vàng gật đầu lia lịa:

– Đúng rồi đúng rồi! Suýt chút nữa thì quên khuấy đi mất! Món điểm tâm này bà ấy làm ngon tuyệt! Mới nghĩ đến mà đã ứa nước miếng!

Sabrina là bà chủ khách sạn nơi họ nghỉ chân, một bà lão to béo người Áo rất thân thiện, lúc nào cũng mang chiếc tạp dề kẻ carô. Sau khi nếm thứ một

lần món bánh ngọt tráng miệng do bà biếu tặng, Chung Húc đã trở thành fan ruột của bà. Bà Sabrina rất đỗi vui mừng khi có một cô gái Trung Quốc ngưỡng mộ tài nghệ nấu nướng của mình đến vậy, hứa rằng tối nay sẽ làm thật nhiều món bánh ngọt này cho cô ăn thỏa thích.

Vừa nghĩ tới bánh ngọt, phong cảnh vốn chẳng thể ăn được cũng chẳng thể uống được lập tức bị hạ xuống vị trí thứ hai. Chung Húc rối rít giục Tư Đồ Nguyệt Ba mau mau quay về khách sạn.

Thang máy từ từ hạ xuống, hai vợ chồng chốc chốc lại kể cho nhau về cảm nhận trong chuyến đi ngày hôm nay, trong lúc trò chuyện rộn ràng, ánh mắt vẫn không ngớt ngó nghiêng tứ phía của Chung Húc đã chạm phải một bóng người mảnh khảnh ở sau lưng họ.

Chiếc áo thể thao màu đen rộng thùng thình che kín cơ thể cao gầy, chiếc mũ rộng vành màu đen chụp lên cái đầu cúi thấp, dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo, hắn ta chốc chốc lại kéo vành mũ vốn đã sùm sụp xuống thấp hơn. Nhìn thoáng qua, ngoài đôi môi mỏng nhợt nhạt và chiếc cằm nhọn hoắt, chỉ có thể nhìn thấy một vài sợi tóc rủ xuống vai, bạc trắng.

Trong thang máy, chỉ có ba người họ. Vừa rồi khi tham quan đỉnh tháp, Tư Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc cũng không để ý trong đám du khách bên cạnh lại có cái gã này. Trong lúc thang máy đi xuống, Tư Đồ Nguyệt Ba quay đầu lại hai lần, quan sát cái con người luôn cúi gục đầu im lặng kia, còn Chung Húc lại càng khỏi phải nói, cô ngờ vực nhìn chằm chằm vào đối phương hồi lâu, trong lòng có chút cảm giác bất thường, nhưng lại không nói ra được lý do.

Thang máy reo lên một tiếng dừng lại ở tầng cuối cùng, hai vợ chồng dắt tay nhau bước ra, nhưng họ lại không nghe thấy sau lưng có bất cứ tiếng chân nào ra khỏi thang máy. Đi được một đoạn ngắn, Chung Húc không nhịn nổi nữa, liền quay ngoắt người lại, nhìn qua khe hở giữa đám du khách đang bước vào thang máy, thấy rõ ràng gã kia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, kéo thấp vành mũ xuống.

Cửa thang máy từ từ khép lại, rồi chạy lên trên.

– Người lớn cũng thích chơi trò đi thang máy à? – Chung Húc nhìn chồng, hết sức nghi hoặc.

Tư Đồ Nguyệt Ba nhún vai:

– Có lẽ người ta có sở thích đặc biệt.

– Nhưng… em cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn… – Chung Húc vẫn ngoái đầu nhìn lại – Trên người gã ấy dường như có gì đó khác với người bình thường…

– Bà xã ơi, đừng quên giao hẹn của chúng ta trước khi lên đường đấy! – Tư Đồ Nguyệt Ba vịn vào cằm vợ để xoay đầu cô lại, cắt đứt dòng phân tích đầy hào hứng của Chung Húc, nghiêm nghị nói – Cất cái bệnh nghề nghiệp của em đi!

– Anh… – Chung Húc vốn định cãi lại, nhưng nhìn thấy thái độ nghiêm túc của chồng, cô vẫn phải hạ cái đầu ngang bướng xuống, hậm hực "ờ" một tiếng.

Trước khi rời Trung Quốc, họ đã lập ra một "hiệp ước quân tử", quy định rõ ràng trong kỳ nghỉ trăng mật, Chung Húc không được lấy lý do "sứ mệnh gia tộc" để ra tay với bất cứ yêu ma quỷ quái nào gặp phải trên đường, trừ khi là thể loại đại gian ác thì có thể cân nhắc. Khi bạn vớ phải một cô vợ hung tợn dữ dằn, luôn vênh vang vì mình là hậu duệ của Chung Quỳ, coi việc trừ diệt yêu ma là nhiệm vụ của bản thân, quyết không đội trời chung với tà ma trong thiên hạ, thì muốn yên ổn tận hưởng một kỳ trăng mật êm đềm lãng mạn mà không bị quấy nhiễu bởi những thứ thần chú, đạo bùa, kết giới và đủ loại hậu quả chết chóc mà chúng mang lại, việc lập ra thỏa thuận như thế này từ trước là việc rất cần thiết. Tư Đồ Nguyệt Ba có thể điều hành tập đoàn Thịnh Đường khổng lồ một cách thung dung điệu nghệ, nhưng lại thường xuyên phải đau đầu vì cô vợ của mình. Trước đây, cô ấy muốn hàng yêu diệt ma thì cứ mặc cho cô ấy làm, nhưng bây giờ, kiểu gì anh cũng không muốn kỳ trăng mật của mình phải chết yểu trong cái cảnh tượng hỗn loạn bóng ma lập lòe, đao quang kiếm ảnh, bùa chú mù trời. Chỉ cần không phải là giống yêu ma hại người, thì cứ mắt nhắm mắt mở mà cho qua đi thôi.

Bước ra khỏi nhà thờ, Tư Đồ Nguyệt Ba thư thái vươn vai, rồi ngoái đầu lại nhìn Chung Húc vẫn đang dẩu môi hậm hực, mỉm cười:

– Nghỉ ngơi lấy một chốc không tốt à? Em còn chê mình đánh đấm chưa đủ hay sao? Đừng quên, trận địa chính của em là ở Trung Quốc. Những giống xấu xa ở nước ngoài, hãy cứ để cho tự bọn họ xử lý đi. Huống hồ đây là nhà thờ, anh nghĩ chẳng có yêu ma nào có thể tự do ra vào nơi đây. Em đừng quá đa nghi, rất có thể đó chỉ là một con người có hành vi cổ quái mà thôi!

– Trừ yêu diệt ma không biên giới! – Chung Húc trừng mắt lườm anh, rồi làu bàu – Thôi bỏ đi, đã hứa với anh là không tới lúc cùng bất đắc dĩ thì không ra tay. Lần này em nhịn vậy! Về ăn bánh ngọt thôi!

Tư Đồ Nguyệt Ba hài lòng hôn lên trán vợ, cười nói:

– Thế mới ngoan chứ! – Nói xong, anh vẫy một cỗ xe ngựa mui trần rất đậm chất Vienna, chỉ vào cỗ xe tuyệt đẹp với phần bánh được sơn đỏ, nói với Chung Húc – Chúng ta hãy ngồi xe Fiacer băng qua trung tâm thành phố, tiếp tục ngắm cảnh cho thoải mái, sau đó đi ô tô về Meyerling.

– Fiacer? – Chung Húc vốn trình độ tiếng Anh hạn chế, nhắc lại từ này, rồi nhìn cỗ xe ngựa, hỏi – Là cái này á?

Tư Đồ Nguyệt Ba gật đầu cười:

– Ừ, thực ra đây là tiếng Pháp, chính là…

– Ok, ok! Em biết là anh thông thạo nhiều ngoại ngữ rồi, đừng có mà lên lớp cho em nữa! – Chung Húc sợ nhất là anh chồng luôn tự hào học rộng hiểu nhiều của mình lên mặt thầy giáo, vội vàng le lưỡi cắt ngang, tung tẩy nhảy phóc lên xe ngựa.

Người đánh xe râu trắng phơ phơ, đội chiếc mũ phớt chóp tròn, trên mặt nở một nụ cười nhiệt tình nhìn họ. Tuy không hiểu đôi vợ chồng Trung Quốc kia đang nói gì, nhưng những con người đẹp đẽ vẫn thường khiến người ta không thể không nhìn ngắm, mà vợ chồng Tư Đồ đích xác là rất phù hợp với tiêu chuẩn thu hút ánh nhìn. Nếu người đánh xe biết tiếng Trung Quốc, có lẽ ông ta sẽ nói những câu đại loại như "một đôi tiên đồng ngọc nữ trời sinh" để khen ngợi họ.

Tư Đồ Nguyệt Ba nói với người đánh xe về địa chỉ cần đến bằng một thứ tiếng Đức thành thạo. Cỗ xe ngựa bốn bánh nhẹ nhàng lướt đi trên đường, thủng thẳng chở theo đôi vợ chồng hạnh phúc tiến lên phía trước. Tiếng móng ngựa gõ lộp cộp rất đều đặn và vui tai.

Nép trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, Chung Húc say sưa ngắm nghía cảnh vật suốt dọc đường đi. Những quảng trường nhỏ xinh đẹp, những quán rượu nhộn nhịp khách khứa, và những quán cà phê rải rác khắp nơi. Đường phố của Vienna dường như đâu đâu cũng ngập tràn những giai điệu du dương mà rộn rã, gợi nên một cảm giác thư thái nhàn tản không thể diễn tả bằng lời.

Tới một ngã rẽ, ánh mắt của Chung Húc lọt vào trong một quán cà phê ngoài trời ở bên trái đường. Lúc này, khách trong quán rất ít, những chiếc bàn phủ khăn kẻ carô nhã nhặn phần nhiều đều vắng khách, chỉ độc một bàn có một vị khách đang ngồi. Và ánh mắt cô, đang dính chặt vào người khách duy nhất ấy…

Là cái con người kỳ quặc vừa gặp trong thang máy, ngồi im lìm bất động trước bàn, một tách cà phê đầy nguyên đặt trước mặt, vẫn chưa hề động đến. Vành mũ vẫn sùm sụp, chiếu theo góc nhìn, thì người này đang nhìn chăm chăm vào mười ngón tay đang đan chéo nhau đặt trên mặt bàn. Ánh sáng từ trên đầu hắt xuống, phủ lên bộ áo đen, nhưng không hề mang lại chút vẻ ấm áp, mà trông lại càng thêm lạnh lẽo.

– Anh nhìn kìa! – Chung Húc giật tay Tư Đồ Nguyệt Ba, quay đầu chỉ vào quán cà phê đã lùi lại phía sau – Cái gã quái nhân áo đen kia tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tư Đồ Nguyệt Ba quay đầu lại nhìn kỹ, rồi thờ ơ mỉm cười nói:

– Có thể người ta lái xe tới đó, đương nhiên là nhanh hơn chúng ta đi xe ngựa.

– Có vấn đề! Chắc chắn là có vấn đề! Em cứ cảm thấy thằng cha đó… – "Bệnh nghề nghiệp" của Chung Húc lại gan lì trỗi dậy.

Tư Đồ Nguyệt Ba cố ý ho lên hai tiếng, khẽ véo má cô:

– Stop! Nên nhớ rằng chúng ta đang đi du lịch trăng mật đấy! Đừng có đoán mò về người khác.

– Em biết rồi! – Chung Húc hậm hực quay mặt đi. Thật đáng thương, muốn bắt cô lờ đi những giống "khác người" trên đời, quả thực còn khó hơn bắt một kẻ nghiện thuốc lá cai thuốc! Dựa vào năng lực cảm nhận vượt xa người thường, cô nhận định rằng cái gã áo đen kia không cùng một thể loại với những con người đang đi đi lại lại trên đường phố.

Mang theo một chút ít tiếc nuối và bực bội, hai vợ chồng ngồi xe ngựa đi một vòng trung tâm thành phố, sau đó lái chiếc xe nhà di động do chi nhánh công ty của Tư Đồ Nguyệt Ba ở Áo cung cấp, quay về khách sạn của họ ở Meyerling.

Tiến vào một đại lộ có quang cảnh hai bên đường đẹp như tranh vẽ, Chung Húc dán mặt vào cửa kính, hào hứng quan sát phong cảnh dọc đường. Sự nghi hoặc và khó chịu mà gã áo đen vừa mang lại đã nhanh chóng bị khung cảnh tuyệt đẹp xóa sạch sành sanh.

– Vienna hẳn cũng là một miền đất nhiều truyền thuyết! – Chung Húc quay đầu lại, hỏi anh chồng bác học bên cạnh.

Tư Đồ Nguyệt Ba tay nắm vô lăng, vừa chăm chú nhìn đường vừa đáp:

– Ừ, Vienna dù gì cũng là một thành phố văn hóa nổi tiếng. Giống như ngôi làng Meyerling nơi chúng ta đang ở, năm xưa, người thừa kế của vương triều Habsburg từng xây dựng một ngôi biệt thự đi săn ở đó. Cho nên, đừng xem thường nơi đấy diện tích nhỏ hẹp, nó cũng có bề dày lịch sử đấy.

Không thể không khâm phục Tư Đồ Nguyệt Ba. Có những thứ có đánh chết Chung Húc cũng không nói ra nổi, thì anh chẳng cần suy nghĩ cũng kể làu làu.

Bên ngoài có cảnh đẹp say lòng nơi xứ lạ, bên trong có hướng dẫn viên du lịch riêng là Tư Đồ Nguyệt Ba, chuyến đi Vienna của Chung Húc hoàn toàn có thể cho điểm mười hoàn hảo. Đương nhiên, nếu xe của họ không bị hỏng giữa đường, thì chắn hẳn tâm trạng vui vẻ của cô vẫn còn kéo dài thêm mãi. Đến khi Tư Đồ Nguyệt Ba sửa xe xong, hai vợ chồng hối hả tăng tốc quay về đến khách sạn có tên là "Rừng Rậm" nơi họ thuê ở, thì đêm đã về khuya.

Xe còn chưa dừng hẳn, hai người đã cảm nhận thấy có điều chẳng lành từ chiếc xe cảnh sát đỗ trước cửa khách sạn và những tiếng xôn xao vẳng ra từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 3: Chương 2

Vừa bước qua cửa khách sạn, họ liền nhìn thấy một viên cảnh sát đang nói gì đó với ông lão tóc trắng đang ngồi rũ rượi trước chiếc bàn tròn kê sát góc tường, một viên cảnh sát khác đang bước ra từ cửa nách dẫn tới tầng hầm, cao giọng trấn an và giải tán rất nhiều người đang đứng túm tụm trước cửa.

Chung Húc biết ông lão tóc bạc kia, ông ta chính là ông chủ của khách sạn này, chồng của bà Sabrina. Nhìn ông ta lúc này, ánh mắt đờ đẫn, hai cánh tay khẳng khiu ôm chặt lấy thân hình gầy gò, bất cứ một tiếng động nào hơi lớn một chút cũng khiến cơ thể ông giật lên một cách vô thức. Bộ dạng đó giống hệt như một con chuột vừa trải qua cơn kinh hoàng.

Trong những tiếng xì xầm hỗn loạn và đầy thấp thỏm của người xem, đột nhiên nghe "xoảng" một tiếng, một chiếc muôi bằng kim loại rơi thẳng xuống đất, nảy lên rất cao. Nhìn về phía phát ra tiếng rơi, hai vợ chồng Chung Húc mới phát hiện ra trong bóng tối phía sau quầy bar, nơi đèn trần đã hỏng, có một người đang đứng dựa vào tường, chiếc muôi vừa nãy đã rơi từ tay người này xuống.

Người này khom lưng, nhặt chiếc muôi lên, rồi chậm rãi bước ra khỏi góc tối. Ánh vàng nhạt từ ngọn đèn ốp trần hắt xuống chiếu sáng một mái tóc đen mượt như lụa và một khuôn mặt Á Đông không chút phấn son nhưng vẫn trẻ trung kiều diễm, cái bóng mảnh dẻ kéo dài phía sau thân hình dong dỏng cao với những đường cong tuyệt đẹp.

– Kính… – Chung Húc nhìn sững vào cô gái đang vừa đi vừa kéo vạt tạp dề trắng tinh lên, cẩn thận lau chùi chiếc muôi, rồi gọi tên cô ta. Còn nhớ ngày đầu tiên tới khách sạn Rừng Rậm, chính cô gái Á Đông nói tiếng Trung lưu loát này đã dẫn họ lên phòng và nhiệt tình giới thiệu về các tiện nghi trong khách sạn cũng như đặc sắc của ẩm thực địa phương. Ở nơi đất khách lại gặp được người đồng bào có chung màu da và còn đáng yêu như vậy, quả thực là một việc đáng mừng. Trong lúc trò chuyện, họ biết được cô ấy tên là Kính, người gốc Hoa, tổ tiên của cô ta nhiều năm trước đã di cư từ Trung Quốc tới Vienna; một tháng trước, qua sự giới thiệu của người khác, cô ta đã tới làm việc ở khách sạn Rừng Rậm. Có thể nhận ra, vợ chồng bà Sabrina rất yêu quý cô gái Trung Quốc nhanh nhẹn tháo vát và khéo léo hiền hòa này. Khách trọ trong khách sạn đều nhìn cô với ánh mắt khen ngợi và khâm phục. Tới cả Tư Đồ Nguyệt Ba cũng khen Kính là một nhân viên tận tụy ngay trước mặt bà Sabrina, và còn nói đùa rằng nếu bà Sabrina chịu từ bỏ bảo bối này, anh sẽ lập tức tuyển dụng Kính về làm việc cho khách sạn của tập đoàn mình, khiến cho bà Sabrina cười khanh khách mãi không thôi.

Trước những lời khen ngợi, Kính vừa không cố tình tỏ ra khiêm tốn, cũng không vui mừng ra mặt, lúc nào cũng chỉ khẽ mỉm cười, sau đó tìm cớ bỏ đi, lúc thì bảo phải xuống nhà bếp giúp việc, lúc thì nói phải đi tiếp đón những vị khách khác, bận rộn luôn tay luôn chân. Một nhân viên siêng năng chăm chỉ như thế này, dù làm việc ở đâu cũng được yêu mến, huống hồ cô còn xinh đẹp mơn mởn như một đóa hoa sen.

Thế nhưng, Kính lúc này đã không còn nụ cười dịu dàng như lúc trước, đôi mắt từng trong veo như pha lê giờ phủ lên một lớp màng xám đục giống như mặt nước ao tù, những ngón tay thon dài như búp măng nắm chặt lấy cán muôi, giống như đang truyền vào một luồng sức mạnh bóp nó vỡ vụn.

Dường như Kính không nghe thấy Chung Húc gọi tên mình, cứ thế đi thẳng về phía ông chủ đang ngồi trước mặt, rồi bất ngờ quỳ sụp xuống trước mặt ông ta, gục đầu lên đùi ông khóc hu hu. Trong mắt ông lão cũng dâng đầy những nước, nước mắt bị kìm nén quá lâu cuối cùng đã ầng ậc tuôn trào. Ông ta cúi đầu ôm lấy Kính, nước mắt giàn giụa.

– Anh còn đứng đó? Mau lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì! – Chung Húc lúc này đã kịp định thần, nôn nóng đẩy Tư Đồ Nguyệt Ba một cái. Cô cần anh làm phiên dịch tiếng Đức.

Tư Đồ Nguyệt Ba gật đầu, đi về phía viên cảnh sát vừa bước từ cửa nách ra. Trao đổi một hồi, sắc mặt anh dần sầm xuống.

– Trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì rồi? – Chung Húc chạy xáp lại, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt ra chiều trầm ngâm của anh chồng – Tại sao Kính và ông chủ lại khóc lóc thảm thiết đến thế?

– Sabrina chết rồi!

Câu nói cụt ngủn của anh chồng không khác gì đại bác nổ bên tai. Chung Húc chết lặng mất một lúc, lẩm bẩm một mình:

– Sáng nay bà ấy còn bảo em sẽ mời em ăn bánh nho… Tại sao đã…

– Là chồng bà ấy báo cảnh sát. Hai tiếng trước khi chúng ta trở về, ông ấy đã phát hiện ra thi thể của vợ mình ở dưới tầng hầm. – Tư Đồ Nguyệt Ba thở dài.

– Mưu sát? – Trực giác của Chung Húc quả quyết khẳng định. Người phụ nữ lúc nào cũng tươi cười vui vẻ kia không thể nào tự sát được. Cô càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc, bèn cất bước đi thẳng về phía cánh cửa nách – Để em vào xem thử!

Viên cảnh sát lực lưỡng như một con gấu đã chặn cô lại, sau đó vừa xua tay vừa xổ ra một tràng xì xà xì xồ như chim hót.

Tư Đồ Nguyệt Ba giữ lấy vai vợ, xin lỗi viên cảnh sát bằng tiếng Đức, rồi nói với Chung Húc.

– Đừng có làm bừa. Hiện trường án mạng, ngoài cảnh sát ra, bất cứ ai cũng không được phép bước vào. Họ đang đợi đồng nghiệp tới chi viện.

Với tính cách và "bệnh nghề nghiệp" đang rục rịch muốn trỗi dậy trong người Chung Húc, bảo cô lờ đi một vụ án mạng thì còn khó chịu hơn là bắt cô nhịn đói; huống hồ, nạn nhân còn là người đã đối xử với cô rất tốt, kiểu gì thì cô cũng không thể không nhúng tay vào.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết nhìn chằm chằm vào mắt Tư Đồ Nguyệt Ba, đôi vai vùng vằng thật mạnh, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Là vợ chồng, Tư Đồ Nguyệt Ba làm gì lại không biết cô vợ lúc này đang nghĩ gì. Anh mỉm cười tỏ ý cảm ơn viên cảnh sát, sau đó lôi phắt Chung Húc sang bên cạnh, hạ giọng thì thầm:

– Cái con bé hấp tấp này! Có muốn làm bừa cũng không phải bây giờ!

Chung Húc đảo mắt một cái, lập tức hiểu ý. Với bản lĩnh của cô, muốn tránh khỏi tầm mắt của vài viên cảnh sát lẻ tẻ này để xuống tầng hầm, thật dễ như trở bàn tay. Trấn tĩnh lại, cô băng qua đám người đứng xem vẫn chưa chịu giải tán, bước tới sau lưng Kính đang lặng lẽ nức nở, nhất thời không biết nên nói gì. Kính từng nói, bà Sabrina đối xử với cô hệt như con gái, bây giờ bà thình lình thiệt mạng, chẳng trách Kính đau buồn đến thế. Chung Húc đưa tay ra, vỗ khe khẽ lên vai Kính, sau đó lại nhìn sang ông chủ đang chìm trong nỗi đau mất vợ với ánh mắt cảm thông và an ủi.

Kính chầm chậm ngước mặt lên, quay đầu lại, giơ chiếc muôi vẫn đang nắm trong tay lên, nghẹn ngào nói:

– Buổi chiều… Buổi chiều bà ấy còn tận tay dạy tôi cách nấu món canh mới, dùng chính chiếc muôi này… Bà ấy nói đây là chiếc muôi bà ấy đã dùng lâu nhất, cầm cũng thuận tay nhất…

Chung Húc nhìn thấy đôi mắt sưng húp như quả đào và cả những giọt lệ đang lấp lánh một màu lành lạnh dưới ánh đèn đang đầm đìa trên mặt cô ta. Môi cô khẽ mấp máy, nói nhỏ với Kính:

– Hãy bớt đau buồn…

Ngoài câu này ra, cô còn có thể nói được gì? Bước trở lại bên Tư Đồ Nguyệt Ba, cô vô cùng buồn bã, cắn răng thầm nhủ:

– Nếu là mưu sát, ta quyết không bỏ qua cho hung thủ!

Tư Đồ Nguyệt Ba ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên gáy cô, thầm nghĩ lần này e rằng không còn tìm được lý do để ngăn cản cô nữa. Vụ án mạng này xảy ra quá ư đột ngột, cho dù vẫn chưa can thiệp vào vụ án, thậm chí ngay cả thi thể của bà Sabrina cũng chưa nhìn thấy, song anh đã lờ mờ một dự cảm bất thường.

Kỳ trăng mật lãng mạn của hai người họ, từ thời khắc này, đã bị nhuốm một mùi máu tanh đáng ghét.

Tiếng xì xầm của những người tới xem vẫn không ngớt bên tai. Một người đàn ông lực lưỡng mặc chiếc quần yếm làm dấu chữ thập trước ngực, lo lắng thì thầm với người phụ nữ tóc đỏ đang bế đứa bé sơ sinh bên cạnh. Hai vợ chồng già đội mũ nỉ cũng tỏ ra rất hào hứng với câu chuyện của họ, cùng nhập cuộc, thi thoảng lại chêm vào mấy câu. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc và hoang mang theo nội dung cuộc trò chuyện. Cuộc bàn luận tự phát mỗi lúc càng thêm rôm rả.

Những người tới xem mang theo những biểu cảm khác nhau kia, phần lớn là cư dân ở gần đó, lúc rảnh rỗi vẫn thường tới nhà nghỉ Rừng Rậm tán chuyện tào lao, uống vài ly rượu nho đậm đà, nếm thử những món điểm tâm ngon miệng của bà Sabrina, đó chính là những giờ phút thư giản thoải mái nhất của họ.

Có lẽ bởi vì bất an, thậm chí là sợ hãi, nên giọng nói của họ tuy vẫn khá bình tĩnh, nhưng âm điệu lại run run và ngắt quãng cứ như đang rét cóng, giống như đang bàn luận về những chuyện cấm kỵ không được phép nhắc tới. Và cũng chẳng ai kiêng dè vợ chồng Tư Đồ đang đứng bên cạnh, cứ vô tư mà cho rằng trình độ tiếng Đức của đôi vợ chồng người Trung Quốc kia còn lâu mới có thể hiểu được hoàn toàn lời họ nói.

Tư Đồ Nguyệt Ba im lặng lắng nghe từng từ từng chữ thốt ra từ miệng họ, khóe miệng hơi nhếch lên thành một đường cong không rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 4: Chương 3

Một tiếng đồng hồ trôi qua, đội quân chi viện mà hai viên cảnh sát đang chờ đợi vẫn chưa tới. Sau khi hoàn thành những công việc cơ bản như ghi chép, lấy lời khai, họ đứng canh ở trước cửa, sắc mặt nghiêm nghị. Là những cảnh sát quèn quanh năm làm việc ở cái nơi hẻo lánh này, cơ hội tiếp xúc với bỏng ngô và khoai tây chiên thường xuyên hơn rất nhiều so với thi thể, nên ngoài việc chờ đợi chi viện, thì bảo vệ hiện trường vụ án là nhiệm vụ duy nhất của họ.

Đám đông đã giải tán gần hết, người có nhà đều đã về nhà, mấy vị khách Mỹ, cũng là đám khách trọ duy nhất trong khách sạn này ngoài vợ chồng Tư

Đồ, đã lên gác trở về phòng. Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba giúp Kính dìu ông chủ đang đau khổ cùng cực về phòng nghỉ ngơi, rồi an ủi Kính một hồi, sau đó mới quay về phòng.

Bước từ phòng của họ ra, đi ngang qua cánh cửa nách, Chung Húc liếc nhìn hai vị thần giữ cửa một cái, trong lòng âm thầm tính toán.

Trở về phòng, Chung Húc vội vàng lôi ra một chiếc cặp da màu đen nhỏ xinh từ trong cả núi hành lý, lấy từ bên trong ra hai chiếc bút lông và một vật có hình thù giống như bảng pha màu, rồi lại móc từ ngăn giữa ra một xấp giấy màu đỏ gấp thành hình vuông cạnh dài ba tấc, sau đó mang những thứ này tới trước bàn trang điểm, ngồi xuống, mở bảng pha màu, để lộ ra hai ngăn nhỏ hình vuông, bên trong lần lượt đựng phẩm màu vàng kim và màu đen. Cầm bút lên, cô không chút do dự chấm đẫm ngòi bút vào ngăn màu đen, rồi cúi đầu vẽ loằng ngoằng lên tờ giấy đỏ. Vẽ xong mấy tờ màu đen, cô lại đổi bút chấm sang màu vàng, tiếp tục vẽ.

Tư Đồ Nguyệt Ba ngồi ở mép giường, hết sức nhẫn nại nhìn cô vợ đang đắm chìm trong "công việc". Đoán chừng cô đã sắp làm xong, anh hỏi:

– Này em, phòng ốc nơi này phần lớn làm bằng gỗ, rất dễ bị thiêu cháy. Những sản phẩm mà em vừa chế tạo ra có mức độ phá hủy cấp mấy?

Chung Húc dừng bút, hài lòng cầm lên nắm bùa gia truyền vừa mới viết, quay lại nhìn chồng, mỉm cười tự tin:

– Anh yên tâm đi, bây giờ em chỉ muốn tìm một phương pháp có thể đi xuống tầng hầm mà không bị người ta phát hiện ra mà thôi. Cho dù hung thủ mà em tìm được có ở ngay trong khách sạn, thì em cũng sẽ cẩn thận ứng phó, không đến nỗi thiêu hủy cả một công trình kiến trúc đẹp đẽ thế này đâu. – Cuối cùng, cô không quên lườm anh một cái – Vợ anh chứ có phải là cái máy ủi biến thành đâu!

– Nhắc nhở trước vẫn tốt hơn, em cũng chẳng phải là chưa có tiền án… – Nhớ lại trước đây, để hàng phục một ác ma, cô vợ dữ dằn của Tư Đồ Nguyệt Ba đã khiến toàn bộ trụ sở chính công ty anh thành một đống đổ nát hoang tàn, thảm hại đến không dám nhìn, Tư Đồ Nguyệt Ba không nhịn nổi mà lụng bụng một câu, sau đó nghiêm mặt hỏi – Nói thử xem, em dự định làm thế nào để tránh khỏi tai mắt của hai tay cảnh sát kia? Có cần anh giúp không?

Cầm hai tờ giấy màu đỏ vẽ kín bùa chú màu đen lên, Chung Húc nhướng đôi mày thanh tú, nói:

– Bùa mê hồn!

– Sản phẩm mới đây! Hình như chưa thấy em dùng bao giờ. – Tư Đồ Nguyệt Ba gãi gãi chóp mũi, thầm tưởng tượng hai lá bùa này sẽ mang lại uy lực ra sao.

Chung Húc thu lá bùa lại, bước tới bên cạnh anh, nói:

– Em cũng chẳng muốn gây tổn thương tới hai viên cảnh sát kia, dùng bùa mê hồn dù sao cũng êm ái hơn nhiều so với việc cho họ hai đấm. Nhưng lát nữa, đúng là phải cần đến anh giúp đỡ, em mới dễ ra tay.

– Không thành vấn đề. Chỉ cần không chơi trò bạo lực, không ảnh hưởng hình tượng là được. – Tư Đồ Nguyệt Ba cười gian xảo.

– Anh vẫn còn tâm trí để châm chọc em à? – Chung Húc khẽ đấm cho anh một cái, rồi bất chợt sực nhớ ra điều gì, liền hỏi – Vừa rồi mấy người đứng xem cứ xì xà xì xồ cái gì thế? Em thấy sắc mặt họ có vẻ khác thường.

Tư Đồ Nguyệt Ba ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

– Bọn họ nói, biệt thự lại xuất hiện rồi, tu viện đã không giam giữ nổi thái tử và Mary nữa. Bọn họ lại bắt đầu báo thù rồi. Ừm, đại khái là như vậy, không đầu không cuối, không biết có ý gì.

– Thái tử? Mary? Biệt thự? – Chung Húc nhặt ra vài từ khóa then chốt, rồi vỗ tay đánh đét, kêu lên – Đúng rồi, chẳng phải ban ngày anh từng kể với em, là người kế thừa của vương triều gì gì đó có xây dựng một tòa biệt thự đi săn ở làng Meyerling?

– Đúng vậy! – Tư Đồ Nguyệt Ba nói – Đó là con trai duy nhất của hoàng đế Franz Josef, thái tử Rudolph, cũng chính là con trai của công chúa Sissi nổi tiếng. – Nói rồi, đôi mày của anh chau tít lại – Nói đến đây, anh lại nhớ tới một câu chuyện có chút liên quan tới người này, và còn cả… Mary.

– Khoan đã! – Chung Húc ngắt lời chồng, kéo tay anh đứng dậy – Tạm thời gác câu chuyện lại! Chúng ta phải xuống tầng hầm xem xét thi thể của Sabrina trước khi lực lượng chi viện của cảnh sát kịp tới nơi.

Nói xong, hai vợ chồng rón rén đi ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, nép vào một góc kín đáo tại chỗ ngoặt, quan sát hai cảnh sát đang thực thi nhiệm vụ ở phía đối diện. Sau khi xác nhận xung quanh không còn người nào khác, Chung Húc bèn ghé tai Tư Đồ Nguyệt Ba thì thầm một hồi.

Chỉnh lại quần áo, Tư Đồ Nguyệt Ba điềm nhiên bước về phía hai viên cảnh sát đang nhìn mình chòng chọc đầy cảnh giác, phô ra một nụ cười vô hại:

– Hai anh cảnh sát, vừa rồi, khi tôi đưa ông chủ về phòng, ông ấy đột nhiên nhớ ra một vài manh mối có thể có ích cho việc điều tra, nên tôi đến đây để nói lại với hai anh.

Hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, rồi một người hỏi:

– Manh mối gì?

– Ồ… Là thế này… Buổi chiều bà Sabrina… – Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới trước mặt họ, vừa kể lể như thật, vừa kín đáo dịch chuyển vị trí của mình. Hai viên cảnh sát rất tự nhiên nhìn theo anh mà quay lưng lại.

– Buổi chiều nạn nhân làm sao? – Một cảnh sát tính khí nóng nảy, thấy anh mãi không chịu nói tiếp, thì nôn nóng hỏi. Hai anh chàng cao lớn bị Tư Đồ Nguyệt Ba phân tán sức chú ý đã không phát hiện ra có một bóng đen đang lướt đến sau lưng họ còn nhẹ nhàng hơn cả con mèo.

"Đét đét" hai tiếng, sau gáy hai viên cảnh sát cùng lúc được dán lên hai đạo bùa giấy đỏ chữ đen, hai luồng khí vô hình dập dòn tỏa lên, chớp mắt đã lặn vào trong cơ thể hai người. Chỉ thấy con mắt của hai người này nhanh chóng chuyển từ màu xanh sang màu xám đục vô hồn, giống như bị phủ lên một lớp bụi lâu năm, cả cơ thể như bị đông cứng, không thể cử động.

Nụ cười đắc ý của Chung Húc ló ra từ sau lưng họ, ngón trỏ khẽ ấn nhẹ vào chính giữa lá bùa, quát lên một tiếng:

– Ngủ!

Cặp mắt của hai viên cảnh sát lập tức sập ngay xuống, cơ thể đổ đánh huỵch xuống sàn nhà, ý thức hoàn toàn biến mất. Cô phủi tay, kéo Tư Đồ Nguyệt Ba chạy vào trong cánh cửa nách mà họ đang canh giữ.

Bước xuống cầu thang lờ mờ ánh đèn, Tư Đồ Nguyệt Ba lo lắng hỏi:

– Này em, họ sẽ không sao chứ?

– Hai đạo bùa chú đó sẽ chỉ khiến họ ngủ mê mệt mười lăm phút thôi, sau khi tỉnh lại sẽ không còn nhớ gì hết, bao gồm cả việc từng gặp chúng ta. – Chung Húc vỗ ngực bảo anh chồng hãy tuyệt đối yên tâm, uy lực bùa chú mà cô hạ vào hai đạo bùa này mới chỉ là non nửa thành công lực mà thôi. Nếu để cô vận hết mười thành công lực, thì hai gã này e rằng một năm nữa cũng chưa tỉnh lại.

Đồ đạc trong tầng hầm sơ sài và có phần lộn xộn. Hai tủ rượu xếp đầy rượu vang dựa sát vào bờ tường, vài thùng rượu bằng gỗ đã rất cũ kỹ đổ nghiêng bên cạnh, còn lại là những món đồ tạp nhạp vứt bừa bãi.

Bà Sabrina nằm ngửa ngay bên dưới tủ rượu, bên cạnh là một chai rượu vang vỡ tan tành, cổ chai rượu vẫn nắm chặt trong tay.

Gượng kìm nén nỗi đau buồn trong lòng, Chung Húc rảo bước lại gần, quan sát tỉ mỉ thi thể của Sabrina, bộ dạng giống hệt như một bác sĩ pháp y chuyên nghiệp nhất. Điểm khác biệt duy nhất là cô chẳng hề dùng đến bất cứ dụng cụ gì, chỉ khép hờ mắt lại, tập trung tinh thần quỳ xuống bên cạnh thi thể, chuyên chú như đang cầu nguyện.

Rất nhanh, Chung Húc mở mắt ra, chỉ nói một câu:

– Khí của yêu ma!

– Ý em là bà Sabrina bị… – Tư Đồ Nguyệt Ba thoáng kinh ngạc.

– Tà khí bao phủ trên người bà ấy vẫn còn rất mới. – Chung Húc ngẩng lên, chau mày nói – Còn nữa, anh hãy nhìn bà ấy mà xem, em nghĩ trên người bà ấy không còn sót lại lấy một giọt máu.

Tư Đồ Nguyệt Ba vội vã ngồi xuống nhìn kỹ, phát hiện ra khuôn mặt trước đây lúc nào cũng hồng hào đến quá mức của người phụ nữ này, bây giờ ngay cả từ "trắng bệch" cũng không còn đủ để hình dung nữa. Tất cả những phần da thịt lộ ra bên ngoài cứ như được quét lên một lớp sơn trắng.

– Ma cà rồng? – Anh buột miệng kêu lên.

– Anh bị ngộ phim ảnh rồi đấy! – Chung Húc lừ mắt nhìn anh, chỉ vào động mạch cổ của bà Sabrina – Nhìn xem, có vết thương nào không?

Cổ bà Sabrina vẫn nhẵn nhụi như thường, không có bất kỳ một vết thương khả nghi nào. Sự thực là khắp cơ thể bà ta đều không phát hiện thấy một vết thương. Nếu không phải mất máu quá rõ rệt, trông bà thư thái như thể đang ngủ say. Trên khuôn mặt bà không nhìn thấy một mảy may kinh hoàng do bị tấn công đột ngột hay vẻ tuyệt vọng trước cái chết. Khóe miệng bà ta thậm chí còn mang một nét cười thanh thản.

Trong không gian vẫn phảng phất mùi rượu nho đang bốc hơi trong phòng, cộng với một bà lão đang mỉm cười trong cái chết, không khí trong tầng hầm bỗng trở nên vô cùng ma quái.

– Em nghĩ rằng, có lẽ vào lúc bà Sabrina đang lấy rượu đã bị tấn công bất ngờ… Thế nhưng, thế nhưng sắc mặt của bà ấy quả thực khiến em khó hiểu! – Chung Húc bóp cằm suy nghĩ, một phút sau, ánh mắt cô nhìn xuống bàn tay trái đang mở ra của bà Sabrina, khựng lại trong phút chốc rồi huỵch cùi chỏ vào Tư Đồ Nguyệt Ba – Anh hãy nhìn lòng bàn tay bà ấy!

Một chấm đỏ nhỏ xíu không dễ phát hiện ẩn trong lòng bàn tay chằng chịt nếp nhăn của bà ta.

– Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến bà ấy mất mạng.

Chung Húc vừa dứt lời, Tư Đồ Nguyệt Ba lại nhìn lên vạt áo trước ngực bà Sabrina, kêu lên:

– Trên áo của bà Sabrina dường như có mấy vết cào?

Được anh nhắc nhở, Chung Húc cũng phát hiện ra trước ngực bà Sabrina quả thực có mấy vết cào rất ngay ngắn, làm xước rách chiếc váy nỉ màu xám, để lộ ra lớp vải lót bên trong cũng là màu xám, chẳng trách vừa rồi họ không để ý tới tiểu tiết này.

Chấm đỏ trên lòng bàn tay, vết cào trước ngực, và cả nụ cười của bà Sabrina, cùng với làn yêu khí, tất cả những chi tiết này phải liên hệ lại với nhau thế nào mới thành đáp án chính xác nhất đây?

Trước khi hai viên cảnh sát tỉnh lại, Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba ôm theo một bụng nghi vấn quay trở lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.16 - Chương 5: Chương 4

– Sự việc lần này, không nhúng tay vào không được! – Chung Húc giáng mạnh một nắm đấm xuống mặt bàn.

– Thì em đã nhúng tay vào rồi đấy thôi! – Tư Đồ Nguyệt Ba nhấp tách trà đen nghi ngút hơi nóng, chép miệng nói – Bà Sabrina có lẽ sống rất được lòng người, khả năng bị giết vì thù hằn là không lớn lắm.

Chung Húc trợn mắt nhìn chồng như người sao Hỏa, rồi gằn mạnh từng chữ:

– Cái chết của Sabrina tuyệt đối không thể nào do con người gây ra. Yêu khí lưu lại trên người bà ấy vô cùng rõ rệt. Anh sẽ không nghi ngờ phán đoán của em đấy chứ?

– Ờ… đương nhiên là không! Năng lực phán đoán của em trong lĩnh vực này là vô địch tuyệt đối! – Tư Đồ Nguyệt Ba lập tức ôm lấy vợ giở giọng nịnh nọt, nhưng rồi lại thăm dò – Thế nhưng, em chuyên nghề xử lý ma quỷ vong hồn, hình như yêu quái không phải cùng một loại với những thứ này thì phải?

Chung Húc ngẫm nghĩ một lát, gật đầu:

– Đúng thế! Yêu quái và vong hồn quả thực có khác nhau, và nhà họ Chung em thông thường cũng không nhúng tay vào việc của giới yêu ma. – Nói tới đây, cặp mày liễu của cô chợt dựng ngược – Thế nhưng, cục tức này em không thể nuốt trôi! Bọn yêu quái kia nếu thi thoảng chui ra quấy nhiễu hay trộm cắp vặt vãnh thì không nói làm gì, nhưng lần này lại dám giết người ngay trước mắt em, không diệt trừ bọn chúng, em có chết cũng không cam lòng!

Tư Đồ Nguyệt Ba biết rõ tác phong cứng rắn "nói được làm được" của vợ, cũng không có ý ngăn cản, chỉ nhắc nhở:

– Thứ nhất, không được tổn thương đến bản thân. Thứ hai, không được tổn thương đến những người vô tội.

– Em làm việc thì anh cứ yên tâm! – Chung Húc le lưỡi với anh, rồi lại nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói – Nếu không diệt trừ hung thủ, em sợ rằng sẽ nhanh chóng có thêm Sabrina thứ hai, thứ ba. Bọn này không hề có tính người.

– Không cần biết chúng có tính người hay không, anh lại thấy rất tò mò về cách thức giết người của chúng. – Tư Đồ Nguyệt Ba nghĩ tới dáng vẻ của Sabrina khi chết và chấm đỏ trong lòng bàn tay của bà ta, phỏng đoán – Máu trong cơ thể Sabrina chắn hẳn không thể bị chảy kiệt qua bàn tay được! Một cái chấm bé tí xíu như vậy… Nhưng nếu hung thủ không phải là con người, thì việc này cũng không phải không có khả năng…

– Anh khá đấy, biết cách phân tích vụ án rồi! – Chung Húc vỗ vai anh khen ngợi, rồi nghiêm túc nói – Những gì anh vừa nói, em đã suy nghĩ đến rồi. Muốn rút cạn máu trên cơ thể một con người sống tới mức không còn sót một giọt, kỳ thực không cần phải tốn công róc xương khoét thịt. Theo em biết, trong giới yêu ma có một loài huyết yêu, chỉ cần mở ra một vết thương to bằng đầu kim trên cơ thể con người hại, đã có thể dùng linh lực trong chớp mắt nén toàn bộ máu trong cơ thể con người thành một dòng huyết khí, hút một hơi là cạn kiệt. Bản lĩnh của nó là thứ mà vật lý học của con người vĩnh viễn không thể nào giải thích được. Giống như loài ma cà rồng mà anh vừa nhắc tới, đúng vậy, bọn chúng cũng hút máu người, nhưng so với huyết yêu, thì cách hút máu của chúng quả thực chẳng hề có kỹ thuật! – Chung Húc ngừng lại một lát, sắc mặt có phần đăm chiêu – Cho nên, em nghĩ rằng, lần này chúng ta đã gặp phải một con huyết yêu khá là hiếm thấy.

Tư Đồ Nguyệt Ba chau mày, hỏi:

– Huyết yêu trông hình thù thế nào? Có bản lĩnh gì đặc biệt?

– Không biết, em không rành lắm về yêu quái! – Chung Húc tiếc rẻ lắc đầu – Em chỉ nghe bà nội có nhắc sơ qua rằng, huyết yêu không phải là tên gọi của một loài yêu quái, mà là tên gọi chung của những yêu quái cấp cao trong giới yêu ma biết dùng phương pháp tụ khí để hút lấy máu người. Những con huyết yêu này, có thể sẽ biến hóa thành hình người, có thể là một con mèo hoang rúc ở một xó xỉnh nào đó, thậm chí có thể là một con nhím chạy ngang qua, ngoại hình hoàn toàn không cố định.

Một con thiêu thân bé xíu thình lình bay vụt qua đầu hai người vào đúng một thời điểm chẳng hề thích hợp. Tư Đồ Nguyệt Ba rụt cổ lại theo phản xạ, đưa ánh mắt nhìn theo vị khách không mời, đầy vẻ nghi hoặc.

– Đừng có thần hồn nát thần tính như thế! – Chung Húc xoay đầu nhìn anh lại, dở khóc dở cười.

– Nghiêm túc mà nói, nếu việc này đúng là do con huyết yêu trong truyền thuyết gây ra, chúng ta phải làm thế nào mới có thể tóm được nó? – Tư Đồ Nguyệt Ba nghiêm túc hỏi vợ, giống như một cậu học sinh đang thỉnh giáo chuyên gia.

– Chà chà! Tổng giám đốc đại nhân không làm kinh doanh mà định đổi nghề sang bắt yêu quái à? – Chung Húc không quên làm ra vẻ ngạc nhiên trêu chọc chồng. Anh chồng này của cô, trước đây cả ngày mở miệng chỉ toàn những từ vựng như tiền vốn, thu mua, cổ phiếu, cổ phần…, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày anh cũng tham gia vào "sự nghiệp" của mình.

– Đất khách quê người, gia đình em không thể giúp gì được cho em, chỉ còn lại ông chồng này xung trận thôi! – Tư Đồ Nguyệt Ba vỗ ngực bình bịch, ra cái vẻ không màng sống chết.

– Yêu quái có thể gây tổn thương đến em có lẽ vẫn chưa chào đời đâu! – Chung Húc lườm chồng một cái, không hề cảm kích, rồi sau đó lại tỏ vẻ băn khoăn – Chỉ có một điểm khiến em cảm thấy rất quái lạ. Nếu việc này là do huyết yêu gây ra, thì em không thể nào không cảm nhận được yêu khí do chúng để lại.

– Yêu khí? Vừa rồi chẳng phải em có nói trên cơ thể bà Sabrina có yêu khí hay sao? Bây giờ lại nói không cảm nhận thấy? – Tư Đồ Nguyệt Ba nghe mà rối tung rối mù.

– Ý em nói không phải thế! – Chung Húc kiên nhẫn giải thích – Khi huyết yêu giết bà Sabrina, lưu lại yêu khí trên người bà ấy là chuyện đương nhiên. Nhưng sau khi nó đạt được mục đích, chắc chắn nó sẽ phải bỏ đi. Bất kể là thăng thiên hay độn thổ, kiểu gì nó cũng phải để lại khí trên đường đi. Đây là dấu hiệu mà bọn yêu ma không thể nào xóa bỏ được. Bọn em thường bắt đầu từ điểm này để truy lùng ra tung tích của chúng. Nhưng lần này, em đã nâng cao linh lực đến cực độ, nhưng cũng không phát hiện ra chút yêu khí nào bên ngoài thi thể. Hung thủ sau khi gây án, dường như đã biến mất khỏi hiện trường, sạch sẽ tuyệt đối. Về điểm này, tới giờ em vẫn chưa nghĩ thông.

– Thế thì chẳng phải đã đứt mất manh mối rồi ư?

Chung Húc không chấp nhận:

– Có gây án, chắc chắn sẽ có sơ hở. Dù có đào sâu xuống ba thước đất, em cũng phải moi tên hung thủ này ra!

Lúc này, từ bên ngoài bỗng vọng lại những tiếng ồn ào huyên náo. Viện binh của cảnh sát cuối cùng cũng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 6: Chương 5

Hai viên cảnh sát không hề hay biết việc bị Chung Húc yểm bùa, đã tỉnh lại từ lâu, cả hai chỉ ngỡ rằng mình quá buồn ngủ mà ngủ gật mất một chốc, lúc này đang bận rộn phối hợp với các đồng nghiệp cùng xử lý hiện trường án mạng, bình thường như chưa từng có chuyện gì.

Toàn bộ khách trọ trong khách sạn có lẽ chẳng thể nào chợp mắt nổi trong một tình cảnh như thế này. Nhiều người hiếu kỳ còn chạy ra khỏi phòng, quan sát đám cảnh sát đang tất bận như thể xem trò vui.

Chung Húc đứng trước cửa sổ, nhìn bọn họ vật lộn hồi lâu để khiêng xác Sabrina ra, chuyển lên xe, chở đi. Đèn cảnh sát nhấp nháy kéo thành một vệt sáng dài trong đêm tối rồi tan biến. Toàn bộ khách sạn Rừng Rậm cuối cùng cũng đã quay trở lại với sự yên tĩnh.

– Ngủ đi một lát, một chốc nữa là trời sáng rồi. – Tư Đồ Nguyệt Ba kéo tay cô đi về phía giường ngủ, ngáp một cái.

Chung Húc không chịu, nói:

– Không ngủ nổi. Ngày nào chưa bắt được hung thủ, thì em…

– Thì ngày đó em sẽ không đi ngủ? Em giở trò trẻ con gì thế? – Tư Đồ Nguyệt Ba sầm mặt xuống – Chúng ta vẫn đang trong kỳ nghỉ trăng mật, em đừng có biến mình thành bà lão nhăn nheo ngay bây giờ đấy!

Anh vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, mang theo nỗi kinh hoàng tột độ.

Hai vợ chồng lập tức xông ra ngoài phòng, ánh mắt nhanh chóng hướng tới phía cuối hành lang, căn phòng thứ hai từ cuối lại…

Một cô gái người Mỹ mặc áo ngủ đang trợn mắt bịt miệng chỉ vào cửa phòng mở toang, hai chân giậm thình thịch trên sàn nhà trông rất nực cười, dùng phương pháp vô thức này để phát tiết nỗi khiếp đảm trong lòng.

Đám khách trọ người Mỹ đã xảy ra chuyện?

Hai người vọt vài bước đã chạy tới nơi, nhìn theo hướng chỉ của cô gái. Trong phòng, một nam một nữ đang nằm bất động, người đàn ông nằm vắt chéo dưới chân giường, chăn và ga trải giường bị đạp tung tóe. Người đàn bà nằm sấp trên thảm trải sàn cách đó không xa, trong tay cầm một cốc cà phê rỗng không, cà phê trong cốc hắt lên tấm thảm sáng màu, nhuộm thành một mảng nâu đen. Nhìn tiếp vào trong, cảnh tượng trong phòng phản chiếu lên tấm gương trang trí cao lớn gắn trên tường, vẻ hỗn loạn và bất an như tăng thêm gấp bội.

Cô gái người Mỹ ngoài cửa toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống sàn, bưng chặt lấy miệng, không đủ can đảm để tiến lại gần dù chỉ một bước. Không kịp an ủi cô gái đã hoảng sợ tới mức ngây dại, Chung Húc vội vã bước tới bên giường, cúi xuống thăm dò hơi thở của người đàn ông, rồi sờ vào động mạch cổ ông ta, đưa mắt tìm kiếm kỹ lưỡng trên những phần da trắng bệch lộ ra bên ngoài quần áo, cuối cùng dừng lại ở trên bàn tay trái đang mở ra cứng đơ, chăm chú nhìn một lúc lâu, khẽ chau mày.

– Em ơi, người này vẫn còn sống! – Đầu bên kia, Tư Đồ Nguyệt Ba đỡ người phụ nữ trung niên có mái tóc màu hạt dẻ rối bù ngồi dậy. Chung Húc vội chạy tới, kiểm tra xem trên người nạn nhân may mắn sống sót này có vết thương nguy hiểm nào không, giống như một bác sĩ chuyên nghiệp.

Tư Đồ Nguyệt Ba hất hàm về phía chiếc giường:

– Người kia thì sao?

– Chết rồi! – Chung Húc trả lời ngắn gọn, rồi vạch mí mắt người phụ nữ ra xem, lúc này mới hơi yên tâm mà nói – Nếu không có gì đột biến, thì người này chỉ bị ngất thôi. – Đặt tay lên trên trán người phụ nữ, Chung Húc nín thở, "dồn" một luồng khí thanh khiết ấm áp từ lòng bàn tay vào trong cơ thể bà ta. Một lúc lâu sau, cô bỏ tay xuống, nói – Đợi lát nữa sẽ tỉnh lại!

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên những tiếng bước chân rầm rập, Kính và ông chủ khách sạn hấp tấp chạy tới. Tiếng hét chói tai vừa nãy đủ để kinh động tới họ đang ở dưới lầu.

– Tạm thời đừng bước vào! – Chung Húc dứt khoát xua tay với hai người đang bàng hoàng kinh hãi bên ngoài cửa, rồi chỉ vào cô gái đang đờ đẫn, căn dặn Kính với giọng vô cùng kiên quyết:

– Cô đỡ cô ấy xuống lầu trước! Tạm thời đừng báo cảnh sát, đợi lát nữa tôi sẽ xuống tìm mọi người!

Kính luống cuống nhìn tình cảnh trước mắt, hoảng loạn gật gật đầu, cùng với ông chủ đỡ cô gái người Mỹ dậy, loạng choạng đi xuống dưới lầu.

– Nếu vụ này là do cùng một hung thủ gây ra, thì anh không thể không khâm phục hắn. – Tư Đồ Nguyệt Ba đỡ lấy người phụ nữ trung niên đang có dấu hiệu hồi tỉnh, quay sang nhìn người đàn ông xấu số, rồi hỏi dò Chung Húc đang mặt mày đăm chiêu – Không phải là bị anh nói trúng rồi đấy chứ?

– Trạng thái chết gần giống với bà Sabrina! – Chung Húc chứng thực phán đoán của anh, nhưng lại nghi hoặc nói – Có điều sắc mặt của ông ta không thanh thản như Sabrina, dường như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, mặt mũi co rúm lại thế kia.

Cảnh sát vừa mới rời đi, hung thủ liên ngang nhiên gây tiếp một vụ án mạng nữa, không hiểu hắn muốn khoe khoang "bản lĩnh" cao siêu, hay là đang cười nhạo những người bất tài đang muốn bắt hắn.

Chung Húc đã nổi giận trước tên hung thủ ra tay mau lẹ và hành tung bí ẩn này. Dựa vào thân phận của cô, cùng với quá khứ huy hoàng trong chiến đấu với tà ma vong hồn, thì vị trí giữa mèo và chuột vĩnh viễn không thể nào bị đảo lộn. Cô lại càng không thể tha thứ cho một con chuột dám ngông cuồng trêu ghẹo mèo.

– Trên cơ thể ông Tây vẫn dày đặc yêu khí. Nhưng giống như trước đây, nó chỉ có trên cơ thể ông ta. Hung thủ không để lại bất cứ dấu vết gì. – Chung Húc ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn người may mắn sống sót đang nằm trong tay chồng mình – Hy vọng có thể tìm được manh mối hữu ích từ bà ta. Đưa bà ấy về phòng chúng ta trước đã, em sợ bà ta vừa tỉnh lại đã nhìn thấy xác chết, sẽ không chịu đựng nổi.

– Được! – Tư Đồ Nguyệt Ba bế bổng người đàn bà không hề nhỏ bé này lên, khó nhọc quay về phòng của họ. Sau khi đặt bà ta nằm xuống giường, anh hỏi vợ – Nếu bà ta chẳng nhớ gì thì sao?

– Thế thì em đành phải làm theo hạ hạ sách! – Chung Húc nói với giọng quả quyết không chút sợ hãi – Sử dụng pháp thuật cấm kỵ của nhà họ Chung, triệu hồi linh hồn của Sabrina về hỏi cho rõ ràng.

– Không cần phải mạnh tay như vậy chứ? Em đã nói đó là phép thuật cấm kỵ của gia đình em kia mà. Nếu đã là như vậy, sao có thể tùy tiện sử dụng được? Tác dụng phụ chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng, đúng không? – Tư Đồ Nguyệt Ba có ý ngăn cản.

– Cũng chẳng có gì đâu, cùng lắm là chỉ tổn thương một tí xíu nguyên khí của em thôi. – Chung Húc cố tỏ ra thản nhiên, nhưng trong lòng hiểu rõ việc tùy tiện triệu hồi linh hồn người chết sẽ gây ra hậu quả gì cho mình.

– Không được, anh tuyệt đối không đồng ý! – Tư Đồ Nguyệt Ba dứt khoát phản đối – Nhất định sẽ có cách khác, tạm thời đừng nóng vội…

Anh chưa kịp nói hết câu, người phụ nữ nằm trên giường đã bật ra một tiếng rên yếu ớt, từ từ mở mắt ra.

Sự bình tĩnh sau khi tỉnh lại chỉ dừng lại đúng một giây trong mắt bà ta, rồi lập tức bị nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng xâm chiếm hoàn toàn.

– Alex! – Bà ta ngồi bật dậy, hét lớn một cái tên, rồi lật tung chăn ra, bất chấp tất cả định nhảy xuống khỏi giường.

Tư Đồ Nguyệt Ba vội vàng ngăn bà ta lại, bình tĩnh tuôn ra một tràng tiếng Anh lưu loát an ủi đối phương.

Nhờ sự cố gắng của anh, cơn hoảng loạn của người phụ nữ đã giảm đi đôi chút. Bà ta nằm trở lại giường, cơ thể co rúm lại thành một khối, run lẩy bẩy không ngừng.

Tuy biết rằng trong lúc này ép bà ta nhớ lại những gì vừa mới xảy ra là không thích hợp cho lắm, nhưng thời gian không thể lãng phí thêm được nữa, Chung Húc vẫn cố dằn lòng bảo Tư Đồ Nguyệt Ba hỏi bà ta xem, trước khi bà ta hôn mê, đã xảy ra chuyện gì.

Sau một hồi hỏi han theo cách khéo léo nhất có thể, Tư Đồ Nguyệt Ba quay lại bảo vợ:

– Bà ấy nói, khi đó bà ấy vừa pha xong tách cà phê cho chồng, bỗng cảm thấy đằng sau gáy như bị điện giật, toàn thân dần dần mất đi ý thức. Trước khi hoàn toàn hôn mê, bà ấy chỉ loáng thoáng nhìn thấy một bóng người màu đen cao gầy, và mái tóc dài màu bạch kim sau lưng hắn.

– Là hắn?! – Chung Húc đứng bật dậy, lập tức điều động tất cả những ký ức có khả năng liên quan tới kẻ đó trong trí não – Cái gã áo đen từ lúc ở trong thang máy nhà thờ đã bám theo chúng ta ấy! Ngay từ đầu em đã nói là hắn có vấn đề, anh còn không tin! – Chung Húc lườm Tư Đồ Nguyệt Ba một cái, rồi lại tự nhủ một mình – Lẽ nào hắn chính là huyết yêu trong truyền thuyết, hóa thành hình dạng con người, tác oai tác quái?

– Nếu đúng thật là hắn, lại càng dễ xử lý chứ sao! – Bên khóe miệng Tư Đồ Nguyệt Ba như có nét cười – Ngay từ ngày thứ hai từ khi chúng ta tới nơi này, hắn đã đi theo chúng ta. Xem ra, chúng ta cũng là một trong số các mục tiêu của hắn. Cho nên, chắc chắn hắn sẽ tới tìm chúng ta.

– Nhưng em muốn bắt hắn trước khi hắn thực hiện vụ án mạng tiếp theo! – Chung Húc nhìn về một hướng vô định trong hư không, ánh mắt nghiêm nghị và sắc bén – Em chỉ hy vọng mình chính là mục tiêu tiếp theo của hắn. – Nói rồi, cô giở vốn tiếng Anh bập bõm ra, khuyên người phụ nữ đáng thương đừng lo lắng, hãy ngoan ngoãn ở lại trong phòng, vừa nói vừa len lén móc ra một lá bùa màu đỏ, thừa lúc bà này không để ý, dán ngay lên trước trán. Sau khi lá bùa tan biến vào trong cơ thể, bà ta liền ngủ lịm đi, giống hệt như hai viên cảnh sát vừa nãy.

– Ngủ là việc thích hợp nhất cho người tâm trạng bất ổn. – Chung Húc thở phù một cái, kéo Tư Đồ Nguyệt Ba ra khỏi phòng, đi xuống dưới nhà, bảo ông chủ khách sạn báo cảnh sát.

Trên đường đi, Chung Húc bất chợt hỏi:

– Hôm qua anh có nói, những người bản địa tới khách sạn hóng hớt từng nhắc tới thái tử và tu viện, còn cả việc báo thù gì gì đấy. Anh còn định kể chuyện kể chuyện cho em nữa!

– Năm xưa, con trai của công chúa Sissi, thái tử Rudolph, đã vì người tình trẻ tuổi Mary mà đề nghị ly hôn với vợ, thế nhưng giáo hoàng từ chối tuyên bố cuộc hôn nhân trước đó của thái tử là vô hiệu, lại cộng thêm thái tử rất thất vọng trước những chính sách bảo thủ trong cách cầm quyền của cha là hoàng đế Franz. Và thế là vào một nửa đêm mùa đông năm 1889, thái tử đã nổ súng bắn chết Mary trong tòa biệt thự đi săn ở làng Meyerling, sau đó lấy hoa tươi phủ lên người Mary, rồi cứ thế lặng lẽ ngồi bên nàng ấy. Đến khi trời sáng, thái tử chĩa súng lên thái dương mình, để tránh bắn trượt, còn soi gương trong lúc tự sát. – Nói tới đây, Tư Đồ Nguyệt Ba thở dài – Thế nhưng tấn bi kịch có phần ly kỳ này từng bị hoàng thất cố tình che đậy, chi tiết và chân tướng của sự việc tới nay vẫn là một bí ẩn. Tính chân thực của hàng loạt tin đồn lưu truyền trong dân gian chưa được chứng thực. Điều duy nhất có thể xác nhận, đó là không lâu sau khi việc này xảy ra, tòa biệt thự đi săn đã bị phá dỡ, rồi xây dựng một toà tu viện trên nền đất cũ. Anh nghĩ, cái nơi mà những người đó nói, có lẽ chính là chỗ đó.

Chung Húc lắng nghe rất chăm chú, chốc chốc lại gật gù, không nói thêm gì, chỉ ngẫm nghĩ đến thất thần.

Bước tới sảnh chính ở tầng dưới, họ lập tức nhìn thấy cô gái vừa chứng kiến thảm án đang ngồi trên ghế, cầm một tách trà nóng, vẫn run lẩy bẩy. Kính và ông chủ khách sạn ngồi ở hai bên cô gái, sắc mặt hoảng hốt pha lẫn rầu rĩ, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói sao. Cùng là người nhà của nạn nhân, bản thân họ vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau mất đi người thân, còn đâu tâm tư và khả năng an ủi người khác?

Thấy Chung Húc bước về phía họ, Kính vội vàng đứng dậy đón, vừa định lên tiếng hỏi, đã bị Chung Húc cướp lời:

– Báo cảnh sát đi! Ông ta đã chết rồi, còn bà ta không sao.

Vừa nghe thấy chữ "chết", đôi môi đang hé mở của Kính không thể khép lại nổi nữa, cô ta đứng ngây thộn mất mấy giây, đau thương và khủng hoảng đan xen trong mắt. Rồi cô ra quay người, bước về phía máy điện thoại ở quầy lễ tân, quay những con số mà bản thân không hề muốn gọi.

Cô gái người Mỹ đang run rẩy kia hình như không biết nói tiếng Đức, chỉ biết đờ đẫn và căng thẳng nhìn Kính đang chậm rãi nói vào ống nghe. Còn sắc mặt vốn đã chẳng hề dễ coi của ông chủ khách sạn, sau khi nghe thấy nội dụng cuộc điện thoại của Kính, lại càng tái xanh tái mét, trên mặt dường như chốc lát đã thêm mấy nếp nhăn. Lại thêm một giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt già nua mờ đục của ông ta, kèm theo tiếng thở dài tuyệt vọng.

Chung Húc nghe thấy ông lão đáng thương lẩm bẩm gì đó, lập tức liếc sang Tư Đồ Nguyệt Ba.

– Ông ấy nói, e rằng khách sạn của ông ta phải đóng cửa mất! – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn khuôn mặt già nua của người đàn ông vừa mới mất vợ với ánh mắt đầy cảm thông – Liên tiếp xảy ra hai vụ giết người, việc kinh doanh của khách sạn có lẽ sẽ bị ảnh hưởng thật.

Kính đặt điện thoại xuống, bước tới trước mặt Chung Húc, nói nhỏ:

– Cảnh sát sẽ lập tức tới ngay!

– Đừng sợ, đã có chúng tôi ở đây! – Chung Húc vỗ lên đôi vai mảnh khảnh của cô ta, dáng vẻ tuyệt vọng bất lực của cô gái trẻ khiến cô không khỏi thương xót.

Trong mắt Kính như có ngấn nước loang loáng, không nói nên lời, chỉ mím chặt đôi môi.

– À đúng rồi, anh hỏi ông ấy xem, tại sao người ở nơi đây hễ nhắc tới thái tử, và cả tu viện, đều tỏ ra sợ hãi? – Chung Húc giật giật tay áo chồng, ra hiệu cho anh hỏi ông chủ khách sạn.

Ngồi xuống ghế, Chung Húc hết dán mắt vào khẩu hình của chồng, lại quan sát nét mặt không ngừng biến đổi của ông chủ khách sạn, để phỏng đoán xem, vấn đề mà cô quan tâm sẽ khiến ông chủ khách sạn bị sốc đến mức độ nào. Kỳ thực, nhìn vào vẻ mặt lúc thì đau xót, lúc lại kinh hoàng của ông, cô cảm thấy suy đoán của mình rất sát với sự thật.

Sau khoảng một thời gian chừng một tách trà, Tư Đồ Nguyệt Ba quay mặt sang, sau khi sắp xếp một lúc, bèn thuật lại ngắn gọn với vợ:

– Ông ấy nói, ở nơi này có một lời đồn rất đáng sợ. Trong khu rừng rậm cách thị trấn không xa chính là tu viện được xây dựng lại từ tòa biệt thự đi săn ngày xưa, đã bị bỏ hoang nhiều năm trước. Nhưng sau một đêm nguyệt thực toàn phần vô cùng ma quái vào ba mươi năm trước, thường xuyên nghe thấy những người đi ngang qua khu rừng vào buổi tối nói rằng, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy tu viện lại biến trở về hình thù của tòa biệt thự đi săn, còn nghe thấy điệu nhạc Waltz vui nhộn vẳng ra từ trong đó. Nhưng có người lại nói là nghe thấy tiếng súng và tiếng khóc của phụ nữ. Thế là mọi người phỏng đoán rằng, đó là thái tử và người tình đã chết đang tác quái. Linh hồn của họ lưu luyến cuộc sống vui vẻ khi trước, nhưng lại không xóa bỏ được nỗi oán hận vì bị cướp đoạt mất hạnh phúc, nên họ bắt đầu báo thù, sát hại người vô tội để xoa dịu nỗi đau khổ năm xưa. Hai mươi năm trước và mười năm trước, nơi này cũng từng xảy ra những vụ án tương tự, trong người nạn nhạn không còn lấy một giọt máu, nhưng lại không tìm thấy bất cứ vết thương nào. Cho nên, các cư dân nhận định rằng, oan hồn của thái tử và Mary không được yên nghỉ, mới bắt người dân không được sống yên, cả ngày nơm nớp sợ hãi. Tuy phía cảnh sát đã nghiêm túc điều tra, nhưng cuối cùng, những vụ án mạng này vẫn chìm vào quên lãng. Mười năm đã qua, không ngờ bi kịch tương tự lại tiếp tục xuất hiện.

Chung Húc hít sâu một hơi, quả quyết nói:

– Em muốn tới tu viện xem thử!

– Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn đại và phỏng đoán của người dân mà thôi, có thể chỉ là trùng hợp. – Tư Đồ Nguyệt Ba điềm tĩnh hơn nhiều so với vợ, luôn giữ thái độ vô cùng khách quan đối với những tin tức vỉa hè.

– Anh đừng hiểu nhầm ý em. Bây giờ xem ra, việc này chưa chắc đã có liên quan tới vong hồn. – Chung Húc đứng dậy, nhìn về cánh cửa đang đóng chặt – Theo kinh nghiệm nhiều năm giao du với những giống không phải loài người, cộng thêm trực giác mách bảo, em thấy tu viện đó hẳn có mối liên quan rất lớn với hung thủ. Đương nhiên, bây giờ anh hoàn toàn có thể cho là em đang nói bừa. Đợi đến khi em chứng minh được, tự nhiên sẽ có kết luận.

– Được. Anh đi cùng với em! – Tư Đồ Nguyệt Ba đã chọn cách giúp vợ một tay. Có thể nhận ra, bản thân anh cũng rất đỗi hiếu kỳ với tòa tu viện.

Vừa nghe thấy hai vợ bàn nhau đi tới tu viện, Kính đã đứng bật dậy, hoảng hốt xua tay:

– Hai người đừng tới đó! Tuyệt đối không được đi! Nghe nói nơi đó rất nguy hiểm! Tuy rằng không biết chuyện oan hồn là thật hay giả, nhưng thà tin là nó tồn tại cũng đừng nên mạo hiểm! Hai người chỉ là khách du lịch, tốt nhất hãy nhanh chóng rời khỏi đây! Đã có hai người chết rồi, tôi không muốn hai người lại xảy ra chuyện không hay!

– Kính, cô đừng lo! – Chung Húc tự tin cười với cô ta – Tà ma ngoại đạo có khả năng làm hại tôi, bây giờ vẫn chưa chào đời đâu! Chúng tôi sẽ đi bình yên, về bình yên.

– Chúng tôi sẽ không sao đâu, cứ yên tâm đi! – Tư Đồ Nguyệt Ba khẳng định chắc nịch với Kính. Cô gái đang thành thực lo lắng cho họ quả thực vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

– Thế… thế thì tôi sẽ đi cùng với hai người. Đường tới tu viện khá hẻo lánh, hai người có thể sẽ bị lạc đường. – Thấy hai vợ chồng kiên quyết như vậy, Kính cũng không cản trở nữa, mà dè dặt đề nghị đi cùng.

– Ồ… – Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nhanh chóng cân nhắc nếu dẫn theo Kính, khả năng cô ta gặp nguy hiểm là bao nhiêu. Cuối cùng, sự tự tin đã chiến thắng tất thảy, Chung Húc tin tưởng khả năng của mình dư sức để bảo vệ chồng và Kính, nên đã gật đầu – Được, chúng ta lập tức xuất phát!

– Hay là đợi đến khi trời sáng, ăn chút gì đó rồi hãy đi? Hơn nữa đi vào ban ngày, lái xe cũng thuận tiện hơn. – Tư Đồ Nguyệt Ba tưởng tượng tới màn đêm dày đặc và thời tiết lạnh giá bên ngoài, cho rằng bây giờ không phải là thời điểm tốt để xuất phát.

– Cũng được. Thế thì Kính, cô hãy sắp xếp chu đáo cho ông chủ của cô và cô gái người Mỹ kia, cả cô cũng nên nghỉ ngơi lấy một lúc. Ngày mai, trời

vừa sáng, chúng ta sẽ lập tức lên đường. – Nói xong, Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba quay người đi lên cầu thang.

Trong đôi mắt đang dõi theo hai vợ chồng của Kính bỗng vụt qua một tia lạnh lẽo chưa thấy bao giờ, rồi nhanh chóng trở lại vẻ đáng thương trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 7: Chương 6

Trong phòng, Chung Húc đang vội vã xếp từng món "gia tài" của mình vào chiếc túi chéo nhỏ để tiện mang theo. Tư Đồ Nguyệt Ba tìm một chiếc áo khoác dày hơn thay ra, cũng ném cho vợ một chiếc, nói:

– Thay vào đi, rừng rậm vào sáng sớm, nhiệt độ rất thấp!

– Cảm ơn anh! – Chung Húc đặt một nụ hôn lên má chồng, sau đó dường như sực nhớ ra điều gì, xoay mặt anh lại, nghiêm túc căn dặn – Nhớ kỹ, ngày mai dù xảy ra việc gì, nếu em bảo anh đi, nhất định không được quay đầu lại! Em có đủ bản lĩnh xử lý mọi việc! – Nói rồi, cô lại móc ra một lá bùa, nhét vào tay anh, nói – Anh hãy giữ lấy cái này, lúc cần thiết, có thể dán lên đầu bất cứ thứ gì không phải con người mà anh thấy không vừa mắt, có thể cứu mạng đấy!

Tư Đồ Nguyệt Ba cẩn thận cất lá bùa vào túi áo, vỗ ngực một cách trẻ con, bảo đảm:

– Bà xã yên tâm, anh nhất định sẽ nghe theo sự chỉ đạo của em, trở về bình an! Hơn nữa… – Anh ngừng lại một lát, một khí thế bá vương quyết liệt chớp mắt đã thế chỗ cho nụ cười trẻ nít – Anh sẽ bảo vệ em!

Chung Húc ngẩn người, hồi lâu mới ôm chầm lấy anh, cười mà nói:

– Vâng, em biết!

Anh lúc nào cũng vậy. Tuy mù mịt về phép thuật, nhưng lại luôn giữ được sự điềm tĩnh mà người thường khó lòng có được trong bất cứ trường hợp dị thường nào, và đôi khi, làn khí bá vương đặc biệt toát ra từ anh đã khiến anh được người ta ngưỡng vọng như một ông hoàng. Ngay cả Chung Húc mang trong mình pháp thuật gia truyền, cũng chưa bao giờ hoài nghi về việc người đàn ông này hoàn toàn có khả năng bảo vệ mình. Đó là một cảm giác thật là kỳ lạ.

– Đi rửa mặt đi, anh đi tìm chút đồ ăn. Xem ra hôm nay phải thức thông đêm rồi! – Tư Đồ Nguyệt Ba ngáp một cái, vừa xoay xoay cổ vừa đi ra khỏi phòng.

Bước vào phòng tắm, Chung Húc xắn tay áo lên vặn vòi nước, nước nóng chảy ồ ồ cùng với làn hơi bốc lên mù mịt. Nghe nói nguồn nước ở nơi này phần lớn là nước suối thiên nhiên, có hiệu quả đặc biệt trong việc làm đẹp giữ gìn nhan sắc. Một thứ hữu ích thế này, Chung Húc đương nhiên sẽ không lãng phí. Cô cúi mặt xuống, vốc từng vốc nước ấm nóng dễ chịu vã lên mặt.

Lúc này, cánh cửa phòng tắm vẫn đang mở toang bỗng từ từ khép lại, giống như có một bàn tay vô hình đang đẩy nó.

Tiếng nước chảy tuy có thể cản trở thính lực, nhưng không cản trở được những tế bào cảm giác nhạy bén. Chung Húc cảm thấy có một luồng khí cổ quái "vút" một tiếng băng qua sau lưng, một tín hiệu nguy hiểm rất chuẩn xác đột ngột dấy lên trong tim. Cô ngẩng phắt đầu lên, trong bọt nước bắn tung, trên chiếc gương tròn viền hoa trước mắt, vừa hay phản chiếu mọi thứ sau lưng cô…

Cánh cửa đã khép chặt hoàn toàn, tiếp đó là một tiếng "cạch" khô khốc, tay nắm màu vàng tự động xoay tròn một vòng.

Chung Húc mặt không biến sắc, nhìn chằm chằm vào cánh cửa "tự động" kia, bước về phía nó một bước, không hề vội vã mở cửa, mà ngược lại trong đáy mắt còn vụt lên một nét cười.

– Sao thế? Muốn độc quyền thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp của ta lúc rửa mặt ư? Lại còn khóa cửa lại nữa chứ! Không sợ ta la lên là có kẻ quấy rối à? – Chung Húc thong thả khoanh tay trước ngực, cất giọng chế giễu với không khí.

Dư âm của giọng nói trong trẻo như chuông ngân còn chưa kịp tan trong căn phòng kín mít, đã nghe thấy tấm gương bên cạnh phát ra tiếng nứt vỡ "lách tách". Không đợi cô kịp quay đầu lại, tấm gương hoàn toàn bình thường kia chỉ trong khoảng một phần nghìn giây đã tự tách ra thành những mảnh vỡ to bằng đầu đạn, sau đó bay ra rào rào như đạn bắn, mỗi một mảnh vỡ đều phản chiếu ánh đèn lóa mắt, sáng lòa một mảng. Thế trận tập hợp từ ngàn vạn vệt sáng kia, đừng nói là nhìn thẳng, cho dù chỉ liếc qua cũng đủ để hoa mắt chóng mặt. Nhưng, điều đáng sợ nhất không phải ở đó, mà những mảnh vụn thủy tinh với các cạnh thẳng băng một cách khác thường, vào khoảng khắc bay ra khỏi tường, lại bất ngờ mọc ra những thứ nhọn hoắt như gai, ồ ạt lao thẳng tới Chung Húc chỉ đứng cách đó vài bước chân.

Nếu bị cả đống mảnh vỡ kia chạm phải, thì toàn thân trên dưới liệu có còn miếng thịt nào nguyên lành? Huống hồ, với tốc độ khủng khiếp của chúng, e rằng chỉ trong chớp mắt đã rạch toang bất cứ cơ thể bằng da bằng thịt nào thành mảnh vụn.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, Chung Húc vẫn không chút hoảng hốt, chỉ giậm chân một cái, toàn thân bay bổng lên không. Sau một cú lộn nhào đẹp mắt sang bên cạnh, chân trái cô điểm một cái lên tường, đã nhẹ nhàng hạ xuống bức phù điêu hình hoa hồng bằng sắt dùng để trang trí nhô ra trên chấn song cửa sổ, tuy vô cùng nhỏ bé, nhưng đã đủ cho cô đặt chân mà đứng dán người vào tường lơ lửng trong không trung. Toàn bộ những mảnh gương vụn hung hãn cắm phập vào bức tường nơi cô vừa đứng, trên tường lập tức rạn nứt chằng chịt, Chung Húc thậm chí còn cảm thấy cả gian phòng đang chao đảo.

Chung Húc nhảy xuống đất, cảnh giác quan sát bức tường chi chít vết thương, suy ngẫm xem chiêu này có phải là đòn quyết định của kẻ tấn công hay không.

Khi cô đang từng bước tiến lại gần bức tường, từ trong vách tường bỗng vọng ra những tiếng lỏm bỏm quái dị, những mảnh gương đang găm trên tường đột ngột chìm nghỉm vào bên trong giống hệt như đá rơi xuống đầm lầy, chớp mắt đã không còn tăm tích, thậm chí cả những vết nứt do chúng tạo thành cũng đã biến mất cùng với chúng. Trước mặt cô, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thần kinh của Chung Húc không vì vẻ yên bình trước mắt mà thả lỏng, bởi vì yêu khí nồng nặc vẫn lan tỏa khắp gian phòng.

Đứng ở chính giữa sàn nhà, cô nín thở, điềm tĩnh quét mắt nhìn khắp mọi hướng trong phòng. Thình lình, có một luồng khí yêu tà khác hẳn với gió lạnh lặng lẽ quét qua bên trái cô, khiến tóc cô lay động. Cảm giác đó, giống như có một lưỡi đao sắc bén đang chém thẳng về phía mình. Quả nhiên, trên bức tường bên trái vụt trồi lên một vật màu xám, trông giống như một đám vật sống đang lúc nhúc bên trong lớp màng mỏng, sau tích tắc đã chọc thủng chướng ngại chui ra, té ra vẫn là những mảnh gương vỡ biến thái vừa lặn mất khi nãy. Chỉ có điều, lúc này chúng giống như đã bị ép dẹp, tập hợp thành một mũi dao sáng lòa lòa tua rủa gai móc ngược, vùn vụt lao thẳng vào tim Chung Húc.

Thấy tình thế chẳng lành, Chung Húc lập tức bật ngửa người về phía sau một cú cực chuẩn, vào khoảng khắc "lưỡi dao" sắp chạm tới mình, đã khiến chúng bay vọt qua trước trán, "choang" một tiếng lao thẳng vào bồn rửa tay ốp toàn gạch men phía đối diện. Cô bật thẳng người dậy như con cá chép, ngoảng đầu lại nhìn. Giống hệt như vừa nãy, những mảnh thủy tinh vừa nhất quyết lấy mạng cô đã chìm lút vào trong lớp gạch men, không sót lấy một mảnh.

– Yêu nghiệt! – Chung Húc nghiến răng chửi một tiếng, xiết chặt nắm đấm.

Đúng lúc cô đang định phản kích, một cơn rung lắc như động đất dấy lên từ dưới chân, mà không phải, mà là từ khắp bốn phương tám hướng ập lại với một khí thế nặng nề khủng khiếp. Vô số luồng sáng chói mắt thình lình bắn vọt ra từ dưới sàn, trên tường, thậm chí cả trần nhà, khiến Chung Húc buộc phải vung tay che mắt theo phản xạ. Lúc này, cảnh tượng dị thường dưới chân đã khiến cô chú ý. Chung Húc mở to mắt, khó nhọc nhìn xuống, hóa ra trên sàn nhà láng bóng như gương đang từ từ mọc lên vô số vật thể màu trắng bạc giống như đầu kim, tốc độ mỗi lúc một nhanh, đầu nhọn mỗi lúc một dài, nếu như đi chân trần giẫm lên đó, e rằng đã máu thịt toe toét cả rồi. May mà Chung Húc đang mang một đôi boot giữ ấm với phần đế bằng gân bò dày cộm. Cô đạp mạnh một cái, những mũi nhọn lập tức gãy tan thành vô số đoạn, rơi vung vãi trên mặt sàn, rồi lại chìm nghỉm xuống dưới, biến mất, thay thế cho chúng là càng nhiều hơn nữa những đồng bọn mới mọc ra. Không chỉ nền nhà, mà cả trần nhà, bờ tường, bất cứ chỗ nào có thể nhìn thấy trong phòng, đều có những thứ tương tự đang mọc điên cuồng như nấm sau mưa. Chúng càng mọc càng dài, càng mọc càng nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, không đầy ba phút sau, Chung Húc đang ở giữa vòng vây của chúng sẽ thành một con nhím đẫm máu.

Giẫm thêm mấy cái đạp vỡ những chiếc gai dài, Chung Húc tạm thời dọn được một chỗ để đặt chân. Cô nộ khí bừng bừng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khung gương trống rỗng trên bồn rửa, quát lớn:

– Không thấy hổ ra oai, tưởng ta là mèo Garfield chắc?

Tập trung tinh thần, nhắm mắt, hai tay bắt quyết, chỉ nghe cô đanh giọng hét lớn:

– Cửu Diệm Địa Hỏa, tận diệt mọi ô uế trong tam giới. Xuất!

Một ngọn lửa vàng rực rỡ bùng lên từ bàn tay vừa đánh ra, hệt như rồng thần giương vuốt, mang theo luồng chính khí ngất trời sẵn sàng quét sạch mọi yêu quái tà ma, gầm rít lao thẳng vào khung gương trống rỗng. Chỉ nghe "ầm" một tiếng như sấm nổ ngang trời, một vòng sáng khổng lồ màu vàng kim dội ra từ trong khung gương. Ngay lập tức, ánh sáng phát ra từ những mảnh gương lập tức trở nên mờ tối, những gai nhọn cũng ngừng mọc. Còn trong khung gương, thình lình bốc ra một ngọn lửa màu xanh dương, khóa chặt toàn bộ khung gương trong lửa.

Á!!

Một tiếng rú thảm thiết vang lên trong không trung.

Ánh sáng sắc lạnh, gai nhọn, trong khoảng khắc bỗng chốc hóa thành vô hình. Trong gian phòng tắm nhỏ hẹp, ngoài khung gương vẫn đang bốc cháy bừng bừng, tất cả mọi thứ đều quay về với vẻ yên bình vốn có.

Nhịp tim của Chung Húc còn chưa kịp trở lại bình thường, lại nghe thấy một tiếng "uỳnh" kinh động, cánh cửa khóa trái đã bị tông bật ra.

Tư Đồ Nguyệt Ba mặt mày hốt hoảng, ôm chầm lấy cô, cuống quýt hỏi dồn:

– Sao thế? Vừa rồi anh nghe thấy bên trong có tiếng động lạ! Cửa lại bị khóa trái, em không sao đấy chứ?

– Em không sao! Vừa rồi có kẻ đánh lén! – Chung Húc thản nhiên như không le lưỡi với anh.

– Ôi trời, tấm gương tại sao lại bốc cháy thế? – Tư Đồ Nguyệt Ba trợn mắt nhìn khung gương trên tường, định nhào đi lấy nước dập lửa.

– Nước không thể dập tắt được Cửu Diệm Địa Hỏa của em đâu! – Chung Húc ngăn chồng lại, rồi nhẩm tính thời gian hẳn cũng đủ rồi, liền lẩm nhẩm một câu, một tay bắt quyết, một tay vung về phía khung gương, hét lớn một tiếng:

– Thu! – Ngọn lửa kia giống như hiểu được tiếng người, ngoan ngoãn thu lại thành một tia sáng màu lam lấp lánh ánh kim, quay trở về trong tay Chung Húc.

– Được rồi, ra ngoài thôi! – Cô phủi tay, đẩy anh chồng lúc này đang thở phào nhẹ nhõm ra khỏi nhà tắm.

Ngồi trên ghế, ngực Chung Húc vẫn hơi dồn dập phập phồng.

– Đúng là em không sao chứ? – Tư Đồ Nguyệt Ba nắm lấy tay cô, đoán xem cô vợ lúc nào cũng thích ra vẻ kiên cường có nói dối hay không.

– Đúng là không sao! Chỉ có gót giày bị trầy xước chút ít thôi! – Chung Húc cố làm ra vẻ tinh nghịch giơ chân lên, khoe ra gót giày thủng lỗ chỗ do bị gai nhọn đâm phải – May mà đôi giày này là hàng chất lượng cao!

Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ thở phào, rồi đứng dậy bước tới trước nhà tắm, lia ánh mắt sắc bén quan sát khắp trên dưới hiện trường có phần lộn xộn, sau đó quay lại bên vợ, nói:

– Gương trong khung đã biến mất, nhưng trên mặt sàn lại không có lấy một mảnh gương vỡ. Em bị ai đánh lén, có nhìn rõ hình dạng của kẻ đó không?

– Kẻ đánh lén em căn bản không phải là con người. – Chung Húc đứng dậy, kể lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra cho chồng nghe, sau đó hơi chau mày – Ngay tới thực thân cũng không để lộ, chỉ dùng yêu khí điều khiển và biến hóa các sự vật, muốn âm thầm dồn em tới chỗ chết.

– Không những hắn không thể đánh lén thành công, mà có lẽ còn bị thương nữa! – Tư Đồ Nguyệt Ba còn nhớ tiếng rú thảm thiết vừa nghe thấy.

– Cửu Diệm Địa Hỏa của nhà họ Chung không chỉ có tác dụng với hồn ma, mà tất cả những thứ tà ác trong tam giới đều sẽ bị nó thiêu rụi. – Nói tới thần thuật gia truyền của nhà mình, Chung Húc có phần đắc ý – Nếu không phải hắn nấp trong chỗ tối, thì hắn sẽ không đơn giản chỉ là rú lên một tiếng thế thôi đâu.

– Còn may là chưa thiêu rụi nhà của người ta… – Tư Đồ Nguyệt Ba lẩm bẩm, rồi lại ngẫm nghĩ một hồi, nói – Gã đánh lén em, sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc chúng ta quyết định sẽ đến tu viện…

Lời vừa nói ra, hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người không hẹn mà cùng lờ mờ hiện lên một đáp án.

Một hồi còi xe cảnh sát hú lại gần, đám cảnh sát đang đau đầu nhức óc kia hẳn không ngờ rằng sẽ phải quay lại đây nhanh đến vậy.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đen kịt bị xé toạc ra một vệt trắng nhờ, giống như con mắt chầm chậm mở ra…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.16 - Chương 8: Chương 7

Khói tỏa ra từ hơi thở phả thành một vạt trắng mờ trên cửa kính xe lạnh giá. Chiếc xe nhà di động màu đen đang vững vàng xuyên qua màn sương lúc dày lúc mỏng. Rừng cây rậm rịt hai bên đường nhòa nhạt trong một màu xanh đã gần phai hết, vùn vụt lùi về phía sau. Tư Đồ Nguyệt Ba tập trung vào việc lái xe, đi theo chỉ dẫn của Kính, tiến về phía tu viện đang ẩn mình trong rừng. Chung Húc nhìn Kính đang ngồi thu lu ở ghế sau, thân hình mảnh khảnh bất động dưới lớp áo khoác dày sụ, khuôn mặt trắng trẻo từ lúc ra khỏi khách sạn luôn ửng hồng vì giá lạnh, chiếc mũi nhỏ nhắn thi thoảng lại khụt khịt mấy cái. Cô ta luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, cho dù hơi thở phả ra đã phủ trắng mặt kính, che khuất tầm nhìn, cô ta vẫn nhìn rất chăm chú.

– Đừng buồn nữa! – Chung Húc biết cô ta đang dùng sự im lặng để phát tiết nỗi đau buồn. Chỉ trong một ngày, liên tiếp hai người chết, một khách sạn vốn ấm áp đông vui là thế, chỉ trong một đêm, bỗng chốc trở thành một nơi xui xẻo, chỉ nghe nhắc tới đã tái mặt. Đèn xe cảnh sát nhấp nháy liên hồi, những cuộc thẩm vấn, tiếng thở dài não nề của ông chủ, mùi chết chóc lẩn khuất, tất cả khiến cho không khí như muốn đóng băng. Trong bầu không khí này, chẳng ai có thể cảm thấy thư thái, bao gồm cả vợ chồng Tư Đồ Nguyệt Ba vốn là người ngoài cuộc.

Kính thu ánh mắt lại, nhìn Chung Húc đang ngập ngừng như muốn hỏi điều gì, nói:

– Ông chủ nói rằng, tuần sau chính là kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của ông ấy và bà Sabrina. Họ quen nhau từ năm mười bảy tuổi, giữa mùa xuân,

khắp khu rừng ngập tràn ánh nắng và hoa tươi.

– Kính, sống chết đã có số trời, có đau lòng bao nhiêu cũng chẳng ích gì. – Chung Húc bật ra một lời an ủi cũ mèm nhất hạng, sau đó chuyển đề tài, trong mắt vụt qua một tia sắc lẹm – Bắt được hung thủ, mới là sự tưởng nhớ tốt nhất dành cho người đã khuất!

Kính cắn chặt môi, mắt cụp xuống, hàng mi dài khẽ rung rung, phủ lên đôi mắt đen huyền, khẽ nói:

– Ra đi mang theo nỗi nhớ thương vĩnh viễn của chồng mình… Bà Sabrina vẫn được coi là hạnh phúc…

Chung Húc khựng lại, Tư Đồ Nguyệt Ba bèn tiếp lời:

– Đúng thế, đây cũng là một niềm hạnh phúc lớn lao. Kính, nếu cô có thể nghĩ được như vậy, thì sẽ không cảm thấy quá đau buồn nữa.

Trên đôi môi mỏng hiện lên một nụ cười chua chát, Kính ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hai vợ chồng:

– Tôi biết, hạnh phúc cũng được chia thành nhiều loại. Anh Tư Đồ, hai người thật hạnh phúc!

Tư Đồ Nguyệt Ba cười cười, không nói gì.

Khi chủ đề đột ngột chuyển từ cái chết của một người sang định nghĩa về hạnh phúc, cảm giác này quả thực vô cùng quái gở. Chung Húc quay đầu lại, thầm thương xót cho cô gái trẻ đang yên lành tự dựng lại bị những vụ án mạnh tra tấn tới mức gần như khủng hoảng. Tên hung thủ đáng ghét, đúng là có chết cả ngàn lần cũng chưa thể khiến người ta hả giận. Chung Húc thề rằng, cho dù có phải xới tung cả Vienna, cũng phải tìm bằng được hắn mà xé xác thành trăm mảnh.

Trong xe trở nên trầm lắng. Tư Đồ Nguyệt Ba tiện tay ấn nút bấm trên vô lăng, dàn loa trong xe vang lên một khúc dương cầm êm ái.

Chung Húc liếc nhìn chồng một cái. Anh luôn biết đưa ra những hành động thích hợp vào thời điểm thích hợp, cho dù chỉ là một tiểu tiết.

Trong tiếng nhạc, Tư Đồ Nguyệt Ba ngáp dài, vẻ mệt mỏi thấp thoáng trên mí mắt. Thấy vậy, Chung Húc mới sực nhớ ra, anh cũng đã cả đêm không ngủ như mình, bất giác cũng thấy hơi thương chồng, bèn nói:

– Anh ơi, nếu anh mệt quá, hay là để em lái?

– Này bà xã, em còn chưa có cả bằng lái đấy! – Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn nhìn thẳng về phía trước, trong lòng dở khóc dở cười.

– Nhưng anh đã dạy em rồi mà, em lái xe cũng khá đấy chứ! Anh cả đêm chưa chợp mắt, cứ để em lái cho!

– Ngoan nào, em không đếm xỉa tới cái mạng của chồng mình, thì cũng phải nghĩ cho Kính chứ!

– …

Những nốt nhạc du dương lan tỏa trong xe, Kính lặng lẽ nhìn cặp vợ chồng hạnh phúc đang chuyện trò âu yếm trước mặt, một cảm xúc phức tạp chợt vụt qua đáy mắt.

Nhìn đồng hồ, bọn họ đã đi trên con đường rừng được gần ba tiếng, nhưng sương mù bảng lảng tứ bề không những không nhạt bớt khi thời gian tiến gần tới buổi trưa, mà ngược lại, mỗi lúc càng thêm dày đặc. Một ngã rẽ chạy chênh chếch lên trên xuất hiện trước mặt, đèn xe rọi tới đó, lờ mờ nhìn thấy mấy gốc cây khô bên đường đổ nghiêng xuống, chắn mất đường đi. Tư Đồ Nguyệt Ba đỗ xe lại bên vệ đường, hỏi:

– Kính, cô chắc chắn đây là đường dẫn vào tu viện chứ?

– Đúng vậy! – Kính gật đầu xác nhận – Mấy gốc cây khô đằng trước chính là dấu mốc rõ rệt nhất. Nghe nói… nghe nói chúng đã ở đó rất nhiều năm.

– Gây ách tắc giao thông, mà chính quyền địa phương lại không chịu xử lý à? – Chung Húc bất mãn lẩm bẩm, khép chặt thêm vạt áo khoác, rồi lật mũ ra đội lên đầu, nói – Bó tay rồi, đi bộ thôi! Từ chỗ này vào tu viện còn bao lâu nữa?

– Ờ… – Kính ngẫm nghĩ một lát, nhìn về phía con đường nhỏ chìm khuất trong màn sương, nói – Có lẽ phải mất một tiếng.

Và thế là, trên con đường nhỏ lác đác lá khô, có thêm ba bóng người vừa đi vừa xuýt xoa hít hà. Tiếng nói chuyện thi thoảng vang lên là tiếng động duy nhất tồn tại trong không gian này. Sương mù bay vấn vít trong khu rừng hai bên đường, đưa mắt nhìn thoáng qua, thấy những thân cây thẳng tắp hình như ít nhiều cũng mang dáng vẻ của con người, uể oải đứng trong bóng tối, len lén nhìn theo những vị khách không mời vừa đánh thức giấc ngủ của chúng.

– Nơi này bình thường không có ai lui tới à? – Chung Húc biết rằng dân số của nước Áo ít hơn nhiều so với Trung Quốc, nhưng cũng không thưa thớt tới mức suốt cả chặng đường dài không nhìn thấy một bóng người. Bước trên con đường trống trải, cô cứ cảm thấy ngay cả lời nói của mình cũng như có tiếng vọng vẳng lại.

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn ngó xung quanh, cười mà nói:

– Thật khó để tìm được một nơi yên tĩnh như thế này. Nếu có thêm một chút ánh nắng, thì đây đúng là nơi thế ngoại đào viên. Đáng tiếc, sương mù mịt u

ám, nhìn mà thấy nặng nề. Kính, trước đây cô đã tới tu viện rồi à?

Kính kéo sụp vành mũ xuống dưới, lại quấn chiếc khăn dày dặn chặt thêm một chút, xem chừng rất sợ lạnh, lập cập trả lời:

– Ừ. Là một người bạn dẫn tôi tới, nhưng chỉ đứng ngoài nhìn, không dám vào trong.

– Nơi đó khiến cô sợ hãi? – Tư Đồ Nguyệt Ba rất tò mò về nguyên nhân khiến cô không đi vào tu viện.

– Nơi đó… nơi đó không thể khiến con người ta cảm thấy vui vẻ… – Kính dường như đang chìm trong một vài ký ức không vui, nhưng lại lập tức mỉm cười – Một căn nhà rất cũ kỹ, giống hệt như nhà ma trong phim. Ha ha, tôi và người bạn tôi do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không vào trong.

– Con gái phần lớn đều giống nhau, nhát gan, đâu có giống bà xã tôi, gan to tày trời. – Tư Đồ Nguyệt Ba đùa cợt, bầu không khí lạnh lẽo cũng như hơi ấm lên nhờ nụ cười tự nhiên của anh. Anh nhìn nhìn Kính, giọng đầy quan tâm – Nhưng, lát nữa cô không cần phải cùng chúng tôi vào trong, cứ đợi ở bên ngoài là được. Tôi chẳng hề muốn gánh tội danh hù dọa người đẹp đâu.

– Không không… Tôi… – Kính vội xua mạnh tay một cách vô thức, nhưng lập tức phát hiện ra phản ứng của mình thật bất thường, thì ủ rũ cúi đầu xuống, hồi lâu sau mới ngẩng lên, trong mắt dường như có một sự cầu xin thành khẩn – Hay là… hay là chúng ta đừng đi nữa?

Tư Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc đưa mắt nhìn nhau, bước chân của cả ba người không hẹn mà cùng dừng lại. Chung Húc có phần lo lắng nắm lấy tay Kính:

– Cô vẫn ổn chứ? Nhìn môi cô lạnh tới tím ngắt thế kia. – Tuy trời rất lạnh, song vẫn chưa lạnh tới mức trong chốc lát đã khiến người ta rét cóng tới tím tái. Thế nhưng, lại nghĩ một cô gái yếu ớt như Kính, không những đau buồn quá độ, lại cả đêm không ăn không uống, rồi còn tháp tùng bọn họ suốt chặng đường gập ghềnh tới đây, sức khỏe không kham nổi cũng là chuyện thường. Nghĩ tới đây, Chung Húc lại bồi thêm một câu – Nếu cô thực sự thấy mệt mỏi, chúng tôi sẽ đưa cô về trước. Cô hãy chỉ vị trí đại khái của nơi đó cho chúng tôi biết, có phải cứ đi theo con đường này không?

– Không phải… Tôi không thấy mệt… Tôi… – Kính vội vàng phủ nhận, ngập ngừng một lúc, rồi chỉ nói – Hay là đừng…

Còn chưa dứt lời, cô ta bỗng nhiên ôm chặt lấy ngực, đôi màu nhíu lại một cách đau đớn, cơ thể từ từ sụp xuống đất.

– Kính! – Hai vợ chồng thấy sự tình bất ổn, vội vàng cúi xuống đỡ lấy cô ta.

– Đừng… đừng động vào tôi… – Kính bảo họ buông tay ra, cất giọng run rẩy – Bệnh cũ của tôi tái phát, mấy phút nữa sẽ ổn…

Quả nhiên, hai ba phút sau, cô ta từ từ thở hắt ra một hơi, sắc mặt không còn vẻ đau đớn nữa, mà đã trở lại như bình thường. Kính chậm chạp đứng lên, buông bàn tay đang ôm trước ngực xuống, ngần ngại nói với họ:

– Hồi nhỏ tôi bị ngã một cái, bị gạch đập trúng ngực, không hiểu tại sao lại mắc chứng đau tim, khi trời lạnh thi thoảng phát tác. Tôi quen rồi, không sao đâu! Đi thôi, phía trước rẽ ngoặt, là đã có thể nhìn thấy tu viện!

– Đúng là không sao chứ? – Tư Đồ Nguyệt Ba thấy thần sắc của cô ta lúc này quả thực đã khá hơn vừa nãy, nhưng vẫn thấy không an tâm.

– Mau đi thôi! Nếu còn chần chừ, tôi e rằng đến khi trời tối vẫn chưa tới được! – Kính nhìn anh mỉm cười nhẹ nhõm. Cơn đau đớn vừa nãy đã hoàn toàn không để lại chút dấu vết trên người cô ta, mà ngược lại, còn khiến tinh thần luôn ủ rũ của cô ta phấn chấn lên không ít.

Trên quãng đường còn lại, Kính không còn rớt lại phía sau vợ chồng họ nữa, mà giống như một người dẫn đường, luôn đi trước dẫn đầu.

Tiếp tục đi bộ một lúc lâu, khi Kính đứng trên một tảng đá nhô cao trên mặt đất chỉ về mé phía trước nói lớn:

– Nhìn đằng kia kìa!

Vợ chồng Chung Húc ngước mắt lên nhìn, thấy phía sau mấy chục gốc cây màu nâu sẫm, trên sườn núi mấp mô, một tòa kiến trúc mang đậm phong cách Roma đứng sừng sững trong màn sương mờ xám xịt. Nhưng, có vẻ hơi quái lạ, sương mù cứ như cố ý né tránh tòa tu viện, chỉ có vài dải mỏng manh lượn lờ bên trên, giống như cánh màn the phất phơ trong giấc mộng, che khuất một đôi mắt muốn nhìn trộm thế giới bên ngoài, nhưng lại không muốn bị thế giới bên ngoài nhìn thấy.

Không bị sương mù cản trở, họ dễ dàng nhìn rõ cảnh quan bên ngoài tu viện. So với nhà thờ lớn đã tham quan trước đây, tu viện này đúng là nhỏ bé và sơ sài hơn nhiều. Trên bức tường dày dặn, chỉ có ba màu đen, trắng và xám, tuy đơn giản, nhưng giống như đã được pha cẩn thận trong bảng màu, đem lại một sự hài hòa vừa vặn, làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm. Cây thập tự giá trên mái vòm đứng cô độc ở chỗ cao nhất của tòa nhà. Đối diện với nó là hai tháp chuông quay về hai phía nam bắc.

Kính nhảy xuống khỏi tảng đá, nhìn vào tòa kiến trúc sau cánh rừng đến thất thần.

– Tốt nhất là cô hãy đợi ở đấy – Chung Húc bước tới trước mặt cô ta. Tuy bản thân cô có phép thuật, không sợ hãi điều gì, nhưng Kính chỉ là một cô gái yếu đuối trói gà không chặt, trong khi mọi thứ vẫn là biến số, chẳng ai có thể bảo đảm chắc chắn sẽ bảo vệ chu toàn được cho cô ta.

– Nhưng mà… – Kính không muốn ở lại, đang định phản đối, thì lại bị Tư Đồ Nguyệt Ba ôn tồn cướp lời:

– Chúng tôi đi xem một lát rồi quay lại ngay. Nơi đó bỏ hoang đã nhiều năm, bụi bặm bên trong hẳn sẽ khiến người ta chết sặc, nói không chừng còn có cây xà ngang mục ruỗng rơi xuống. Đề phòng bất trắc, tốt nhất cô hãy ở bên ngoài đợi chúng tôi. Cứ quyết định thế nhé!

Tuy anh mỉm cười, nhưng lại lộ ra một uy thế không cho phép phản đối. Kính gật đầu:

– Được, tôi sẽ đợi ở đây. Hai người hãy cẩn thận! Nhất định phải cẩn thận!

Bóng hình mảnh dẻ đã bị những bước chạy vội vã của họ bỏ lại sau lưng. Gió núi lay động sương mù, lời dặn dò của Kính cùng với hình bóng của cô mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 9: Chương 8

Trên cánh cổng sắt chạm trổ hoa văn tinh xảo, quấn một sợi xích to cỡ cánh tay trẻ con, cho dù đã rỉ sét loang lổ nhưng trông vẫn vô cùng kiên cố. Nhìn vào chướng ngại vật cao đến năm, sáu mét kia, Chung Húc xoa xoa tay, rồi nắm lấy song sắt nhảy vọt lên, khéo léo đu người trèo qua, đáp xuống mặt đất nhẹ tênh mà vững vàng như một chú chim. Quay đầu lại, liền nhìn thấy nụ cười bối rối của Tư Đồ Nguyệt Ba ở bên ngoài cánh cửa.

– Anh đợi một chút! Chắc chắn có cửa sau! – Chung Húc đoán chắc anh chồng không đủ bản lĩnh để trèo qua cái cổng sắt kiên cố. Ở anh chàng này, tế bào kiếm tiền phát triển vượt xa tế bào vận động.

Vừa vọt đi chưa được hai bước, cô đã nghe thấy tiếng gọi của Tư Đồ Nguyệt Ba phía sau:

– Em đừng vội đi! Ổ khóa không hề khóa!

Lạch cạch một tràng, dây xích đã trượt từ trên cánh cổng xuống, giống như một con rắn chết.

Tư Đồ Nguyệt Ba lau đi vết rỉ sét bám trên ngón tay, chạy tới bên cạnh Chung Húc, hồ hởi:

– May mà anh chưa nảy ra ý định trèo tường!

– Nhưng… – Chung Húc ngơ ngác chớp mắt, lẩm bẩm – Rõ ràng em nhìn thấy nó đã bị khóa mà.

– Khóa rồi, nhưng chỉ khóa hờ thôi, kéo mạnh một cái là bật ra. – Tư Đồ Nguyệt Ba cũng cảm thấy khó hiểu – Có lẽ do lâu quá nên hỏng hóc.

Vừa đặt chân đến tu viện, đã gặp phải sự việc quái lạ, hai vợ chồng vừa bàn tán vừa đi về phía cánh cửa chính ở phía trước.

Không gian bên trong cánh cổng sắt không rộng lắm, trống huơ trống hoác; ngoài tu viện nằm ở chính giữa, ngay cả một bức phù điêu trang trí cũng không có. Thảm cỏ lâu ngày không có người cắt tỉa, cỏ dại ken dày hỗn loạn, đặt chân lên, cỏ lút đến mắt cá.

Trước mắt là hai cánh cửa gỗ cao lớn, lớp sơn màu đen bong tróc loang lổ, để lộ ra vân gỗ màu nâu sậm, có lẽ là bị hơi ẩm ướt trong rừng thẩm thấu nhiều năm, vừa mới lại gần đã loáng thoáng ngửi thấy mùi ẩm mốc. Bụi bặm, đất cát bám đầy trong những kẽ lồi lõm trên cánh cửa. Chỉ còn những hoa văn mạ vàng tinh xảo khảm trên đó đang yếu ớt gợi nhớ về phong thái sang trọng năm xưa.

– Xem ra đúng là đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. – Tư Đồ Nguyệt Ba búng vết bụi bám trên ngón tay đi – Ít nhất cũng phải mấy chục năm!

Chung Húc không nói gì, đặt tay lên cánh cửa, vẻ như muốn đẩy ra.

– Lạnh quá… – Cô thốt lên.

– Lạnh à? Anh đưa khăn quàng cho! – Tư Đồ Nguyệt Ba vội đưa tay cởi khăn quàng, không biết mình đã hiểu nhầm ý của cô vợ.

– Em có bảo là em lạnh đâu. Là hơi lạnh toát ra từ cánh cửa, là cái lạnh lẽo không thuộc về thế giới này! – Chung Húc đẩy mạnh cánh cửa, một tiếng "cách" vang lên, kèm theo bụi bặm lả tả rơi xuống, cánh cửa lớn kẽo kẹt mở ra.

– Lại cũng không khóa? – Tư Đồ Nguyệt Ba vòng ra sau cửa, gảy gảy ổ khóa kiểu cổ màu vàng kim, phát hiện ra nó không hề bị hỏng, tiếng "cách" vừa nãy rõ ràng là tiếng ổ khóa bật ra. Anh hết sức ngờ vực, nói:

– Em này, cánh cửa đáng lẽ đã được khóa trái bên trong, anh và em không có chìa khóa, mà lại mở được dễ dàng thế à?

– Mặc kệ cái khóa ấy đi. – Chung Húc đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào gian sảnh lớn vừa bày ra trước mắt.

Nơi này không hề có hệ thống chiếu sáng nhân tạo, nguồn sáng duy nhất trong sảnh chỉ là ánh sáng tự nhiên lọt qua một khung cửa sổ nhỏ hẹp. Vì không có ánh mặt trời, những tia sáng nghèo nàn lại càng trở nên xanh xao và nhợt nhạt.

Những cây cột trắng cao lớn gắn phù điêu trang trí giống như một người lính trung thành, nghiêm trang đứng ở các vị trí cần tới nó trong sảnh. Mấy chục hàng ghế băng xếp ngay ngắn, hai bên còn có những giá nến được đúc từ sắt đen, vết nến chảy lâu năm còn đọng lại, phủ dưới lớp bụi dày. Trong đó, chân chống của một chiếc giá đã bị gãy, treo lủng lẳng ở đó như một cẳng chân què. Đàn thánh phía đối diện đã không còn nhận ra được màu sắc nguyên bản, một chiếc bát nhỏ đen sì song vẫn thấy loáng thoáng vài chỗ trắng bạc đổ nghiêng trên đàn, trên mặt là lớp mạng nhện mỏng manh đang khẽ rung rinh.

– Là tu viện mà tại sao lại chẳng có lấy nửa bức tượng thánh nhỉ? – Tư Đồ Nguyệt Ba vừa lẩm bẩm vừa bước lên phía trước, dừng lại sau đàn thánh, nhìn chằm chằm xuống mặt đất – Em lại đây xem này!

Chung Húc bước lại nhìn, là một đống mảnh vỡ nhiều màu thò ra một nửa từ trong đất bụi. Hai người ngồi thụp xuống, Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ bới lớp bụi bặm phía trên, lộ ra một bàn tay người làm bằng sứ chỉ còn lại ba ngón, bên cạnh còn vùi non nửa khuôn mặt mang con mắt tuyệt đẹp, cây thập tự giá đã phai màu bất lực nằm cùng chỗ với chúng.

– Hóa ra tượng Đức Mẹ ở chỗ này… – Tư Đồ Nguyệt Ba phủi tay, ánh mắt tiếp tục tìm kiếm xung quanh bức tượng Đức Mẹ đã vỡ vụn, nhanh chóng phát hiện ra một dấu vết cháy đen cách đó vài bước chân. Cùng lúc đó, Chung Húc cũng để ý tới sự bất thường của vết cháy, bèn bước lại gần, phẩy đi lớp bụi phủ bên trên, một hình vẽ ngôi sao sáu cánh hiện ra mồn một trước mắt. Không phải là được vẽ, mà là vết cháy do bị lửa lớn thiêu đốt mà thành, in dấu vĩnh viễn lên mặt đất. Nhìn lâu vào đó, lại sinh ảo giác như có mùi cháy khét phảng phất trong không khí.

– Chà chà, không ngờ lại là phong ấn Solomon! – Chung Húc ngắm nghía một hồi, rồi đặt tay lên hình ngôi sao sáu cánh, cuối cùng nói chắc nịch – Nhưng từ rất lâu về trước đã bị vô hiệu hóa.

– Đến cả phép thuật của phương Tây em cũng thông thạo thế kia à? – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn cô vợ với ánh mắt khâm phục – Phong ấn Solomon có tác dụng gì thế?

– Tà ma ngoại đạo không phân biệt quốc tịch. Trong lĩnh vực trừ tà diệt ma, nhà họ Chung em vẫn luôn Đông Tây kết hợp! – Chung Húc không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để ca ngợi gia tộc mình, rồi nói tiếp – Thứ này bắt nguồn từ đạo Do Thái. Phong ấn Solomon lại có hai cách dùng hoàn toàn trái ngược nhau, một là phong ấn ác ma, hai là triệu hồi ác ma, hoàn toàn dựa vào vị pháp sư sử dụng nó là chính hay tà.

– Vậy phong ấn này thuộc loại nào? – Nghĩ tới nơi này từng là một tu viện thiêng liêng, Tư Đồ Nguyệt Ba suy đoán – Có lẽ là dùng để phong ấn ác ma chăng…

Chung Húc đứng dậy, ánh mắt chiếu ra những tia lạnh lùng:

– Sai, là để triệu hồi ác ma. Tà khí toát ra từ phong ấn tới giờ vẫn chưa tiêu tan hết – Đưa mắt nhìn không gian tăm tối xung quanh, cô thở hắt ra một hơi dài, cười cười – Đây đúng là một nơi thú vị.

– Triệu hồi ác ma ở trong tu viện… Đây đúng là một việc mạo hiểm, khác nào nhổ nanh trong miệng cọp. Ha ha, xem ra, tác giả của phong ấn này không phải kẻ tầm thường! – Tư Đồ Nguyệt Ba càng nghĩ càng thấy "thú vị".

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy trên đầu "rắc" một tiếng, một khối đen khổng lồ lao vùn vụt xuống hai người họ.

– Tránh ra! – Chung Húc hét lớn, vung tay xô bật anh chồng đi.

Một luồng gió sắc như dao thốc qua sát trước mặt họ, sau một tiếng "rầm" vang dội, một khúc gỗ tròn to ngang thân người giáng thẳng xuống giữa hai vợ chồng, mạnh đến nỗi một nửa thân gỗ bập lút xuống mặt đất, trong bụi đất mịt mù, vô số đường nứt ngoằn ngoèo lan khắp sàn nhà, trông vô cùng kinh dị!

Nhìn cái khối thù lù chỉ cách mũi chân mình không đầy một thước, Tư Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc đang ngã ngồi dưới đất đều đờ ra mất vài giây.

– Không sao chứ? – Tư Đồ Nguyệt Ba lồm cồm bò dậy. Chung Húc phía bên kia đã đứng lên trước, thản nhiên phủi bụi bám trên quần áo, lắc đầu:

– Em không sao. Đúng là cái nhà rách!

Tư Đồ Nguyệt Ba lúc này mới thấy yên tâm, lập tức ngửa cổ nhìn lên trần nhà, rồi lại nhìn xuống khúc gỗ tròn to tướng, nói:

– Đây có lẽ là cây gỗ chống trên xà nhà, nhưng em hãy nhìn phần đuôi nó mà xem!

Nhìn theo tay chỉ của chồng, Chung Húc đã thấy một vết cắt phẳng phiu do bị vật sắc chém đứt trong khoảng thời gian cực ngắn.

– Súc gỗ này rơi xuống không phải vì bị mục ruỗng đã lâu, mà là bị con người chặt đứt… – Đôi mày Tư Đồ Nguyệt Ba từ từ chau lại, đầy nghi hoặc nhưng không hề hoảng sợ.

– Ha ha, có người không hoan nghênh chúng ta tới thăm quan nơi đây. – Chung Húc cười nhạt, rồi bước tới lối đi ở chính giữa, nhìn thẳng vào phía trước

vốn không có bất cứ hiện tượng khác thường nào, vẻ cảnh giác và ngạo nghễ bừng lên trong mắt, dường như thứ đang lượn lờ trước mặt không phải là không khí, mà là loài ác ma không đội trời chung.

– Có… yêu khí à? – Tư Đồ Nguyệt Ba đứng bên cạnh cô. Mỗi khi Chung Húc có biểu hiện giống như thế, có nghĩa là một trận quyết chiến đã bắt đầu.

– Không có! – Câu trả lời của Chung Húc nằm ngoài dự liệu của anh – Em không cảm nhận thấy bất kỳ một luồng yêu khí nào đang chuyển động. Thật là quái lạ… Thế nhưng, em khẳng định, ở một chỗ nào đó, có một đôi mắt đáng ghét vẫn luôn nhìn trộm chúng ta.

Nghe cô nói vậy, Tư Đồ Nguyệt Ba không đáp lời, lẳng lặng quét ánh nhìn khắp mọi hướng, dường như đang tìm kiếm "đôi mắt" đang ẩn nấp trong bóng tối.

Làn khói trắng mờ phả ra từ mũi họ, trong sảnh yên tĩnh một cách dị thường. Lúc hai người không lên tiếng, chỉ còn nghe thấy những hơi thở khe khẽ.

– Á!

Thình lình, một tiếng rú chói tai phá tan bầu tĩnh lặng vô cùng tận. Cho dù tiếng rú vẳng lại từ ngoài cổng, nhưng vợ chồng Chung Húc vẫn lập tức đoán ra, đó là tiếng của Kính.

Hai người lập tức co cẳng chạy lao ra phía cổng, vừa chạy vừa thầm ân hận vì vừa nãy chỉ nghĩ được rằng bên trong tu viện có thể có nguy hiểm, mà lại quên bẵng mất, để một cô gái đứng một mình trong rừng núi hoang vắng, chưa nói tới yêu ma, cho dù chỉ gặp một con dã thú bình thường, cũng đã không đủ sức chống đỡ.

Tư Đồ Nguyệt Ba kéo mạnh cánh cửa khép hờ, sau tiếng kẽo kẹt, hai vợ chồng một trước một sau lao vọt ra ngoài. Nhưng, cảnh tượng xuất hiện ngay trước mắt đã lập tức khiến họ như bị đóng đinh tại chỗ…

Ngoài cổng, không còn là khu vườn hoang um tùm cỏ dại mà họ nhìn thấy khi mới bước vào, mà là gian đại sảnh rộng lớn và đổ nát của tu viện. Ghế băng, giá nến, cột trụ màu trắng, thậm chí tới cả súc gỗ rơi xuống bên cạnh đàn thánh, đều giống y hệt.

Tư Đồ Nguyệt Ba chớp mạnh đôi mắt theo phản xạ, rồi huých vào người Chung Húc.

– Em ơi, anh không bị hoa mắt đấy chứ?

– Không hề! – Chung Húc đã quá quen với những cảnh tượng cổ quái, sắc mặt vẫn bình thản, điềm nhiên nói – Chúng ta lại quay trở vào rồi.

Lại ngoảnh đầu, thì cảnh cửa không biết đã đóng sập lại tự bao giờ. Tư Đồ Nguyệt Ba đẩy mạnh vào cánh cửa, phát hiện ra nó đã biến thành tường đồng vách sắt, dù anh có dồn hết sức lực cũng không hề suy suyển. Họ đứng sau cánh cửa, lối đi dằng dặc bắt đầu kéo dài từ dưới chân họ, còn đường về, đã bị bít kín.

– Có em ở đây, anh cứ yên tâm! Vào được thì tự nhiên sẽ ra được. – Chung Húc kéo chồng lại gần, có phần lo lắng người chồng chưa bao giờ gặp phải tình huống tương tự bị khủng hoảng tâm lý.

– Anh biết rồi, anh chỉ cảm thấy rất quái lạ mà thôi. – Tư Đồ Nguyệt Ba cũng điềm tĩnh không kém Chung Húc, mỉm cười vỗ lên vai vợ – Chồng em không phải gã thỏ đế đâu! – Sắc mặt anh chợt sầm xuống – Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Kính… Nếu như, cô ấy cũng ở "trong này".

– Gượm đã, tiếng hét chúng ta vừa nghe thấy, chưa chắc đã là của Kính! – Lúc này, Chung Húc lại không hề nôn nóng đi tìm người. Cô bước lên mấy bước, lấy ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng từ trong túi, chấm lấy một ít thứ gì đo đỏ như bột màu lên đầu ngón tay, sau đó ấn lên giữa hai đầu lông mày, tập trung tinh thần, quát khẽ một tiếng:

– Mở! – Từ đôi mắt sáng rực của cô rọi ra hai ánh mắt sắc bén tới mức có thể xuyên thấu bê tông cốt thép, mọi ngóc ngách trong sảnh đều không thoát khỏi tầm nhìn của cô.

Nhưng rất nhanh, cô khẽ chau mày, nói:

– Không phải là ảo giác… Thứ chúng ta đang nhìn thấy là một không gian thực sự.

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào vết đỏ giữa ấn đường của vợ, thắc mắc:

– Lẽ nào nãy giờ em tưởng rằng cả hai chúng ta đều bị ảo giác?

– Một số yêu tà có thể tạo ra ảo giác để mê hoặc và đánh lén con người. Thứ chu sa thông linh gia truyền của nhà em chuyên dùng để phá giải chiêu ảo giác. – Chung Húc cất chiếc lọ vào trong túi, nghiêm túc nói – Bây giờ em có thể khẳng định, gian đại sảnh vốn dĩ không nên xuất hiện trước mặt chúng ta, đúng là một không gian thực, chứ không phải là ảo giác do ngoại lực tạo ra.

Nghe cô nói vậy, Tư Đồ Nguyệt Ba không khỏi lo lắng:

– Nếu đây là một không gian thực, thì tiếng hét vừa nãy…

– Đi tìm người thôi! Gian đại sảnh nhìn qua là thấy cả rồi, lên lầu tìm xem thế nào. – Chung Húc rảo nhanh bước chân, tìm kiếm cầu thang dẫn lên tầng

hai của tu viện. Bước tới một chỗ bị che khuất bởi ván gỗ và đá tảng lộn xộn ở mé phải của đàn thánh, Tư Đồ Nguyệt Ba dừng chân, dỡ bỏ vài tấm gỗ, một cánh cửa sắt màu đỏ sậm, rỉ sét loang lổ đột nhiên hiện ra phía sau. Anh liền gọi Chung Húc đang sục sạo ở phía trước quay lại, hai người hợp sức dọn dẹp những chướng ngại vật đã mục ruỗng vì thời gian và bụi bặm sang một bên.

– Liệu Kính có ở trên đó không? – Tư Đồ Nguyệt Ba phẩy lớp bụi dày đặc đang xộc tới trước mặt, nhìn cánh cửa sắt với tay nắm đã rỉ sét hoàn toàn, thoạt nhìn đã biết rất nhiều năm không có ai động chạm đến – Chỗ này hoàn toàn không có vẻ gì là đã có người đi qua.

Chung Húc lại không nghĩ nhiều đến vậy, thuận tay nhấc bổng một hòn đá trọng lượng không hề khiêm tốn lên, đập thẳng cánh vào ổ khóa lủng lẳng muốn rơi trên cánh cửa, khiến vật bảo vệ có cũng như không này rụng luôn xuống đất – Nếu yêu nghiệt muốn mang con tin lên trên tầng, hoàn toàn không cần theo lối cầu thang. Nhưng em với anh nhất định phải đi theo cầu thang. – Nói xong, cô khẽ đẩy nhẹ một cái, vôi vữa lẫn với mạt sắt rơi xuống lả tả như mưa trong lúc cánh cửa lắc lư mở ra. Một cầu thang tối thẳm sặc mùi ẩm ướt và lạnh lẽo chạy thẳng đứng lên trên, chìm khuất trong bóng tối, không nhìn thấy tận cùng.

– Đi thôi! – Chung Húc lách người qua khe cửa, còn Tư Đồ Nguyệt Ba trước khi bước theo cô, đột nhiên quay đầu nhìn về phía đàn thánh, một tia khác lạ bỗng vụt qua trong mắt anh.

Bật chiếc bật lửa lên, ngọn lửa bé xíu tỏa ra quầng sáng nhỏ hẹp, chiếu sáng cho hai con người đang lò dò leo từng bậc cầu thang. Tư Đồ Nguyệt Ba chốc chốc lại nhìn vào bức tường lúc ẩn lúc hiện trong ngọn lửa bập bùng, nói với Chung Húc:

– Em nhìn lên tường xem, hình như có những hoa văn rất cổ quái.

Ghé bật lửa vào sát tưởng, hai người quan sát kỹ lưỡng bức tường đất đã bong tróc từng mảng lớn, phát hiện ra lớp tường bên trong có khắc một chuỗi ký hiệu màu đỏ không phải tiếng Trung không phải tiếng Anh cũng chẳng phải hình vẽ, xếp thành một hàng ngang thẳng băng. Nếu không phải lớp vữa bên ngoài đã bị tróc lở, thì hoàn toàn không thể phát hiện ra bên trong lại có những thứ quái quỷ này.

– Những thứ này… rất giống… cũng không phải… – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào thứ "ký tự ngoài hành tinh" kia, dường như đã nhận ra chúng, nhưng lại không chắc chắn. Chung Húc hết ngoẹo cổ sang phải lại ngả đầu sang trái, rồi nói – Giống như tiếng Anh, nhưng lại không phải, hơn nữa, nét bút sao trông lại kỳ quặc thế nhỉ? Nhưng dựa vào kinh nghiệm của em, những ký hiệu này có lẽ là một loại bùa chú gì đó, nếu không, đã chẳng phải giấu kín trong tường một cách thần bí đến thế.

– Khoan đã… – Tư Đồ Nguyệt Ba hai mắt vụt sáng, móc trong túi áo ra chiếc điện thoại có thiết kế mặt gương, chiếu thẳng vào dòng chữ trên tường, đột ngột hiểu ra – Thảo nào anh cứ thấy rất quen mắt mà lại không nhận ra được, hóa ra những ký hiệu trên bức tường này toàn bộ đều là chữ Hebrew viết ngược. Em xem này!

Anh giơ chiếc điện thoại ra trước mặt Chung Húc. Nhìn vào những ký tự phản chiếu trên mặt điện thoại, Chung Húc kinh ngạc ra mặt:

– Đúng là chữ Hebrew! Chả trách em cứ thấy nó kỳ quặc thế nào, hóa ra toàn bộ đều viết ngược! Nhưng… – Hai người cùng rời mắt khỏi bức tường. Một chuỗi ký tự Hebrew viết ngược được giấu kín trong tường, giống như một ngôi nổ thình lình xuất hiện, không hẹn mà cùng dấy lên trong lòng họ một dự cảm nguy hiểm vô cùng ma quái.

Một tu viện thình lình xuất hiện bên ngoài cánh cửa, một không gian bồng bềnh giữa chân thực và ảo giác, giống như một hố đen tham lam khổng lồ, mang vọng tưởng nuốt chửng bất cứ con mồi nào mà nó hợp nhãn.

Ôm theo một bụng nghi ngờ, hai người đã leo hết đoạn cầu thang dài dằng dặc.

Hai người hoàn toàn không ngờ được rằng, thứ nghênh đón họ ở cuối cầu thang không phải một cánh cửa sắt đóng im lìm, cũng không phải một lối đi bình thường, mà là một bức mành mành bằng pha lê, hoặc có lẽ là thủy tinh, buông dài từ trần nhà xuống tận sàn. Lớp bụi dày cộm đã phủ lấp màu sắc và vẻ sáng bóng vốn có, trông nó giống như một nữ tỳ ăn mặc xoàng xỉnh đang cụp mắt nhìn xuống, cúi mặt thõng tay cung kính đợi lệnh.

Vén mành bước qua, bụi bặm mù mịt rơi xuống đầy đầu họ. Nhưng vén tấm mành này lên, họ lại nhìn thấy ngay tấm mành thứ hai, lại vén lên, vẫn còn có tấm thứ ba. Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó kiên nhẫn lặp lại động tác vừa nãy, cứ thế cho tới khi đi qua bức mành thứ bảy, một luồng sáng chói mắt bất ngờ rọi tới, giống như vừa từ hang động tối tăm đột ngột bước ra một không gian rực rỡ ánh mặt trời. Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba đồng thời nghiêng mặt sang một bên theo phản xạ, né tránh luồng sáng thình lình chiếu tới.

Vài giây sau, khi mắt họ đã thích ứng với ánh sáng bất ngờ, Chung Húc nhìn thấy tầng thứ hai của tu viện bày ra trước mắt, bất chợt sững người. Tư Đồ Nguyệt Ba thì há hốc cả miệng, rồi lẩm bẩm một mình:

– Đây… có lẽ không giống với cách bài trí của tu viện cho lắm!

Đá hoa cương màu trắng ngà lát thành mặt sàn bóng lộn như gương. Chỗ tiếp giáp giữa các bức tường đều được trang trí bằng phù điêu làm từ gỗ hồng mạ vàng. Trên bức tường chính trước mặt họ có treo vài chục bức tranh nền trắng vẽ hoa văn màu xanh lam. Ngoài vài món đồ nội thất xa hoa mang phong cách cổ điển của châu Âu thời Trung Cổ, còn có không ít đồ sứ Trung Quốc kiểu dáng tinh xảo trang nhã được điểm xuyết một cách tinh tế ở những vị trí đẹp nhất. Bên cửa sổ, những tấm rèm bằng sa tanh màu trắng ngà viền đăng ten và sợi dây lụa màu lam phơn phớt buộc phía trên đang phơ phất tung bay trong gió nhẹ. Chùm đèn pha lê treo trên trần nhà dịu dàng tỏa xuống thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Trong toàn bộ không gian phòng lớn, ánh huỳnh quang sóng sánh như nước.

– Em ơi, có phải là ảo giác không? – Tư Đồ Nguyệt Ba nghi hoặc hỏi vợ. Kỳ thực, bất kể là ai, cũng đều không thể tưởng tượng được gian phòng cực kỳ xa hoa và lịch sự trước mắt có liên quan gì đến một tu viện trang nghiêm khô cứng.

Chung Húc lắc đầu:

– Không phải! Vẫn là không gian thực.

– Thật là quá thú vị… – Tư Đồ Nguyệt Ba phá lên cười vang, rồi than thở – Chúng ta đang tới nơi nào thế này?

– Anh đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! – Chung Húc tự tin bảo đảm, sau đó quệt đầu ngón tay lên mặt tủ bên cạnh, rồi chìa ra trước mặt chồng, nói với vẻ đùa cợt:

– Anh nhìn xem, nơi này sạch bong. Người sống ở đây cũng chăm chỉ đấy chứ!

– Có người sống ở đây à? Anh chẳng nhìn thấy một ai cả… – Tư Đồ Nguyệt Ba quay một vòng tại chỗ. Gian phòng này tuy lớn, nhưng lại rất đỗi trống trải, vừa nhìn đã thấy được toàn bộ, không có bất kỳ góc khuất nào có thể ẩn nấp.

– Vị chủ nhân này tính tình rất e thẹn, hoặc là xấu xí quá, nên không dám ra gặp khách khứa, đương nhiên là anh không nhìn thấy được rồi! – Chung Húc cố làm ra vẻ thản nhiên, tiếp tục pha trò, rồi lại bước lên mấy bước, sắc mặt vụt sa sầm, quát khẽ một tiếng:

– Yêu khí…

– Cái gì… – Tư Đồ Nguyệt Ba còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe "uỳnh" một tiếng kinh người bên mé phải. Chiếc tủ đứng màu trắng với phần mép khảm vàng đặt bên phải bức tường chính thình lình bị đẩy bật tung từ bên trong, một thân người lăn lông lốc ra qua cánh cửa mở rộng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.16 - Chương 10: Chương 9

– Cứu… tôi với! – Kính sắc mặt kinh hoàng ngã lăn trên sàn nhà, mái tóc dài rối bù sổ tung, hai tay ra sức túm chặt lấy cổ, bộ dạng giống như đang gắng sức giằng kéo một sợi dây vô hình đang thít chặt lấy cổ mình, đôi chân bê bết bùn đất giãy đập loạn xạ một cách bản năng. Đế giày thể thao cọ xát lên mặt sàn, phát ra những tiếng ken két hết sức ghê tai.

Hai vợ chồng còn chưa kịp xông tới cứu người, chỉ nghe "soạt" một tiếng, cả thân người Kính bị một luồng sức mạnh vô hình nhấc bổng lên, quăng đánh vèo lên không trung, sau đó dán chặt vào trần nhà, "trượt" thẳng về phía cửa sổ đang mở toang. Tiếng gào thét kinh hoàng và tuyệt vọng kéo theo hàng tràng dư âm dội lại, đủ để chặn cứng hơi thở của tất cả những ai nghe thấy.

Chung Húc đạp mạnh một cái lên mặt ghế sô pha phía trước, lấy đà nhảy vọt lên, hạ xuống nóc chiếc giá sách bằng gỗ cao nhất bên cạnh, rồi lẹ làng nhảy vụt lên, chụp lấy điểm tựa duy nhất trên trần nhà – chiếc đèn chùm, sau đó bật người lên, nhắm chuẩn mục tiêu, hai chân khẽ đạp một cái, bay vọt đi theo quán tính, nhẹ nhàng như chim én lao về phía Kính chỉ còn vài bước nữa là văng ra ngoài cửa sổ, một tay chụp ngang lưng cô ta, tay còn lại rút ra một đạo bùa màu đen nhanh như làm phép, bàn tay khẽ lắc một cái, hét lớn:

– Kiếm vàng Phục Quỷ, ác ma tránh xa! – Lá bùa vụt một cái biến thành một luồng sáng vàng chói mắt, bay vọt ra từ kẽ tay Chung Húc với tốc độ khủng khiếp, đâm sầm vào trần nhà cách đỉnh đầu Kính không xa, dội ra một vòng sóng khí uy thế hừng hực.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú thảm thiết, một làn khói xám đen phụt ra nơi luồng sáng vàng rực vừa đâm vào, còn Chung Húc chỉ cảm thấy trong tay bỗng dưng nhẹ bẫng, sức lực đang dùng để đỡ lấy Kính vụt biến mất trong tích tắc, hai người cùng rơi thẳng từ trên trần nhà xuống.

Trong cái rủi có cái may. Tư Đồ Nguyệt Ba vừa vặn lao kịp tới chỗ hai người đang rơi xuống, cũng không hiểu anh lấy đâu ra sức lực ghê gớm đến thế, bất chấp mối nguy có thể bị va đập đến gãy xương, lập tức giang tay ra đỡ lấy họ, sau đó cả ba người cùng ngã chồng chéo dưới nền nhà.

– Hai người không sao chứ? – Chung Húc không sứt sát lấy một sợi tóc, nhanh nhẹn bò ngay dậy, vội vàng đỡ Kính ho sặc sụa đang đè trên người Tư Đồ Nguyệt Ba, rồi cuống quýt vỗ lên vai chồng – Anh ơi, vẫn chưa chết bẹp đấy chứ?

Tư Đồ Nguyệt Ba thở hắt ra một hơi thật mạnh, vừa xoa lưng vừa lồm cồm bò dậy, nói:

– Không sao, không sao, sức nặng của hai người vẫn chưa đủ để cán chết anh đâu. Xem xem Kính có sao không!

Chung Húc cúi xuống nhìn Kính mềm oặt trong lòng mình, vẫn ôm lấy cổ ho rũ rượi, vẻ rất đau đớn, nỗi kinh hoàng vẫn còn nguyên trong mắt, sắc mặt khó coi hơn lúc mới tới rất nhiều, không chỉ trắng bệch, mà còn có thêm một lớp khí tối tăm, nói khó nghe một chút, thì chẳng khá hơn là bao so với xác chết mới bò ra từ trong quan tài.

– Kính, đừng sợ, không sao đâu! – Chung Húc ôm cô ta chặt hơn nữa, cô hiểu rõ một người bình thường khi gặp phải những chuyện ma mị quái đản, tâm lý sẽ khủng hoảng nặng nề đến đâu. Một cô gái yếu đuối thế này, không sợ tới chết ngất đã là may mắn lắm rồi.

– Tôi… tôi… – Kính run lên lập cập, có lẽ là do hoảng sợ quá mức, nước mắt chảy ròng ròng, ôm chầm lấy Chung Húc, tuôn ra một tràng lộn xộn – Vừa nãy tôi ở bên ngoài… đợi hai người… không biết ai đã đánh tôi chết ngất… Tỉnh lại thì đã ở trong này… Trên cổ có một sợi dây, thít chặt cứng, muốn xiết chết tôi…

– Khốn kiếp…

Chung Húc vừa chửi một tiếng, lại nghe thấy Tư Đồ Nguyệt Ba hét toáng lên:

– Em ơi, nhìn lên trên!

Chung Húc ngẩng đầu nhìn lên. Luồng khói xám đen nồng nặc yêu khí vừa bị kiếm vàng Phục Quỷ ép ra không những không tan biến, mà ngược lại, mỗi lúc càng tích tụ dày đặc, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, đã tập hợp thành một bộ mặt quái dị nửa người nửa thú trên trần nhà, hung hãn nhìn trừng trừng vào ba người họ, rồi lập tức ngoác miệng, nhả ra một luồng khí đen đục ngầu về phía họ.

Thấy tình hình bất ổn, Chung Húc vội đẩy bật Tư Đồ Nguyệt Ba và Kính ra, còn cô thuận đà lăn tròn sang bên cạnh. Luồng khói đen phun trúng khoảng sàn nhà nơi ba người họ vừa ngồi, mặt đá hoa cương lập tức bị ăn mòn thành một cái lỗ toang hoác, ở rìa mép còn sủi bọt xèo xèo.

Ba người kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

– Đến cả kiếm vàng Phục Quỷ cũng không sợ… – Trong lòng Chung Húc vụt lóe lên một tia bất an. Nhiều năm nay, chỉ cần kiếm vàng Phục Quỷ của nhà họ Chung xuất hiện, tất cả yêu ma lớn nhỏ không chết cũng trọng thương, vậy mà cái giống này… Lúc này, cô cũng chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, tốc chiếc tốc thắng mới là thượng sách. Cô đẩy Kính vào trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, rồi đứng dậy, nhìn lên bộ mặt trên trần nhà không chút sợ hãi, sau đó cúi xuống nói với chồng – Anh hãy dẫn Kính đứng ra xa một chút, hôm nay không phóng hỏa là không xong.

Nghe vậy, Tư Đồ Nguyệt Ba vội vã đỡ Kính dậy, lùi vào chân tường, có trời mới biết cô vợ sắp nổi cơn tam bành kia liệu có san phẳng cả gian phòng này thành bình địa hay không.

– Không cần biết ngươi là yêu quái hay ma quỷ, gặp phải người nhà họ Chung chúng ta, thì chỉ có một con đường chết. – Nhìn "bộ mặt" trông mà phát ghét trên đầu kia, Chung Húc mày liễu dựng ngược, hai tay bắt quyết, linh lực trong cơ thể chớp mắt đã tăng cao tới cực điểm, môi son hé mở, hét lớn – Cửu Diệm Địa Hỏa, tận diệt mọi ô uế trong tam giới. Xuất!

Một ngọn lửa xanh biếc với màu vàng rực rỡ bao quanh, mà không, chính xác là một con rồng lửa khổng lồ, lập tức bay vọt ra từ bàn tay Chung Húc. Trong chớp mắt, toàn bộ trần nhà đã biến thành biển lửa. Tuy cùng là một chiêu số, nhưng so với lần ở trong nhà tắm, con rồng lửa lúc này không biết đã mạnh hơn gấp bao nhiêu. Ánh sáng và hơi nóng phả ra từ ngọn lửa khiến người chứng kiến vững tin rằng, ngọn lửa xanh vàng, vừa phun ra từ trong bàn tay cô gái kia có đủ bản lĩnh để thiêu rụi mọi thứ tà ác trong tam giới.

Bộ mặt quái dị vừa gào rú vừa chạy loạn xạ trong biển lửa. Nhưng cho dù nó trốn tới chỗ nào, ngọn lửa chỗ đó lập tức mạnh lên gấp mười lần. Nó muốn há miệng phun khí phản đòn, nhưng không ngờ khí đen còn chưa kịp rời khỏi miệng đã bị ngọn lửa thiêu rụi. Nó đã bó tay hết cách, chỉ biết đau đớn giãy giụa trong ánh lửa, giống như con cá quẫy trong lưới.

Tư Đồ Nguyệt Ba che chắn cho Kính đang run lên cầm cập, cũng cố tình chặn tầm nhìn của cô, không muốn cô lại phải chết khiếp trước cảnh tượng hãi hùng.

– Anh Tư Đồ… tôi sợ lắm… – Kính vùi mặt trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, òa lên khóc hu hu, cơ thể càng run rẩy dữ dội hơn nữa.

– Đừng sợ, sẽ mau chóng ổn thôi. Vợ tôi tài giỏi lắm! – Tư Đồ Nguyệt Ba vỗ khẽ lên sống lưng gày guộc của Kính, mỉm cười an ủi cô gái đang hoảng sợ tới tột cùng.

Thế nhưng, nụ cười của anh chớp mắt đã vụt biến mất, vẻ điềm tĩnh thường trực bị thay thế bởi sự kinh ngạc tột độ. Đưa tay đẩy bật Kính ra, anh cúi xuống nhìn, một vật mỏng sắc như lưỡi dao đã cắm ngập vào ngực trái, hai mặt của vật này đều là mặt gương sáng loáng, một mặt phản chiếu Chung Húc đang bận rộn thu phục bộ mặt quỷ, mặt còn lại phản chiếu Kính đang ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn mình.

Có thể do tốc độ đâm quá nhanh, cũng có thể là do hung khí quá sắc bén, mà Tư Đồ Nguyệt Ba không hề cảm thấy đau đớn, chỉ nhìn thấy vạt áo trước ngực dần loang đỏ máu tươi.

– Kính… cô… – Anh đưa tay bịt lấy vết thương, nhìn trừng trừng vào cô gái yếu đuối mà vợ mình vừa mới liều mình cứu sống với ánh mắt bàng hoàng tột độ, chưa nói dứt lời, từ miệng anh đã phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Phía bên kia, Chung Húc đang tập trung thu phục bộ mặt quỷ vẫn không phát hiện ra tình cảnh của chồng. Toàn bộ sức chú ý của cô đều đang dồn hết vào kẻ địch trên trần nhà đã bị thiêu đốt tới biến dạng, rúm thành một cục không còn nhận rõ mồm miệng mắt mũi. Cô biết, thứ quái vật này đã sắp tiêu tan thành mây khói. Nhân lúc hơi được rảnh tay, cô quay đầu sang, đang định thông báo với hai người họ tin tốt lành rằng mình sắp đại thắng, bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng mà dù có chết cô cũng không thể tưởng tượng ra.

– Anh ơi! – Cô hét lên một tiếng, bất chấp tất cả xông tới.

– Đứng im! – Kính quát khẽ, một tay chặn lên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba, các ngón tay cô ta trong tích tắc đã kéo dài, biến dạng, trở thành năm lưỡi dao chỉ cần ấn khẽ là có thể đâm thấu tận xương. Mỗi một lưỡi dao đều phản chiếu ánh mắt bàng hoàng xen lẫn phẫn nộ của Chung Húc.

– Kính, cô điên rồi sao? – Chung Húc dừng lại cách bọn họ vài bước, gắng gượng kìm nén sự lo lắng và tức giận trong lòng, hỏi – Cô muốn làm gì?

Một tiếng cười nhạt nhẽo vô vị cất lên, kéo theo những dư âm văng vẳng. Kính nghiêng đầu, dường như đang ngẫm nghĩ xem phải trả lời câu hỏi này thế nào. Đôi mắt tròn vốn dĩ trong veo là thế, giờ khép lim dim, giống như một con mèo lười biếng đang phơi nắng.

– Nói đi! – Chung Húc dấn thêm một bước lại gần. Đến tận lúc này, cô vẫn không dám tin rằng mình đã cứu phải một kẻ vong ân phụ nghĩa.

– Đã bảo là cô đứng im! – Lưỡi dao kề trên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba cắm sâu thêm một chút, vài vệt máu nhỏ ứa ra ròng ròng. Kính vẫn bất động, cảnh cáo Chung Húc, rồi cười mà nói – Các người không nên tới nơi này. Nếu các người chịu nghe lời cô ta, mà rời khỏi đây cho sớm, chẳng phải là đã yên thân rồi ư!

– Cô ta? – Chung Húc sững người, dò đoán câu nói lạ lùng của đối phương, nhưng vừa nhìn thấy Tư Đồ Nguyệt Ba lúc này môi đã tái nhợt, cô không còn muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, bèn nghiến răng nói – Tôi không cần biết cô có mục đích gì. Tóm lại, nếu chồng tôi có chuyện bất trắc, tôi không chỉ bắt cô đền mạng, mà còn khiến cô vĩnh viễn không thể luân hồi!

– Em ơi… – Tư Đồ Nguyệt Ba lúc này đã gần như kiệt sức, khó nhọc ngẩng đầu lên nhìn Chung Húc, cố rặn ra một nụ cười – Anh… anh sẽ không sao đâu… Kỳ trăng mật của chúng ta vừa mới… vừa mới bắt… – Còn chưa kịp nói hết câu, ánh sáng trong mắt anh chợt như ngọn nến trước gió, lóe lên rồi tắt phụt, đầu ngoẹo xuống rũ rượi.

– Anh ơi! – Nỗi đau đớn xé nát trái tim khiến Chung Húc suýt chút nữa ngã gục xuống, nhưng cô vẫn gắng gượng trụ vững cơ thể, khóa chặt lấy Kính trong hai ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, hai tay xiết chặt thành nắm đấm.

Có lẽ không một ai không thấy giật mình trước một ánh mắt như thế. Kính đương nhiên cũng nhận ra cơn nộ hỏa khủng khiếp sắp sửa bùng phát của Chung Húc, bình thản lên tiếng:

– Đừng hành động lỗ mãng! Anh ta mới chỉ ngất đi thôi. Nếu cô dám làm bừa, thì tôi không dám bảo đảm an toàn cho chồng cô đâu.

– Cô… – Chung Húc tức đến nghẹn thở, đứng đờ ra tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Bản lĩnh của cô có cao siêu đến đâu, cũng không dám mang tính mạng của người mình yêu nhất ra mạo hiểm.

– Thoạt tiên, ta còn ngỡ cô mang trong mình bản lĩnh cao cường lắm. – Kính liếc xéo Chung Húc, trên mái tóc dài đen mướt, một làn sóng màu trắng bạc lấp lánh như ánh trăng chảy tràn từ chân tóc xuống, những sợi tóc khẽ lay động theo từng cử chỉ của cô ta, vẽ nên một bức tranh đẹp dịu dàng trong không trung, và đôi mắt tràn đầy vẻ khinh miệt, cũng từ màu nâu sậm ngả sang sắc tím nhàn nhạt.

Nhìn diện mạo đột nhiên biến đổi của Kính, cảm nhận làn yêu khí lồ lộ lúc này mới toát ra từ trong cơ thể cô ra, hàng loạt sự việc xảy ra trước đó vụt hiện lên trước mắt Chung Húc, giống như một đoạn phim tua nhanh, kích thích vào từng tế bào não bộ trong cô. Gã áo đen đi theo vợ chồng họ, cái gã có thân hình lênh khênh gầy guộc, luôn cố tình kéo sụp vành mũ xuống… Rất nhanh, cô nhìn thẳng vào Kính, lập tức khẳng định:

– Người theo dõi vợ chồng ta, hung thủ giết chết bà Sabrina và ông khách người Mỹ, và cả kẻ đánh lén ta… đều là con yêu nghiệt nhà ngươi!

– Ha ha, đừng có nóng vội chửi mắng người ta. Chỉ trách cô đạo hạnh kém cỏi, tới tận lúc này mới nhận ra được thân phận của ta. – Kính cười lạnh lẽo, đưa những ngón tay trên bàn tay còn lại chầm chậm lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Tư Đồ Nguyệt Ba, khen ngợi – Đây đúng là một miếng mồi ngon lành!

– Đồ khốn nạn! Bỏ cái tay dơ bẩn của ngươi ra, không được phép động vào anh ấy! – Chung Húc gầm lên như sấm dậy, chỉ hận không thể lập tức xé xác cái kẻ từng rất "đáng thương" này thành muôn mảnh.

– Tay của ta sạch lắm đấy! – Kính giơ tay ra huơ qua huơ lại trước Chung Húc với vẻ rất đỗi ngây thơ, rồi sắc mặt vụt biến, cất giọng lạnh lùng – Kẻ dơ bẩn thực sự, cô vẫn chưa gặp đâu.

Chung Húc giận dữ nhổ phì vào cô ta:

– Lẽ nào ngươi muốn nói với ta rằng, những người đã bị ngươi hãm hại, đều là phường gian ác dơ bẩn có chết cũng không hết tội?

– Đương nhiên là không! – Kính thản nhiên đáp lời – Bọn họ chỉ là thức ăn, hoặc có thể nói là công cụ. Các người cũng tương tự.

– Ngươi đúng là một con điên! – Chung Húc không muốn tiếp tục nghe cô ta ăn nói hàm hồ. Một kỳ trăng mật lãng mạn, nhất quyết không thể bị phá hỏng trong tay con yêu nghiệt. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói – Thả chồng ta ra. Nếu người cần thức ăn, thì ta ngon hơn anh ấy.

– Vậy sao? – Kính mở to mắt, chường ra một vẻ ngây thơ khiến người ta phải chết uất – Thật là vĩ đại! Cô sẵn lòng vì anh ta mà từ bỏ cả tính mạng?

– Đúng! – Chung Húc quả quyết đáp lời.

– Quăng cái túi trên người cô xuống! – Kính lạnh lùng nói.

Chung Húc sờ lên cái túi đựng đủ loại bùa chú và pháp khí gia truyền theo phản xạ, rồi không hề đắn đo, lập tức tháo xuống, ném sang một bên, trong lòng thầm chửi rủa đối phương bỉ ổi hèn hạ. Cô nói:

– Thả anh ấy ra, muốn làm gì thì cứ làm với ta, ta bảo đảm không đánh trả.

– Được thôi, nể mặt sự vĩ đại của cô! – Kính bỏ "lưỡi dao" kề trên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba xuống, năm ngón tay biến trở lại hình dạng bình thường. Sau khi đẩy con tin đang hôn mê bất tỉnh ngã gục xuống sàn nhà, cô ta đứng dậy, bước tới trước mặt Chung Húc, tươi cười nhìn cô – Đã giao hẹn rồi, không được phép đánh trả đấy!

– Đương nhiên! – Chung Húc mặt không biến sắc, nhưng trong lòng lại mừng rỡ, chửi thầm, con yêu tinh ngu xuẩn kia, tưởng rằng không có bùa chú và pháp khí, thì ta sẽ không làm gì được ngươi chắc, bà đây không đánh trả, nhưng có kiếm của bà đánh trả!

Vào khoảng khắc Kính từng bước áp sát lại gần, Chung Húc âm thầm niệm thần chú trong lòng, một đốm sáng đỏ rực rỡ như vầng mặt trời vụt hiện lên trong hai bàn tay đang chắp sau lưng của cô. Khi đối phương chỉ còn cách cô chưa đầy nửa thước, một luồng sát khí khủng khiếp chợt bùng phát từ trên người Chung Húc. Chỉ thấy tay phải cô thình lình vung ra trong tiếng hét đinh tai:

– Kiếm Chung Quỳ, xuất!

Một thanh kiếm dài ba thước tỏa hào quang đỏ chói chang bất ngờ vọt ra từ chấm đỏ trong lòng bàn tay cô. Trên thân thanh kiếm gần như trong suốt trào lên một dòng đỏ thẫm, sát khí rợn người.

– Kiếm Chung Quỳ? – Kính đờ người nhìn thanh kiếm sắc bén đang bổ xuống đỉnh đầu mình, không hề có ý né tránh.

Kiếm khí thốc tung mái tóc bạch kim của Kính, lưỡi kiếm chém thẳng xuống chính giữa đỉnh đầu cô ta. Chung Húc nắm chặt đốc kiếm, lạnh lùng nhìn con yêu nghiệt chuẩn bị mất mạng. Cô cứ ngỡ con yêu quái khốn kiếp này đã mất vía trước khí thế của cây kiếm Chung Quỳ gia truyền, không phải không muốn tránh, mà là căn bản không thể né tránh.

Thế nhưng, Kính không hề sợ hãi tới mất vía như Chung Húc đã nghĩ. Cô ta trợn ngược con mắt, nhìn lưỡi kiếm Chung Quỳ chém phập vào cơ thể, khóe miệng khẽ nhếch lên, bật cười thành tiếng, sau đó giơ ngón tay ra, búng khẽ một cái vào thân kiếm. Thanh kiếm xưa nay luôn được Chung Húc coi là vũ khí sát thủ phút chốc đã vỡ tan tành, rơi lả tả xuống sàn nhà rồi biến mất, trong khi Kính vẫn toàn thân lành lặn, tới một vết xước cũng không thấy.

Chung Húc chết lặng nhìn hai bàn tay trống không. Kiếm Chung Quỳ tuy được gọi là kiếm, nhưng là một vật vô hình được sinh ra từ linh lực. Yêu ma quỷ quái nếu bị kiếm Chung Quỳ chém trúng, sẽ lập tức hồn bay phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Vậy mà hôm nay, kiếm Chung Quỳ lại bị con yêu nghiệt kia dễ dàng phá vỡ. Hơn nữa kẻ này còn không hề tổn hại tới một sợi tóc… Việc này, việc này, làm sao có thể?

– Ha ha, cô tưởng rằng… ta ngu đến thế thật à? – Kính tươi cười nhìn Chung Húc, thong thả vuốt lại mấy sợi tóc bị kiếm khí thổi rối tung – Nơi này là địa bàn của ta, không phải của cô! – Nói đoạn, cô ta đặt bàn tay lạnh như băng lên vai Chung Húc, cười nhạt – Kể từ khi hai người đặt chân vào tu viện, đã nắm chắc phần thất bại thảm hại!

– Ta thất bại? Đừng có chém gió ác quá mà lưỡi trúng phong đấy! – Chung Húc không hề tỏ ra yếu thế, chụp cứng lấy cổ tay cô ta, rồi chỉ lên ngọn lửa vẫn chưa tắt trên trần nhà – Hãy nhìn đồng bọn của ngươi xem, đúng là còn thảm hơn lợn quay! Ngươi tưởng rằng ta chỉ biết dùng kiếm Chung Quỳ thôi ư?

– Ha ha? – Tiếng cười lanh lảnh như chuông ngân khiến Chung Húc sởn gai ốc. Cô chưa kịp phản ứng, đã thấy thân hình Kính uốn éo vài cái dẻo quẹo như vệt sóng truyền hình bị nhiễu, rồi vụt biến mất trước mặt cô. Đến khi Chung Húc kịp định thần, vội quay phắt người lại, thì Kính đã ở sau lưng cách cô không xa, chỉ vào bộ mặt bị thiêu cháy trên trần nhà, nói – Cô nói nó là đồng bọn của ta? Ha ha, thật quá nực cười. Cô nhìn cho rõ đi! – Tay cô ngắm thẳng vào bộ mặt, vẽ ra một vòng tròn. Một vệt sáng trắng chớp lóe, từ trên trần nhà rơi xuống một vật nhỏ sáng choang. Chung Húc định thần nhìn kỹ, thì ra là một cái mặt nạ bằng thủy tinh không đầy hai tấc.

– Thấy hai người nghiêm túc như vậy, ta cũng vui lòng dùng một món đồ chơi để phối hợp với các người. – Kính tung hứng cái mặt nạ trên tay – Nếu không có nó "uy hiếp" ta, thì sao cô có thể yên tâm giao ta cho chồng mình được? Diễn xuất của ta không tồi đấy chứ? – Trong tiếng cười giễu cợt, đôi mắt màu tím của cô ta bỗng bừng bừng sát khí.

Con yêu nghiệt này, đúng là một Kính vui tươi và dịu dàng như ánh nắng kia ư? Là một Kính vừa mỉm cười vừa trò chuyện với mình về tương lai, về phong cảnh ư, là một Kính đau buồn đến suy sụp vì cái chết của bà Sabrina ư? Chung Húc nhìn thẳng vào mắt cô ta, cô luôn tin rằng, tâm tư của một người dù có che giấu kỹ lưỡng đến đâu cũng sẽ bị ánh mắt bán đứng. Trực giác kiên quyết nói với cô rằng, ánh mắt trong sáng hiền hòa của một Kính mà cô gặp trước đây, tuyệt đối không thể là thứ mà một con yêu nghiệt toàn thân sát khí có thể giả bộ ra được. Càng huống hồ, cô thực sự chưa bao giờ phát hiện ra một mảy may sát khí trên người "Kính kia", đâu có giống "Kính này", toàn thân nồng nặc yêu khí. Thế nhưng, nếu như nói rằng có yêu tinh biến thành hình dạng của Kính để lừa gạt bọn họ, thì vừa nãy khi Chung Húc cứu cô ta, cũng không phát hiện ra yêu khí. Việc này rốt cuộc là thế nào?

– Không đúng… – Chung Húc càng nghĩ càng thấy quái lạ, bèn tiến thêm một bước lại gần Kính, gằn mạnh từng tiếng – Ngươi, không phải là Kính!

Một thoáng kinh ngạc rất khó phát giác vụt qua trong mắt Kính. Cô ta cười lớn:

– Ha ha, sức tưởng tượng của cô cũng thật phong phú. – Cười dứt, cô ta bỗng sầm mặt lại, mỗi lời thốt ra đều lạnh lẽo âm trầm – Nhưng việc ta là ai đã không còn quan trọng. Người sắp chết không cần thiết phải biết quá nhiều.

– Ha ha, ta e rằng ngươi đã nói ngược rồi! – Chung Húc lạnh lùng liếc xéo cô ta. Bao nhiêu năm nay, những yêu ma từng ăn to nói lớn trước mặt cô rồi

cuối cùng vẫn chết một cách thê thảm nhiều vô số kể. Cho dù Kính là kẻ khác thường đầu tiên phá hỏng được kiếm Chung Quỳ của cô, nhưng, chỉ cần cô ta có dính dáng tới yêu ma, cho dù Chung Húc có liều cả tính mạng cũng không thể bỏ qua cho cô ta! Hậu duệ của Chung Quỳ, không phải chỉ biết ăn theo uy phong hão của tiên tổ.

Đúng lúc Chung Húc móc trong túi áo ra hai lá bùa còn sót lại, cô bỗng cảm thấy sau gáy lạnh buốt, một luồng hàn khí từ đó thần tốc xuyên khắp toàn thân, da thịt, kinh mạch, máu huyết chớp mắt đã đông cứng, cơn tê dại pha lẫn với sự mệt mỏi cực độ không thể nào cưỡng lại ồ ạt tấn công cô, chỉ trong không đầy một phần ngàn giây, Chung Húc trước mắt tối sầm, cơ thể mất kiểm soát đổ ngửa ra phía sau.

Tư Đồ Nguyệt Ba giang tay ra, vững vàng đón lấy cô vợ đã hoàn toàn mê man bất tỉnh, rồi đặt cô nằm xuống sàn một cách thận trọng và dịu dàng rất mực.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 11: Chương 10

– Anh… – Vẻ điềm tĩnh trên mặt đã hoàn toàn biến mất, Kính kinh ngạc nhìn Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn lành lặn vô sự – Sao anh vẫn…

– Sao tôi vẫn chưa chết, sao tôi vẫn còn sức để đứng lên, sao tôi lại đánh ngất vợ mình, đúng không? – Tư Đồ Nguyệt Ba tươi cười tiếp lời cô ta, rồi đưa mắt nhìn xuống vết máu loang trước ngực, lắc đầu – Chậc chậc, một chiếc áo đang đẹp đẽ là thế lại bị cô làm bẩn mất.

Kính nhìn người đàn ông vết thương còn chưa khô máu nhưng lại như đã trở thành một người khác hẳn so với con người sắp chết khi nãy, khó lòng kiềm chế nổi sự nghi hoặc xen lẫn kinh hoàng. Tại sao lại phải sợ? Chính bản thân cô ta cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tươi cười, thái độ ôn tồn lịch sự của đối phương, cô ta bất giác cảm thấy sợ hãi. Đằng sau người đàn ông này là một sức uy hiếp khiến người ta không dám nhìn trực diện; nếu anh ta muốn bạn khiếp sợ, chỉ cần một nụ cười lãnh đạm là đã đủ.

Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới trước mặt cô ta, cô ta vô thức lại lùi lại phía sau, trong lòng chợt dấy lên một ý nghĩ – chỉ cần lại gần anh ta, mình sẽ tan thành tro bụi.

– Nếu để cho vợ tôi giao đấu đến cùng với cô ở nơi này, e rằng cô ấy sẽ không thể chiếm được ưu thế. – Tư Đồ Nguyệt Ba dừng bước, cất giọng điềm nhiên như trò chuyện – Nếu không biết được bí quyết, thì dù pháp thuật của cô ấy có cao cường bao nhiêu cũng không phải là đối thủ của cô, đúng không, Kính? Cô nói không sai, nơi này đích thực là "địa bàn" của cô.

– Anh… bí quyết? Ha ha, chỗ của tôi còn có cái thứ ấy sao? – Kính miễn cưỡng ép mình nhìn thẳng vào anh, cố làm ra vẻ thản nhiên, hỏi ngược lại.

– Nếu lúc vợ tôi niệm chú, mà biết niệm ngược câu thần chú, thì cô nghĩ xem lúc này cô còn có thể đứng ở đây nói cứng với tôi không? – Tư Đồ Nguyệt Ba quan sát cô ta từ trên xuống dưới, vừa cười vừa hỏi.

Kính tựa như bị người ta một lời đâm trúng tim đen, lập tức mặt mày thất sắc, bật kêu lên:

– Sao anh lại biết?

– Không gian chúng ta đang đứng lúc này, giống như thế giới được phản chiếu trong gương, là không gian đảo ngược. – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn khắp xung quanh, chậm rãi chỉ ra điều bí ẩn – Súc gỗ tròn rơi từ trên xuống, vốn dĩ nằm chếch về bên phải, nhưng vừa rồi nhìn lại, thì là chếch sang bên trái. Phong ấn Solomon bên cạnh đàn thánh cũng đã dịch chuyển tới vị trí ngược lại. Đương nhiên, thứ rõ rệt nhất chính là những văn tự Hebrew trong tường, toàn bộ đều bị viết ngược. Nhưng cô vợ của tôi xưa nay tính tình nôn nóng bất cẩn, chỉ biết chăm chăm tìm kiếm yêu khí, mà bỏ qua những tiểu tiết này, bởi vậy, khi toàn bộ thần chú mà cô ấy niệm, toàn bộ chiêu thức mà cô ấy tung ra theo phương pháp thông thường, sẽ bị thứ "phản lực" này triệt tiêu, nên chỉ có được dáng vẻ bề ngoài mà không có tác dụng. Bởi vậy, cô mới có thể ung dung không chút sợ hãi, mà nghênh ngang đắc chí trước mặt cô ấy lâu đến thế.

Kính giống như con ốc sên bị bóc mất vỏ, một nỗi kinh hoàng do bị người khác nhìn thấu đến tầng sâu nhất của tâm can đã hoàn toàn vây bủa lấy cô ta, hai con ngươi căng thẳng co rút lại trong đôi mắt màu tím, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể tan rã từng chút một. Đối mặt với người đàn ông này, ngay cả một câu nói cứng cô ta cũng không thốt ra nổi, hay nói chính xác hơn, là cô ta không dám nói ra.

– Có phải tôi đã làm cô sợ không? – Tư Đồ Nguyệt Ba bước lên một bước nhỏ, nét mặt càng lộ rõ vẻ tươi cười – Có lẽ ngay từ đầu cô đã đóng cho tôi một con dấu "vô hại" rồi phải không? Ha ha, cứ tưởng rằng tôi giống những kẻ đã mất mạng trong tay cô, chỉ là một thân xác yếu ớt vô tích sự? Ngược lại, cô vợ "đầy mình sát khí" của tôi lại khiến cô e sợ, cho dù đã dụ được bọn tôi lọt vào địa bàn của cô, cô vẫn không yên tâm, định lấy tôi làm con tin để uy hiếp cô ấy, bắt cô ấy vứt bỏ tất cả những vũ khí có thể gây hại tới cô, thì cô mới không còn phải lo lắng chuyện bất trắc nữa, đúng không? Chà chà, cô cũng được coi là một con yêu nghiệt suy tính chu toàn đấy!

Anh tiến thêm một bước, Kính liền bất giác lùi lại phía sau hai bước. Trên đời này không có được mấy người giống như người đàn ông kia, trong sự thản

nhiên điềm tĩnh lại ngầm ẩn một khí thế áp đảo.

– Thực khiến người ta phải đau đầu! – Tư Đồ Nguyệt Ba nhanh chóng đổi giọng, rồi trong một thời khắc căng thẳng và chết chóc thế này, lại uể oải vươn vai, lim dim hai mắt ca thán – Khó khăn lắm mới có được một kỳ nghỉ trăng mật, chỉ muốn thư giãn mấy hôm, nhưng cô nhìn cô mà xem, lại cứ nhất quyết phải giết người cho bằng được, ép tôi phải ra tay.

Nói xong, anh giơ tay trái ra, nhàn nhã thổi nhẹ vào lòng bàn tay, một dòng ánh sáng thanh thoát nhấp nháy giữa lam nhạt và trong suốt dần dần hiện lên trên bàn tay anh, những đốm sáng li ti trôi nổi bên trong dòng áng sáng tuyệt đẹp như dòng nước, vài sợi khói trắng nhàn nhạt tỏa ra, như những sợi lông vũ trắng xốp đang trôi bồng bềnh, chầm chậm hạ xuống.

Khi những làn khí trắng chạm xuống sàn nhà, những tiếng răng rắc bỗng vang lên liên hồi, chỉ trong tích tắc đã tích tụ thành một lớp băng trong veo lấp lánh mà lạnh buốt thấu xương, tựa như có sinh mệnh, xếp thành một đường thẳng tắp, nhanh chóng lao thẳng về chỗ Kính đang đứng. Không ai biết được khối băng trông vẻ bình thường kia sẽ mang tới hậu quả ra sao, thế nhưng, luồng khí lạnh buốt xộc thẳng vào mặt khiến Kính chợt cảm thấy có hàng vạn lưỡi dao sắc lẹm đang xuyên thấu vào tim, khiến cho mỗi một tế bào chớp mắt đã đông cứng, sau đó lần lượt bị bóp vỡ vụn. Điềm báo về một tai họa khủng khiếp đã bùng nổ trong cơ thể cô ta.

Tuy nhiên, phản kháng là một thứ bản năng, tim Kính sắt lại, đúng lúc vệt băng kia sắp chạm tới mình, cô ta liền nhảy vọt về phía sau, cơ thể lơ lửng trong không trung, hai bàn tay xếp chống trước ngực, miệng lẩm nhẩm tụng niệm, dường như muốn dốc ra toàn bộ sức mạnh trong cơ thể. Ngay lập tức, một đám gì đó trông như sương mù màu tím thẫm bốc ra từ trước ngực cô ta, chớp mắt đã "nhuộm" đôi tay cô ta thành một màu tím đáng sợ, một vài tia máu giống như kinh mạch phập phồng chảy qua bên dưới làn da trên bàn tay, đỏ rừng rực đến chói mắt.

Một tiếng gầm quái dị không ra tiếng người cũng không ra tiếng thú bật khỏi miệng Kính, mái tóc bạch kim bay lên lồng lộng, đôi mắt màu tím vằn vện tia máu, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt thình lình thò ra giữa đôi môi trắng bợt, tới cả đôi tai đang bình thường cũng kéo dài nhọn hoắt. Chỉ thấy cô ta đẩy mạnh hai bàn tay, hai quầng ánh sáng tím chói chang đẫm mùi máu dính liền với nhau, "vèo" một tiếng lao thẳng về phía Tư Đồ Nguyệt Ba. Trong không khí bỗng chốc sặc sụi mùi máu tanh nồng. Khi quầng sáng tím ma quái và dữ dội ấy sắp lao tới trước mặt anh, thình lình lại hóa thành một bộ mặt thú có đầy đủ mắt mũi mồm miệng nhưng không thể gọi tên, há ngoác cái miệng đỏ lòm như chậu máu, hung hãn táp thẳng xuống đầu Tư Đồ Nguyệt Ba.

Đối mặt với đòn phản kích điên cuồng của đối phương, Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn đứng bất động, giống như một khán giả đang xem phim trong rạp, thậm chí chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

Cách cách!

Âm thanh giống như một hàng đinh sắt sắc nhọn đập thẳng vào lớp kính cường lực dày dặn. Con dã thú kỳ dị và hung hãn trên đầu Tư Đồ Nguyệt Ba đã đóng băng tại chỗ chỉ cách đỉnh đầu anh không đầy nửa tấc, giống như đoạn phim bị pause đột ngột. Một giây sau, một tia sáng sắc lẹm bùng lên, vật này giống như một mặt gương bị đập vỡ, tan tành thành vô số những đốm sáng bé tí xíu được bao bọc trong một màu tím nhợt nhạt, bất lực lập lòe vài cái trong không trung, rồi hóa thành những hạt cát trong suốt, bị luồng khí thổi bay mất tăm mất dạng.

Tư Đồ Nguyệt Ba phẩy tay xua đi mùi máu tanh khiến anh khó chịu, cười nói:

– Mỗi người một lần, đến lượt tôi!

– Ngươi… – Khuôn mặt dị dạng của Kính co rúm lại trong cơn sợ hãi khủng khiếp. Có lẽ cô ta không thể ngờ được rằng, đòn tấn công mà mình đã phải dốc kiệt toàn bộ sức lực kia, thậm chí còn không chạm tới nổi một ngọn tóc của Tư Đồ Nguyệt Ba. Cô ta còn chưa kịp định thần lại từ cơn kinh hoàng tột độ, vệt băng trên mặt đất đã vươn tới dưới chân, lập tức vọt lên trên, giống hệt như sợi dây thừng bị người ta điều khiển, "tròng" thật chặt vào chân cô ta.

Đôi chân bị trói chặt trong băng giá lập tức mất đi cảm giác, không còn cảm thấy đau, cũng không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy đôi chân này đã không còn thuộc về mình. Kính ra sức giãy giụa, nhưng vô ích, cơ thể cô ta đã bị sợi dây thừng băng giữ lơ lửng trong không trung.

– Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai! Nói mau! Người là ai! – Kính không kiềm chế được nữa, gầm lên thất thanh.

Tư Đồ Nguyệt Ba bước lại gần, chỉ cách cô ta một bước chân, dòng ánh sáng trong lòng bàn tay vẫn chậm rãi chuyển động, ánh hào quang màu lam sẫm trong trẻo soi sáng đôi mắt sâu thẳm của anh.

– Tất cả những thứ không có sự sống trong thế gian đều do ta cai quản. Bạn bè quen biết, thường gọi ta là… – Khóe môi anh kéo thành một đường cong tuyệt mỹ – Diêm Vương.

– Diêm… Vương… – Kính đờ đẫn đứng ngây ra.

Ngón tay Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ động, sợi dây thừng băng đang trói kẻ địch bại trận từ từ hạ xuống sàn nhà – Nhưng cô cũng được coi là có chút bản lĩnh. Ban đầu, ngay cả ta cũng không phát hiện ra yêu khí trên người cô, còn coi cô là một con người bình thường cơ đấy. – Anh nhìn kẻ chiến bại trong tay mình, ánh mắt săm soi thật kỹ lưỡng trên khuôn mặt cô ta. Hồi lâu sau, anh dụi mắt, cười mà nói – Lần này nhìn kỹ lại, hình như ta phát hiện ra trên người cô có bóng dáng của hai linh hồn. Trừ phi ta già rồi, hoa mắt chăng?

Nghe thấy vậy, Kính vội vàng quay mặt sang chỗ khác, lí nhí:

– Việc này… tôi…

– Không cần biết trên người cô có bao nhiêu linh hồn, mặc kệ cô là yêu nghiệt gì, nhưng với những gì cô đã làm, cô tuyệt đối không được phép ở lại trên nhân gian nữa! – Nụ cười của Tư Đồ Nguyệt Ba dần dần tắt ngấm, quầng sáng trong lòng bàn tay vụt mạnh lên gấp bội – Kẻ có tội nhất định phải bị trừng phạt!

– Không! Đừng! Diêm Vương bệ hạ, xin hãy dừng tay! – Một lời khẩn cầu gấp gáp vang lên, Kính đã không còn vẻ lạnh lùng và bất cần trước đó, cứ như đã đổi thành một con người khác. Một vệt sáng màu tím bay vọt ra từ trán Kính, hạ xuống bên cạnh, trong quầng sáng dần dần hiện ra một hình hài, là một thiếu nhiên với mái tóc bạc kim xõa tung, mắt tím môi hồng, da trắng như tuyết, đôi tai nhọn hoắt rất dễ thu hút ánh nhìn, thân thể trần truồng yếu ớt đang co rúm lại.

– Quả nhiên là có hai người… – Tư Đồ Nguyệt Ba hạ thấp tay xuống một chút, quầng sáng trong lòng bàn tay cũng yếu đi khá nhiều. Con người vừa mới xuất hiện đã khiến anh tạm thời thu lại ý định ra tay.

– Diêm Vương bệ hạ… cầu xin ngài… tha cho anh ấy! – Ở bên này, Kính đã biến trở lại hình dạng bình thường, cả mái tóc cũng đã đen tuyền như trước, giống hệt như hình dạng của cô ta trong lần đầu gặp mặt đầu tiên.

– Tha cho hắn? – Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ cười – Cho ta một lý do hợp lý!

– Lý do… – Kính ấp úng, rồi bất lực lắc đầu – Tôi không có lý do hợp lý. Tôi chỉ biết, tất cả đều là lỗi của tôi.

– Nếu không có lý do, thì cô hãy cho ta một lời giải thích. – Tư Đồ Nguyệt Ba chỉ vào cậu thiếu niên rúm ró như con mèo hen – Hắn là ai, và cô là ai?

Kính nhìn cậu thiếu niên, vẻ đau xót tràn trên nét mặt, ấp úng nói:

– Vợ ngài đoán không sai, Tino chính là… giống huyết yêu hiếm có trong giới yêu ma, cũng là một đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ vứt bỏ. Anh ấy lớn lên trong khu rừng này, sống nhờ vào máu của các động vật nhỏ, hoàn toàn cách biệt với thế giới. Cho tới khi anh ấy gặp được Mary và thái tử, cuộc sống cô độc của anh ấy mới được đặt dấu chấm hết. – Nói tới đây, trong mắt cô ta bỗng hiện lên một tia vui tươi rất hiếm khi nhìn thấy – Họ đã thu nhận anh ấy, cho anh ấy sống trong tòa biệt thự đi săn, giúp đỡ những việc lặt vặt. Tino rất thông minh, chỉ cần nghe qua một lần, đã có thể đàn trọn vẹn cả khúc nhạc. Khi đó, tôi thường xuyên nhìn thấy, trong những đêm trăng bạc, thái tử và Mary dập dìu khiêu vũ trong gian phòng bày đầy hoa hồng, còn Tino ngồi trước cây đàn dương cầm quý giá, đệm đàn cho họ một cách chăm chú và hạnh phúc. – Ánh mắt cô ta xoay sang chỗ khác, nhìn về cây đàn piano vẫn sáng bóng như xưa trước cửa sổ, những chuyện xưa cũ, lần lượt hiện về.

– Ha ha, thu nhận một con huyết yêu, lẽ nào họ không sợ bị nó hút cạn máu? – Tư Đồ Nguyệt Ba chợt nhớ tới những nạn nhân đã chết trong tay con yêu nghiệt.

– Tino lúc ấy không giống với bây giờ. – Kính lắc đầu – Không phải tất cả huyết yêu đều là ác ma chỉ biết hút máu người để sống. Có thể ngài không tin, Tino khi đó vô cùng trong sáng và hiền lành. Có lẽ vì anh ấy chưa từng sát hại tính mạng con người, tà tính chưa sinh, cũng có lẽ tướng sinh từ tâm, trông anh ấy giống như một thiếu niên bình thường với một vẻ ngoài sáng bừng như kim cương, khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu mến. – Kính cúi đầu, một nụ cười e thẹn vụt thoáng qua rồi biến mất – Thái tử và Mary đối xử với anh ấy rất tốt, giống hệt như người thân. Quãng thời gian sống trong biệt thự đi săn, ai nhìn thấy cũng đều ca ngợi là hạnh phúc. Cho tới… – Cô bất giác cắn môi – Cho tới buổi tối hôm ấy, vì giáo hoàng từ chối tuyên bố cuộc hôn nhân trước đây vô hiệu, cộng thêm sự mù mịt của tiền đồ chính trị, thái tử tinh thần suy sụp đã gây nên một tấn bi kịch thê thảm nhất – giết chết Mary, bản thân cũng tự sát vì tình. Ngày hôm đó, thái tử cố tình sai bảo Tino đi tới một thị trấn rất xa làm việc cho mình. Khi Tino trở về vào ngày hôm sau, chỉ còn nhìn thấy thi thể lạnh ngắt của Mary và thái tử, cùng đám cận vệ và cha cố đang đi ra đi vào trong biệt thự.

– Hắn đã ra tay tàn sát? – Tư Đồ Nguyệt Ba dễ dàng đoán được hồi sau.

Kính thở dài:

– Anh ấy đọc trộm thư tuyệt mệnh mà thái tử để lại, hận thấu xương vị giáo hoàng đầy thế lực đã ngăn cản thái tử và Mary đến với nhau. Bị lòng căm thù làm cho mê muội, chỉ trong một đêm, anh ấy đã giết chết tất cả những cha cố đang ở trong biệt thự. Lần đó, tòa biệt thự đi săn máu chảy thành sông, hoa hồng trắng ngoài vườn đều trở thành hoa hồng đỏ. Ngay lập tức, sự việc yêu ma xuất hiện trong tòa biệt thự đã truyền đến giáo hội, giáo hoàng đã phái ba thuộc hạ pháp thuật cao cường tới nơi này. Tino không phải là đối thủ của họ, cuối cùng đã bị họ dùng phong ấn Solomon nhốt vào trong bức tượng Đức Mẹ. Và hoàng thất nghe theo ý kiến của giáo hoàng, hỏa tốc phá dỡ ngôi biệt thự, xây một tòa tu viện trên nền đất cũ; một là để triệt để chôn vùi thảm kịch đã xảy ra ở nơi này, hai là mượn thần lực của tu viện để vĩnh viễn áp chế Tino đã bị phong ấn.

– Nhưng phong ấn đã bị phá hủy! – Tư Đồ Nguyệt Ba tiếp lời, nhớ tới những mảnh vỡ của bức tượng Đức Mẹ mà mình đã nhìn thấy, nói – Nếu năm xưa đám cha cố kia đã phong ấn hắn vào trong tượng Đức Mẹ, thì phong ấn Solomon của bọn họ tất nhiên sẽ có tác dụng phong ấn ác ma. Nhưng ta nhìn thấy bên những mảnh vụn của tượng Đức Mẹ, còn có một phong ấn Solomon khác, có tác dụng triệu hồi ác ma. Như vậy xem ra, đã có kẻ lấy độc trị độc, dùng hai mặt chính, tà của phong ấn Solomon để công kích lẫn nhau, cứu thoát tên huyết yêu này ra. – Anh nhìn Kính với ánh mắt có phần khen ngợi – Kẻ đó, chính là cô!

Kính không phủ nhận, thở dài, cúi đầu xuống.

– Ta lại tò mò về lai lịch của cô hơn đấy! – Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới bên cạnh cô ta, ngồi xuống, nâng cằm cô ta lên – Trong cơ thể cô có linh hồn, nhưng linh hồn này vừa không thuộc về con người, cũng không thuộc về yêu ma.

Im lặng một lúc, Kính chậm rãi nói:

– Tôi là một… tấm gương thần. Thời thượng cổ, thượng thần Nữ Oa luyện đá ngũ sắc vá trời, tôi chính là một viên đá còn thừa trong số đá vá trời ấy.

Thượng thần thấy tôi trong suốt không màu, tỏ ra rất thích thú, nên đã biến tôi thành một tấm gương, mang theo bên mình. Tôi vốn được sinh ra từ linh khí của trời đất, cộng thêm nhiều năm được nuôi dưỡng bởi tinh khí của thượng thần Nữ Oa, nên bản thân dần dần có được tinh nguyên và hồn phách. Thượng thần vì đội đá vá trời mà nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng đã tiêu biến trong trời đất, còn tôi phải lưu lạc xuống phàm trần, trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẵng trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Không nhớ nổi đã có bao nhiêu người đã dùng tôi để soi, chỉ biết rằng mấy trăm năm trước, tôi được gửi từ Trung Quốc tới Áo như một món lễ vật, thái tử Rudolph đã mang tôi tới biệt thự này, tặng cho Mary làm quà sinh nhật.

– Hóa ra cô là thần khí được sinh ra từ trời đất. – Tư Đồ Nguyệt Ba xuýt xoa – Chẳng trách cái khí thuần khiết vốn có của cô có thể che lấp tất cả mọi yêu khí, tới cả ta cũng bị cô che mất.

– Để cứu Tino, tôi đã biến thành hình người quay lại tu viện, dốc hết toàn bộ linh lực, dùng phong ấn Solomon để triệu hồi ác ma địa ngục, nhờ nó giúp tôi phá vỡ phong ấn mà đám cha cố đã đặt trên bức tượng Đức Mẹ, cứu thoát anh ấy khi đó đã chỉ còn thoi thóp. Để tránh cho đám cha cố lại tìm tới gây phiền phức, tôi đã phong bế anh ấy vào trong cơ thể mình. Từ đó tới nay, pháp sư cao cường tới đâu cũng không phát hiện được ra hành tung của Tino. Kỳ thực, sau khi phát hiện ra tượng Đức Mẹ bị phá hủy, giáo hội đã phái rất nhiều cao thủ truy tìm tung tích của Tino. Sau vài chuyến tìm kiếm không có kết quả, liền xuất hiện tin đồn Tino là quỷ Satan tới từ địa ngục, sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại báo thù, khiến người trong tu viện vô cùng hoảng sợ, cuối cùng toàn bộ đều bỏ đi mất. Dần dần, nơi này đã bị bỏ hoang. Còn tôi dẫn theo Tino, quay lại nơi đây, sống cho tới giờ. – Kính ngẩng đầu lên, nắm lấy tay Tư Đồ Nguyệt Ba, khẩn cầu – Ngài biết đấy, anh ấy không phải là người xấu. Tôi đã dốc hết tâm lực để bảo vệ cho anh ấy, chỉ vì không muốn anh ấy có ngày phải bỏ mạng oan uổng. Cầu xin ngài, hãy tha cho anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 12: Chương 11

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn gã thiếu niên đang run bần bật trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lắc đầu:

– Nếu năm xưa hắn giết đám cha cố kia là để báo thù, vậy thì ba mươi năm trở lại đây, những cư dân quanh vùng này bị hắn hút máu đến chết, phải tính thế nào?

– Ờ… – Kính bỗng chốc cứng họng, hai tay buông thõng xuống, nói – Sau khi Tino hút máu người lần đầu tiên, nếu không tiếp tục, anh ấy sẽ bị chết đói. Nhưng tôi không muốn anh ấy tiếp tục giết người, cho nên không chịu để anh ấy rời khỏi cơ thể mình, và dùng chút linh lực còn sót lại để duy trì tính mạng cho anh ấy. Tôi cứ kiên trì như vậy cho tới ba mươi năm trước, vào cái đêm nguyệt thực toàn phần ấy, tôi cảm nhận rất rõ rệt rằng, Tino chỉ còn cách cái chết trong gang tấc. Dù sao anh ấy cũng là một con huyết yêu, máu tươi là nguồn thức ăn duy nhất của anh ấy. Tôi không thể để cho anh ấy chết, cho nên tôi… – Bàn tay cô ta xiết chặt lại thành nắm đấm – Tôi mang theo anh ấy ra ngoài, tấn công một người đi đường… Sau đó, cứ mười năm, anh ấy lại phải hút máu người một lần, và tôi, hết lần này tới lần khác chứng kiến những con người đang sống nguyên lành kia mất mạng trước mặt mình. Máu của họ đi vào cơ thể anh ấy thông qua miệng tôi. Tôi không muốn… Tôi thực sự không muốn…

Tư Đồ Nguyệt Ba đứng dậy, bước về phía Tino. Hành động nhỏ này đã khiến Kính trở nên kích động, cô ta hét lên:

– Đừng! Đừng giết anh ấy! Cầu xin ngài! Đều là lỗi tại tôi, muốn giết thì hãy giết tôi đi!

– Ta rất tò mò! Theo lời cô kể, thì gã này đáng ra luôn bị cô khống chế mới phải chứ. – Tư Đồ Nguyệt Ba nhấc một sợi tóc bạch kim của Tino lên, đùa nghịch trong tay – Tại sao cuối cùng, cô lại bị hắn chiếm mất cơ thể, gây nên bao nhiêu chuyện sai lầm như vậy?

– Sức mạnh của huyết yêu bắt nguồn từ máu tươi. Anh ấy càng hút nhiều máu người thì sức mạnh càng lớn. Tôi tuy là một tấm gương thần từ thời thượng cổ, nhưng khi phá hủy phong ấn Solomon, nguyên khí của tôi đã bị tiêu hao mất quá nửa, cộng thêm việc dùng linh lực nuôi dưỡng anh ấy suốt bao nhiêu năm nay, nên đến cuối cùng, tôi đã hoàn toàn không khống chế nổi anh ấy nữa. – Giọng Kính mỗi lúc một nhỏ – Từ lâu anh ấy đã có khả năng rời khỏi cơ thể tôi, nhưng để thực hiện nguyện vọng của mình, anh ấy đã ở lại.

– Nguyện vọng gì? – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn con huyết yêu trong truyền thuyết đang nằm dưới chân, tò mò hỏi.

– Đảo ngược thời gian, quay trở về một ngày trước khi thái tử tự sát, để thay đổi quãng lịch sử này! – Kính hít vào một hơi, nói ra cái "nguyện vọng" rất đổi hoang đường – Không lâu trước đây, anh ấy đọc được một cuốn sách cổ, viết rằng một con huyết yêu mạnh mẽ thực thụ sẽ có khả năng xoay ngược thời gian. Và sức mạnh to lớn đến đâu, được quyết định bởi sức mạnh của đối tượng mà anh ta hút máu.

Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ chau mày, nói:

– Nói như vậy, sau này, hắn ta hút máu người không còn là để lấp đầy dạ dày, mà là để tích lũy sức mạnh nhằm quay trở lại quá khứ?

– Đúng vậy! – Kính gật gật đầu, trong mắt dấy lên một nỗi buồn vô hạn – Khi quyết định bắt đầu kế hoạch này, anh ấy đã yêu cầu tôi hòa nhập vào cuộc sống của người bản địa như một con người bình thường, bắt đầu từ thị trấn lân cận, nhân lúc người ngoài không hề đề phòng tôi, tìm con mồi mà anh ấy muốn. Bà Sabrina là mục tiêu đầu tiên của anh ấy, nguyên nhân chỉ vì mẹ của bà ấy từng là phù thủy. Anh ấy tin rằng, máu của con gái của phù

thủy chắc chắn sẽ giàu sức mạnh hơn máu của người bình thường. – Nước mắt cô ta, cuối cùng đã trào ra khỏi mi – Bà Sabrina đối xử với tôi tốt là thế… mà tôi lại tận mắt chứng kiến Tino hút kiệt máu của bà ấy… Tôi…

– Bà Sabrina lúc chết, vẻ mặt rất thanh thản. – Tư Đồ Nguyệt Ba không trách mắng, cũng không truy hỏi, chỉ chậm rãi nói.

– Tôi đã không thể ngăn cản được anh ấy, chỉ có thể dùng phép thuật để khiến Sabrina chết trong một ảo giác không đau đớn. – Kính lau nước mắt, gắng gượng trấn tĩnh lại – Bắt đầu từ hôm vợ chồng ngài tới khách sạn Rừng Rậm, anh ấy đã cảm nhận thấy một trường khí mạnh mẽ khác hẳn người thường từ vợ ngài. Cho nên, anh ấy đã theo dõi hai người, muốn tìm hiểu rõ lai lịch vợ ngài, và… đã coi cô ấy như một con mồi. Nhất cử nhất động của hai người trong khách sạn, đều không thoát khỏi mắt tôi, bao gồm cả việc vợ ngài dùng đạo bùa khiến cảnh sát ngất đi để đi kiểm tra thi thể của Sabrina, cùng với những điều hai người bàn bạc.

– Bản lĩnh nghe trộm cao siêu đấy! – Tư Đồ Nguyệt Ba chế giễu, nói tiếp – Cô là gương thần, vậy thì tất cả gương trong khách sạn Rừng Rậm chắc hẳn đều là tai mắt của cô.

– Xin lỗi! – Kính tỏ vẻ hối hận – Sau khi biết vợ ngài không phải là người bình thường, anh ấy rất hào hứng. Để có thể mau chóng thành công, anh ấy đã quyết định do thám thực lực của vợ ngài. Người đàn ông Mỹ kia là oan uổng nhất. Ông ta là mục tiêu mà Tino lựa chọn ngẫu nhiên, chỉ là để tăng thêm chút sức mạnh trước khi thăm dò thực lực của vợ ngài mà thôi. Sau đó Tino mượn lấy sức mạnh của tôi, dùng tấm gương trong nhà tắm làm vật trung gian, đánh lén vợ ngài. Kết quả đã phát hiện ra, cô ấy không dễ đối phó như tưởng tượng, nên anh ấy quyết định, khi hai người tới tu viện, đã dẫn hai người vào không gian đảo ngược được sinh ra từ linh lực của tôi, lợi dụng tính chất đặc biệt của nó để giết chết hai người. Lúc tới đây, tôi vốn dĩ muốn ngăn cản hai người, nhưng anh ấy ở trong cơ thể tôi đã không chịu… Nhưng, thật không thể ngờ được rằng, người luôn bị chúng tôi coi như một người bình thường mà sơ ý bỏ qua, lại chính là… Diêm Vương. – Cô ta cười buồn bã – Ha ha, đúng là tự chuốc lấy nghiệp chướng…

Lúc này, Tino đột nhiên nhúc nhích, bật ra một tiếng rên thườn thượt, hàng lông mi dài khẽ rung động, đôi mắt đang nhắm nghiền muốn mở ra.

Thấy vậy, Kính lo lắng đến thắt ruột, tiếp tục khẩn cầu:

– Đừng giết anh ấy! Tôi…

Tư Đồ Nguyệt Ba ngắt lời cô ta:

– Hắn không rời khỏi cô, chỉ vì cơ thể cô có thể giúp hắn che giấu yêu khí. Điều mà vợ ta vẫn không thể hiểu nổi, chính là điểm này. Lúc giết người, hắn là chủ nhân của thân xác cô, thì yêu khí sẽ tỏa ra. Giết người xong, hắn ẩn náu về chỗ cũ, cô trở lại làm chủ nhân, linh khí toát ra từ cô sẽ hoàn toàn che lấp yêu khí của hắn, tới thần tiên cũng không tìm ra được hung thủ. Quả là tuyệt diệu – Anh lại mỉm cười vỗ tay, rồi sắc mặt vụt sầm xuống, lạnh lùng nói – Kính, đối với hắn, cô chỉ là một công cụ mà thôi. Cô rõ ràng có khả năng ép hắn ra ngoài cơ thể, nhưng lại hết lần này tới lần khác bao che dung túng!

– Tôi chỉ không muốn anh ấy buồn… không muốn anh ấy thất vọng… – Giọng Kính nhỏ tới mức ngay cả cô ta cũng gần như không nghe thấy – Tôi yêu anh ấy… Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, khi anh ấy lần đầu tiên mỉm cười với tôi… – Đột nhiên, ánh mắt của cô đang nhìn vào khuôn mặt Tino bỗng sững lại, những lời tiếp theo đều nuốt ngược vào trong.

Tino đã tỉnh lại hoàn toàn, từ từ ngồi dậy, trong đôi mắt màu tím toát ra ánh nhìn lạnh lẽo và cảnh giác, quét trên người Kính và Tư Đồ Nguyệt Ba.

– Tino! – Kính giơ tay ra một cách vô thức, muốn giữ hắn lại, nhưng sợi dây băng dưới chân đã trói chặt cô ta, cơ thể nghiêng sang một bên đổ thẳng xuống sàn nhà. Cô ta lực bất tòng tâm, lại tiếp tục gào khóc với Tư Đồ Nguyệt Ba:

– Tôi cầu xin ngài! Đừng giết anh ấy!

Tino nhìn cô gái đang khổ sở cầu xin cho mình, rồi liếc sang Tư Đồ Nguyệt Ba sắc mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, không nói một câu.

– Ngươi tưởng rằng quay về quá khứ là có thể thay đổi được lịch sử?

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào Tino, giống như đang chất vấn một đứa trẻ ăn cắp kẹo.

Tino lúc này ngỡ mình đã cầm chắc cái chết, nên đối mặt với vị Diêm Vương nắm đại quyền sinh sát trong tay, lại không hề tỏ ra sợ hãi, ngẩng đầu lên nói:

– Đúng!

Tư Đồ Nguyệt Ba lắc đầu, rồi cúi xuống xoa lên đầu Tino:

– Phải nói là ngươi ngây thơ hay là ngu xuẩn đây? Nghe này, lịch sử không thể nào đảo ngược, cho dù ngươi có quay về một trăm năm trước, ngăn cản hành vi điên cuồng của thái tử ngày hôm ấy, vậy thì đã sao?

– Đã sao? – Tarantino thấy câu hỏi của Tư Đồ Nguyệt Ba rất nực cười, nghiêng đầu tránh bàn tay của anh, nói lớn – Như vậy thì Mary sẽ không chết! Cô ấy vẫn có thể hạnh phúc sống cùng thái tử, khiêu vũ trong hoa hồng, đứng trước cửa sổ đầy ánh trăng, uống ly rượu Grüner Veltliner mà cô ấy yêu thích nhất!

Nghe thấy câu này, dòng nước mắt trên khuôn mặt Kính từ từ ngừng chảy, một cảm xúc không thể nói rõ thành lời ngưng đọng trên đôi mắt.

– Ngươi lầm rồi! Trừ phi ngươi có đủ bản lĩnh để xóa bỏ nỗi tuyệt vọng trong lòng thái tử, hay nói cách khác là ngươi có thể thay đổi chính sách của toàn bộ vương triều thời đó, nếu không, thái tử vẫn sẽ đi vào vết xe đổ. Thế nên, số mệnh của thái tử và Mary sẽ không thể thay đổi vì sự xuất hiện của ngươi. Ngươi cùng lắm chỉ có thể trì hoãn thời điểm xảy ra bi kịch mà thôi. – Tư Đồ Nguyệt Ba nói xong, quay lại nhìn Kính đang chìm trong đau khổ, rồi lại nhìn Tino khí thế sục sôi, chợt hỏi – Từ đầu tới cuối, ta chỉ nghe thấy ngươi nhắc tới "thái tử", "Mary". Bao nhiêu năm nay, trong lòng ngươi chỉ có họ?

Khi tia hy vọng duy nhất bị người khác phủ định hoàn toàn, một cơn bi phẫn bỗng bùng nổ trong lòng Tino, biến thành một tiếng gầm giận dữ:

– Phải!

Tư Đồ Nguyệt Ba không nói gì, quay người bước tới bên cạnh Kính, bàn tay khẽ nắm lại, tới khi mở ra, quầng sáng nãy giờ vẫn lấp lánh trong bàn tay anh đã hoàn toàn biến mất, và sợi dây băng trói chân Kính cũng biến thành vô hình trong một làn khói mỏng.

– Diêm Vương bệ hạ… – Kính nhìn Tư Đồ Nguyệt Ba vừa mới trả lại tự do cho mình, không dám tin đó là sự thật.

– Còn cô ấy thì sao? – Tư Đồ Nguyệt Ba dìu Kính đứng dậy, bước tới trước mặt Tino – Ngươi có biết muốn phá bỏ phong ấn Solomon, và dùng cơ thể của chính mình để che chắn cho ngươi, cần phải tiêu hao bao nhiêu nguyên khí và linh lực không? Nếu cô ấy không phải là vật thần từ thời thượng cổ, thì đã mất mạng từ lâu rồi. Một người như thế, tại sao không thấy ngươi nhắc tới?

Tino liếc nhìn Kính một cái, rồi lập tức quay mặt sang chỗ khác, thờ ơ và im lặng.

– Nếu không phải vì yêu ngươi, cô ấy sẽ không vì ngươi mà làm bao nhiêu việc. – Giọng Tư Đồ Nguyệt Ba trở nên chậm rãi – Ngay cả tính mạng cũng sẵn sàng từ bỏ, lẽ nào ngươi chưa bao giờ nghĩ cho cô ấy? Dù chỉ một chút xíu?

Kính dựa vào lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, đầu cúi gằm, mái tóc dài phủ kín khuôn mặt cô ta, khiến người khác không thấy được cảm xúc trên đó.

– Cô ta yêu tôi, chẳng liên quan gì tới tôi! – Tino quay mặt lại, đôi mắt tím như phủ lớp băng sương – Tôi không yêu cầu cô ta yêu tôi, tất cả đều do cô ta tự nguyện. Đây không phải là giao dịch, tôi không có nghĩa vụ báo đáp.

Tư Đồ Nguyệt Ba cảm nhận rõ cơ thể đang ở trong lòng mình run rẩy dữ dội, thậm chí từ trong cơ thể cô ta còn vẳng ra những tiếng nứt vỡ như có như không.

Bốp!

Còn chưa kịp nhìn rõ Tư Đồ Nguyệt Ba đang đứng cách mấy bước làm thế nào lại thình lình xuất hiện trước mặt mình, một cái tát như trời giáng đã hạ xuống mắt Tino. Hắn lảo đảo rồi ngã gục xuống đất, khóe miệng ứa máu.

Kính rú lên hốt hoảng, nhào tới chắn trước mặt Tino, ôm chặt chân Tư Đồ Nguyệt Ba, khẩn thiết van nài:

– Tôi không quan tâm, từ xưa tới nay, tôi chưa bao giờ quan tâm đến điều đó! Có thể ở bên anh ấy, có thể giúp đỡ anh ấy, tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi! Tôi biết, tôi đã gây ra rất nhiều sai lầm, tôi bằng lòng chấp nhận mọi sự trừng phạt, chỉ cầu xin ngài tha cho anh ấy!

Tino nhìn cô gái đang liều mạng bảo vệ mình, hơi hé miệng ra, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách im lặng.

Trên mặt Tư Đồ Nguyệt Ba không hề thấy vẻ tức giận, nhưng giọng nói lại lạnh lùng hơn bao giờ hết:

– Một con huyết yêu hung hãn không chút tình cảm, giữ lại trên đời cũng chỉ là tai họa!

Chỉ một câu nói này, bầu không khí bỗng nhiên ngập tràn hơi chết chóc. Lồng ngực Tino phập phồng dữ dội, nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào vị Diêm Vương đầy quyền uy, dùng vẻ quật cường để chứng tỏ rằng mình không sợ chết.

– Tino! Anh đừng ương bướng như vậy nữa! Diêm Vương bệ hạ không phải là người xấu! Sự thực là chúng ta đã phạm sai lầm trước! Chúng ta đã giết hại biết bao nhiêu người vô tội… – Kính sợ rằng sự bất kính của Tino sẽ chọc giận Tư Đồ Nguyệt Ba, vội ôm lấy hắn, cầu xin hắn hãy hạ thấp cái đầu ngang ngạnh ấy xuống.

– Thái tử và Mary có lỗi gì? Tại sao bọn người kia không chịu buông tha cho họ, nhất định phải ép họ vào chỗ chết? – Tino nhìn cô ta như nhìn một người xa lạ, ngừng lại một thoáng, rồi phá lên cười sằng sặc như điên dại, chỉ vào Tư Đồ Nguyệt Ba, nói – Không có kẻ nào là vô tội, trong cái thế giới này, kẻ nào cũng đều là tội nhân!

– Hết thuốc chữa! – Tư Đồ Nguyệt Ba từ từ giơ tay lên.

– Không! – Kính kinh hoàng thất sắc, lao đến giữ lấy tay Tư Đồ Nguyệt Ba, bất chấp tất cả, gào lên – Hãy tha cho anh ấy! Tôi có thể biến anh ấy thành một người bình thường không có yêu khí, không có ký ức. Sau này anh ấy sẽ không gây nguy hiểm cho bất cứ ai! Cầu xin ngài!

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn thẳng vào khuôn mặt tiều tụy đầm đìa nước mắt trước mặt mình, khẽ nhướng mày:

– Cô muốn…

– Chỉ cần ngài hứa với tôi, tha mạng cho anh ấy! – Kính lau dòng lệ, ánh mắt kiên định chưa từng thấy – Tôi bảo đảm, tôi có thể làm được!

Ngẫm nghĩ chốc lát, Tư Đồ Nguyệt Ba nói:

– Nếu hắn thực sự có thể biến thành một người bình thường không gây nguy hiểm cho người khác, ta có thể tha cho hắn!

Kính mặt mày rạng rỡ, giọng đầy kích động:

– Được! Nói lời giữ lời!

– Các người… – Tino nhìn hai người đang "đàm phán", muốn đứng dậy ngăn cản, nhưng phát hiện ra, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có nổi. Cái tát của Diêm Vương không quạt bay hồn phách của hắn đã là may mắn lắm rồi.

– Cảm ơn ngài! – Sau khi cúi rạp người cảm tạ Tư Đồ Nguyệt Ba, Kính bước tới bên Tino, thẫn thờ nhìn hắn hồi lâu, mỉm cười – Khi anh lần đầu tiên nâng niu tôi trong tay, nói rằng chiếc gương này thật đẹp, hôm ấy, ánh mặt trời tháng năm chiếu lên mái tóc anh, sáng lên lấp loáng, trông còn quyến rũ hơn đá quý. Tôi thích nhìn ngắm anh, trong những đêm tĩnh mịch, ngồi trước cửa sổ, đàn đi đàn lại những điệu nhạc du dương, cho dù ánh mắt dịu dàng của anh luôn lướt qua tôi, nhìn vào người khác. Anh nói đúng, yêu anh chỉ chuyện của riêng tôi, tôi không cần đáp trả, bởi vì có một người để cho tôi yêu, đã là hạnh phúc.

Trong nụ cười như đóa hoa bừng nở, Kính mãn nguyện khép đôi mắt lại, hai tay chắp trước ngực, bắt đầu chậm rãi niệm thần chú. Một chùm hào quang ngũ sắc nổi lên trên trán cô ta, xoay tròn lan tỏa, nhanh chóng bao bọc toàn bộ cơ thể cô trong một vầng sáng đủ màu lấp lánh. Và lúc này, một tầng ánh sáng bàng bạc gần như trong suốt từ từ leo lên đôi chân cô, tựa như vết nước thấm lên mặt giấy, nhanh chóng loang rộng. Chưa đầy vài giây, toàn bộ cơ thể Kính tựa như chìm trong ánh trăng mờ ảo, thân hình cũng từ từ thu nhỏ lại trong vầng sáng mông lung, cho tới khi biến thành một chấm tròn trắng bạc to bằng quả trứng gà, kéo theo vệt sáng như sao băng, bay vụt ra từ trong vầng hào quang ngũ sắc đang bao bọc quanh nó. Sau khi lượn mấy vòng trong không trung, nó liền lao thẳng vào trước ngực Tino đang thảng thốt ngạc nhiên. Một vòng khí trong suốt nhấp nhô như sóng nước trào ra từ trong cơ thể hắn, đẩy bật hắn lên giữa không trung. Hắn ôm chặt lấy ngực, miệng há hốc nhưng lại không hét lên được tiếng nào, bộ dạng có vẻ như đau đớn. Mái tóc dài màu bạch kim của hắn tựa như đang chìm trong đáy biển sâu, trong lúc dập dềnh lên xuống, đã ngả dần sang màu đen. Cùng với đó, đôi con ngươi màu tím cũng biến thành màu nâu thẫm chỉ có ở con người bình thường.

Tư Đồ Nguyệt Ba khép hờ đôi mắt, quan sát Tino đã thay hình đổi dạng chầm chậm hạ xuống mặt sàn, ngã xuống sóng soài trong vầng hào quang ngũ sắc vẫn chưa tan biến, hoàn toàn bất tỉnh.

"Soạt!" Lại có một luồng sáng cực mạnh lóe lên, vầng hào quang ngũ sắc chớp mắt đã bị nén thành một tia sáng mảnh, rồi lại vụt một cái co thành một đốm nhỏ, rơi từ trên không trung xuống sàn nhà, nghe "keng" một tiếng giòn tan. Một mảnh gương tròn trong veo, sáng bóng lăn đi, vừa hay dừng lại dưới chân Tư Đồ Nguyệt Ba.

Nhặt cái vật nhỏ bé xinh xắn ấy lên, Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ cười:

– Yên tâm, ta luôn giữ lời hứa! – Đang nói, anh chợt ngẩn người. Tấm gương đang cầm trong tay, không hiểu từ lúc nào đã phủ lên một màn hơi nước, còn có chút vị mằn mặn, giống như đôi mắt đang chìm trong lệ.

Nhẹ nhàng lấy tay áo lau khô mặt gương, Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới bên cạnh Tino đang hôn mê, đặt nó vào trong tay hắn, rồi cởi áo khoác ra, đắp bên mình hắn, chậm rãi nói:

– Ngươi không phải không có tình cảm, chỉ là không biết cách trân trọng người ở bên mình. Nếu sau này, ngươi còn có thể gặp được một Kính khác, mong rằng ngươi sẽ biết mình nên làm gì.

Vừa dứt lời, gian phòng lớn tan hoang hỗn loạn đột nhiên tắt hết mọi nguồn sáng, Tư Đồ Nguyệt Ba chỉ cảm thấy trước mắt vụt tối sầm. Chớp mắt thêm lần nữa, đã thấy mình đang đứng trên bãi cỏ hoang bên ngoài tu viện. Không gian đảo ngược do Kính một tay tạo ra, đã hóa thành mây khói cùng với sự biến mất vĩnh viễn của cô ta.

Bước lại đằng kia, Tư Đồ Nguyệt Ba bế Chung Húc đang ngủ ngáy pho pho lên, lại ngoảnh nhìn cái hình bóng khẳng khiu đang nằm trong cỏ dại. Sau một tiếng thở dài khe khẽ, anh liền bước đi, không ngoái đầu lại.

Gió núi khẽ lướt qua, rừng cây rung lên xào xạc. Tư Đồ Nguyệt Ba bế cô vợ bước trên con đường mòn hoang vắng, trong miệng lẩm bẩm, đợi đến khi cô vợ tỉnh lại, sẽ phải bịa ra lý do gì để che giấu sự việc của Kính đây. Anh vừa đi vừa than thở, đường đường là Diêm Vương, đi nghỉ có tuần trăng mật cũng không được yên ổn. Đang mải ngẫm nghĩm bỗng như có tiếng nhạc Waltz du dương mơ hồ từ phía sau vẳng lại, những nốt nhạc rộn rã lan tỏa trên con đường mòn u ám. Tư Đồ Nguyệt Ba ngoảng đầu lại, trong bóng chiều, đâu còn thấy hình bóng của tu viện, mà là một toàn biệt thự xa hoa, giống như một cô gái đẹp đang nhảy múa, trong tiếng nhạc dập dìu, chào từ biệt những người từng đặt chân tới nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.16 - Chương 13: KẾT

Tôi vỗ tay:

– Đây là một câu chuyện tuyệt vời!

Áo đen số bốn mặt không đổi sắc, chỉ bình thản nói:

– Cảm ơn!

– Ngay cả chuyện của Diêm Vương cũng biết, có thể thấy lai lịch của cô không phải tầm thường. – Tôi cười một cách đầy ẩn ý.

– Tôi buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon! – Áo đen số bốn đứng dậy, bước vào trong lều – Đây chỉ là một câu chuyện. Là thật hay giả, có thích hay không, đều không quan trọng.

-Vậy cái gì mới quan trọng? – Tôi tò mò nhìn theo bóng áo đen số bốn.

– Nếu cô đã nghe trọn vẹn câu chuyện này mà vẫn chưa biết được đáp án, thì cô nên đi kiểm tra IQ đi, cô gái ạ! – Áo đen số bốn cứng nhắc ném lại một câu, rồi chui tọt vào trong lều.

– Tính cô ấy vốn nóng nảy, đừng để bụng, chúng ta uống rượu ăn thịt nào! – Đám áo đen còn lại vẫn thản nhiên như không, kéo tôi vào bữa tiệc bên đống lửa.

Tôi quay đầu lại, hét lớn về phía lều:

– Cảm ơn nhé!

Người thông minh như tôi, làm sao lại không biết được tâm ý của cô? Buồn cười!

Sắc đêm như nước, lửa cháy rừng rực, có rượu có thịt, Ngao Xí đã say tới nghiêng ngả mà vẫn cầm khư khư bình rượu không chịu buông, hát rống lên với bầu trời đêm sa mạc với chất giọng như lệnh vỡ:

– Nhiệt tình của tôi, như ngọn đuốc cháy bùng, đốt cháy vùng sa mạc!

Cuối cùng của cuối cùng, hắn ngã gục lên người tôi, đầu gối lên đùi tôi, một tay ôm bình rượu, một tay nắm lấy tay tôi theo thói quen, ngủ mê mệt.

Sa mạc khô cằn khắc nghiệt, bỗng trở nên rất đỗi dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.17 - Chương 1: DẪN

✣ Xương sống ✣

DẪN

Khi mặt trời lên cao, mùi rượu thịt của bữa tiệc bên đống lửa đã tan biến cùng với nhiệt độ tăng vùn vụt.

Chơi mãi trò đưa lạc đà cũng chán, cái gã Ngao Xí thô thiển lại chẳng hề có lý tưởng sống đã vùi đầu trong lều đấu game cũng đám người áo đen, còn tôi một mình tản bộ tới một chỗ cách căn lều không xa không gần, mong rằng có thể phát hiện ra thứ gì đó thú vị một chút.

Thế nhưng, về cơ bản là chẳng thu hoạch được gì, vẫn là những cảnh tượng nhàng nhàng như nhau, lại còn thi thoảng bắt gặp đám xương trăng hếu của đủ loài động vật, phần lớn đều vùi trong cát, bị thời gian lãng quên, vô cùng đơn độc.

Đêm nay, trong lều dùng nến để thắp sáng, không biết cái tay thần kinh nào nói rằng, ánh nến dễ tạo không khí hơn. Cho nên, khi gã áo đen số năm có thân hình cao lớn khác thường giơ ra cái đầu lâu của một loài động vật, ngồi nghiêm trang và ngay ngắn giữa chúng tôi, tôi cảm thấy nhiệt độ trong lều bỗng sụt xuống, một cơn gió lạnh lướt qua người tôi.

– Cô sợ à? Thấy lạnh phải không? – Giọng nói của áo đen số năm cực to, cực trầm.

– Một đêm như thế này, thật khó để không cảm thấy trống trải lạnh lẽo! – Tôi lườm gã một cái, sau đó quay sang quát tướng lên với áo đen số một ngồi bên cạnh – Trời lạnh thế này, anh quạt cái khỉ gì mà quạt!

Áo đen số một dừng tay quạt, cười hềnh hệch, nói:

– Tôi chỉ muốn tăng thêm một chút cảm giác chân thực thôi mà!

– Mau kể đi!

Áo đen số năm nhìn cục xương trắng nhờn trong tay, chầm chậm mở loa…

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.17 - Chương 2: Chương 1

– Em yêu ơi, muộn rồi, ngủ đi thôi!

– Ừ ừ, hôn một cái đã!

– Ok, hôn em!

Phương Nhạc ngáp dài, gửi đi một đôi môi đỏ chót trong cửa sổ chát MSN. Màn hình lạnh lẽo đã che giấu cho sự ngán ngẩm của anh, mạng Internet ảo truyền đi thứ tình cảm giả tạo.

Nick name có tên Áo Xanh cuối cùng cũng đã hài lòng chuyển thành màu xám.

Cuối cùng đã offline rồi, đứa con gái nhiễu sự. Phương Nhạc rít mạnh một hơi thuốc, tàn thuốc xám nhạt rơi xuống bàn phím màu đen loang lổ vết dầu mỡ, thành một đám lem nhem.

Thực ra, cái bàn phím này đã từng sạch sẽ như mới. Khi La Ảnh còn ở bên anh, cứ cách một thời gian, cô lại vừa càu nhàu vừa cầm giẻ tỉ mỉ lau chùi cái bàn phím đã bị anh bôi bẩn, cùng với toàn bộ căn phòng.

La Ảnh… Ánh mắt Phương Nhạc lười nhác trượt xuống dãy danh sách bạn bè MSN dài ngoẵng, dừng lại ở một nick name vẫn sáng xanh.

Rất nhiều người thích dùng tên giả trên MSN, che giấu thân phận, che giấu cảm xúc, nhưng anh biết, La Ảnh chưa bao giờ có thoi quen này. Từ lúc anh mới quen cô trên MSN, nick của cô luôn là "La Ảnh", không lúc nào thay đổi. Cô không phải là một cô gái phô trương, không thích dùng những áo váy điệu đà để tô điểm cho bản thân thêm gợi cảm, tất cả đều một phong cách đơn giản chân phương, bao gồm cả nick chat.

Đã sắp ba giờ sáng, Phương Nhạc liếc nhìn đồng hồ, cô gái này sao vẫn chưa đi ngủ nhỉ? Nhìn đám "hồng nhan tri kỷ" khác trong danh sách bạn bè của anh, phần lớn đều vin vào tín điều "ngủ không đủ giấc nhan sắc tàn phai" mà theo nhau offline hết cả, chỉ còn mình cô, một chấm xanh sáng bừng trong một vạt màu xám xịt lặng lẽ, giống như một mầm cây đầy sức sống.

Nếu La Ảnh là mấy "tri kỷ" đang trong thời kỳ tán tỉnh, Phương Nhạc sẽ rất hào hứng nhảy vào hỏi han, ân cần tung ra những câu kiểu như "Sao muộn thế mà còn chưa ngủ, ngủ muộn quá không tốt cho sức khỏe đâu!"

Thế nhưng, đối phương là La Ảnh, cô bạn gái mà anh đã có hai năm yêu đương, hiện đang sống ở một thành phố khác. Sau khi sự nhiệt tình ban đầu nhạt dần, cảm giác mới mẻ cũng giống như đốm tàn thuốc bị búng rơi, anh đã chẳng còn hơi sức đâu để ý tới những tiểu tiết này. Cô thích ngủ lúc nào thì ngủ, dù sao, đó cũng là sức khỏe của cô.

Dụi tắt điếu thuốc, ánh mắt của Phương Nhạc vẫn dừng lại trên nick của La Ảnh. Một ý nghĩ lạ kỳ vụt hiện trong khoảng khắc, anh từ bỏ ý định tắt máy, lần đầu tiên gửi một tin nhắn cho La Ảnh: "Vẫn chưa ngủ?"

Trí nhớ của Phương Nhạc dở tệ, chỉ lờ mờ nhớ rằng, hình như đã rất lâu rồi không bao giờ chủ động nói một câu với La Ảnh. Cho tới bây giờ, sự tồn tại của La Ảnh chỉ giống như một bình hoa được bày nơi cố định, cho dù không nhòm nhó tới, cô ấy vẫn ở nguyên tại đó. Cho nên, dần dần anh đã yên tâm bỏ bẵng cô.

Ngay lập tức, La Ảnh đáp lại anh một cái mặt cười đang le lưỡi.

Lại là cái mặt cười này.

Kể từ một đêm nào đó một tháng về trước, Phương Nhạc tâm trạng đang chán chường tột độ, trước sự quan tâm hỏi han của La Ảnh, và nỗi băn khoăn không biết có phải cô đã làm sai điều gì khiến anh cảm thấy khó chịu hay không, anh đã đáp lại một câu lạnh lùng: "Tất cả mọi vấn đề đều là ở anh, em rất tốt, em không có lỗi gì cả, nhưng mong em đừng nói chuyện với anh nữa, đợi anh chủ động tìm em, được không?"

Sau khi tin nhắn gửi đi, La Ảnh đã im lặng rất lâu, khoảng một tiếng sau, cô gửi lại một tin nhắn, không có chữ nào, chỉ có một cái mặt cười đang le lưỡi, sau đó lập tức offline. Quen biết cô chừng ấy thời gian, Phương Nhạc nhớ rằng, đó là lần đầu tiên cô offline trước. Nick của cô đột ngột chuyển sang màu xám lại khiến anh cảm thấy có chút không quen.

Sau đó, cơn sóng gió nho nhỏ ấy không hề gây ra ảnh hưởng mang tính bước ngoặt nào đối với mối quan hệ của họ. Ngày hôm sau, nick name của La Ảnh vẫn sáng đúng giờ như thường lệ, cho tới tận khi anh offline. Đúng là cô đã nghe theo "thỉnh cầu" của Phương Nhạc, không còn chủ động tìm anh nói một câu nào nữa, chỉ mặc cho nick sáng rồi tắt, cứ thế lập đi lập lại.

Thế giới hình như đã yên tĩnh thật rồi. Phương Nhạc thở phào một hơi, tâm trạng buồn bực cũng giảm bớt, lại thản nhiên quay sang bông đùa tán tỉnh với đám "hồng nhan tri kỷ". Thi thoảng nhớ tới La Ảnh, lại gửi một câu hỏi thăm hời hợt cho cô, cô chỉ trả lời bằng một biểu tượng mặt cười, không nói thêm lời nào.

Hôm nay, cô vẫn như vậy.

Phương Nhạc chán chường tắt cửa sổ chat, offline, tắt máy. Anh không hề bận tâm tới việc cô chỉ dùng mặt cười để trả lời mình. Kỳ thực, bây giờ cho dù cô nói gì, với anh cũng chỉ có nghĩa như một biểu tượng chẳng có gì quan trọng. Bắt đầu từ bao giờ, anh đã không còn cả ý muốn nói chuyện với cô? Phương Nhạc không trả lời nổi.

Nhìn chung, con người hẳn đều có thói xấu có mới nới cũ.

Phương Nhạc ngáp dài, nằm xuống giường. Trong giấc mộng chập chờn, đan xen những khuôn mặt con gái khác nhau, có khuôn mặt mỉm cười với anh, có khuôn mặt làm ra vẻ quyến rũ đong đưa, giống như những gì anh vẫn tưởng tượng về họ.

Nhưng, phía sau những hình bóng và khuôn mặt đang lay động ấy, mơ hồ có một đôi mắt, ánh nhìn trong veo tươi sáng chiếu xuyên qua, lọt vào trong đáy mắt mê loạn của Phương Nhạc, không một chút toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.17 - Chương 3: Chương 2

"Toẹt!"

Kẹp tài liệu màu đen bị quật xuống trước mặt Phương Nhạc, sắc mặt của vị phó tổng biên tập còn xầm xì hơn cả màu của kẹp tài liệu.

– Cậu viết cái quái gì thế? – Người đàn ông lùn tịt với mái tóc trước trán nhuộm line màu tím bắt mắt, trên người cả cây hàng hiệu, đứng từ trên cao nhìn xuống Phương Nhạc đang ngồi sau bàn làm việc, vừa như vô tình vừa như cố ý uốn éo những ngón tay như cái búp hoa chỉ vào anh mà nói – Tôi đã nói rồi, ý tưởng cho số báo kỳ này chủ yếu là phải làm nổi bật sự độc lập của phụ nữ hiện đại và những thành tích họ cống hiến cho xã hội, tại sao cậu lại chạy tới trường học rồi vẽ ra cả chùm bài về mấy cô nhóc học sinh thế? Cậu có muốn làm nữa hay không?

Phương Nhạc ngớ người, hỏi:

– Không phải anh bảo chủ đề của kỳ này là nhà trường…

– Nhà trường cái con khỉ! – Phó tổng biên tập giận đùng đùng ngắt lời anh – Chủ đề nhà trường đã dời sang kỳ sau rồi, tôi đã gửi email thông báo đổi chủ đề cho cậu rồi còn gì!

– Email! – Phương Nhạc ngỡ ngàng.

Ánh mắt của phó tổng biên tập nhìn sang Diệp Ngôn ngồi ở bàn bên cạnh, hỏi:

– Hôm đó tôi gửi mail cho cô, bảo cô tiện thể thông báo việc đổi chủ đề cho cậu ta, cô không báo à?

Diệp Ngôn chớp chớp đôi mắt to tròn được kẻ vẽ cầu kỳ, ra vẻ ngây thơ vô tội, chỉ vào Phương Nhạc, nói:

– Em đã viết một mẩu giấy nhớ cho anh ấy rồi mà, đặt ngay ở dưới bàn phím của anh ấy, tại anh ấy không nhìn thấy đấy chứ, sao có thể trách em được!

Mấy ngày hôm nay em bận tít mù với bài phỏng vấn riêng Grandy, đầu óc muốn quay cuồng.

Phương Nhạc lúc này mới nhìn xuống bên dưới bàn phím, mới thấy góc bên trái có thò ra một mép giấy bé tí tẹo, không để ý thì không thể nào phát hiện ra. Nhấc bàn phím lên, bên dưới quả nhiên có một mẩu giấy nhớ nho nhỏ màu hồng.

– Cô… – Phó tổng biên tập chau mày, lừ mắt nhìn Diệp Ngôn, song giọng nói lại chẳng thể nào nghiêm nghị nổi, chỉ đằng hắng hai tiếng – Nghe đây, lần sau cô phải chú ý vào đấy!

Diệp Ngôn vội vàng gật đầu, õng ẹo nói:

– Lần sau em sẽ không viết giấy nhớ nữa!

– Ừm! – Phó tổng biên tập thu ánh mắt lại, cũng chẳng nhìn Phương Nhạc thêm một cái, lại càng không có ý xin lỗi, đi thẳng một mạch về phòng làm việc của mình, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Diệp Ngôn cũng thản nhiên tiếp tục gõ bàn phím.

Phương Nhạc lặng lẽ ngồi bên bàn, sắp xếp bản thảo.

Là biên tập viên mới của tạp chí Charming, Phương Nhạc không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy. Chỉ vì khi anh mới chân ướt chân ráo vào đây đã được sếp lớn khen ngợi một câu về bài viết nhìn y phục đoán tính cách, lời khen ngợi này đã kích thích lòng nhiệt tình vô hạn của Phương Nhạc trong công việc, nhưng đồng thời, cũng khiến các đồng nghiệp nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Cho dù sếp lớn là vô tình hay cố ý, nhưng họ chưa bao giờ nghe thấy ông ấy trực tiếp khen ngợi bài viết của bất cứ ai.

Cho tới sau này, công việc của Phương Nhạc càng ngày càng không thuận lợi, những bài phỏng vấn đã viết xong lại bị phê là chủ đề không phù hợp, những tác giả nổi tiếng phải tốn không biết bao nhiêu công sức mới hẹn tới được lại luôn bị đồng nghiệp "sơ ý" dẫn luôn tới chỗ bọn họ.

Phương Nhạc tuy trẻ tuổi, nhưng không ngốc nghếch, đương nhiên anh hiểu được nguyên nhân khiến mình bị tẩy chay. Cùng với sự khinh thường và tức giận trước âm mưu đen tối của kẻ khác, anh cũng âm thầm lo lắng cho bản thân. Là người mới, cứ tiếp tục như vậy, ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là bị chủ nhà trọ đuổi cổ. Chỉ dựa vào một chút lương cứng bèo bọt, không có khoản nhuận bút hậu hĩnh chống đỡ, thì không thể nào sống một cách bình thường ở cái thành phố này được.

Phương Nhạc quen biết La Ảnh chính là vào cái buổi chiều đáng bực mình ấy.

Trên MSN nhảy ra một cửa sổ chat, là Hải Âu, bạn học đại học của Phương Nhạc.

– Giới thiệu cho cậu một tác giả, tuy chẳng viết lách gì cho tạp chí thời trang, nhưng văn chương hay tuyệt.

– Được thôi! – Phương Nhạc miễn cưỡng lên tinh thần, trả lời.

Thế là, Hải Âu kéo La Ảnh vào cuộc trò chuyện ba người.

Nhìn thấy cái tên La Ảnh, Phương Nhạc lập tức biết được lai lịch của cô. Anh không chỉ một lần nhìn thấy cái tên La Ảnh xuất hiện trên tạp chí văn học. Nói ra, La Ảnh cũng được coi là một nhân vật có chút tiếng tăm trong giới này. Quen được cô, Phương Nhạc vừa cảm thấy vui mừng, lại có phần hào hứng.

Sau khi giới thiệu hai người với nhau, Hải Âu liền rút khỏi cuộc trò chuyện, chỉ còn lại hai người họ bắt đầu một cuộc đối thoại rời rạc bình thường nhất.

Đối với La Ảnh, Phương Nhạc thoạt đầu vô cùng thận trọng, chỉ e sợ mình chẳng may nói câu gì khiến cô phật ý. Theo kinh nghiệm của anh, những nhà văn có chút tiếng tăm phần lớn đều hơi kiêu ngạo.

Thế nhưng, sau ngày hôm đó, Phương Nhạc có phần mừng rỡ khi phát hiện ra rằng, La Ảnh không những không khó gần, mà ngược lại còn giản dị, thân thiện đến đáng yêu, nói năng hài hước lại thẳng thắn, đúng là anh chưa gặp được người như thế bao giờ. Sau khi nhìn thấy ảnh của La Ảnh, anh càng bất ngờ phát hiện ra, hình dáng của cô gái này cũng đáng yêu như cách cô nói chuyện. Trong đôi mắt to tròn như hai hồ nước trong veo, không tìm thấy một chút vẩn đục không đáng có.

Ánh nắng cuối tháng tám chiếu vào qua cửa sổ, lờ mờ hắt lên avatar của La Ảnh trên màn hình máy tính. Phương Nhạc nhìn bức ảnh bé xíu, trước mắt vụt hiện lên từng con chữ, từng biểu tượng mặt cười tinh nghịch mà cô đã gửi như thước phim quay nhanh, lại có chút bần thần…

Đêm đến, Phương Nhạc nằm trên giường, không khí oi ả không ngừng tràn vào từ ngoài cửa sổ, nhưng anh lại không hề cảm thấy khó chịu, cái cảm giác lạ thường ở trong lòng không hề giảm bớt, mà mỗi lúc càng thêm nặng nề, nặng nề tới mức khiến anh hoàn toàn quên bẵng mất sự khó chịu do thứ thời tiết tệ hại này mang tới.

Mình, đã yêu cô ấy mất rồi ư?

Phương Nhạc băn khoăn nghĩ ngợi.

Chẳng qua chỉ là một người chưa từng gặp mặt, sao lại khiến anh nhớ nhung khắc khoải đến thế?

Thế nhưng, trong đầu lại vang lên một tiếng nói khác, lạnh lùng buông một câu…

– Không phải cậu yêu cô ấy, mà chỉ là cậu quá cô đơn!

Phương Nhạc hốt hoảng với chính bản thân mình.

Anh ngồi dậy, lắc đầu thật mạnh, nhìn ra thành phố đang chìm trong giấc ngủ ngoài cửa sổ, tự nhủ với mình, không đúng, chắc chắn mình đã yêu cô gái ấy rồi, chuyện tình yêu sét đánh chẳng phải là hiếm gặp.

Thế nhưng, đúng là mình cũng rất cô đơn.

Trong cái thành phố này, Phương Nhạc không có người thân, không có bạn bè thực sự, cuộc đấu đá ngấm ngầm với các đồng nghiệp khiến anh mệt mỏi và chán chường. Những lúc mệt mỏi cực độ, anh luôn thiết tha mong ước ông trời có thể ban cho anh một niềm an ủi ngọt ngào, ban cho anh một cái phao cứu mạng, sát cánh bên anh, cùng anh vượt qua những tháng ngày nhạt nhẽo và bấp bênh vô định.

Bình tĩnh lại suy nghĩ, yêu thật cũng tốt, phao cứu mạng cũng được, anh rất cần đến sự xuất hiện của một người như vậy.

Thế là, sau cái buổi sáng tháng tám ấy, ngày nào anh cũng chờ đợi trên MSN, xem La Ảnh có online hay không. Mỗi lần nhìn thấy nick của cô hiện màu xanh, tâm trạng của anh cũng trở nên sôi động như cái màu sắc ấy. Mỗi khi nick của cô chuyển sang màu xám, lòng anh cũng chùng xuống theo.

Ngày nào anh cũng muốn trò chuyện với cô. Anh đọc blog của cô, tìm hiểu về sở thích của cô, chọn sẵn chủ đề mà anh cho là thích hợp nhất, bằng một thái độ tự nhiên nhất đời, vào chat với La Ảnh, dốc bầu tâm sự với cô về những chuyện mình đã gặp phải, nỗi buồn bực hiện tại, cuộc sống lang bạt trước đây, tất tần tật mọi việc, đều kể cho cô nghe.

La Ảnh luôn lắng nghe rất chăm chú, rồi thay anh phân tích kỹ lưỡng cứ như là chuyện của chính mình, giúp anh giải tỏa cơn bực bội.

Dần dần, Phương Nhạc phát hiện ra, La Ảnh trước đây vốn dĩ không bao giờ online buổi tối, giờ đây ngày càng online lâu hơn. Vào những khi anh tâm trạng rối bời, muốn tìm người tâm sự, nick của cô ấy luôn luôn bật sáng. Cái màu xanh lục ấy, thật khiến người ta thấy an tâm.

Tới tháng mười một, khi lá cây ngân hạnh ngoài cửa sổ đổi màu rực rỡ như vàng ròng, La Ảnh đã trở thành người yêu của Phương Nhạc.

Ngày hôm ấy, không có hoa tươi, không có quà tặng, thậm chí không có lấy một ánh nhìn say đắm, mà chỉ có một cửa sổ chat trên màn hình…

– Có đồng ý làm người yêu anh không?

– Được thôi!

– Nhận lời rồi thì không được đổi ý đâu đấy!

– Sẽ không đổi ý!

Ngày hôm ấy, Phương Nhạc chưa bao giờ thấy màu trời xanh lại tuyệt đẹp đến vậy. Sự trống rỗng tích tụ trong lòng bao năm qua, trong giây phút đó đã được lấp đầy, thân thể giống như một con thuyền lênh đênh, cuối cùng đã đến được bến bờ thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.17 - Chương 4: Chương 3

La Ảnh tay cầm xẻng xào, đảo cái món ăn trông không được bắt mắt cho lắm trong chảo với vẻ không mấy thành thạo nhưng rất chăm chú.

Phương Nhạc vừa mở cửa, lập tức nhìn thấy bóng người đang bận rộn trong bếp, một niềm ấm áp vắng mặt đã lâu chợt thấp thoáng nơi đáy lòng.

Đây là ngày thứ ba họ gặp nhau. Nhà của La Ảnh ở một thành phố khác, xa ngoài ngàn dặm.

Giống hệt như Phương Nhạc đã tưởng tượng, con người La Ảnh cũng thẳng thắn như cách trò chuyện của cô, thậm chí còn có chút vẻ ngây thơ trẻ nít, lúc thì dựa vào lòng anh nhõng nhẽo nũng nịu, lúc thì giận dỗi vì anh không kịp thời đập chết một con gián khiến cô sợ hãi.

Anh ôm ngang eo La Ảnh từ phía sau, vùi mặt vào cổ cô, khiến cho cô phá lên cười khúc khích.

Cô gái này rất thích cười, lại cười rất vô tư thoải mái. Phương Nhạc có phần ngán ngẩm. Nếu xét tới cùng tận đáy lòng, người con gái hoàn mỹ mà anh

khao khát, đáng lẽ phải là một thục nữ hiền lành xinh đẹp nhưng không kém phần quyến rũ, nụ cười như gió mát thoảng qua. La Ảnh dường như còn cách tiêu chuẩn này một quãng khá xa.

Phương Nhạc ngồi trước máy tính, ánh mắt nửa cố ý nửa vô tình lướt qua La Ảnh trong chiếc áo ngủ rộng thùng thình, đang xắn tay áo vừa lau bàn vừa càm ràm anh sau này đừng hút thuốc nhiều thế nữa. Trong đầu anh vụt qua một ý nghĩ, nếu gương mặt cô sắc nét hơn một chút, nếu dáng người cô chuẩn hơn một chút, nếu cô có thể thay một chiếc váy trông nữ tính hơn một chút chứ không phải lúc nào cũng cái áo ngủ khó coi này, thì tốt biết bao…

La Ảnh chỉ được nghỉ phép một tuần, cô buộc phải quay về cái thành phố xa ngoài ngàn dặm kia.

Trước khi đồng ý gặp mặt Phương Nhạc, cô từng hỏi anh rằng, chúng ta cách nhau xa quá, thật là một vấn đề khó khăn.

Phương Nhạc chỉ nói, yên tâm, anh sớm muộn sẽ giải quyết được vấn đề này, em cứ đến đi, chúng ta không thể là một đôi tình nhân mà tới cả tay cũng chưa được nắm.

Anh khi đó chỉ ngong ngóng được sớm gặp cô, những vấn đề khác, chí ít bây giờ vẫn chưa cần nghĩ đến.

Im lặng hồi lâu, La Ảnh gửi cho anh một biểu tượng gật đầu.

Lúc này, gặp nhau rồi, nguyện vọng tha thiết của anh cuối cùng đã thành sự thật. Thế nhưng, đêm trước hôm La Ảnh sắp ra về, nhìn cô gái đang bận rộn tất bật, sự quan tâm và khao khát của anh đối với cô lúc ban đầu, lại nhạt dần từng chút một.

La Ảnh không hề cảm nhận thấy sự thay đổi rất tinh vi của anh. Buổi sáng sớm trước khi lên đường, cô đã tháo miếng ngọc hình Đức Phật mang trên cổ xuống, đeo cho Phương Nhạc. Cô nói rằng miếng ngọc Phật này từng được một vị cao tăng khai quang, là vật gia truyền đã theo cô nhiều năm, bây giờ cô không thể ở bên anh, có miếng ngọc này trên người anh, cô cũng thấy yên tâm phần nào.

Rất lâu trước đó, trong lúc trò chuyện vu vơ, Phương Nhạc từng nói rằng, những khi sống một mình, anh thường xuyên nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy.

La Ảnh hồn nhiên an ủi anh rằng, chỉ là do áp lực công việc quá lớn, anh lại không chú ý ăn uống đủ chất, nên mới bị ảo giác.

Anh cứ ngỡ rằng cô đã quên bẵng câu chuyện đó từ lâu, mà cho dù có nhớ, cũng chẳng hề bận tâm.

Nhìn miếng ngọc Phật xanh biếc trong veo trên cổ, trong lòng Phương Nhạc đột nhiên trỗi dậy một mâu thuẫn lạ lùng.

Đừng đi ngủ muộn quá, đừng lúc nào cũng ăn những thứ không có dinh dưỡng, phải ăn thêm hoa quả, đừng so đo với mấy kẻ rỗi việc, chỉ cần mình không thẹn với lòng là được. Trên đường đi, La Ảnh luôn miệng dặn dò anh.

Trong sân bay, La Ảnh mỉm cười vẫy tay với anh.

Phương Nhạc sắc mặt vô cảm đứng đằng sau, nhìn thấy cái dáng đi nhẹ nhõm vui tươi, nhưng lại không nhìn thấy tròng mắt đã đỏ hoe của La Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.17 - Chương 5

Chuyện xảy ra đêm đó, anh không kể với bất cứ ai. Cảm giác thấp thỏm bất an, sau khi quay về với hiện thực, đã dần dần biến mất,

Những ngày sau đó, anh vẫn thuận buồm xuôi gió, vẫn vui vẻ phong quang bên các hồng nhan tri kỷ.

Đêm nay, một Phương Nhạc vốn ham ngủ, lại tỉnh dậy từ một giấc mơ quái dị đầy những bóng hình dật dờ. Lại đôi mắt ẩn giấu phía sau khuôn mặt của rất nhiều cô gái kia, là ánh nhìn quen thuộc, trong veo đến không vết gợn kia, đã khiến anh thình lình mở choàng hai mắt.

La Ảnh… Anh thì thầm gọi tên cô trong bóng tối, trái tim giống như bị một vật cùn đâm thẳng vào.

Một cảm giác quái lạ.

Anh trở mình xuống giường, bật máy tính lên, đăng nhập vào MSN, phát hiện ra nick của La Ảnh vẫn sáng, vô cùng nổi bật giữa một dãy nick xám xịt.

Lúc này, đã là ba rưỡi sáng.

– Em đang làm gì? – Anh không nhịn nổi, gửi một tin cho cô.

Một biểu tượng tròn mắt kinh ngạc đáp lời anh.

– Đừng gửi biểu tượng cho anh nữa, nói chuyện đi!

Một mặt cười được gửi lại, người bên kia vẫn không lên tiếng.

Phương Nhạc nổi giận, tắt phụt luôn màn hình, quay lại giường ngủ tiếp.

Cô đang dùng cách riêng của mình để phát tiết sự bất mãn với anh chăng? Phương Nhạc nghĩ vậy. Chắc chắn là thế, cô gái đó lúc nào cũng trẻ con như vậy, chắc hẳn vẫn đang hậm hực về chuyện trước đây anh đã yêu cầu cô đứng nói chuyện với mình.

Kệ nhé, muốn trút giận thì cứ đi mà trút giận, ai thèm quan tâm!

Nghĩ vậy, Phương Nhạc trở mình, nhanh chóng ngủ say.

Một tuần sau, Phương Nhạc thất nghiệp.

Sếp lớn gặp khó khăn về tiền vốn, để nhanh chóng có tiền, ông ta đã bán lại tòa soạn cho người khác.

Sếp mới rất cứng rắn, hơn nữa lại có tâm phúc riêng. Là "bề tôi triều đại trước". Phương Nhạc cùng với vài vị chủ quản khác đã phải cuốn gói ra đi sau lời tuyên bố dứt khoát của sếp mới.

Đây là điều Phương Nhạc không thể ngờ tới. Cảm giác đột ngột ngã từ trên cao xuống sốc tới độ đến cả thời gian suy nghĩ anh cũng không có.

Trong đầu như dày đặc sương mù, lê theo cơ thể đờ dại, Phương Nhạc quay trở về nhà trong màn đêm.

Quăng đồ đạc sang một bên, anh ngồi xuống máy tính theo thói quen.

Đám hồng nhan tri kỷ trên MSN chẳng có mấy người online. Hôm nay là cuối tuần, bọn họ có lẽ đã đến những party ồn ào. Nhìn thấy Áo Xanh online, Phương Nhạc lập tức nhảy vào chào hỏi, đang định dốc bầu ấm ức với cô ta, thì Áo Xanh đã lạnh lùng đáp lại một câu: "Xin lỗi, em rất bận. Anh bây giờ mất việc rồi, tốt hơn hết nên tập trung suy nghĩ cho những ngày sắp tới. Chào anh!"

Áo Xanh là "cú sốc" thứ hai anh gặp phải ngày hôm nay.

Thời đại Interne, tin tức thật chóng vánh. Buổi chiều vừa mất việc, đến tối mọi người đều đã hay tin.

Phương Nhạc cười buồn bã. Không còn chức quyền của phó tổng biên tập tạp chí thời trang, anh chẳng thể nào sắp xếp phỏng vấn cho Áo Xanh, nâng cao độ nổi tiếng cho cô ta nữa. Cô ta không hề nể tình anh từng giúp đỡ trước kia, thì ít nhất cũng nên có chút tình cảm của bạn bè thông thường chứ.

Thế nhưng, không hề, nick của Áo Xanh nhanh chóng xám xịt. Phương Nhạc không biết là cô ta đã offline, hay là đã xóa hay chặn nick của mình.

Đêm nay, thời gian dài đằng đẵng.

Phương Nhạc thẫn thờ nhìn vào màn hình máy tính, ánh mắt lại một lần nữa dừng lại trên nick name duy nhất còn bật sáng, là La Ảnh.

Chỉ có cô, chưa bao giờ rời xa anh.

Một cảm giác xa vắng đã lâu chợt ùa về như nước thủy triều. Phương Nhạc vội vàng mở cửa sổ chat, giống hệt như hai năm về trước khi mới quen biết cô, dè dặt kể cho cô nghe mọi chuyện mình gặp phải.

Hồi lâu, La Ảnh đáp lại một biểu tượng, không phải chớp mắt, cũng không phải mặt cười, mà là một con khỉ nhỏ đang giơ tấm biển "cố lên".

Chỉ hai chữ "cố lên" ngắn ngủi, đã khiến tròng mắt Phương Nhạc lần đầu tiên đỏ hoe.

Con người vào lúc yếu đuối nhất, chỉ cần một lời động viên giản dị của người bên cạnh, đã đem lại tác dụng thật lớn lao. Nghĩ tới đây, Phương Nhạc bất ngờ nhận ra, cảm giác an toàn tại nơi sâu nhất trong đáy lòng mình, hóa ra luôn bắt nguồn từ La Ảnh, bắt nguồn từ nick name luôn bật sáng của cô, bắt nguồn từ nụ cười vô tư lự của cô, bắt nguồn từ sự chờ đợi âm thầm bền bỉ của cô.

Đột nhiên, Phương Nhạc rất muốn nghe thấy giọng nói của cô. Anh cầm điện thoại lên, bấm số của La Ảnh. Anh nhớ cô từng nói, cô không có thói quen tắt máy, chỉ vì sợ những người quan trọng muốn tìm cô mà không tìm được.

Anh bấm số của cô, nhưng đầu bên kia lại là giọng nữ cứng nhắc: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang tắt máy".

Phương Nhạc thất vọng buông điện thoại xuống. Một chốc sau, anh đột ngột nói với La Ảnh:

– Anh tới thăm em, ngày mai anh sẽ đặt vé luôn!

Lập tức, một biểu tượng lắc đầu được gửi đến.

– Tại sao? – Phương Nhạc có phần nôn nóng, ngón tay gõ vùn vụt trên bàn phím – Anh muốn gặp em! Chẳng phải trước đây chúng ta từng nói sẽ ở bên nhau sao? Anh tới tìm em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu!

La Ảnh vẫn trả lời bằng một cái lắc đầu.

Sau đó, nick của cô vụt tắt.

Phương Nhạc ủ rũ ngồi sống sõng sượt trên ghế, ôm chặt lấy đầu, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Chưa bao giờ anh thấy cô đơn như đêm nay…

Phương Nhạc nằm gục trước màn hình máy tính, ngủ chập chờn suốt một đêm.

Đột nhiên, âm thanh báo tin nhắn quen thuộc trên MSN từ trong loa vọng vào trong tai anh. Phương Nhạc mở bừng mắt, trên góc phải phía dưới màn hình, cửa sổ chat của La Ảnh nhảy ra.

Anh vội vàng click chuột vào xem. Cô, đã nhiều tháng nay không hề nói với anh một câu, chỉ biết gửi biểu tượng, lúc này đã gõ một dòng chữ:

– Anh tới đi, em ở nhà đợi anh!

Phương Nhạc mừng rỡ đến quá mức tưởng tượng, giống như người chết đuối một lần nữa vớ được chiếc phao cứu mạng.

Nếu thời gian có thể quay ngược, Phương Nhạc chỉ muốn lập tức thu lại những lời không nên nói mà mình đã nói với cô, xóa bỏ tất cả những việc không nên làm mà mình đã làm với cô.

Có lẽ, sự việc không thê thảm như anh tưởng tượng. Ít nhất, La Ảnh vẫn đang chờ đợi anh. Tất cả, vẫn có cơ hội làm lại từ đầu.

Phán Phán nhìn Tam Trì đang rầu rĩ chau mày, trong lòng xót xa.

Tam Trì là anh bạn trai cô đã quen biết được hai năm. Nói theo lời của anh ta, từ thuở lọt lòng anh ta đã xui tận mạng. Còn Phán Phán lại không tin vào cái gọi là vận may. Một việc có thành công hay không, chỉ xem người ta đã đủ cố gắng hay chưa.

Cho nên, dù Tam Trì bị công ty tuyển dụng từ chối bao nhiêu lần, cũng bất kể Tam Trì trên đường về nhà đã đánh rơi ví bao nhiêu bận, gặp phải cướp bao nhiêu phen, Phán Phán vẫn luôn mỉm cười ôm lấy anh, bảo anh đừng bận tâm, là của đi thay người, bản thân anh bình an là tốt rồi. Nếu là tìm việc làm, không làm ở công ty này thì làm ở công ty khác, kiểu gì cũng sẽ tìm được việc thôi.

Tam Trì lại không nghĩ như vậy, hết thất vọng này đến thất vọng khác đã mài mòn lòng tin và nhuệ khí của anh. Trong vòng tay của Phán Phán, Tam Trì ủ rũ lắc đầu, than thở bản thân số mạng đen đủi, dù có làm gì cũng không có kết quả tốt đẹp.

Mỗi lần Tam Trì nói năng nhăng cuội trong men say, sau đó ôm gối tựa và chai rượu ngủ thiếp đi trên ghế sô pha, Phán Phán lại lặng lẽ khóc thầm. Cô đau xót. Cô biết rằng Tam Trì đã từng rất chăm chỉ phấn đấu, nhưng thực tế đúng là giống như anh nói, cứ khi nào việc tốt sắp thành, lại vì một nguyên nhân trời ơi nào đó mà tan thành mây khói. Hình như anh ta từng kiếm được một công việc rất tốt, nhưng ngay ngày đầu tiên đi làm, vì một vụ tai nạn giao thông, mà xe bus bị kẹt trong đường hầm, ra không được mà vào cũng chẳng xong. Đến khi tìm đủ mọi cách tới được công ty, thì giám đốc quăng cho anh ta một câu: "Công ty chúng tôi không hoan nghênh một nhân viên ngay ngày đầu tiên đã đi làm muộn". Những việc tương tự từng xảy ra rất nhiều lần với Tam Trì. Chứng kiến những sự việc cứ lặp đi lặp lại, Phán Phán thi thoảng cũng nghĩ ngợi, vận may đúng là có thật ư?

Hôm nay, cô đi ra khỏi ngân hàng, nhìn thấy trong tài khoản không còn dư lại mấy con số, ngẫm nghĩ xem có nên tìm thêm một công việc ngoài giờ nữa không. Trước khi Tam Trì tìm được công việc ổn định, ít nhất cô phải dựa vào một mình để duy trì cuộc sống cho hai người.

Phán Phán thấy hơi mệt, ngáp một cái. Vì một chút tiền tăng ca ít ỏi, cô đã làm thêm liên tiếp hai ngày.

Đi qua góc phố, cô đột nhiên nhớ ra siêu thị nhỏ ở con phố bên cạnh đang giảm giá, thế là lập tức đổi hướng, đi đường tắt xuyên qua một con ngõ nhỏ.

Lúc sắp tới đầu ngõ, Phán Phán ngửi thấy mùi đàn hương sực nức, nghe thấy tiếng nhạc cổ quái chập chờn.

Quay đầu lại nhìn, cô thấy một cửa tiệm nhỏ không có gì nổi bật, treo một tấm biển cũ nát – Tiệm xem bói Vận Mệnh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Phán Phán lại vén rèm cửa, bước vào bên trong.

Người đàn bà ngồi trước chiếc bàn tròn màu đen khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, lớp phấn son đắp thành một bộ mặt trong cũng tạm coi là xinh đẹp. Bà ta mỉm cười nhìn Phán Phán, hỏi cô cần giúp gì.

Một xấp bài đang xào trộn điêu luyện trong tay người đàn bà, kêu soàn soạt.

– Tôi muốn giúp bạn trai tôi gặp may mắn. – Phán Phán chẳng hề suy nghĩ, mở miệng nói luôn.

– Không thành vấn đề! – Người đàn bà phá lên cười ha hả, trong vẻ nhiệt tình ẩn giấu nét quỷ quyệt.

Phán Phán ngồi đối diện với người phụ nữ, chìa tay phải ra theo yêu cầu của bà ta. Xem xét một hồi, trên khuôn mặt người đàn bà lộ rõ vẻ kinh ngạc, nói:

– Sau ba mươi tuổi, vận may của cô cực tốt, hạnh phúc tới già.

– Bây giờ tôi chỉ muốn bạn trai tôi không bị xui xẻo đeo bám nữa! – Phán Phán rụt tay về. Ba mươi tuổi, còn cách cô bảy năm trời đằng đẵng. Hơn nữa, điều cô quan tâm bây giờ không phải là bản thân cô, mà là Tam Trì.

– Cô thực sự muốn cậu ta gặp may mắn? – Người đàn bà rút ra một quân bài, đùa nghịch trong tay.

– Đúng vậy! – Phán Phán chợt nhìn thấy một tia hy vọng.

Người đàn bà đứng dậy, lấy ra một chuỗi vòng tay bằng đá đen từ chiếc tủ gỗ hồ đào sau lưng, đặt xuống trước mặt Phán Phán.

– Đeo vòng tay này lên tay cô ba ngày, sau đó lại cho bạn trai cô đeo, bảo cậu ấy vĩnh viễn không được tháo ra! – Ngón tay người phụ nữ lướt trên chuỗi vòng tay sáng bóng – Như vậy là được. Nhưng cô cần phải biết rằng, sau khi đưa vòng tay cho bạn trai cô, có nghĩa là cô đã trao tặng toàn bộ vận may của mình cho cậu ấy.

Cầm chiếc vòng tay lên, Phán Phán bán tính bán nghi nhìn bà ta, cuối cùng hỏi:

– Bà lấy bao nhiêu tiền?

Người phụ nữ lắc đầu:

– Miễn phí! Tôi chỉ cần lấy đi một chút xíu vận may của cô. – Bà ta lại cười ranh mãnh – Yên tâm, tôi chỉ lấy đi một chút xíu thôi.

Có thể bà ta chỉ là một kẻ lừa đảo, Phán Phán nghĩ vậy, rồi cầm chuỗi vòng tay đi ra khỏi tiệm xem bói.

Ba ngày sau, trên cổ tay Tam Trì có thêm một chuỗi vòng tay bằng đá đen sáng loáng như gương

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.17 - Chương 6

Hai năm rồi, Phương Nhạc lần đầu tiên tới thành phố nơi La Ảnh sống. La Ảnh đã không chỉ một lần mời anh tới nơi này, dù chỉ tới chơi một tuần cũng được, cô mong anh nhìn thấy căn nhà mình ở trông như thế nào. Nhưng anh luôn viện đủ lý do từ chối. Đúng vậy, xa xôi ngàn dặm, mất công mất sức tới thăm một cô gái không quá quan trọng với mình, chẳng thà ở nhà ngủ còn hơn. Có lúc anh đã nghĩ như vậy, tuy anh cũng biết rằng cái suy nghĩ đó thật là khốn nạn.

Đứng trước toàn nhà cũ kỹ ở ngoại ô thành phố, nhìn hai chữ "giải tỏa" to đùng viết bên ngoài tường bao, Phương Nhạc băn khoăn không biết mình có nhầm địa chỉ không.

Lên tới tầng sáu, anh ấn chuông cửa nhà số 12. Con heo màu hồng đeo lục lạc treo trên tay nắm cửa, cuối cùng cũng đã giúp anh xác nhận rằng mình không nhầm nhà. Cô gái ấy lúc nào cũng thích treo những con búp bê bé xíu kiểu này lên túi xách hoặc điện thoại, đặc biệt là con heo hồng là thứ cô thích nhất. Cô từng ương bướng đòi đeo lên điện thoại của Phương Nhạc, nhưng đã bị anh dứt khoát từ chối.

Nghĩ tới những chuyện xưa cũ đó, trên khuôn mặt đã lâu không cười của Phương Nhạc, lại bất giác thoáng qua một nụ cười.

Cửa mở, nhưng đứng sau cánh cửa không phải là La Ảnh, mà là một cô gái trẻ mặc áo đen quần đen, với mái tóc uốn quăn chảy dài, có đôi mắt to giống như La Ảnh, chỉ là trong mắt cô, không có vẻ nồng nhiệt như La Ảnh, mà lạnh lẽo như phủ dưới một lớp băng mỏng, im lặng nhìn thẳng vào anh.

– Chắc anh là Phương Nhạc? – Cô gái lên tiếng trước, nhã nhặn nhường đường cho anh – Vào đi, La Ảnh đã đợi anh rất lâu rồi!

Phương Nhạc cảm thấy hơi băn khoăn. Tuy anh chưa bao giờ tới nhà La Ảnh, nhưng anh biết cô sống một mình, còn bà ngoại cô bị bại liệt, luôn ở trung tâm phục hồi sức khỏe dành cho người già. Cô gái kia là ai, lẽ nào là bạn ở chung nhà với La Ảnh?

Bước vào trong nhà, Phương Nhạc nhìn thấy đồ đạc và sàn nhà phủ đầy bụi bặm, trong lòng anh bỗng thấy dấy lên một cảm giác lạ lùng.

– La Ảnh, cô ấy… – Anh nghi hoặc nhìn cô gái áo đen. Theo lẽ thường, một căn phòng thế này, vừa nhìn đã biết lâu rồi không có người ở. Mặc dù anh

đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung hiếm hoi của mình với La Ảnh đặt ngay ngắn ở vị trí bắt mắt nhất trên kệ ti vi, nhưng anh vẫn không dám khẳng định đây có đúng là nhà của La Ảnh hay không.

– Cô ấy ở trong phòng! – Cô gái áo đen chỉ vào căn phòng duy nhất, trên tay nắm cửa cánh cửa khép hờ còn treo một con heo màu hồng.

Phương Nhạc buông hành lý trong tay xuống, bước tới trước cửa phòng, thận trọng đẩy cửa ra.

Trong phòng tối tăm hơn nhiều so với bên ngoài, vì rèm cửa đều buông xuống, lại còn cố ý dém kỹ tới mức không có lấy một khe hở.

Chỉ có một màn hình máy tính đang bật, sáng lòe lòe trên mặt bàn dưới cửa sổ.

Căn phòng không rộng, Phương Nhạc không nhìn thấy La Ảnh bên trong.

Đang định hỏi cô gái áo đen, đèn trong phòng thình lình bật sáng.

Đến khi kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, Phương Nhạc nhìn vào phía trước màn hình máy tính, bỗng giật nảy mình kinh hãi…

Trên con chuột máy tính đặt trước màn hình, một bàn tay trắng hếu, hay nói chính xác hơn, là một khối xương bàn tay chỉ còn sót lại một nửa ngón tay cái, những ngón khác đều đã đứt lìa không thấy đâu nữa, đang đặt lên con chuột có phần khó nhọc, không hề có một ngoại lực nào nâng đỡ, nhưng vẫn chầm chậm dịch chuyển, hệt như là đang sống.

Phương Nhạc loạng choạng lùi lại, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

– Đó chính là La Ảnh! – Cô gái áo đen khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh Phương Nhạc, sắc mặt lạnh băng.

– Cô… cô nói gì? – Toàn thân Phương Nhạc run lên lẩy bẩy. Đó chỉ là một đống xương trắng, làm sao có thể là La Ảnh? Anh ngẩng đầu nhìn cô gái thân hình mảnh mai, thái độ trầm tĩnh bên cạnh – Cô… cô là ai?

– Bạn bè đều gọi tôi là Sa La. – Cô gái ngồi xuống mép giường bên cạnh, cười mà như không cười, nhìn Phương Nhạc – Anh có tin trên đời này có yêu quái không? Nếu tôi nói với anh, tôi là một yêu cây đã sống cả ngàn năm, lãng du trong thế giới con người, tìm kiếm những người, những chuyện mà tôi thấy hứng thú để viết truyện bán kiếm chút tiền tiêu vặt, rồi một ngày nào đó vô tình làm hàng xóm với người yêu của anh, anh có tin không?

Yêu quái… Trong tiềm thức, Phương Nhạc muốn nói với mình rằng, chuyện này thực quá hoang đường, nhưng những gì đang nhìn thấy trước mắt, lại tuyệt đối không thể giải thích bằng lý lẽ thông thường… Đầu óc anh hỗn loạn chưa từng có.

– Chuyện này rốt cuộc là thế nào! – Sau một hồi im lặng, cuối cùng, Phương Nhạc gào lên điên dại – La Ảnh đâu? Cô ấy đi đâu rồi?

Cô gái thu lại nụ cười mơ hồ, quay về với vẻ lãnh đạm lúc trước.

– Mảnh xương gãy trước mắt anh, chính là dấu tích cuối cùng của La Ảnh còn sót lại trên cõi đời này. – Cô ta lạnh lùng đáp – La Ảnh từng nói với tôi rằng, cô ấy có một miếng ngọc Phật gia truyền, từ khi cô ấy còn nằm nôi, có một vị cao tăng từng căn dặn người nhà cô ấy rằng, trong cuộc đời của cô ấy có một kiếp nạn sinh tử, nhất định phải đeo miếng ngọc Phật này bên người cho tới khi hai mươi lăm tuổi mới được gỡ xuống, nếu không sẽ gặp đại họa. Thế nhưng, khi cô ấy trở về sau khi tới chỗ anh lần đầu tiên, tôi đã không nhìn thấy miếng ngọc Phật trên cổ cô ấy nữa. Ha ha…

Ngọc Phật… Miếng ngọc Phật đã phai màu chỉ trong một đêm ấy… Phương Nhạc lắp bắp, lời nói cũng trở nên hỗn loạn:

– Đại họa… nghĩa là gì?

– Trong một đêm tháng trước, anh còn nhớ trận mưa khủng khiếp ấy không? – Cô gái áo đen chậm rãi nói – Trên thế gian có loài yêu quái tên là Hợp Khẩu, mặt người mình lợn, ẩn náu dưới đất, không thích ánh mặt trời, ăn thịt người để sống, cứ hai mươi năm lại xuất hiện tìm kiếm thức ăn. Mỗi khi loài vật này hiện thân, ắt gây mưa lớn.

Trong cơn hãi hùng, Phương Nhạc nghe mà lùng bùng không hiểu, lập cập hỏi:

– Chuyện này… có liên quan gì đến La Ảnh?

– Hợp Khẩu tuy hung hãn, nhưng dù sao cũng là tà vật. Vị cao tăng kia có duyên với La Ảnh, biết được rằng kiếp nạn sinh tử trong số mệnh của cô ấy có liên quan tới giống yêu này, chỉ có ngọc Phật mới có thể giúp cô ngăn chặn kiếp số. – Khuôn mặt cô gái lộ vẻ tiếc thương – Chỉ tiếc rằng cô ấy đã tặng lá bùa cứu mạng ấy cho anh. Hận một nỗi, đêm đó tôi không ở đây, nếu không, cô gái này đã không đến nỗi… – Cặp mày liễu của cô hơi chau lại, đôi môi khẽ mím, dồn ép một chút buồn thương quay trở lại.

Yêu quái ăn thịt người, miếng ngọc bị phai màu, kiếp nạn sinh tử… Cái đêm mưa giống như một cơn ác mộng ấy bỗng hiện về mồn một trước mắt Phương Nhạc. Tiếng động quái đản bên tai, hơi nóng kỳ lạ tỏa ra trên ngực, những dấu chân dị hợm trong phòng, tất cả, tất cả đều đang chứng minh với anh một câu chuyện hoang đường nhất nhưng cũng chân thực nhất.

– Nếu La Ảnh không vì một câu nói vu vơ của anh mà tặng anh miếng ngọc Phật, thì người bị Hợp Khẩu ăn thịt, đáng lẽ là anh. – Cô gái áo đen lạnh lùng liếc xéo khuôn mặt trắng bệch của Phương Nhạc – Tất cả mọi việc xảy ra đêm hôm ấy, có lẽ anh đã biết rằng không phải là cơn ác mộng. Nếu anh có đọc số báo địa phương nơi anh ở ra vào ba ngày sau đó, chắc hẳn sẽ biết trong đêm mưa ấy, ở khu phố gần nhà anh có một gia đình ba người đã mất

tích một cách khó hiểu. Ngoài ra, nếu anh tập hợp tin tức của các nơi trên thế giới trong ngày hôm đó, sẽ phát hiện ra rằng, người bị mất tích một cách khó hiểu vào đêm hôm ấy tuyệt đối không chỉ có gia đình ba người kia. Số lượng của Hợp Khẩu không nhiều, nhưng dưới mỗi mảnh đất nơi chúng ta đang sống, đều có dấu tích của chúng. Chúng phân chia lãnh thổ theo tập quán riêng của chúng, một khi thời cơ chín muồi, liền nhất tề hành động. Anh thật may mắn, ngọc Phật đã dốc toàn lực xua đuổi con Hợp Khẩu hung hãn ấy, nên mới mất màu sắc ban đầu. Còn ở nơi La Ảnh sống, cũng có Hợp Khẩu đang ẩn náu rình thời cơ. Thế nhưng, cô ấy đã dùng sinh mạng của mình đổi lại sinh mạng cho anh, mà để mất đi thân xác có linh hồn, chỉ còn sót lại một mảnh xương trắng không màu sắc.

– Cô… tại sao cô lại biết được chuyện của chúng tôi… Cô… – Lồng ngực Phương Nhạc phập phồng dữ dội, kinh hoàng nhìn cô gái thần thái ung dung, mang vẻ điềm tĩnh của thiên thần, nhưng lại tiềm tàng nét tàn khốc của ác quỷ.

Cô gái áo đen nhếch mép, cười khẽ:

– Tôi đã nói tôi là một yêu cây ngàn năm. Chuyện gì tôi muốn biết, chắc chắn sẽ biết được. Con người bình thường, đối với tôi, chẳng có gì là bí mật!

Nói rồi, cô ta đứng lên, bước tới trước bàn, nhìn vào mảnh xương bàn tay đang úp lên con chuột dịch chuyển trong vô thức với một vẻ hơi thẫn thờ, rồi điềm đạm nói:

– Khi tôi về tới nơi, La Ảnh đã không còn nữa. Trong phòng, chỉ sót lại một mảnh xương bàn tay không còn nguyên vẹn.

Cô ta không nhìn Phương Nhạc thêm lần nào nữa, cứ tự nói một mình:

– Ngay lập tức, tôi phát hiện ra, mảnh xương bàn tay, vẫn còn sống. Tôi quan sát nó dùng đốt xương ngón tay duy nhất còn lại bật máy vi tính, sau đó cứ mãi đặt trên con chuột, khiến cho nick MSN lại bật sáng vào sớm ngày hôm ấy. Suốt một tháng nay, tôi luôn ở lại đây, nhìn xem mảnh xương kia rốt cuộc muốn làm gì…

Những lời của cô khiến Phương Nhạc đờ ra tại chỗ như hóa đá.

– Một mảnh xương trắng đang nghịch máy tính, ha ha. Có lẽ trong suy nghĩ của người ngoài, việc này thật quá ư hài hước. – Cô ta quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt đờ đẫn của Phương Nhạc – Rất lâu về trước, vào buổi tối, thi thoảng tôi lại sang nhà La Ảnh tìm cô ấy trò chuyện, phát hiện ra cô ấy thường rất muộn vẫn chưa ngủ, luôn bật MSN, nhưng lại không thấy có ai trò chuyện với cô ấy. Tôi hỏi thì cô nói rằng, cô sợ nhất là anh ấy muốn tìm mình nói chuyện, cô ấy lại không có mặt, cô sợ nhất là anh ấy có tâm sự mà không thể giải tỏa được, nên lúc nào cũng để nick của mình bật sáng. Như vậy, nếu anh ấy muốn tìm người tâm sự, sẽ ngay lập tức tìm được cô ấy. Tôi từng thấy cô gái vụng về này đi đường bất cẩn ngã đến sứt sát khắp người, vẫn ngồi lì trước máy tính suốt ba ngày, giúp người yêu cô sửa cái bản kế hoạch gì đó… Tôi cũng từng ăn đồ ăn cô ấy nấu, không ngon chút nào. Cô ấy ngại ngùng nói rằng, cô đang tập nấu nướng, đợi sau này khi thực sự chung sống với người yêu, sẽ nuôi cho anh ấy béo tròn.

– Cô… Cô ấy… – Môi Phương Nhạc đã không còn huyết sắc. Anh lúc này, tới cả một từ trọn vẹn cũng không thốt nổi.

– Tôi từng hỏi một người bạn, anh ta nói rằng, tình sâu nghĩa nặng, xương khô cũng có sự sống. – Cô gái áo đen thở dài buồn bã – Bây giờ, chắc anh đã hiểu, tại sao trong thời gian đó, "La Ảnh" khi chat với anh chỉ biết gửi một vài biểu tượng? Không phải là "chỉ biết", mà là "chỉ có thể". Nó chỉ là một mảnh xương tàn có mang theo sự sống của La Ảnh, không thể nào gõ chữ trên bàn phím, chỉ có thể dùng cách thức đơn giản nhất, máy móc nhất, là dùng chuột click vào biểu tượng để gửi cho anh, ít nhất cũng để anh biết rằng, cô ấy vẫn ở bên anh. – Nói đến đây, cô gái dừng lại một chốc – Bảo anh tới đây, là ý của tôi. Là nhân vật nam chính trong toàn bộ câu chuyện, anh có quyền được biết. Nếu cứ để mảnh xương sống này tiếp tục mãi như vậy, niềm lưu luyến đó sẽ khiến cho La Ảnh không thể luân hồi, tôi phải giúp cô ấy.

Cô gái áo đen bước tới trước mặt Phương Nhạc, giơ ngón tay ra, vạch một đường vòng cung trong không khí.

Vô số trang giấy lả tả chao xuống từ trong không trung, giống như trận mưa tuyết mùa đông năm ngoái.

– Nhật ký của La Ảnh, cũng nên giao lại cho anh, coi như là di vật. Bà ngoại cô ấy, tôi sẽ chăm sóc. – Giọng nói của cô gái áo đen bình thản như đang đọc một lời thoại thông thường nhất.

Nói xong, cô ta cất bước đi ra ngoài cửa. Được hai bước, cô xoay nghiêng mặt qua, nói:

– Chuyện tình cảm của con người các anh, tôi vốn không thích can thiệp. Nhưng tôi vẫn muốn nói với anh rằng, có lẽ anh cảm thấy những thứ mà cô ấy có thể mang lại cho anh quá ít ỏi, quá nhỏ bé, tới cả mảnh ngọc Phật cứu mạng kia, cuối cùng cũng bị anh nhét bừa vào ngăn kéo. Một kẻ như anh, phải làm thế nào mới hiểu được rằng, thứ cô ấy cho anh, là toàn bộ những gì cô ấy có thể cho đi.

Giọng nói của cô gái áo đen rất êm ái, giống như chiếc chuông gió tinh xảo nhất đang ngân nga trong gió nhẹ. Thế nhưng, cái vẻ lạnh lẽo đi liền trong đó, giống như một lưỡi dao mỏng nhất, cũng sắc bén nhất, cứa vào tận trong mạch máu của Phương Nhạc.

Một làn khói mỏng bốc lên, hình bóng cô gái áo đen nhạt dần trong không gian mờ mịt.

Hồn phách của Phương Nhạc dường như đã tách rời khỏi thể xác. Anh mấp máy đôi môi, đưa bàn tay run rẩy nhặt lấy từng trang nhật ký trước mắt…

"Tháng sau là sinh nhật của anh ấy, nhất định phải nhớ mua bánh kem. Nghe anh ấy kể rằng, đã rất lâu rồi không có ai tổ chức sinh nhật cho anh ấy, mình thấy buồn."

"Mẹ ơi, đau quá đi mất! Cái thằng cha mắt đui chết tiệt! Hại mình ngã đến thương tích đầy mình! Nhưng mà vẫn may, cuối cùng cũng sửa xong toàn bộ

những thứ anh ấy cần trước thời hạn! Ngày mai còn phải tới bệnh viện nữa chứ… Mình muốn khóc quá!”

“Anh ấy là người tốt, mình luôn tin tưởng như vậy. Không được suy nghĩ lung tung, ngủ thôi!”

“Anh yêu, đêm qua em nằm mơ thấy chúng mình cưới nhau đấy. Ha ha, em chỉ mong đừng có thức dậy nhanh quá như thế, áo cưới thật là đẹp! Hôm nay anh bảo anh rất bận, nên em không kể cho anh nghe, he he.”

Cổ họng Phương Nhạc, giống như bị xương cá chặn cứng.

Đúng lúc đó, một cơn gió kỳ lạ cuốn qua trên đầu anh, tấm rèm cửa đang khép kín mít, bỗng nhiên bị hất tung lên.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua lớp cửa kính mờ sương, chiếu thẳng lên mảnh xương trắng lóa.

Bỗng chốc, mảnh xương lặng lẽ tan thành tro bụi, bay mờ mịt giữa không trung, tập hợp thành một hình vẽ kỳ ảo…

Một cô gái, tay chống nạnh, cố làm ra vẻ hung dữ, một tay cầm chiếc giẻ lau bám đầy bụi bặm, cong môi mắng mỏ:

– Cái con người kia, lúc không có mặt em, ít nhiều gì thì anh cũng phải lau qua cái bàn chứ! Bụi sắp lút cả người rồi đây này!

Trong cơn váng vất vô cùng tận, Phương Nhạc nằm lăn ra đất như một kẻ chết rồi. Những trang nhật ký trong tay, bị vo chặt thành một nắm…

Tam Trì gửi tin nhắn tới, nói rằng tuần sau sẽ quay về.

Phán Phán cầm điện thoại trong tay, sung sướng đến nhảy cẫng lên. Tam Trì rời thành phố Vong Xuyên tới Thâm Quyến đã được hai năm. Vào tuần thứ hai sau khi anh ta đeo chuỗi vòng tay bằng đá đen, đã kiếm được chức quản lý trong công ty chi nhánh của một tập đoàn xuyên quốc gia, nhưng yêu cầu phải điều chuyển tới Thâm Quyến. Một ngày trước khi lên đường, Tam Trì hẹn với Phán Phán, đợi anh ta gắng gỏi làm ăn bên ngoài vài năm, kiếm đủ tiền rồi sẽ quay về thành phố Vong Xuyên mở một công ty nhỏ, sau đó cưới cô.

Phán Phán ôm chầm lấy anh ta, cố kìm nước mắt bảo anh cứ yên tâm làm việc, cô sẽ ở đây đợi anh, chờ đợi cuộc sống hạnh phúc mà cô luôn kỳ vọng. Nhưng điều khiến cô vui nhất không phải là những việc này, mà là cô nhìn thấy trên khuôn mặt Tam Trì cuối cùng đã xuất hiện nụ cười tự tin, một vẻ phấn chấn từ trong lan tỏa ra ngoài, so với trước đây, tựa biến thành một con người khác hẳn.

Tam Trì đi rồi, hồi đầu lúc nào cũng không quên gọi điện hỏi han an ủi Phán Phán, nhưng về sau, anh ta nói công việc ngày càng bận rộn, từ một ngày gọi một cuộc điện thoại giảm xuống thành một tuần một lần, cuối cùng là mấy tháng liền chưa chắc đã có chút tăm hơi.

Phán Phán chưa bao giờ giận anh ta vì những chuyện này. Cho dù điện thoại của cô tần suất đổ chuông ngày càng thấp, nhưng cô vẫn giữ thói quen không tắt điện thoại, âm thầm gặm nhấm nỗi khổ sở của nhớ nhung mà mất ngủ suốt đêm dài. Khi giọng điệu của Tam Trì ngày càng trở nên khó chịu, nói rằng anh bận rộn tới mức nào, cô rất hiếm khi chủ động liên lạc với anh. Lúc bận rộn, chẳng ai muốn bị làm phiền. Phán Phán tuy cảm thấy hơi hơi buồn bã, nhưng vẫn cứ thuyết phục bản thân phải thông cảm cho anh.

Trong thời gian anh ta đi làm xa, bản thân Phán Phán sống rất khó khăn, thậm chí tới mức xui xẻo triền miên, động đâu hỏng đó. Ngẫu nhiên đi qua một tòa nhà, cũng bị đồ vật linh tinh trên cao rơi trúng đầu. Số lần phải nhập viện vì bị thương hoặc ngộ độc thực phẩm nhiều không đếm xuể. Cũng may, cô luôn biết cách tự an ủi mình, nghĩ rằng cứ cắn răng chịu đựng là được, đợi Tam Trì trở về, mọi thứ sẽ ổn.

Đã chờ đợi suốt hai năm, đã khổ sở suốt hai năm, cuối cùng anh ấy đã sắp trở về, anh ấy vẫn còn nhớ tới lời hứa năm xưa.

Phán Phán vui tươi như một chú bướm, lật tìm bộ đồ đẹp nhất trong tủ quần áo thay ra, hớn hở quay qua quay lại trước gương mấy vòng.

Cô trang điểm ăn vận hoàn toàn mới mẻ, hào hứng đi ra khỏi nhà, tới nhà hàng Sao Băng mà anh ta đã hẹn.

Trên đường đi, cô chỉ chăm chăm nghĩ xem, không biết anh ấy có bị đen đi không, có gầy đi không, ánh mắt có còn dịu dàng như trước không.

Đứng trên con phố không hề đông đúc, Phán Phán kiên nhẫn đợi đèn xanh bật sáng, mới bước lên vạch kẻ đường dành cho người đi bộ.

Tại chỗ ngoặt, đột nhiên vọt ra một chiếc minibus cũ nát, lao như điên vào làn đường dành cho người đi bộ.

Người vẫy tay với Phán Phán, không phải là tương lai, mà là tử thần.

Bầu trời trong xanh, máu tươi bắn vọt, và những khuôn mặt đang dần dần tụ lại, là cảnh tượng cuối cùng Phán Phán nhìn thấy trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 7

Áo đen số năm không phải là một tài năng kể chuyện. Từ đầu tới cuối, giọng cứ đều đều, giống như đang đọc một cuốn sổ kế toán dài thườn thượt, đôi lúc còn ngắc ngớ, bắt chúng tôi đợi dài cổ mới nghe tiếp được đoạn sau.

– Anh kiếm đâu ra câu chuyện này thế? – Lần này, là Ngao Xí lên tiếng đầu tiên, vừa hỏi vừa liếc xéo sang tôi.

– Đọc được trong một cuốn tạp chí lỗi thời ở hàng sách cũ. – Áo đen số năm nói – Tôi chỉ cảm thấy, câu chuyện này rất thích hợp để kể cho một đôi vợ chồng nghe.

– Này, các người kể chuyện cho nữ hoàng nghe chứ không phải là kể cho chúng tôi nghe nhé! – Tôi trừng mắt nhìn gã.

Áo đen số năm thình lình quăng cục đầu lâu trong tay về phía tôi, nói:

– Kể cho các người hay kể cho nữ hoàng nghe cũng vậy thôi. Chính vì trên đời có quá nhiều người không thể hiểu được rằng, những thứ mà người bên cạnh mang lại cho họ đã là toàn bộ những gì họ có thể cho đi, nên trên cõi đời mới có nhiều xương trắng đến thế.

– Tôi hiểu! – Tôi bật cười – Hiểu tất, giống như cô yêu cây trong câu chuyện.

Còn chưa dứt lời, Ngao Xí đã kéo phăng tôi sang một bên, chưa kịp mở miệng, đã bị tôi chặn họng:

– Em biết anh muốn hỏi gì. Đợi sau ngày thứ bảy em sẽ nói cho anh biết!

Nói rồi, tôi cầm cái đầu lâu đi ra khỏi lều, đào một cái hố chôn nó xuống.

Khi còn máu thịt nguyên vẹn vẫn là tốt nhất. Tới khi sự sống chỉ còn một mảnh xương trắng, thì còn đâu đường quay lại.

– Đi trên vạch kẻ đường dành cho người đi bộ lúc đèn xanh cũng bị xe tông chết, cô đúng là xui hết chỗ nói. – Thanh Thủy lại kết thúc một ngày làm việc, ngồi xuống cạnh Phán Phán chuyện phiếm. Ở nơi này, nói về chuyện sống chết cũng bình thường như cơm bữa. Làm hàng xóm với nhau đã sắp bốn mươi năm, mọi chuyện của Phán Phán, Thanh Thủy từ lâu đã hiểu rõ qua vô số những mẩu chuyện đầu đuôi lộn tùng phèo của cô.

– Tôi lại chẳng hề bận tâm! – Phán Phán nhếch miệng cười – Có thể ở nơi này chờ đợi anh ấy, cũng coi như là một sự bù đắp lớn lao.

– Giả sử cô đợi được Tam Trì, cô định nói gì với anh ta? – Thanh Thủy nhìn về phía cây cầu đã bảng lảng một màn sương mỏng, trong mắt cũng mờ mịt như nổi sương mù.

Phán Phán nhìn sang khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, nhìn vị Mạnh Bà đã trưởng thành với diện mạo của một thanh niên hai mươi tuổi, bật cười khúc khích:

– Tôi chỉ muốn cùng anh ấy uống canh rồi qua cầu. Tôi luôn cảm thấy, nếu được như vậy, kiếp sau chúng tôi vẫn sẽ được bên nhau.

Điều này là không thể! Người đã uống canh Mạnh Bà, kiếp sau chắc chắn sẽ trở thành những người không quen biết. Thế nhưng, Thanh Thủy đã cải biên lại lời nói thật:

– Ừ! Có lẽ là như vậy. Nếu hai người yêu nhau sâu sắc.

Cô ấy chỉ cần thực hiện một nguyện vọng mà thôi, hà tất phải nói toạc ra sự thật. Thanh Thủy nghĩ vậy.

Phán Phán níu lấy cánh tay Thanh Thủy, thân mật tựa đầu lên bờ vai ngày một rộng của anh, cười rạng rỡ. Đối với Phán Phán, Thanh Thủy chính là người bạn và người thân duy nhất của cô ở chốn này.

Hai bóng người dựa sát vào nhau, không có ánh hoàng hôn, nhưng lại có niềm ấm áp.

Một tuần sau, Thanh Thủy trên đường về nhà lấy nguyên liệu nấu canh, từ rất xa đã nghe thấy tiếng xích sắt chói tai và nặng nề.

Đầu Trâu và Mặt Ngựa lại áp giải một kẻ phạm trọng tội đi về phía luyện ngục. Lần này, là một ông lão chừng sáu bảy chục tuổi, quần áo chỉnh tề.

– Lại tới luyện ngục? – Thanh Thủy quan sát ông già trông có vẻ giàu có, thầm đoán xem ông ta đã phạm phải trọng tội gì.

– Gã này cũng là một tên hiếm gặp – Giọng Đầu Trâu vẫn cứ oang oang, vẫn cứ sục sôi căm phẫn – Đáng lẽ ba chục năm trước đã phải bắt hắn về rồi, nhưng không hiểu tại sao, gã này lại may mắn đến thế, lần nào cũng thoát chết. Cầm cự cho tới tận bây giờ, mới chết vì mắc bệnh tim trầm trọng, cuối cùng thì cũng bắt được hắn về.

– Không phải chứ? – Thanh Thủy biết Đầu Trâu và Mặt Ngựa rất hiếm khi sơ sảy – Ông ta phạm phải tội gì?

– Dùng thủ đoạn vô cùng hèn hạ giết chết một cô gái tình sâu nghĩa nặng với hắn. – Mặt Ngựa khinh bỉ liếc xéo ông ta – Hồi hắn còn trẻ, muốn kết hôn với một cô gái nhà giàu, lại sợ bạn gái phá đám, nên nhân cơ hội trở về quê, đã bỏ ra hai trăm ngàn tệ thuê một người lái xe đâm chết cô bạn gái. Ra tay

rất sạch sẽ, cảnh sát cũng không điều tra ra manh mối. Sau đó, hắn thuận buồm xuôi gió, ung dung với cuộc sống tốt đẹp, rồi sau này còn mở một công ty rất nổi tiếng tên là Tam Trì. Khốn kiếp, tôi không thể hiểu nổi tại sao cái giống súc sinh này lại lấy đâu ra nhiều vận may đến thế?

Thanh Thủy lặng người, rồi lạnh lùng nói:

– Ông trời bị cận thị rồi, có lẽ những vận may đó vốn không thuộc về hắn.

Công ty Tam Trì… Thanh Thủy nhìn bóng ông ta xa dần, sắc mặt có chút trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.17 - Chương 8

Đã ba ngày rồi, Phán Phán không gặp Thanh Thủy.

Người đứng múc canh ở đầu cầu đổi thành một cô gái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặt tròn xoe, mặc bộ váy áo in hoa li ti đỏ rực. Cô gái nói mình tên là Đường Nê, em họ của Thanh Thủy, Thanh Thủy được người nhà nhờ vả, đến nhân gian làm việc, có lẽ một tuần mới quay về.

Không ít nói giống như anh họ, Đường Nê lắm lời như một con vẹt. Có cô ấy, Phán Phán cũng không thấy cô đơn, chỉ là hình bóng quen thuộc giờ đã đổi thành người khác, kiểu gì cũng có chút không quen.

Có tiếng bước chân từ đằng sau vẳng lại, Phán Phán quay đầu nhìn, bỗng chốc sững sờ.

Phán quan Trương dẫn theo một người trẻ tuổi, đến trước mặt Phán Phán.

– Tam Trì!

Nỗi nhớ thương đã kìm nén suốt bốn mươi năm qua trào dâng cuồn cuộn trong lòng, hóa thành một tiếng gọi khe khẽ và dòng lệ tràn trề trong mắt. Phán Phán lao vào lòng anh ta.

– Là anh đấy ư? Đúng là anh sao? – Phán Phán gục đầu vào vai anh ta, khóc òa lên, giống như những lúc bên nhau ngày trước. Mọi chuyện xưa cũ, bỗng dồn dập hiện về trước mắt như sóng triều.

– Là anh đây! – Tam Trì dịu dàng mỉm cười, nâng khuôn mặt vừa cười, tay chân luống cuống, lau dòng nước mắt rồi nói – Đợi anh ở đây suốt bấy lâu chỉ vì muốn cùng anh uống canh Mạnh Bà, rồi cùng anh qua cầu. Như thế, kiếp sau chúng ta có lẽ vẫn được ở bên nhau. Cả Thanh Thủy cũng nói rằng, chỉ cần hai người yêu nhau sâu sắc, cho dù có uống canh Mạnh Bà, kiếp sau vẫn có cơ hội tiếp tục bên nhau!

Tam Trì đắm đuối nhìn vào mắt cô, gật đầu:

– Phải! Kiếp này không thể sớm tối có nhau, kiếp sau anh nhất định lại đi tìm em. Chúng ta hãy giao ước rằng, kiếp sau, hai người chúng ta sẽ sống hạnh phúc trọn đời. Cho dù có biến thành ông già bà lão, anh cũng sẽ dắt tay em đi qua đường, không bao giờ để em bị xe đâm nữa.

– Ngoắc tay nào! – Phán Phán chìa ngón tay út ra trước mặt anh ta, những tia sáng hạnh phúc long lanh trong làn nước mắt.

Hai ngón tay móc chặt vào nhau, kết nên lời hẹn ước trịnh trọng.

Tam Trì dắt tay cô, bước tới trước mặt Đường Nê.

Nhìn vào cái bát nhỏ Đường Nê đưa đến, nước canh song sánh trong bát, lấp lánh trong veo, nhưng cứ như không nhìn thấy đáy, Phán Phán có chút e sợ.

– Uống đi. – Tam Trì vỗ nhẹ lên lưng cô.

– Anh thì sao? – Phán Phán không thấy Đường Nê múc bát canh thứ hai.

– Bề trên đặc cách cho phép anh ta có thể không uống canh. – Phán quan Trương bước lại gần, nghiêm nghị nói – Bởi vì khi còn sống, anh ta đã làm rất nhiều việc tốt, cho nên bề trên đã đồng ý với yêu cầu của anh ta.

Phán Phán nhìn Tam Trì, ánh mắt đầy kinh ngạc:

– Tại sao?

– Như vậy mới không khiến cho việc chúng ta gặp lại nhau vào kiếp sau biến thành "có lẽ". – Anh cầm tay Phán Phán, trong ánh mắt dịu dàng trỗi dậy niềm kiên định – Nhất định anh sẽ tìm được em!

Phán Phán lặng đi hồi lâu, đổi khóc thành cười, đón lấy bát canh, nói với Đường Nê:

– Giúp tôi chuyển lời tạm biệt tới anh họ cô nhé, và cả lời cảm ơn!

– Tôi sẽ chuyển lời! – Đường Nê vỗ ngực bảo đảm với cô.

Vào khoảng khắc Phán Phán bưng bát canh lên, Tam Trì đột nhiên giữ chặt lấy tay cô. Cô ngơ ngác nhìn anh.

– Em đã bao giờ hận anh chưa? – Tam Trìnghiêm túc hỏi cô – Em đã làm bao nhiêu việc vì anh, mà anh lại chẳng làm được gì cho em.

– Em chỉ hận là thời gian của em không có đủ để ở bên anh. – Phán Phán đáp ngay, không hề nghĩ ngợi.

Một giọt nước mắt, chầm chậm lăn xuống từ khóe mắt Tam Trì, trong suốt hơn cả pha lê.

Anh đưa ngón tay dính lấy giọt nước mắt, nhè nhẹ ấn vào giữa trán Phán Phán.

Luồng khí đen lởn vởn trên đỉnh đầu cô suốt bốn mươi năm qua, trong khoảng khắc này, đã hoàn toàn tan biến.

– Anh đang làm gì thế? – Phán Phán ngỡ rằng anh quá đau lòng – Ngốc ạ, anh khóc cái gì thế, chúng ta sắp có cả một đời để ở bên nhau.

– Ừ, đi thôi! – Tam Trì lại hôn lên trán cô.

Phán Phán nhìn anh thêm lần nữa, rồi ngửa cổ, để dòng nước canh vừa ấm vừa mát pha lẫn vị đắng, trong vị đắng lại có vị cay, trong vị cay lại lẫn vị chua chua ngòn ngọt chảy xuống cổ họng. Lúc này cô mới biết mùi vị của canh Mạnh Bà lại quái dị thế này, nhưng lại quen thuộc như đã từng nếm trải.

Mùi vị của đời người chẳng qua cũng như vậy mà thôi.

Ý thức của Phán Phán dần dần trống rỗng, chỉ có một giọng nói dịu dàng giục giã cô rằng, hãy đi về phía trước, hãy đi về phía trước…

Khi bóng hình Phán Phán biến mất ở đầu cầu bên kia, Tam Trì thẫn thờ nhìn về phía bóng cô vừa khuất, một làn khói nhạt từ dưới chân anh ta bốc lên mờ mịt. Khi làn khói tản đi, đứng tại chỗ đó, chỉ có một Thanh Thủy sắc mặt yên bình.

– Thế mà cũng chẳng chịu nghĩ xem, đã bốn mươi năm trôi qua, làm sao hắn vẫn mang bộ dạng trẻ trung như thế được! – Thanh Thủy khẽ lắc đầu, nhìn xuống mỉm cười – Một cô gái ngốc nghếch không chút mưu mô. Không có ai bảo vệ, thật không biết cô sẽ còn bị mắc lừa bao nhiêu lần nữa.

– Người anh em, cậu đã khóc rồi kìa? – Phán quan Trương kinh ngạc nhìn Thanh Thủy.

– Anh họ… anh… – Đường Nê không chỉ ngạc nhiên, mà dường như đã kinh hãi trước hành động của người anh họ.

Thanh Thủy chầm chậm quay người lại, nở một nụ cười thanh thản với họ:

– Tôi nghĩ, tôi đã không còn tư cách làm Mạnh Bà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 9

Tôi lười nhác ngồi tựa vào chiếc ghế tre êm ái, nhìn chàng trai ngồi đối diện vừa kể chuyện cho tôi nghe nguyên một buổi chiều.

– Câu chuyện của tôi phải chăng có hơi nhàm chán? – Anh cầm tách trà tạo hình tinh xảo lên, khe khẽ thổi dạt mấy lá trà xanh biếc, đôi mắt đẹp khép lim dim.

– Đủ để tôi đổi lấy chút tiền tiêu vặt. – Tôi cười.

– Ha ha, tôi rất hâm mộ cách sống của một yêu quái như cô. – Anh chàng khoan thai nhấp một ngụm trà.

– Hâm mộ cách sống rong chơi lười nhác của tôi? – Tôi lại cười. Là một yêu cây quanh năm lãng du khắp nhân gian, thích nghe người ta kể chuyện rồi viết thành tiểu thuyết kiếm chác vài đồng tiền lẻ, chưa bao giờ nghe thấy có ai dùng từ "hâm mộ" để hình dung về quan điểm của họ đối với tôi.

– Hâm mộ sự tự do của cô, không ràng buộc vướng bận. – Anh đặt tách trà xuống, liếc mắt nhìn ánh hoàng hôn chêch chếch chiếu qua cửa sổ, đưa tay ra, để ánh nắng soi thành những đốm sáng đẹp mắt trong lòng bàn tay.

– Anh dựa vào đâu mà bảo tôi không ràng buộc vướng bận? – Tôi ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng u uất – Tôi vẫn đang tìm kiếm một người, hay nói cách khác, luôn chờ đợi một người.

– Vậy sao? – Chàng trai quay mặt lại, nở một nụ cười quyến rũ – Vậy thì, xin hãy nhận lấy lời chúc phúc của tôi.

Tôi còn chưa kịp nói cảm ơn, một bóng hình bé nhỏ đã lao vào trong cửa như một chú bướm.

Một bé gái chừng sáu bảy tuổi nũng nịu sà vào trong lòng anh, rồi hấp tấp tháo cặp sách xuống, rút từ trong đó ra một bức tranh, hào hứng giơ ra trước mặt anh, đôi mắt to tròn cười díp lại như mảnh trăng lưỡi liềm, đắc ý nói:

– Giờ mỹ thuật hôm nay, thầy giáo bảo cả lớp vẽ người mà mình yêu quý nhất. Bức tranh con vẽ bố đã được điểm mười đấy!

– Giỏi quá! – Anh khen ngợi, âu yếm xoa đầu cô bé, rồi nhấc cô bé ngồi lên đầu gối mình, nói với tôi – Con gái nuôi của tôi, tên là Phán Phán.

Tôi nhìn kỹ cô bé đáng yêu đang cười hồn nhiên với mình, trên làn da non nớt giữa hai đầu lông mày, lờ mờ có một vết bớt màu hồng nhạt, trông như một giọt nước mắt.

Khi chân trời chỉ còn rớt lại một vệt sáng cuối cùng, tôi rời khỏi cái nơi mà tôi đã trải qua một buổi chiều nhàn tản.

Đi được mấy bước, tôi quay đầu lại, trên cánh cửa mà tôi vừa bước qua, có treo một tấm biển ngay ngắn, đề bốn chữ – Quán trà Thanh Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.17 - Chương 10

Chuyện đã kể hết, trà cũng đã pha xong.

Trong tách trà đặt trước đám người áo đen, song sánh nước trà xanh biếc, không nóng không nguội, vừa uống.

– Xin mời! – Tôi cầm tách của mình lên.

Đám áo đen dường như có vẻ miễn cưỡng, lề mề cầm tách trà lên, dường như phải hạ một quyết tâm cực lớn mới nhấp nổi một ngụm.

Chẳng cần đoán cũng biết, kẻ nào uống vào, cũng chỉ biết nói một câu:

– Đắng quá!

– Đây là trà ngon đấy, đắng trước ngọt sau! – Tôi nhấp một ngụm – Tôi còn định để phần một ít cho nữ hoàng vĩ đại nữa đấy!

Ngao Xí dáo dác ngó nghiêng. Xung quanh ngoài những vì sao đang nhấp nháy và gió thổi cát bay, chẳng còn động tĩnh gì khác.

Cái gọi là vụ làm ăn với nữ hoàng, chẳng nhìn ra một chút manh mối.

– Chết cha! Hay là bà lão ấy cảm thấy bảy câu chuyện của chúng ta không thú vị? – Tôi đứng dậy, cuống quýt giậm chân.

Áo đen số một vội vàng đặt tách trà còn những một nửa xuống, nói:

– Chi bằng chúng ta chạy trốn cho mau! Nữ hoàng mà nổi giận, hậu quả hẳn sẽ sặc mùi bạo lực!

– Chạy trốn? – Tôi thở dài thườn thượt – Một người như tôi, cho dù có chạy tới nơi nào, cũng không thoát khỏi lũ oan hồn đeo bám.

Nói rồi, tôi lập tức đổi mặt, miệng lầm rầm niệm thần chú, thuận tay triệu đến một cơn gió lốc siêu cấp, lột phăng lớp ngụy trang của sáu gã áo đen.

Sáu tấm áo choàng đen bị cuốn bay lên trời, biến thành một đám lông vũ đen sì, phiêu diêu mất hút giữa không trung.

Bên cạnh đống lửa chỉ còn một đám te tua thảm hại. Cửu Quyết giữ chặt lấy mái tóc bị thổi rối bù, la hét ầm ĩ. Con mèo đen Huyền và con hồ ly Thấu ngã chổng bốn vó lên trời, hồi lâu mới lật người bò dậy được. Liêu mà từ trước tới nay tôi cứ nghĩ là thật thà, đáng yêu lắm, đang ôm chặt lấy lưng Cố Vô Danh, chỉ sợ bị gió lốc cuốn bay. Người duy nhất còn điềm nhiên ngồi nguyên tại chỗ, đương nhiên là cô bạn chí cốt của tôi, phu nhân của Diêm Vương đương nhiệm, Chung Húc. Sáu kẻ áo đen, không thiếu một tên.

Tôi cười tít mắt ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói:

– Tôi có thể chấp nhận bất cứ lời giải thích nào của mấy người.

– Cái lũ ngốc kia, cứ tưởng khoác đám lông quạ đen lên mình để tạm thời che đi diện mạo và yêu khí của các người là có thể lừa gạt được vợ chồng ta ư? – Ngao Xí chống nạnh cười sằng sặc – Nếu tộc rồng Đông Hải ta mà còn không có nổi một chút nhãn lực cỏn con này, thì thật là mất mặt!

Tôi kín đáo giật mép áo của hắn, thì thầm:

– Là em nhìn ra sơ hở trước rồi nhắc nhở anh đấy nhé!

– Việc này chúng ta nói riêng với nhau được không?- Ngao Xí ngồi thụp xuống, gằn giọng rít vào tai tôi.

Chung Húc phủi cát bám trên người, lên tiếng đầu tiên:

– Đám cưới là việc lớn, thế mà chỉ để lại một mẩu giấy rồi chuồn mất tích, thái độ này thực đáng căm hận.

– Ờ… Chúng tôi chỉ là không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người! – Tôi giải thích – Cậu xem, tổ chức tiệc tùng các kiểu vừa mệt người lại vừa vớ vẩn, cả khách lẫn chủ đều mệt nhoài! Chi bằng cứ thế đi trăng mật rồi kết hôn luôn, mọi người cũng tiết kiệm được tiền mừng còn gì!

– Tiết kiệm cái con khỉ! – Cửu Quyết nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Ngao Xí – Mới chuồn đi được có một ngày, thằng cha này đã gửi tin nhắn thông báo số tài khoản ngân hàng cho tất cả chúng tôi, bảo rằng tiền mừng cứ trực tiếp gửi vào tài khoản là được, càng nhiều càng tốt, bao nhiêu cũng nhận!

– Có chuyện này à? – Tôi trừng mắt nhìn Ngao Xí.

Ngao Xí ngửa mặt nhìn trời:

– Trong lòng em chẳng phải cũng nghĩ thế à! Chồng em đi guốc trong bụng em, không cần em phải mở lời, anh đã thay em sắp xếp ổn thỏa.

– Anh… – Tôi lửa giận đùng đùng, xoắn tai hắn – Anh chắc chắn là tất cả những người chúng ta quen biết đều nhận được thông báo rồi chứ? Ý em là số tài khoản!

– Anh làm việc thì em cứ yên tâm! – Ngao Xí vỗ ngực.

– Đúng là một cặp trời sinh! – Cố Vô Danh lắc đầu hùng hục, khiến cả bộ xương lấp lánh theo từng chuyển động của anh ta.

– Chuyến đi này quả nhiên không công cốc, đã nhìn rõ triệt để bộ mặt thật của các người! – Huyền liếm láp bộ vuốt.

– Tán thành! – Thấu hắt xì hơi một cái.

– Này, đừng có nói họ như thế. Chẳng phải chúng ta tới đây để tặng quà cưới ư? – Vẫn là Liêu thật thà hiền lành nhất. Cô chạy tới bên tôi, vừa kéo tay tôi vừa nói – Này cô chủ, đừng giận nhé, thực ra đây chính là ý tưởng mà chúng tôi đã nghĩ ra sau khi cùng bàn bạc với nhau. Nữ hoàng Ila gì đó chỉ là bịa đặt, lấy một nửa cái tên của cô mà đặt bừa cho có. Cô và Ngao Xí khó khăn lắm mới được bên nhau, kiểu gì chúng tôi cũng phải tặng cho hai người một món quà cưới bất ngờ nhất khó quên nhất quý giá nhất.

– Tặng câu chuyện cho tôi làm quà cưới à? – Tôi nhướng mày.

– Còn gì hay hơn thứ này nữa? – Chung Húc không còn ra vẻ lạnh lùng nữa, cười thành tiếng – Tới cả chuyện đi nghỉ trăng mật của tôi với ông xã cũng đã bới ra tặng cho cô rồi, không ai có được chế độ đãi ngộ như thế đâu.

– Thì thế, đám yêu quái già nua chúng tôi, có thể nhớ được một câu chuyện trọn vẹn đã khó khăn lắm rồi! – Cửu Quyết bĩu môi – Đặc biệt là một người từng đi qua quá nhiều viện bảo tàng như tôi, rất dễ bị râu ông nọ cắm cằm bà kia, tình tiết lẫn lộn tùng phèo hết cả!

Huyền ngước đầu nhìn tôi, nói:

– Câu chuyện về Dạ Xoa, tôi đã phải tốn những hai con cá để đổi lấy từ một con yêu mèo khác đấy! Con mèo ú chết tiệt, kể chuyện chỉ kể có một nửa, không cho cá thì không chịu kể hết!

– Mọi người ai cũng rất vất vả. – Hồ ly Thấu chớp chớp mắt – Hôm ấy, chỉ vì muốn nghe con ong mật kể chuyện, tôi đã bỏ cả ăn trưa, sụt mất nửa cân oan uổng đấy!

– Mấy người thật là lắm chuyện! – Cố Vô Danh lạnh lùng "hừ" một tiếng – Các người có bì được với tôi và Liêu không? Bản thân chúng tôi chả có chuyện gì để kể, đành phải đi lục lọi trong tạp chí, rồi học thuộc lòng, lại còn phải chọn chuyện có liên quan tới yêu cây nữa chứ, chỉ vì mong cô chủ đây được vui vẻ. Các người có biết hai chúng tôi phải học thuộc vất vả đến mức nào không! Nhất là Liêu, cô ấy không hề biết chữ! Tôi phải dạy cô ấy từng câu từng chữ một đấy!

Nghe xong những lời kể lể, tôi và Ngao Xí đều thần người ra.

– Hai người có thể bỏ rơi chúng tôi bỏ đi chơi một mình, nhưng chúng tôi không thể không gửi tặng tâm ý của mình! – Chung Húc cười mà nói – Mọi người chẳng mấy khi có cơ hội cùng tụ tập thế này. Tuy món quà cưới có hơi biến thái, nhưng cũng vô hại.

Bên ngoài lều không ngớt vang lên những tràng cười vui vẻ.

Tôi nhìn cái đám này, nhớ lại những duyên phận đã gắn kết giữa tôi và bọn họ, những trải nghiệm kinh tâm động phách trong một năm qua, rồi lại nhìn lên bầu trời đêm tràn ngập ánh sao, trong sa mạc u tịch mà đẹp lạ lùng, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp khó tả. Đến cả lũ lạc đà đần độn, lúc này cũng trở nên hết sức đáng yêu.

Bảy câu chuyện về tình yêu là món quà đẹp nhất mà bọn họ, và cả tôi, tặng cho đám cưới của chính tôi.

Có lẽ trong những câu chuyện này, đều có sự nuối tiếc, thế nhưng, chỉ cần người nghe có lòng, thì trong mỗi sự nuối tiếc, đều có thể tái sinh một đóa hoa hạnh phúc.

Chỉ cần chúng ta còn sống, chỉ cần chúng ta vẫn tin tưởng và hy vọng, chỉ cần chúng ta sẵn lòng đi về phía trước, rồi sẽ tới được đoạn đường tốt đẹp hơn.

Đây là trải nghiệm của chính bản thân tôi.

Bảy đêm trong sa mạc sắp sửa kết thúc. Tôi đã nhìn thấy tia sáng đầu tiên ló dạng ở chân trời.

Khi cái đám biến thái kia từ biệt chúng tôi, tôi lần lượt ôm lấy từng kẻ, cho dù những khúc xương của Cố Vô Danh chọc vào người khiến tôi nhồn nhột.

– Sao cô lại nhận ra được chúng tôi? – Khi sắp lên đường, Liêu chớp chớp đôi mắt tròn ngây thơ, hỏi – Lông quạ đen là thứ đạo cụ ngụy trang hữu hiệu nhất trong giới yêu quái! Ngay cả Huyền và Thấu không có hình người cũng có thể thay hình đổi dạng!

Tôi chỉ vào Cửu Quyết:

– Thằng cha kia một năm lại đây mắc chứng rụng tóc. Ngay ngày đầu tiên tôi đã phát hiện ra một cọng tóc rơi trên áo choàng của gã. Cái màu tóc ấy, tôi biết rõ.

– Ôi trời! Đã bảo hắn đổi loại dầu gội khác từ lâu rồi mà! – Liêu lắc đầu vô cùng ngán ngẩm.

– Khi nào thì trở về? – Chung Húc hỏi tôi.

– Chưa biết. Khi nào tôi đi hết những nơi muốn đến, sẽ tự khắc quay về. – Tôi cười.

Cửu Quyết vỗ lên vai Ngao Xí:

– Cô nàng này bàn giao cho anh! Bàn giao triệt để đấy! Từ nay về sau, đừng để người ta ức hiếp cô ấy.

Ngao Xí hạ giọng:

– Yên tâm, ai dám ức hiếp cô ấy, tôi quyết không buông tha cho hắn! Nếu cô ấy bắt nạt mấy người, tôi cũng sẽ giúp sức cô ấy bắt nạt!

Cửu Quyết chỉ thẳng vào mũi hắn, không thốt nên lời, rồi hất mạnh mái tóc xanh lam của gã, hậm hực bỏ đi.

– Này này! – Ngao Xí gọi gã lại, nói với âm lượng đủ cho tất cả mọi người nghe thấy – Nếu cô ấy yêu quý mọi người, tôi cũng sẽ giúp cô ấy cùng yêu quý mọi người.

Tất cả đều nín cười, đồng thanh đáp trả:

– Ai thèm anh!

– Các người!

Tôi lắc đầu, vội vàng chạy tới kéo gã mất mặt này đi.

Bên cồn cát vàng rực rỡ, bọn họ rẽ trái, chúng tôi rẽ phải, chia tay tại đây.

Chuyến du lịch tân hôn của tôi vẫn sẽ tiếp tục, đích đến tiếp theo là nơi nào, tôi không biết, bởi vì chúng tôi vẫn đang lạc đường kia mà. Dù sao, hãy cứ tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, Ngao Xí vẫn chẳng có gì tiến bộ, suốt dọc đường cứ lải nhải không ngơi miệng.

– Câu chuyện về đám yêu cây kia, em giải thích thế nào đây?

– Thì là những chuyện hồi xưa em viết cho tạp chí thôi mà.

– Sao anh chưa bao giờ nghe em nhắc tới những chuyện đó?

– Anh đã biến mất khỏi cuộc đời em những hai mươi năm, em tìm anh khắp nơi, kiểu gì cũng phải làm việc kiếm chút tiền mới có đủ lộ phí chứ! Anh còn dám cằn nhằn!

– Cái tay… Thanh Thủy ấy có đẹp trai không?

– Đẹp trai hơn anh gấp chục lần.

– Em… Em thành thật nói xem, sau đó em còn tới quán trà Thanh Thủy lần nào nữa không?

– Việc gì em phải nói với anh!

– Em kết hôn rồi đấy nhé, mấy thứ hoa lá cánh là phải cắt bỏ thẳng tay!

– Cắt lưỡi của anh trước đấy!

Ánh nắng mỗi lúc càng thêm rực rỡ phủ khắp sa mạc Sahara, chiếu sáng bừng những dấu chân chúng tôi để lại trên mặt cát.

Lũ lạc đà hào hứng phi nhanh trong sa mạc, tôi chạy đằng trước, Ngao Xí đuổi theo sau, vừa đuổi vừa gầm lên cuộc đua lần này kiểu gì hắn cũng không thể thua được!

Còn tôi thì ngồi trên lưng lạc đà ngẫm nghĩ, đợi đến khi kỳ trăng mật kết thúc, tôi vẫn sẽ quay về mở một cửa tiệm nhỏ ở thành phố Vong Xuyên, tên của cửa tiệm vẫn là Không Dừng, nhưng chắc chắn sẽ không bán đồ ngọt nữa. Kinh doanh gì thì tốt nhỉ? Mở một nhà nghỉ?

Tôi sẽ nghĩ sau vậy, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, đường cũng còn rất xa. Đợi cửa tiệm mới khai trương, chắc chắn tôi sẽ thông báo cho mọi người, tiền mừng quà mừng không cần khách sáo, cứ đập thẳng vào mặt tôi! Ừm, tạm thời thế đã, xin lỗi nhé, lạc đà của Ngao Xí sắp đuổi tới nơi rồi, tôi mà không chạy nhanh, thì sau một trăm năm nữa, người phải rửa bát sẽ là tôi đấy! Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.17 - Chương 11

Khi tôi gõ dòng chữ "Phù sinh ngoại truyện – Bảy đêm – Hết" vào cuối file bản thảo, tôi cảm thấy lại thêm một mộng ước nữa của mình đã được thực hiện.

Bảy câu chuyện được tập hợp trong cuốn ngoại truyện, thực ra đều được ra đời cùng với yêu cây. Ban đầu tôi biết chơi cho vui, muốn viết một bộ "Yêu cây kể chuyện", nhưng vì nhiều nguyên nhân, những truyện ngắn này đã không thể tập hợp thành bộ, mà đăng rời rạc trên các tạp chí, sau đó rơi vào trong im lặng, nằm yên trong kẹp tài liệu của tôi, như những cô hồn.

Tôi luôn cảm thấy mình đã nợ những "cô hồn" này một ngôi nhà, giống như những gì tôi tưởng tượng lúc trước, biến chúng trở thành một chính thể liền mạch. Đáng tiếc, tôi vẫn chưa có được cơ hội.

Cho tới khi "Câu chuyện phù sinh" ra đời và tiệm bánh ngọt Không Dừng được khai trương, một hôm, tôi đột nhiên cảm thấy, dự định trước kia có lẽ đã có khả năng thực hiện.

Lục tìm bảy câu chuyện từ trong xó xỉnh, lần lượt chỉnh sửa, dựa vào ý tưởng ban đầu của tôi, hoàn thiện chúng từng chút một, dùng một sa mạc và truyền thuyết về bảy đêm, liên kết chúng thành một chỉnh thể thú vị, làm "quà cưới" tặng cho cô chủ tiệm mới kết hôn.

Nếu bạn từng đọc "Câu chuyện phù sinh", có lẽ còn nhớ đoạn kết, cô chủ tiệm và Ngao Xí cho tất cả bạn bè leo cây, lén lút trốn đi du lịch trăng mật, cảnh cuối cùng kết thúc trong sa mạc tại Ai Cập. Chính vì phi vụ bỏ trốn này, đã giúp vợ chồng họ thành công thoát khỏi con mắt của khán giả nguyên một năm, từ "Câu chuyện phù sinh" tới "Câu chuyện phù sinh 2", đã bỏ trống mất một năm. Và những câu chuyện xảy ra với cô chủ tiệm và Ngao Xí trong một năm đó, vốn dĩ đã tồn tại từ trước. Thế giới quả nhiên kỳ diệu.

Giống như rất nhiều độc giả, tôi vô cùng yêu mến cặp đôi trời sinh – yêu cây Sa La và Ngao Xí. Đương nhiên, tôi cũng mang nặng tình cảm sâu sắc đối với tiệm nhỏ Không Dừng cùng bầy yêu quái biến thái nhưng đáng yêu, đôi khi chỉ tiếc rằng không thể đem tất cả những câu chuyện hay nhất trên đời cho chúng. Tuy biết rằng việc này là không thể, nhưng tôi sẽ cố gắng.

So với chính truyện của "Câu chuyện phù sinh", cuốn ngoại truyện chỉ có bảy câu chuyện, nhưng phong cách vẫn tương tự với chính truyện. Đương nhiên, tôi cũng hy vọng độc giả sẽ yêu thích những câu chuyện trong bảy đêm đó, xem xem cô chủ tiệm trong tiểu thuyết đã gặp phải những chuyện quái lạ gì

trong chuyến du lịch trăng mật, và xem cô Sa La Song Thụ trong đời thực đã từng viết những câu chuyện ra sao.

Nhớ lại hồi xưa, một người bạn làm giáo viên ngữ văn kể với tôi rằng, một hôm, có một học sinh hỏi cô ấy:

– Thưa cô, phù sinh có nghĩa là gì?

Cô ấy đáp:

– Phù sinh chính là đời người!

Học sinh bèn nói:

– Ồ, em đang đọc một cuốn tiểu thuyết có tên là "Câu chuyện phù sinh".

Nghe xong, tôi phá lên cười lớn. Một đứa bé thật đáng yêu.

Tuy nhiên, câu nói này của cô bạn đã chỉ đúng trọng điểm, phù sinh chính là đời người.

Mỗi một câu chuyện tôi viết ra, dù về yêu quái, hay về con người, thì nguyên mẫu của họ cũng đều là bạn, là anh, là tôi trong cuộc sống đời thường.Thói quen này, tôi sẽ không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Phù Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.